

Last

Orkyarn Pinnae

HISTORIAN'S OFFICE
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
47 E. South Temple St.
SALT LAKE CITY, UTAH

WITHDRAWN

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Treogtyvende Aargang.

Fra 1. Octbr. 1873.

„Hvo, som er vis, høre til og forbedre sig i Lærdom, og hvo, som er forstandig, bekomme gode Raad."

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

1874.

Indhold af 23de Aargang.

Korrespondance.

Redaktionens Bemærkninger.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 1. *Den 1. October 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste George Q. Cannon,

afholdt i Logan City den 29de Juni 1873.

Jeg anser Belærelserne, som vi have erholdt gjennem disse Forsamlinger, af væsentlig Vigtighed; og jeg haaber de ville blive ledsagede af ret velsignede Resultater hos dem, der have været Tilhørere. Det er af megen Magtpaaliggenhed for vore Søstende at besøge Forsamlingerne. Der har maaske aldrig, siden Organisationen af denne Kirke, været nogen Tid, da de Hellige mere tiltrængte en paapegende, tydelig og bestemt Undervisning end netop idag. Vi ere komne til et Punkt, hvor en større Kraft synes at være nødvendig for os i alle Livets Omstændigheder, paa det vi som Ældster og Hellige kunne være istand til at udholde og modstaa alle de Prøvelser, med hvilke vi komme i Berørelse. Med Hensyn til min Person, kan jeg bære mit Vidnesbyrd, at ingensinde følte jeg mere end i den senere Tid, Nødvendigheden af at leve for Herrens Gjerning og have Aanden og Kraften af Kristi Religion hvilende over mig. Jeg ser omkring mig og bemærker de forskjellige Forhold, som omgive mine Søstende; jeg ser den store Forandring, som har fundet Sted i de forbigangne 2 à 3 Aar. Disse Dale, som engang vare saa afsondrede og ensomme, saa sjælden besøgte af en Fremmed, men næsten udelukkende beboede af de Sidste-Dages Hellige, ere nu blevne forandrede i mange Henseender. Vi ere ikke længere det forladte Folk, vi vare for 5 Aar siden. Jernbaner gjennemskjære vore Egne; den saakaldte Civilisation angriber os i alle vore Setlementer og Byer; Lasten raver gjennem vore Gader; Uretfærdighed og Uret findes paa Steder, hvor Retfærdighed og Ret skulde besidde det øverste Herredømme; og i mange Henseender have vi nu Ting at strides med, hvilke vi aldrig, siden vi bleve organiserede som et Folk, vare undergivne.

Vi ere nu blevne til et talrigt Folk

Siden vor Ankomst til disse Dale, ere Tusinder af Børn opvoxne fra Barndoms- til Ynglingsalderen og fra denne Alder til Modenhed. Disse ere ubekjendte med Verden og dens Veje, og ikke fortrolige med de mangfoldige Fristelser, Prøver og Onder, der have Sæde i Samfundene udenfor vort Bjerghjem. Denne talrige Klasse af vor Bekjendelse er nu bragt Ansigt til Ansigt med en ny Orden af Tingene. Rigdom tiltager omkring os; og de, som modstode dens Indflydelse i tidligere Dage, ere nu, da de paany ere udsatte for dens Fristelser, mere svage og falde som Ofre for dens Magt. Disse Omstændigheder maa frembringe en alvorlig Eftertanke. Ingen Mand eller Kvinde med Fornuft kunne tage Zions Tilstand i Betragtning, medmindre de maa føle, at dersom ikke „Mormonismen" og mormonske Institutioner have havt deres Prøvelser før, saa have de dem sikkerlig nu. De have altid været undergivne Prøvelser; og vi som et Folk have ogsaa været dem undergivne. Men Tanken opstaar, hvorledes kunne vi paa den bedste Maade værne os mod alle de Ugudeliges Indbegreb og Anmasselser? Hvorledes skulle vi bedst befæste os, paa det ikke Ugudelighed skal herske i vor Midte, men at vore Efterkommere maa blive bevarede i den hellige Tro, saaledes at vi gjennem dem maa være istand til at overlevere de kommende Slægter den uvurderlige Sandhedsarv, som Gud har skjænket os?

Dette er Spørgsmaalet, som opkommer i vort Sind; og hvis vi gjøre, som vi lære, skulde den første Tanke være hos Enhver af os: hvilken Vej skulle vi følge for paa den mest virksomme og gavnlige Maade at sætte alle vore Pligter i Udførelse? Herrens Tjenere have gjennem disse Forsamlinger paa en overmaade ligefrem Maade udpeget Vejen, som ligger for os. Dersom vi tillade os selv at blive overvundne af Kjærlighed til Verden, da Farvel til vor Fremtid og til de herlige Forventninger, der ere os givne gjennem Kristi Aabenbaringer. Ikke desmindre, jeg har helt forskjellige Tanker fra disse med Hensyn til dette Folks Fremtid. Der vil udentvivl, som i de forbigangne Tider, være dem, der ville fornegte Troen, opstaa mod Præstedømmet, blive besejrede af Rigdommes Bedrageligheb, overtræde Herrens Love og falde som Ofre for Apostasi; men jeg føler forvisset om og kan bære mit Vidnesbyrd i denne Dag, at Størstedelen af dette Folk vil staa fast og leve i Retfærdighed, indtil Zion er fuldkommen grundlagt og gjenløst paa denne Jord. Men der behøves fra vor Side en fuld Hengivenhed til Evangeliets Principper. Vi maa paa en sand og oprigtig Maade omvende os fra enhver Tanke og Følelse, der staa i Modstrid til vor himmelske Faders Villie. Vi maa fremfor alle Ting vise Lydighed til det hellige Præstedømme, som han har sat i vor Midte, og ikke tillade, at lave og overmodige Følelser faa Indgang i vort Hjerte eller fostres deri. Jeg kan ikke begribe, hvorledes et Menneske kan være skikket til at annamme celestial Herlighed, medmindre det er villig til at ofre Alt for Herrens Skyld. Hvis jeg besidder et Stykke Land, Hus, Penge, Kvæg eller en god Forstand og et kraftigt Legeme og ikke vil opgive noget eller endog Alt, dersom det forlanges, til Guds Riges Opbyggelse, eller som det maa blive fordret af Herren, da maa jeg forstaa, at det vil være umulig for mig at komme ind i Guds celestiale Rige.

Kunne I forstaa og fatte, at enhver Ting, vi have, bør ifølge Herrens Ønske lægges paa Alteret? Er der Noget, som er nærmere til Eders Hjerte end Jesu

Kristi Evangelium? Er der Noget, som staar mellem Eder og den fuldkomne Lydighed, I bør vise til Herrens Villie, saaledes som aabenbaret til Eder gjennem det hellige Præstedømme? Dersom der er, maa I se til at blive fri for det. Vi maa i den Grad ydmyge os for Gud, saa vi faa større Kjærlighed til hans Gjerning og en mere forøget Lydighed til hans Præstedømme, end vi nu have for verdslige Ting. Paa ingen anden Vis kunne vi blive et Folk efter Herrens Bestemmelse. De forskjellige timelige Forhold blandt dette Folk synes hver Dag til mig at vise Nødvendigheden af en fuldstændig Forandring i dem. Vi læse i Mormons Bog, at da de gamle Nefiter begyndte at blive rige, i Lighed med os nu, begyndte Guds Aand at aftage i deres Midte. Der vare nogle, som besade Midler til at klæde og oplære deres Børn bedre end deres Naboer. De Rige vare i Besiddelse af Vogne, Heste, fine Klædebragter samt andre Bekvemmeligheder og Fordele fremfor de Fattige, og som Følge heraf bleve de delte i Klasser; og de Førstnævnte ophøiede sig i deres Følelser over de Sidstnævnte. Dog en stor Del af de Fattige vare ydmyge og søgte Herren. Rangsforskjel herskede og var ledsaget af de dertil henhørende Onder. De bleve opblæste af Stolthed, og Herren tillod som Straf, at Lamaniterne kom over dem. Dog efterat Krige havde opslugt deres Kraft, begyndte de atter, modløse over den Ødelæggelse, der havde fundet Sted blandt dem, at ydmyge sig for ham og søge efter hans Hellig-Aand til at dvæle i deres Hjerter.

Vi ere nu som dem underkastede nøiagtig de selvsamme Indflydelser. Vi forøge vore Rigdomme, og hvis vi tillade vore Hjerter at være formeget henvendte paa verdslige Ting, ville vi i Lighed med dem blive undergivne de samme Gjenvordigheder. Herren vil ikke tillade os at vige ustraffede bort fra hans Gjerning. Han vil lade vore Fjender komme over os eller straffe paa anden Maade for at bringe os til Ydmyghed. Han har planlagt en Vej, ved hvilken vi kunne undgaa alle disse Onder; og jeg ønsker i denne Dag, da det er en Gjenstand, som særlig ligger mig paa Sindet, i de Bemærkninger, jeg agter at fremsætte, at henlede Eders Opmærksomhed paa dette Emne.

I denne Kirkes Barndom, aabenbarede Herren til sit Folk et System, som de skulde efterleve. Det er bekjendt blandt os som: Enoks Orden; og det synes til mig som om Tildragelserne, der ophobe sig omkring os, skulde bringe os til at overveje og berede vore Hjerter til at antage denne Ordens Udøvelse. Og medmindre vi, tidlig eller sildig, eftersom det skulde behage Gud gjennem sin Tjener Brigham at bestemme det, antage denne Orden, ville vi blive nndergivne alle de Ulykker og slemme Følger, som have ledsaget den nærværende Tingenes Orden, under hvilken Menneskene synes at leve og arbeide for sit eget Selv alene, uden at have nogen Tanke for Andre. Faa, meget Faa nære nogen Tanke med Hensyn til det Heles Bestaaende.

Vi kunne læse i Mormons Bog, at efterat Jesus havde været hos Nefiterne, havde de Alting fælles, eller med Bogens Ord: „De havde Alting tilfælles; derfor var der ingen Rig eller Fattig blandt dem.“ Naturligvis var dette Regelen ifølge Aabenbaringerne, Frelseren gav til dem. De begyndte ifølge Beretningerne Udøvelsen af denne Orden Aar 36 af vor Tidsregning, det er: strax efter at Frelseren have været blandt dem. Dengang vare de under gunstige Omstændigheder for at antage den. De Ugudelige

vare dræbte, og Landet renset for deres Nærværelse. Byer vare nedsunkne, og Søer vare opstaaede i deres Sted. Bjerge vare nedfaldne paa andre Byer, stor Ødelæggelse havde fundet Sted i Landet, og de Tilbageblevne vare sammenligningsvis et godt Folk. For 165 Aar, eller 167 Aar efter Kristi Aabenbarelse i deres Midte, det er: indtil Aar 201 af vor Tidsregning, levede Nefiterne under denne Orden. De udbredte sig over hele Nord- og Syd-Amerikas Land. De levede i Retfærdighed, ja vare saa retfærdige, at Frelseren, idet han talte om dem ved Profetiens Aand, sagde, at ikke en Sjæl af de Slægter skulde gaa fortabt. Deres Samfundsorden var i Lighed med det Tusindaarige Rige, hvad der angik Fred, Sandhed, Dyd, Retfærdighed og broderlige Følelser. De levede tilsammen som én Familie for et Tidsrum af 167 Aar. Ingen Rangforskjel, ingen Strid, intet Fjendskab, ingen Rig og ingen Fattig, men alle deltoge i Lighed af de himmelske Gaver; og Herren har sagt i sine Aabenbaringer til os: „Dersom I ønske at være lige i de himmelske Ting, maa I ogsaa være lige i de jordiske." De vare lige i himmelske Ting, hvisaarsag de ogsaa vare paa det samme Trin med Hensyn til de jordiske.

Naar man, uagtet Beretningernes Kortfattethed, læser om denne Tidsperiode, bringes man uvilkaarlig til at ønske, at man havde levet i de Dage og boet blandt et saadant Folk. Herren forudsaa og forudsagde gjennem sine Tjenere, Profeterne, at der vilde komme en Tid den fjerde Generation, da Modstanderen igjen vilde gjenvinde sin Magt over Menneskenes Børns Hjerter og bringe dem paa Afveje. Og hvad var den første Ting de udførte, for at berede Vejen for Opfyldelsen af denne Forudsigelse? Begyndelsen var Forkastelsen af dette System og Klassificeringen mellem den Rige og Fattige. De begyndte at bygge Kirker for sig selv og søgte at adskille sig fra deres Søskende; de dannede Rangsforskjeller og inddelte sig i Klasser, og dette var Aarsagen til den sidste Ødelæggelse af den nefitiske Nation.

Mine Brødre og Søstre, jeg nærer ingen Tvivl om, at dette jo vil blive Maaden, paa hvilken Djævelen vil paany erholde Magten over Menneskenes Børn, efter at det Tusinaaarige Rige, om hvilket vi kunne læse, er tilende. Jeg tror, at det Tusindaarige Rige med dets Herlighed vil blive indført ved Udøvelsen af dette System blandt de Sidste-Dages Hellige. Naar denne Tingenes Orden bliver sat i Udførelse, vil Menneskenes Hjerte være hengivet til Herren i en Grad, som vilde være ganske umulig under den nærværende Organisation blandt dem. Nu ere vi undergivne Fristelser og Prøvelser samt udsatte for Onder, hvilke vi ikke skulde være det Mindste bebyrdede af, dersom vi levede under den Orden, jeg har hentydet til. Jeg tror ikke, at Satan, hvis vi skulde leve med en Orden, vi nu have, for tusind Aar, nogensinde vilde blive saaledes bunden i vor Midte, at han ikke skulde have Magt over vore Hjerter. Der maa ske en Forandring i vore timelige Affærer og lægges en Grundvold, som vil knytte os sammen til Et.

Hvorledes er det med os nu? Dersom en Mand har en Hest, og hans Broder skulde ønske at kjøbe den, søger han at vinde saa megen Fordel ved dette Salg som mulig. Hvis han har en Vogn eller noget Andet at sælge, ser han saa hen til sin Broders Fordel? Maaske Nogle ville gjøre det, men dette er ikke meget almindelig; de Fleste søge, uden Hensyn til deres Brødres Velfærd og Fordel, at faa saa Meget for sine

Varer som kan opdrives. Der er en vedvarende Appel til Egenkjærligheden under vore nærværende Omstændigheder. Man er fristet til at søge Fordele paa sine Medmenneskers Bekostning; og der gives ikke endnu noget Middel, som tilfulde kan modarbeide denne Følelse. Som et Faktum: der skal en stadig Kamp under vor nuværende Tilstand til at underkue det Ønske hos os at vinde Fordele paa vore Medmenneskers Bekostning.

Der er noget Unaturligt i denne Tingenes Orden, som staar i Modstrid til Guds Vilie. Hvorfor skulle vi være underkastede saadanne Følelser og bestandig have til at strides med dem? Mange Sidste-Dages Hellige have opgivet Handel og andre Forretningsgrene, grundet paa, at de ved disse vilde udsætte sig for en Følelse af Vinding, som er meget farlig at komme i Berørelse med. I Handel ligger der en Fristelse til at tilegne sig Fordele ud af de Nødvendighedsartikler, som omsættes blandt vore Søskende. Under Enoks Orden blev man ikke fristet paa denne Maade. Personlig Vinding vilde ikke under et saadant System været Maalet eller Gjenstanden for Menneskenes Liv og Virksomhed; og Herren har aldrig dannet os i det Øjemed, at vi skulde arbeide for os selv alene. Naar vi komme i den rette Tilstand og under en vis Orden, ville vore Ønsker være ganske naturlige, og vi ville have Lejlighed til at virke med alle Evner, baade aandelige og legemlige, uden at staa i nogen Fare med Hensyn til vor Sjæls Frelse. Vi kunne da handle og vexle, sælge og kjøbe, og indlade os paa hvilkensomhelst Forretning uden at være omgivne af de Onder, som vi nu have at kæmpe med.

Herren har aabenbaret Planen, og den er ganske ligefrem; men de Hellige maa have Tro for at antage den. Der ere en stor Mængde Onder, som vilde blive udryddede af Tilværelsen, dersom dette System sattes i Udførelse. Hvorfor ere Menneskene fristede til at stjæle? Hvorfor søge Mange at tilvende sig Ejendomme, som ikke tilhøre dem? Vilde de handle saaledes, hvis Samfundet var organiseret paa en rettelig Maade? Nej, de vilde ialfald ikke blive fristet til at gjøre det. Fristelserne, vi ere underkastede, ere for en stor Del Resultaterne af den mislige Organisation i Samfundet.

Jeg tror, der gives Tusinder af Mennesker i den kristne Verden, som bedrive Hor idag, men som vilde ophøre med et saadant Levnet, dersom de vare bekjendte med og kunde praktisere Ægteskabsloven, som Herren har aabenbaret. Menneskene bedrive Hor grundet paa Samfundets daarlige Tilstand i Verden. Jeg kunde fremsætte i Mængde af Onder, som existere i Nutiden, men det gjøres ikke nødvendig, da vi alle mere eller mindre kjende Verdens Tilstand. Djævelen har opfundet alle de Midler, han har i sin Magt, for at besnære Menneskenes Børn og forhindre dem i at gjøre Guds Vilie. Dog, naar vi gjøre Herrens Villie, ville vi af Hjertet bekæmpe Modstanderen; og ville faa stor Kraft, hvis vi søge at udføre Skaberens Hensigter og Aabenbaringer, som han har tilkjendegivet os. Vi vinde Magt og Styrke; om kort Tid vil vor Salighedsfjende være bundet i vor Midte og vil ikke have Magt til at friste os; og dette vil ske, ved at vi adlyde Herrens Befalinger og vor Herres Jesu Kristi Aabenbaringer. Jeg tror ogsaa, at naar Satan efter de tusinde Aar atter bliver løst for en Tid, vil dette ske formedelst at Menneskeslægten afviger fra de Principer, som Herren har aabenbaret, nemlig: fra Enoks Orden, som maaske da ogsaa vil være udøvet blandt dem.

Djævelen kan ikke paa lettere Maade erholde Magt over Menneskehjerterne, end ved at appellere til deres Lyster, Begjærligheder og lave, egenkjærlige Ønsker. Dette vil blive en sand Aarsag til, at han atter faar Herredømme.

Det er ikke saa haardt at komme overens med en Mand, naar der ikke er Spørgsmaal om hans Penge eller andre timelige Ting, som han er omgivet af. Jeg haaber at se en Forandring i denne Henseende; jeg beder om det og er villig til at arbejde for det. Jeg forventer, I ville henvende Eders Opmærksomhed paa denne Gjenstand, og at I ville søge af al Eders Kraft til at forberede baade Eder selv og Børn, paa det I maa være beredte, naar Herrens Tjenere skulle finde det passende at sætte dette System i praktisk Udførelse blandt os.

Der har været Tale om, hvilket I maaske have hørt, at et vist Landdistrikt i denne Dal skulde optages i dette Øjemed. Dersom jeg levede her, vilde jeg antage et saadant Forslag med Glæde; dog paa samme Tid vilde jeg maaske, med Hensyn til min egen Person, skjælve af Frygt for, at jeg ikke skulde være istand til at udøve denne Handling paa den rette Maade. Ikke desmindre, hvis jeg boede her vilde jeg hilse et saadant Foretagende med Fryd; thi det gjør Intet til Sagen, hvad min eller Eders Person angaar, naar blot Herrens Værk ruller fremad, naar blot hans Hensigter blive fuldbyrdede og Jorden med dens Indvaanere blive frelste. Jeg føler, at det vedkommer ikke Sagen, hvad min Skjæbne maa blive, dersom kun dette maa blive fuldkommet, at Herrens Herlighed maa komme over Jorden og Sandhedens og Retfærdighedens Regjering maa blive indført.

Min Tro er, at Herren, naar disse Ting ville komme til Udøvelse, vil udføre større Gjerninger i vor Midte, end vi nu kunne fatte. Vi have tænkt, at vor Herre opsætter med sit Komme. Vi have nu været organiserede som en Kirke for omtrent 43 Aar, og undertiden have vi følt, som om ikke Guds Gjerning gjorde saa hurtige Fremskridt som den burde. Der ere gyldige Grunde for dette. Den er hverken standset eller forhalet, men gjør i Modsætning hertil stadig Fremskridt, omendskjøndt ikke med den Hurtighed, som vil finde Sted, naar vi faa større Tro og blive mere fuldkomne i vore Handlinger. Jeg har som Følge af en Udflugt, som Br. Brigham, jun. og jeg havde til Cumorah-Høien for omtrent 3 Uger siden, havt mine Tanker henvendte paa de tre Nefiter, som have været paa dette Land, og jeg har nydt en stor Vederkvægelse ved at læse Guds Forjættelser angaaende deres Virksomhed og den Gjerning, som af dem skal blive udført blandt Hedningerne og Jøderne, ogsaa før Kristi Komme. Jeg tror, at de arbeide i denne Dag for det store Værk, som skal udføres paa Jorden. Der ere Medhjælpere eller Udsendinge, som virke for Herrens Hensigters Udførelse og for Opfyldelsen af hans Profeters Forudsigelser, om hvilke vi for nærværende Tid blot kunne have et indskrænket Begreb. Dog vi nyde kun Lønnen for vort eget Arbeide. Hav Eders Tanker henvendte paa de Pligter, som paahvile Eder. Vi skulle ikke tro, at disse Ting ere afhængige af os alene; men dersom vi arbeide med Trofasthed, ville vi udentvivl blive Redskaber i Herrens Haand til at udføre hans Hensigter og fuldkomme hans Forudsigelser med Hensyn til hans Værk og til de ti Stammer, Jøderne og Hedninge-Nationerne. Der ere Kræfter ifærd med at berede Jorden for de Tilbragelser, som vente den, og for Fuldbyrdelsen af alle de store Profetier, som angaa den. Disse have

vi ingen nøjagtig Kundskab om, men vi behøve ikke nære den Tro, at Alt hviler paa de Sidste-Dages Hellige, og at vi ere de eneste Redskaber i Guds Haand til at sætte disse Ting i Udførelse. Himlens Kræfter ere delagtige med os i dette Værk.

Denne Jord er Guds Børns Arv. Den har været skjænket, ikke alene til os, men ogsaa til de Trofaste, som levede før os. De vogte paa vore Bestræbelser med stor Medfølelse og virke i deres Sfære for Udøvelsen af de samme store og herlige Goder. De have dvælet paa denne Jord og synge den Sang, omtalt af Johannes den Aabenbarer: „Kristus har gjort os til Konger og Præster for sin Gud, og vi skulle regjere paa Jorden". Og Sjælene af dem, som have lidt Martyrdoden, raabe under Alteret: „Herre, du Hellige og Sanddru! hvorlænge tøver du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?" De ere fulde af Iver for Zions Gjenløsning, for Fuldførelsen af Herrens Bestemmelser og for Oprettelsen af hans fuldkomne Rige paa vor Jords Overflade. Men hvis vi ikke opfylde vore Pligter, vil Herren tage fra os Arven; og den Krone, han har forjættet os, vil han i saa Fald give til Andre.

Vi ville gaa Glip af disse Ting, medmindre vi med fuldkommen Villighed og Glæde udføre det, som Gud forlanger af os; thi der gives ingen større Glæde, end den man føler ved at tjene Herren og holde hans Befalinger. Denne Glæde kan ikke sammenlignes med den, man kan nyde i Verden. I Sidste-Dages Hellige vide dette formedelst den dyrebare Helligaands Gave, som I have annammet, hvilken har hvilet over Eder ved Dag og ved Nat, hvilken har blødgjort Eders Hjerter og bragt Eder til at græde Glædestaarer over Guds Godhed mod Eder. Og alligevel kunne vi være ligegyldige, alligevel kunne vi have vore Tanker henvendte paa Bagateller, og alligevel kunne vi sætte vor Saligheds-sag paa Spil, blot fordi vi ere bange for at sætte Guds Befaling i Udførelse.

O! hvilket daaragtigt Folk ere vi, dersom vi tillade os en saadan Fremgangsmaade. Hvorledes kunne vi saa staa for Herrens Domstol og svare for os med Hensyn til Brugen af de uvurderlige Velsignelser, som han har tildelt os? Hvorledes kunne vi staa for denne skrækkelige Dom, hvis vi ikke have været trofaste? Paa hvilken Maade skulle vi retfærdiggjøre os for vor Troløshed? Vi kunne ikke gjøre det, men ville komme til at krybe tilsammen ved hans Nærværelse, naar vi paa saadan Maade blive bragte Ansigt til Ansigt med vor almægtige Dommer.

Maatte Herren hjælpe os til at være trofaste indtil Enden, maatte vi elske Gud over alle Ting, maatte vi hengive os ganske til hans Tjeneste i alle vore Dage og testamentere Sandheden som en dyrebar Arv til vore Børn er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. October.

Med dette Numer af „Stjernen" agte vi at begynde den 23de Aargang, og vort Haab er, at den maa nu ligesom tidligere finde Indgang saavel hos Søskende som blandt vore Venner og Velyndere. Dette Tidsskrift er beregnet paa at udsprede Lys og Kundskab med Hensyn til den for vor himmelske Fader sande og velbehagelige Gudsdyrkelse. Enhver, som ønsker at kjende vore Troeslærdomme, kan blive oplyst i denne Henseende ved at læse disse Blade. Vort Motiv er at give vore Medmennesker al den Oplysning, de ville være rede til at annamme, saavel ved Skrift som ved mundtligt Vidnesbyrd. Vi ønske ikke at holde vore Lærdomme hemmelige for vore Omgivelser; men det er en frivillig Sag for Alle, som maatte føle Attraa til at kjende og undersøge den saa ilde omtalte „Mormonisme", at blive bekjendt med den.

Vort Haab er, at Herrens Aand maa være vor Vejleder i at udsprede hans Værk, hvad enten det sker skriftlig eller mundtlig, blandt vore skandinaviske Medbrødre. Maatte vi, idet vi nedskrive vore Følelser og de Lærdomme, vi have erholdt, altid være besjælede af Sandhedens Aand, paa det vi aldrig skulde skrive Andet end det, som er i Overensstemmelse med Guds Villie og Frelsningsplanen, han har aabenbaret. Vort Formaal er at udsprede korrekte Principer, det vil sige: Lærdomme, som staa i nøjagtig Samklang med den hellige Bibels Ord. Skulde det alligevel hænde, uagtet Sandheden er vort Løsen, at vi stødte an i en eller anden Ting, saa er ikke dette grundet paa nogen Fejl i vor Tro eller i Evangeliet, men er ene og alene et Foster af Ufuldkommenhed fra vor Side.

Mange af Nutidens Præster ere meget tilbøjelige til at undersøge, om vi støde an, og dersom de saa finde Noget at „hænge deres Hat paa", ere de strax rede til at gjøre en Myg til en Elefant og udbasunere, at vi prædike falske Lærdomme. Skriften siger: „Den er en fuldkommen Mand, som ikke støder an." Vi tro ikke, at vi ere fuldkomne, hvisaarsag vi let kunne tage Fejl. Ikke desmindre, vi fremstaa aabent og frimodig for Gud og alle Folk, og bekjende, at vi have annammet Sandheden med Befaling om at forkynde den for Verden. Minoriteten blandt os ere uddannede i denne Verdens Kløgt og Kunster; dog alligevel blive vi udsendte for at prædike Omvendelse til denne Slægt. Vi søge at efterleve vor Religions Forskrifter; vi have en ubegrændset Tillid til Herren, som styrker os til at udgaa i den vise Verden for at bære vort Vidnesbyrd om Kristi Evangelium. Vor Tale er altid improviseret. Vi bruge ikke den Fremgangsmaade som Nutidens Theologer — eller den kristne Verdens Ledere, nemlig at indstudere paa Forhaand, hvad vi skulle tale. Vi bruge ikke udsøgte Ord eller smigrende Talemaader for at appellere til Menneskenes Følelser; men vi holde os til Kristi Raad som lød: „Om I stilles for Konger eller Fyrster, saa vær ikke bange for, hvad I skulle sige, thi det skal

lægges Eder paa Tungen i den samme Time." I Tillid til disse Ord og i Simpelhed staa vi frem for Folket, formanende dem til at gjøre Bod, tro paa den treenige Gud og blive døbte til deres Synders Forladelse.

Behøver man at være Skriftklog for at tjende Herrens Veje? Visdom i verdslige Ting er ubentvivl god, men ikke absolut nødvendig, og i mange Tilfælde er den af mere Skade end af Gavn; thi ved den blive de Fleste hovmodige, opblæste og indbilde sig at kunne Alt og forstaa Alt uden Bistand og Visdom fra ham, der er Ophavet til enhver god Egenskab, som Mennesket kan være i Besiddelse af. Verdslig Visdom er ikke at foragte, naar den staar i Forbindelse med guddommelig Visdom; men staar den udenfor denne, da gavner den ikke Nogen til Salighed; thi Guds Visdom omfatter al den Visdom, som nogensinde herskede paa Jorden.

Skriften lærer os, at hverken Kristus eller hans Apostle vare studerede eller lærde Mænd; dog alligevel vare de Sandhedens Budbærere, der havde Frelse at tilbyde den jødiske Slægt, dersom de havde villet annamme den. Men Menneskene vare dengang, som de ere idag: de troede paa de Skriftkloge og Farisæers Vidnesbyrd. Folkets Ledere vare dengang, ligesom vore Nutids-Præster, Mænd, der havde studeret i en Synagoge i aarevis, og som selv havde taget sig Myndighed til at prædike og forvalte Herrens Ordinancer, men var dette af noget Gavn for dem? Nej, aldeles ikke, de maatte ifølge Frelserens Vidnesbyrd gaa under ved Jerusalems Ødelæggelse; og vi vide, at disse Mænd, der vare Kristi værste Modstandere, ikke alene led en grusom Død ved denne forfærdelige Ulykke, som ramte Staden, men at de ogsaa ville komme til at svare for deres Handlinger, naar de engang stilles for Guds Domstol. De ophidsede Folket og bevirkede, at disse i Blinde gik og korsfæstede Frelseren, samt udryddede alle hans Tjenere.

Vi have undergaaet omtrent den samme Skjæbne. Præsterne bevirkede, at Profeten Josef og Patriarken Hyrum Smith bleve myrdede; de vare de fornemste Redskaber til at udøve Voldsgjerninger mod alle vore Troesfæller og uddrive dem fra den ene Stad efter den anden. De have ogsaa for en stor Del været Aarsag til den Forfølgelse, vi have været undergivne i disse Lande. Men Advarslen lyder til Saadanne: Omvend Eder i Tide, at ikke Herrens Dom skal komme over Eder. Vid, at vi forkynde Sandhed og Intet uden Sandhed; vi besidde Fuldmagt fra det Høje til at forrette alle Herrens Ordinancer her paa Jorden og ere udsendte for at prædike Kristi Evangelium, der „er en Livslugt til Livet for den, som vil annamme det, men en Dødslugt til Døden for den, som forkaster det". Vi ere i Lighed med Apostlene fordum tagne fra vore forskjellige Haandteringer og gaa frem i Tillid til Herren og uden Frygt for at tilbyde de Oprigtige Frelse. Maatte Menneskenes Øjne blive opladte, saa de kunde se Vigtigheden af at tjene Gud og vandre efter Bibelens Forskrifter, det er Lønnen vi i dette Liv ønske for vor Bestræbelse. Verdens Anseelse er Intet for os. Vi søge at naa Hæder og Værdighed hisset.

Præsident Erastus Snows Hilsen

til de Hellige i Europa, efter hans Afreise fra disse Lande for maaske aldrig mer at vende tilbage.

Udenfor Queenstown den 11te Juli 1873.

Jeg ønsker at sige nogle faa Ord til de Hellige i Adspredelsen.

Evangeliet, som er bragt til Eder fra Amerikas Land, er af Herren og ikke af Mennesker. Abrahams, Mose, Jesu og Joseph Smiths Gud lever endnu og regjerer i Zion. Men mange falske Aander ere udgaaede i Verden for at bedrage Nationerne; „og dersom det var mulig, vilde de bedrage endog de Udvalgte."

Se til, kjære Søskende, at I hædre Eders Kald og Udkaarelse. Forøg Eders Tro med Dyd, Maadehold, Taalmodighed, Gudfrygtighed og Sparsomhed i alle Ting. I ere Herrens Husholdere, derfor vis Eder selv værdige i Alt. „I kunne ikke tjene Gud og Mammon." „Rens Eder, I som bære Herrens Kar!" Fly det Onde og hold fast ved det Gode.

Herren har sagt ved sine Tjenere Johannes og Josef: „Kom ud af hende (Babylon) I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu." Dette har en særegen Hentydning til de sidste Dage. Dersom I ønske at udgaa med Eders Familier fra denne gjenstridige Slægt og være Medhjælpere i at lægge Grundvolden til vor egen Stammes Gjenfødelse, maa I fly til Zion, til Herrens Hus' Bjerg. Ejheller skulde I vente for Nogen at komme derfra eller at sende Eder Midler for at drage Eder ud af Babylon, i Lighed med Lot, som af Englene blev ført ud af Sodoma; men det er Enhvers Pligt at udøve Tro og Gjerninger for at virke til deres egen Udfrielse. Dersom Eders Tro ikke er forfængelig, da er det af væsentlig Vigtighed at blive affondret fra den ugudelige Verden. Lev ikke i Eders adspredte Tilstand efter Verdens Vis, men som Arvinger af den rene Tro og et helligt Haab. Ingen Selvfornegtelse og intet tilsyneladende Offer kan være for stort for Eder, naar I derved kunne fly ud fra Babylon. Søg derfor, enhver Husbonde, Hustru og Barn, til at holde godt Hus med Eders Fortjeneste og de Midler, I besidde. Ophør med at øde Penge paa Ting, som I kunne undvære. Vær ikke ødsel og overdaadig i hverken Mad eller Drikke, Klædedragt eller Eders Husholdning. Lær at forskaffe Eder det Nødvendige saa billig som mulig, bed Herren om Visdom til at anvende enhver Skilling paa den rette Maade og læg tilside Midler til Eders Emigration. Og hvis I søge til at gjøre vel for Eder selv i denne Henseende og vise for Gud og hans Tjenere, at I agte Zion og hendes Velsignelser af mere Værd at hige efter end Babylons Herlighed, vil Herren uden Tvivl i sin egen belejlige Tid udstrække sin hjælpende Haand: thi det er et sandt Ordsprog, „at Gud hjælper dem, som hjælpe sig selv."

Naar I forlade Babylon, stræb da til at lade al hendes Aand og Lyst blive tilbage; i modsat Fald vil Zions Land ikke blive noget Zion til Eder. Zions Børn skulle enten helliggjøre Landet til Herren ved at efterleve hans Befalinger eller ogsaa forgaa. Fly al Utugt, afstaa fra berusende Drikke, bed uden Afladelse og vær paa Vagt mod det Onde.

Ældsterne skulde være nidkjære i deres Formaninger, faderlige i deres Raad, utrættelige i at belære, vise et følgeværdigt Exempel og ihukomme, at Ansvaret vil hvile paa dem, om de undlade at advare saavel Hellig som Synder mod deres daarlige Veje. Lad Eders Exempel være værd Efterlignelse, og Eders Ord krydret med Velvillie. Bed ofte til Herren, at hans Aand maa inspirere Eder med Visdom til at tale og handle paa passende Maade. Maa Herrens Kraft, Naade og Fred være Eder rigelig tildelt er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Erastus Snow.

Korrespondance.

Kristiania, den 24de August 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Jeg griber idag Lejligheden til at give Dem en Beretning om Kristiania Konference, forend jeg forlader den for at drage til mit Hjem i Zion. I Forening med Biskop Knud Petersen samt flere Zionsbrødre, ankom jeg hertil den 30te Marts 1871. Omendskjøndt vi følte os lidt bekymrede og nedslaaede ved at skulle forlade vore Familier og Søskende i vort dyrebare Bjerghjem, droge vi ikke destomindre afsted glade i Aanden, med den gode Bevidsthed, at Herren formedelst sine Tjenere havde fundet det behagelig at kalde os til at være Sandhedens Forkyndere. Da jeg rejste til Zion i 1862, vare vi i 5 Maaneder paa Vejen fra Danmark til Salt Lake City. Paa Tilbagerejsen i 1871 medtog Turen ikke mer end 24 Dage. Hvilken uhyre Forskjel fra nu og dengang! Nu er det blot en Lysttur for vore Søskende at rejse til Utahs Dale.

Ved vor Ankomst til Kjøbenhavn begave vi os til „Skandinaviens Stjernes“ Kontor, hvor vi bleve hjertelig modtagne af Brødrene Cluff og Thomassen. Jeg fik derpaa Lejlighed til at besøge mine Slægtninge og mange Venner i Jylland, hvor jeg opholdt mig til den 16de Juli. Medens jeg vandrede om blandt Befolkningen i disse Egne, havde jeg Anledning til at bemærke, at den samme Kjærlighed og velmente Gjæstfrihed var herskende nu, som da jeg for flere Aar tilbage for et Tidsrum af 7 Aar bar Vidnesbyrd om Evangeliet blandt dem.

Den 20de Juli ankom jeg til Kristiania for første Gang, hvor mine Søskende bøde mig velkommen; og den 8de Oktober overtog jeg Præsidiet over Kristiania Konference, som er en meget vanskelig og vidtudstrakt Arbeidsmark, hvor igrunden Høsten er stor, men Arbejderne faa, hvilket jeg er kommen til Kundskab om ved at rejse omkring blandt de Hellige i Landet. Her i Kristiania har været mange Ting at varetage, dog saa ofte, som Tiden har tilladt det, har jeg besøgt vore Søskende i Konferencen. Jeg kan bevidne mine Brødres og Medarbejderes Trofasthed i at virke for Guds Riges Fremme og Sandhedens Udbredelse blandt vore Medmennesker. De have været udholdne, uforsagte og nidkjære i

at udføre deres Kaldspligter, og jeg føler til at nedbede Herrens Velsignelse over dem og ønsker at hans gode Hellig-Aand maa dvæle i deres Hjerter, saa de maa forblive trofaste og udholdne til Enden.

Her ere mange trofaste og oprigtige Søskende, som jeg elsker, thi jeg véd, at Herren har Behag i dem. De have staaet i Pagten i mange Aar og baaret Dagens Byrde og Hede; og mit Ønske er, at Tiden snart maa være nær for deres Udfrielse. De ere for største Delen alle gode Søskende, som efter bedste Evne søge at opfylde deres Pligter og fremrulle Herrens Værk. De betale i Forhold til Omstændighederne, som omgive dem, deres Tiende og foregaa deres Medmennesker med et godt og følgeværdigt Exempel. I 1872 emigrerede 71 og i 1873 82 af vore Søskende herfra til Zion, hvilket viser, at ikke saa faa forlade os hvert Aar. Vi ere inderlig taknemmelige til vore Brødre og Søstre i Zion og navnlig til vor Broder Præs. Young, som baade i Ord og Handling bidrager det Meste til de Fattiges Udfrielse og Guds Riges Fremgang. Vi takke ogsaa vore skandinaviske Søskende for deres tiltagende Iver i at samle Midler til at forløse deres Søskende fra Babylons Mørke og Trængsel. Det var at ønske, at de, som fik Lejlighed til at rejse hjem, maatte være værdige dertil, paa det ikke Babylons, men Guds Børn maatte komme til Zion, som navnlig skal være et Opholdssted for de Rene af Hjertet.

I de 1¾ Aar, jeg har præsideret her, ere 200 Sjæle blevne tillagte Menigheden ved Daab; dog nogle have ligesom Soen atter vendt tilbage til den skidne Søle.

Regnskaber og Alt, henhørende til Konferencen, ere efter min Formening i god Orden overleverede til min kjære Broder Andersen, som jeg haaber, Herren vil velsigne og assistere, medens han skal virke som Prædikant i disse Lande.

Maaske nogle Nyheder kunde interessere Dem; jeg vil derfor fortælle Lidt om Kongens (Oskars) og Kronprinsen af Preussens Ankomst hertil. Kongen kom den 1ste og Kronprinsen den 3die August. Den sidstnævnte høje Personlighed nød, uagtet sin kjække, mandige Optræden og vindende Væsen, ingen særdeles begejstret Modtagelse af Publikum; men de højere Autoriteter og Statsmænd, som tidligere ikke havde havt de hjerteligste Følelser for Tysklands Magthavere, beviste nu den dybeste Ærbødighed og mest smigrende Forekommenhed mod Kronprinsen. Jeg kan ikke forundre mig saa meget derover, thi der er altid Fordele ved at vise saadanne Folk Ærbødighed, især for de højere Stænders Vedkommende. Saadanne Personer ere i Almindelighed vel forsynede med Ordener og besidde Magt til at uddele mangeslags verdslige Gunstbevisninger, og herpaa, tror jeg, er for en Del den Hyldning, de møde, grundet. Der gjordes megen Stads af disse kongelige Personer; og blandt andet var der et stort og brillant Fakkeltog til Oskarshal paa Ladegaardsøen. De Tysksindede havde arrangeret et Bal for Kronprinsen; men de bleve vistnok meget slukørede, da hans Højhed, istedet for at overvære deres anrettede Festlighed, tog med Kongen til Oskarshal. Hovedstadens Indvaanere bleve tilsidst ganske mætte af Festlighederne og følte sig frie og glade, ved disse høje Gjæsters Afrejse.

Jeg havde den Ære at overvære et Præstemøde i Slotskirken, i Anledning af Konfirmationen, Ægteskabet og Sognebaandets Løsning. Over 350 Stemmer vare for Konfirmations-Tvangsløftets Ophævelse, og næsten ingen imod Denne Forhandling ventes at ville blive

fremlagt i næste Storting. Tillige blev der drøftet og diskuteret en hel Del angaaende det borgerlige Ægteskabs lige Gyldighed med det præsteliges. Efter en temmelig varm Debat blev endelig Resultatet saaledes, at ogsaa denne Sag forhaabentlig vil komme op for næste Storting. Størsteparten var imod Sognebaandets Løsning, hvilket bestaar deri, at Enhver, ligemeget hvilket Sogn, han tilhører, kan gaa til et andet og faa de præstelige Ordinancer udførte. Denne Sag blev derfor staaende ved det Gamle, nemlig: Enhver er bunden til at have sine Ordinancer forrettede i det Sogn, han tilhører, ligemeget om han ynder sin Sjælesørger eller ikke.

Som en stærk og væsentlig Modsætning til de Sidste-Dages Helliges Fremgangsmaade i deres Forhandlinger, fremgik der, at ikke et eneste Forslag blev enstemmig vedtaget. Iblandt de Hellige hersker der Enighed i saavel religiøse som verdslige Forhandlinger, men Enigheden, hvorpaa Kristi Efterfølgere skulle kjendes, bemærkede jeg ikke meget til blandt disse kristne Ledere; thi Præsterne, som Brødre og Medarbejdere i ét Samfund, syntes ikke at være i nogen høj Grad besjælede af den sande Aand i deres Troesprinciper. De førte ikke et Sprog, som var et Særkjende paa Guds Tjenere; de anvendte ingen Besindighed i deres Optræden, men stode frem, bevæbnede af en Stridsaand og med et oprørt Sind, der ofte bragte dem til at bruge mindre passende Udtryk i deres Tale. Der var en stor Ordstrid, og jeg tror neppe, der vare mange blandt dem, som havde den samme Mening og Anskuelse med Hensyn til Religionsspørgsmaalet. Dog, jeg hørte ingen gjøre nogen Bemærkning angaaende det Ubibelske i Konfirmationsordinancen. De vare vist alle enige om, at den var ret. Man kunde høre de yngre staa frem og irettesætte de ældre; og der herskede i det Hele taget en Splidagtigheds og Tvedragts Aand over denne Forsamling af de saakaldte Sjælesørgere. Underlig er det, at Menneskene ere blinde nok til at overse Saadant. Et Samfund med saadanne Ledere kan efter min Dømmekraft ikke være Kristi Kirke; thi dens Symbol er: Enighed i alle Ting.

Enkelte føle Interesse for Evangeliet og komme til vore Forsamlinger. Der er megen Opvækkelse paa somme Steder i Landet, og mange Skrifter sælges. Told-, Postembedsmænd og Andre, med hvilke vi have staaet i Forbindelse, have været meget imødekomne mod os.

Jeg sender de Hellige i Kristiania min hjertelige Tak for al deres Godhed mod mig. Maa Herrens Velsignelse hvile over Eder tilligemed alle mine Søskende i Adspredelsen, og maa hans Aand bevare Eder i Troen, indtil I naa Maalet, hvortil vi alle skulde stræbe. I Haab om, at min lange Skrivelse ikke har trættet Dem altfor meget, Broder Larsen, ønsker jeg, at Herren maa bevare Dem i det Kald, De indtager, og med flittig Hilsen til Dem med Medarbejdere paa Kontoret og i Missionen, tegner jeg mig

Deres Broder i den evige Pagt

J. C. A. Weibye.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Journal of Discourses").

(Fortsat).

Nauvoo, den 24de April 1845.
Til Hans Exelence James K. Polk,
Præsident af de Forenede Stater.
Ærede Herre.

Tillad os paa et undertrykt og ilde behandlet Folks Vegne at fremføre nogle Punkter til Deres nøjagtige Overvejelse. Vi haabe, naar det vil falde Dem belejlig og i Betragtning af denne Sags Vigtighed at erholde et venligt og utvetydigt Svar paa denne Skrivelse.

Det er ikke vor Agt for Nærværende at detaillere de mange og haarde Forurettelser, der ere blevne os til Del i den Nations Midte, hvor vi vare fødte og opdragne. Største Delen af os have i lang Tid været loyale Borgere i en eller anden af disse Forenede Stater, over hvilke De har Æren at præsidere, medens nogle faa Andre blandt os blot gjøre Krav paa de Forrettigheder, som tilkomme fredelige og lovlige Emigranter, der ere komne hertil i den Hensigt at gjøre Unionen til deres fremtidige Opholdssted.

Vi sige, vi ere et undertrykket Folk. Vi have faaet privat Underretning fra de højeste Autoriteter om, at det hverken vilde være vist eller sikkert for os at votere paa Navnelisten, alligevel have vi bibeholdt Stemmerettighed, indtil vore bedste Mænds Blod har været udgydt baade i Missouri og Illinois, uden at Morderne ere blevne straffede.

De er udentvivl vel bekjendt med Historien om vor Uddrivelse fra Missouri, ved hvilken Lejlighed Snesevis af vore Brødre bleve myrdede. Hundreder døde formedelst Nød og Sygdom, bevirkede ved de uhørte Lidelser, de maatte gjennemgaa. Vore Ejendomme, til Værdi af flere Millioner, bleve ødelagte og henimod femten tusind Sjæle flygtede for deres Liv til de dengang gjæstfrie og fredelige Egne i Illinois. De er vistnok ogsaa bekjendt med, at Staten Illinois bevilgede os en liberal Haandfæstning, som var af uindskrænket Sukcession, og under hvis Værn private Rettigheder ere blevne antagne. Grundet herpaa er her opvoxet en By, der er den største i hele Staten, og hvis Indvaaneres Antal udgjør omtrent 20,000.

Men den grumme Holdning, som Staten Illinois har antaget ligeoverfor dette Folk, forbyder os at tænke at denne Stats Hensigter ere mindre hævngjerrige end Missouris; thi den har allerede gjort Brug af sine Soldater med de exekutive Autoriteter som Anførere til, under de mest hellige Forsikringer om Beskyttelse og Sikkerhed, at overgive vore bedste Mænd i lovløse Morderes Hænder.

Som et Slags Oprejsning for denne uhørte Troløshed, blev det os tilkjendegivet ved de højeste Autoriteter i Staten, at Lovene skulde blive satte i Kraft og Morderne bragte for Retten. Dog, Blodet af disse uskyldige Ofre var neppe borttørret af Skuepladsen for denne Nødselsgjerning, hvor Borgere i en souveræn Stat havde myrdet to forsvarsløse Herrens Tjenere, vor Profet og Patriark, førend Statens Senat befriede en af Gjerningsmændene i denne oprørende Handling fra Fogden i Hancock County og udnævnte ham til en hæderlig Stilling i den lovgivende Forsamling. Og de, som af Hancock County's Højesteret vare kjendte for Delagtighed i Mordet paa Generalerne Josef og Hyrum Smith, ere nu tilladte at gaa paa fri Fod, søgende maaske for flere Ofre.

For at sætte Kronen paa Udførelsen af disse blodige Gjerninger, har Staten ogsaa gjenkaldt de haandfæstede Rettigheder, ved hvilke vi maaske paa en lovlig Maade kunde have forsvaret os mod vore Fjender. Dersom vi herefter skulde forsvare os mod Voldshandlinger, hvad enten de komme under Skygge af Loven eller andre Skikkelser (thi vi have god Aarsag til at forvente dem paa begge Maader), ville vi ubentvivl blive anklagede som Oprørere og komme til at lide Straf; og hvis vi fortsætte at være passive og ikke gjøre Noget til vort Selvforsvar, ville vi sikkerlig omkomme, thi vore Fjender have svoret vor Ødelæggelse.

Og videre, ærede Herre, ville vi med Deres Tilladelse bemærke, at General Josef Smith, under hans korte Levetid, var, anklaget for kriminelle Forbrydelser, indstævnet for Retten i dette Land omtrent halvtredsindstyve Gange, men hver Gang blev han frikjendt, omendskjøndt hans Fjender, eller rettere, hans religiøse Opponenter vare hans stadige Dommere. Og videre bevidne vi, at vi som et Folk ere lovoverholdne, fredelige og uden Skyld; og som Saadanne, opfordre vi Verden til at bevise om os Noget til det Modsatte. Og medens andre mindre Byer i Illinois have havt deres egen Ret, indført til at dømme Forbryderne, ere vi blevne betagne ethvert Middel, med Undtagelse af den offentlige Magistrat, til at afstraffe Marodører og Mordere, som snige omkring for at tilføje os Skade.

Vi haabe, ærede Herre, at De med disse Fakta for Dem vil uden Ophold skrive os til, og som en Fader og Ven meddele os, hvad Forholdsregler vi skulle tage. Vi ere Bundsforvante i det samme store Forbund. Vore Fædre, ja mange af os, have udgydt Blod for vort Land, og vi elske dets Konstitution af Hjertet.

I Israels Guds Navn og i Kraft af det forstærkede Baand mellem Land og Slægt, anraabe vi Deres venlige Mellemkomst i vor Favør. Vil det være formeget for os at bede Dem sammenkalde en særegen Kongres og bevilge os et Asylum, hvor vi uhindrede kunne leve i Nydelsen af vore Rettigheder og dyrke vor Religion? eller vil De i en Extra-Skrivelse til Kongressen, naar denne er samlet, anbefale en Advarsel mod alle disse grusomme Handlinger af Undertrykkelse og Vold, som ere blevne udviste mod dette Folk i Staterne Missouri og Illinois? eller vil De begunstige os med Deres personlige Indflydelse og officielle Rang? eller vil De tilkjendegive Deres Anskuelser angaaende det saakaldte „Great Western Measure", nemlig om at lade de Sidste-Dages Hellige nedsætte sig i Oregon, i det nordvestlige Territori, eller i en Egn, saalangt fjernet fra Staterne, at ikke den kuende Haand skal knuse alle gode Principer og udelukke alle Følelser af Patriotisme hos dem?

Ærede Herre, idet vi nu med dybe Følelser have oprakt vore bedende Hænder, ville vi anraabe Dem som en Fader, Ven, Patriot og Leder for en mægtig Nation ved den amerikanske Friheds-Konstitution, ved Blodet af vore Forfædre, som have kæmpet for denne Republiks Uafhængighed, ved vore Martyrers Blod, som er bleven udøst i vor Midte, ved vore Enkers og Faderløses Jammerraab, ved vore myrdede Fædre, Mødre, Hustruer, Børn, Brødre og Søstre, ved Rædsomheden af en snarlig Ødelæggelse, planlagt af hemmelige Forbund, der søge at ombringe os, og ved ethvert kjærligt Baand, som knytter Menneske til Menneske og gjør Livet ønskelig, at yde os øjeblikkelig Hjælp, at undertrykke Pøbelherredømmets Voldsomheder, at anvende deres personlige Indflydelse til at lade os nedsætte os som et Folk i Udøvelsen af vore saavel

civile som religiøse Rettigheder, enten hvor vi nu ere, eller i en anden Del af de Forenede Stater eller paa et Sted, bortfjernet derfra, hvor vi, saa snart som Omstændighederne tillade det, kunne bo i Fred og Sikkerhed. (Forts.)

Et Raab til den Vildfarne.

O, Menneske kan Du ej se,
At Du er i Vildfarelse,
At Du ej holder Herrens Bud,
Men flejer fra hans Bane ud?
Vend om! vend om! mens det er Tid
Og strid med os den gode Strid.

Vi i en Prøvestand jo er,
Derfor, O Ven, forsigtig vær
Og tro ej, at Du kommer hjem
Til Faderen i Himmelen,
Medmindre Du vil vandre saa,
Som Herren byder Dig at gaa.

Du kom herned paa Jorderig;
Og Maalet hvorfor Herren Dig
Har skabt og nedsendt her paa Jord:
Er forat Du, ved hans Budord,
Skal vandre saa, at Du igjen
Kan naa til ham i Himmelen.

Engang vi alle var hos ham,
Som nu benævnes Verdens Lam,
Som bar al Verdens Synd og Nød,
Paa det vi frelste ved hans Død
Maa komme der, hvor han nu er,
Og blive frelst fra alt Besvær.

Dog frelst vi ej kan blive, Nej,
Hvis vi forlade Herrens Vej
Og søle os i Synden ned,
Samt kaste bort den Kjærlighed,
Som Kristus, der som Verdens Ven,
Lod skjænke hen for Synderen.

Nej! frelst Du blive kun kan paa
Betingelsen, at Du vil staa
I Pagt med Herren al din Tid
Og stride Troens gode Strid.
Derfor, O Ven! lyt til hans Ord
Og gjør hans Villie her paa Jord.

Red.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Oktober 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Logan City den 27de Juni 1873.

Det er mig en stor Fornøjelse at komme til dette Sted, at se mine herboende Søskendes Aasyn og hilse dem som en Broder og Ven. Dersom vi kunde se og forstaa Tingene som de ere; dersom vi kunde have Sløret draget bort fra vore Øjne og se det, som henhører til Evigheden og til vort Slægtskabsforhold til de evige Verdener, vilde vort Sind blive inspireret til at tale, synge, bede, lytte opmærksomt til og grunde paa og tage under nøjagtig Overvejelse Herrens underfulde Gjerninger. Mange Ting siges til de Sidste-Dages Hellige angaaende vor Religion, som i Virkelighed skulde indføres i og begrænse ethvert Menneskes Levnet. Vi tiltrænge Undervisning. Med Hensyn til Lærdom ere vi i Lighed med Børn. Hvis vi kunde forstaa Virkningen af Synden paa vor Forstand, vilde vi se, at den bringer os nedad og er nedbrydende i sin Natur. Tingene, som staa i Forbindelse med det sande Liv, ere derimod af en modsat Egenskab — de ere af en ophøjende, voxende, forøgende og vindende Beskaffenhed, som erholder Lidt her og Lidt der. Vort Sind og vor Fatteevne blive udviklede ved, hvad vi lære af Læsning og ved, hvad vi høre og se

Bibelen, Mormons Bog og Aabenbaringerne, som Herren har skjænket til dette Folk i disse sidste Dage, indeholde i Mængde af vigtige Lærdomme angaaende Guds Rige paa Jorden. Vi have ogsaa Historier om Riger, grundlagte af Mennesker; og fra disse lære vi, at en stor Masse Forandringer have fundet Sted, grundet paa Omvæltningerne, som have herstet i de forbigangne Tider, og som endnu have Fremgang paa Jorden. Fra vor egen Dømmekraft i disse Sager er det en virkelig Kjendsgjerning for os, at Renhed bevarer, opholder og forøger det Gode, medens Synd og Uvidenhed i alle

deres forfærdelige Skikkelser have ganske den modsatte Virkning. Vi behøve blot at rette Blikket paa Jordens Nationer for at faa en Bekræftelse paa dette Udsagn. Vi behøve ikke at gaa saa langt, men kunne se hen til vort eget Lands oprindelige Beboere. Hvorfor ere de i deres nærværende Tilstand? Noget maa være Grunden til dette. De henhøre, ligesaa meget som vi, til den menneskelige Familie — til de Væsener, der paa hele Jordens Overflade besidde den højeste Grad af Forstand. Hvad er Aarsagen til deres nuværende Fornedrelse? Vi se dem som de ere; vi se ogsaa Nationerne som de ere. Tag f. Ex. den jødiske; hvorfor er den i Landflygtighed blandt alle Jordens Nationer? Er der nogen Grund for det? Ja der er.

Vi have havt en kort Beretning fra Br. George A. Smith angaaende deres Forfædre; og vi kunne saaledes slutte os til Aarsagerne til den nærværende Tilstand i det Land og blandt Efterkommerne af de fordum Værdige, til hvem det var givet. Blandt Nationerne paa Jorden bemærke vi idag Skrøbelighed, Dorskhed, og jeg kan sige Uvidenhed med alle dens vedhængende Laster og Daarligheder, som herske blandt Majoriteten af Befolkningen. Der er en gyldig Grund for alt dette. Der var en Tid, da Nationer, som nu ere ubekjendte, levede i Velstand paa det vestlige Fastland og vare et opvakt og flittigt Folk. Hvem kan fortælle os, hvorfor de ere forsvundne og gaaede til Forglemmelse? Br. George Smith fortalte os idag, at Stedet, hvor den store Stad Babylon stod, eller hvor den antages at have staaet, er nu en utilgængelig Ødemark. Hvor er den babyloniske Nation? Vi have ingen Kundskab om den. Hvor er den israelitiske Nation? Vi vide ikke ret Meget om den, med Undtagelse af Juda Stamme og den halve Benjamin Stamme, hvilke ere adspredte blandt Jordens Nationer i en ensom og forladt Tilstand. De ere blevne forjagede af Hunde; og engang i Tiden var det lovlig blandt nogle Folk, at et kristent Barn kunde, dersom det følte sig oplagt til det, kaste Stene paa en Jøde, naar han viste sig paa Gaden; og det er heller ikke saa længe siden, at det ikke var dem tilladt at have saa meget som en Fodsbred Jord blandt Hedningenationerne. Dog er det ikke saaledes nu. Men hvad var Aarsagen til alt dette. Deres Historie er ikke gaaet tabt, ejheller de; og den simple Grund, hvorfor dette ikke er skeet, er fordi de vare Herrens Udvalgte, hvilke vor himmelske Fader skulde ihukomme.

De Tilbageblevne af Israels Folk skulle frelses, og de ville blive indsamlede. Men andre Nationer, som existerede før Syndfloden og før Kristi Dage, hvor ere de? Hvem besidder nogen Kundskab om disse Folkeslag? Historien giver os ingen Beretning om dem, og mange Folk ere siden Frelserens Dage udstrøgne af Menneskenes Erindring.

Her bor et Folk i disse Dale, som foregiver sig at være den Højestes Hellige og Herrens Elskede. De have annammet hans Præstedømme tilligemed dets Nøgler, Rigets Nøgler og Planen til de himmelske Hærskarers Regjering, hvilket er saa meget af den guddommelige og celestiale Lov, som noget Menneske er istand til at annamme. Naar vi betragte de Sidste-Dages Helliges Løbebane, blive vi næsten bragte til at spørge: hvad vil blive deres fremtidige Historie? Det er Sandhed, at vi have Forhaabninger, der ere forskjellige fra disses, der levede før os; men lad dette Folk, som benævnes de Sidste-Dages Hellige, blive velsignede i de kommende tyve Aar saaledes som de have været velsignede i de forbigangne tyve; lad Herren tage sin Haand bort fra dem og lad dem

følge deres egen Løbebane, som de have fulgt og endnu vedblive at følge, omendskjøndt vi maa betragte os selv som baade lydige og villige; jeg siger: lad os følge den samme Fremgangsmaade i de tilkommende tyve Aar som i de forbigangne, hvem blandt os vil da lytte til Herrens Raad?

Lad den gamle Slægt — de, som have levet i Babylon, og som have bøjet deres Prøver i den ugudelige Verden, gaa ud af Tilværelsen; lad dem blive borttagne af de Helliges Midte; og lad den unge Væxt, som er uvidende om Verden, blive overladt til sig selv og til at følge deres egen Villie, hvad vilde saa blive deres Tilstand? Vilde vi ikke da se det fuldkomne Babylon? Vilde vi ikke da have Alt, hvad den ugudelige Verden ønsker, og vilde vi ikke føle Glæde deri? Overvej dette og dan Eder selv Slutningen. Alligevel kunne vi sige, uden i mindste Maade at rose os selv, at vi ere det bedste Folk som findes. Dette er min Anskuelse. Jeg siger, at vi ere det bedste Folk paa Jorden; dog paa samme Tid have vi Intet at rose os af, nej ikke det Mindste. Hvem er det, som lytter til Herrens Villie eller agter paa hans Røst? Hvem er det paa hele Jordens Overflade, med Undtagelse af dette Folk, som kjender Herrens Hensigter, og søger at gjøre hans Villie? Det kan maaske siges, at den hele kristne Verden attraar at tjene Herren. Det er Sandhed, at Mange holde sig nær til ham med Munden og ære ham med Læberne, men hvad er deres virkelige Tilstand? Ere deres Hjerter bøjede til at gjøre Guds Villie, eller ere de langt fra ham? Antag om Petrus, som Verden holder saa meget af, og hvis Historie er i Bibelen, eller Jakob, Johannes, eller en af de Otte, som have strevet og givet deres Vidnesbyrd i det Ny Testamente eller en af de tolv Apostle, der vare udvalgte af Frelseren, skulde komme til den kristne Verden og gaa ind i deres Kirker eller andre Bedehuse, som bære Navn efter Jakob, Markus, Paulus og Petrus, for at prædike, tro I saa, at nogen af disse Personligheder vilde erholde Tilladelse til at proklamere deres Lærdomme paa disse Steder? Nej, ikke en af disse Mænd vilde nyde dette Privilegium; og hvis en Præst eller Gejstlig, efter at have hørt Kristi Lærdomme forkyndte, skulde sige: „Jeg kan ikke finde noget Ondt ved denne Prædiken, thi det er Bibelens Ord", vilde Majoriteten af Tilhørerne udraabe: „Vi ønske ikke at have Dem til Præst, dersom De tillader en saadan Mand at staa paa Prædikestolen og forkynde sine Lærdomme."

Dette er et passende Bevis for, at Menneskene idag med al deres pralende Bekjendelse af Kjærlighed for Kristus og hans Lærdomme, ikke vilde annamme hverken ham eller hans Apostle. Dersom de vilde annamme Kristus vilde de ogsaa annamme en Ældste af hans Kirke, der bliver udsendt for at prædike Evangeliet til dem. Hvis de havde været villige til at modtage en Jesu Apostel, havde de ogsaa modtaget Eders ydmyge Tjener; dog Nok om dette.

Hvad vil Enden blive med de nu existerende Verdens Nationer? Ligesaa hurtig som Tiden og Omstændighederne tillade det, ville de blive udslettede af Tilværelsen og blive forglemte og ikke mere bekjendte paa Jordens Overflade. Dette vilde ogsaa blive de Helliges Skjæbne, dersom de vedblive at følge deres Hjerters Tilbøjeligheder, thi det udvises, at Stolthed, Hovmod og Begjærlighed tiltage i vor Midte; og hvis et Folk eller en Nation giver efter for disse Onder, vil deres Løbebane blive forkortet, de ville blive udslettede af Tilværelsen og hengaa i Forglemmelse.

Kunne vi tro alt dette? Læs Verdenshistorien og I ville forstaa, at naar Gud har velsignet et Folk og skjænket dem sit Navn, og de derefter vare blevne ugudelige, da har han udgydt alle de Forbandelser, der ere udsagte paa de Uværdiges Hoveder, over dem, og de ere blevne udryddede. De, som ere uvidende om Guds Væsen, ere langt bedre stillede, end vi ere, hvis vi undlade at leve vor Religion; thi dersom vi, der kjende vor Faders Villie, ikke gjøre den, ville vi faa mange Hug. Dette er i Overensstemmelse med Retfærdighed. Vi bør ikke straffe et Barn, om det uden at vide Bedre, handler mod vor Villie; men hvis det forstaar, hvad vi ønske af det, og alligevel er ulydig, da er det fuldkommen retfærdig, at det bliver straffet.

Broder George Smith har talt lidt til os idag angaaende Tiende. Hvad var Aarsagen til den første, eller en af de første Forbandelser, som kom over Israel? Jeg vil fortælle Eder dette. Israels Børns første Overtrædelse var: deres Forbindelser med andre Nationer. Dette, at Abrahams, Isaks og Jakobs Børn indgik i Ægteskab med andre Folk, uagtet Herren strængelig havde forbudt dem det, var en stor Fejl af dem. Han forbød dem at slutte ægteskabelige Forbindelser med Hedningerne, men de vilde og maatte gjøre det. Men da de ikke vilde gjøre, hvad han befalede, gav han dem en Lov, og denne bestemte, hvem det var dem tilladt, og hvem det ikke var dem tilladt at ægte. Frelseren og Apostlene hentyde til denne Lov, som var et strengt Aag at paalægge Folket; men da Børnene af denne Slægt vilde efterligne Babylon og efterabe den verdslige Hovmod, Stolthed og Daarskab fandt Herren Behag i at paalægge dem denne Byrde. En anden stor Forsømmelse og Krænkelse af Herrens Lov blandt Israels Børn var med Hensyn til Tienden og Ofringen. Tiendeloven var fra tidlige Tider aabenbaret til Guds Folk, men de vare ikke nidkjære i at holde den; og Profeterne, som Herren sendte dem, sagde, at de havde overtraadt Lovene, forandret Ordinancerne og gjort den evige Pagt til Intet. Pagter bleve gjorte med Abraham, Isak og Jakob, men deres Efterkommere brøde dem. De vilde ikke iagttage, men overtraadte Lovene, som Herren havde skjænket dem, og de vedbleve at handle saaledes ligened til Malakiæ Dage. Herren erklærede gjennem sin Profet: „Den hele Nation har berøvet mig." Jeg siger ogsaa, at dette Folk, benævnet de Sidste-Dages Hellige, ere skyldige i den samme Synd — de have berøvet Herren ved Tienden og Ofringen. Hvad ønsker Folket? Ønske de at vide, hvad der bliver gjort med Tienden? Dersom Herren forlanger en Tiendedel af min Indkomst til Opførelsen af Templer, Forsamlingshuse, Skoler, til Undervisning for vore Børn, til Indsamling for de Fattige fra Nationerne paa Jorden, til at bringe hjem de Gamle, Lamme, Halte og Blinde, til at opbygge Huse for dem, saaledes, at de maa blive godt modtagne, naar de ankomme til Zion og til at opholde Præstedømmet, har jeg saa Ret til at kræve den Almægtige eller hans Tjenere, som have Overopsyn med dette, til Regnskab? Hvis det forlanges af mig, at jeg skal betale Tiende, da er det min Pligt at gjøre saa. Dersom dette Spørgsmaal gjøres: „Broder Brigham, betaler De Tiende?" da kan jeg hertil svare benegtende. Jeg har aldrig betalt min Tiende; og jeg kan vende mig til Højre, Venstre og Hvorsomhelst, saa vil jeg søge forgjæves efter en Mand i denne Kirke, som har punktlig betalt sin Tiende. Der er ingen Mand, som har betalt sin fulde Tiende. Jeg har

givet nøje Agt paa denne Sag, og ifølge min Forstand paa den bogstavelige Mening og Aand i dette Udtryk, er jeg kommen til den Slutning, at der gives Ingen, hverken Mand eller Kvinde i denne Kirke, som tilfulde have opfyldt denne Lov, og jeg tror ikke der findes et Individ i denne Kirke, der vilde have Midler nok til at betale sin Tiende — For-Tiende (den Tiende, som skulde være erlagt fra de tidligste Dage), dersom det forlanges af ham. Jeg har ikke Midler nok i min Besiddelse til at gjøre det. Maaske man vilde spørge mig om, hvad jeg har til Undskyldning. Jeg véd ikke, at jeg har nogen. Jeg kan sige, at i Josefs Dage vare mine Omstændigheder meget indskrænkede; jeg havde aldrig 500, 100 eller 1 Dollars, medmindre de, hvis det forlangtes, bleve ligesaa frivillig opgivne, som en Kop Vand fra en Kilde, og Josef var velkommen til dem. Blev jeg prøvet i dette? Ja, mange og mange Gange har det hændt i min Fattigdom, at jeg tænkte, naar jeg havde 1 Dollars eller 50 Cents: „For disse kan jeg kjøbe 1 eller $1/2$ Pd. Sirup til mine Børn til at smøre paa deres Brød." Men de behøvedes til noget Andet; og de vare ligesaa frivillig opgivne som denne Flods Vand vilde være for en tørstig Mand. Og med Hensyn til min Tid, fra den Dag, da jeg kom ind i denne Kirke, da har jeg under denne ikke havt min Opmærksomhed henvendt paa Forretninger, med Undtagelse af dem, der henhøre til Opbyggelsen af dette Rige. Spørgsmaalet maa opstaa: „Jagttager De ikke Deres egne private Forretninger og Affærer?" Jo, naar jeg har Tid, men jeg véd ikke, jeg anvendte ét Minut paa Brigham Youngs Affærer, naar Forretningerne henhørende til Kirken og Guds Rige, gjorde Krav paa hans Opmærksomhed. Dog vil jeg ikke sige, at dette er nogen Undskyldning for mig i ikke punktlig at erlægge min Tiende. Jeg har betalt en stor Del Tiende, mere maaske end nogen anden Mand, som nogensinde var i denne Kirke, og alligevel har jeg ikke ganske overholdt denne Lov. Men jeg erlægger min Tiende; og naar Grøden paa min Eiendom er moden, eller Ungkvæget er opvoxet, siger jeg til mine Mænd: „Vær punktlige i at betale Tiende af det vi have avlet." Ikke desminbre, ved enkelte Lejligheder har jeg fundet ud, at det var forsømt.

Antag om vi vilde sige saaledes til Folket: „Ville I erlægge lidt Tiende?" „Ja, vi ville." Hvormeget vilde I være villige til at betale? Ønske I at betale én Dollars af tusinde af Eders For-Tiende? Dersom I ville, skulle vi næsten have Mere end, hvad vi kunne have Rum for. Hvis I ønske at erlægge lidt af denne Fortiende, vil jeg stemme for Noget i denne Henseende. Mit Forslag er, dersom I ønske at betale Eders For-Tiende: Lad Folket i denne Dal — og de ere langt bedre istand hertil, end alle de Hellige, som levede i de østlige Stater; thi de vare ikke saa velstaaende til at bygge et Tempel som Folkene i denne Dal ere nu — opbygge et Tempel paa denne Høj; vi ville udse en smuk Byggegrund for det dér. Vor Attraa er at oprejse mange Templer, og hvis I bifalde mit Forslag, ville vi opføre et her.

Dersom vi besade nogle Snese tusinde Dollars, skulde vi ønske at anvende dem til de Fattiges Udfrielse. Opfordringer komme til mig fra denne By, Mendon, Hyrum, Wellsville og fra næsten ethvert Setlement blandt disse Bjerge om Hjælp til at udfri de Fattige. Nogle som have Venner i de gamle Lande, sige: „Broder Brigham, kan De hjælpe mig med at faa mine Paarørende hid;

jeg har 100 Dollars, vil De lægge 400 til, saa mine Kjære maa komme hjem, det er kun fem af dem?" Dette maa synes noget Underlig; men Folk i næsten enhver Del af Territoriet opfordre mig uafladelig til at yde dem Hjælp til deres Venners Udfrielse. Jeg svarer dem, at jeg vil udfri saa Mange, jeg kan. Min almindelige Fremgangsmaade i denne Retning har været at betale 2,000 Dollars om Aaret til vore Søskendes Emigration fra Babylon. Jeg gav blot 1000 i Aar, men hvis Folket hvert Aar vilde give i Forhold til hvad jeg giver, kunde vi udfri i tusindvis af Hellige. Jeg har ingensinde ansporet de Sidste-Dages Hellige til at gjøre, hvad jeg ikke selv vil gjøre, men til Trods for min høje Alder, tror jeg, at om jeg saa en Vogn staa fast i Mudderet, vilde jeg maaske være den Første til at løfte den ud deraf. Naar Tid, Penge eller Varer behøvedes for at fremrulle Værket, har jeg altid været i Spidsen og sagt: „Kom Brødre og følg mig!"

Men med Hensyn til Tiende, da vil dette Folk blive straffet, dersom de ikke ophøre med deres Daarlighed, dersom de ikke afstaa fra Efterabelsen af Babylons Moder, Daarskab og Forfængelighed og erlægge i Tiende de Midler, som blive anvendte i Unytte. Hvor lang Tid mon Herren behøvede for at lade Vandstrømmene i denne Dal synke ned i Jorden og gjøre den ligesaa tør, som det hellige Land er idag? Det vilde for ham være udført i et Nu. Han kunde aabne Jordens Aarer — blot en lille Forandring, og Strømmene i denne Dal vil synke ned i dens Skjød. Hvor lang Tid vilde han behøve for at befale og for Englene at komme hertil og sige til Skyerne: „Samler ikke flere Vanddampe til Dug og Regn paa Jordens Overflade!" Alt han vilde have at udføre var at sende en Engel til at gjøre en lille meteoroligisk eller kemisk Forandring i Atmosfæren, Vanddampene vilde ikke samles, og intet Regn vilde falde paa Jorden. Hvad vilde saa ske med Eders Marker, Haver og Træer? Hvorledes vilde det saa gaa med Græsset i Fjeldene, af hvilket vore Køer og Faar leve? Det vilde blive fortørret, forvandlet til Støv, blæse bort, og Bjergene vilde blive nøgne i Lighed med, hvad de ere i nogle af de østlige Lande. Alt kunde bleve udført meget let. Nu leve vi i Overflod og i Hjertet af Verdens Luxus. Der er intet Sted paa Jorden, hvor man nyder den i højere Maal end netop her. Gaa til det lovpriste Frankrig med dets omtrent fyrretyve Millioner Indbyggere; af dette store Antal er der kun otte Millioner, der nyde det Privilegium at erholde Kjødspiser. De andre to og tredive Millioner, siges der, smage ikke Kjød fra Aars Begyndelse til Ende. Gaa til Italien og Forholdet mellem de Kjød-Spisende og Ikke-Kjød-Spisende er langt større end i Frankrig. Sammenlign Folkets Tilstand i Tyskland eller i noget andet Land, som vi have nogen Kundskab om, med Folkets i dette Territorium, og I ville sige, at Folket i disse Dale ere mere omgivne af Luxus, Rigdom og Uafhængighed end noget andet Folk paa Jorden; og alligevel kunne vi ikke betale vor Tiende. Vi have til at betale Mænd i den offentlige Tjeneste en vis Sum Penge og Varer, som ogsaa ere Penge; men bed Folket at betale deres Tiende, og de ville sige: „Vi have ingen Penge." Raabet fra Cache Valley lyder: „Her ere ingen Penge." Men dette er ikke Tilfældet. Jeg tør sige, at dersom et Komedieselskab kom til denne By og forblev her om ikke mer end fire Aftener, vilde det tage afsted med fra 5,000 til 10,000 Dollars

i rede Penge. Gik det til næste By, vilde det ske ligedan. Jeg fremsætter nu den mørke Side af de Sidste-Dages Hellige. Jeg erindrer, at der for nogle faa Aar siden kom en storartet Cirkus til Salt Lake City. Jeg bestemte mig til nogle Dage før dens Ankomst, at rette det Spørgsmaal til Biskopperne: „Kunne I anskaffe os en saa stor Pengesum i Tiende, eller kan ikke De betale noget, Biskop?' En sagde: „Jeg har ikke én Dollar i min Eie." Jeg vilde møde en anden og gjøre ham det samme Spørgsmaal; og jeg spurgte paa en saadan Maade, at de ikke kunde misforstaa mig; men de kunde ikke opdrive én Dollar, og jeg tror, de vilde have lagt Haanden paa Bibelen og svoret, at de havde ikke én Dollar i deres Besiddelse. Dagen, da denne Cirkus ankom og nedslog sig i ottende Ward, tog jeg mig den Frihed at gaa derhen for nærmere at bevogte dem, som kom; og paa denne Maade udfandt jeg, at flere af de Mænd, der havde benægtet at have én Dollar i deres Eie, gave ud ti, femten, tyve og fem og tyve Dollar for at komme med deres Familier i Cirkus. De vare løgnagtige for Herren, de hellige Engle, for Himlene og Guds Tjenere, og medmindre de omvende sig, ville de blive straffede. I behøve ikke at forundres over at se Mænd apostasere, der have staaet i Kirken i tredive og fem og tredive Aar. De have levet i den Vane at lyve for Gud, Englene, deres hellige Religion og sig selv, hvis Aarsag de have gaaet til Fordærvelse. Anspor Saadanne til at betale Tiende og de ville sige: „Vi have ikke Noget." Hvad tro I, Herren vil tænke om saadanne Mænd? Han forstaar, at de ville have deres Del med de Ulydige. Dette er den slemme Side af Sagen. Og dog alligevel er der en stor Mængde, ja, som en Kjendsgjerning — den største Del af dette Folk ere tilbøjelige til at gjøre Guds Villie, forsaavidt den er dem bekjendt. De lære den at kjende paa mange Maader fra Dag til Dag. Baade her og overalt i de Helliges Setlementer have vi prædiket Visdomsordet og om Nødvendigheden af at afstaa fra Verdens Daarligheder. Vi give Eder i alle Gjenstande, vi berøre, Himlens Sandheder, netop som de ere i Himlen, eller som de dér ere nedskrevne angaaende de Hellige paa Jorden. Med Hensyn til Tiende, give vi Eder Sandheden nøjagtig som den er nedskreven hos Gud og netop saadan, som I snart ville komme til at forstaa den. Hvad Gjenstand har jeg for Øje, naar jeg siger til de Sidste-Dages Hellige, at de skulle gjøre dette eller hint? Det er til min Rigdom og Lykke og for Eders Rigdom og Lykke, at vi betale vor Tiende og vise Lydighed til Himlens Love. Vi forøge ikke Herrens Velvære ved at handle saaledes. Tale om at opofre Noget for Guds Rige! Der gives ingen Mand, saavidt mig bekjendt som nogensinde paa denne Jord ofrede Noget for Guds Rige, med Undtagelse af Frelseren. Han tømte den bitre Kalk til Bunden; han led for enhver Mand og Kvinde samt gjenløste Jorden tilligemed Alt, som befinder sig paa den. Men han var Gud i Kjødet, thi ellers kunde han ikke udstaaet det. „Men vi lide; vi ofre; vi give Noget; og vi have prædiket saa længe." For hvem? Naturligvis for Gud". Jeg vil ikke give Asken af et brændt Rugstraa for den Mand, der føler, at han gjør Offer for Herren. Vi udføre alt dette for vor egen Lykke, Velvære og Ophøjelse og for ingen Andens. Dette er et Faktum; og hvad vi udføre, det gjøre vi ikke for Himlenes eller Guds Engles Frelse, men for Jordens Indvaaneres.

Dette ere nogle af mine Følelser og

nogle Bemærkninger for Folket at lytte til og annamme. Vi ere komne her for at belære Eder og forene vor Tro og vort Arbejde med Eders Tro og Eders Arbejde. Vort forenede Øjemed er at opbygge Guds Rige paa Jorden, at bestræbe os for at overvinde al Synd, Ugudelighed og Satans Magt, indtil Jorden er fornyet, renset, helliget og forherliget, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Oktober.

Guds Rige er, istedetfor den første, den anden Gjenstand for Menneskeslægtens Betragtning.

(Fra „Millennial Star").

Herren sagde til Moses: „Hele Jorden er min" — ikke en Del eller et Stykke af den, men det Hele; og til Profeten Haggaia sagde han: „Sølvet er mit og Guldet er mit." Hvad derfor Menneskene maa besidde af Jordens Rigdomme eller Overflødighed er kun et Laan, som de sent eller tidlig maa opgive til Herren. Naar Regnskabsdagen kommer, ville de, der have besiddet Jordens Goder og dyrket disse, istedetfor Herren, have til at opgive dem; men de Trofaste — de, som have levet nær til Gud, og hvis Hjerter ikke have været fæstede paa verdslige Ting, men paa ham, som var Giveren, ville for evig blive tildelte Guld, Sølv, Ædelstene og Alt, hvad Jorden frembringer til Menneskenes Gavn.

En stor Del af Jordens Indvaanere leve blot for det Nærværende alene. Den nærværende Tilværelses Forfængelighed, Fornøjelse og Nydelse er tilsyneladende af større Vigtighed og Værdi til dem end Fremtiden med al dens Herlighed og evige Belønning. „Men ligesom Noa Dage vare, saa skal ogsaa Menneskens Søns Tilkommelse være." At denne Kristi Forudsigelse nu opfyldes, er indlysende for Enhver. Ved blot simpelthen at betragte Tingenes Tilstand idag, bemærker man strax Ligheden mellem den nuværende Tid og den Periode, i hvilken Noa levede. „Thi dengang aade de og drak, toge til Ægte og bortgiftede indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken." Naar vi henvende Blikket paa Jordens Nationer, se vi den samme uforandrede Ligegyldighed angaaende himmelske Ting, som besjælede Folkene i de Dage. Menneskene, istedetfor først at søge Guds Rige og dets Retfærdighed, lade dette være en Biting og tage først Hensyn til deres verdslige Interesser.

Barnet bliver fra dets tidligste Barndom, indtil det naaer Modenhed, oplært til at dyrke Mammon, og naar denne Periode er naaet, ser det Tingene fra det samme Standpunkt som dets Medmennesker. Det synes ikke om at være

bagved de Mange, som ofre denne Verdens Goder deres Hyldning, og afsted farer det med den populære Strøm og tabes snart af Syne i den store Kamp for jordisk Vinding. Ikke desminbre, Menneskene synes alligevel, uagtet deres Penge-Attraa og Penge-Tilbedelse, at have en vis Tanke om et højere Væsen, for hvem de tidlig eller silbig ville have til at bøje Knæ; og hvem de engang ville være forbundne til at dyrke med udelte Hjerter; og som Følge heraf, søge de at opholde Herren med Løfter, tænkende, at han, medens de ere her paa Jorden, vil være tilfreds med deres anden Kjærlighed.

Djævelen, Mørkets Fyrste, har gjennem Mammons Indflydelse, vidende, at denne er den mest virksomme Lokkemad, han kan bruge for at bringe Menneskenes Børn bort fra Herren, faaet Magt over dem. Han anvendte den samme List mod Frelseren, da han førte ham op paa et højt Bjerg og viste ham alle Verdens Herligheder. Han nærede det forfængelige Haab, at han paa denne Maade skulde forhindre Øjemedet for Kristi Mission og Komme for Oprettelsen af Syndefaldet; men ulig de Mange, som havde givet efter for den Ondes Fristelser, irettesattes han af Frelseren, som bød ham vige bort fra sig. Kristus var dengang undergiven de samme Følelser og Ønsker, som ere almindelig fremherskende hos Menneskeheden, og dette vidste Djævelen, hvis Aarsag han søgte at forføre ham til at tilbede Verden istedetfor hans himmelske Fader.

Vi lære, at Jesus ved en vis Lejlighed sagde, da han bebrejdede Farisæerne i deres Begjærlighed og Hykleri: „Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mammon.“ Vi kunne tjene én af disse to, men vi maa være tilfreds med en forgængelig Lykke — hvis det kan benævnes en Lykke — dersom vi vælge at tjene den Onde istedetfor Herren.

Mange tænke, at naar de leve et purt og moralsk Liv, naar de ere i Verdens Øjne hæderlige Mænd og Kvinder og iagttage de Bud, som forekomme i deres saakaldte Religion, de da ville blive berettigede til at arve en Fylde af evig Ophøjelse i det celestiale Rige, og at dette er Alt, hvad vor evige Fader forlanger af dem. Det gjør Intet til Sagen, tænke Nogle, til hvilken Religion, vi henhøre, naar vi kun bekjende os til en og iagttage Moralitetens Love. Disse Ting, hvor rosværdige de end maa synes, ere utilstrækkelige til at virkeliggjøre for saadanne Mennesker det Haab, de nære om deres fremtidige Tilværelse. Kun Evangeliet i sig selv indeholder og omfatter alle gode og moralske Love. For fuldelig at tro paa Evangeliet og praktisere en saadan Tro, maa Menneskene absolut være religiøse; og idet de paatage sig Evangeliets Forpligtelser, maa de være, ærlige, eller paa en anden Maade, strengt moralske — søgende først Guds Rige og dets Retfærdighed.

Menneskene kunne være moralske, men hvis deres personlige Interesser, deres Ejendomme, ja endog deres Levnet ikke staa i Forbindelse med Guds Rige, ville de aldrig naa Fylden af den celestiale Herlighed. Guds Riges Anliggender skulde være Gjenstanden for vor første Tanke og burde elskes højere end alle jordiske Ting; derpaa vilde enhver Velsignelse, vi vare værdige til, baade af Himlen og Jorden, blive os tillagte. Belønningen vil følge Lydigheden til dette Riges Love; og det er aldeles urigtig af Menneskene at tilegne sig de jordiske Ting paa anden Maade end

den rette, nemlig indtil de have bevist deres Værdighed til at besidde dem; „thi Jorden og dens Fylde hører Herren til".

De Sidste-Dages Hellige søgte i Lydighed til Kristi Lærdomme først Guds Rige, og i denne Hensigt ere de udvandrede fra Babylon. Befalingen lyder til dem, at de skulle bringe al deres verdslige Attraa og Higen under Guds Aands Herredømme, og at de skulle anvende deres Rigdom og Indflydelse for Opbyggelsen af Zion og Guds Rige paa Jorden. Jesus sagde til sine Disciple: „Bekymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle æde; ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføres. Livet er mere end Maden, og Legemet end Klæderne." Verden i denne Uddeling er ikke meget tilbøjelig til at modtage et saadant Raad. Dersom Frelseren var paa Jorden i vore Dage og forkyndte saadanne Lærdomme, vilde han vistnok erholde den samme Modtagelse som blandt Jøderne. Vort eget Jeg først og derpaa Herren, synes at være den fremherskende Aand i Verden. Begjærlighed og Vindesyge besidde idag Herredømme over Menneskeslægten; og uagtet de Sidste-Dages Hellige have Kundskab om Guds Rige og bekjende sig til Herren, er det ikke desmindre nødvendig for dem stadig at vogte sig for saadanne Indflydelser, paa det de ikke skulle drages med i Strømmen. Herren vil have et prøvet Folk, og kun de, som have været trofaste under alle Omstændigheder, og som have gjennemgaaet Prøvelsen af saavel Rigdom som Fattigdom, uden at give efter for deres Indflydelser, ville nyde den celestiale Nærværelse af vor himmelske Fader. De Hellige burde derfor undlade at søge efter verdslig Ære og Rigdom, forsaavidt som ikke dette angaar Forfremmelsen af Sandheden. Herrens Gjerning er ikke afhængig af disse Ting, og dens Fremgang vil ikke blive forsinket, om Verden er bitter og tilbageholder sine Rigdomme for den. De Hellige maa være anbetroede Midler i denne Dag til at være Husholdere over; men hvis de tillade deres Sind at hænge altfor meget ved Verdens Goder og dyrke dem, istedetfor at bruge dem til Herrens Ære, ville de blive straffede; thi som Jesus siger: „Hvad, som er højt blandt Menneskene, er en Vederstyggelighed for Gud". De Hellige skulde derfor være paa deres Vagt mod disse Fristelser. Det er for dem i Lighed med Job at blive prøvede med Rigdom og Fattigdom. Og indtil nu have de, som annammede Evangeliet, aabenbaret til Josef Smith, almindelig været af de Fattige, hvis Aarsag deres Tro sandsynligvis inden længe vil have til at undergaa Prøven af Rigdomme og verdslig Ære.

Zion, eller det saakaldte Utah, bliver mere og mere vigtig i Verdens Ojne. Rigdom og Velstand tiltager blandt de Hellige, og mange Tusinder af Fattige, som ere hjemsamlede, ere nu velstaaende Folk. Og dette bliver udentvivl deres største Prøve. Spørgsmaalet opstaar: ville de følge Verdens Exempel i denne Henseende og blive i den Grad beherskede af Forandringer i deres Omstændigheder, at de derved skulde forsage Evangeliet, som har været Midlet til al deres jordiske Overflod? Eller ville de forblive trofaste i deres Religion og vise deres Taknemmelighed ved en ærlig Fremgangsmaade, paa det, at de maa blive ihukomne af den Almægtige, naar han skal uddele blandt sine Hellige endnu større Belønninger, i Lighed med Parabelens Ord: „Vel, Du gode og trofaste Tjener! Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget; gak ind til din Herres Glæde." De Hellige i Zion, omringede af Fred og alle timelige Goder, burde

altid erindre deres Forpligtelser, og hvadenten de ere ophøjede til den højeste Grad af Værdighed og Velstand eller undergivne den største Nød og Fattigdom, burde de bevare i Hukommelsen Jesu Ord: „Søg først Guds Rige og dets Retfærdighed."

Korrespondance.

Aalborg, den 10de Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Jeg føler mig i denne Morgen drevet til at sende Dem nogle Linier med Underretning om Tilstanden i denne Konference, over hvilken jeg er beskikket som Deres Medarbejder for Herrens store og herlige Sag.

Med Hensyn til min egen Person, da føler jeg vel paa baade Aand og Legeme; og jeg er glad over det fornøjelige Besøg jeg havde Lejlighed til at aflægge i Kjøbenhavn, og over alle de faderlige Raad, jeg dér erholdt gjennem Dem. Jeg vil stadig søge til at erindre og udføre disse.

Det glæder mig at kunne sige, at denne Del af Herrens Vingaard i alle Henseender er i en god Forfatning. Mine Brødre, der virke ved min Side, ere gode og nidkjære Mænd, som gjøre Alt for at befordre de Helliges og vore Medmenneskers Vel. Grundet paa den travle Aarstid ere vi kun Faa til at virke i Evangeliets Tjeneste. Jeg kan give de Hellige i Almindelighed et godt Vidnesbyrd; de ere nidkjære for Evangeliet og bestræbe sig for at efterleve dets Forskrifter. De ere for det Meste fattige paa timelige Ting, men det er mig en Glæde, at de ere rige paa Evangeliets Aand og altid rede til at opfylde deres Pligter og vise et følgeværdigt Exempel for deres Omgivelser. Vi kunne finde enkelte Svage blandt dem, men saaledes har det jo altid været og vil vist ogsaa blive, saalænge vi ere i denne Prøvestand.

I dette Aar ere 272 Sjæle emigrerede fra denne Konference, hvis Aarsag vi have lidt et ikke ringe Tab af Medlemmer — ikke af Samfundet, thi de ere jo dragne til vort fælles Indsamlingssted Zion. Dog, omendskjøndt vort Antal for Nærværende er bleven formindsket, haabe vi ikke desmindre snart at faa de Bortgangnes Tal oprettet. Flere ere blevne døbte i den senere Tid, og Udsigterne for Guds Riges Fremgang i de forskjellige Dele af denne Egn ere gode. Mit Haab og min Bøn til Herren er, at vi maa være istand til at udføre et godt Arbejde her i den kommende Vinter. Det var at ønske, om Menneskene vilde lægge deres Fordomme og Traditioner tilside og føle Attraa til at tjene Herren; thi da vilde de ubentvivl forstaa, at vi vare Sandhedens Budbærere og Herrens bemyndigede Mænd, udsendte til at prædike Frelsningsplanen; men desværre! den store Masse er lig

Slægten i Noa Dage; de foragte Guds Advarselsrøst gjennem hans Tjenere.

Der er ikke langt mellem hver Gang vi ere Gjenstand for vore Medmenneskers slette Omtale. Redaktørerne ere villige til at optage ethvert Apostatbrev og Rygte om os, ligemeget hvor det stammer fra. Dog til Trods for alt dette, har jeg erfaret, at dette Værk stadig gjør Fremskridt. Mange, naar de læse disse Opdigtelser, faa Interesse af nærmere at undersøge, og derved blive de slaaede af Sandheden og ende med at annamme „Mormonismen". Jeg ser Herrens Haand i dette. Paa denne Maade bevirker Modstanderen i sin Uvidenhed, at Guds Rige voxer, og at Profetien opfyldes, som siger: „Naar denne Gjerning lades med Fred, vil den blive hurtig fremmet; men hvis den møder Modstand, vil den fremmes endnu hurtigere."

Jeg maa ikke forglemme at fortælle Dem om vort Sangkor, som blev organiseret for omtrent 2 Maaneder siden. Vore Søskende, der ere Medlemmer, ere flittige til at komme til Øvelserne og have stor Interesse af at lære at synge i Harmoni. Vor Sanglærer er en meget flink og nidkjær Mand, der gjør sit Bedste for at bringe et velsignet Resultat ud af dette Foretagende.

Jeg er glad og taknemmelig til Herren for hans vise Styrelse i alle Ting. Ham tilkommer Æren for den Naade, han har bevist mig, at jeg er agtet værdig, uagtet min Ufuldkommenhed til at være en Medarbejder i en saa ædel og ophøjet Sag. Mit Ønske er, at Herren vil velsigne alle trofaste Hellige tilligemed vore Venner, som bevise Godhed mod hans Tjenere. Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene paa Kontoret,

Deres Broder i Evangeliet
P. C. Christensen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

Vi nære det oprigtige Haab, at Deres fremtidige kraftige Forholdsregler med Hensyn til os maa blive dikterede af de bedste Følelser, der kunde dvæle i et Menneskebryst, og et taknemmeligt og undertrykt Folks Velsignelser ville til Løn herfor komme over Dem.

Vi ere med dyb Agtelse Deres lydige Tjenere,

Brigham Young,
Willard Richards,
Orson Spencer,
Orson Pratt,
W. W. Phelps,
A. W. Babbitth,
J. M. Bernhisel,
} Komité.

Paa Jesu Kristi Kirke af de Sidste-Dages Helliges Vegne, i Nauvoo, Illinois.

P. S. Da flere af vore Skrivelser, afsendte fra Nauvoo Posthus, have fejlet i at naa deres Bestemmelsessted og uden tvivl ere opsnappede af vore Fjender, sende vi nu den nærværende med et specielt Sendebud til et andet Posthus."

De andre Skrivelser til Guvernørerne vare stilede med ganske ubetydelig Afvigelse i Lighed med den ovenstaaende.

Ældste Parley P. Pratt, som missionærede i de østlige Stater, meddelte sine Brødre af de Tolv i Nauvoo, at Menneskene vare ganske ligegyldige for al

hans Prædiken. I New-York vilde de hverken komme til Forsamling eller antamme noget skriftligt eller mundtligt Vidnesbyrd om Sandheden; og det syntes for ham som om hans Virksomhed som Guds Ords Forkynder var tilende i denne Stad, og saa at sige, omtrent tilende i den hele Nation. Han tillagde — „Mine Klæder ere rene, om Folket gaar til Fordærvelse."

Ældste Wilford Woodruff publiserede tre tusind Pagtens Bøger i Liverpool. Ved øjeblikkelig at sikre sig Forlagsretten af Bogen, hæmmede han Kirkens Fjender, som i al Hemmelighed havde udarbejdet en Plan for at lade den trykke og tilegne sig Forlagsretten, i at naa denne deres Hensigt.

Præsident Young erholdt en meget ærbødig Svarskrivelse fra Guvernør Thomas S. Drew i Arkansas, der tilkjendegav hans Uformuenhed i at beskytte os i denne Stat, samt raadede til, at det vilde være bedst for „Mormonerne" at nedsætte sig i Stæder som Oregon, Nebraska, Kalifornien eller andetsteds i Landet, hvor vi kunde være udenfor vore Forfølgeres Omraade. Han var den eneste Guvernør i de Forenede Stater, som værdigede at svare Komiténs Appel paa Kirkens Vegne.

Guvernør Drew henviste de Hellige til Abrahams patriarkalske Forslag til Lot, nemlig: om at adskilles, og at Lot kunde vælge det Land, som anstod ham bedst. Brevet endte med følgende Bemærkninger: „Hvis de Sidste-Dages Hellige drage til Oregon, ville de medbringe sig de Menneskekjærliges gode Ønsker og Velsignelser. Dersom de ere vildfarne, ville deres Vildfarelser, grundet paa de mange Grader af Indrømmelser, blive formindskede; men ere de i deres gode Ret, vil deres Udvandring forskaffe dem Lejlighed til i belejlig Tid at gjøre den bekjendt for hele den civiliserede Verden."

De tolv Apostle sendte følgende Skrivelse til Ældste Wilford Woodruff i Liverpool: „Det er en Del af vor Religion, at hvorsomhelst vi ere, ønske vi at opholde den Regjering, der vil beskytte os i Lighed med andre Borgere; thi Statsstyrelser ere indførte for at blive anerkjendte, og da England har været upartisk og behandlet os som et Folk i Lighed med Andre, kunne vi ikke nokfom anbefale Ældsterne tilligemed de Hellige til at vise Lydighed til Lovene og respektere enhver Mand i sin Stilling. De bør i det Hele taget lægge al Politik tilside, og prædike Saliggjørelsens sande Principer; thi i denne Hensigt vare de ordinerede og udsendte. Vi elske Fred og ønske ikke Strid hverken med Person eller Regjering."

Den 27de Juni kom Brødrene af de Tolv tilsammen for at faste og bede. De Hellige i England iagttoge Dagen paa samme Maade — dette var Aarsdagen efter Martyrdommen paa Josef og Hyrum Smith. Fader John Smith og Broder George A. Smith fremkaldte William Smith og foresatte ham Falskheden af den Stilling han havde tilegnet sig, ved at erklære, at han var Kirkens Præsident.

Fader John Smiths Familie var nærværende ved en offentlig Middag, som var af Biskopperne givet paa Kirkens Vegne. Syv Enker og omtrent halvtredsindstyve af Familien vare tilstede. Moder Smith talte til sine Slægtninge og Andre, som overværede Sammenkomsten i meget følelsesfulde Udtryk.

Hr. M. B. Hobart, en Rejsende, som havde besøgt de levende Stater i Unionen, og som kort før sin Visit i Nauvoo, havde hørt forskjellige onde

Rygter om dette Steds Indvaanere, skrev en offentlig Artikel, i hvilken han bekjendtgjorde, at han dér hverken havde fundet Drukkenskab eller Uenighed. Han tilkjendegav, at dér vare to Fredsdommere, men da de ingen Processer havde at føre, vare de nødsagede til paa anden Maade at søge deres Ophold. Uagtet han ikke var, ejheller nogensinde ventede at blive en „Mormon", maatte han tilstaa, at han blandt dette Folk var bleven venligere behandlet end i nogen anden By i Unionen. Han gav ogsaa en Beskrivelse over Staden, over dens smukke Beliggenhed og over dens Indbyggeres Dygtighed i Fabriksvirksomheden.

Efter Mordet paa Profeten og Patriarken, søgte mange egenraadige Ældster at lede de Hellige ud fra Nauvoo. Disse Ældster havde hørt Josef Smith tale om Udvandringen i Ørkenen og Bebyggelsen af langtbortliggende Dele i Landet og uden at vente til de bleve sendte, paatoge de sig selv at udføre det. Den fornemste af disse var Ældste James Emmet, som aldeles uafhængig og mod Præsident Youngs og hans Brødres Raad ledede nogle faa Familier mod Vesten. Dette Selskab udstod mange Møjsommeligheder. Apostlene udsendte en af deres Kvorum til at advare Broder Emmet mod at føre Faarene ind paa Biveje og forbudne Stier. Emmet og hans Selskab følte i deres Nød, at det var bedst at lytte til Raad og vente til at Guds Tjenere, der vare beskikkede som Ledere, vilde bestemme deres Løbebane. Han vendte tilbage til Nauvoo, bekjendte sine Fejl og bad sine Brødre om Tilgivelse. Af dette se vi, at ikke engang Ældsterne, der holde Nøglerne til Præstedømmet, kunne, uden at være underkastede deres Brødres Raad og handle i Forening med dem, sætte Guds Hensigter i Udførelse. Naar den Onde ikke ganske ligefrem kan bringe de Hellige til at bryde hans Befalinger og være ulydige mod hans Love, vil han ofte, for at bevirke Forvirring i Kirken anspore dem til at gaa foran deres Ledere. Dette er et af de Onder, mod hvilket de Hellige skulde være paa Vagt; thi i denne Retning er der mere Rimelighed for, at man lytter til Retfærdighedens Fjende, end naar han, hvilket vi alle vide er uret, frister os til at overtræde et Bud.

I Sommerens Løb havde Præsident Young og Apostlene Josef Smiths Historie under Gjennemlæsning. Den 15de August blev Titelbladet til Historien skrevet, paa det Sheriff Backenstos kunde lade det besørge til Springfield og dér i Brigham Youngs Navn erholde Forlagsret til Bogen. Dette blev udført og Titelbladets Indhold gjengives her: „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Historie tilligemed Herrens Lov og Josef Smiths, Grundlæggeren og den første Præsident af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Levnetsløb."

Det Følgende publiseredes i „New York Sun": „Opførelsen af „Mormon"-Templet, under alle de Besværligheder, af hvilke dette Folk ere omgivne, synes at blive iværksat med religiøs Enthusiasme, hvilket ved den Energi, som leder enhver Ting med Hensyn til dets Fuldendelse, paaminder os om gamle Dage. Templet er beliggende paa den højeste og mest imponerende Stilling i Nauvoo og er bygget af fin Kalksten. Det har tredive Søjler, ni ved hver Side og sex ved hver Ende; hver af disse er paa Toppen prydet med en Kapitæl, paa hvilken er udhugget et Menneskeansigt, omgivet af Straaler, samt to Hænder, holdende en Trompet. Det er 128 Fod langt og 88 Fod bredt; fra Gulvet til Taget er det 65 Fod, og hele Højden fra

Grunden til Toppen af Spiret er 165 Fod. Døbefonten hviler paa Basisen og understøttes af Oxer, udhugne i Sten. 350 Mænd ere ivrig ifærd med at arbejde paa Bygningen, som antages at skulle være fuldendt om 1½ Aar, hvilket sandsynligvis vil koste ½ Million Dollars.

(Forts.)

Ved Emigranternes Afrejse den 29de August 1873.

Hvem er vel denne lille Flok,
Som herfra skal bortfare?
„Mormonere", det ser Du nok,
Det er en munter Skare.
Thi Sorg og Suk, Du hører ej
Fra disse glade Sjæle;
De drage trøstig deres Vej
Og vil i Zion dvæle.

Nu Damperen for sidste Gang
Sin Piben lader lyde.
Med Jubel stor og Frydesang
De Hellige udbryde:
„Farvel! Farvel! Du Broder, Ven,
Som maa tilbage stande;
Paa kjærligt Gensyn, naar igjen
Vi sees i Vestens Lande."

„Hvor gaa de hen?" Til Zions Land,
Til Jakobs Hus saa rolig,
Hvor Esaias, Herrens Mand
Os siger, at en Bolig
Skal bygges op for Jakobs Sæd,
Som Herrens Værk annammer
Og flyr al Synd og Usselhed,
Som jo fra Satan stammer.

Ja dér vil Herren ved sin Magt
Indsamle Hver, som ærlig
Vil fly al Synd og verdslig Pragt
Og tjene ham, som kjærlig
Tilbyder Alle Miskundhed,
Naar de vil blot udføre,
Hvad han har sagt i Kjærlighed,
At Mennesket skal gjøre.

Og Bibelen bevidner det
Saa ligefremt og klarlig,
At alle Folk, som vandrer ret,
Ja de skal samles snarlig
Til Zions Hjem, hvor Herren skal
Sit Israel bevare,
Naar Babylon, hun staar for Fald
Med al sin Syndeskare.

Dog Verden med sin Visdom stor
Kan ikke dette fatte;
Den elsker fremfor Herrens Ord
Gods, Ære, Kunst og Skatte.
Ja dette Liv er Alt for dem!
De søge først dets Ære;
Og lade Gud i Himmelen,
En Biting for dem være.

Dog Herrens Værk gaar stedse frem
Uhindret, ganske rolig;
Og Jakobs Børn, de samles hjem
Til Zions skjønne Bolig.
„Farvel!" de raabe uden Sorg,
„Bort fra al Babels Jammer;
Vor Gud han er vor faste Borg;
Vi gaa til Bjergets Kammer!"

Red.

Blandinger.

De amerikanske Staters Navne. Det tør vel antages, at Oprindelsen til de forskjellige amerikanske Staters Navne er de fleste Læsere ubekjendt. Maine blev i Aaret 1638 opkaldt efter Maine i Frankrig, som Henriette Marie, Dronning i England, dengang var i Besiddelse af; New Hampshire opkaldtes til Ære for John Masons, Guvernør i Portsmouth (Hampshire), der havde faaet Tilladelse til at anlægge en Koloni i hin Egn. Vermont kaldte Beboerne saaledes i deres Uafhængighedserklæring af verd (grønt) og Mont (Bjerg); Massachusetts har sit Navn af en indiansk Stamme i Nærheden af Boston; Rhode-Island sit efter Øen Rhodus i Middelhavet; Connecticut efter det indianske Navn paa Hovedfloden; New York til Ære for Hertugen af York, som fik dette Landstrøg i Foræring, Pennsylvanien efter den berømte Kvæker William Penn, Statens Grundlægger; Delaware efter den Bæk af samme Navn, der blev opkaldt efter Lord de la Ware, som fandt sin Død i dens Bølger; Maryland til Ære for Henriette Marie, Carl den Førstes Gemalinde; Virginien til Ære for Elisabeth, Englands jomfrulige Dronning. Carolina kaldte Franskmændene Aar 1564 saaledes til Ære for Kong Karl den Niende af Frankrig. Georgien blev 1772 opkaldt efter Kong Georg den Tredie; Alabama 1817 efter Floden af samme Navn; Mississippi ligeledes efter Floden (Ordet Mississippi betyder „hele Flod", fordi den bestaar af en Forening af mange); Louisiana til Ære for Ludvig den Sextende i Frankrig; Tennessee (krum Sten) 1796 efter Hovedfloden, ligeledes Kentucky 1782 og Illinois 1809; Indiana 1802 efter de amerikanske Indianere; Ohio 1802 efter Floden, Missouri 1821 ligeledes; Michigan 1804 efter Søen af samme Navn og Arkansas 1819 efter Arkansasfloden. Florida fik dette Navn af Juan Poula de Leon 1772, fordi det blev opdaget Paaskesøndag, paa Spansk pascus florida.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 3. *Den 1. November 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City den 13de Juli 1873.

Vi have i denne Formiddag hørt nogle fortræffelige Lærdomme angaaende Frelsningsplanen — Lærdomme, som i enhver Henseende staa i Overensstemmelse med den Plan, der aabenbaredes i gamle Dage. Det er Sandhed, som Taleren bemærkede, at de samme Midler afstedkomme de samme Virkninger, det vil sige, naar de virke under lige Omstændigheder. Jeg for mit Vedkommende kan ikke se nogen Forskjel mellem de Omstændigheder, som omgive os, og de, som omgave Folket i Jesu og Apostlenes Dage.

Vi ere faldne Skabninger, det samme vare de; vi ere meget ufuldkomne Væsener og behøve Frelse, det samme var Tilfælde med Hensyn til dem; vi have Syge blandt os, og saa havde de. Dengang befalede Gud Hænderspaalæggelse for de Syges Helbredelse; hvorfor skulde ikke vi i samme Øjemed praktisere det samme Princip idag? Vilde ikke Haandspaalæggelse for de Syges Helbredelse være ligesaa anvendelig nu som i de Dage? Hvori bestaar Forskjellen? Gives der ikke ligesaa mange Syge nu som dengang? Naar Forholdene sammenlignes mellem det nulevende og datidens Folk, kan ingen Grund anføres, hvorfor disse Gaver skulle tilbageholdes fra os, som nu leve.

Verden siger, at det var nødvendig for Gud at bevise sin Kraft ved at helbrede de Syge og paa forskjellige andre Maader for at overbevise Jordens Indvaanere angaaende Frelsningsplanen, som var dem tilbudt. Hvorfor ikke ogsaa overbevise Jordens Indvaanere i vore Dage? Er dette ikke ligesaa nødvendig nu som dengang? Er ikke en Sjæl ligesaa kostbar for Gud i vor Tid som i de Dage? Dersom det dengang var nødvendig at fordrive Vantroen ved Mirak-

ler, hvorfor have vi ikke det samme behov nu? Dette er et Spørgsmaal, værd at undersøge. Vi lære, at Mirakler i fordum Dage bleve udførte ifølge Menneskenes Børns Tro. Dog vi ville maaske faa høre vor Nutids lærde Gejstlige forkynde, at jo større Vantroen er, jo større Mirakler udfordres der for at fordrive den. Men lad os undersøge, hvorledes Herren gik tilværks og udførte sine Undergjerninger, medens han vandrede paa Jorden.

Vi læse i den hellige Skrift, at Frelseren ved en vis Lejlighed kom til sin egen Fødeby, blandt sine Naboer og Bekjendte, og at han, grundet paa deres Vantro, ikke kunde udføre ret mange Mirakler dér. Hvilken Skade, at ikke Frelseren havde nogle af Nutidens lærde Theologer til at belære sig! De vilde uden Tvivl have sagt ham, at han, ifølge den fremherskende Vantro i Naboskabet og blandt hans Bekjendte, maatte udføre kraftigere Undergjerninger dér end paa andre Steder. Dette vilde have været i Overensstemmelse med de nulevende Theologers Idér. Men i gamle Dage virkede Kristus blandt Folket ifølge deres Tro; og jo større Vantroen var, jo mindre Mirakler udførte han blandt dem.

Vi forstaa, at de samme Principer herskede længe før Jesus kom paa Jorden. Frelseren bevidner selv, at i Profeten Elisæ Dage vare der en stor Mængde Spedalske i Israel. I vide, at dette var en meget ondartet Syge eller Plage, og at Folket følgelig vilde være meget glade ved at blive helbredede for den. Men ingen af dem, siger Jesus, bleve helbredede i Elisæ Dage, med Undtagelse af en Mand, som ikke var af Israel, men en Fremmed, nemlig Syreren Naaman. Hvad var Aarsagen til dette? Ene og alene deres Vantro. Hvad bragte Syreren Naaman til at tro? Han fattede Lid til, hvad en jødisk Pige sagde, der var tagen tilfange af den syriske Armé og bragt til et fjernt Land. Hun sagde ved en vis Lejlighed til sin Frue: „Ak! var min Herre for den Profets Ansigt, som er i Samaria, da skulde han skille ham af med hans Spedalskhed." Hun syntes at have Tro; og da dette kom for hendes Herres Øren, tog han med sig store Rigdomme og drog ud i den specielle Hensigt at se denne Israels Profet.

Da han kom til den Egn i Palæstina, hvor Profeten levede, fremstillede han sig først for Kongen; men denne som i en stor Grad var fyldt med Vantroens Aand, antog, at Naaman var kommen for at søge Krig med ham. „Er jeg Gud," sagde han, „at jeg skulde kunne udføre denne Gjerning!" Herren aabenbarede til sin Tjener, Profeten, om denne Mands Komme og i hvilken Hensigt, han var kommen.

„Saa kom Naaman med sine Heste og sin Vogn og stod for Elisæ Hus' Dør." Men Elisa, istedetfor at være høflig mod ham og byde ham velkommen til sit Hus, lod ham vide ved et Sendebud, at han kunde to sig syv Gange i Jordans Flod, og da skulde han blive helbredet. En saadan Modtagelse og et saadant Raad syntes ikke at hue Naaman. Han forventede maaske, da han havde rejst en lang Vej, ledsaget af Pragt og store Gaver, at Profeten skulde vist ham stor Ærbødighed, men da ikke dette skete, udbrød han i Vrede: „Ere ikke Vandene i Syria ligesaa gode som Vandene i Israel?" Derpaa vendte han om og drog bort med Forbitrelse.

Dog en af hans Tjenere sagde til ham: „Min Fader! Dersom Profeten havde forlangt en stor Ting af Dig, vilde Du ikke da have udført den? hvormeget mere, naar han sagde til Dig: to Dig og bliv ren!" Naaman sagde: „Jeg

antog, at Profeten vilde kommet ud til mig, lagt sine Hænder paa mit Hoved og uddrevet Spedalskheden, saa jeg derved kunde blevet helbredet, men istedet herfor, har han befalet mig, at to mig syv Gange i Jordan, og sendt disse Ord med et Bud, uden selv at se mig." Dog tilsidst blev han bevæget af sin Tjener til at gjøre som Profeten havde sagt. Han gik og toede sig syv Gange i Jordan, og øjeblikkelig blev hans Kjød rent som et lille Barns. Alle Spedalske i Israel forblede i deres Plage, men denne Fremmede blev helbredet og ren.

Hvad var Aarsagen til denne Partiskhed; Hvorfor blev der ikke i denne Henseende udført nogle underfulde Mirakler i Israel? Ene og alene grundet paa deres Vantro. „Men," siger den Gejstlige idag —" jo større Vantro, jo større Nødvendighed for Mirakler, og som Følge heraf, burde Profeten, for at faa den udrydbet, have helbredet alle de Spedalske i Israel." Ikke desmindre, Herren hylder sin egen Fremgangsmaade, og om han finder en vantro Generation, ønsker han ikke at tilfredsstille deres kjødelige Nysgjerrighed, men foretrækker at udvise sin Kraft for dem, som ere ydmyge og sagtmodige af Hjertet. Han har handlet saaledes, ikke alene i Jesu og Apostlenes Dage, men i alle Udbelinger; og Kraften er bleven udvist i Forhold til Menneskenes Tro.

Med Hensyn til Profetiens Gave, tro Mange, at denne kun var nødvendig fordum i de mørke Tidsaldere, og naar Evangeliet var oprettet paa Jorden, og store Kræfter og Tegn vistes, vilde der ikke behøves flere Profetier, Aabenbaringer osv., og til Bevis herpaa anføre de Pauli Ord eller blot en Del af dem. I det 13de Kap., første Brev til Korinthierne siger Paulus: „Men enten det er profetiske Gaver, de skulle afskaffes, eller Tungemaal, de skulle ophøre, eller Kundskab, den skal afskaffes." Profeti og Tungemaal skulde afskaffes. „Nu," siger den lærde Gejstlige, „her er et ligefremt og klart Vidnesbyrd for, at disse Gaver kun vare bestemte for de tidligere Tidsaldere, og at de skulde afskaffes og ophøre." Men hvorfor kunne de ikke ogsaa anføre de følgende Vers? Hvorfor forlade en halv Sætning eller Mening!? Hvorfor ikke anføre det Hele og udfinde, naar disse Mirakler, saasom Profeti, Tungemaal, Helbredelse af de Syge osv. skulde ophøre? Dersom de Lærde vilde læse lidt mer, vilde de blive bekjendt med Tiden og Omstændighederne, naar dette skulde finde Sted. Thi Paulus siger i det følgende Vers: „Vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis; men naar det Fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis afskaffes — — Thi nu se vi ved et Spejl, i en mørk Tale, men da skulle vi se Ansigt til Ansigt; nu kjender jeg i stykkevis, men da skal jeg erkjende, ligesom jeg og er kjendt." Her er det tydelig forudsagt, i hvilken Periode Profeti, Helbredelse, Tungemaal osv. skulle ophøre. Disse Gaver ville afskaffes, naar det Fuldkomne kommer. Med andre Ord: De ville ophøre, naar Guds Kirke skal have vundet Sejer og er fuldkommen, naar den ikke behøver flere Profeter, naar den skal være fri for Syge (thi naar alle dens Medlemmer ere udødelige, vil der ingen Syge være at helbrede, hvis Aarsag Helbredelses-Gaven vil ophøre), naar Alle skulle tale ét Sprog — det rene Sprog, som tales af Englene, og som skal gjenskjænkes til Jorden, og naar der som Følge heraf ikke behøves nogen af disse Gaver. Men indtil Fuldkommenhedens Dag kommer, ville alle disse Ting være nødvendige.

Dette er i Overensstemmelse med, hvad Paulus siger i sit fjerde Kapitel til

Epheserne. Dér meddeler han, at de mirakuløse Gaver og Kræfter, som Jesus gav, da han opfor til det Høje og bortførte Fanger, vare givne i et særegent Øjemed. Han beskikkede Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Gaver og Kræfter; og alt var givet i en vis Hensigt. Men hvori bestod denne Hensigt? Deri, at de Hellige skulde blive fuldkommengjorte.

Jeg vil spørge Præsterne i disse Dage: behøve Menneskene i denne Tidsalder at fuldkommengjøres? Eller ere de allerede fuldkomne nok til at komme i Faderens Nærværelse? Hvis de behøve mere Fuldkommengjørelse, hvilket Enhver maa tilstaa, da er det ogsaa af væsentlig Nødvendighed, at de have Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere til at lede sig. „Ja," siger En, „jeg vil tilstaa, at Evangelister, Hyrder og Lærere behøves; og vi have heller ikke afskaffet dem, thi de virke i Mængde blandt os, men vi tro ikke paa Apostle og Profeter." Hvorfor ikke? Siger ikke Apostlen i det samme Vers, at Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere vare givne, da Jesus opfor til det Høje, for de Helliges Fuldkommengjørelse? Hvorfor gjøre I saa Adskillelse mellem dem og paastaa, at de to Førstnævnte ere unødvendige, medens de tre Sidstnævnte ere nødvendige? Hvad er Grunden til dette? For at stemme overens med denne Generations ufornuftige Fremgangsmaade og rette sig efter dens Traditioner. I have ingen Apostle, ingen Profeter og maa have et Slags Undskyldning for deres Afskaffelse, og denne Undskyldning er, at I have dem ikke behov nu. At bevise dette, er Eder umulig, thi det ligger udenfor Eders Evne. I besidde intet Bevis eller Vidnesbyrd, ved hvilke I kunne bekræfte en saadan Paastand. Mod alle de Vidnesbyrd, I kunne fremsætte til Gunst for Eders Læresætninger, vil jeg ligesaa let kunne bevise, at Evangelister, Hyrder, Lærere, Biskopper og andre Embedsmænd, som I have i Eders kristne Kirke, og paa hvilke I tro, ere unødvendige nu, som I kunne bevise, at Profeter og Apostler ere det. Der kan i denne Henseende anføres ligesaa meget Vidnesbyrd for den ene som for den anden Paastand; dog, som en Kjendsgjerning, er der intet Bevis for en saadan Antagelse. Alle disse Mænd vare beskikkede til at bringe de Hellige til Fuldkommenhed, til at arbejde i Præstedømmet og fortsætte hermed, indtil Fuldkommenhedens Dag oprandt; og idet I sige, at saadanne Mænd ere unødvendige, forkaste I ogsaa Præstedømmet, og hvori bestaar saa Eders præstelige Betjening? De vare beskikkede, ikke alene for at administrere i Præstedømmet, men ogsaa for at opbygge Kristi Legeme, hvilket er Kirken. Borttag Apostlene, der ere inspirerede af Herren; borttag Profeterne som forudsige de fremtidige Tildragelser; afskaf de Ting, som Herren har bestemt for Opbyggelsen af hans Legeme — hans Kirke — og dette Legeme eller denne Kirke kan aldrig blive fuldkommen.

Paulus tilkjendegiver endvidere et andet Øjemed for disse Gavers Meddelelse; de skulde nemlig bringe de Hellige til Enhed i Troen, til Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed og til Kristi Fyldes voxne Alder. Afskaf disse Gaver, og hvorledes er saa Eders Tilstand? I ere stillede nøjagtig i Lighed med, hvad Paulus siger i det derpaa følgende Vers — „omtumlede som Bølger og omdrevne af ethvert Lærdomsvejr, ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb." Disse Gaver vare givne for at forebygge, at Menneskene skulde blive omtumlede af ethvert Lærdomsvejr. Forkast disse Gaver, nem-

lig Aabenbaring, Profeti og Mirakler, hvilke vare de Hellige tildel i gamle Dage, og Folkene ere udsatte for at blive omtumlede af enhver Lærdom, som lyder i deres Øren. Hvorfor? Fordi de i en saadan Stilling ville være aldeles beherskede af Verdens forskjellige og afvegne Meninger. En Mand har sin Anskuelse, hvilken han søger at hævde ved sin Lærdom; en anden har en anden og modsat Anskuelse, hvilken han ogsaa søger at bevise, men endskjønt ingen af dem ere inspirerede ved den Hellig-Aand eller besidde Profetiens eller Aabenbaringens Gave, søger enhver af dem alligevel at vinde Indflydelse over sine Medmennesker og samler tilsammen en Del Folk, hvilke de benævne Kristi Kirke. Men Herren vil intet have at gjøre med dem. Han har aldrig benævnet dem Kristi Kirke; han har aldrig talt til dem; aldrig sendt dem nogen Engel, aldrig sendt dem Syner, aldrig oprejst Profeter eller Apostle blandt dem, hvis Aarsag han, saalænge de ere i en saadan Tilstand, ikke vil have noget at gjøre med dem — de ere ikke hans Kirke, aldrig vare, ejheller ville blive, medmindre de omvende sig til Faderen og annamme den Hellig-Aand, som ogsaa er Profetiens Aand. Den, som besidder Kristi Vidnesbyrd, besidder ogsaa Profetiens Aand. Paulus siger, at ingen Mand kan sige, at Kristus er Herre uden ved den Hellig-Aand. En Mand maa vide ved Traditionen, at Kristus er Herren, men han kan ikke have nogen fast Overbevisning herom, medmindre han har den Hellig-Aand, og da Vidnesbyrdet om Kristus er Profetiens Aand — gjør det ham, som besidder det, til en Profet.

Dette er, hvad de Sidste-Dages Hellige tro. Vi have intet nyt Evangelium at tilbyde Verden. Vi ere udgaaede, sendte af den Almægtige, for at vidne mod de nye Evangelier, som ere indførte, og som have Gudfrygtigheds Skin, men som fornegte den Kraft, som var et Særkjende paa Kirken i fordum Dage. Vi ere oprejste for at tale mod falske Lærdomme; vi ere udsendte i dette udtrykkelige Øjemed, samt til frimodig at vidne mod den Ugudelighed og Ondskab, som hersker i den foregivne kristne Verden. Vort Budskab angaar ogsaa dem, der ikke have nogen Religion. Herren har befalet os at opløfte vor Røst og ikke fordølge vort Vidnesbyrd mod al deres Vederstyggelighed og falske Lærdom, og denne Befaling have vi søgt at udføre uden at tage noget Hensyn til Menneskenes Gunst. Gud har ikke sendt os for at bukke og krybe for Menneskenes Traditioner og falske Idér. Han har beskikket os til at fremlægge et Vidnesbyrd mod deres Ugudelighed og Fordærvelse, som har Sæde i deres Midte, og som har været praktiseret blandt dem for mange Slægter i de høje Himles og Verdens Paasyn.

Vi forkynde for hele Verden, at dersom de ville omvende sig fra deres Synder, ydmyge sig og blive i Lighed med Børn, dersom de ville vende sig bort fra deres falske Lærdomme og tro paa Jesus af deres ganske Hjerte samt annamme hans Evangelium, skulle de ikke alene erholde deres Synders Forladelse; men ogsaa den Hellig-Aands Gave tilligemed alle de Tegn, som vare forjættede de Gamle fordum, skulle følge dem. Enhver menneskelig Skabning i Verden vil nyde mere eller mindre af de Gaver, som Herren har forjættet, dersom de ville adlyde Evangeliet. Hvis ikke Alle ere delagtige i dem, er det et Bevis for, at de ere Vantroende; thi Jesus har sagt, at alle de Gaver skulle følge dem som tro, og herved mente han ikke Apostlene alene. Jeg vil anføre hans Ord,

paa det I maa forstaa, at han mente alle Troende i hele Verden. Han sagde til de elleve Apostler: „Gaar ud og lær alle Folk" — mærk Eder dette „alle Folk" — „den, som tror" — det er: enhver Skabning i Verden, som tror — „og bliver døbt, skal blive salig, men den, som ikke tror, skal fordømmes."

Heri bestod Forskjellen. Mærk Eder nu den næste Forjættelse — „Og disse Tegn skulle følge dem, som tro" — de skulde ikke følge blot nogle faa Individer i Jerusalem, ejheller Apostlene alene, til hvem han talte, men Alle, som troede, i hele Verden — „i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes."

Her er Maaden, paa hvilken enhver Person kan udfinde, hvorvidt han er en Kristen eller ikke. Den hele saakaldte kristne Verden kan herved prøve sig selv og lære at forstaa, om den tror paa Kristus. Dersom disse Tegn følge dem, da ere de Troende, i modsat Fald ere hverken de eller de Sidste-Dages Hellige af den rette Tro. Ingen af os ere sande Troende, medmindre disse Tegn følge os; thi Jesus forjættede dem til enhver Skabning paa Jorden, der vilde tro. Heraf henhører Forjættelsen til saavel de Nulevende som til de Hensovede. Og Herrens Vrede vil komme over Jordens Indvaanere for deres Vantroes Skyld, fordi de have fornegtet Gudfrygtigheds Kraft, forbi de have forkastet Kraften af det gamle Evangelium og vendt sig til menneskelige Lærdomme, og fordi de paa en hykleriſk — maaske Nogle paa en oprigtig — Maade kalde sig selv Kristi Kirke og Troende. Skam over Verden, dersom den ikke gjør Omvendelse, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. November.

Nogle Ord til de Hellige.

Hvorledes er de Helliges Tilstand i Almindelighed? Bedre end noget andet Folks paa Jorden, svare vi. Ere da alle Samfundets Medlemmer gode? spørger En. Nej desværre! svare vi. Men naar der nu gives onde Mennesker blandt Eder, hvori bestaar saa Eders Fortrin fremfor andre Menigheder? spørge vore Medmennesker, I benævne Eder selv Hellige; I sige, at I, som Brødre og Søstre for Herren have sluttet Pagt med ham og efterleve hans Bud og Anordninger; I paastaa, at I have Samfund med Gud, at I have Profeter, Apostle og andre bemyndigede Mænd, som formedelst Aabenbaring fra Herren lede Eder, I sige Eder at være

bedre end noget andet Folk og at besidde Kristi sande Evangelium i Eders Midte, og alligevel, naar vi betragte Eders Fremgangsmaade, lære vi at forstaa, at mange af Eders Kirkes Medlemmer udføre daarlige Gjerninger og i det Hele taget vise et mindre godt Exempel. I tale om indbyrdes Kjærlighed, om Overbærenhed og en god Forstaaelse, og alligevel hører man Enkelte blandt Eder være uenige og splidagtige. Dette kan ikke være noget godt Tegn paa et helligt Folk. Naar I leve saaledes, hvori bestaar saa Eders Hellighed, Eders sande Gudsdyrkelse og Eders Fortrin fremfor Verden, sige Nogle, som først undersøge de Sidste-Dages Helliges Tro og Lærdomme og derpaa deres Levevis og Handlemaade.

Vi svare til alt dette, at vor Lære er Jesu sande og uforfalskede Evangelium, at vi staa i Samfund med Gud, som formedelst sine bemyndigede Mænd har oprettet dette sit Rige paa Jorden i disse de sidste Dage, at vi som et Folk overholde Herrens Befalinger og leve i indbyrdes Kjærlighed, Enighed og god Forstaaelse, og at dette er et Særkjende paa, at vi uagtet vore Ufuldkommenheder, ere Kristi Menighed. Men desværre! sige vi endnu engang, der findes Bukke blandt Faarene, raadne Fisk blandt de gode, og Klinte blandt Hveden, dog, kan dette anføres som Bevis for, at vor Menighed ikke er Kristi Kirke, at vi ikke ere Guds Folk eller at Enighed og Kjærlighed ikke ere herskende i vor Midte som et Samfund? Nej, aldeles ikke!

Hvis vore Medmennesker ville tage de Enkeltes daarlige Exempel som Bevis for, at vi ikke ere Herrens Folk, da tro de ikke hverken paa Kristus eller paa hans Lærdomme; thi han siger, at Himmeriges Rige er ligt en Vod, som kastes i Havet, og samler af alle Slags Fisk baade gode og raadne, men de gode skulle samles i et Kar og de raadne udkastes. Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende (Matth. 13, 47). Atter ligner Frelseren Himmeriges Rige ved et Menneske, som saaede god Sæd i sin Ager, men hans Fjende kom om Natten og saaede Klinte i den, og begge Arter vedbleve at voxe til Høstens Tid, da blev Hveden samlet i Laden, men Klinten blev opbrændt. Guds Rige lignes ogsaa ved Faar og Bukke, som paa Dommens Dag ville blive adskilte. Af disse Frelserens Lignelser forstaa vi, Sidste-Dages Hellige, at Guds Folk eller Kristi Menighed ikke udelukkende skal bestaa af Retfærdige alene. Og vi se med dyb Bedrøvelse, at flere af dem, som bære Navn af Hellige i mange Retninger ikke vise, at de ere det i Ordets fulde Betydning. Enkelte Familier leve i indbyrdes Uenighed. Manden, som er Hovedet, er ligegyldig for Evangeliet, forsømmer at holde Bøn og viser et daarligt Exempel for Hustru og Børn, hvilke aldeles tabe Agtelsen for ham og gjøre og lade som de ville. Børnene opvoxe i Vanartighed og Ulydighed, gjøre sig skyldige i stygge Vaner og gaa uanseet Forældrenes Villie efter deres eget Hoved. Ægtefællerne leve i Splid og ere ligegyldige for deres Pligter; de tabe mere og mere Agtelsen og Kjærligheden for hinanden; den samme Indflydelse gjør sig gjældende hos Børnene; Guds Aand forlader dem; de ere tilsidst i et fuldstændigt Mørke; Djævelen har faaet Magt over dem; de begynde at udføre slette Handlinger, som de holde i Skjul, og ved Hjælp af Satans Aand, istedetfor Guds Aand, ere de istand til med alt Hykleri at besmykke og bestyrke sig i deres Daarligheder og endda benævne sig selv Medlemmer blandt de Sidste-Dages Hellige.

Vore Medmennesker se deres Fremgangsmaade, deres Hykleri og le af deres

pralende Paastand, at de besidde den sande Tro og ere Kristi Efterfølgere; thi de ere ofte, i Lighed med Farisæerne, de værste til at prale af deres mange gode Dyder. Tillige hører man ofte Saadanne paa en vredagtig Maade nedrive deres Medbrødres og Søstres Karakter, men hvad vil Enden blive med dem? De ville ende i Lighed med Bukkene, med de raadne Fisk og med Klinten. De mangle ikke Kundskab; de ville ingen Undskyldning have for Herren, men ville, dersom de ikke snart omvende sig og med dyb Anger og Ruelse fortryde deres for Herren mishagelige Fremgangsmaade, gaa til Fordærvelse.

Saadanne Individer staa som en Anstødssten for de Oprigtige, som ønske at undersøge Sandheden; de spærre Vejen for den Gode, der med Afsky tænker, idet han ser deres slette Vandel: „Disse kunne aldrig være Hellige og deres Menighed kan ikke være af Kristus. Det vilde være Daarskab at søge efter Guds Rige blandt saadant et Folk."

Ve over dem, som leve saaledes, dersom de ikke gjøre hastig Omvendelse! Herren vil ikke have nogen Medlidenhed med dem; thi han har skjænket dem Lys og Talenter, men de have forsømt at bruge disse Goder. De have seet Skjæven i deres Broders eller Søsters Øje, men glemt at uddrage Bjælken af deres eget.

Aflæg al Løgn, al Bagtalelse, alt Fjendskab, al List og Underfundighed, al Misundelse, al Bitterhed, Vrede, Had og ond Følelse; thi vid, at Enhver skal svare for alle sine Gjerninger. I Mænd, vis Eder som Herrens Tjenere, opfyld Eders Pligter, lev i Kjærlighed og god Forstaaelse med Eders Hustru og Børn; vid, at I ere Hovedet, og at Ansvaret for en stor Del vil hvile paa Eder, om Eders Familie gaar til Fordærvelse. Dersom Eders Hustru gjør Fejl, saa er det Eders Pligt at formane hende, som den svagere Skabning, i al Kjærlighed. Ere Eders Børn vanartige, da bør I straffe dem, ikke med raa og hensynsløs Strenghed, men med alvorlig Betænksomhed. Og naar Husfaderen i al Visdom irettesætter Børnene, bør ikke Moderen lægge sig imellem eller ynkes over dem for den Straf, der bliver dem tildel, men bør heller formane dem til for Eftertiden at være gode og artige, paa det de maa undgaa deres Faders tugtende Haand.

Det er en Hustrues Pligt at lytte til sin Mands Raad og Lærdomme. Og dersom Manden og Hustruen leve i Kjærlighed med hinanden og opfylde og efterleve Herrens Love, ville Børnene efterfølge deres Exempel, og gjensidig Agtelse og Kjærlighed vil herske i hele Familien. Saadanne ville have næsten et Paradis her paa Jorden; de ville have Fred med Gud, og hans Aand vil styrke dem i alle gode Forsætter; de ville bevare deres Tunge fra at udtale Svig og Bagtalelse; de ville vise deres Medmennesker et følgeværdigt Exempel; de ville være Fredsmæglere og sande Sidste-Dages Hellige, og hvad vil Enden blive med dem, naar denne korte Prøvestand er tilende? De ville, som Johannes siger, blive Konger og Præster hos Gud og opnaa en fuld Ophøjelse i hans herlige og celestiale Rige.

Brødre og Søstre! Vær forsigtige i Eders Handlemaade! Vær forsonlige, kjærlige og overbærende. Dersom Nogen bagtaler Eder, saa søg ikke at forsvare Eder ved at bagtale ham igjen; thi derved vise I, at ogsaa I ere Bagtalere og vinde intet i Agtelse ligeoverfor Eders Medmennesker, men vær hellere højsindede og frimodige nok til ikke at tage noget Hensyn til Saadant, thi det vil nok blive aabenbaret i sin Tid. Og Guds Mishag vil komme over dem, som hensynsløst nedriver

sin Broders eller Søsters Karakter, om de end skulde have fejlet; thi det tilhører ikke os at være Dommere.

Opbyg hverandre og tal godt om hverandre, forsaavidt Sandheden tillader det, og vid, at med hvad Dom, vi dømme, skulle vi ogsaa dømmes. Den som vil have Del i Opstandelsens Morgen, maa afstaa fra alle onde Følelser. Sæt de gode Raad og Lærdomme, I faa fra Tid til anden, i Udførelse i Eders daglige Liv, og I ville føle Glæde og have Fred med Gud. Men vid, at Eders Bønner betyder intet for Herren, om I fremture i Daarlighed, og Straffen vil blive mange Gange værre for Eder end for dem, som gjøre det Onde i Uvidenhed. „Thi den Tjener, som véd sin Faders Villie, og ikke gjør derefter, skal faa mange Hug (Luk. 12, 47).

Korrespondance.

Brigham City, den 1ste Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Siden min Hjemkomst har min Tid været ganske optagen, hvis Aarsag jeg har været hindret i efter Ønske at skrive til Kjøbenhavn. Ikke desmindre, jeg antager, at Broder Peterson har vist mindre Forsømmelse end mig i denne Henseende, og at han har givet Dem Underretning om vor lykkelige Ankomst til Ogden den 24de Juli om Morgenen.

Jeg var meget syg de sidste tre Dage paa Jernbanen, af hvilken Grund jeg hverken saa godt ud eller følte vel ved vor Ankomst. Dog alligevel, min Helbred har siden den Tid forbedret sig betydelig; og nu føler jeg, uagtet der i den senere Tid har været megen Sygdom i denne By, temmelig rask. Min Moder har været meget angreben, men begynder nu saa smaat at komme sig. Anders Sørensens Søster, som emigrerede fra Vest-Sjælland dette Aar, afgik igaar ved Døden herstedes.

I et Brev fra Broder Peterson, som jeg modtog for faa Dage siden, siger han, at hans Helbred har været temmelig svag for en Tid. Jeg har i den senere Tid havt det travlt med Høsten og blev netop færdig med den i Lørdags. I denne Uge agter jeg at gjøre en Begyndelse med Opførelsen af mit Hus. Tømmeret ligger rede paa Tomten og Arbejdere ere ansatte. Huset vil for det Første kun indeholde to Værelser.

Min Frugthave er ganske ladet med Frugt, og jeg har maattet stive op Grenenene paa mine Æbletræer af Frygt for, at de skulle brækkes. Jeg har aldrig i dette Land seet en mere rig Høst af baade Korn og Frugt end i Aar. Vi have havt fem Regnbyger siden jeg kom hjem.

Præsident Young tilligemed nogle af de tolv Apostle afholdt en To-Dages

Forsamling i Logan for fjorten Dage siden. Den fornemste Læresætning baade privat og offentlig var: Indførelsen af Enoks Orden. Præsident Snow holdt igaar en Tale, som varede i to Timer, over den samme Gjenstand. Det synes som om Indførelsen af denne Orden ligger Præsidentskabet overmaade meget paa Sindet. Ifølge Præsident Youngs Ord, maa vi komme til dette Standpunkt, og det ret snart!

Alting aander Liv og Fremgang i Landet. Man kan ikke sige, at ret store Kapitaler ere i Omsætning, men hvad gjør dette til Sagen, naar man har i Overflod af det, man behøver, foruden dem. Jeg har ikke erholdt nogen fast Ansættelse endnu, men har gode Udsigter til en inden længe. Jeg rejser vist til Konference og vil maaske, naar jeg kommer tilbage have nogle mere interessante Nyheder at fortælle Dem. Haabende, at De er vel og med venlig Hilsen til Deres Medarbejdere og de Hellige i Kjøbenhavn Konference, tegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet
P. F. Madson.

Stokholm, den 19de Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Netop hjemkommen fra en Missionstur paa Øen Gottland, hvor jeg i Forening med Broder J. Andersen have opholdt os i omtrent tre Uger, ønsker jeg herved at give Dem en Beretning om vore Søskendes Tilstand hersteds. Jeg havde længet ønsket at kunne aflægge et Besøg blandt de Hellige paa denne Ø, for personlig at undersøge Forholdene blandt dem, hvis Aarsag jeg benyttede Lejligheden, da den tilbød sig. Vi have holdt mange Forsamlinger, som alle vare ret godt besøgte, og Tilhørerne have været fredlige og opmærksomme. Flere Oprigtige ere blevne indlemmede i Kirken under vort Ophold derovre.

De fleste Søskende bo paa den sydlige Halvdel af Øen. Flere af dem have staaet trofaste i mange Aar og i deres fattige Omstændigheder gjort deres Bedste for at opholde Missionen. Deres Fortjeneste er meget knap, saa de kun med den yderste Sparsomhed kunne opnaa at forskaffe sig lidt Kartofler, Fisk og surt Brød til deres Livs Ophold. Mange af dem have store Familier, og deres Børn ere ude at tjene hos Bønderne for næsten Ingenting. Der ere flere af vore Søstre, som tjene for 15 à 17 Rigsdaler om Aaret, og som udføre en Mands Arbejde baade i Marken og i Laden. Dog dette hindrer dem ikke i at gaa 2 à 3 Mil til Forsamling og betale deres Tiende, ja, de indsætte endog hvert Kvartal i Emigrationsfondet af denne deres højst ubetydelige Fortjeneste. De vente med Længsel paa Udfrielse.

Her i Stokholm er det noget bedre, saalænge Fortjenesten er god. Dog vi have mange Fattige her, som sidde med store Familier, men som ikke desmindre ere lykkelige i Evangeliet og leve i den Forhaabning snart at komme til Zion. Flere af vore Brødre, som hele Ugen gjennem arbejde i det Timelige, gaa om Søndagen 2 à 3 Mil ud paa Landet for at holde Forsamlinger. Vi have gode Forsamlinger her i Staden og alene i Stokholms Gren ere 41 Sjæle blevne ved Daab indlemmede i Menigheden siden sidst afholdte Konferencemøde. Der ere gode Udsigter for Evangeliets Fremme i denne Arbejdsmark. Dog de Fleste, som lytte til vore Lærdomme ere, som Kristus siger, af de Fattige og Sagtmodige.

Stadig lyder det Opraab til os:

„Kjære Brødre, vi have nu været saa mange Aar i Pagten, og vi længes saa meget efter at komme herfra, førend vi blive for gamle og vore Kræfter udtømte."

Jeg befinder mig vel, mine Medarbejdere ere ivrige og trofaste Mænd i Evangeliets Tjeneste og Størsteparten af vore Foskende lever efter Herrens Befalinger. Med kjærlig Hilsen til Dem og Brødrene paa Kontoret slutter jeg mit Brev.

Deres Broder i den ny Pagt
Math. Nilson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

„Mormonernes" aandelige Anliggender ere bestyrede ved et Raad af Tolv, bestaaende af følgende Personer: Brigham Young — Herrens Løve, H. C. Kimball — Naadens Herold, Parley P. Pratt — Paradisets Bueskytte, Orson Hyde — Israels Oliekvist, Willard Richards — Rullernes Bevarer, John Taylor — Rettens Stridsmand, William Smith — Den patriarkalske Jakobs Stav, Wilford Woodruff — Evangeliets Banner, George A. Smith — Sandhedens Arkitrav, Orson Pratt — Filosofiens Viser, John E. Page — Solskiven, og Lyman Wight — Bjergenes vilde Væder. Deres eneste fælles Ejendom er Templet. „Mormonerne" ere flittige, gode Landmænd, avle Hvede i Overflod og ere nu isærd med at oprette Fabriker. Det hele Samfund maa med Hensyn til deres særegne og enkelte Troessætninger ansees som et mærkværdigt Folk, og i de kommende Tidsaldere vil vistnok deres Tempel, lig Ruinerne af Palenque, slaa Beskueren med Forundring, og Historien vil da ikke være istand til at forklare, hvilket Folkefærd havde deres Gudsdyrkelse dér."

Præsident Young drømte, at han saa Broder Josef Smith, som bad ham ikke at haste — Denne Advarsel blev given tre Gange.

Den 18de August begyndte man at mure med Mursten paa Grundmuren til Nauvoo Hus, og den 23de var Kuppelen paa Templet færdig.

Præsident Young sammenkaldte et Raad af sine Brødre, hvor der blev bestemt, at tre tusind haardføre Mænd skulde udvælges til i Foraaret med deres Familier at rejse til Øvre-Kalifornien.

Tidlig i September begyndte den mindeværdige Mordbrand i Hancock County. Den heldige Fremgang ved Opførelsen af Templet tilligemed de hurtige Fremskridt ved Nauvoo Hus syntes at have opægget de Helliges Naboer. Anti-Mormonerne, komne til Kundskab om, at Josef og Hyrum Smiths Mordere vare frigivne, at Nauvoo Haandfæstning var gjenkaldt, og at de Hellige stode ganske udenfor Lovenes Beskyttelse, lode ikke vente paa sig med at udøve deres Voldsgjerninger. I Lima og Yelrome satte de Ild paa Huse og Kornstakke, og skjøde paa Broder Clark Hulet og Broder Durfees Børn.

Da disse Tidender naaede det første

Præsidentskab, sendte de Bud til Folket med det Raad, at de skulde forsøge at faa deres Ejendomme solgte til Pøbelen, sende Kvinderne og Børnene snarest mulig til Nauvoo, medens Mændene bleve tilbage i al Stilhed for at bevogte Pøbelens Foretagender. I et Brev til Forstanderen i Yelrome Gren, anførte Præsident Young følgende: „Vore Fjenders Hensigter er at opvække Modstand nok til en almen Forbitrelse mod os, men det er bedst, at vi tage Vare paa vore Familier og vort Korn, og lad dem saa opbrænde vore Huse." Ifølge Præsidentens Raad tilbøde de Hellige i Yelrome Pøbelen alle deres faste Ejendomme tilsalg, med Undtagelse af Kornet, som de tiltrængte til Brød, mod at tage som Betaling Kvæg, Vogne og andre Ting, som kunde anvendes til at forflytte deres Familier. Dog alligevel vedblev Forfølgelsen med den mest djævelske Haardnakkethed. Der gjordes Opraab til Mændene i Nauvoo om at være medhjælpelige og drage ud med deres Heste og Vogne til at udfri de Hellige, som levede i de længstbortliggende Setlementer, der vare mest udsatte for Pøbelens grusomme Fremfærd. Som Svar paa dette Opraab bleve strax 135 Vogne udsendte. Imidlertid var I. B. Backenstos, Fredsdommeren i County'et, som ved mer end én Lejlighed havde vist sig som en Ven af de Hellige og tilbøjelig til at bevare Fred, især med at gjøre Alt i hans Magt for at dæmpe Pøbelvoldsomhederne, der vare blevne saa fremherskende. Og det som mere var, han rejste ned til Warsaw og søgte at oprejse en væbnet Magt til at forhindre Mordbrændingen, men var ikke istand til at faa en eneste Mand til at understøtte sig.

Omtrent ved denne Tid blev Biskop George Miller, anklaget som Oprørsstifter, sat i Carthage Fængsel. En Politiofficer kom til Nauvoo med Arrestordre mod Præsident Young og de tolv Apostle. De vare anklagede for at have understøttet og ophidset Josef Smith i hans forræderske Anslag mod Staten, for at have været Ledere for Nauvoo Legionen, for at have opført et Arsenal, for at have været i Besiddelse af Kanoner i Fredstid, for at have afholdt private Raadsforsamlinger i Nauvoo og for at have ført Korrespondance med Indianerne. Dog, uagtet dette, forlod Politimanden Byen uden at arrestere Nogen.

Fredsdommer Backenstos skrev til Præsident Young fra Carthage den 15de og raadede ham til at organisere en Trop paa to tusind vel armerede Mænd, hvilke skulde være færdige for øjeblikkelig Tjeneste, naar han forlangte dem. Han tillagde endvidere, at han efter al Sandsynlighed ikke kunde vente nogen Bistand fra de saakaldte „Jack-Mormoner". Navnet „Jack-Mormon" var i de Dage tillagt Personer, som stode udenfor Kirken, men som ikke desmindre vare venlig sindede mod de Hellige.

Ojemedet for Præsident Youngs Fremgangsmaade var at dæmpe Ophidselsen blandt Folket, paa det at de ikke skulde have nogen gyldig Grund for deres Voldshandlinger, og for at hele Verden kunde se, hvem som vare de virkelige Angribere. For ikke at bevirke Ufred, og som et Middel til at bevare Sikkerhed og god Orden for den nærværende Tid var det, at han ifølge Pøbelens Ønske gik ind paa at forlade Staten ved Foraarets Begyndelse. Og dog paa samme Tid havde de Hellige iagttaget Lovene, hædret Konstitutionen og gjort mere for at udvikle Statens Hjælpekilder end alle dens andre Indvaanere tilsammen.

Ikke desmindre, uagtet de Helliges farlige Tilstand og den fortsatte Hærjen af deres Fjender i de nærliggende Di-

strikter, vedbleve alligevel Folket i Nauvoo med at bygge paa Templet, bestemte paa at værne dette under endog de mest kritiske Omstændigheder. Da Taarnet og Spiret vare fuldendte i Oktober, bleve Forberedelser gjorte for at afholde Oktober Konferencen i Templet. Og i Sandhed, de vare saa ængstelige for at faa det færdig, at det blev besluttet, at alle Tømmermænd, som kunde opdrives, skulde øjeblikkelig sættes i Arbejde, medens Andre skulde hjælpe til ved Høstningen og andre Arbejder.

(Forts.)

Konferencemødet i Kristiania,

den 4de og 5te Oktober 1873.

Mødet overværedes af Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencepræsident L. S. Andersen, Omrejsende i Konferencen Even Torgersen og Ældste H. K. Olsen fra Kontoret i Kjøbenhavn. De Helliges Forsamlingssal var i Anledning af Højtiden smagfuldt dekoreret med Blomster og Grønt. Mange Hellige fra de omliggende Grene vare komne til Staden for at bivaane Festen. Ikke saa faa Fremmede vare ogsaa tilstede, og en stille og fredlig Aand var den præsiderende under alle Forsamlingerne.

Ifølge Forstandernes Vidnesbyrd fremgik der, at Herrens Værk gaar, omend sagte, dog stadig fremad, og flere Sandhedssøgende vare siden sidst afholdte Konference tillagte Kirken ved Daab. Brødrene havde ved flere Lejligheder afholdt Forsamlinger hos Fremmede, og mange Skrifter vare udbredte blandt Folket, saaledes var der i Arendals Gren i den korte Tid af to Maaneder solgt omtrent 400 Expl. Ingen Forfølgelse, værd Omtale, var kjendelig. Øvrighederne vare humane, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare paa mange Steder ret lovende. Brødrene følte Aanden af deres Kaldelse og ønskede at fortsætte i dette ædle Foretagende at udsprede Lys og Kundskab blandt deres Medmennesker.

Præsident Larsen fremstod og udtalte sin Glæde over at have Lejlighed til at samles med de norske Hellige; han ytrede, at han følte vel i deres Midte, samt foreholdt dem de mange Velsignelser, vi som et Folk nød fremfor Verden. Vi havde Lejlighed til at komme tilsammen og vise, hvorvidt vi vare enige i at opholde Herrens Tjenere samt hverandre indbyrdes; vi vare velsignede med Kundskab fra det Høje og vare ved Herrens Naade komne til Lyset, og vi skulde derfor søge at efterleve vor Religion og opfylde vore Pligter. Den store Enhed blandt de Sidste-Dages Hellige var ufattelig for Verden, og Herrens Kraft og Aand bevirkede den. Han ansporede dem derpaa til at leve i Enighed og god Forstaaelse med hverandre og til at dyrke og udvikle den Aand, som engang var beseglet ved Fuldmagt fra det Høje paa deres Hoveder, paa det de kunde gaa fremad i det Gode, have Fred med Gud og berede sig for en fuld Ophøjelse i hans celestiale Rige. Derpaa hentydede han til Visdomsordet og fremsatte Velsignelserne af at overholde det. Herren havde aabenbaret det

i den Hensigt, at det skulde efterleves, og det var derfor de Helliges Pligt at vise Lydighed til hans Villie i dette, saavel som i alle andre Ordinancer og Principer i Evangeliet. Talte om de berusende Drikkes fordærvelige Indflydelse over baade Sjæl og Legeme, og fremsatte den rædsomme Følge af at fremture i denne grove Last. Hentydede til Verdens slette Omtale om os og sagde, at den finder Fejl ved vort Flerkoneri, medens den paa samme Tid opholder og priviligerer i Tusindvis af Skjøger i deres egen Midte. Sagde at Menneskene svævede i Mørke og Vildfarelse, og dette var Aarsagen, hvorfor de ikke kjendte Gud og hans Veje. Han sluttede sine interessante Bemærkninger med at aflægge et kraftigt Vidnesbyrd for de tilstedeværende Fremmede, og opmuntrede dem til at undersøge „Mormonismen" og ikke forkaste den, blot fordi de hørte saamange taabelige Rygter udbredte om dette Folk.

Konferencepræsident Andersen talte om den store og uindskrænkede Tillid, Herrens Tjenere nyde. Naar Præsident Young sagde, at dette eller hint skulde gjøres, vare de Hellige strax rede til at sætte det i Udførelse, og de følte sig meget velsignede ved at lyde ham og havde den Overbevisning, at alle hans Befalinger vare fra Herren og vare til deres evige Vel. Han opmuntrede de Hellige til at holde „Stjernen" og hellere gaa et Maaltid Mad føruden i de fjorten Dage end at være betagen Lejligheden til at erholde Kundskab og Formaning gjennem dens gode og sunde Lærdomme. Formanede dem til at betale deres Tiende og spare til Emigrationen. Han gav de Hellige et godt Vidnesbyrd og ønskede, at Herren maatte velsigne dem.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 bleve Kirkens Autoriteter baade i Zion og Adspredelsen foreslaaede til Opholdelse, samt at de Hellige skulde opholde hverandre indbyrdes. Dette Forslag blev enstemmig vedtaget.

Derpaa fremstod Ældste Torgersen og bevidnede sin Glæde ved at være en Medarbejder i en saa ophøjet og ædel Sag. Sagde, at han havde rejst flere hundrede Mil i ganske kort Tid og besøgt de Hellige paa de mest affides liggende Steder. Tiderne vare helt forskjellige nu til hvad de vare den første Gang, han forkyndte „Mormonismen" i disse Lande. Dengang var han bleven arresteret flere Gange og maatte, fordi han prædikede Omvendelse til Menneskene, lide Straf paa Vand og Brød ofte i flere Dage, men Herren havde styrket ham, og han var ikke saa snart sat i Frihed, førend han paany begyndte sin Omvendelsesprædiken.

Ældste H. K. Olsen udviklede paa en tydelig og forstaaelig Maade Begyndelseslæren i Kristo og beviste af Bibelen, at „Mormonismen" er det selvsamme idag som Kristi Evangelium var i hans Dage. Han sagde, at det var en urimelig Paastand, at Verdens Vise, om de end besad nok saa meget af den verdslige Kløgt, netop derfor skulde forstaa Bibelen, som var nedskreven af Mænd dikterede af Herrens Aand.

Efterat alle Konferencens Forhandlinger vare tilendebragte, sluttedes den enstemmig til ubestemt Tid.

Oluf J. Andersen,
Skriver.

Herrens Gjerning.

Zions Sol er Folkets Glæde,
Zions Fremtid Folkets Lyst,
Derfor frejdig vi betræde
Trængsels Vej med modigt Bryst.
Sandhed blev fra Himlen givet,
Sandhed frem af Jorden kom,
Kalder Folk til Naadelivet
Før en falden Verdens Dom.
Josef ved Guds Naade grunded
Tidens Fyldes store Værk,
Herrens Børn, som trygge blunded,
Rejste sig i Vælde stærk,
Rysted af sig Aandens Lænker
Som og Traditionens Aag,
Og selvstændig nu de tænker:
Levner Babels skumle Tog.
Alt som Værket Kræfter samled,
Alt som Sandhed fæsted Rod,
Mørkets Skare harmfuldt famled
Efter Støtte for sin Fod.
Alle Stænder, Høje, Lave
Rusted enig sig til Kamp,
Tilsvor Josef tidt en Krave,
Spundet af den bedste Hamp.
Men de Ædleste paa Jorden
Kjendte Hyrdens sande Røst,
Og fra Østen, Syden, Norden
Iled de til fjerne Vest,
Planted Frøet til et Rige,
Hvori Ret og Sandhed bor,
Bygged Templer uden Lige,
Gavnlig kun for dem, der tror.

Da Guds Rige var grundfæstet,
Josef Magtens Nøgler gav
Til de Tolv; nu Intet rested:
Brigham arved Josefs Stav.
Hin sin Gjerning maa fuldbyrde,
Ofre alt sit ædle Blod
For den Sag, som Verdens Hyrde
Til vort Gavn ham kalde lod.
Gjennem Storm og vilde Bølger
Brigham leded Folket frem,
Trods Verdens Avind os forfølger,
Grunded os et varigt Hjem.
Mellem Rocky Mountains Tinder
Riget voxer Dag for Dag,
Fasthed, Kraft det stadig vinder
Uden Blod og Vaabenbrag.
Kraften bor i Folkets Indre,
Er en Gave fra vor Gud,
Derfor Ingenting kan hindre,
Zion smykket staar som Brud.
Gjennem Fordom, Had og Mørke,
Trænger Lyset mer og mer,
Paa Klippens Top staar Herrens Kirke,
Snart Alles Øjne klart den ser.
Fnys kuns, Statsmænd, i Jer Vælde,
Storm kuns Zion, har I Lyst,
Herrens Haand vil snart Jer fælde,
Drage Zion til sit Bryst.
Lær af bitre Fortids Prøver,
Haard er Sandheds skarpe Braad,
Alt Jert Opspind brat den kløver
Og Jer Lod bli'r Sorg og Graad.

Salt Lake City, den 22de August 1873.

Th.

Notits.

Konferencemødet i Kjøbenhavn vil tage sin Begyndelse Lørdagen den 15de November Kl. 2 Eftermiddag paa Salen i Fredrik den 7des Gade, og vil blive fortsat Søndag den 16de Kl. 10 Fmdg. paa Morskabstheateret i Frederiksbergs Allé.

Blandinger.

Prins Napoleon er i Anledning af det Forsøg, han gjorde paa at samle Bonapartisterne og de Radikale, gjort til Gjenstand for adskillige Bemærkninger og Anekdoter, der vidne om den ringe Agtelse, som denne Person nyder. Da der i sin Tid var Tale om, at han skulde duellere med den orleanistiske Prins, Hertugen af Aumale, sagde Keiseren: „Det har ingen Fare, naar min Fætter faar en Kugle i Livet, maa det være én, som han selv har slugt". Under et Besøg paa Fabriken i Sèvres betragtede Prinsen to Tallerkener; den ene, med den første Kejsers Billede, kostede 40 Francs, den anden, med Prinsens eget, kun 20; han spurgte nu om Grunden til Forskjellen i Prisen og fik det pikante Svar: „Det kommer af, at Keiseren har været i Ilden". Da han engang spurgte en af sine politiske „Venner", hvad denne vilde begjære, om han (Prinsen) blev Keiser, fik han det Svar: „Et Pas til Udlandet".

En engelsk Præst, der havde været meget syg, blev efter atter at være kommen til Kræfter, ligefrem stormet af Naboer og Gjenboer, der gjorde venlige Forespørgsler med Hensyn til hans Helbred. Den franske Legationssekretær udmærkede sig i Særdeleshed ved sin Ivrighed, men det traf stadig saa uheldig, at hans Tjener kom i det Øjeblik, da Pastoren sad ved Frokostbordet. Den gode Præst spekulerede længe paa, hvorledes han skulde blive disse Besøg kvit, og fandt tilsidst paa gode Raad. En Formiddag, da Tjeneren som sædvanlig indfandt sig, gik han selv hen til ham og sagde: „Hils Deres Herre og sig, at jeg har det godt, og at jeg vil have det godt i de første tre Uger."

En amerikansk Redaktør forsikrer sine Læsere, at den eneste Grund til, at hans Hus ikke blæste om i den sidste vestlige Storm, var, at man havde en stor Panteobligation paa det.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1873.* Pr: 6 Sk. pr Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Franklin Cache County den 14de September 1873.

Brødre, vi have beredet Eder en lille Overraskelse ved at komme til Eders By idag. Dette er skeet som Følge af det stormende Vejr, og vi syntes ikke, vi vilde indlade os paa at kjøre fra Soda Springs og til Logan i to Dage. Ved at tage lidt mer Tid var det vor Mening at stoppe i Setlementerne, for derved at have Lejlighed til at holde Forsamlinger. Jeg vil tale til Eder nogle Øjeblikke og vil derpaa trække mig tilbage for at nyde lidt Hvile under Forsamlingen. Jeg føler meget udmattet; dog jeg var ikke ganske vel, da jeg rejste hjemmefra, og vor Reise har været temmelig anstrængende.

De Bemærkninger, som jeg skal gjøre i denne Aftenstund, ville blive angaaende Menneskenes Frelse. Der er nogle faa Punkter, som jeg vil fremlægge for Eder, og som jeg ønsker, at mine Søskende skulle forstaa. Mange af Herrens Hus' Ordinancer maa forrettes i et Tempel, som er opført ene og alene i dette udtrykkelige Øjemed. Men der gives andre Ordinancer, som kunne administreres uden et Tempel, og som I kjende, da I selv have annammet dem. Disse ere: Daab, Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, hvilken sidste Ordinance bevirker Talen i Tungemaal og Udlæggelsen af samme, Profeti, Helbredelse, Kundskab om Aanderne osv. Vi kunne saaledes erholde mange Velsignelser uden et Tempel. Dog der ere andre Ordinancer, som ikke kunne annammes uden at disse, ifølge den Lov, som Herren har aabenbaret, blive udførte i et Tempel, oprejst alene i denne bestemte Hensigt. For nærværende Tid kunne vi gaa ind i Begavelseshuset og blive døbte for de Døde, annamme vore Tvætninger og Salvelser osv.; thi dér have vi en Døbefont, som er bleven opført og ind-

viet i det Øjemed, at Folk kunne blive døbte til deres Synders Forladelse, for deres Helbred og for deres afdøde Venner. Vi nyde ogsaa den Forrettighed at besegle Kvinder til Mænd uden et Tempel; thi denne Ordinance kan forrettes i Begavelseshuset. Men naar det kommer til andre Beseglings-Ordinancer — Ordinancer, som henhøre til det hellige Præstedømme, som tjene til at sammenknytte Kjæden i Præstedømmet helt fra Fader Adam indtil nu ved at besegle Børnene til deres Forældre osv., da kan ikke dette blive udført uden et Tempel. Vi kunne uden Tempel besegle Kvinder til Mænd, men ikke Mænd til Mænd.

Naar Ordinancerne blive forrettede i Templerne, som skulle oprejses, ville Mænd blive beseglede til deres Fædre og til de Hensovede lige op til Fader Adam. Dette maa udføres, fordi Præstedømmets Kjæde er brudt paa Jorden. Præstedømmet har veget bort fra Folket, hvilket de selv ere Skyld i; thi de overtraadte Lovene, forandrede Skikkene og gjorde en evig Pagt til intet; og Følgen var, at Præstedømmet forlod dem, dog ikke før de havde forladt det. Dette Præstedømme er bleven oprettet igjen; og ved dets Fuldmagt ville vi ved Beseglings-Ordinancen blive sammenlænkede med vore Forfædre, indtil vi skulle danne en fuldkommen Kjæde fra Adam til Scenens Slutning. Denne Ordinance kan ikke administreres andetsteds end i et Tempel; ej heller ville Børn blive beseglede til deres Forældre paa noget andet Sted. En Mand med Hustru komme, for Exempel, ind i denne Kirke, og de have Børn, som ere avlede udenfor Pagten. Deres Ægteskab er ikke anerkjendt af Herren, da det er forrettet uden hans Fuldmagt, og Børnene maa derfor besegles til Forældrene, i modsat Fald kunne de ikke gjøre Fordring paa dem i Evigheden, men de ville ifølge Herrens Visdom og Retfærdighed blive uddelte paa anden Maade. Efterat vort Tempel var oprettet i Nauvoo, lode mange af Brødrene, som havde Børn udenfor Pagten, disse besegle til sig, og Begavelser bleve givne. Efterat Forældre have annammet deres Begavelser og ere blevne beseglede for Tid og Evighed, og de have Børn, som ere avlede i Pagten, da ere disse de retmæssige Arvinger til Guds Rige, og besidde Rigets Nøgler. Børn, som ere avlede førend Forældrene have annammet Pagtens Fylde, maa for at være retmæssige Arvinger til Præstedømmet besegles til dem i et Tempel. Omendskjøndt de i Sandhed kunne annamme deres Begavelser, blive delagtige i Ordinancerne og blive velsignede tilligemed deres Forældre, saa kunne alligevel ikke disse gjøre nogen retmæssig eller lovlig Fordring paa dem, medmindre de ere beseglede til hinanden. Dog, Kjæden vil ikke blive fuldkommen uden Beseglings-Ordinancens Administration.

Jeg vil som en billedlig Fremstilling anføre min egen Faders Familie. Min Fader døde, forinden Begavelserne vare givne. Ingen af hans Børn ere blevne beseglede til ham. Hvis I kunne erindre, I som vare i Nauvoo, saa havde vi det meget travlt i den korte Tid, vi forbleve dér, efterat Templet var bygget. Pøbelen var dér, rede til at ødelægge os; de vare rede til at brænde vore Huse, hvilke Ugjerninger, de havde praktiseret blandt os for længere Tid. Ikke destomindre vi fuldendte ifølge Befalingen, given til Josef, Templet og drog derpaa bort. Vor Tid var derfor meget knap, og vi havde ingen Lejlighed til Ordinancernes Administration. Grundet herpaa bleve ikke min Faders Børn beseglede til ham. Maaske alle hans Sønner maa gaa ind i Evigheden eller i Aandeverdenen, førend

denne Ordinance kan blive udført; dog dette er uden Forskjel, Familiens Efterkommere ville sætte denne Handling i Udførelse, om det ikke sker førend hundrede Aar hen i Fremtiden.

Men denne Ordinance maa udføres en Gang. Dersom alligevel Templet skulde blive fuldendt, førend alle af min Faders Sønner skulle være gaaede hen i Aandeverdenen, ville de forrette denne Ordinance, og som deres Forældres Arvinger være berettigede til at annamme Velsignelsen for deres Fader og Moder. Dette er blot ét Tilfælde; og for at fremstille det i Fuldkommenhed, kunde jeg behøve at anføre Hundreder af Exempler for hvert Tilfælde.

Med Hensyn til Arverettigheden, da ønsker jeg ikke at berøre Noget om denne Gjenstand i Aften. Dette Emne vil behøve paa en mere fuldstændig Maade at tydeliggjøres for Folket, hvis Aarsag jeg for det Nærværende vil forlade det. Dog jeg kan sige saa meget, at vi se, at Herren gjør sit Valg med Hensyn til sine Tjenere i Overensstemmelse med sin egen Villie. Broder Josef Smith, istedetfor at være den Førstefødte af sin Faders Sønner, var den tredie, og dog alligevel er han den virkelige Arving af sin Familie; han er den retmæssige Arving til sin Faders Hus. Det synes for os som om den ældste Søn skulde være den naturlige Arving; men vi se, at Herren gjør sit eget Valg. Angaaende Ordinancernes Forrettelse ere der nogle Spørgsmaal, hvilke jeg ønsker at besvare. Nogle Brødre her ere ængstelige for at vide, om de kunne annamme Begavelse for deres Sønner eller Døtre. Nej de kunne ikke, forinden vi have et Tempel; men de kunne, hvad der angaar Daab og Besegling, udføre Ordinancerne. En Mand kan lade sig døbe for en Søn, som døde uden at høre Evangeliet. Og paa samme Maade kan en Moder lade sig døbe for en Datter. Antag om en Mand har en Søn, som han ønsker skal besegles til en Kvinde. Dersom den unge Kvinde, der er udkaaret som Hustru er død, og hun har en Moder eller anden kvindelig Slægtning i Kirken, da er en saadan Moder eller Slægtning den rette Arving, og Moderen eller Slægtningen kunne saaledes handle i Beseglings-Ordinancen for den Afdøde. Men hvis den afdøde Kvinde ikke har nogen kvindelig Slægtning i Kirken til at være hendes Stedfortræder, da kan den unge Mands Moder lade sig døbe for hende og handle i hendes Sted ved Beseglingen. Vi kunne forrette disse Ordinancer, førend Templet bliver bygget; men Ingen kan erholde Begavelse for en Anden, indtil et Tempel bliver opført, hvori disse Ordinancer skulle administreres. Vi forrette Ordinancerne i Overensstemmelse med Lovens Bydende. Og i Sandhed vi burde have udført disse Handlinger for lang Tid siden, hvis vi havde været lydige. Vi skulde havt Templer til disse Ordinancers Administration. Dog vore Brødre og Søstre have for det Nærværende Lejlighed til at gaa i Daab for deres Venner, og disse Venner kunne blive beseglede.

For Exempel, en Mand med sin Hustru annamme Evangeliet. Manden siger: „Min Fader og Moder vare gode Folk, og jeg kunde ønske at forrette for dem." „Godt, har De nogen anden Ven i Kirken?" „Ingen af min Familie er i Kirken foruden mig og min Hustru." Hustruen er ikke den kjødelige Slægtning, hvis Aarsag hun ikke i Virkelighed er den rette Person; men hun kan alligevel blive bestikket som Arving; og Hustruen kan forrette for sin Mands Moder, hvis der ikke gives nogen Slægtning eller kjødelig Søster i Kirken, som kan være

Stedfortræder. Men dersom denne Mand har en kjødelig Søster i Evangeliet, da er det hendes Forrettighed og Pligt, som Datter af de afdøde Forældre at gaa og forrette for dem — at blive døbt for dem og derpaa beseglet til Broderen, hvilke begge skulle handle paa Forældrenes Vegne ved denne Ordinances Udførelse. Eller hvis denne Mand og Hustru have en Datter, som er gammel nok til at forrette for sin Bedstemoder, da er hun, som den kjødelige Slægtning, den rette Arving og kan handle paa sin Bedstemoders Vegne, men i modsat Fald kan Hustruen indsætttes som Arving.

Jeg ønsker at sige nogle faa Ord med Hensyn til andre Virkninger. Herren fordrer Lydighed mod den Lov, han har aabenbaret. Jeg kjender ikke en Ordinance, medmindre der staa Love i Forbindelse med den; og de Hellige kunne ikke, dersom de vise Ligegyldighed mod disse, vente at blive velsignede, som om de overholdt dem. Det forlanges af os, at vi skulle tro paa Gud som vor Fader og paa vor Herre Jesum Kristum som vor Frelser; der forlanges, at vi skulle omvende os fra vore Synder, og da have vi det Privilegium, formedelst Daaben som er Døren, at komme i Guds Rige. Der er en anden Befaling, som Herren har givet, nemlig: Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, paa det at hans Børn maa annamme de Gaver og Kræfter, som han har bestemt for dem. Men hvis vi ikke lade os døbe til vore Synders Forladelse, ere vi ikke berettigede til andre Velsignelser. Dersom vi ikke tro paa den første Ordinance, kunne vi heller ikke blive delagtige i de andre. Hvis vi ikke gaa hen og blive døbte til vore Synders Forladelse, ere vi aldeles uberettigede til at annamme den Hellig-Aand eller dens Velsignelser, der ere grundede paa de himmelske Love og Forlangender til Herrens Børn. Nu ville vi fremlægge et Spørgsmaal med Hensyn til disse Forlangender. „Kjende I Loven? Burde I overholde Loven?“ Ja visselig I kjende den af Pagtens Bog, som er en Lærdomsbog for os, og af det Gamle og Ny Testamente, hvilke ere Grundvolden, og som indeholde de første Love, der vare givne. Vi have disse Bøger i vor Besiddelse. Og endvidere have vi Mormons Bog, som indeholder de samme Lærdomme og Frelsningsplanen, som Herren ønsker, at Verden skal lytte til. Pagtens Bog er skjænket til de Sidste-Dages Hellige i den udtrykkelige Hensigt at vejlede dem i deres daglige Vandel og Gjerning.

Der forlanges af de Hellige, at de skulle komme i Forsamling hver Sondag. Hvormange ere der, som komme til Forsamlingerne, som angre deres Fejl og bekjende dem, som tage Del i Herrens Nadvere, og som ved disse Handlinger bevise, at de ere sande Troende? Helligholde vi Sabbaten, Brødre og Søstre? Handle vi i Retfærdighed, den Ene med den Anden? thi disse Ting forlanges af os. Vandre vi i Ydmyghed for Herren? Tillade vi os selv at tale ilde om Herrens Salvede? Tillade vi os selv at tage Guds Navn forfængelig? thi det er sandelig skrevet, at dette skulde vi ikke gjøre; ejheller skulde vi sige falsk Vidnesbyrd, lyve eller bedrage osv. Alle disse Befalinger gjælde os. Der forlanges af os, at vi skulle handle retfærdig og være ærlige, den Ene mod den Anden; og alle disse Befalinger, som jeg ikke behøver at gjentage for Eder, ere I ved Læsning blevne bekjendte med, og I forstaa dem. Dersom vi nu efterleve de Bud og Befalinger, som Herren har givet os, ere vi saa berettigede til Guds Riges Velsignelser? Ja, hvis vi iagttage hans Forskrifter og efterleve dem,

da ere vi berettigedede til hans Velsignelser. Ere vi berettigede til dem, dersom vi ikke overholde hans Befalinger? Nej, ingenlunde.

Brødrene gaa og annamme deres Begavelser, og erholde en Anbefaling for denne Anledning at have Adgang til Herrens Hus. Men hvis vi nu gaa til Biskoppen for at faa nøjagtig Underretretning angaaende disse Brødre, hvad vil saa Svaret blive? „Betaler denne Broder sin Tiende? Er han trofast og flittig?“ „Ja nogenlunde.“ „Er han ærlig i sin Handel?“ „Ja, jeg antager, at han mener at gjøre Ret.“ „Taler han altid Sandhed?“ „Nej strengt taget kan jeg ikke sige, at han gjør det.“ „Nyder han nogen Gang Spiritus?“ „Ja undertiden.“ „Tager han Guds Navn forfængelig?“ „Ja, jeg ved ikke; dog jeg har hørt ham bande undertiden.“ „Lever han i Uenighed med sin Hustru?“ „Jeg ved ikke, men jeg forstaar alligevel, at de leve ikke saa ganske lykkelig tilsammen.“ Er denne Mand berettiget til Herrens Velsignelser? Han betaler ganske lidt Tiende; men lover at erlægge den tilfulde; og Biskoppen siger: „Han har nu for længere Tid plaget mig for en Anbefaling.“ „Men hvorfor gav De ham den saa?“ Jeg vil selv svare herpaa. „For at blive fri for ham og hans Plageri.“ Dette er Svaret. Nu, spørg Eder selv, mine Søskende, er en saadan Mand berettiget til de Velsignelser, som Herren har bestemt for sine trofaste Børn?

Vær trofaste og vis Lydighed til de faa Ord, jeg har sagt Eder angaaende Ordinancerne osv. Jeg har ikke talt ret meget, men det er nok for denne Gang. Jeg siger til Eder, maa Herren velsigne Eder, og maa Fred være over Eder. Jeg er glad ved at være istand til at være her tilstede og ved, at der ere Andre tilstede, som ville tale til Eder. Ærlig talt, saa føler jeg ikke vel ved at høre, at Saadanne, som foregive sig selv at være Sidste-Dages Hellige, ikke leve op til deres Pligter og Herrens Befalinger. Men naar jeg hører om Mænd og Kvinder, som efterleve de Bud og leve op til de Privilegier, som Herren har skjænket dem, da elsker jeg dem, jeg glæder mig ved dem; og jeg kan sige, at min Bøn er altid til Gud for de Sidste-Dages Hellige, at han maa velsigne og bevare os og tilsidst frelse os i sit Rige. Dette er min Bøn, og maa Herren velsigne Eder, Amen.

„Mormonerne.“

Vi optage det Følgende fra S. F. Chronicle:

„For omtrent tredive Aar siden kom et Selskab af „Mormoner“, uddrevne fra Nauvoo i Illinois, til Store Saltsødalen, hvor de søgte et Tilflugtssted, og som dengang var et ubekjendt Øde. Rejsende over Bjerge og Ørkener og undergivne Mangler og Møjsommeligheder, søgte disse Tilhængere af en fremmed Religion sig et Opholdssted i Dalene og Passene mellem disse Bjerge. At de havde fast For-

trøstning til deres Ledere, at de troede paa dem som Profeter, og besade fuld Tillid til Læresætningerne i deres ny Tro, beviste de noksom derved, at de blindthen fulgte dem til det forjættede Land. Store Saltsødalen var dengang en vild Prærie, over hvilken Indianerne strejfede, og hvor de vilde Dyr havde deres Tilholdssteder. Her var det, at „Mormonerne" nedsatte sig.

Bjergenes klare og sprudlende Vandstrømme anvendte de til at vande og frugtbargjøre deres Marker. De pløjede og plantede, og en rig Høst belønnede deres Stræben. I Bjergene udhuggede de Granit, hvoraf de opførte deres Huse og Templer. Ulærde og indsamlede fra de Fattige og Uvidende blandt Nationerne, begyndte de at opføre Skolehuse for Undervisningens Fremme. Stadig forøgende deres Antal formedelst Indvandring og af naturlige Aarsager lagde de snart Grundvolden til et stort Samfund. Formedelst Flid havde de Fremgang og grundet paa Nøjsomhed voxte de i Velstand. Deres Flokke og Kvæg bleve forøgede; og deres Hjem bleve udbredte til de nærliggende Dale. Ved Saltsøen opblomstrede en stor og smuk By, hvor Lov og Orden ere herskende. Hvad Sikkerhed og Beskyttelse for Liv og Ejendomme angaar, findes der ikke en Stad i hele Amerika, som kan stilles ved Siden af Salt Lake City. Der gives ingen Stad i Verden af dens Størrelse, der har et bedre Politi, hvor der er mindre Forbrydelse, mindre Prostitution, mindre Fattigdom og Elendighed, mindre Drukkenskab og mindre Spillehuse end i Salt Lake City. Ejheller findes der noget Land, som i Lighed med Utah Territorium, saa stadig kan forskaffe Beskjæftigelse for den Arbejdsløse. En Jernbane, som Territoriets Indvaanere selv have anlagt, forbinder dem med den store Pacificbane; og et helt System af Jernbaner og Kjøreveje gjennemkrydse alle de nærliggende Dale og Passer og naa lige til Bjergene. Indbyggerne er et flittigt, fremadskridende og nøjsomt Folk. Der voxe ingen kæmpemæssige eller overskyggende Rigdomme ud af deres Samfundsorden; dog, der gives heller ingen Fattig blandt dem, der behøver at hungre ihjel af Mangel paa Fortjeneste. Der er ingen Kvinde, som formedelst Nød er forbunden til at bedrive Prostitution eller nogen anden Forbrydelse i deres Midte. Ingen Klasse af Lediggængere, som grundet paa Dovenskab fremvoxe i Laster og Forbrydelser, findes i deres Midte.

Dette Folk have ikke i Egenkjærlighed nedsat sig for selv at nyde deres Bekvemmeligheder og Goder; men de have organiseret et vedvarende Emigrationssystem, hvilket er en Del af deres Religion, for at udfri de Fattige og deres Slægtninge og Venner fra Nationerne, paa det disse maa have Lejlighed til i Forening med dem at nyde deres ny Hjems Frihed og Overflødighed. Vi ønske ikke at berøre de forbryderske Handlinger, som deres Fjender anklage dem for. Det er ikke vor Mening i denne Artikel at forsøge paa at forsvare Opdagelsen af Mormons Bog, som der ikke desmindre er megen Sandsynlighed for er oversat fra Metalpladerne; men vi ville simpelthen bede andre Troesbekjendelser at mærke sig de praktiske Resultater af de mormonske Lærdomme, og spørge dem, om de ikke kunne se Exempler, der vare værd Efterlignelse. Vi have seet i vort eget og i andre Lande prægtige Mindesmærker om den kristne Kunst, storartede arkitektoniske Bygningsværker, Katedraler, Mostér og Templer med høje Taarne og Spir, Kunstværker, udstyrede med de kostligste Forsiringer af Marmor og Eg samt de rigeste Ornamenter af alle Slags; og dog under Skyggen af disse kæmpemæssige Værker,

opførte til Ære for de Kristnes Gud, og under Lyden af den andagtsfulde Tilbedelse have vi seet Forbrydelser, Fattigdom, Undertrykkelse og, kort sagt, Elendighed af ethvert Slags. I England se vi den gruopvækkende, udtærede Fattigdom, i Amerika udstrakte Strækninger af udyrket Land. Fra England se hungrige Øjne graadigen over til vor frugtbare Jordbund, og vort Land vilde ønske dem velkomne som Nybyggere. Dog alligevel, omendskjøndt begge Nationer besidde Skibe i Mængde, gjøre hverken Kirke eller Regjering Noget for at hjælpe deres Medmennesker ud til et Land, hvor de kunde erhverve deres gode Udkomme og ikke behøve at lide Mangel.

I alle kristne Lande se vi Kvinder, der ere udstødte af Samfundet og forladte af baade Gud og Mennesker. I San Francisko, hvor der forefindes saa mange elegante og pragtfuldt udstyrede Kirker, hvor der gives saa mange lærde og vellønnede Gejstlige, saa stræng Iagttagelse af Sabbaten og saa megen højtidelig Pomp ved Gudstjenesten, bemærker man desuagtet den største Nød og Elendighed. Liden eller ingen Hjælp ydes den Fattige og Fortvivlede, ingen Opmuntring skjænkes den Faldne. Naar man betragter denne Tingenes Tilstand maa man i Sandhed forundres, at der fra saadan en tvivlsom Religion, som Mormonismen kan flyde saa meget Godt. * * * Dersom saa mange Goder kunne frembringes af et falskt System, hvilke underfulde Resultater maatte ikke da kunne fremkomme under Indflydelsen af en højere Civilisation og renere Sædelære, hvis den samme Iver og Energi var den herskende, som har karakteriseret Tilhængerne af denne * * * absurde Religion."

Forberedelse til et Angreb paa „Mormonerne".

Der bekjendtgjøres fra Washington, at Forholdsregler ere tagne for et nyt Angreb paa „Mormonismen", saa snart som Kongressen aabnes. Dette er maaske meget godt; thi at have mere end én Hustru i et Land som dette, hvis ophøjede Moralitet er saa almindelig bekjendt, er et forargeligt Princip, som ubetinget burde udryddes. Ikke desmindre, der er en vis Tid for Alting; og det er et stort Spørgsmaal, om der ikke gives andre Onder, paa hvilke egentlig Opmærksomheden først skulde rettes, inden man tog fat paa denne anstødelige Tingenes Tilstand, at to eller flere Hustruer tilhøre én Mand.

Affærernes Tilstand i Syden, hvor saavel kommercielle som industrielle Midler i en stor Maalestok ere i en forvirret Tilstand, og hvor uvidende Negre og skurkagtige Hvide holde Magtens Tømme og plyndre Folket, ere Ting, som Mange ville anse af mere Vigtighed end Flerkoneriet, og derfor burde Opmærksomheden først henledes i denne Retning.

Der gives Mange, som maa tænke, at saa rædsomt det end maa lyde at have flere Svigermødre, saa er det dog ikke fuldt saa slet som al den Fordærvelse, der er saa fremherskende i alle Grene af Mr. Grants Administration, hvor det største Svindleri gaar i Svang fra den Højeste til den Laveste, der i Lighed med Harper af Springfield trække sig tilbage med den kjønne Sum 100,000 Dollars (?) Saa afskylig som det høres, at en Mand har mere end én Kone, saa er det visselig ikke værre, end Autoriteternes Røverier paa de offentlige Midler og Tilværelsen af Kredit Mobiliers Operationer, samt den skrigende, aabenlyse og skammelige Kjæltringagtighed, som gjennemtrænger Administrationen i det Hele fra de højeste Embeder til det mest ydmyge Postaabneri i Landet. Dog om en Patient lider af mere end én Sygdom, vilde det ikke være vist af Lægen kun at henvende sin Opmærksomhed paa den ene og lade den anden være. Derfor, Noget maa gjøres ved disse Ting.

Der gjøres saa mange Spørgsmaal om en Reform, at Kongressen maa gjøre Noget. Den vil sandsynligvis ikke være istand til at erstatte det begaaede Svindleri; den vil ikke forsøge paa at rense Kollektørembederne; den vil ikke forsøge at helbrede de skrigende Onder som herske i Syden; den vil ikke arbejde for at modvirke Væxten af denne uhyre, eneherskende Toldtarif, som suger Blodet af Nationen lig en Vampyr; men den kan og vil sandsynligvis gjøre et kraftigt Forsøg paa at udslette de fremherskende Onder i „Mormonismen".

Der findes blandt Utahs Bjerge en Koloni, som nedsatte sig i en øde Ørken og dannede den til et Eden. De aabnede et Territorium paa et Sted, som forhen ansaaes at være aldeles værdiløst, men som nu er det rigeste og mest lovende Land i hele Amerika. Dette Folk anlagde Jernbaner og oprettede mangehaande Industrigrene. De tilintetgjorde Drikkehusene, og man saa forgjæves i deres Midte efter et ilde berygtet Hus; de vare ikke besværede af Indianerne, og daglig forøgede de vort Lands Folkemængde ved Indvandring af fremmede Landes Indvaanere, der ingenlunde vare af de daarlige Karakterer. Men, o Gru! som en udsprungen Aflægger af alt dette fremkom der, at mange af dem tillode sig at have mere end én Hustru. Og nu maa de fornyes. Enten maa de opgive Polygamiet eller ogsaa udvandre. Dette sker ikke fordi, at Nogen ønsker deres Land eller Besiddelser; men er ene og alene grundet paa, at de højværdige Moralister, der ere forbundne med Mr. Grants pletfri Administration, ikke uden Gysen kunne være Vidner til dette skrækkelige Flerkoneri, hvis Aarsag de e e bestemte paa at have det udryddet.

Chicago Times.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. November.

Lidt fra Utah.

Ifølge Nyheder fra Utah lære vi, at Tilstanden blandt de Hellige er opmuntrende. Aarets Afgrøde har været rig, og Zion gjør Fremgang i alle Henseender. Herren velsigner Landet, og det frembringer i al Overflod af Fornødenheder til de Helliges timelige Forbrug. Alle Foretagender, saavel kommerzielle som industrielle, trives og ere begunstigede med Held. By efter By opblomstre. Vore Søskende hjemsamles og nedsætte sig i Territoriet, som udvides i alle Retninger. De Helliges Antal forøges i en betydelig Grad. De Trofaste udfries fra Nationerne, og Guds Rige voxer og tiltager i Storhed og Magt blandt Ephraims Dale. Skoler og Templer oprettes i deres Midte til Herrens Ære og til hans Børns Forfremmelse i alle ædle og nyttige Kundskaber. Herrens Profeter og Apostler ere utrættelige i at opmuntre Zions Børn til at efterleve Guds Bud og Lærdomme, som ere skjænkede til dem i disse sidste Dage.

Arbejdet paa Templet i Salt Lake City fortsættes med ustandselig Iver og med stor Arbejdsstyrke. Mange Lettelser ere vundne ved dette kæmpemæssige Værk grundet paa, at der nu gaar Jernbane lige op til Stenbruddene i Bjergene, af hvilke uhyre Blokke udhugges, som dernæst ved Hjælp af Jernbanen kjøres lige til Templets Byggegrund. De Hellige ere flittige som Bien i at opbygge Herrens Zion og leve i uforstyrret Ro og Fred, naar man undtager en Del Ulemper, som de have med deres „kristne" Venner, der ere meget ivrige i at indføre deres Samfunds saa højpriste og desværre saa udbredte „Civilisation", saasom: Drikke- og Spillehuse samt andre for dem tiltrækkende Institutioner, hvis Virkning og Indflydelse til alt Uheld for disse „Civilisationens" Haandhævere ikke stemme overens med de Sidste-Dages Helliges Tro og Lærdomme. Grundet herpaa komme disse „Civiliserede" ofte i Kontakt med de Hellige, der ønske at tilintetgjøre saadanne Institutioner, som ifølge deres Religion ikke tjene til noget Godt, men derimod til at bringe Død og Fordømmelse over Menneskeheden. Disse „kristne" Venner optræde paa forskjellige Maader blandt Herrens Folk, i hvis Land de desværre besidde uhindret Frihed til at bevæge sig. Nogle optræde som Bedragere, Andre som Tyve og atter Andre som Mordere, og man bemærker ofte, at den ene „kristne" Broder, i Særdeleshed finder dette Sted i Amerika, ikke nærer stor Betænkelighed ved paa en voldsom Maade at forkorte den andens Levedage.

Ifølge de amerikanske Aviser vil i dette Aar Utah-Spørgsmaalet atter komme paa Bane i Kongressen. De Forenede Staters Autoriteter, som absolut ville de Sidste-Dages Hellige tillivs, have vistnok taget snilde Forholdsregler for at sætte deres Planer i Udførelse; men vi haabe, at disse maa faa den samme Ende nu

som før, og at Herren vil styre Alt til det Bedste for sine Børn. Flerkoneriet er en Torn i Øjet paa disse i alle Henseender vistnok moralske Personligheder, som i deres Sædelære dog ikke gaa videre end at privilegere mindst 20,000 prostituerede Kvinder til at have Sæde i deres umiddelbare Nærhed i Amerikas Metropolis (!) Af allehaande Forbrydelser, saasom Mord, Hor, Tyveri, Bedrageri og Svindleri, af hvilke den Sidstnævnte udøves i en ganske utrolig Grad, er dog Polygamiet efter deres Anskuelse den værste, hvis Aarsag denne Institution, dersom deres Villie faar Fremgang, baade maa og skal udryddes. Dog vort Haab er, at Herren nu som forhen maa tilintetgjøre alle deres Planer og Anslag for at skade hans Folk og lægge Hindringer i Vejen for hans vise Hensigters Udførelse. Israels Gud lever og vil altid være sine Børns Værn mod alle Farer og Trængsler, som skulde ophobe sig omkring dem.

Korrespondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 30te Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Igaar havde vi den Fornøjelse at modtage det andet Kompagni af dette Aars Emigration fra Skandinavien. En hel Del skiltes fra Kompagniet i Ogden for at sprede sig blandt Slægt og Venner i det nordlige Utah, medens Resten bliver i City eller drager Syd paa. Dette Selskab har havt en længere Rejse end sædvanlig. De afgik fra Liverpool den 3die dennes, men allerede et Par Dage efter gik Maskinen i Stykker, hvilket forsinkede den endel. Ved Sable Island (Sabeløen) 700 engl. Mile fra New York bleve de siddende fast i en Sandbanke, som tvang Kaptainen til at kaste endel Jern, Telegraftraad og andre tunge Sager til en Værdi af 40,000 Dollars overbord, hvilket i Forening med det indtrædende Højvande løftede „Wyoming“ af efter sex Timers Ophold. En Baad med sex Mand, som sattes ud for at søge til Land efter Hjælp, kom ikke tilbage, men da Vejret var gunstig og Søen rolig, tror man sikkert, at de ere komne vel beholdne i Land eller ombord paa et andet Fartøj. Intet af Emigranternes Bagage blev ved denne Lejlighed kastet overbord. Under deres Ophold i New York erfarede de, at et andet Skib med Emigranter var stødt paa i samme Omegn og forliist. Hvorvidt dette er Tilfælde, kan jeg ikke sige, thi man læser om saa mange Skibbrud paa Havet, paa Floderne og Indsøerne, foraarsaget ved Grundstødning, Paasejling, Explosion osv., samt om saa mange forfærdelige Jernbaneulykker, at det er plat umulig at huske hvad man læser. I alt Fald have de Hellige al Grund til at være Forsynet taknemmelig for dets Beskyttelse, thi i de 30 Aar, vore Emigranter have sejlet fra Europa er ikke et

af vore Skibe forulykket, ejheller noget Jernbanetog kommet til Skade. Forøvrig var det sidste Kompagnies Rejse heldig; to danske Børn døde og to fødtes, saa Tallet holdt sig. De ankom til New York Lørdagen den 20de; men gik ikke i Land før næste Dag, og samme Eftermiddag forlode de Skrækkens By og fortsatte Rejsen til „Zion i Vest." Jeg sagde Skrækkens By, thi netop i de Dage udbrød den vanvittige Penge-Skræk, hvorved flere ansete Banker maatte lukke. Bladene ere fulde af Falitter og Suspensioner i den sidste Uge over det hele Land, ja vel ogsaa i Europa paa sine Steder. I Utah derimod rørte Ingen i Lyset, med Undtagelse af en Hedningebank, som var nødt til at lukke. Vor velsignede „Ring" søgte strax at benytte Lejligheden ved at foranstalte et Stormløb paa vore Institutioner og udbrede Paniken her, men Udbetalingerne skete i Massevis med den venligste Mine af Verden, indtil Folket indsaa, at der var ingen Fare paafærde. — Hele Ulykken opstod, paastaaes der, ved urimelige Spekulationer i Jernbaner, navnlig i den nordlige Pacifik-Bane, der stemples som en storartet Svindel; men Bankører og Pengemænd have jo som bekjendt en anden Maalestok for Ærlighed end andre smaa Folk.

Tempelarbejdet har skredet rask frem i Sommer, og de anselige Mure af kunstig huggen Granit hæve sig allerede til en imponerende Højde. Jernbanen forlænges med Energi til Provo, og de smalsporede Baner op til Bjergene Vest og Øst skride ogsaa rask fremad. Der har dog ikke været saa godt om Arbejde her i Territoriet i Aar som ifjor, men der bygges alligevel endel. Høsten er meget god over hele Landet, og vi have som et Folk den bedste Grund til at være Vorherre taknemlige for hans kjærlige Omhu. — Jeg agter om en kort Tid at begynde Udgivelsen af et dansk Ugeblad her i Byen, Noget jeg har havt Tilbøjelighed til i mange Aar, men som ikke er bleven realiseret; nu tegner Omstændighederne sig bedre derfor, og jeg hører kun glædelige Ytringer af vore Landsmænd i denne Anledning fra alle Kanter. De have længe følt Savnet af et Organ i deres eget Sprog, og vi nære de bedste Forhaabninger om et saadant Foretagendes gavnlige Indflydelse baade herhjemme og nede i Staterne. Med venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene i Deres Omgivelse tegner jeg mig

Deres Broder i den ny og evige Pagt

P. O. Thomassen.

Spring City, den 25de Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Jeg har for længe siden modtaget Deres Brev af 3die Juli sidstleden og var glad ved at erfare, at Deres Helbred var god og at Alt var vel med Dem. Grundet paa Travlhed har jeg ikke skrevet før, men da Høtiden og Høsten nu er tilende i dette Aar, saa er Tiden for Landmanden ikke fuldt saa kostbar, hvis Aarsag jeg vil ofre en liden Del af den til at fortælle Dem lidt Nyt og Gammelt.

Jeg vil først berette, at Deres Familie befinder sig vel. Det Samme kan jeg sige om min Familie. Den nærværende Høst, saavidt jeg kan skjønne, er noget under en middelmaadig; og efter min Mening skriver dette sig fra

det kolde Foraar og en langvarig Tørke i Midten af Sommeren; thi i omtrent 3 Maaneder faldt der ikke en Draabe Regn. Dog faa Dage efter at Høslaaten tog sin Begyndelsen (Først i August) faldt der Regn i Overflødighed, hvilket har bidraget Sit til, at Kartoffelavlen har Udsigt til at blive lovende, thi Vandstrømmene fra Bjergene, med hvilke vi vandede Markerne, havde indskrænket sig betydelig, endog i den Grad, at meget af Sæden, saasom Hvede, Havre og Byg led Mangel. Dette foraarsagede ikke lidet Tab, og fra nogle Sider betydelig Misfornøjelse over de store og udstrakte Marker, som i de senere Aar ere udlagte baade i vor By og i nogle af Nabobyerne. Men takket være Herren, som har velsignet Landmandens Arbejde, saa har Jorden frembragt tilstrækkelig Grøde til hans Børns Underhold, thi her er alligevel i Overflod, om vi anvende det paa en vis Maade, og noget til at udføre samt til at føde den Fremmede og Emigranten med.

Sæden er for Nærværende i en meget lav Pris og ingen Afsætning. En Bushel Hvede vil neppe bringe 75 Cents. I Sanpete og Pioche Marked er der flaut paa Grund af Bjergværksdriftens Standsning, som er foraarsaget ved Lovstrid mellem de forskjellige Partier som eje Gruberne.

Flere nye Høst- og Hø-Maskiner ere kjøbte og bragte til Spring City i denne Sommer, som har lettet det haarde Arbejde betydelig. Man saa næsten Ingen bruge den gammeldags Methode at slaa og høste paa, nemlig den forældede Lee med Drag, dreven med Armskraft; men istedetfor dette kunde man overalt se Maskiner fælde det paa Engene tætte Græs og meje den stolte Sæd paa Maskine, dreven ved Kraften af den ædle Hest, medens Kusken meget magelig kunde sidde paa et blødt Sæde og høste fra 7 til 8 Acres om Dagen.

Broder A. Thomsen og jeg kjøbte en Maskine af Russels Konstruktion, med hvilken vi tilsammen have høstet og slaaet over 150 Acres. Præsident O. Hyde tilligemed Hjemme-Missionærerne have afholdt 2 Dages Forsamlinger i alle Setlementer i San Pete. Præsident Hyde udvalgte adskillige Hjemme-Missionærer i Landet til at virke i Forening med disse som tidligere vare kaldte. Blandt disse var jeg. Idet jeg besøger de forskjellige Byer, da er det ikke sjelden, at dette Spørgsmaal bliver mig givet: „Hvorledes har Deres Broder det i Danmark?" og det er almindelig ledsaget med andre Bemækninger, som udvise, at De har vundet Manges Hjerter og varme Interesser. Grundet herpaa kan De leve i dette trøstefulde Haab, at mange ere de Bønner, der opsendes til vor fælles Fader for Deres Velfærd af de Oprigtige og Trofaste, som ogsaa tillige sender Dem mange kjærlige Hilsener.

Jeg gjorde et behageligt Bekjendtskab med Biskop K. Petersen i Ephraim, Deres Forgjænger, for lidt mere end en Uge siden, da jeg tilligemed Broder Alfred vare dér paa en Missions-Tur, hvor vi havde nogle gode og oplivende Forsamlinger og tillige Lejlighed til at høre Biskoppens besindige og fornuftige Raad til Folket og til de Unge i Særdeleshed.

Det er Bestemmelsen at forfærdige vort Forsamlingslokale i dette Efteraar; flere tusinde Fod Brædder ere i dette Øjemed udtagne af Canal Kanyon, hvor vi i den første Del af Sommeren arbejdede og forbedrede Vejen.

Jeg maa nu afbryde for denne Gang i det Haab at disse Linier maa træffe Dem ved god Helbred og i Nydelsen af

Herrens Aand og Kraft. De bedes at hilse de Hellige fra mig, og maa Herren velsigne Dem i Udførelsen af Deres ansvarsfulde Kald er min bestandige Bøn.

Modtag en venlig Hilsen tilligemed Brødrene fra Deres Broder
Lauritz Larsen.

Konferencemødet i Stokholm,

den 11te og 12te Oktober 1873.

Konferencens Præsident Math. Nilson, Missionspræsident C. G. Larsen, det meste af det lokale Præstedømme tilligemed mange Hellige og Fremmede være tilstede ved Forsamlingerne.

Missionærerne aflagde Rapport om Tilstanden blandt de Hellige i deres forskjellige Virkekredse Ifølge deres Vidnesbyrd vare de Hellige for største Delen meget nidkjære i Evangeliet og i Udførelsen af deres Pligter. Paa den nordre Del af Missionen var Folket mere eller mindre dødt og ligegyldig for Herrens Frelsningsplan, men i de andre Egne havde den gjort opmuntrende Fremgang. Udsigterne for Evangeliets Udbredelse vare gode. Øvrighederne tillade Missionærerne uhindrede at prædike saa meget, de ere istand til at overkomme. Der hersker ingen Forfølgelse af nogen Betydning. Den bedste Fred og Opmærksomhed raader i alle Forsamlinger. Brødrene vare glade ved at være værdige til at udsprede Kundskab og Lys blandt deres Medmennesker, som sukkede under Mørkets og Traditionens Aag.

Præsident Larsen fremstod og tilkjendegav sin Glæde ved at samles med de Hellige i Stokholm. Han haabede, at Forsamlingerne maatte tjene til Opbyggelse og Glæde for alle de Tilstedeværende. Talte om, at han havde været til Konferencen i Norge og havt mange ret opmuntrende Forsamlinger. Hentydede til den Tid, da Brødrene i Norge samt paa mange andre Steder vare blevne straffede med Vand og Brød, fordi de forkyndte Kristi Lære. Atter Andre bleve for Evangeliets Forkyndelses Skyld ilde mishandlede af Pøbelen, som ofte bleve ophidsede af dem, der vare Folkets Lærere og Ledere, til at forfølge os. Talede derpaa om den Handlefrihed, som Gud havde givet Mennesket, og ansaa det af væsentlig Vigtighed, at Menneskene undersøger Sandheden for sig selv og ikke holde Kjød for deres Arm. Hans Vidnesbyrd var, at Engle have besøgt Jorden, og deres Røst lyder til alle Jordens Nationer, at de skulle berede sig for Kristi anden Tilkommelse. Bevidnede, at Brigham Young er en Guds Profet; thi Frugterne af hans Arbejde bevise det. Sagde, at omtrent 16,000 af vore fattige Søskende vare udfriede fra disse Lande, og at flere berede sig for at udrage herfra. Dette profeterede Josef Smith for omtrent 40 Aar siden. Derpaa formanede han de Hellige til at være trofaste og iagttage deres Pligter, saa vilde Herren velsigne dem. Sluttede med at nedbede Herrens Aand og Velsignelse over Forsamlingen.

Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede

til Opholdelse tilligemed de Hellige indbyrdes, hvilket Forslag blev enstemmig vedtaget.

Konferencepræsident Nilson gav Rapport om Tilstanden i Konferencen. Siden den sidst afholdte Konference vare 118 Personer indlemmede i Kirken ved Daab. Omtrent 127 havde emigreret. De Helliges Antal i Konferencen beløb sig til 708 Personer. Derpaa udtrykte han sin Glæde over den gode Aand og Enighed, som herskede blandt baade Præstedømmet og de Hellige, Sagde, at Herren vilde udøse sine Velsignelser over Enhver, som holdt hans Befalinger. Derpaa bleve nogle Forandringer foretagne med Hensyn til det lokale Præstedømme.

Der gaves Forstanderne i de forskjellige Grene Lejlighed til at tale. Nogle af dem havde missionæret fra 6 til 10 Aar, og de vare taknemmelige til Herren for dette Privilegium. En fuldkommen Fred og Opmærksomhed var den herskende under alle Forsamlingerne.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

C. A. Eklund.
Skriver.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

Pøbelens Forfølgelser vare ikke alene indskrænkede til Medlemmerne af Kirken; men de, som begunstigede de Hellige og ønskede, at de skulde have deres Rettigheder, maatte ogsaa føle dem. Fredsdommer Backenstos, ovenfor omtalt som venligsindet mod de Hellige kom ridende til Nauvoo den 16de September i stor Hast og meget oprørt. Den foregaaende Dag var han af Pøbelen bleven udbreven fra sit Hjem i Carthage, fra hvilket Sted han havde flygtet til Warsaw og søgt Skjul for Natten. Dér var han kommen til Kundskab om, at Pøbelen vare meget forbitrede paa ham for hans Forsøg paa at hindre dem i deres Mordbrænderier, og at de havde besluttet, hvis mulig, at tage hans Liv, og som en Kjendsgjerning, at de havde lagt en Plan til at passe ham op paa Vejen til Nauvoo og dér myrde ham. Ved hans Opbrud den næste Morgen fik han en Mand til at ledsage sig et Stykke paa Vejen. Fredsdommeren havde netop skilt sig ved sin Ledsager, da han bemærkede en hel Pøbelskare, som forfulgte ham tilhest; og uagtet han, kjørende i en Enspændervogn, drev sin Hest fremad af al Kraft, vandt de ikke desmindre paa ham, og én af dem, som red den rappeste Hest, vilde udentvivl have naaet ham havde ikke hans Hest styrtet. Pøbelen forsøgte nu at afskjære ham Vejen og vandt nu saa hurtig Terræn, at de vare kun tre hundrede Alen fra ham, da han mødtes med O. Porter Rockwell og John Ridder, der vare ifærd med at forflytte syge Familier fra de afbrændte Distrikter til Nauvoo. Seende Fredsdommeren komme kjørende nedad Bakken og henimod dem med en saadan forfærdelig Fart, anraabte de ham og

spurgte, hvad der var paa Færde. Han berettede, at han var forfulgt af Pøbelen, og befalede dem i Statens Navn til at yde ham Beskyttelse. De svarede, at de vilde gjøre saa, da de vare vel bevæbnede. Fredsdommeren vendte sig, opmuntret ved dette, mod den forfølgende Skare, hvem han befalede at standse; dog da de ikke viste sig tilbøjelige til at adlyde Befalingen, men fortsatte at nærme sig, aabenbart blodtørstige og tillige toge Sigte paa ham, befalede han O. Porter Rockwell til at skyde. Denne tog Sigte paa den forreste af Forfølgerne, og samtidig med Knaldet af Geværet faldt Rytteren af Hesten. Hans Kammerater standsede Forfølgelsen for at tage Vare paa den Faldne, og Fredsdommeren fortsatte uhindret videre.

(Forts.)

„Stil ej Lyset under en Skjæppe."

Drømmende ved Havets Bred,
Gik jeg i en Aften silde,
Maanen sine Straaler milde
Sendte her paa Jorden ned.
Da jeg tænkte i mit Hjerte:
Hvilken frydefuld Natur!
O hvor skjøn er dog den Kjerte
Dér paa Himlen blank og pur.

Udi mørke, dystre Nat
Kom Du med din lyse Skive,
Mange her paa Jord oplive,
Der Dig elske som en Skat,
Ej er Du af dem, som have
Lys annammet og ej er
Billig til med denne Gave
At oplyse Mennesker.

Thi det Lys, Du faar fra Sol,
Som er Liv og Lys og Glæde,
Du udstraaler over Hede,
Mark og Eng, fra Pol til Pol.
Derfor er Du En blandt Disse,
Der opfylde Herrens Bud.
Lyset, som Du fik, tilvisse
Mildelig Du sender ud.

Herren Solen er forvist,
Thi han Lys og Liv udspreder
Til Enhver, som sig bereder
For hans Søn, vor Herre Krist,
Dette Lys har vi annammet,
Som i Mørket vandred' om,
I vor Sjæl det mildt opflammed',
Da dets Straale til os kom.

Men Enhver maa bruge Flid,
Thi Guds Lys vi maa udsende
Vidt omkring til Verdens Ende,
Medens han os skjænker Tid
Borttag Mørkets tykke Tæppe,
Som indhyller denne Jord,
Stil ej Lyset under Skjæppe,
Thi det er mod Herrens Ord.

Søskende! min Moral fast,
Og lad altid Lyset brænde.
Som vor Gud i Jer lod tænde,
Hvilket er en herlig Skat.
Thi som Maanen os opliver
Ved det Lys, den faar fra Sol,
Bør vi sprede ud med Iver
Lyset fra Guds Naadestol.

Red.

Blandinger.

Jordskjælv. I forrige Uge mærkedes paa Sicilien et heftigt Jordskjælv, efterat det uophørlig havde regnet i 21 Dage. Svovlminerne ved San Paolo ere sammenstyrtede, og Skaden derved anslaaes til 300,000 Lstl. Ætna er i Udbrud, hvorved megen Ejendom er gaaet tabt. Tiberen er gaaet over sine Bredder, og Roms lavere Kvarterer staa under Vand. Vesuv viser Tegn til Udbrud med en meget lav Barometerstand.

Forlis. „Vardep.'s" Meddelelse for nogle Dage siden om, at et stort Skib vistnok var gaaet til Grunde paa Hornsrev, har destoværre bekræftet sig. Barkskibet „Thalia", hvis Navnebrædt er fundet paa Kysten, afgik ifølge „Aalbp." den 20de f. M. fra Hjemstedet Bremen med en Ladning Stykgods og tomme Petroleumsfade til Filadelfia. Ladningen er nu opdreven langs Kysten, og det formodes derfor, at Skibet er slaaet i Stykker paa Hornsrev Natten mellem den 22de og 23de f. M. Besætningen, 16 Mand foruden Kaptainen, har man ikke siden hørt noget fra, og den er derfor sandsynligvis omkommen.

Stranding. Den 6te Novbr. om Eftermiddagen Kl. 4 opdagede ifølge „Thist. Amtsav." Fiskere paa Lild østre Strand, at et hollandsk Skib var grundstødt paa Stenrevlen „Bragen", hvorfor de i deres Baade begav sig dertil for at tilbyde deres Assistance. Kaptajnen paa Skibet vilde imidlertid endnu ikke modtage den, men lovede senere at signalisere om Hjælp, derjom den maatte blive fornøden. Om Natten Kl. 4 iagttoges Signalene, hvorfor Fiskerne atter begav sig til Skibet og bjergede Mandskabet, 6 Mand.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 5. *Den 1. December 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Halvaars-Konferencen i Salt Lake City,

den 6te Oktober 1873.

De Tilstedeværendes Antal var meget stort til at være første Forsamling. Af Præsidentskabet vare de Følgende tilstede paa Forhøjningen: Brigham Young. Præsident; George A. Smith, Daniel H. Wells, Lorenzo Snow, Brigham Young jun. og George Q. Cannon, Raadgivere. Af de tolv Apostle: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, C. C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young jun. og Joseph F. Smith.

John Smith, Kirkens Patriark.

Af de første syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyves Kvorum: Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, og John Van Cott.

Af Præsidentskabet for Højpræsternes Kvorum: Elias Smith, Edward Snelgrove og Elias Morris.

Af Præsidentskabet for Zions Stav: George B. Wallace og John T. Caine.

Af Præsidentskabet for Bispedømmet: Edward Hunter, L. W. Hardy og Jesse C. Little.

Tilstede vare ogsaa Biskopper, Ældster og ledende Mænd fra næsten enhver Egn af Territoriet.

Konferencen kaldtes til Orden af Præsident Brigham Young, og efter Afsyngelsen af en Salme aabnedes Forsamlingen med Bøn af Præsident George A. Smith.

Ældste George Q. Cannon oplæste forskjellige Punkter, som ansaaes passende at tale over af de Ældster, der skulde være Prædikanter.

Præsident George A. Smith hentydede til sin og Selskabets Besøg i Palæstina og andre Lande, og anførte, at hans Beskikkelse som Kirkeforstander ved forrige Konference havde bevirket hans Tilbagekomst før, end han havde ventet. Han var taknemmelig til Herren og onskede, at hans Velsignelser skulde

hvile paa baade dem, som havde ydet ham Hjælp til denne Rejse, som paa dem, der havde følt til at bistaa ham, men som havde manglet Midler til at sætte denne deres gode Følelse i Udførelse. Han haabede, at Turen til Palæstina vilde i Enden bringe meget Godt. Det Øde, som havde hvilet over dette Land paa Grund af dets Indvaaneres Ulydighed mod Herrens Befalinger, skulde være et vedvarende Exempel for de Sidste-Dages Hellige, paa det de maatte bevares i Trofasthed til det Hellige Evangelium, de havde annammet. Det var Tilhørernes Pligt at bede til Herren for enhver Ældste, som skulde tale til Forsamlingen.

Præsident Brigham Young sagde, at Kristi Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige have annammet i Tro, omfattede enhver Sandhed, af hvilkensomhelst Slags, der existerede i Verden. Ingen falsk Theori havde Tilværelse i Frelsningsplanens herlige System. Talende paa disse Principer, fremlagde Præsident Young i sine Bemærkninger de mest belærende Punkter, og beviste i sine Anskuelser stor Frisindethed og en klar Opfatning. Hans Bemærkninger angaaende det Arbejde de Levende havde at udføre for de Døde vare logiske og bestemte. Sagde, at de saakaldte Kristne i Almindelighed ikke troede, at de Levende kunde blive døbte for de Døde eller at de paa nogen Maade kunde gjøre Noget for dem. Han paastod, at hvis den Mening var ret: at et intelligent Væsen ikke kunde som Stedfortræder forrette en Gjerning for et andet, da kunde heller ikke Jesus have lidt Døden for Andre end sig selv. De, som bevidnede, at Jesus var Kristus uden ved den Hellig-Aands Indflydelse, gjorde dette ganske og alene, grundet paa en historisk eller traditionel Tro; thi det sande Vidnesbyrd om Jesus kom ene og alene ved Guds Aands Inspiration, og det, som var af Herren, kunde blot gjøres bekjendt ved hans Aand. Det næste Punkt, som Præsidenten dvælede ved, var de Sidste-Dages Helliges Enighed. Han forklarede ogsaa Aarsagen til dette Princip og anførte de store og gavnlige Resultater, som vilde være Følgen af dets Udbredelse blandt Folket. Dersom de Hellige blot kunde se Tingene som de vare, vilde aldrig Nogen fornegte Troen, og hvis den udenforstaaende Verden ogsaa kunde fatte Herrens Værk, da vilde al deres Opposition mod det snart ophøre. Han paaviste, at Evangeliets Betingelser var at bevirke Selvopholdelse i alle materielle Ting.

Præsident Daniel H. Wells bar Vidnesbyrd om, at det System, som de Sidste-Dages Hellige havde annammet i Tro og praktiserede, var Guds Søns Evangelium, og at Josef Smith var den begunstigede Mand, valgt som et Redskab til at oprette Frelsningsplanen i den nærværende Uddeling. Alle Fornuftvæsener vilde tilsidst have til at bekjende, at Jesus var Kristus, førend de kunde komme ind i Guds Rige. Jesus sagde, at Ingen kunde indkomme i Guds Rige, medmindre de først „vare fødte paany af Vand og Aand.“ Alle vare forbundne til at blive døbte, og i det Tilfælde, at Nogen gik bag Sløret uden at være bleven delagtig i denne Ordinance, da maa de, som leve i Kjødet forrette Daaben for ham. Dette var grundet paa det samme Princip, som forklaredes af Frelseren, da han sagde, at i Himlen hverken gaves eller toges tilægte. Disse Ordinancer maa udføres paa Jorden ved det hellige Præstedømmes Myndighed.

Ældste George Q. Cannon talte om de Fordomme, som existere i Verden med Hensyn til Sandheden, og som

komme formedelst Tradition og verdslige Lærdomme. Dersom en fordomsfri Mand med Bibelen i Haand gik ud i Verden, vilde han søge efter en Kirke, som i enhver Henseende var organiseret i Overensstemmelse med dens Forskrifter samt ledsaget af de Gaver og Velsignelser, som omhandles deri. Mange troede, naar Herrens Tjenere bar Vidnesbyrd om hans Gjerning under Indflydelsen af den gode Aand, men efter endel Tvivlraadighed og Tænken frem og tilbage med Hensyn til de øjeblikkelige Følger, der vilde flyde af at vise Lydighed til saa upopulære Lærdomme, som de Sidste-Dages Helliges, kvaltes Vidnesbyrdet i deres Indre. Der forlangtes et oprigtigt Ønske for Frelse og et ophøjet Mod for at adlyde og være trofast i den Sandhed, som var aabenbaret i Evangeliet. Derfor havde Frelseren talt om den rette og smalle Vej, som ledede ind i det evige Liv. De Sidste-Dages Hellige vare i deres nuværende Omstændigheder satte i en Tilstand, hvori de vilde blive fristede og prøvede i Maader, som de neppe nogensinde havde drømt om. De havde gjennemgaaet mange Forfølgelser uden noget Tab af Troen fra deres Side; men Virkningerne af den nærværende Dags Prøver have havt meget synlige Følger paa Manges Tro.

Taleren haabede, at de Hellige i Fremtiden ikke mere vilde blive undergivne deres Fjenders Voldshandlinger, men hvis de nogensinde skulde blive værdige for en Ophøjelse i Guds Nærværelse, da vilde de først have til at blive prøvede. Det Onde, som vi nu skulde sky, var Kjærligheden til disse verdslige Ting. Der var mere Fare at vente fra denne Side end fra al den Pøbel, som kunde organiseres og ophidses mod os. Lysten og Attraaen efter Verdens Goder havde bevirket de mest mægtige Nationers Ødelæggelse. De Hellige skulde derfor holde alt deres Gods rede til Anvendelse for Opbyggelsen af Guds Rige. Hvorsomhelst der existerede Hunger for Magelighed og Rigdomme, istedetfor Hunger efter Retfærdighed, vilde den Person, hvis Hjerte var tilbøjelig til saadanne Ting, tidlig eller sildig tabe Herrens Aand, og gaa til Mørket. Efter Lysten til Kvinder, kom Begjærligheden efter Vinding med alle dens fordærvelige Tilbøjeligheder. Hvis Folket blot vilde vise Hengivenhed for Herrens Sag, vilde de tilsidst blive rige paa alle verdslige Goder; thi der var Intet til Hinder for dem i saa Henseende.

Ældste Cannon oplæste derpaa Navnene paa følgende Brødre, som vare kaldte til at gaa paa Mission til Skandinavien:

James Hansen, Brigham City; John Anderson, Grantsville; Knud Peterson, Logan; Christoffer Winge, Hyrum; og Samuel Johnson, Salt Lake City. Forhandlingerne sluttedes til Kl. 2 Eftermiddag. Efter Afsyngelsen af en Salme, sluttedes Forsamlingen med Bøn af Ældste Brigham Young jun.

Konferencen aabnedes igjen Kl. 2 Eftermiddag. Bøn af Ældste Lorenzo Snow.

Ældste Lorenzo D. Young sagde, at han havde overværet den første Konference, afholdt i Zion, og alle de andre med Undtagelse af én. Naar han gjenkaldte i sin Erindring den forbigangne Tid og saa hen paa den nuværende, samt sammenlignede Omstændighederne nu og før, kunde han ikke andet end anerkjende Herrens medvirkende Haand til hans Folks Velsignelse. Det var et vigtigt Spørgsmaal, om de Hellige vare taknemmelige nok for de utallige Velsignelser fra den Almæg-

tige. Intet Folk, som havde plantet en Koloni under saa ugunstige Omstændigheder som de Sidste-Dages Hellige, havde nogensinde havt den Fremgang, som de havde havt, siden de nedsatte sig i Utahs Dale. Derfor burde de ogsaa vise mere Ydmyghed end andre Folk. Saa snart som Folket var forberedt paa at anvende Herrens timelige Velsignelser paa den rette Maade, vilde de blive velstaaende. Undertiden saa det ud som om de nu besad mere af disse Velsignelser end var gavnlig for dem. Det var ikke Fattigdom og Forfølgelser, som tilintetgjorde de Helliges Tro, men Fristelserne og Tillokkelserne ved denne Verdens Goder. Taleren henledede derpaa Forsamlingens Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, at Forældre give deres Børn gavnlige og sunde Lærdomme. Dersom Forældrene vare mere forsigtige i deres Opførsel, vilde Børnene vise en større Grad af Interesse for Retfærdighedens Principer. At prædike i Gjerning var den mest virkningsfulde Maade til Fremhævelsen af Sandhedens skjønne Egenskaber. Taleren sluttede med at nedbede Herrens Velsignelser over Alle, som viste Tilbøjelighed for Retfærdighed.

Ældste John Taylor holdt en Tale angaaende det Omfattende i Kristi Evangelium, i hvilken han paaviste, at de Sidste-Dages Hellige forsøge paa at sætte Herrens Hensigter med Hensyn til Jordens Indvaanere i Udførelse. Han anførte ogsaa Forskjellen mellem Herrens Regjering og de forskjellige Nationers, der ere af menneskelig Oprindelse. Taleren omhandlede derpaa paa en omstændelig Maade Menneskenes religiøse og politiske Rettigheder, og anførte, at disse under ingen Omstændigheder burde indskrænkes eller bestrides. Han sluttede med at profetere om Guds Riges endelige Triumf.

Ældste Brigham Young jun. bar Vidnesbyrd om Sandheden af Guds Værk, og fremlagde Beviser for, at de Sidste-Dages Helliges Ledere vare inspirerede fra det Høje, og at de Hellige vare indsamlede formedelst Aabenbaring. Kirkens Ældster havde ikke opfordret Jordens Beboere til blot paa deres Ord at tro deres Lærdomme, men Alle havde Lejlighed til at prøve for sig selv. De Hellige havde annammet et fast Vidnesbyrd om Sandheden, og den eneste Fare for dem var, at de skulde blive formeget indtagne i Verdens Affærer. Han var sig bevidst, at de Hellige ikke levede saa nær op til deres Privilegier og ikke nød saa meget af Guds Aand, som de kunde. Der herskede en beklagelig Tilbøjelighed for Penge, og Nogle henvendte deres Opmærksomhed for meget paa Klædedragten og de forfængelige verdslige Moder. Hvis Folket vilde leve mere nær til Herren, vilde de besidde mere Kraft og Indflydelse; de Ugudelige vilde da være magtesløse mod dem, og al den Synd, som nu hersker i Salt Lake City, til at lede Ungdommen paa Afveje, vilde bortvige derfra. Ugudelighed havde ikke Sæde i Guds Rige.

Det var bemærkelig, at naar Forældre havde Børn, som vare syge, følte de i Almindelighed til at sende Bud efter Lægen, istedetfor at have Tro paa Herren og hans helbredende Kraft. Med Hensyn til dette Princip gaves der ikke nu saa megen Tro som i de forbigangne Dage. Gud kan styre Alting til det Bedste for dem, som elske ham og holde hans Befalinger. Taleren havde seet mange Beviser paa, at Forsynets Haand var med hans Folk. Han opmuntrede de Hellige til at give Agt paa den Hellig-Aands Hvisken og ikke besmitte sig med Verdens Daarligheder. Derpaa nedbad han Herrens Velsignelser over de Hellige,

paa det at Tro og gode Gjerninger kunde findes i Overflødighed blandt dem.

Ældste George Q. Cannon bekjendtgjorde, at Præstemødet vilde blive afholdt i det gamle Tabernakel Kl. 6 Eftmdg. Forsamlingen sluttedes til den 7de Oktober Kl. 10 Fmdg. En Salme blev afsungen og derefter holdtes Bøn af Charles C. Rich.

Præstemødet.

Ifølge Bekjendtgjørelsen havde et stort Antal Brødre af Præstedømmet samlet sig i det gamle Tabernakel Kl. 6 Eftmdg., hvor de forbleve i omtrent to Timer. Forsamlingen nød en stor Fylde af Guds Aand. De givne Belærelser vare af den mest tydelige og bestemte Karakter, som tildelte Tilhørerne en Aand, hvorved de fik en klarere Opfattelse angaaende Maaden, paa hvilken Gud havde bestemt at opbygge Zion. Talerne prædikede i følgende Orden: Biskop Edward Hunter, Præsident Brigham Young og George A. Smith. Hoved-Emnet i Talerne var Opførelsen af Templer, og Samvirken i Ordets fuldeste Betydning.

Den 7de Oktober Kl. 10 Fmdg. Koret sang, og derefter aabnedes Forsamlingen med Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Ældste David McKenzie talte om en Prædikens Frugtesløshed, der ikke var dikteret af Guds Aand. Naar Herren talte ved sine Ældster, da vilde deres Lærdomme altid være til Velsignelse for dem, som annammede og satte dem i praktisk Udførelse. Derpaa henledede han sine Bemærkninger paa Skjønheden, Harmonien og Betydningsfuldheden af Evangeliet. De Sidste-Dages Helliges Lærdomme omfattede ikke alene Udvikling i boglige Kundskaber, men indbefattede Alt, der kunde forberede den menneskelige Familie til den Tilstand, som Herren ønskede, de i Enden skulde opnaa. Taleren hentydede videre til Tidernes Tegn, og paaviste, at de bekræftede Opfyldelsen af de gamle Propheters Forudsigelse, som berettede om Guds Riges Grundlæggelse og Tilintetgjørelsen af Regjeringssystemerne, der vare af menneskelig Oprindelse. Nogle af de Sidste-Dages Hellige vare ligegyldige for disse Ting og gave for megen Agt paa disse timelige Goder. Lysten efter timelig Vinding bragte ikke engang i dette Liv ublandet Lykke, men bevirkede i mange Henseender, at Omsorg, Besvær og Ansvar forøgedes. Herren var bekjendt med sine Børns Organisation og Fornødenheder, og han alene kunde udpege en Plan, som vilde bringe dem Lykke. Taleren berørte paa en meget kyndig Maade Nødvendigheden af at betale Tiende, at vise Lydighed til Herrens Raad og levende Orakler og den endelige Oprettelse af Enoks Orden og andre vigtige Principer. Han raadede de Hellige til at spare deres Midler og indsætte dem i Sparebanken, som nylig var oprettet, paa det de i Fremtiden kunde anvende dem i værdige Øjemed.

Ældste W. W. Cluff sagde, at han havde hengivet den største Del af sit Liv til at udbrede Herrens Værk paa Jorden, og han følte et voxende Ønske i at fortsætte dette Arbejde. Han troede, at Majoriteten af de Sidste-Dages Hellige voxede i Tro, Kundskab og gode Gjerninger, men nogle havde taget en Løbebane, som var ganske i Modsætning til Fremgangen i disse Egenskaber. Hovedindholdet af Talerens Bemærkninger gik ud paa at forklare Egenskaben af de Helliges Pligter, fra de blive døbte og videre hen i Fremtiden. Han anførte

hvad de havde udrettet, ved at indsamle de Fattige fra Nationerne og opfordrede dem, som have erholdt Hjælp gjennem det vedvarende Emigrationsfond, til at indbetale deres Gjæld. Han opmuntrede ogsaa til at yde frivillige Bidrag til dette Fond.

Ældste Eluf sagde, at siden han var hjemkommen fra sin sidste udenlandske Mission, havde hans meste Tid været optagen med at anlægge en Jernbane mellem Coalville og Echo, saaledes at Folket i denne By kunde blive forsynede med Kul fra førstnævnte Sted. Timeligt Arbejde var ligesaa meget endel af Ældsternes Pligter, som Guds Ords Forkyndelse og andre Ting, henhørende til dette Princip.

Ældste Jesse N. Smith bar Vidnesbyrd om, at det Værk, hvori han tilligemed de Sidste-Dages Hellige vare delagtige, var af Herren. Han var bleven opdragen i Kirken. Selskabet, med hvilket han havde draget over Sletterne i 1847, havde været Pionerernes Bagtrop, men ved at følge deres Bane, havde han følt, at han var paa Vejen til Zion. Taleren saa af den Fremgangsmaade, som var indført af Herrens Tjenere til Forfremmelsen af hans Værk tydelige Beviser for Opnaaelsen af det forønskede storartede Maal. En af denne Tidsalders mest farlige Tilbøjeligheder var Vantroen, og de Hellige skulde være meget agtpaagivne med Hensyn til deres Børn, at de ikke skulde blive smittede af dette Onde. Ældste Smith henledede en stor Del af sine Bemærkninger paa Nødvendigheden af at samle Kundskaber, især opmuntrede han til, at Børnene bleve oplærte i alle nyttige Lærdomme og erholdt en sund og moralsk Opdragelse. Han holdt det for at være den mest vigtige Gjenstand, der kunde komme under de Helliges Betragtning. Sluttede med at raade vore Søskende til at bevare Maadeholdenhed og til at afstaa fra alle Onder, som flød af Overdaadighed.

Præsident George A. Smith paatalte Nødvendigheden af at efterleve Visdomsordet, og formanede de Hellige til at afstaa fra Alt, som dette Princip forbød, forsaavidt som Klimaet og andre Omstændigheder vilde tillade det. Han hentydede til de nedværdigende og fordærvelige Følger af at nyde spirituøse Drikke. Nogle sagde, de kunde drikke og lade være; men de burde aldeles afstaa fra en saadan Nydelse. De, som ikke vilde holde Visdomsordet, vilde i Enden blive fyldt med dyb Anger for Forsømmelsen af deres Pligt i denne Retning. Præsidentens Bemærkninger angaaende denne Gjenstand vare meget tydelige og bestemte. En Del af hans Tale var henledet paa Kundskabens Gebet. Et kort Uddrag af hans Bemærkninger vilde ikke være istand til fuldelig at gjengive dem. Hans Vink angaaende den sidstnævnte Gjenstand vare af den mest belærende Karakter.

Koret sang, og derefter sluttedes med Bøn af Ældste C. C. Rich.

Kl. 2 Eftermiddag. Efter Afsyngelsen af en Salme, aabnedes Forsamlingen med Bøn af Ældste Lorenzo Snow.

Ældste Orson Pratt holdt en dybsindig og interessant Tale angaaende Opførelse af Templer, og Hensigten, hvorfor saadanne Huse skulde opføres. Talen blev nedført.

Ældste Lorenzo Snow gjorde nogle klare og belærende Bemærkninger angaaende Enoks Orden, og sagde, at de Hellige vilde ikke erholde Tilladelse til at gaa tilbage til Jackson County for at opbygge Zions Centerstav, medmindre de havde adlydt de Principer, som hen-

hørte til dette System. Samvirken var et fremadgaaende Skridt i den Retning. Taleren anførte, hvad der ved Samvirken var bleven udført i Brigham City, og paaviste, at derstedes var der gjort god Fremgang i denne Henseende. Klæde, Læder, Støvler, Sko, Ost, Smør osv. bleve tilvirkede ene og alene ved Samvirken. Desforuden gaves der et Samvirkningsforhold med Hensyn til Kvæg- og Faareavl, en Butik, en Slagterbod og et Ysteri. Disse Institutioner gave Folkene i denne By store Fordele, navnlig i denne Tid, som var knap paa Penge. Forsamlingen sluttedes med Sang, og Bøn af Ældste George Q. Cannon.

Den 8de Oktober Kl. 10 Fmdg. Koret sang, og derpaa aabnedes Forsamlingen med Bøn af Ældste John Taylor.

Ældste Wilford Woodruff talte om Evangeliets evige Egenskab. Der havde aldrig existeret og vil aldrig existere mere end én Frelsningsplan. De gamle Herrens Mænds Profetier henpegede alle til disse sidste Dage, som skulde være Tiden, da Guds Hensigter skulde fuldkommes. De menneskelige Redskaber, som Herren valgte til at udføre sine Befalinger, vare i Almindelighed ikke af dem, der havde Sæde blandt de Mægtige og Anseede, men ganske en Modsætning til disse. Dette havde fundet Sted i denne Uddeling. Josef Smith var blandt de Ulærdes Stand, men var ikke desmindre i aarevis bleven belært formedelst Syner og Engle, udsendte fra Herren, indtil han var forberedt til at begynde den store Gjerning, som den Almægtige agtede at udføre i de sidste Dage. Gud maatte undervise ham, da han ikke havde andre Kilder til Undervisning. Han lagde Grundvolden til en mægtig Gjerning; han fremdragte gamle Optegnelser og oversatte dem formedelst Herrens Gave og Kraft i det engelske Sprog. Josef Smith begyndte ikke at forrette nogen af Evangeliets Ordinancer, førend han havde erholdt Præstedømmet, hvilken Myndighed Menneskene annammede fra Herren. Den Almægtige udsendte Johannes den Døber, som ordinerede Profeten Josef til det aronske Præstedømme, hvilket bemyndigede ham til at døbe osv. Derpaa udsendtes Peder, Jakob og Johannes, som tildelte ham det melkisedekske Præstedømme, hvorved han havde Fuldmagt til at administrere de aandelige Ting i Evangeliet. Josef Smith lagde formedelst Herrens Vejledning Grundvolden til det største Værk, som nogensinde er bleven oprettet, og som var fuldkomment i alle dets Dele. Denne Mand levede længe nok til at overføre paa Brigham Young og hans Brødre alle de Nøgler, Kræfter og Velsignelser, som vare nødvendige for at fortsætte de sidste Dages store Gjerning, og derpaa beseglede han Vidnesbyrdet med sit Blod.

De Sidste-Dages Hellige vare ledede til Zions Dale ved Aabenbaring gjennem Brigham Young; de vare blevne velsignede med Fremgang og havde derstedes fuldkommet mange Profetier. De Hellige vare kaldte til at bygge Templer og udføre andre timelige Haandteringer. Ligesom Frelseren var kaldt til at dø, saaledes vare og vi kaldte til at forrette visse Arbejder.

Josef og Hyrum Smith og Israels Ældster, der vare hedengangne, vedbleve endnu som Medarbejdere i Gjenløsningsplanens store Værk. De prædikede det evige Evangelium for deres Aander, som engang havde levet paa Jorden. De Sidste-Dages Hellige skulde virke i Forening med dem og forrette Ordinancer til de Afdødes Velsignelse. Herren

havde oprejst et Folk til at fuldkomme hans Hensigter og udføre hans herlige Værk, Præsident Brigham Young var saa meget under den Almægtiges Inspiration, som nogen Mand, der nogensinde havde aandet i dette Liv, og han vilde ikke lade Folkene i Ro eller ophøre med at anspore dem til at virke for Herrens Gjerning, forend Zion var opbygget og fuldkommet. Taleren havde læst det tredie Kapitel af Esaias, men havde haabet, at hvad dér stod ikke angik Zions Døtre i denne Uddeling, dog alligevel saa det næsten ud saaledes. Præsident Young og hans Brødre havde formanet dem til at afstaa fra Verdens naragtige Moder, men alligevel vedbleve de at efterligne dem. Dersom dette ikke paa anden Maade kunde blive ændret, var det bedst, de gik foran paa disse daaragtige Baner, paa det Straffen maatte komme over dem, saa denne Fremgangsmaade saa meget snarere kunde blive rettet. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. December.

Efterat have besøgt de forskjellige Konferencer i den skandinaviske Mission, ønske vi at sige nogle Ord angaaende denne Missions Tilstand. Overalt i Vingaarden, hvor vi have besøgt Herrens Hellige, ere vi blevne modtagne med megen Forekommenhed og Kjærlighed, og vi have i Sandhed nydt stor Glæde paa disse vore Besøg. Det glæder os at kunne sige, at vore Brødre, som ere satte til at bestyre Konferencerne, give de Hellige i Almindelighed et godt Vidnesbyrd for deres retfærdige Vandel og rosværdige Fremgangsmaade. Størsteparten søge af al deres Kraft til at leve efter Herrens Befalinger og opfylde deres Pligter. Og de, som leve saaledes, ere ogsaa meget velsignede. De holde sig nær til Herren og ere lydige til hans Tjeneres Raad, og grundet herpaa føle de sig lykkelige og tilfredse i de Omstændigheder, hvori det har behaget Herren at stille dem. Missionen er i en florerende Tilstand, og paa de fleste Steder er der gode Udsigter for Evangeliets Udbredelse. Et anseligt Antal Sjæle ere i dette Halvaar ved Daab blevne indlemmede i Kirken, og vi have det bedste Haab for Herrens Værks Fremme i den kommende Vinter, da vor Missions Kræfter ere betydelig forøgede ved saavel vore nylig ankomne Zions Brødre som ved et forøget Antal af Missionærer, kaldte i disse Lande.

Vore Brødre, der ere beskikkede som de Helliges Ledere i de forskjellige Konferencer, ere Mænd af Herren, som søge til at foregaa deres Søskende med et følgeværdigt Exempel. De ere økonomiske og yderst tarvelige med Hensyn til deres Fornødenheder og gjøre Alt for paa en retfærdig Maade at husholdere over de Midler, der ere dem anbetroede. Og Herrens Velbehag og Velsignelse vil sikkerligen følge dem, dersom de vedblive saaledes til Enden. Missionærerne i det lokale Præstedømme faa et godt Vidnesbyrd for deres Iver og Nidkjærhed i at udbrede Sand-

heden. Herrens Værk gaar fremad, og hans Rige vil tilsidst triumfere over alle andre Riger paa Jorden.

Brødrenes Ankomst fra Zion.

Det er os en Glæde at kunne bekjendtgjøre følgende Brødres Ankomst fra Zion den 15de dennes: James Hansen, C. S. Winge, John Anderson og P. C. Geertsen. Vi ønske disse Brødre velkommen, og vort Haab er, at de maa nyde en Fylde af Herrens Aand og være velsignede i deres Kald som Evangeliets Budbærere.

Afløsning og Beskikkelse.

Den 21de Oktober 1873. Ifølge Telegram fra Brigham Young til hans Søn John W. Young vil Præsident Carrington afrejse til New York med Kompagniet, som afgaar den 22de Oktbr. Fra New York vil han fortsætte videre i Ældste John W. Youngs Selskab til Salt Lake City.

Beskikkelse. Ældste L. J. Herrick er bleven beskikket til midlertidig at indtage Præsidiet over den europæiske Mission.

Al Korrespondance med Kontoret i Liverpool stiles til Ældste L. J. Herrick.

Følgende Brødre ere i følgende Orden beskikkede i deres forskjellige Missionsmarker: Ældste James Hansen til at virke i Kjøbenhavn Konference under Konferencepræsident P. C. Carstensens Ledelse, Ældste C. S. Winge til at virke i Norge under Konferencepræsident L. S. Andersens Ledelse, Ældste John Anderson til at virke i Stokholm Konference under Konferencepræsident Math. Nilsons Ledelse og Ældste P. C. Geertsen til at virke i Aarhus Konference under Konferencepræsident C. F. Schades Ledelse.

C. G. Larsen,
Præsident for den skandinaviske Mission

Korrespondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 3die Oktobr. 1873.

Præsident A. Carrington.

Kjære Broder.

Siden min sidste Skrivelse, dateret den 19de f. M., føler jeg i Sandhed taknemmelig ved at kunne sige, at min Helbred er ganske gjenvunden. Da Konferencen nærmer sig, begynde allerede Brødrene at flokkes om os, og udentvivl har ogsaa Agerdyrknings- og Fabrikforeningernes aarlige Udstilling bragt dem til Byen lidt tidligere, end de ellers vilde have kommet. Denne Udstilling er al Ære værd og Gjenstanden for Manges Besøg. Dog vi kunne ikke ganske forudsige, hvad den vil blive til, førend den er endt, da Brødrene ere noget sendrægtige med at indsende deres forskjellige Varesorter, og den vistnok vil blive forøget med mange Ting, inden den lukkes, hvilket vil finde Sted den 7de dennes.

Arbejdet paa Templet er meget tilfredsstillende og gaar fremad med raske Skridt. Vi forøge Arbejdsstyrken i Stenbruddet og søge til at opdrive saamange Stenhuggere som mulig til at arbejde paa Tempelgrunden. Den finantsielle Krise i Staterne har ikke havt nogen synderlig Indflydelse paa os. Husseys Første National Bank har sluttet sine Udbetalinger, med Undtagelse af den er der intet synlig Tegn til nogen Forstyrrelse i Pengemarkedet, uagtet alle Forretningsmænd for en Tid have klaget over Mangel paa Omsætning af Papirspenge.

Arbejdet paa den Sydlige Utah-Jernbane gaar, omend med sagte Skridt, fremad. Vi have alle, eller næsten alle de Skinner, vi behøve for at faa Banen færdig til Provo, og vi forvente at naa dertil enten sidst i denne Maaned eller først i November. Zions Spare- og Hypothekbank aabnede sine Forretninger forrige Torsdag. Denne Institution er grundet paa Samvirken, og vi haabe, den vil blive begunstiget med Held. Renten er ti pro cent, som tillægges Kapitalen halvaarlig. Denne Institution vil, da Renten er høj, blive af væsentlig Fordel til dem, som ønske at spare Midler til deres Venners Udfrielse. Et Beløb saa lavt som 1 Dollar kan indsættes, hvilket, dersom det stadig forøges, snart vil blive til en anselig Sum; og saadanne Smaabeløb vilde knap blive savnede af Indsætteren. Vi forvente i Tidens Løb at have Filialer af denne Bank over hele Territoriet, og maaske den ogsaa vil blive udvidet til Europa, saa de Hellige i Adspredelsen ogsaa maa have Fordelen af en højere Rente af deres Penge. En vigtig Lærdom er bleven os given ved den sidste Penge-Krise, og den er: at tage behørig Vare paa vore egne Hjælpekilder, og at undgaa saa meget som mulig alle indviklede Alliancer. Uagtet denne Lærdom ikke har kostet os Noget, er den alligevel ikke mindre vigtig for os.

Theatret er paany bleven aabnet under nye Ejermænds Ledelse. Det har undergaaet storartede Forbedringer og bærer allerede et meget prægtigt Udseende, og i Betragtning af de flaue Tider er det meget godt besøgt.

Den Nordlige Utah-Jernbane bliver forlænget mod Nord; og Folkene i Weber og Box Elder arbejde paa at faa Jernbaneforbindelse med Ogden. Sporvognsbanen er fuldendt halvvejs til Varmekildernes Badehus; Hensigten er, at den i en ret

Linie fra Badehuset langsmed West Street (Gaden øst for Union Square) skal forbindes med Banen ved den sydlige Tempelgade. Den vil udentvivl blive til stor Lettelse for denne Stads Indvaanere i Almindelighed, og tillige være til Gavn for de Syge, som søge Badene. Gasværkets Forretninger ere i stadig tiltagende. Mellem 70 og 100 Gaslygter ere allerede tændte, og flere ere paa Veje til at blive oprejste.

De har arbejdet længe og utrættelig ved Bestyrelsen af den europæiske Mission, hvis Aarsag vi anse det rettest, at De nu bliver løst for en Tid og faar lidt Hvile. Dette Aars Emigrationsforretninger ville være tilende, inden denne Skrivelse naar Dem, saa vi haabe, De vil blive færdig for Hjemrejsen, førend det haarde Vejr begynder. De kan beskikke Ældste L. J. Herrick til midlertidig at overtage Bestyrelsen af Missionen, indtil Deres Efterfølger ankommer. Vi forvente at sende Ældste Josef F. Smith som Deres Eftermand, men vort Ønske er, at han forinden sin Afrejse assisterer ved Lovgivningen i denne Vinter.

Med Bøn for Deres stadige Fremme, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet,

Brigham Young.

Konferencemødet i Gøteborg,

den 18de og 19de Oktober 1873.

De tilstedeværende Brødre fra Zion vare: Missionspræsident C. G. Larsen og Konferencens Præsident N. P. Lindeløf. Hele det lokale Præstedømme var nærværende tilligemed en stor Del Hellige og Fremmede, saa Salen var ganske opfyldt. Missionærerne afgave deres Rapporter, hvoraf fremgik, at de havde afholdt mange gode Forsamlinger, og at Evangeliet gjorde god Fremgang paa enkelte Steder.

Præsident Larsen talte om den Aand, som er over de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed, og bemærkede, at det var underlig, at Menneskene ikke kunde fatte de ligefremme Sandheder, som indeholdes i Evangeliet. Profeterne bare et tydeligt Vidnesbyrd om denne Tid og om de Begivenheder, der skulde finde Sted i de sidste Dage; og alligevel ere Menneskene blinde for det og uvidende med Hensyn til deres Sjæls Salighed. Det var ikke desmindre en Glæde, at Nogle saa Vigtigheden af dette Værk og viste Lydighed til dets Principper. Ikke mange af de Rige og Mægtige annammede det, men dette var ifølge Frelserens Vidnesbyrd. Det var de Helliges og i Særdeleshed Brødrene af Præstedømmets Pligt at udsprede Lys blandt deres Medmennesker. Evangeliets Sandheder vare bestemte til at ophøje og forædle Guds Børn. De Hellige bleve opmuntrede til Trofasthed.

Missionærerne fik Lejlighed til at aflægge deres Vidnesbyrd.

Konfpr. Lindeløf afgav sin Rapport. Konferencen talte 520 Medlemmer og 41 Personer vare siden sidste Konferencemøde indlemmede i Menigheden. De Hellige, skjøndt fattige paa timelige Ting, vare

lykkelige i Evangeliet og villige til at opfylde deres Pligter. De saa med Længsel den Dag imøde, da de kunde blive udfriede fra Babylons Møje og Trængsler. Efterat en Del Forandringen vare vedtagne med Hensyn til dette lokale Præstedømme, talte Lindeløf og formanede Brødrene til at virke med Nidkjærhed i deres nye Arbejdsmarker. Menneskene søgte for det Nærværende at undgaa vort Vidnesbyrd, men Dagen vilde komme, da Herren vilde tale til dem ved Elementernes Røst, og da skulle de blive tvungne til at høre. De Hellige burde være forenede i én Aand, paa det de fra denne Kilde kunde drage den Næring, de behøvede. Kristus sagde, at han var Vintræet, og at enhver Gren, som ikke var af ham, ikke kunde bære Frugt.

Ved Forsamlingen Kl. 10, Søndag Fmdg. bleve Autoriteterne i Zion og Adsprebelsen foreslaaede til Opholdelse, hvilke enstemmig vedtoges.

Præsident Larsen sagde, at Menneskene troede, ligesom han engang havde troet, nemlig, at „Mormonerne“ vare de falske Profeter. Dog ved at undersøge deres Lære og paakalde Herren, var han kommen til en urokkelig Overbevisning om, at de Sidste-Dages Helliges Evangelium var det ene af vor himmelske Fader anerkjendte. Ved at sammenligne deres Lærdomme med Bibelens, havde han fundet den mest nøjagtige Overensstemmelse. Dersom vore Medmennesker vilde anvende en saadan Fremgangsmaade, skulde de snart komme til Kundskab om hvem, der vare de falske Profeter. Kristus sagde, at paa Frugterne skulde man kjende Træet. Et Samfunds Frugter vilde vises af dets Medlemmers Gjerninger; og hvis disse ere gode, da er det af Gud, thi han er Ophavet til alt Godt. Om Slægten undersøgte vore Lærdomme paa den rette Maade, vilde den forstaa, om de vare af Herren eller af Mennesker. De Sidste-Dages Hellige kunde bevise alle deres Lærdomsprinciper af den Hellige Skrift. Taleren sluttede med at formane de Hellige til at leve op til den Pagt, de havde gjort med den Almægtige,

Konferencen sluttedes enstemmig til ubestemt Tid.

C. F. Lundbäck.
Skriver.

Konferencemødet i Aalborg,

den 25de og 26de Oktober 1873.

Overværedes af følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencens Præsident P. C. Christensen og Konferencepræsidenterne P. C. Carstensen og C. F. Schade samt omrejsende Ældste i Konferencen Andrew Jensen. Størsteparten af det lokale Præstedømme tilligemed mange Hellige og Fremmede vare nærværende. En udmærket Aand var den præsiderende under alle Forsamlingerne, og de forskjellige Brødre aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder, som ere aabenbarede til Menneskeslægtens Frelse i disse sidste Dage.

Der blev talt om de forskjellige

fremherskende Meninger blandt Nutidens Kristenhed, som for en stor Del ere enige i, at man kan blive frelst af Naade uden Gjerninger. Annammelsen af Herrens Evangelium blev fremsat som en absolut nødvendig Betingelse for Menneskeslægtens Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Lignelsen om de fem kloge og de fem daarlige Jomfrur blev fremsat til at opmuntre de Hellige i at være agtpaagivne angaaende deres Religions Forskrifter og i at lægge tilside al Lunkenhed i deres Pligters Udførelse. Der taltes om Aandens Virkning hos de Trofaste, at den sammenbandt dem til Et og bevirkede Glæde, Kjærlighed og gode Følelser blandt dem, Tiendeloven og Øjemedet med dens Indstiftelse blandt Herrens Børn blev ogsaa berørt. De Hellige formanedes til at overholde denne Lov, som vilde bringe dem saavel timelige som evige Velsignelser. Israels Børn nøde Herrens Velbehag, saalænge de viste Lydighed til dette Princip, men derimod hans Mishag og Vrede, da de ej vilde adlyde det.

Tilstanden blandt Guds Folk i Zion var ogsaa hentydet til. Herrens Ejendoms Folk levede under hans beskyttende Haand i Ephraims Dale og dyrkede ham i Overensstemmelse med de Bud og Forskrifter, han havde aabenbaret til dem. Aar efter Aar blive Herrens Tjenere udsendte for at forkynde Frelsningsbudskabet til Jordens Nationer. De ere villige til at forlade Hustru og Børn, Slægt og Venner for Guds Navns Skyld og til at gaa ud blandt Fremmede og prædike Guds Ord uden Pung eller Taske; men deres Vidnesbyrd, som fremlægges uden Betaling, bliver alligevel forkastet af Flertallet blandt Menneskeheden. Intet Offer var for stort for Evangeliet, og det var af væsentlig Vigtighed at efterleve dets Principer, forsaavidt vi ikke skulde gaae Glip af dets Velsignelser. De Hellige bleve formanede til at leve i indbyrdes Enighed og god Forstaaelse med hverandre.

Ifølge Rapporten fremgik der, at Konferencen var indbelt i 3 Grene, som tilsammen talte 515 Medlemmer, hvoraf 78 ere af Præstedømmet. 54 Sjæle vare i Sommerens Løb tillagte Menigheden ved Daab. 192 vare emigrerede til Zion. 225, hvoraf de 62 ere Fremmede, abonnere paa „Stjernen". Til Trods for den travle Aarstid havde Missionærerne havt god Fremgang blandt de Fremmede og afholdt et anseligt Antal Forsamlinger hos dem. Tilstanden blandt de Hellige i Konferencen var i det Hele taget god.

Forslaget om Autoriteternes Opholdelse baade i Zion og i Adspredelsen samtde Hellige indbyrdes blev enstemmig vedtaget. Efterat Konferencens Forhandlinger vare endte, blev den enstemmig sluttet til ubestemt Tid.

F. W. Blohm.
Skriver.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

Det var ganske indlysende, at O. P. Rockwell havde frelst Fredsdommeren, da udentvivl den blodtørstige Pøbel, som forfulgte ham, var bestemt paa at tage

hans Liv. Havde han negtet at efterkomme Fredsdommerens Forlangende om Beskyttelse, vilde han, uden at sige formeget, have vist sig selv som en fejg Usling. Snart efter kom man i Nauvoo til Kundskab om, at den Mand, som Rockwell havde skudt, var en vis Franklin A. Worrell, en af de Sidste-Dages Helliges mest bitre og uforsonlige Fjende i hele Landet. Den samme Worrell var Befalingsmand over Vagten i Carthage Fængsel, da Josef og Hyrum Smith bleve myrdede, og siden efter et Vidne da deres Sag var under Behandling. Blandt andre Spørgsmaal, som dengang bleve ham forelagte, blev han ogsaa spurgt, om Fængselsvagten, som stod under hans Kommando, havde havt deres Geværer ladede med løst Krudt eller med Kugler. Han negtede at besvare dette Spørgsmaal, og fremsatte som Grund, at han ikke kunde gjøre saa uden at anklage sig selv. Paa den Maade bevistes det af hans egen Tilstaaelse, at omendskjøndt han ikke var den virkelige saa var han dog den indirekte Deltager i dette Mord.

De Helliges Lidelser under de Forfølgelser og Gjenvordigheder, som de maatte gjennemgaa, vare ubeskrivelige. Mange af dem, hvis Hjem vare ødelagte, og som paa denne Maade vare berøvede Livets Bekvemmeligheder og højeste Fornødenheder, bleve syge, og vare, om de end havde været tilbøjelige til at gjøre nogen Modstand, aldeles uskikkede dertil. Ejheller vare de, alminbelig talt, saa raske og i en saa mægtig Stilling, at de kunde tage til noget kraftigt Selvforsvar mod en saa ubarmhjertig Pøbels Voldshandlinger. Mange af dem, der aldrig forhen havde været i Felten, vare aldeles ubekjendte med Brugen af Skydevaaben, hvilke ogsaa vare faa og af en temmelig underordnet Slags.

Fredsdommer Backenstos lod øjeblikkelig efter sin Ankomst til Nauvoo en anden Bekjendtgjørelse udgaa blandt Indvaanerne i Hancock og omkringliggende Provinser, i hvilken han opregnede de skjændige og blodige Ugjerninger, som bleve udøvede af Pøbelen gjennem hele Hancock County, beskrev sin nære Undvigelse fra de rasende Mænd, som havde forfulgt ham, befalede Pøbelen og Voldsmændene til at adsprede sig og ophøre med deres Voldsgjerninger, og tilsagde alle haardføre Mænd i hele Provinsen til at væbne sig paa bedste Vis og forsvare deres Liv og Ejendomme. Som en Efterskrift til denne Bekjendtgjørelse tilagde han:

„Det fortjener at bemærkes, at det mormonske Samfund har handlet med mere end almindelig Overbærelse — idet de ere forblevne fuldkommen rolige, uden at gjøre Modstand, da deres Huse, Kornstakke osv. bleve opbrændte lige i deres Nærværelse. De have været overbærende, indtil Overbærenhed ikke længere er en Dyd.

Den berygtede Oberst Levi Williams, som er Anfører for Pøbelen, har udkommanderet Militsen i den Brigade, som indbefattes i Provinserne Hancock, M'Donaugh og Schuyler, men der forventes, at ingen god Borger vil udgaa for at yde hverken ham eller nogen Anden Bistand til Omstyrtelsen af vort Lands Love, og det er ganske vist, at ingen god Borger vil sætte over Missouri-Floden i den Hensigt at bistaa Voldsmændene.“

Det første Præsidentskab fremførte for de Hellige Nødvendigheden af at være aarvaagne, saa ikke Pøbelen uforvarende skulde komme over dem. Deres Kvinder og Børn samt alt deres Forraad, skulde, dersom de ikke vare istand til at forsvare sig, saa hastig som mulig flyttes til Nauvoo. I denne Stad blev der orga-

niseret en Komité af fem Mænd, som skulde underhandle med Pøbelen, ansøge om Fred og love dem, hvis de vilde ophøre med deres Ugjerninger, deres lovstridige Processer og andre Forfølgelser, og lade de Hellige have den nødvendige Tid og Fred til at forberede sig, at de vilde forlade Staden ved Foraarets Begyndelse. En Bekjendtgjørelse blev derpaa udstedet, undertegnet af det første Præsidentskab samt flere af Kirkens ledende Widster. Den blev adresseret til Oberst Levi Williams og Pøbelkompagniet, for hvilket han var antaget at være Leder, og indeholdt Navnene paa de Mænd, der vare beskikkede som Komité, samt gjorde dem bekjendt med de Helliges Forslag om at forlade Staden. Svar ønskedes enten ved Skrivelse eller ved Komitén, som skulde underhandle med dem. To Dage efterat denne Bekjendtgjørelse var udstedet ankom A. B. Chambers, Redaktør af Missouri Republican til Nauvoo og anførte, at hans Hensigt var at forebygge Ødelæggelsen af Ejendomme og de Individers Lidelse, som udentvivl vilde finde Sted, hvis ikke tilfredsstillende Forholdsregler vare tagne. Han medbragte Navnene paa Levi Williams og Andre, der vare valgte som Komité for Anti-Mormonerne i Warsaw og den Stads Naboskab til at mægle Fred. Det syntes som om Mange, der havde læst dette Forslag til Forlig, adresseret til Pøbelen, vare vel tilfredse med Vilkaarene, medens mange Andre derimod vare ligesaa forbitrede mod dens Bestemmelse, forbi, som de paastode, at de bleve betitlede som Pøbel. At bifalde en saadan Titel, tænkte de vilde være det samme som ligefrem at tilstaa, at de havde været blandt dem, som havde været Deltagere ved Opbrændelsen og Ødelæggelsen af de Helliges Ejendomme.

(Forts.)

Blandinger.

Strandinger. Natten mellem den 21de og 22de f. M. er ifølge „Stevns Avis“ i stærk Taage indstrandet to Fartøjer paa Stevns Kyst. Det ene var en Bark fra Stralsund, et nyt Skib, der var ladet med 3000 Tdr. Hvede og stødte paa Kalkgrunden mellem Holtug og Bøgeskoven, hvor den staar fast og ingen Udsigt har til at komme flot. Af Skibets Besætning er en Mand død af Kulrøg. Det andet Fartøj var en Jagt fra Bornholm, der ladet med Cementsten ligeledes indstrandede paa Kalkgrunden, men som henad Formiddagen atter kom flot.

Fra Rom er der indløbet Underretning om, at de fleste Kardinaler havde besluttet at opstille Kardinal Pecci som Kandidat til Pavestolen efter Pius den Niendes Død.

Afgudsdyrkelsen i England. En ældre Skribent, Dr. Plaifere, siger i en Tale, afholdt i Universitetet i Cambridge omtrent Aar 1573: „For Kristi Evangelium kom til os, existerede der ingen Kirke i dette Land, men derimod et anseligt Antal Afgudstempler; intet Præstedømme, med Udtagelse af Hedningedom; ingen Gud uden Sol, Maane eller et skrækindjagende Afgudsbillede. I Skotland stod Marstemplet; i Cornwall Merkuriustemplet; i Bangor Minervatemplet; i Malden

Viktoriatemplet; i Bath Apollotemplet; i Leicester Janustemplet; i York, hvor St. Peder nu staar, stod Belonatemplet; i London, paa Grunden, hvor nu St. Pauls Kathedral staar, stod i de Dage Dianatemplet; i Westminster, hvor idag Abbediet staar med sit ærværdige Udseende, stod Apollotemplet."

Et hæderligt Rygte er indenfor enhver Mands Omraade; man tilegner sig det ved en ærlig Vandel og ved at opfylde sine Pligter. Denne Slags Anseelse er vel ikke saa storartet og fremragende, men den er for Ejermanden af større Værd end al den Hæder og Ære, som Rigdom kunde bringe.

Den som af Kjærlighed tjener Dig, vil ikke forvente nogen Tilbagebetaling. Men den som tjener Dig af Egenkjærlighed, forventer Tilbagebetaling med Renter.

Hvis Glæde og Tilfredshed har Sæde i vort Hjerte, vil ikke Modgangens bitre Storme saa let nedbryde vort Sind.

Augustinius Arnesen fra Alta City, Cottonwood Kanyon, er den 14de August afgaaet ved Døden af Lungebetændelse. Broder Arnesen var født paa Helgeøen, Hedemarken, Norge, den 22de April 1833. Han annammede Evangeliet i Kristiania den 26de December 1862 og emigrerede til Utah i 1866, hvor han først boede i Provo ét Aar, og siden i Santaquin. Han levede og døde som en sand Sidste-Dages Hellig og efterlader sig Hustru og fire Børn. Deseret News.

Formedelst Sætterens Uagtsomhed er der i forrige Nr. indløben følgende Trykfejl:

Side 60, anden Linie, anden Spalte staar sigge, skal staa sidde. Side 63, andet Vers, anden Linie, staar Kom, skal være Kan. 7de Linie samme Vers staar Billig, skal staa Villig.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 6. *Den 15. December 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Halvaars-Konferencen i Salt Lake City,

den 6te Oktober 1873.

(Fortsat).

Ældste Joseph F. Smith kunde ikke tro, at Forsamlingen, der havde overværet Konferencen, vilde vise Ligegyldighed mod alle de værdifulde Lærdomme, som vare blevne fremlagte ved disse Møder. Maaden paa hvilken man kunde høste Gavn af disse vigtige Lærdomme var, at Alle skulde anse dem, som om de direkte angik dem selv. Trofasthed i Udførelsen af Herrens Tjeneres Raad, vilde berede Folket for Modtagelsen af de Velsignelser, som Herren havde bestemt for sine Børn. Ingen havde større Fordring paa Herren og hans Tjenere, end hans egne Gjerninger fortjente. Ikke desmindre, Nogle syntes at være tilfredse med at se Andre holde Guds Befalinger uden selv at gjøre sig noget Besvær derfor. De Ugudeliges Forlystelser skulde ophøre, men de Retfærdiges Glæde skulde vedvare og tiltage i al Evighed. De, som vilde sikre sig selv evig Rigdom og Lykke, maatte virke mod dette Maal, i modsat Fald vilde de komme tilkort med Hensyn til Opnaaelsen af deres Ønsker. Alle havde deres fri Villie til at vandre paa hvilken Vej, de ønskede, og ifølge deres egen Attraa. Den rette Vej for Manden var: at følge Kristus, og for Kvinden: at følge Manden i Kristo. Men begge Kjøn havde lige Frihed til at handle efter egen Attraa. Herrens Tjenere havde formanet Kvinderne til at aflægge de forfængelige og daarlige Moder i det verdslige Samfund; thi de havde et Ansvar paa sig, og det var ligesaa nødvendig for Kvinden som for Manden at være lydige. Lydighed var Guds og Naturens første Lov, thi foruden den kunde der ikke herske hverken Harmoni, Orden eller andre skjønne Egenskaber i den. Ulydighed bevirkede den store Forbandelse, som var over Menneskeslægten idag. Paa Grund af den var Verden indhyllet i

Synd og var under Fordømmelse. Dersom de Hellige vare ulydige mod Herrens Tjeneres Raad vare de i samme Forhold under Fordømmelse. At vise en frivillig Lydighed til Opbyggelsen af Guds Rige, var den sikreste Løbebane som kunde følges. Der vare Individer i Kirken, som i deres Hjerter vare modstridende til det, som var deres ligefremme Pligt at opholde og understøtte. De vare kjendte og skulde ikke gaa frem som Hyklere, men hellere vise deres sande Farver. Det vilde være mere passende, om de vilde handle saaledes, og ikke foregive at være, hvad de ikke vare.

Taleren formanede tilsidst Folket til at forsage enhver Ting, som var stridende mod Herrens Værks Fremgang, og opmuntrede til at søge Alt, som kunde virke fremad med Hensyn til dette. Der gaves Intet, som var af sandt Værd, udenfor Guds Rige, men derimod enhver onskelig Ting indenfor dets Grænser.

Ældste George Q. Cannon oplæste Navnene paa følgende Brødre, der vare kaldte til at gaa paa Mission til Skandinavien: Peter C. Geertsen og John F. Oblad.

Mødet sluttedes til Kl. 2 Efterm. Taksigelse af Ældste George Q. Cannon.

Den 8de Oktbr. Kl. 2 Eftermiddag. Forsamlingen aabnedes med Bøn af Biskop Knud Peterson. Ældste George Q. Cannon fremsatte Kirkens Autoriteter til Opholdelse for Konferencen. Forslagene bleve enstemmig vedtagne.

Brigham Young som Profet, Sér, Aabenbarer og Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i hele Verden.

George A. Smith, Daniel H. Wells, Lorenzo Snow, Brigham Young jun., Albert Carrington, John W. Young og George Q. Cannon som Præsident Youngs Raadgivere.

Orson Hyde som Præsident for de tolv Apostles Kvorum, og Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young jun., Joseph F. Smith og Albert Carrington som Medlemmer af samme Kvorum.

John Smith som Kirkens Patriark.

John W. Young som Præsident over Zions Stav, og George B. Wallace og John T. Caine som hans Raadgivere.

William Eddington, Howard O. Spencer, William H. Folsom, Thomas E. Jeremy, Josef L. Barfoot, John H. Rumell, William Thorn, Minor G. Atwood, Dimick B. Huntington, Theodore McKean, Hosea Stout, Thomas Williams, Robert F. Neslen, Milando Pratt, David McKenzie, Charles R. Savage, John R. Winder, Alexander C. Pyper, John Sharp jun., George J. Taylor, George B. Spencer, Henry Dinwoodey, Millen Atwood, Angus M. Cannon, Henry P. Richards, Joseph Horn, Ernest Young, Andrew W. Winberg og George Nebeker som Medlemmer af Højraadet.

Elias Smith som Præsident for Højpræsternes Kvorum, og Edward Snelgrove og Elias Morris som hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de første syv Præsidenter af de Halvfjerdsindstyves Kvorum, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af de første syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve.

Benjamin L. Peart, Præsident for

Ældsternes Kvorum; Edward Davis og Abinadi Pratt som hans Raadgivere.

Edward Hunter som præsiderende Biskop; Leonard W. Hardy og Jesse C. Little som hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd som Præsident for Præsternes Kvorum; Wm. McLachlan og James Latham som hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Kvorum; Martin Lenzi og Henry J. Doremus som hans Raadgivere.

James Leach som Præsident for Diakonernes Kvorum; Peter Johnson og Charles Cram som hans Raadgivere.

George A. Smith som Forstander for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og John Sharp, John L. Smith, Le Grand Young, Elijah F. Sheets, Joseph F. Smith, Moses Thatcher, John Van Cott, Amos M. Musser, James P. Freeze, F. A. Mitchell og Thomas Taylor som hans Medhjælpere.

Albert Carrington som Præsident for det Vedvarende Emigrationsfond til Indsamling af de Fattige.

Truman O. Angell som Kirkens Arkitekt.

Albert Carrington som Kirkens Historieskriver og Wilford Woodruff som hans Medhjælper.

Ældste C. P. Liston sagde, at han var En af dem, som vare kaldte til at gaa til det sydlige Utah i 1853. Han havde rejst en god Del som Missionær blandt de Indfødte i den Del af Landet. I de senere Aar, efterat det var bleven tættere befolket af de Hvide, havde han rejst betydelig i Ældste Erastus Snows Selskab og været behjælpelig med at organisere Setlementer og udføre andre Forretninger. Landet var et Øde fra først af, men siden det er bleven velsignet og indviet af Præsident Young, vare Vandstrømme udsprungne, som havde frugtbargjort enhver Del af Josefs Land. Med Hensyn til Arizona-Missionen sagde han, at omendskjøndt St. George var den fornemste Del af det sydlige Utah, fandtes der alligevel Mange dersteds, som vare rede til at sælge deres Ejendomme for halv Pris og villige til at tage Følgerne, som de kom i Arizona. Denne Egn var af udmærket Beskaffenhed for de Hellige, og intet andet Folk behøvede at gaa til et saadant Land. Taleren havde, med Undtagelse af en Mission til England, ikke været fraværende fra sit sydlige Hjem mere end nogle faa Dage ad Gangen. Han havde været bekjendt med de Sidste-Dages Hellige lige, siden han var elleve Aar gammel, da han annammede Evangeliet, hvori han havde været et Medlem siden den Tid.

Ældste Liston opmuntrede de Hellige til at være levende for deres Pligter, til at betale Tiende og være behjælpelige ved Opbyggelsen af Templer osv. Arbejdet paa Templet i St. George gjør Fremgang, og Grundmuren er nu sex Fod høj.

Ældste Charles C. Rich talte til Forsamlingen angaaende Nødvendigheden af en tiltagende Enhed og Tro blandt de Hellige. I den forbigangne Periode vare de paa en rigtig Maade blevne ledede og underviste, og dette skulde inspirere dem med Tillid i Fremtiden. Herren havde sagt, at han vilde sørge for sine Hellige, hvis Aarsag det ogsaa var hans Sag at diktere dem, hvad de skulde gjøre. En stærk Tilbøjelighed for Opfyldelsen af deres Pligter, bevirkede en Tillid hos dem, om at Herren vilde opholde dem; deres Ulydighed derimod vilde bevirke den ligefrem modsatte Følelse.

Ældste Rich anførte mange store Velsignelser, som de Sidste-Dages Hellige nyde, og sagde, at disse Ting skulde være en Drivfjeder for dem, paa det de

kunde udvikle sig, saa de maatte naa til det Standpunkt, at de vilde være villige til at udføre enhver Ting, som forlangtes af dem for at fremme Sandhed og Retfærdighed.

Præsident Brigham Young holdt en meget veltalende, kraftig og gavnlig Tale. De fornemste Emner, som bleve udviklede, var Skolevæsenet og den rette Brug af Midlerne, som vare overladte i de Helliges Hænder, saa de mest ønskelige og gavnlige Resultater maatte flyde deraf.

Præsident George A. Smith talte til Forsamlingen angaaende Opførelsen af Templet i Salt Lake City. Han beskrev, hvad som var bleven udført og hvad som udførtes med Hensyn til Opførelsen af dette Bygningsværk. Dette Arbejde krævede store Summer, og det var nødvendig, at de Hellige vare nidkjære i at erlægge deres Tiende og Ofringer. Han talte om Storheden af de Velsignelser, som vilde blive nydte, naar dette Hus var fuldendt og indviet.

Præsident Smith formanede ogsaa Brødrene til ganske at afstaa fra berusende Drikke og holde Visdomsordet. Hvis de ikke gav Agt paa dette, vilde de engang se Dagen, da dyb Sorg vilde komme over dem, fordi de havde ruineret deres Helbred og Liv. Zions Centerstav vil blive opført, og dette Arbejde maa udføres af et forenet Folk. Saa sandt som Israels Gud levede, vilde de, som understøttede Zions Fjender, blive afskaarne fra Kirken. Kirkens Skrifter skulde opholdes, og Præsidentskabets Taler, som blive publiserede i „Deseret News", skulde læses i enhver Familie. Søndagsskolerne skulde understøttes. I et Møde af Skolebestyrere og Lærere fremgik der, at 18,000 Børn kom regelmæssig i Skolerne. Folket havde aldrig erholdt nogen Hjælp udenfor Territoriet til Opholdelse af disse Institutioner, men de vare underholdte ved deres egne Bidrag.

Præsident Smith talte derpaa om sit med Brødres Besøg i Palæstina og andre Lande, og blandt andre Punkter, som han berørte, bemærkede han, at det vilde være tilraadelig at beskikke nogle Brødre og sende dem paa Mission til Tyrkiet for at lære dette Lands Sprog og forsøge paa at udsprede Evangeliets Sandheder blandt dets Beboere. Han ønskede at Herrens Velsignelser maatte hvile paa dem, som, ved at yde deres Assistance til Musik og Sang, havde bidraget til at gjøre Konferencen saa behagelig og opmuntrende, og at den Almægtiges Fred maatte hvile over hele Israel.

Koret sang. Derpaa sluttedes Konferencen til den 6te April 1874, til at begynde i det ny Tabernakel i Salt Lake City.

Præsident Brigham Young ofrede følgende Taksigelse: Ifølge det hellige Præstedømmes Myndighed, beseglet paa mig, velsigner jeg denne Forsamling i den Herres Jesu Kristi Navn, Brødrene, mine Raadgivere, Apostlene og alle Autoriteterne i Guds Rige og Kirke. Jeg velsigner dem, som have talt og dem, som have hørt; dem, som have sunget og dem, som have bedet. Jeg velsigner mine Brødre og Søstre, som frygte Herren og tjene ham, samt deres Børn og Børnebørn. Jeg beder min Fader i Himlen at lade sine bedste Velsignelser hvile paa dem. Jeg velsigner de oprigtige Fremmede, som have været indenfor vore Porte, og haaber, at de, ved at søge til Herren om Kundskab angaaende hans Villie, maa være rede til at annamme Sandheden. Jeg velsigner hele Menneskeslægten, ifølge den Myndighed, som Herren har tildelt mig; og hvis det kunde være af noget Gavn, vilde

jeg bede vor Fader i Jesu Navn til at inspirere dem med Oprigtighed, til at aabne deres Øjne, deres Øren og Hjerter for Annammelsen af Sandheden, paa det de maatte blive Saliggjørelsens Budbærere paa Jorden og forberede sig selv for en herlig Opstandelse. Men de ere, som de ere, og jeg velsigner dem og beder Herren at være naadig mod dem, som ikke have syndet mod den Hellig-Aand, saa de maa opnaa en Frelse i Guds Rige, Amen.

Forsamlingen er hævet!

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Ogden den 1ste August 1873.

Jeg er bleven opfordret til at tale til denne Forsamling, hvilket jeg ogsaa ønsker at gjøre, assisteret af Eders forenede Tro og Forbønner. Uden Guds Aands Bistand er det umulig for nogen Person i religiøs Henseende at opbygge og belære sine Medmennesker. Men dersom vi ere i Besiddelse af Herrens Aand, kunne vi være, omend vore Evner ere end saa ufuldkomne, forvissede om at opbygge og oplyse Folket, og Personen, som taler, vil ogsaa føle sig opbygget. Thi der staar skrevet i Pagtens Bog: „Saavel den, som taler, som de, der høre, ville blive gjensidig opbyggede tilsammen,“ hvis Herrens Aand fra det Høje er udøst over os. Der siges i en anden Aabenbaring, „at Guds Aand bliver meddelt formedelst Troens Bøn.“ For at blive delagtig i alle aandelige Velsignelser fordres der Tro fra Folkets Side. Og for at være i Besiddelse af Tro er det af væsentlig Vigtighed, at vi gjøre Guds Villie, i modsat Fald vil Troen være meget svag. Den, som gjør sin Herres Villie og nærer hos sig selv Ønske om at virke i Retfærdighed, kan nærme sig Herren i Tro; men hvis vi ikke holde hans Befalinger, og ejheller ønske at efterleve hans Bud, da vil i Sandhed vor Tro blive overmaade lille.

Dette er ifølge min Opfattelse i Lighed med, hvad vi se finde Sted paa Jorden mellem Forældre og Børn. Naar Børnene blive opsætsige og ikke efterkomme deres Forældres Villie, er det kun med en meget lille Grad af Tillid, at de komme frem for dem for at bede om et eller andet Gode eller en Velsignelse. De nærme sig, skjælvende og tvivlende. De forstaa, at deres Opførsel ikke har været saadan, at de kunne forvente at erholde de Ting, som de i Særdeleshed kunde ønske. Undertiden ser man en Fader opfylde en ulydig Søns Bøn, naar denne beder med fuldkommen Tillid; men dersom en saadan Søn har udskejet saa vidt fra sin Fader, at han ikke kan nærme sig ham med Tillid, ejheller beder til ham, da er det meget tvivlsomt, om Faderen i alle Henseender vil tage noget Hensyn til hans Fornødenheder og tildele ham de Goder, som han virkelig ønsker. Saaledes er det ogsaa med os og vor himmelske Fader.

Menneskene kunne undertiden, formedelst deres Overtrædelser, deres Ulydig-

hed og Opsætsighed mod Principerne, som Herren har aabenbaret, have tabt deres Tro i den Grad, at de ikke vilde henvende sig til deres Fader og bede ham om Noget, da de tænke, at deres Overtrædelser ere for store til at han skulde høre dem. Saalænge de ere i denne Tilstand er det yderst tvivlsomt, om Herren vil tage deres virkelige Mangler i Betragtning og tildele dem de Velsignelser, som de vilde være glade ved at modtage.

Hvormange Bud og Lærepunkter har Herren skjænket til dette Folk? Vi ere i denne Generation blevne velsignede med i Overflødighed af Vidnesbyrd om dette Riges aandelige Velsignelser. Der har maaske aldrig, siden Verdens Begyndelse, været et Folk, der har havt saa megen Undervisning i et saa kort Tidsrum fra deres Organisation, som de Sidste-Dages Hellige. Naar vi tage i Betragtning Mormons Bog, som Herren af sin Naade har bragt frem, samt den Kundskab, som deri indeholdes, og forbinder denne med den jødiske Optegnelse i det Gamle og Ny Testamente, og derpaa i Forbindelse med disse to Bøger tage alle Aabenbaringerne, som indeholdes i Pagtens Bog — der bestaar af Kundskab, given i denne Tid; om vi saa videre, som et Tillæg til disse tre Bøger, tage alle de Aabenbaringer, som Herren fra Tid til anden har tildelt os gjennem sine Tjeneres Mund, af hvilke nogle ere publiserede, medens andre ikke, men som dog alligevel af Folket betragtes lige saa hellige som de, der ere publiserede. Jeg siger, naar vi tage i Betragtning denne Strøm af Lys og Kundskab, som har brudt frem over Jorden i et Tidsrum af kun omtrent fyrretyve Aar, da maa vi sige, at hvad der angaar Lys og Undervisning, ere vi velsignede fremfor ethvert Folk paa Jorden, om hvilket vi have nogen Kundskab. Dog, vi besidde ikke den fulde Historie om alle de forskjellige Uddelinger og om alle Beviserne paa Herrens store Naade, Godhed og Kraft blandt de forskjellige Folk og Nationer i de forbigangne Tidsaldere. Vi kunne ikke med Vished sige, hvormegen Undervisning, Herren har tildelt disse Uddelinger. Vi læse i nogle Aabenbaringer, om hvad Gud har skjænket med Hensyn til Organisationen af det fordums Zion. Vi læse om, at Enok prædikede i den syvende Slægt fra Skabelsen — fra Adams Dage — om hvorledes han drog ud og profeterede blandt Nationerne, om hvorledes han oprettede en Kirke blandt dem, og om hvorledes de opbyggede Zion. I denne Historie om det gamle Zion finde vi, at Enok fortsatte sin Retfærdigheds Prædiken i 365 Aar, forend Zion var beredt for Optagelse. Hvormeget der dengang var aabenbaret er os ubekjendt, dog det var utvivl skjænket megen Kundskab. Men jeg tror ikke, at der var en Hundrededel af den Kundskab, som vi have annammet i vore Dage, given til gamle Zion under de første fyrretyve Aar af hendes Tilværelse.

Vi finde sommetider, at Herren beviser sin Godhed og Naade til et Folk, ikke ved Aabenbaring, men ved sin Kraft uden megen Kundskab. Dette, lære vi, var Tilfældet med Israeliterne fordum. De havde været Slaver i Ægypten for en lang Tid; de vare fra Barndommen af oplærte til at lave Kalk og Mursten, og til at arbejde og slæbe under Ægypterne — deres Arbejdsherrer. Under denne Tidsperiode havde de ikke Lejlighed til at lære Meget. For at Forstanden skal blive udviklet, undervist og belæret, maa man have lidt Tid til dette Øjemed; men det synes at have været Israeliternes hele Undervisning for to eller tre Generationer, eller for en lang

Tid, efterat de vare bragte under Trældom, at lære at udføre forskjellige Slags haarde Arbejder. Naar de besade en lille Fristund, maatte de, istedetfor at bruge den til at udvikle sig i Herrens Kundskab, anvende den til at gjenvinde deres fysiske Kraft, saa de kunde være udhvilede til den næste Morgen for saa at være Træl igjen.

Dette synes at have været Tilstanden blandt Israel i Ægypten, hvis Aarsag Moses, da han rejste ned til dem, fandt dem at være et uvidende Folk. Dog alligevel bevarede de Præstedømmets Skikke blandt sig. Vi have Beretning om, at Arons Præstedømme existerede, før det blev tildelt Levi Stamme. Vi erindre, at Israel efter Gjennemgangen af det Røde Hav, førend Herren havde udvalgt Aron og hans Sønner, og før han havde lagt Præstedømmet paa Levi, lejrede sig ved Sinai Bjerg. Dér gav Herren dem en streng Lov. Han lod dem vide, at han vilde nedstige paa Bjerget og befalede dem ikke at overskride visse Enemærker, i modsat Fald skulde de dø; thi hvis nogen Person eller Dyr berørte Bjerget, skulde de stenes tildøde. Folket var ikke desmindre uvidende og forstod ikke tilfulde Strengheden af den Allerhøjestes Befalinger, hvis Aarsag deres Nysgjerrighed blev optændt, og de begyndte at drage nærmere til Bjerget, da Moses steg op paa det. Nu blev Moses anden Gang nedsendt af Herren for at tale til Folket. Og Præsterne bleve befalede til ikke at overskride Grænserne, thi i saa Fald skulde de dø. Hvilke Præster? De vare ikke Præstedømmet, som var tillagt Levi eller til Arons Efterkommere eller til Aron selv; men det var et Præstedømme, som herskede i Israel. Det var det samme Præstedømme, som omtales i Pagtens Bog, der siger, idet den taler om de to Præstedømmer, at de i Forening skulle fortsætte i Guds Kirke i alle Generationer, naar Herren har et Folk paa Jorden; og hvad Præstedømmet angaar ere de ikke bundne til nogen særegen Slægtlinie. Denne Organisation maa have existeret under hele Israels Slaveperiode, altsaa for flere Generationer, omendskjøndt vi kunne ikke antage, at de gjennem den have nydt nogen fuldkommen Undervisning. De besade ingen trykte Optegnelser, som vi have; de havde ingen stor Samling af Bøger i Form af jødiske Bibler, til hvilke de kunde henvende sig for Undervisning; de havde ingen Bøger i Lighed med Mormons Bog, thi Bogtrykkerkonsten var ikke dengang bekjendt. Dersom nogle af deres Skrivekyndige havde en lille Tid til at nedskrive nogle af Aabenbaringerne, blev dette blot et Kopi eller to, som gaves til Israels Børn.

Vi kunne derfor lettelig se Forskjellen mellem dem og de Sidste-Dages Hellige. De nyde det Privilegium, til en vis Grad, at se den Almægtiges Kraft i deres Midte. Dette viser, at Herren i enkelte af sine Handlemaader beviser sin Kraft om ikke sine Aabenbaringer.

Det er af væsentlig Fare, naar et Folk ser en stor Kraft blive fremhævet i deres Midte. I Mangel af Erfaring og Kundskab, i Mangel af mere Undervisning er et Folk meget tilbøjelig til at synde mod disse Kræfter, som herske blandt dem; og dette vil bringe øjeblikkelig Fordærvelse. Dette er ubentvivl Aarsagen, hvorfor Herren i en saa kort Tid udsendte saadanne hurtige Straffedomme over Israels Børns Hoveder. De havde under deres Ophold i Ægypten seet Beviser paa hans Magt; de havde gaaet gjennem det Røde Hav og seet Herrens Herlighed paa Sinai Bjerg. Naar de tillode sig selv at forkaste den Magt,

som paa denne Maade blev bevist blandt dem, bragte den en hastig Ødelæggelse over dem.

Da Moses var paa Bjerget, støbte de en Guldkalv. Vi ere udentvivl ledede til at undres over, hvorledes det var, at Israel, uagtet Herrens Herlighed hvilede paa Bjerget, og han udfoldede sin Almagt, alligevel kunde støbe Guldkalve og nedfalde og tilbede dem. Dog dette var alene grundet paa deres Uvidenhed. Denne Herlighed paa Bjerget syntes udentvivl for dem som et naturligt Fænomen. De tillagde det maaske en naturlig Aarsag. De saa Skyerne, ligesom vi se dem, ovenpaa Bjergene. Maaske de ogsaa tænkte, at der var et vulkansk Udbrud paa Bjerget, og sluttede deraf, at ingen Gud var dér. Og derfor troede de, det var nødvendig at tage deres Guldringe og støbe en Guldkalv af, som de kunde falde ned for og tilbede.

Følgen af dette var, at Herren paany sendte Moses ned af Bjerget og truede dem med, at han vilde ødelægge dem og oprejse en stor Nation af Moses. Men Profeten mindede Herren om de Forjættelser, som vare tilsagte deres Forfædre, og Gud hørte ham og besluttede at spare Folket. Moses steg ned af Bjerget, og som han nærmede sig Lejren, hørte han en stor Larm og saa dem danse nøgne rundt en Guldkalv. Paa denne Maade havde de vendt deres Hjerter fra Herren.

Jehovah vilde ikke bære over med dette, men inspirerede Moses til at sige til Folket: „Hvo som hører Herren til, han komme til mig. — Hver binde sit Sværd ved sin Side; gaar igjennem og kommer tilbage fra den ene Port i Lejren til den anden, og ihjelslaar hver sin Broder og hver sin Ven og hver sin Næste." Og samme Dag faldt der af Folket tre tusinde Mænd. Ved denne Lejlighed kom en stor Ødelæggelse over dem paa Grund af deres Overtrædelse. Dette fandt Sted blandt et Folk, som vare blevne oplyste blot ved Mirakler, Tegn og Undergjerninger. Vi finde, at dette var Tilfældet gjennem hele Israels Børns Vandring i Ørkenen. De bleve opsætsige; og Herren maatte udsende Plager — ja mirakuløse Straffedomme over dem fra Tid til anden. Deres Ben bleve spredte i Ørkenen. Gyselige Plager brøde undertiden ud blandt dem, og den eneste Maade, hvorved Aron kunde standse disse, var for ham at gaa mellem dem og Plagen og ofre til Herren. Den brændende Slange som hjemsøgte dem i Ørkenen, anrettede stor Ødelæggelse blandt dem, og det eneste Middel til Helbredelse var at se paa en Kobberslange. Og efter alt dette, hvori bestod deres Undervisning? Hvad Kundskab besad de angaaende Guds Riges Affærer? Ganske den samme Kundskab, som de havde, da de drog ud fra Ægypten, Kundskab om Evangeliets første Principer — ja endog denne Kundskab synes at være borttagen fra dem, og istedetfor denne, erholdt de en sanselig Lov.

Herren har i denne Uddeling begyndt at virke lidt forskjellig fra hvad han gjorde i den forbigangne Tid. For det Første: Han udfører kun smaa Mirakler, saasom at aabne de Døves Øren, at gjøre de Lamme gaaende, de Stumme talende, at forbrive Sygdomme, at standse Plager og at udkaste Djævle og urene Aander.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Herren satte vore første Forældre, Adam og Eva, i Edens Have til at dyrke og bevogte den. Men de vare ulydige mod hans Befalinger og aade af Kundskabens Træ, hvilket han strengelig havde forbudt dem, og Følgen var, at de bleve uddrevne af Haven. Meget er bleven sagt og ſtrevet for at bevise, at Edens Have var i Asien og i den Del af Landet, som ligger mellem Floderne Tigris og Eufrates, lidt østenfor Palæstina. Dog ligemeget, Stedet var alligevel ikke dér. Herren har gjennem Josef Smith aabenbaret, at Adam og hans Efterkommere levede i Nord-Amerika, og Stedet kan endnu udpeges, hvor Adam byggede et Alter og velsignede sine Børn, kortelig forinden sin Bortgang fra denne Tilværelse. Dette Steds Beliggenhed er i Missouri og var ved de Helliges Ophold i denne Stat kjendt under Navnet Adam-ondi-Ahman. Vi vide meget vel, at en stor Del af Menneskeslægten ikke have nogen Tro paa Herrens Aabenbaringer, givne i disse Dage, hvorfor de, som Følge heraf heller ikke ville tro vor Paastand, at Edens Have var i Amerika. „Hvilken taabelig Paastand“, udbryde de, „Floden Eufrates er jo ifølge Bibelens Udsagn en af de fire Floder, som udløb af Edens Have, og er ikke den beliggende i Asien?“ Jo i Sandhed, der er en Flod ved dette Navn i Asien, men have vi derfor nogen gyldig Grund til at paastaa, at der ikke har været mere end én Flod ved Navn Eufrates i Verden? Gives der ikke i Dag mere end én Flod i et og samme Land, som bære ens Navn? I England er der saaledes flere Floder ved Navn Avon. Dette er saa meget mer sandsynlig, naar vi erindre, hvor ganske naturlig det falder for Udvandrere til et fremmed Land at opkalde de Steder, hvor de nedsætte sig til Erindring om deres kjære Hjem, som de forlode hinsides Havet. Saaledes var det med vore Forfædre og saaledes er det med Nybyggerne i de vilde Trakter i Amerika, med Kolonisterne i det langtbortliggende Australien, Ny Zeeland osv. I Amerika er der f. Ex. Stæder, som benævnes: London, Paris, Madrid, Boston, Norwich, Plymouth osv, og i de britiske Kolonier i Australien er der Inddelinger, som kaldes Durham, Gloucester, Essex, Northumberland o. desl., som alle ere Navne efter de politiske Inddelinger i det gamle Land. Naar dette er Tilfælbet, hvorfor skulle vi saa finde det saa unaturlig at tro, at der virkelig har existeret to fjernt fra hinanden liggende Floder, som begge bare ét Navn, nemlig: Eufrates.

Noa levede i Amerika og efter al Sandsynlighed ikke langt fra Adam-ondi-Ahman; og da han tilligemed sine Børn efter Syndfloden landede i Asien, var det ganske indlysende, at de opkaldte Landstrækningerne, Floderne og Stæderne, de byggede, med de Navne, som vare dem bekjendte fra deres tidligere Opholdssted. Desforuden var det langt lettere at give bekjendte Navne til familiære Gjenstande

end at opfinde nye for hver efterfølgende Opdagelse. Paa denne Maade er det meget sandsynlig, at en Flod blev kaldt Eufrates.

Bibelen fortæller os kun meget lidt om Verden fra Adam blev uddreven af Edens Have til Syndfloden; dog fra de faa Optegnelser, som forefindes, er det indlysende, at Adams Børn snart bleve ugudelige og fordærvede. Uagtet han levede i deres Midte for over ni hundrede Aar; uagtet han holdt Herrens Præstedømme og prædikede Kristi Evangelium til dem, vilde de alligevel ikke lytte til hans Ord, men efter hans Død bleve de Aar for Aar mer og mer nedsunkne i Ugudelighed indtil Enoks Dage, da Jorden var fuld af Synd og alle Laster. Ugudeligheden var saa stor, at Herren bekjendte for Enok, at blandt alle hans Hænders Gjerninger havde der aldrig existeret saadan Synd og Elendighed, som blandt denne lille Jords Indvaanere. Enok prædikede Evangeliet i mange Aar og samlede tilsammen Alle, som vilde lytte til hans Ord; og saa stor var hans Tro og saa kraftfuld hans Aand, at naar han talede Herrens Ord, rystede Jorden, og Bjergene flyttede sig paa hans Befaling. Gud havde skjænket ham en saa kraftfuld Røst, at Floderne paa hans Bud forandrede deres Løb, Løvernes Brøl hørtes ud af Ørkenen og Nationerne frygtede.

„Og Gud kaldte sit Folk Zion, forbi de vare af ét Hjerte og af ét Sind og levede i Retfærdighed. Der gaves ingen Fattig i deres Samfund; og Enok fortsatte sin Retfærdighedsprædiken blandt dem. Og det skete, at de byggede en Stad, som blev benævnet Hellighedens Stad — ja Zion. Herren viste Enok alle Ting, endog Verdens Ende, og han saa de Retfærdiges Dom, deres Gjenløsnings Time, og annammede en Fylde af Glæde. Og Zions Dage i Enoks Tid vare tre hundrede og femogtredsindstyve Aar; og Enok tilligemed hans Folk vandrede med Herren og dvælede i Zions Midte. Og det skete, at Zion var ikke mer, thi Herren tog hende op til sin Barm, og fra den Tid blev det sagt: Zion er optagen."

Efterat Herren havde optaget Enok samt hans Stad, Zion, synes det som om der kun var en eneste lille retfærdig Familie ladt tilbage paa Jorden, og disse bestod af Enoks Søn tilligemed hans Børn, af hvilke det synes tvivlsomt, om endog de vare allesammen gode. Alt det øvrige af Verden var nedsølet i Synd. Jorden var fuld af Strid og Blodsudgydelse. Menneskene anvendte deres Kraft og Visdom til det Onde; og Satan regjerede som en Øverste i deres Hjerter. At spise, drikke, sove og deltage i alleslags Lyster var deres hele Formaal. Herren og hans Tjenere bespottede de. Dog Gud vilde ikke evindelig taale dette. Han vilde ikke, at hans herlige Skabning for bestandig skulde blive besmittet med Synd. De Retfærdige døde eller bleve optagne til at dvæle med Enok, indtil der af dem, som tjente Herren, kun var Noa tilbage samt hans Familie. „Noa var fuldkommen i sin Tid og vandrede med Herren." Og i hans Dage besluttede Herren at ødelægge de Ugudelige og paany befolke Jorden med denne retfærdige Mands Sæd. Dog for at de maatte faa Lejlighed til at omvende sig, sendte Herren Noa ud blandt dem for at advare dem angaaende Følgerne af deres vederstyggelige Levnet. Men det var til ingen Velsignelse for dem; de havde hørt den advarende Røst gjennem Enok og Andre, og Noas Prædiken havde ingen Virkning paa dem.

Tilsidst befalede Herren Patriarken at bygge en Ark og gav ham meget nøjagtig Underviisning angaaende dens Konstruktion. Medens Noa byggede paa

Arken blev han beleet og forhaanet for hans Arbejde, som de naturligvis antog for Narreværk, og de gave ingen Agt paa hans Ord. Dog snart kom Herrens bestemte Tid, Arken var færdig og Arbejdet fuldført. Derpaa gik Noa ind i den med sin Familie tilligemed ét Par af alle Jordens forskjellige Dyr og Fugle. Da de alle vare inde, lukkede Herren Døren. Jordens Sluser aabnedes, og Regnen øsede ned i frygtelige Strømme. Dag efter Dag rasede Stormen og det forfærdelige Uvejr, og Vandet steg Fod for Fod paa Jordens Overflade. Først bleve Dalene oversvømmede, derpaa Sletterne, og tilsidst forsvandt de højeste Bjergtoppe under de oprørte Bølger. Og alt Levende, Mennesker og Dyr, som ikke vare i Arken, druknede i det fraadende Hav. Gud rensede Jorden ved en Vanddaab, paa det den maatte blive befriet for sine vanhellige Børns Synd.

Vi kunne omtrentlig tænke os disse Gjenstridiges Følelser, da Floderne svulmede og Havet oversvømmede sine Grænser. Ved at se Vandet uophørlig stige og nedsvælge deres Paladser, Huse og Hjem, erindrede de utvivl Herren; da kaldte de utvivl paa ham med fortvivlede Bønner, men deres Bøn kom ikke af Omvendelse; de vare ikke bedrøvede over deres Synder, nej, de vare bange for den rædsomme Død. Men det var forsilde; Naadens Dag var ikke mer. De havde havt Lejlighed til at omvende sig, men vilde ikke. De saa Arken flyde trygt paa Vandene, men Herren havde lukket dens Dør. Nu erindrede de, hvorledes de havde haanet dens Bygmester, og saa nu hans Visdom. Havde de gjort som ham, vilde de været frelste, men nu var der ingen Redning mulig for dem.

Efter et Tidsrum af fyrretyve Dage begyndte Regnen at ophøre og Vandene at falde. Snart kom Bjergtoppene tilsyne over Vandfladen, paa hvilken den kæmpemæssige Ark flød, fyldt med Alt, som var værd at blive frelst i hele Verden. Tilsidst standsede den paa Ararats Bjerg i Lille-Asien, Noa og hans Familie stege ud af den og ned paa den øde og tomme Jord for paany at arbejde og befolke den.

Nogle Mennesker, som tænke, at det er et Bevis paa stor Klogt ikke at tro Noget, som de ikke fuldelig forstaa, have udtrykket deres Tvivl med Hensyn til Bibelens Beretning om Syndfloden. Og dog gives der neppe nogen Nation paa Jorden, medmindre den har en traditionel Kundskab angaaende denne Flod. Med Hensyn til disse Traditioner, som existere i de forskjellige Lande, synes der, som om Noa i Tidens Løb blev anseet som en Gud af sine Efterkommere. Ja, endog medens han levede, begyndte Menneskene at fordærve Herrens Veje, henfaldt i Afgudsdyrkelse og udøvede de selvsamme Synder, for hvilke de Ugudelige bleve ødelagte ved Vandfloden. Nogle Aarhundreder derefter faldt Indbyggerne i Ægypten, i Kaldæa, i Mesopotamien og andre Stæder i stor Ugudelighed og tilbade Guder, dannede af Sten og Træ. Dette fandt Sted endog medens Noas Sønner, som havde været Vidne til Syndfloden, levede; thi Abraham var født, førend Sem døde, og fra denne Mand, som var beklædt med Præstedømmet af sin Fader, Noa, erholdt Abraham, de Trofastes Fader, utvivl mange Velsignelser.

„Millennial Star".

Følgende Ældster fra Zion ere ankomne hertil den 29de November efter kun 20 Dages Rejse fra Salt Lake City: Samuel Johnson, John F. Oblad og Knud

Petersen. Disse Brødre ere hjertelig velkomne, og haabe vi, at de maa udføre et godt Arbejde i disse Lande, førend de paany begive sig paa Tilbagevejen til Utahs Dale.

Beskikkelse.

Ældste Samuel Johnson er beskikket til at virke i Gøteborg under Konfpr. Lindeløfs Ledelse, Ældste J. F. Oblad i Stokholm under Knfrpr. Nilsons Ledelse og Ældste K. Petersen i Kjøbenhavn under Konfpr. Carstensens Ledelse.

C. G. Larsen,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Konferencemødet i Aarhus,
den 1ste og 2den November 1873.

Konferencen begyndtes Lørdag Eftermiddag Kl. 2 og overværedes af følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencepræsidenterne P. C. Christensen og P. C. Carstensen, C. F. Schade, Præsident, og A. Nielsen, omrejsende Ældste i Aarhus Konference, samt det lokale Præstedømme. Salen var under alle Forsamlingerne ganske opfyldt af baade Søskende og Fremmede.

Der fremgik af Missionærernes Rapporter, at Tilstanden blandt de Hellige var god. Mange Bøger og Skrifter solgtes. Flere Forsamlinger vare afholdte blandt Fremmede, og Folkene i denne Egn vare blevne mere opmærksomme for Evangeliets Sandheder. Mange havde Tro paa Herrens i denne Uddeling aabenbarede Principer, men de vare enten for meget velsignede med disse verdslige Goder eller ogsaa for meget indblandede i Verdens Anliggender til at komme og annamme dem. De vare ikke desmindre gunstig stemte for „Mormonismen", talte godt om den, søgte Omgang med dens Bekjendere og vare altid beredvillige til at give vore omrejsende Missionærer baade Mad og Husly, for hvilken Godhed Herren isandhed vil belønne dem. De Hellige vare i denne Egn ligesom i de andre Dele af Missionen paa faa Undtagelser nær alle gode, agtsomme paa Præstedømmets Raad og villige til efter bedste Evne at efterleve Evangeliets Forskrifter.

Aarhus Konference tæller 591 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. Siden sidste Konferencemøde ere 84 Sjæle indlemmede i Kirken ved Daab. 269 Hellige og 42 Fremmede holde „Stjernen".

Flere unge Brødre bleve beskikkede til at være Sandhedens Budbærere i den kommende Vinter. Det var godt Haab med Hensyn til Evangeliets Udbredelse.

Zionsbrødrene vidnede med Aand og Kraft angaaende Guds Riges Oprettelse i denne Tid, som var Tidernes Fyldes store Husholdning, da Herrens Evangelium ifølge hans evige Plan paany skulde gjenskjænkes til Jorden, efterat Slægterne i flere Perioder havde vandret i Mørket uden Samfund med deres himmelske Fader. Frafaldet, som Paulus omtaler, var gjenoprettet, og Frelse tilbødes Menneskenes Børn paa Betingelse,

at de vilde vise Lydighed til Guds Bud og Evangeliets hellige Ordinancer. Evangeliets frelsende Virkning og herlige Velsignelser bleve udviklede paa en klar og letfattelig Maade. Det sammenbandt Alle, som havde annammet det, til en Aand — forudsat de vare lydige til dets Principer. Det bevirkede Enighed og god Forstaaelse blandt Menneskene og var gjenskjænket for at oprette Fred paa Jorden og indbyrdes Enighed blandt dens Beboere. Den samme Aand og Indflydelse gjorde sig gjældende hos de Hellige overalt paa Jorden. Alle, som havde sluttet Pagt med Herren ligemeget i hvilket Land eller i hvilken Omstændighed, de vare, følte Attraa til at tjene deres Skaber, adlyde hans Præstedømme og udvandre fra deres Fædreland og Hjem til deres Indsamlingssted — Zion, hvilken Attraa vore Medmennesker ere saa tilbøjelige til at dele og antage for Sværmeri og Fanatisme.

Det var af væsentlig Nødvendighed at tale om de Ting, som henhøre til vor Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Det nærværende Liv er for intet at regne mod det tilkommende. Disse Velsignelser ere af intet Værd i Sammenligning med Velsignelserne i vor Faders Bolig, som vi ville opnaa, hvis vi ere lydige til hans Befalinger. Der gaves mange Religionssekter paa Jorden, og alle afvege fra hverandre med Hensyn til det sande Begreb om den rette Gudsdyrkelse. Alle paastode at have det ene rette og sande Evangelium, men naar deres forskjellige Troesprinciper sammenlignedes med Bibelen, mærkedes kjendelige Afvigelser. Vore Medmennesker vare tilbøjelige til at tro, at vi havde en Bibel, som var forskjellig fra deres, men dette var grundet paa deres egne Lærdommes og Grundsætningers Afvigelse fra denne Bog. Ældsterne i Kristi Kirke kunne med den Bibel, som er oversat fra jødiske Optegnelser, bevise alle deres Lærdomme, Ordinancer og Troesprinciper.

Zionsbrødrene og særligen Præsident Larsen aflagde et kraftigt Vidnesbyrd for Tilhørerne og formanede dem af de Fremmede, som vare tilstede, til at give Agt paa denne Sag og ikke lade den gaa upaaagtet hen; thi den var af saare stor Vigtighed for Enhver, som ønskede sin Sjæl frelst med en fuld Frelse i Guds Rige.

Mange udmærkede Raad og gode Lærdomme bleve givne, som vilde være til uvurderlige Velsignelse for de Oprigtige.

Herrens Aand ledede Brødrenes Tale, og Tilhørerne bevarede fuldkommen Stilhed og vare meget opmærksomme. Forslaget angaaende Præstedømmets Opholdelse baade i Zion og Adspredelsen tilligemed de Hellige indbyrdes blev enstemmig anerkjendt.

Efterat Konferencens Forhandlinger vare endte, sluttedes den enstemmig til ubestemt Tid.

M. Madsen.

Zion.

I fjerne Vest der er et Land,
Hvortil min Tanke higer;
Dértil gaar Kvinde, Barn og Mand
Fra alle Verdens Riger.
Ej Strid og Tvedragt dér har Bo,
Nej, dér er altid Fred og Ro
Blandt Herrens Børneskare.

Og dette Sted var før et Hjem
For Indianerskarer,
Som blodbestænkte fore frem
Og ikke frygted Farer;
Men idelig i Kamp de drog,
Og Ørk'nens vilde Dyr de slog,
Og herjet Hvidmands Bolig.

Ej disse Vilde dyrked Jord,
Ejheller planted Haver;
De kjendte ikke Herrens Ord
Og ej hans Riges Gaver.
Med tvivlsomt Haab de vandred om
I denne Ørk saa mørk og tom,
Og kjendte ej Guds Naade.

Og over Landet ruged mørk
Et trist og ublidt Øde.
Og Intet spired i den Ørk,
Som kunde Mennesker føde;
Thi Alting var saa tørt og goldt,
Saa ej engang de Vilde holdt
Paa disse øde Stepper.

Naturen dér i Dvale laa
I mange Perioder.
Dér voxte knapt det mindste Straa,
Som skikket var til Foder.
Dog Tiden kom, da Herrens Magt
Sig vise lod, som forudsagt,
Da Ørk'nen skulde blomstre.

Som Herrens Børn, de dreves om
Af Pøbelskarer grumme
Fra Sted til Sted, hvortil de kom,
Den Blinde med den Stumme,
Saa fik de fra den Herre, Gud,
En Aabenbaring at gaa ud
Fra Fjenders grumme Ondskab.

Med trøstigt Sind de droge frem
Til ubekjendte Egne;
Og Himlens Gud han ledte dem
Ved Brigham allevegne.
Tilsidst de kom til Zion op,
Som ligger lunt ved Bjergets Top,
Og dér de nu sig fryde

Og Herren han velsigned dem
Med alle Livets Goder;
I øde, tørre Ørk sprang frem
I Mængdevis med Floder.
Og Landet blev ved Herrens Magt
Et frugtbart Sted, som forudsagt
Ved mange Guds Profeter.

Med Tro paa Herrens sande Ord,
De Haand paa Værket lagde,
Og dyrked op den golde Jord,
Som Guds Profeter sagde,
I Tidens Fylde skulde ske,
Naar Gud sig aabenbarede
Til Mennesket paa Jorden.

Nu leved de i mange Aar
I Zions Klippebjerge,
De fryded sig som i en Vaar,
Thi Gud var deres Værge.
Og adskilt fra al Verdens Sus,
De planted Haver, bygged Hus,
Og følte sig velsignet.

Dog Herren Gud, vor Fader vis
Han vilde gaa i rette
Med sine Børn ved Tugtens Ris,
Paa det de maatte sætte
Sin Lid til ham i Prøvens Stund
Og ikke gaa paa farlig Grund,
Som leder hen i Mørket

Den Ondes Magt blev sluppen løs
For Herrens Børn at prøve;
Og Skarer, som af Harme fnøs,
Kom op for dem at røve.
Dog Herren, deres Haab og Trøst,
Befried dem ved Aandens Røst,
Som lød til Guds Profeten.

Vor Fader prøved dem saa tidt
Med Kummer, Sorg og Møje;
Og Satans Magter drev dem vidt
Til Ork'nens Klippehøje;
Men altid trofast de vedblev
At dyrke Herren, som dem drev
Ved Aandens milde Stemme.

Og Zion, hun skal fremad gaa
Til evig Magt og Hæder;
Ja, hun tilsidst skal Himlen naa,
Naar alle Jordens Stæder,
Foruden Guds Jerusalem,
Skal straffes haardt med alle dem,
Som Herrens Bud forkaste.

Og Røsten lyder til Enhver,
Som nu paa Jorden lever:
Omvender Eder Hver især
Og snarlig Jer bereder!
Ja, drager op til Zions Dal,
Hvor Herrens Børn de frelses skal,
Naar Jord med Ild opbrændes.

I Søskende i Fredens Pagt
Lad Intet Jer bortdrage
Fra Frelsningsplanen, som var lagt
For Verdens første Dage;
Men følger nidkjær Herrens Sti,
Saa vil han altid staa os bi
I Livets Prøvedage. Red.

Blandinger.

En heftig Præriebrand har raset i Kansas og Nebraska i Slutninger af Oktober Maaned, ved hvilken følgende sørgelige Hændelse indtraf. En Fru Morry holdt Skole paa en stor Prærie i Nærheden af Webster, Saline County, Nebraska. Paa den uhelbsvangre Dag vare 30 Skolebørn, for Størstedelen ganske smaa, samlede om hende. Henad Eftermiddagen saaes tykke Røgskyer kommende Syd fra, og Fru Morry indsaa strax, at det maatte være en Præriebrand, der nærmede sig Hun afbrød derfor strax Undervi ningen og skyndte sig bort med alle Børnene. Da de havde gaaet omtrent 1/4 Mil, begyndte Ilden, der fandt rigelig Næring i det tørre Græs, at komme nærmere og nærmere; Fru Morry holdt dog Modet oppe og ilede videre med sine Smaa. Pludselig viste der sig Røg og Luer lige ud for de Flygtende, og de syntes at være omringede af det rasende Element. De tyve Største af Børnene naaede endelig, takket være Lærerindens uophørlige Tilraab og Opmuntringer, en sikker Plads; de mindre derimod, der ikke kunde løbe saa hurtig, vare blevne noget tilbage, men ved heltemodige Anstrengelser lykkedes det den behjertede Frue at redde fire af disse, der allerede havde faaet flere Brandsaar. De sex Tilbageblevne formaaede hun ikke at redde, uagtet hun opbød Alt for deres Frelse. Paa sit eget Liv havde hun under denne skrækkelige Situation ikke tænkt, og hun bukkede ogsaa under med de sex ulykkelige smaa Børn. Man fandt senere Børnenes forkullede Lig ved Siden af deres brave Beskytterinde.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Aaret, endende den 30te Novbr. 1873.

Konferencer.	Grene	Høipræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	8	1	5	73	23	26	11	812	161	32	153	10	951
Aarhus . . .	5		2	50	16	36	7	510	148	55	124	5	621
Aalborg . . .	3		2	42	20	10	6	433	147	39	195	9	513
	16	1	9	165	59	92	24	1755	456	126	472	24	2085
Norge.													
Kristiania . .	8		2	84	20	36	20	671	125	53	61	11	833
Sverig.													
Stokholm . .	8		3	35	21	27	10	627	219	54	103	5	723
Gøteborg . .	8		2	45	29	18	14	413	80	59	64	11	521
Skaane . . .	16		1	24	14	13	5	430	100	48	93	10	487
	32		6	104	64	58	29	1470	399	161	260	26	1731
Summa . . .	56	1	17	353	143	166	73	3896	980	340	793	61	4649

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 7. *Den 1. Januar 1874.* Pr.: 6 Sk. pr Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Ogden den 1ste August 1873.

(Fortsat).

Herren har, istedetfor at stige ned paa et Bjerg og bringe Jorden til at ryste ved sin Kraft, istedetfor at fremvise en Skystøtte om Dagen og en Ildstøtte om Natten, i vor Tid taget en ganske afvigende Fremgangsmaade til denne. „Først," siger han, „meddel Folket Kundskab, oplys deres Forstand, undervis dem i mit Evangelies Principer — min Lovs Forskrifter, gjør dem stærke i Kundskaben om Gud og udvis kun meget faa Undere i deres Midte." Det synes at være Visdom, at vi skulle have Kundskab i Forhold til den Kraft, som udvises blandt os, paa det vi ikke, naar Herren udfører sine mægtige Gjerninger, skulle vende vore Hjerter bort fra ham. I dette Værks Begyndelse var det nødvendig, at visse Personer bleve oprejste for at bære Vidnesbyrd angaaende Guddommeligheden af Mormonsbog, saa denne Gjerning kunde begyndes. Men vedblev Herren at udsende Engle? Nej. Efterat han i 1829 havde oprejst tre Vidner, bleve Englesendelser, grundet paa at Folket ikke vare beredte for dem, mer sjældne. Ja, end ikke disse tre Vidner vare beredte for Prøvelsens Dag; thi de holdt ikke Herrens Befalinger, men vendte sig fra ham og faldt i Overtrædelse. Hvad var Aarsagen til dette? Aarsagen var ene og alene den, at større Kraft blev udvist i deres Midte, end de besad Kundskab til at bevare dem i Troen. Dersom de havde havt mer Kundskab vilde ikke dette have omstyrtet dem. Vi vide, at Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris saa Pladerne, som vare oversatte, og hørte Herrens Røst, som forkyndte dem, at Oversættelsen var udført ved Guds Kraft. Og deres Vidnesbyrd paa Prent blev udsendt. Men denne Kraft var forholdsvis for stor til den lille Kundskab, som de besade. Og

Følgen var, at de havde Prøver, og disse Prøver overvældede dem. Men vi have aldrig hørt, at disse Vidner have fornegtet deres Vidnesbyrd. De faldt fra, fordi de ikke altid saa Herrens Kraft udfoldet for sig. Dette skulde være en Lærdom for de Sidste-Dages Hellige, saa vi, om vi se nogle smaa Mirakler blive udførte, kunde stræbe til at styrke os selv i Aanden af vor hellige Religion, med Kundskab og Underviisning, og søge at vinde alt det Gode, som vi muligvis kunde, paa det at vi maa blive aandelig styrkede. Et Mirakel ligger aabent for Sanserne, og har kun en ophidsende Virkning paa Forstanden. Hvad Gavn have vi af det, medmindre det er ledsaget af den levende Guds Aand i vore Hjerter? Vi kunne bære Vidnesbyrd til hvad vi have seet, men vi have ingen Gavn af dette Syn, naar ikke Guds Aand er udøst i vore Hjerter.

Dog endydermere har Herren besluttet, at han i vore Dage vil bevise sin Almagt igjen. Naar jeg siger i vore Dage, mener jeg i den sidste Uddeling — Tidernes Fylde. Førend den er tilende, vil den, hvad Underværker angaar, blive til en af de mest storartede Tidsperioder, som nogensinde existerede i Verden. Herren har adopteret denne Methode for fyrretyve Aar siden for at berede os til det, som skal komme. Og hvis vi ville tilegne os det, som vor Fader har givet, tillade at hans Villie bliver skrevet i vore Hjerter og indprentet i vore Tanker, dersom vi give Agt paa de levende Oraklers Lærdomme og Raad, som ere i vor Midte, da ville vi være forberedte og ikke blive omstyrtede, naar den Kraftens Dag kommer.

Naar denne Dag kommer, vil enhver Sidste-Dages Hellig, som er bekjendt med Profeternes Forudsigelser, være vis i sin Sag. Han vil forvente, at den vil komme paa den Tid, som er omtalt i Aabenbaringerne. Gud har sagt os i Pagtensbog, at naar Hedningernes Fylde er udløben, da komme hans Almagts Dage. „Dine Folk skulle være villige," siger en af de gamle Profeter, „paa den Krafts Dag." Ældsterne i denne Kirke have udgaaet blandt mange Nationer. De glæde sig ved den Kraft, som til en vis Grad bliver udvist. Herren har sagt, at de skulle gaa ud og prædike Evangeliet til alle Nationer paa Jorden, og at Tegn skulle følge Alle, som vilde tro: „I mit Navn," sagde han, „skulle de udføre mange underfulde Gjerninger." De skulle uddrive Djævle, tale i Tungemaal, og den Blindes Øjne skulle aabnes. Ældsterne have fundet, at dette var Sandhed. I Forhold til Folkenes Tro, have de seet disse Kræfter til en vis Grad udfoldede. Men dette kan ikke sammenligningsvis siges at være Herrens Krafts Dag.

Naar Jehovahs Krafts Dag kommer, vil der ikke alene blive gjort Undergjerninger med de Syge og Blinde, men endog Elementerne skulle blive paavirkede, som Herren har sagt, og de skulle være lydige til hans Tjeneres Befalinger. Ville Vandene blive delte? Ja ganske vist; thi der siges i Esaiæ Profeti, at naar de Overblevne af Israels Hus skulle vende tilbage til deres eget Land, da vil Herren slaa Nilfloden, i de syv Bække som danne dens Udløb i Middelhavet. Istedetfor at lade dem gaa over ovenfor disse syv Bække, vil han aabne en Vej gjennem dem; og Israels Børn skulle, ligesom i gamle Dage, gaa torskoede over. Vi læse hos Esaias i det 11te Kap. 15., at Herren skal sætte Ægypti Havs Odde i Ban — ikke selve Havet. De, som ere lidt bekjendte med den nordlige Del af det Røde Hav, vide,

at det dér danner to Forgreninger; den ene af disse benævnes den Ægyptiske Søes Odde, og derigjennem skulle de Overblevne af hans Folk gaa tørskoede, samt gjennem Nilens syv Bække, i Lighed med Israel fordum, i de Dage, da de droge ud af Ægypten.

Ved denne Lejlighed vil et Mirakel blive udført, som langt overgaar Talen i Tungemaal, Helbredelse af Syge, og som vil blive af en langt mer overbevisende Egenskab. Naar disse Ting blive lagte for Dagen tilligemed mange andre Undergjerninger, da ville ikke Israels Børn længer føle sig paavirkede til at hentyde til den Dag, da Jehovah udførte Undere for dem ved deres Udgang fra Ægypten. I vide, at der for Tusinder af Aar har været et Ordsprog blandt Jøderne: „Israels Gud lever! Vi tilbede ikke den samme Gud, som I Hedninge tilbede; vi tilbede den Gud, som delte Vandene, og som kom ned af Sinai Bjerg." Dette Folk gaar altid tilbage til de mærkværdige Undere, som skete for Tusinder af Aar siden, og til deres Gud, som er Miraklernes Gud. Dette gamle Ordsprog skal blive forglemt blandt Israel. Istedetfor at anføre de fordums store Undergjerninger, vil det blive sagt: „Saavist som Herren lever, der udførte Israels Børn af Nordenland og af alle Lande, dér som han havde fordrevet dem hen, og tilbage til deres Land, som jeg gav til deres Fædre." I de Dage ville Israels Børn være villige. Hele Israel skal da erkjende den Guds Magt og Herlighed, som de tjene.

Det synes som om Herren paany vil paabegynde de Ting, som han udførte efter deres Gjennemgang af det Røde Hav. Efterat de vare komne gjennem dette Hav, ledede Herren dem ind i Ørkenen, og dér maatte de være i fyrretyve Aar, indtil de alle vare omkomne med Undtagelse af Josva og Kaleb. Naar Herren i de sidste Dage skal føre Israel tilbage, vil han, istedetfor at føre dem direkte til Palæstina, lede dem ind i Ørkenen igjen, hvilket I kunne finde beskrevet hos Profeten Ezekiel i det det 20de Kap. 35. „Og jeg vil føre Eder i Folkenes Ørk, og dér gaa i Rette med Eder, Ansigt fra Ansigt." Ligesom Herren i gamle Dage gik i Rette med dem, Ansigt til Ansigt, i Ørkenen, og gav dem Aabenbaringer; ligesom hans Person var nær dem i Begyndelsen, og ikke toges bort fra dem, saa vil han igjen gaa i Rette med dem, Ansigt til Ansigt

Og jeg vil ikke haabe, at Israel i de sidste Dage skulle begaa saa stor Overtrædelse, at deres Forfædres Forbandelser skulle komme over deres Hoveder; thi i gamle Dage tog Herren bort Evangeliets Herligheder og indførte blandt dem en anden Lov, nemlig Pagtens. Den inspirerede Oversætter siger os, at de første Stentavler indeholdt ikke alene mange Instruktioner med Hensyn til Styrelsen af Folket, men ogsaa Aabenbaringer, der omhandlede Guds Søns Evangelium, og som vare en højere Lovs Principer, beregnede paa at bringe Alle, som adløde samme, til hans Hvile, hvilken Hvile var Fylden af hans Herlighed. Men formedelst Tilbedelsen af Guldkalven bleve Tavlerne sønderslaaede. Den første Pagt var brudt. Og da Moses besteg Bjerget for anden Gang, erholdt han to nye Tavler, — men det eneste disse indeholdt af de første Tavler var kun de ti Bud. Og som Tillæg hertil annammede de en sanselig Lov. Ene og alene for deres Synds Skyld blev Evangeliet borttaget fra dem. Dets højere Ordinancer og højere Præstedømme bleve tilbageholdte. Systemet, som var beregnet paa at ordne dem til et Rige af Præster, blev dem

negtet. Og de vare overladte en kjødelig Lov — en Lov, ved hvilken de ikke kunde leve. De annammede Befalinger, som vare haarde, og Domme, ved hvilke de ikke kunde leve. Men i de sidste Dage have vi Grund til at haabe, at Israel vil undgaa saadanne Forbandelser; og at Guds Person ikke vil blive dem fraholdt som dengang. Dog ved at gaa tilbage til Ezekiel, 20. Kap., finde vi, at Herren, efterat han har ført Israel i Ørkenen, „vil bringe dem i Pagtens Baand," ikke ved sanselige Love, men i den ny og evige Pagts Baand, som skal blive fornyet med dem. Dette vil blive noget, som vil binde dem. „Jeg vil føre Eder i Pagtens Baand og udrense de Gjenstridige fra Eder." Og ingen af disse skulle komme til Forjættelsens Land. Herren gjorde ligesaa fordum og forudsagde, hvad han vilde gjøre i de sidste Dage.

Vi ere komne hertil (Zion) i Begyndelsen af det sidste Dages store Rige; vi ere bragte ud fra Nationerne og have nedsat os i dette Kontinents høje Regioner — i Bjergenes Dale; vi ere indsamlede hertil, hvor vi i mange Aar ere blevne underviste og belærte. I hvilke Ting? Ikke i en Lov af sanselige Befalinger. Dog jeg tror, jeg vil tage en Del af dette mit Udsagn tilbage. Jeg vil sige, at vi ere blevne underviste i en Lov, i det ny Evangelium, i Principer, som ikke endnu ere borttagne fra os; men som Bilag til dette, ere vi, grundet paa vore Hjerters Haardhed, blevne betagne nogle af dette Evangeliums Velsignelser. Ønske I at vide, hvilke Velsignelser, der henhøre til den højere Lov, som ere os fraholdte? Jeg vil fortælle Eder dette: I Aaret 1831, kort efter at denne Kirke var organiseret af Herren, bleve disse Love aabenbarede til hans Tjener, Josef, tilligemed flere andre af denne Kirkes Ældster, som vare komne tilsammen paa den vestlige Grænse af Missouri, paa hvilket Sted det blev dem udpeget, hvor det ny Jerusalem skulde grundlægges, og hvor Templet skulde bygges.

Disse Love, hvis de bleve antagne, vare beregnede paa at danne dette Folk til et Hjerte og et Sind, ikke alene i Lærdomme, ikke blot i aandelige Ting og ikke i nogle saa udvendige Ordinancer alene, men at gjøre dem til Et, hvad deres Ejendomme angik. Herren udpegede disse Love i 1831, hvilke vare mere tilfulde aabenbarede i 1832; og i 1833 meddelte han os, hvad Rigets Orden var med Hensyn til vort Gods. Og hvori bestod denne Lov? Herren forordnede, at enhver Mand, som drog ud fra Adspredelsen og kom op til det udvalgte Land, hvor Guds Zion skal opføres i de sidste Dage, skulde hellige al hans Ejendom. Paa hvilken Maade? Hvorledes skulde den helliges? Jo, i dette Territorium have vi havt en Regel med Hensyn til denne Helligelse, og Nogle have ogsaa overholdt denne, men hvor er den Mand, som i Virkelighed er bleven befalet til at efterkomme den? Loven var: Du skal hellige al din Ejendom, hvadenten den bestaar af Guld, Sølv, Heste, Vogne, Handelsvare eller Andet, som er af Værdi — Alt skulde helliges og bringes til Herrens Forraadskammer. Husholdere vare bestikkede til at modtage disse Ofre. Der skal ikke ofres til nogen Mand eller til disse Husholdere, men det skal helliges Herren for hans Forraadshus.

Nu spørger jeg, vilde ikke denne Orden gjøre os til Ligemænd? Antag om en Mand kom til Jackson County med fem hundrede Tusind Dollars, og en anden kom med fem. Dersom begge helligede Alt, hvad de havde, vilde de

saa ikke staa paa det samme Standpunkt? De vare begge lige rige, og hvad der angik timelige Midler, da vare de Ligemænd. Men hvad kommer saa efter denne Helligelse? Vi vare ikke anseede virkelig værdige til at annamme Troes og Lovs Arvedele øjeblikkelig, men jeg vil sige Eder, hvad vi vare anseede værdige til. Vi vare værdige til at være Herrens Husholdere, om hvilket I kunne læse paa mange Steder i Pagtens Bog. Hvad forstaar vi ved en Husholder? Er han den sande Ejer af Godset? Nej. Dersom jeg blev bestikket til at være Husholder over en vis Landejendom eller et Fabrik, saa var ikke derfor denne Forretning min egen; thi jeg var blot som Agent eller Husholder forpligtet til at varetage denne, handle som en vis Bestyrer og være rede til at aflægge Regnskab til højere Vedkommende. Pagtens Bog lærer os, at der af enhver Husholder vil blive forlangt, at han skal aflægge Regnskab for sin Forvaltning dertil, baade i Tid og i Evighed. Til hvem? Til dem, som Herren udvælger og bestikker. Dersom der er et første Præsidentskab i Kirken tilligemed en Biskop, da ere disse de retmæssige Myndigheder, til hvilke et nøjagtigt Regnskab over Forvaltningen skal overleveres. Men paa hvilken Maade blive vi ansatte som Husholdere? Lad os undersøge dette. Hvorledes skulle Folkene, efterat de have helliget deres Ejendomme ifølge Lovens Bydende, blive til Husholdere?

Herrens Forvaltere, Biskopperne, som besade Kundskab om hans Affærer, skulde ved disse helligede Midler opkjøbe Land af Regjeringen eller af Andre, som Omstændighederne vilde tillade det. De skulde kjøbe Vogne, Mulæsler og Alt, som var nødvendig for at virke i allehaande Forretninger og Handelsaffærer; og alt dette skulde indkjøbes i Forhold til de Summer, som vare overladte i deres Hænder. Dette var Pligten, som paalaa Herrens Husholdere og dem, de skulde bestikke som deres Medhjælpere. Naar nu alt dette Land, allehaande andre Redskaber, forskjellige Slags Husdyr, saasom Heste, Køer, Faar o. desl, ere anskaffede for Herrens Midler, hvad vil saa følge dernæst? Vil enhver Mand erholde nøjagtig ligemeget eller ligestor Andel af dette Gods? Nej. Hvorfor ikke? Fordi Nogle ere begavede med mere Sans for Forvaltningsskabet end Andre. Nogle Mænd have maaske i deres hele Levetid været vant til at lede store Forretningsanliggender, hvis Aarsag de ere vel erfarne i disse Ting. Er det trolig, at en saadan Mand skulde blive indskrænket til et Forvaltningsskab i Lighed med en Mand, som har halvtredsindstyve Acres Land? Der maa forlanges, at et mange Gange større Forvaltningsskab bliver overladt i denne Mands Hænder, end som kan forlanges af en Mand, der alene forstaar Agerbrug. Men blive de saa ikke ulige? Nej. De ere alle Husholdere. Ejendommene høre Herren til. „Men," spørger En, „nyder ikke denne Mand, som besidder et større Geni, ogsaa en højere Grad af dette Livs Luxus?" Nej. Thi han skal for Biskoppen gjøre Regnskab for sit Forvaltningsskab; og hvis denne Mand, med sine store Evner, ved Aarets Udgang har tjent hundrede Tusind Dollars, da paaligger det ham ved denne Tid at overlevere sit Regnskab over dette i Biskoppens Hænder. Og dersom han skulde have fortjent hundrede Tusind Dollars i ren Netto Indtægt, er dette Beløb derfor hans Ejendom? Nej, det Hele bringes til Herrens Forraadshus. Den mindre Bemidlede, som har et Overskud af halvtredsindstyve Dollars ved sit Agerbrug, indleverer denne Summa

tilligemed Regnskab over sin Forvaltning. Hvis en Mand, i hvis Hænder der er overgivet en Forvaltning paa fem hundrede Tusind Dollars, har handlet urigtig hermed, da vil hans Regnskab udvise dette. Dersom han har anvendt det ham betroede Gods for Selvvinding eller i andre uvise Øjemed, da vil han blive afsat og en Anden bestikket i hans Sted. Og om den mindre Husholder, som har et Overskud af halvtredsindstyve Dollars, har anvendt det ham Betroede paa en uvis Maade og til unødvendige Ting, da vil ogsaa han blive afskediget fra sin Forvaltning. Ved Udgangen af det første Aar staa alle Forvaltere paa lige Standpunkt igjen. Det Hele bliver helliget til Herrens Forraadshus, og alle Husholderne ere lige. Og videre, i Aarets Løb, førend Regnskaberne ere indleverede, ville disse Husholdere, dersom de ere vise, være varsomme til at varetage deres Forvaltning, paa det de maa vinde Bifald, og den ene vil saaledes ikke have nogen Fordel fremfor den anden.

Dette er Himlens Orden, som herskede i gamle Dage, og som paany blev indført i 1831. Hvad sagde Herren om dem, som ikke vilde efterkomme denne hans Orden? Nogle af vore Farmere fra de østlige Stater forglemte, da de forlode deres Hjem i Vermont og andre Egne og kom op og saa Skjønheden af Landet i Jackson County, samt dets fede Jordbund og herlige Tømmer, at de skulde være Guds Husholdere; thi de begyndte at tænke, at de kunde anvende deres Gods efter eget Behag, istedetfor at efterkomme Herrens Love angaaende disse Ting. „Hvilken stor Velsignelse det vil blive," sagde de, „dersom vi kunne opkjøbe dette Land for 1¼ Dollars pr. Acre; thi vi kunne igjen sælge det og vinde hundrede pro cent; og paa denne Maade ville vi blive rige; dog vi ville ikke ofre noget af vore Ejendomme." Dette vare Følelserne, som havde indsneget sig i Hjerterne paa Nogle. Men Herren sendte dem en Aabenbaring, given til hans Tjener Josef i Kirtland, som advarede de Hellige mod at annamme nogen Forvaltning, hvis de ikke vilde vise Lydighed til denne hans Lov. Og dersom de ikke vilde efterkomme den, skulde deres tilligemed deres Børns Navne blive udslettede og ikke findes skrevne i Herrens Lovbog. De skulde omkomme osv. Vi lære, at Folkene vare ulydige til denne Orden, hvis Aarsag Herren, omtrent to Aar og fire eller fem Maaneder derefter, tillode vore Fjender at opreise sig mod os, og de Hellige bleve fordrevne af Landet. I den kolde og dystre November Maaned bleve de uddrevne til at gaa hvorsomhelst de kunde, for at finde Beskyttelse. Hvad var Aarsagen til dette? Herren siger, at han tillod det at komme over os formedelst vore Overtrædelser. Han sagde, at der var Begjærlighed i vor Midte, og paa Grund heraf tillod han, at vi bleve forjagede. Herren befalede os at kjøbe det hele Land, men istedetfor at gjøre saa, vedbleve Mange at holde fast paa deres Penge, af Frygt for at de skulde lide Tab herved. Og de sagde: „Vi ville se, hvad Gud vil gjøre for sit Folk. Dersom han vil udvise sin Kraft ville vi snart, naar Alt tegner til at blive behagelig, tage vore Ejendomme, og gaa og nedsætte os blandt de Hellige." De havde ingen Tillid til Herrens Forlangender, og derfor bleve de forjagede fra Sted til Sted. Herren siger i en af sine Aabenbaringer: „Jeg vil erindre dem paa min Krafts Dag, da Tiden skal komme, men de skulle undergaa Gjenvordigheder for en lille Tid." Og naar de ere tilbørlig tugtede, skulle de, som

ere tilbage, tilligemed deres Børn gaa op til Zion og opbygge hendes udstrakte Steder.

Jeg har anført disse Ting for at vi skulle forstaa, hvorledes vi engang havde det Privilegium at efterleve denne celestiale Lov med Hensyn til vort Gods, og hvorledes dette store Princip blev borttaget fra os. Paa alle vore Vandringer er ikke denne Lov angaaende vore Ejendomme bleven sat i praktisk Udførelse blandt os. Men Herren har ligesaa lidt forladt os, som han forlod Israels Børn, da de vare opsætsige. Istedetfor ganske at forkaste og frasige sig dem som sit Folk, gav han dem alligevel en anden Lov; og istedetfor ganske at fornegte os, erholdt ogsaa vi en anden Lov — en, som var lidt ringere end den celestiale Lov, der benævnes Enoks Orden. Den er kaldet Enoks Orden i Pagtens Bog, men med andre Ord, da er denne Lov given til Josef Smith. Navnet Enok tilligemed mange andre Navne fandtes ikke i den originale Udgave. Navnene, som bleve incorporerede, da den blev trykket, existerede ikke i Manuskriptet til disse Aabenbaringer, da de vare givne. Dette ved jeg, da jeg har seet dem og kopieret nogle af dem. Og da Herren ønskede, at Pagtens Bog skulde publiseres i Verden, blev det anseet som Visdom, grundet paa vore Fjenders Forfølgelser i Kirtland og andre Regioner, at forandre nogle af Navnene, og Josef blev derfor kaldt Baurak Ale, hvilket er et hebraisk Ord, som betyder: Gud velsigne Dig. Han blev ogsaa kaldt Gazelum, som var en Mand, til hvem Herren havde givet Urim og Thummim. Enok var ogsaa ét af hans Navne. Sidney Rigdon blev kaldt Baneemy. I Aabenbaringerne, hvor der tilforn læstes, at saamange „Dollars" skulde nedlægges i Skatkammeret, bleve disse forandrede til „Talenter". Staden New Yorks Navn blev forandret til Cainhannock. Derfor, naar jeg taler om Enoks Orden, mener jeg ikke dermed den gamle Enoks, men den Orden, som var aabenbaret til Josef Smith i Aarene 1832, 33 og 34, hvilken Lov er ringere end den celestiale; thi denne Lov forlangte, at Alt, hvad en Mand havde, skulde helliges. Enoks Lov forlangte blot en Del. Den celestiale Helligelses Lov forlangte i sin Fylde, at Alt, hvad Folket havde, skulde helliges, og Ingen vare undtagne. Enoks Lov befalede kun disse Mænd til at hellige deres Gods.

Men, overholdt Folket denne anden Lov, som var underordnet til den første? Herren udvalgte nogle af de bedste Mænd i Kirken og forsøgte om de vilde holde den. „Nu vil jeg," sagde han, „prøve de bedste Mænd, jeg har i Kirken, ikke ved den celestiale Lov, men de skulle hellige en Del og have et almindeligt Oplag af Gods blandt sig". Og for at bevæge dem til Flid, fastsatte han disse Straffe i denne Lov, saasom at Overtræderen skulde blive overgivet til Satans Plager, og at hans Synder, som vare ham forladte, atter skulde vende tilbage paa hans Hoved, og han holdes ansvarlig for disse. Hvorledes gik det med dem? Herren siger os, at Pagten blev brudt; og som Følge heraf stod det til ham at behandle dem efter Behag. Mange ere apostaserede siden den Dag. Sidney Rigdon var den ene, Oliver Cowdery den anden og John Johnson den tredie. Hvorfor have de apostaseret? De levede ikke i Overensstemmelse med Pagten, de havde sluttet med Hensyn til Loven, som var given til Josef Smith, og som sidenefter benævntes Enoks Orden.

Forsagede Herren os derpaa? Nej, han havde Barmhjertighed med os — betragtede os alligevel som det sidste Dages Rige og borttog ikke dette fra vor

Midte, men vedblev at rette paa os og være overbærende med sit Folks Skrøbeligheder. „Nu vil jeg," sagde han, prøve dem med en anden Lov." Og saa gav han os i 1838 en Lov, kaldet Tiendeloven Lad mig ifølge denne Lov navngive nogle af Tiendens Betingelser. Herren gav den Befaling, at Alle, som kom op og samledes med de Hellige, skulde hellige, ikke alt deres Gods, men det Overflødige deraf; og efterat de havde helliget det Overflødige, skulde der være en vis Del tilbage, hvilket de skulde besidde; og ud af dette, som ikke benævntes overflødigt Gods, skulde de forsøge at skaffe sig Fortjeneste. Dersom de saa kunde forhverve sig Indkomster, da skulde en Tiendedel heraf helliges til Herren. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Januar.

Lidt om Guds Væsen.

Hvorledes er vore Medmenneskers Tro med Hensyn til den Guds Væsen, som de tilbede? Hvad Idé have de om Herrens Skikkelse? De paastaa, at han er en Aand, som ikke kan afbildes i nogen legemlig Lignelse. De tro paa og tilbede et Væsen, som er et Intet, og forringe deres Gud, idet de paastaa, at han ikke har nogen Skikkelse. De sige, at de tro, hvad Bibelen fortæller os om Herrens Væsen og Egenskaber; men naar vi henthde til den hellige Skrift som Dommer i dette Punkt, finde vi, at den kristne Verdens yderst indskrænkede og taabelige Begreber angaaende disse Ting ikke have den fjerneste Overensstemmelse med dens Lærdomme, hvis Aarsag vi, da vi tro Skriftens Ord om vor himmelske Fader, uden Betænkning forkaste deres vildfarende Meninger og tomme Anskuelser. Efter de Kristnes Begreber bestaar Gud af Intet og opholdes ved det samme Element, som ingensinde, ifølge vor Tro og Overbevisning, har existeret i Naturen. Thi hele Universet bestaar af Elementer, der have deres Oprindelse fra Evighed af, og der gives ikke Noget i det hele dybe, store og ufattelige Verdensrum med alle dets for det naturlige Menneske uransagelige Undere, som kan defineres med eller henføres under Begrebet „Intet". Grundet paa en saadan Tro, er vor Overbevisning med Hensyn til Herrens Væsen og Egenskaber helt og holdent afvigende fra vore Medmenneskers Lærdomme.

Vi tro paa og tilbede en Gud, som bestaar af Dele, og som opholdes ved Elementer, der ere egnede for hans Organisation. Men paa hvilken Grundvold bygge vi denne Tro? Have vi suget det af vort eget Bryst? Ere vi Sværmere eller Fanatikere, som Verden behager at benævne os i deres milde Domme — de

haardere ere nemlig: Bedragere? Er vor Tro i denne Henseende urimelig? Er den ubibelsk? thi vi paastaa, ligesaavel som kristne Venner, at vi tro denne Bog — ikke blot naar den er gjenlukket, men naar den er aaben, og vi kunne drøfte den og tilegne os Kundskab af dens store og herlige Lærdomme. Vi ville med Hensyn til denne Gjenstand, som altid i vore andre Troesprinciper, tage Bibelen som vor Rettesnor. Den Gud, som vi dyrke er efter vor Overbevisning et Væsen, der bestaar af Dele og er i Skikkelse af et Menneske. „O," udbryde vore Medmennesker, „hvilken afskyelig Tro!" Ja, vi maa tilstaa, at den er væsentlig afvigende fra den populære Anskuelse, men ikke desmindre sand, i Overensstemmelse med sunde og naturlige Begreber og forenelig med Bibelens Lærdomme.

Den hellige Skrift siger: „Paa den Dag Gud skabte Mennesket, gjorde han det i Guds Lignelse. Han skabte dem Mand og Kvinde, og velsignede dem, og kaldte deres Navn Menneske, paa den Dag de bleve skabte". (1. Moseb. 5, 1—2). Hvorledes kan den Tanke opstaa hos vore Medmennesker, naar de læse dette i Bibelen, som de sige sig at tro, at Herren ikke skal have nogen Skikkelse? Vi maa heraf forudsætte, at de dyrke en anden Gud end den, som de hellige Profeter omtale, og at de gaa iblinde uden at have den mindste Kundskab om dette Væsen og dets Egenskaber. Og hvorledes kan man have nogen Tro eller Tillid til en Person, om hvis Væsen og Egenskaber man ikke har noget fast Begreb? Det er ganske umulig! Vi maa kjende vor Gud for at kunne tro og lide paa ham.

„Herren aabenbaredes for Abraham i Mamrelund — — tre Mænd stode for ham — og Abraham bøjede sig til Jorden. Og han sagde: min Herre! Kjære, dersom jeg har fundet Naade for dine Ojne, da gak ikke din Tjener forbi. Kjære, lad hentes lidt Vand, og tor Eders Fødder, og hviler Eder under dette Træ. Og jeg vil hente en Mundfuld Brød, og vederkvæge Eders Hjerter, siden kunne I gaa længer; thi derfor gik I over til Eders Tjener — — Og han tog Smør og Melk og Kalven, som han havde labet rede, og satte for dem under Træet, og de aade (Moseb. 18, 1–9). Heraf se vi, at Herren ikke alene var i Skikkelse af et Menneske, men at han ogsaa aad, og at han tilligemed sine to Ledsagere kom til Abrahams Paulun for at blive vederkvægede. De nøde af de selvsamme Bestanddele, som ere til Føde for Menneskene. Beviser dette, at den sande og levende Gud — Abrahams, Isaks og Jakobs Gud — ikke har Skikkelse? Nej, dette er et uomstødeligt Bevis for, at Herren, ikke blot har en Lignelse, hvilken Lignelse er som et Menneskes, men at han ogsaa kan nyde af, hvad vi benævne jordiske Stoffe — Bestanddele egnede for vort timelige Ophold i denne Tilstand. Og Abraham gik Side om Side med Herren som med en anden Mand, paa Vejen til Sodoma. Menneskene lære at Frelseren for op til Himlen og satte sig hos Faderens højre Haand. Stefanus saa ham paa det samme Sted, da han blev stenet. Men hvorledes kunne de indbilde sig eller tro paa Andres tomme og i højeste Grad indskrænkede Lærdomme, om at Gud har en højre Haand og skulde fattes de øvrige Legemsdele? Herren er et fuldkomment Væsen, og har ikke alene en højre Haand, men ogsaa en venstre. Han besidder, i Korthed sagt, alle et ufuldkomment Menneskes Lemmer, hvilke Lemmer hos ham ere fuldkomne og udødelige. Herren stred engang med Jakob, og var da i en Mands Lignelse (1. Moseb. 32, 24—29). Paulus siger, at Frelseren er Herlighedens Glans og

Guds Væsens udtrykte Billede (Hebr. 1, 3). Hvorledes var Kristi Billede? Gik han her paa Jorden i en aandelig Skikkelse — hvis en Aand kan have nogen Skikkelse — og belærte Menneskene? Nej, Bibelen siger, at han var som et Menneske, i hvilken Skikkelse han ogsaa som et herliggjort Væsen for op til Himlen og satte sig hos Faderens højre Haand.

Verden, som benævner sig Kristne, tror idag, at Frelseren var som et Menneske, da han var her paa Jorden, og da han for til Himmels; men om føje Tid er det tænkelig, at de i Lighed med Faderen, ogsaa ville aandeliggjøre Sønnen, og dette er rimelig; thi hvorledes kan Faderen være en Aand, naar ikke Sønnen er det? Derfor er det sandsynlig, at de Skriftkloge og Lærde ville i Tidens Løb, eftersom deres Troesfæller faa Øjnene op for Vildfarelserne i deres Religionssystem, have til at bøde lidt paa dette, og idetmindste faa Faderen og Sønnen hensatte under én Kategori, saaledes, at de enten begge blive Aander eller ogsaa i en menneskelig Skikkelse med fuldkomne og udødelige Lemmer. De ville nok engang faa Øjnene op for det Vildfarende i dette, ligesaavist som de have faaet Øjnene op for Ugyldigheden af Barnedaab og Konfirmation, der ere Principer, som ere indførte af Saadanne, som kalde sig Reformatorer, men som med Rette burde kaldes Pervertorer (Fordrejere), og hvis Læresætninger og Ordinancer ere i ren Modstrid til Bibelen. Frelseren sagde ved en vis Lejlighed til sine Disciple, da de bade ham at vise sig Faderen: „Saa lang en Tid er jeg hos Eder, og Du har ikke kjendt mig Filippus? Hvo mig har seet, har seet Faderen; hvorledes siger Du da: vis os Faderen?"

Bibelen giver os talrige Vidnesbyrd angaaende vor Faders Væsen og Egenskaber, og vore Medmennesker vilde erholde et klart og fatteligt Begreb om den ene, sande og levende Gud, dersom de med den rette Aand, der udstrømmer fra det samme Væsen, vilde ransage den hellige Skrifts Lærdomme. Hvis de vilde ydmyge sig for deres Skaber og henvende sig til ham og hans Tjenere for Undervisning, istedetfor at gaa til Mænd, som have givet hans Ord en verdslig Fortolkning, da vilde de blive oplyste, ikke alene om Guds Væsen og Egenskaber, men ogsaa om, hvad de skulde gjøre for at opnaa den Lykke at komme i hans Nærværelse efter Døden. Men Herren er alene Vejen. „Kristus er Vejen, Sandheden og Livet, Ingen kommer til Faderen foruden ham." Altsaa, vi kunne ikke stole paa noget Menneske „eller holde Kjød for vor Arm," som Frelseren siger. Vi paastaa bestemt og frimodig, at Menneskene med al deres Visdom og Klogt, med alle deres Theorier og Dogmer og med alle deres urimelige Paastande angaaende deres Troesprinciperss Gyldighed i Herrens Øjne, ere i Vildfarelse med Hensyn til Sandheden — ikke alene i det Punkt, som væsentlig er bleven udviklet her, men i Størstedelen af deres Tro, Ordinancer og Lærdomme. Og „hver den, som afviger og ikke bliver i Kristo Lærdomme, har ikke Gud. Men hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sønnen" (2. Joh. 9). Derfor I, som elske Sandheden, og som ønske at komme til Lyset, banlys de forvanskede Idéer, som ere blevne opammede i Eder, og som I have annammet af Mænd, der prædike for timelig Vinding, bøj Eder for Eders himmelske Fader og bed ham om Lys, og I ville visselig ikke vorde beskjæmmede. Vi

tro af disse faa Bemærkninger, at have bevist, at vor Gud og Abrahams, Isaks og Jakobs Gud er ikke det samme Væsen, som Verden tror paa.

En Advarsel fra Ældste Hyde.

Til Redaktøren af Sun.

Sir, Herrens Straffedomme i næsten enhver tænkelig Skikkelse ere paa en tydelig Maade begyndte at komme over Jordens Indvaanere, forbi de have forkastet det evige Evangeliums Fylde, hvilket de behage at kalde „Mormonisme". Derfor maa I nu ihukomme, at i samme Forhold, som Menneskeslægten arbejder paa at gjøre de Sidste-Dages Hellige eller deres Lærdomme forhadte og afskyede i samme Forhold, som Dommere, Lovgivere og Myndigheder i vort Land (Amerika) anvende deres Dygtighed og Kløgt til at opfinde Planer og Snarer, ved hvilke de kunne besnære Herrens Tjenere og lægge Hindringer ivejen for deres Mission, ved hvilke de ønske at plage og forstyrre de Sidste-Hellige, som ikke paa nogen uretfærdig Maade gaa ind i Nogens Rettigheder, nøjagtig i samme Forhold ville alle disse Straffedomme tiltage i Verden og bevirke, at alle Knæer skulle skjælve og ethvert Hjerte skal bæve.

Jeg vil anbefale en Forandring med Hensyn til Verdens Fremgangsmaade i dens Behandling af „Mormonspørgsmaalet", i modsat Fald vil den fremtidige Historie klarlig komme til at haandhæve Sandheden af denne min ydmyge og velmente Advarsel. Medens Menneskene ere ifærd med at opstille Planer for Omstyrtelsen af den Allerhøjestes Værk, smiler Herren i Himlen over deres Daarskab og vil tale til dem i et Sprog, som de hverken kunne modstaa eller bekæmpe.

Med Agtelse
Orson Hyde.

Konferencemødet i Malmø,

den 8de og 9de November 1873.

Konferencen overværedes af Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencens Præsident N. Andersen og Ældsterne J. Frantzen og H. K. Olsen. Største Delen af det lokale Præstedømme tilligemed mange Hellige og Fremmede vare nærværende.

Ifølge Missionærernes Vidnesbyrd havde Evangeliet gjort gode Fremskridt

paa flere Steder i Konferencen. I andre Egne derimod vare Menneskene mere haarde og uimodtagelige for Sandheden. De levede som i en Taage og følte ingen Interesse for de Ting, som henhøre til det tilkommende Liv. De Hellige havde det i Almindelighed godt og søgte at opfylde deres Pligter.

Brødrene talede, besjælede af Herrens Aand, og fremlagde mange af Evangeliets herlige Principer for Tilhørerne. Enhver af de Hellige skulde for Herren ifølge det Lys, han havde annammet, aflægge Regnskab for sine Handlinger i denne Tilværelse. Der hentydedes til den Modstand, Evangeliet havde mødt, da det først forkyndtes i disse Lande. Da havde Præster og Redaktører anvendt al deres Indflydelse for at udsprede allehaande usandfærdige Rygter om de Sidste-Dages Hellige og deres Lærdomme. Ikke desmindre, dette Værk havde havt Fremgang, og flere Tusinder af Oprigtige, som havde annammet det, vare blevne udsamlede herfra og hjem til Herrens Børn i Zions fredelige Dale. De vare udfriede fra deres Fædrelands Mørke og Trældom og levede nu som et lykkeligt og tilfreds Folk i et frit og af Herren velsignet Land. Deres Glæde var en Følge af Himlens Sandheder, som vare dem tildelte formedelst Lydighed til Herrens Befaling, aabenbaret til Menneskeslægten i disse sidste Dage. Der taltes om vore nærværende og tilkommende Forhaabninger. Dersom de Hellige vilde overholde den Pagt, de havde sluttet med deres himmelske Fader, vilde de blive delagtige i baade timelige og evige Velsignelser. Hvis de søgte at efterkomme de Raad og Lærdomme, de fik fra Tid til anden gjennem Herrens Tjenere, som vare satte til at lede dem, vilde de naa overmaade stor Salighed i det tilkommende Liv. Der gaves mange gavnlige Formaninger angaaende de Helliges Omgang med hverandre indbyrdes. De burde være imødekommende og kjærligsindede; de skulde ikke give Anledning til Splid og Tvedragt, men være overbærende med hverandre. Det var paa den indbyrdes Kjærlighed og gode Forstaaelse, at vi skulde kjendes, om vi vare Kristi Efterfølgere. Navnet „Hellig" kunde ikke gjøre os salige, dersom vi ikke bestræbte os for at være det i Ord og Sandhed. Vi som havde paataget os Kristi Navn, vilde i alle Prøver og Omstændigheder føle en levende Glæde i vore Hjerter ved at adlyde Evangeliets Love, som ere os givne til vort sande Vel baade for Tid og Evighed. Herren siger ved Profeten. Malachias 4, 2: „Men for Eder, som frygte mit Navn, skal opgaa Retfærdigheds Sol, og der skal være Lægedom under dens Vinger; og I skulle gaa ud og tage til som fedede Kalve." De tilstedeværende Fremmede vare meget opmærksomme til de gavnlige Lærdomme og Formaninger, som fremsattes, og som vilde være til sand Glæde og Velsignelse for Enhver, der vilde annamme og siden efterleve dem.

Konferencerapporten lød som følger: Konferencen er inddelt i 16 Grene, som tilsammen tæller 486 Medlemmer. Siden sidste Konferencemøde ere 48 Personer tillagte Kirken ved Daab.

De Hellige vedtoge enstemmig Forslaget om Autoriteternes Opholdelse baade i Zion og i Udspredelsen og ønskede at opholde hverandre indbyrdes. Konferencen sluttedes enstemmig til ubestemt Tid.

Olaf Jønson,
Skriver.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

Om Aftenen, den 16de, oprejste Fredsdommer Backenstos, som nærede stor Angest for sin Familie og Andres Skjæbne i Carthage, en bevæbnet Styrke, med hvilken han drog ned til denne By for at befri dem fra Pøbelens Magt. Angaaende dette Tog ville vi gjengive hans egne Ord:

„Ved vor Nærmelse til Byen bleve vi skudte paa af nogle af Pøbelen, som ikke desminbre øjeblikkelig løb deres Vej. Det gaar mig til Hjertet, naar jeg tænker paa, i hvilken rædsom Tilstand, jeg fandt min Familie. De vare i Hænderne paa en Bande sorthjertede Skurke, der vare skyldige i alle de Forbrydelser, som vore Love kunde opvise. — — De andre Familier, som jeg var bestemt paa at frelse, vare alle flygtede, med Undtagelse af Fru Deming, Enken efter General Deming. Haabende at hendes Mands nylige Død vilde dæmpe Forbitrelsen mod hendes Familie, tænkte hun at undgaa deres Hævn. Efterat være komne ind i Byen, saa vi Personer, som løb omkring i Gaderne med Ildebrande. Antagende at deres Hensigt var at sætte Ild paa deres Huse for siden at beskylde os for dette, toge vi øjeblikkelig vore Forholdsregler for at forhindre denne Gjerning og truede alle dem, som deltog i denne Ildspaasættelse, med Sværdet".

Næsten hver Time bragte Beretninger til Nauvoo om nye og grusomme Ødelæggelser, forøvede og blodtørstige Pøbel i de hærjede Distrikter. Postmesterne i Warsaw og Carthage samt Skattefogden og Assessoren i Hancock County, som opholdt sig i Carthage, bleve med Vaabenmagt forjagede fra deres Hjem, og den ene af dem havde kun en halv Time til Forberedelse for sin Afrejse. Disse Mænd vare ikke Medlemmer af Kirken; men Pøbelen bare Had til dem, fordi de vare Opponenter til deres afskylige Bedrifter. De vare Mænd af god Karakter, som vare almindelig respekterede af alle Klasser, indtil Forfølgelserne begyndte. En Vildheds og Galskabs Aand syntes at være kommen over en stor Del af dem, som vare benævnede Anti-Mormoner; og de skyede ikke tilbage for hvilkensomhelst Ugjerning, naar de blot derved kunde vælte Hævn over de Sidste-Dages Hellige og faa deres ondskabsfulde Hensigter satte i Udførelse. De vare vel vidende om, at de Gjerninger, de udøvede, vare lovløse, og derfor søgte de saa meget som mulig i alle Tilfælde at undgaa Opdagelse. Naar de vare ifærd med Ildspaasættelse, havde de i Almindelighed en Hest staaende i Nærheden, paa hvilken de i Nødsfald kunde undløbe.

Da Fredsdommer Backenstos havde faaet sin Familie velbeholdne paa Vejen til Nauvoo, fortsatte han tilligemed sin lille Styrke videre til Warsaw, men da han paa Marchen derhen kom til Kundskab om, at Pøbelen var ifærd med at afbrænde Huse i en lille By ved Navn Bear Creek, rettede de strax deres Skridt i Retning, hvor de saa Røg opstige. Da de kom i Nærheden af Brandstedet, delte de sig i smaa Afdelinger og forsøgte paa denne Maade at omringe Mordbrænderne, men disse opdagede dem og satte øjeblikkelig afsted saa hurtig, som Hestene kunde bære dem. Fredsdommeren befalede sine Mænd at forfølge Ild-

gjerningsmændene og hvis mulig at arrestere dem; men hvis de ikke vilde lade sig arrestere, da at nedskyde dem. Hans Ordre blev efterkommet, og Følgen var, at to af de Flygtende bleve skudte, og andre antoges at være saarede.

Dette var, som anført i en af Fredsdommeren af denne Provins udstedt Bekjendtgjørelse, det første Forsøg paa aaben Modstand mod Pøbelvoldsomhederne i den Del af Landet. Nu blev det indlysende, at de fredelige Borgeres forenede Bestræbelser var nødvendig for at standse dem, som vare bestemte paa at ødelægge baade Liv og Ejendomme. Beretninger indløb, at Pøbelen havde samlet sig i store Hobe paa forskjellige Steder og vare meget truende.

Fredsdommeren hvervede et Kompagni paa to hundrede Mand og satte paany ud til den sydvestlige Del af Provinsen, som til den Tid havde døjet mest af Pøbelens Ugjerninger. Efterat være kommen ud omtrent sex eng. Mil fra Nauvoo, sendte han Bud til denne By efter en stor Forstærkning og to Kanoner. Han anførte, at han ønskede at angribe Pøbelen i deres Tilflugtssteder og vilde, ved at stille Mænd ved Overgangsstederne, forhindre dem i at sætte over Floden. Præsident Young skrev øjeblikkelig til ham og advarede ham mod en saadan Fremgangsmaade, samt raadede ham til ikke at forsøge paa at hindre deres Overgang over Floden, ejheller omringe dem dér, hvilket vilde tvinge dem til at slaaes, hvis Følge udentvivl vilde blive Blodsudgydelse; men istedetfor dette, skulde han tillade dem at sætte over Floden til Missouri, dersom de ønskede det, og derpaa skulde han besætte Passerne og saaledes forhindre deres Tilbagekomst.

Flere bevæbnede Smaakompagnier bleve udsendte fra Nauvoo til forskjellige Dele af Landet for at beskytte de afsidesliggende Steder. Imidlertid afventedes Svar fra Fredsdommeren. Alt offentligt Arbejde i Nauvoo blev nedlagt, med Undtagelse af Tempelarbejdet, hvilket Præsident Young var bestemt paa at fortsætte, omend Arbejderne skulde være nødte til at holde Sværdet i en Haand, medens de arbejdede med den anden. Ifølge Bestemmelse skulde en Kanon affyres i Nauvoo som Signal for Indvaanerne til at samle sig, paa det de i Nødsfald kunde forsvare sig og sine Venner i de omkringliggende Distrikter. Præsident Young belærte de Hellige om deres Pligter og fraraadede dem at ødelægge Pøbelens Ejendele, hvis de skulde flygte og forlade deres Boliger.

Paa samme Tid, som Fredsdommerens Skrivelse angaaende Forstærkning ankom, blev Signalet givet. Nauvoos Borgere forsamledes paa en aaben Plads, bevæbnede med de Slags Vaaben, som de tilfældigvis havde i deres Besiddelse, og forventede at blive udsendte for at møde Fjenden. Men da Mændenes Kraft var nedbrudt ved Sygdom og alle de Gjenvordigheder, de havde gjennemgaaet, vare de ikke i nogen opmuntrende Tilstand for en saadan Tjeneste, hvis Aarsag det blev vedtaget, at de skulde forholde sig i Ro, indtil videre Ordre indløb.

Fredsdommerens Skrivelse omhandlede, at han havde bestemt sig til at følge Præsident Youngs Raad og undgaa Blodsudgydelse, hvis mulig. Han var kommen til Kundskab om, at omtrent otte hundrede af Pøbelen havde befæstet sig i Nærheden af Warsaw, ved Mississippi Floden, samt vare vel bevæbnede og havde én Kanon. Han ønskede, at fire hundrede Mænd skulde udsendes til hans Bistand. I sit Brev bad han Præsident Young om at nedbede Himlens Velsig-

nelser over ham og hans Mænd, paa det at ikke Fjenden skulde have Magt til at overmande dem. Fredsdommeren var ikke et Medlem af Kirken, men af dette var det indlysende, at han ikke manglede Tro paa den Gunst, som Præsident Young nød hos Herren.

(Forts.)

Blandinger.

Stormen den 16de og 17de Decbr. har afstedkommet store Ødelæggelser paa baade Sø og Land. Talrige Skibe ere forliste og mange gaaede tilgrunde med Mand og Mus. I Forening med den stærke Blæst kom ogsaa en ualmindelig høj Vandstand, som har bevirket stor Oversvømmelse paa flere Steder i Danmark, hvorved en betydelig Del Land er bleven overskyllet med Sand og Tang og saaledes gjort ustikket til Dyrkning. Paa Øen Egholm har Højvandet ifølge „Aalb Stiftst." anrettet stor Skade. Øen bestaar af cirka 1100 Tdr. Land, og deraf have formentlig de 500 Tdr. været oversvømmede. I Ribe stod Vandet 9 Fod over den almindelige Vandstand.

Vejrliget. Natten til den 23de f. M. udbrød i Aarhus, efter en stjerneklar Himmel indtil Midnat, pludselig Kl. 12¾ et Uvejr med Lynild, Torden og heftige Hagelbyger, som varede en Timestid. Samtidig rejste sig en Storm af Sydvest, der ifølge „Aarh. Stiftst." varede til Morgenstunden. Efter hvad der siges, har Lynilden slaaet ned ved Hørning, og en Ildebrand er seet der samme Nat. Natten til den 22de f. M. rasede der ifølge „Hjørring Av." i Saltum Sogn og Omegn et Uvejr med saa stærke Regn- og Hagelbyger samt Tordenvejr, at de fleste Folk stod op om Natten. Derefter trak Uvejret øster og sønder efter. Den 22de f. M. har der atter været stærk Storm fra Vest, ledsaget af Regn- og Hagelbyger; Barometret stod paa foranderligt. Uvejret tiltog om Aften den 22de med overordenlig Styrke. Det var nemlig en orkanagtig Storm, voldsomme Regnbyger, blandede med store Hagl, ja endog Torden og Lynild. Barometret stod under foranderligt. Stormen vedvarede den 23de. Dette Uvejr staar rimeligvis i Forbindelse med Jordrystelsen i Tyskland. Natten til den 23de f. M. har der over Kolding Egnen ifølge V. Av. raset et heftigt Uvejr med Lyn og Torden, Storm og Regnbyger. Samme Nat rasede der et Uvejr med Torden og Hagl over Aarhus og Omegn. Efter Sigende i „Jyllp." skal Lynilden være slaaet ned i Nærheden af Krudttaarnet, uden dog at foraarsage nogen Skade. Derimod er Hørning Mølle afbrændt til Grunden, formodenlig ved et Lynnedslag samme Nat.

I Darmstadt og Odenwald mærkedes der den 20de December om Eftermiddagen Kl. 2 stærke Jordrystelser i Retning fra Vest til Øst, ledsagede af underjordiske Drøn.

Paasejling. Dampskibet „Illimani", som den 9de f. M. ankom fra Callao til Liverpool, medførte den reddede Besætning fra det ved Sammenstød med det en-

gelske Pantserskib „Bellerophon" sunkne Dampskib „Flamsteed". Det fremgaaer temmelig tydelig af Beretningerne om Ulykken, at Uagtsomhed fra Pantserskibets Side har været Aarsagen til Ulykken. „Flamsteed" havde forladt Madeira den 21de November og blev den 24de om Morgenen observeret af Pantserskibet „Bellerophon", der signaliserede og holdt ned for at praie det. Derved kom Pantserskibet for nær „Flamsteed" saa dets Vædder traf Fartøjet om Bagbord agtenfor Mesanmasten, 14 Fod under Vandet, med en saadan Kraft, at „Flamsteed" sank uden at kunne reddes. Dog bleve alle Mennesker ombord reddede over paa „Bellerophon". „Flamsteed" med indehavende Ladning vurderes til en Værdi af 450,000 Rdl.

Stranding. Natten til den 25de f. M. er der ifølge „Thisted Av." paa Kliim Strand inddrevet et Barkskib, ladet med Tømmer, uden levende Folks Medfølge. Skibets Nationalitet er endnu ubekjendt, da det ikke har været mulig paa Grund af høj Sø at gaa ombord paa det. Ladningens Beskaffenhed er opdaget derved, at endel af Agterenden er ituslaaet.

Christopher Marinius Olsen er den 9de Oktober 1873 afgaaet ved Døden af Lungebetændelse i Logan, Cache County. Den Afdøde var født i Aalborg og var en blandt de Første, som hørte og annammede Evangeliet i Skandinavien i 1851. Han emigrerede i Utah i 1853, boede først i Salt Lake City og har for de sidste 11 Aar boet i Cache County. Han var oprigtig og trofast og har været et nyttigt Medlem i Samfundet. Den Bortgangne efterlader sig en stor Familie og mange Venner.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 8. *Den 15. Januar 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Ogden den 1ste August 1873.

(Fortsat).

Hvormange af Eder, som have levet i Territoriet for de sidste tyve Aar eller mere, have overholdt Tiendeloven? Hvormange have erlagt en Tiendedel af deres Ejendomme ved deres Ankomst hertil? Hvormange vilde komme herop med Ejendomme til en Værdi af femten eller tyve Tusind Dollars og deraf betale en Tiendedel som Overskud? „Men," sige Nogle, „er dette Tiendeloven? Hvis det er, da kan ikke jeg forstaa den." Dersom jeg forstaar Tiendeloven ret, da forlanger den af en Mand, som ved sin Ankomst til Zion har femten eller tyve Tusind Dollars, at han skal gaa til Herrens Husholder, Biskoppen, og sige: „Jeg har saamange Penge og saa stor Familie, Biskop, hvormeget af dette er nu overflødigt Gods?" „Aa," siger En, „dette skulde overlades til os selv at bestemme." Til vor egen Bedømmelse? Hvem i al Verden, blandt de Sidste-Dages Hellige, vilde have noget overflødigt Gods, dersom det stod til ham selv at bestemme det? Hvormange her i Ogden, den Dag i Dag, have erlagt en Tiendedel af deres Gods? Gaa gjennem hele Byen og spørg dens Indvaanere, om de have overflødigt Gods. Svaret vil blive: „Nej, jeg har ikke engang Midler nok til at drive mine Forretninger efter Ønske. Jeg har et Fabrik her og kunde ønske, at jeg havde nogle Tusind Dollars mer, end jeg har, til at drive det med. Jeg behøver tyve Tusind Dollars til og besidder intet overflødigt Gods." Saaledes er det — der bliver intet Overskud. I kunne gaa gjennem alle Stæder og Landsbyer og ikke finde en Mand, som besad overflødigt Gods. Af dette vil jeg dømme, at de Mænd, som skulle bestemme, hvad som er, og hvad som ikke er overflødigt Gods, ere Mænd, som ere beskikkede af Herren med denne Magt, nemlig Bi-

skopperne, som formedelst den Hellig-Aands Kraft og Storheden af deres Kaldelse have Kundskab om disse Ting. Denne Kirkes Præsident vil være fuldkommen kompetent til at afgjøre, om en Mand har overflødigt Gods eller ikke, og lad ham bestemme det, og Manden dermed være tilfreds. Dette er Tiendeloven, som er underordnet til baade Helligelsens og Enoks Lov.

Nu med Hensyn til den anden Del af Tiendeloven. En Mand kommer hertil med halvtredsindstyve Tusind Dollars, af disse blive de fyrgetyve Tusind af de rette Autoriteter bestemte som overflødigt Gods. Han begynder at virke med de overblevne Titusinde, anskaffer sig en Landejendom og Hjem, gaar ind i andre Forretninger og forskaffer sig ikke alene det fuldkomne Underhold, men finder ved Aarets Ende, at han har tjent et Tusind Dollars. Ogsaa af disse skal han betale Tiende, hvilket er hundrede Dollars. Dette er Meningen af Ordet „Tiende". Men Overskuddet, de fyrretyve Tusind Dollars, skulle helliges ligesom befalet i den første Paragraf i Aabenbaringen om Tiende.

Hvormange af de Sidste-Dages Hellige have overholdt endog den mindste Befaling, som Herren har givet angaaende deres Ejendomme. Maaske nogle Faa, ja, udentvivl Mange have vistnok gjort deres Bedste. Men Andre have været mer ligegyldige; de have ikke været opsætsige mod deres Gud, men de have været lidt for ligegyldige med Hensyn til at erlægge en Tiendedel af deres Indkomme. Er dette ret? Kunne vi ved at følge en saadan Fremgangsmaade vente nogen Fremgang? Burde vi ikke skamme os selv over, at vi ikke kunde overholde en af de mindre Love? Dette synes at være den sidste Lov angaaende Ejendomme, som Herren har givet for at frelse sit Folk. Vi burde spørge os selv: „Overholder jeg denne Lov? Forbereder jeg mig til den Dag, da Herren skal lade den højere Lov sætte i Kraft?

Jeg vil sige Eder, at den Dag er ikke fjern, da denne højere Lov vil blive sat i Kraft ikke alene i Ord, men i Gjerning. Gud har indtil nærværende Tid været overbærende. Det vil sige: der er en Aabenbaring, given i 1834, i hvilken Herren siger: „Lad de Befalinger, som jeg har givet angaaende Zion og hendes Love, blive satte i Kraft og opfyldte efter hendes Forløsning." Dette er at sige saameget: „I ere ikke forberedte paa at holde dem. Hvis jeg ikke til en vis Grad bærer over med Eder, ville de bringe Eder under stor Fordømmelse." Aabenbaringen forbyder os ikke at antage denne Orden, men vi ere heller ikke ved Bøder forbundne til at gjøre saa. Dog jeg tror, at der før Zions Forløsning vil være en frivillig Følelse blandt hendes Beboere til at udøve denne celestiale Lov. Jeg har fundet min Tro stadfæstet ved Profetierne, som ere givne i Pagtens Bog.

Herren har sagt, at Zion, før hun er forløst skal blive saa herlig som Solen, saa klar som Maanen, og hendes Bannere skulle være en Skræk for alle Nationer, og at det er nødvendig, at Zion opbygges ifølge det celestiale Riges Lov; thi imodsat Fald kan jeg ikke annamme hende, siger den Almægtige. Han kan ikke annamme hende, medmindre hun er opbygget efter Fylden af Loven om Helligelse. Alle de Zion'er, som nogensinde ere blevne gjenløste paa alle de Kloder, som Herren har skabt, ere blevne gjenløste ved dette Princip. Og Herren har sagt i Aabenbaringen, given til den gamle Enok: „Jeg har taget Zion til min egen Barm ud fra alle de Kloder, jeg har dannet." Nu, dersom han har gjort dette — dersom han har udvalgt

Zion'er, da har han udvalgt dem fra de forskjellige Verdener ved den celestiale Lov. De ere helligede ved den samme Lov, og de dvæle ved hans Barm, det er: under hans Raad og Beskyttelse, i Nærværelsen af hans Herlighed og ophøjede, — alle forløste ved den samme Lov, og af den Aarsag meddelagtige i den samme Herlighed, i den samme Ophøjelse og i den samme Fylde i de evige Verdener. Derfor, hvis det sidste Dages Zion skal blive regnet værdig til at samles med det gamle Zion, som var optaget før Syndfloden, hvis de skulle være værdige, naar Enoks Zion kommer, til at møde hendes Indvaanere og gjensidig falde hverandre om Halsen, og hvis de skulle være værdige til at nyde den samme Herlighed og Ophøjelse som det gamle Zion, da maa de ogsaa overholde den samme Lov. „Jeg kan ikke annamme Zion," siger Herren, „medmindre hun er opbygget ved denne Lov."

Der vil blive en stor Forberedelse før Zions Forløsning. Antag at vi alle skulde vende tilbage, lad os sige i dette Efteraar eller næste Aar — til Jackson County. Lad os antage, at en stor Del af os skulde blive tilbagesendte til vort Arveland i Missouri og i Egnene deromkring, og det skulde blive sagt til os: „Gaa I mine Sønner og opbyg Zion ifølge den celestiale Lov og formedelst Helligelsen af min Kirkes Ejendomme, som jeg har befalet," vilde I saa være forberedte til at udføre dette Værk? Besidde I nogen Erfaring i det? Have I tilegnet Eder Lærdomme ved Erfaring? Nej. Aar efter Aar ere hensvundne, siden denne Lov var givet, og de dengang Middelaldrende gaa nu paa Gravens Rand. Ungdommen ere opvoxne, og denne Lov er endnu ikke bleven praktiseret i vor Midte. Vi besidde kun den blotte Bogstav af Loven. Theorien har været til, men hvem har praktiseret den? Vil Herren annamme os i vor uvidende Tilstand? Medens vi have levet enhver Mand for sig selv, og Enhver søgende at tilegne sig Alt, som laa indenfor hans Omraade og næsten forsømt den underordnede Tiendelov, kunde det saa forventes, at Herren vilde sige til et Folk, som var saaledes stillet og uden Erfaring, at de skulde gaa tilbage til Jackson County? Der maa først gjøres en Forberedelse her, og det vil ikke forundre mig, naar dette Folks Præsidentskab formedelst Herrens Aands Paavirkning siger til os, at vi skulle praktisere denne højere Lov med Hensyn til vore Ejendomme.

Herren ønsker, hvad der angaar Rigdom og Gods, at betage enhver Mand og Kvinde Magten til at hæve sig over deres Broder eller Søster, og vil gjøre dem lige — ikke ved lige Deling af deres Gods, men ved Forvaltningsprincipet. Dette vil holde dem paa et lige Standpunkt. De kunne ikke paa nogen Maade blive ulige; thi det er udenfor deres Magt at blive det. Hvis en Mand taber Alt, hvad han har ved Ildsvaade, eller alle hans Kreaturer skulle dø, da er det et Faktum, at han alligevel er ligesaa rig som de Andre, netop fordi han er en Forvalter. Han ejer Intet, de heller ikke. „Men," spørger En, „skulle vi aldrig blive Ejere af Noget?" Jo, thi ligesom vi nu se Børn virke for deres Fader, som alligevel betragter dem som Indehavere af sit Gods for en vis Tid, saaledes er det ogsaa med de Sidste-Dages Hellige. De skulle være Husholdere til at begynde med, men Tiden vil komme, da de skulle faa deres Arv. Aabenbaringen siger os, naar den Tid skal komme.

Naar den syvende Engel lader sin Basun lyde, og efterat Folket har be-

staaet Prøven i deres Forvaltningsskab, og naar Jesus kommer i sin Herlighed, da skulle de modtage deres Arv og være lige med ham. Som Følge heraf var det ikke noget Vidnesbyrd til Abraham, Isak og Jakob, at de, fordi Herren havde forjættet dem Kanans Land, skulde tage det i Besiddelse samme Dag, Forjættelsen var givet. Nej, de maatte prøves en Tid for at vise deres Værdighed, indtil den Tid kom, da de skulde komme frem af deres Grave, og Jorden skulde blive forandret og renset fra Forbandelser, da skulde de erholde deres Arv. Saaledes vil det ogsaa ske med de Sidste-Dages Hellige. Herren sagde den 2den Januar 1831:

„Jeg har besluttet at give Eder et Forjættelsens Land, paa hvilket der ikke skal være nogen Forbandelse, naar Herren kommer. Se, dette er min Pagt med Eder: I skulle annamme det som en Arv, medens Jorden staar, og derefter skulle I eje det i al Evighed, og det skal aldrig forgaa."

Meningen hermed var ikke, at vi skulde komme i Besiddelse af denne Forjættelse dengang eller i 1831; men naar vi havde vist, at vi vare vise Husholdere og havde gjort Regnskab for vort Forvaltningsskab og vare antagne, da skulde vi erholde vor Arv — ikke for Tid alene, men i al Evighed, Amen.

Tale af Ældste Erastus Snow,

afholdt i Salt Lake City, den 14de Septbr. 1873.

„Men det skal ske i de sidste Dage da skal Herrens Hus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøjet over Højene, og alle Hedninge skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle gaa og sige: Kom og lad os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem. Og han skal dømme blandt mange Folk og straffe stærke Hedninge indtil langt fraliggende Steder; og de skulle sammenslaa deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd mod et andet, og de skulle ikke mer lære at føre Krig. Men de skulle bo, hver under sit Vintræ og under sit Figentræ, og der skal Ingen forfærde dem; thi den Herre Zebaoths Mund har talet det. Og alle Folk vandre hver i sin Guds Navn, men vi, vi skulle vandre i Herren vor Guds Navn, evindelig og altid. Paa den samme Dag, siger Herren, vil jeg sanke hende, som halter, og samle hende, som er fordreven, og den jeg har handlet ilde med. Og jeg vil gjøre hende, som halter, til at blive tilovers, og hende, som er langt hen fordreven, til et stærkt Folk; og Herren skal regjere over dem paa Zions Bjerg fra nu og indtil Evighed" — Micha 4, 1 8.

Jeg har læst dette Skriftsted for Tilhørerne, som for største Delen vistnok tro som jeg, nemlig, at det er en Profeti, som direkte angaar de sidste Tider og denne Dag og Tidsalder, som

nu skrider ind over Jorden. I de jødiske Skrifter gives der mange Ting, hvis Opfyldelse er bleven en Del af Historien. Men der ere mange andre Ting, som ere talte ved Herrens Mund gjennem hans Tjenere, Profeterne, og som endnu staa uopfyldte. Det er et Punkt af væsentlig Vigtighed til mig at være istand til at skjelne de Ting, der ere aabenbarede af Herren, der henhøre til Fremtiden, og som endnu ikke ere opfyldte. Han aabenbarede paa Forhaand til Slægten i Noa Dage, om Syndflodens Komme og gav dem en timelig Advarsel ved sin Tjener, som han udsendte blandt dem til at kalde dem til Omvendelse fra deres Synder, og til at forberede sig til det, som skulde komme over Jorden. Han forudsagde Abraham den Trældom, som hans Sæd skulde gjennemgaa i Egyptens Land, om deres endelige Udfrielse ved Moses og om deres Nedsættelse i det forjættede Land, Kanan. Moses og andre Profeter, opreiste efter ham, forudsagde de Velsignelser, som formedelst Tro og Lydighed skulde komme over Israels Børn, samt de Plager og Straffedomme, de vilde blive underlagte, dersom de vare vantro og ulydige. Hvo som vil læse Mose Profetier, der indeholdes i femte Mosebog, fra det 28de til det 33te Kapitel, vil dér tydelig bemærke de store Tildragelser i Abrahams Efterkommeres Historie, fra de Dage indtil Tiden, da de skulde annamme deres forjættede Arv, som hentydes til i det Kapitel, der er anført af Profeten Micha. Alle disse store Tildragelser have været profeterede eller forudforkyndte paa en meget tydelig og bestemt Maade, og ingen ere mer klare, end de, der ere af Moses, da han stod som Leder for Israels Børn.

Herrens Handlemaade med den menneskelige Familie har altid været Gjenstand for Profeti og Aabenbaring, og især deleshed har dette været Tilfældet med Sems Efterkommere samt med Abrahams, Isaks og Jakobs Afkom, og ikke alene med Ejendomsfolket, men med alle Nationer, med hvilke de vare forbundne og med hvilke de mer eller mindre stode i Samfund. Alle Ting desangaaende have været Gjenstand for Profeti, men selve Profetiens Byrde fra Verdens Begyndelse og ned til nærværende Tid synes at skulle komme over vore Dage — hvilke ere alle Tings Gjenoprettelsestid, som saa ofte er bleven omtalt af Herrens Profeter. Ved at læse Apostlenes Gjerninger, 3die Kap., finde vi, at da Petrus talte til de forundrede Jøder, der havde forsamlet sig ved den Lejlighed, da han helbredede den Lamme i Tempelporten, hentydede han til Kristus, hvem de havde korsfæstet, og hvem Faderen havde oprejst fra de Døde, til hvilket de (Petrus og Johannes) vare Vidner, og sagde dem, at den samme Kristus var optagen til Himlen, hvor han vilde forblive ved Faderens højre Haand, indtil alle Tings Gjenoprettelse, som omtalt ved Profeterne fra Verdens Begyndelse. Da vilde han, Jesus, igjen komme ned paa Jorden. Fra dette Skriftsted lære vi, at Petrus og hans Brødre Apostlene forstode Lærdommen om alle Tings Gjenoprettelse, og at dette skulde finde Sted i de sidste Dage til Forberedelse for Frelserens anden Tilkommelse.

Dette var Noget, som angik saavel Englene som Profeterne. Vi læse i det første Kap., Apostlenes Gjerninger, at Jesus ledte sine Disciple til Oliebjerget, hvor han opløftede sine Hænder og velsignede dem; og idet han var ifærd med at give dem deres sidste Hverv — at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen og døbe dem i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands

Navn, blev han optagen i en Sky for deres Øjne. Og som de stode og stirrede op mod Himlen efter ham, stode to Engle hos dem, klædte i hvide Klæder. Disse sagde: „I galilæiske Mænd, hvi staa I og se op til Himlen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himlen, skal komme igjen saaledes som I have seet ham fare til Himlen."

Tiden for alle Tings Gjenoprettelse har ikke alene været en Gjenstand til Betragtning for Englene, Profeterne og Apostlene, men til alle Hellige, hvis Forstand har været oplyst formedelst Aabenbaringens Aand fra det Høje. Kapitlet, som jeg har læst hos Profeten Micha, henfører denne Tid til de sidste Dage, og det dér Omhandlede er maaske lidt mer tydelig og bestemt end de andre Profetier. Skriftstedet lyder saaledes: „I de sidste Dage skal Herrens Hus's Bjerg være beredt paa Bjergenes Toppe og det skal ophøjes over Højene, og mange Folk skulle løbe dertil." „Herrens Hus's Bjerg!" Dette var et særegent Udtryk og var anvendt af Profeterne, fordi det var en meget almindelig Talemaade blandt Israel i Davids og i Profeternes Dage, flere hundrede Aar efter ham; thi idet de tale om Bjerget Moria, paa hvilket Salomons Tempel var bygget, benævne de det „Herrens Hus's Bjerg". Moria er en Høj i Jerusalem, paa hvilken David anlagde Grunden til Templet, som Salomon lod bygge, og dette Sted blev benævnet „Herrens Hus's Bjerg". Dette Tempel undergik flere Ødelæggelser af Hedningene, som til forskjellige Tider gjorde Indfald blandt Israel, men det blev istandsat og bevaredes i god Stand til Frelserens Dage. Dog medens han var paa Jorden, forudsagde han dets totale Ødelæggelse formedelst Folkenes Vantro. Han sagde (Matth. 24, 2), at Tiden skulde komme, da der ikke skulde lades Sten paa Sten tilbage paa Templet. Profeten Micha forudsagde det samme. „Hører dog dette, I Hoveder i Jakobs Hus og I Fyrster i Israels Hus! I som have Vederstyggelighed til Dom og forvende alt det, som er Ret! Hver, som bygger Zion med Blod og Jerusalem med Uret! Dens Hoveder dømme for Skjænk, og dens Præster lære for Betaling, og dens Profeter spaa for Penge, dog forlade de sig fast paa Herren, sigende: er ikke Herren midt blandt os? Der skal ikke komme Ulykke over os. Derfor skal Zion pløjes som en Ager for Eders Skyld, og Jerusalem blive til Stenhobe, og Husets Bjerg til Høje i en Skov" (3, 9).

Denne sidste Forudsigelse er bleven bogstavelig opfyldt. Historien beretter, at Jerusalem er bleven til Stenhobe og Ruiner, Herrens Hus's Bjerg er forvandlet til Høje i en Skov og er bleven pløjet som en Mark. Det er en historisk Kjendsgjerning, at selve Grunden til det underfulde Tempel har været pløjet som en Ager, og dets Ødelæggelse var saa fuldstændig, at ikke en eneste Sten af Grundvolden blev ladt tilbage. Og paa det at der ikke skulde være det mindste Spor levnet, til hvilket Jøderne kunde klynge sig, lod den romerske Kejser Plovmanden gaa over Grunden, og paa denne Maade skete det, at baade Profetens og Frelserens Ord gik i bogstavelig Opfyldelse. Denne Forbandelse og Ødelæggelse var forudsagt og blev udøst over Folket, og tilsidst bleve de adspredte og fordrevne, ene og alene grundet paa deres Kongers, Dommeres og deres egen Fordærvelse og Ugudelighed. Men det skal ske i de sidste Dage, siger Herren ved Micha, at Herrens Hus's Bjerg skal beredes paa Bjergene og ophøjes over Højene, og mange Folk skulle løbe dertil.

Her er en Forjættelse, til hvilken Israels Hus kan fæste deres Tillid, thi Herren vil ikke for bestandig skjule sit Ansigt for sit Folk; men han vil udvælge et Sted, som omtalt, og dér skal hans Hus opbygges, og Folk fra alle Nationer skulle rejse dertil.

Dette Herrens Hus's Bjerg, som skal grundlægges paa Bjergenes Toppe synes for Profetens Blik at være beliggende paa et ganske afvigende Sted til det, hvor det Herrens Hus i gamle Dage var beliggende, nemlig paa Jerusalems Høj. Huset i de sidste Dage, siger Profeten, skal ligge paa „Bjergenes Toppe" Læg Mærke til dette Udtryk, ikke paa Toppen af ét Bjerg, ejheller paa Toppen af det højeste Bjerg, men paa Bjergenes Toppe — Flertalsformen er her anvendt. Med andre Ord: Det skal være beliggende i Midten af de høje Steder paa Jorden, ikke ved Havets Kyster; thi naar vi tale om Bjerge paa Jordens Overflade, mene vi Forhøjninger, der ere ophøjede over Havfladen.

Herrens Hus's Bjerg skal beredes paa Bjergenes Toppe i de sidste Dage, og Folk skulle løbe dertil fra alle Nationer. Og hvorfor? Hvad vil være Hensigten og Øjemedet med deres Udvandring fra Nationerne? De skulle sige: Kom, lad os gaa op til Herrens Hus's Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at vi maa lære om hans Veje og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem. Af dette se vi Øjemedet for Folkenes Udvandring. De ville drage op til Herrens Hus's Bjerg for at lære om hans Veje, paa det de maa vandre paa hans Stier. Og Herren skal dømme blandt mange Folk, siger Micha, og straffe stærke Hedninge indtil langt fraliggende Steder, og de skulle sammenslaa deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd mod et andet, og de skulle ikke mer lære at føre Krig — Jeg vil sanke hende, som halter, og samle hende, som er fordreven, og den jeg har handlet ilde med, ja, endog den udvalgte Abrahams Sæd, Israels Hus, som har været adspredt og fordreven. — Jeg vil indsamle hende, som var adspredt, og som var langt hen fordreven og gjøre hende til et stærkt Folk; og Herren skal regjere over dem paa Zions Bjerg fra nu og indtil Evighed.

Esaias bruger næsten det samme Sprog i sit andet Kap. Ezekiel har i sit 37te Kap. anvendt et lignende Sprog, idet han forudsiger Gjenoprettelsen af Israels Hus og Indsamlingen af Guds Folk, at Herren skal regjere over dem, og at et Fredsherredømme skal blive oprettet paa Jorden.

At denne og andre Profetier af lignende Karakter endnu staa uopfyldte maa synes indlysende til enhver tænkende Sjæl; thi siden disse Profetier vare givne, har der aldrig været en Tid, i hvilken Nationerne sammenslog deres Sværd til Hakker, deres Spyd til Segle, levede i fuldkommen Fred med hverandre og vandrede paa Herrens Veje. Men Profeterne have forudsagt, at en saadan Tid skal komme. De samme Ting bleve forkyndte af Frelseren og af Englene, som forjættede hans anden Tilkommelse. Mærk Eder Øjemedet med Indsamlingen — Nationerne skulle sige: „Lad os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at vi maa lære om hans Veje og vandre paa hans Stier." Hvorledes vil dette ske? Ved at Loven udgaar af Zion og Herrens Ord af Jerusalem. Paa hvilken Maade kan det opfyldes, medmindre Herren aabenbarer sig til sit Folk og taler i deres Midte som i gamle

Dage, ved sin egen og sine Profeters Røst, ved Aabenbaringens Aand og ved Administration af Engle?

Jeg er vidende om, at mange Folk i vor Tid forsøge paa at give Bibelens Profetier en mystisk Forklaring, og at der er en Hang hos dem til at forvanske den ligefremme og klare Mening af Profeternes Udsagn og give dem en egen Udlæggelse. Men Apostlen Petrus siger i sit andet Brev, første Kap., at ingen Profeti i Skriften kan udlægges af sig selv; thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Villie, men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Hellig-Aand. Paa det de maa være istand til at forstaa Profetierne, formaner Apostlen sine Brødre til at give Agt paa dem som paa et Lys, der skinner udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenrøden oprinder i deres Hjerter.

Det er Sandhed, at Profeterne have fortalt os om Drømme og Syner, som de have havt, og i nogle Tilfælde har Herren forklaret og udlagt dem, og som saadanne ere de overgivne til os; men hvor han ikke har fundet Behag i at give nogen Forklaring, dér maa vi standse til dette sker; thi det hører ikke Menneskene til, at give dem nogen egen Udlæggelse. Det er skrevet: „Udlæggelse hører Herren til", og hvor det har behaget ham at fortolke, tilkommer det os at annamme det som det er, og hvor det ikke har behaget ham at gjøre saa, er det for os at vente til dette sker og ikke forsøge paa at paatvinge Menneskeslægten vore egne Fortolkninger af, hvad Herren har aabenbaret. Hvor ligefremme Forudsigelser ere nedskrevne, tilkommer det os at forstaa disse i Lighed med andre Forfatteres Værker — nemlig ifølge den klare og tydelige Mening af Sproget.

Hvorledes, vil jeg igjen spørge, kunne disse Profetier blive opfyldte i de sidste Dage, medmindre Herren igjen taler fra Himlen? Hvor skal Herrens Hus's Bjerg blive beredt paa Bjergenes Toppe, hvis ikke Herren tilkjendegiver hvor han han vil oprette sit Hus og sit Zion i de sidste Dage? Paa hvilken Maade vil det ske, at Loven skal udgaa af Zion og Herrens Ord af Jerusalem, dersom ikke Gud nu ligesom fordum taler fra Himlen?

Som Sidste-Dages Hellige annamme vi de gamle Profeters Ord og tro, at de ville gaa i bogstavelig Opfyldelse. Er Jerusalem paa en bogstavelig Maade bleven til Stenhobe? Kom Abrahams Sæd paa en bogstavelig Maade i Trældom under Egypterne? Bleve de bogstavelig befriede og bragte ud fra dette Land ved en stærk Haand og stor Kraft? Førte Herren dem paa en bogstavelig Maade til Kanans Land, hvilket han havde forjættet til Abraham? Ere de bogstavelig blevne opbrudte og fordrevne fra dette Land? Blev Frelseren paa bogstavelig Vis, som forudsagt ved Profeten, født af en Jomfru? Led han paa en bogstavelig Maade for vore Synder, og maatte han undergaa Alt, som var profeteret? Kastede hans Fjender Lod om hans Kjortel, og delte de hans Klæder, ifølge Ordet? Blev Faarehyrden paa bogstavelig Vis slaaet og Faarene adspredte, da Jesus blev korsfæstet? Ja, i alle disse Punkter, beretter Historien om den mest nøjagtige og bogstavelige Opfyldelse af disse Profetier. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Januar.

Fordomme mod Guds Folk.

De mest sælsomme Idéer vare for nogle Aar siden antagne om de Sidste-Dages Hellige — om deres Gudsdyrkelse og deres Levemaade i Utah. Til en vis Grad have disse egne mangeartede Meninger nu undergaaet en Forandring. I de sidste Aar, grundet paa en let og mer direkte Kommunikation med de Helliges Indsamlingssted og Folket selv, har en Omvæltning fundet Sted med Hensyn til Menneskenes Anskuelser angaaende „Mormonernes" Tro og Levevis; og som en naturlig Følge heraf, har Fordommen, som tidligere existerede mod dem, antaget en mildere Karakter. Til en Tid existerede der i mange Dele af de Forenede Stater — og Folkets Uvidenhed derstelds var mindre undskyldelig end deres Uvidenhed, som levede i andre og mer fjerntfraliggende Lande — den mest bitre Fordom mod „Mormonerne", som de dengang vare og endnu ere paa en foragtelig Maade benævnte. De vare af nogle Daarer antagne for en Klasse af Dødelige af et ualmindeligt Udseende og ganske forskjellige fra andre Folk. Denne tossede Uvidenhed er dog nu til en væsentlig Grad bleven forjaget fra en stor Del af vore Medmenneskers Sind; og det er i Almindelighed antaget, at „Mormonerne" i fysisk Henseende ere lig andre Folk og begavede med de for Menneskeslægten almindelige Egenskaber. Dog, uagtet de nu ere mer bekjendte og antagne for i Udseende at have Lighed med andre menneskelige Væsener, ere de ikke desmindre anseede som manglende i andre Retninger, — nemlig med Hensyn til Moralen og Religionen.

Det er i disse Punkter, at Menneskeslægten, som hylder denne Anskuelse, ere fordomsfulde mod „Mormonerne". Hvis de, der ere blevne bedre bekjendte med dette Folk, og som følgelig deraf have maattet tilstaa, at de ere begavede med almindelige menneskelige Egenskaber, havde søgt at gjøre sig familiære med „Mormonernes" moralske og religiøse Tilstand, vilde de snarlig have opdaget, at omendskjøndt de fra et fysisk Standpunkt betragtet vare lig andre Mennesker, stode de dog i moralsk og religiøs Henseende langt over Resten af Menneskeslægten.

Fordomme ere Resultatet af Uvidenhed; og som Følge af, at Menneskene ikke have nogen Kundskab angaaende de Sidste-Dages Helliges Anskuelser, hvadenten det er formedelst en afgjort Uvillie mod at kjende dem eller grundet paa Mangel af Lejlighed til at tilegne sig denne Kundskab, ere de saaledes stillede, at de faa et fejlagtigt Indtryk og en falsk Idé angaaende de Helliges Levevis. Det har aldrig været nogen let Sag at gjøre Kristi Evangelium eller dem, som tro derpaa, populære i Verden, men som en Modsætning hertil have Guds Tjenere maattet stride med Fordomme, som ere rejste mod Sandheden formedelst Uvidenhed og Tilbøjelighed til „at tro Løgn", som Paulus omtaler.

Der gives ingen retfærdig Aarsag, hvorfor Folk i dette eller i noget andet Land skulde se hen til de Sidste-Dages Hellige med endog den mindste Grad af Fordomme; thi denne Kirkes Ældster have anvendt deres yderste Flid og Nidkjærhed for at forjage Folkets fejlagtige Anskuelser og oplyse den Uvidende og Fejlunderrettede angaaende de Helliges Tro og Lærdomme. Aar efter Aar blive gudfrygtige Mænd, bekjendte for deres ærlige Rygte og strenge Moralitet, udsendte fra Utah for at udsprede Evangeliets Lærdomme og tilintetgjøre de falske Rygter og taabelige Fordomme og Begreber, der ere opstaaede mod Zions Indvaanere. Understøttede af de indskrænkede Hjælpekilder, som staa til deres Raadighed, og efter de dem omgivne Omstændigheder, have de, naar Lejlighed gaves, forkyndt og fortsætte endnu at forkynde, hvad de ere overbeviste om er den evige Sandheds Principer. Omendskjøndt deres Tale ikke er bleven hørt i de store og prægtige Haller og af aristokratiske og lærde Forsamlinger, og uagtet ingen Kirker ere opførte til deres Brug eller til Ære for deres Sag, er dog ikke dette grundet paa deres Uvillie mod at afbenytte slige Lejligheder, hvorved de kunde have Anledning til at udsprede Kundskab om deres Lærdomme; men Grunden er den, at en saadan Lejlighed er dem betagen, og fordi de mægtige og lærde Klasser i Samfundet ere uvillige til at lytte til de simple og ligefremme Sandheder, som blive fremførte af disse ringe og uanseede Mænd.

Saavidt der gaves Lejlighed, og de foragtede og miskjendte Sidste-Dages Helliges Evner og Midler strakte til, har altid en Nidkjærhed, der i Alvor og Hengivenhed langt overgik disse Mænds, der vare Oprettere af menneskelige Systemer, uagtet deres Indflydelse, Midler og andre Goder, som laa indenfor deres Omraade, udmærket vore Ældsters Bestræbelser i at udsprede de himmelske Principer. Ingen anden Religion kunde have udstaaet en saadan heftig Modstand, som den de Hellige mødte, da deres hellige Troes første Principer bleve, ved Josef Smith og andre af Herrens Tjenere, tilbudte Verden. Den Opposition, som mødte de Hellige og deres Religion, medens Profeten Josef levede, har aldrig ophørt og vil aldrig ophøre, saalænge Sandhed og Vildfarelse existere paa Jorden. Striden mellem disse to Parter vil ikke ende, førend Satans Magt over Menneskenes Sind ophører. Af dette maa vi derfor forvente, at saalænge Vildfarelser herske i Menneskenes Hjerter, ville Fordomme fortsætte i Tilværelsen og den Allerhøjestes Hellige blive miskjendte og foragtede.

Til Slutning ville vi anføre til Lys og Opmuntring for dem, som paa Grund af falske Begreber skulde nære Fordomme mod de Hellige, følgende Ord af Profeten: „Dersom Nogen giver Svar før han hører, da er det ham en Daarlighed og Skam." (Ordspr. 18, 13).

Ifølge Meddelelse fra Utah ere Præsident Brigham Young og hans første Raadgiver G. A. Smith rejste til den sydlige Del af Territoriet, St. George, hvor de skulle opholde sig under den kolde Vintersæson.

Korrespondance.

Amerika.

Spring City, den 24de Novbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen og Medhjælper John Frantzen.

Kjære Brødre.

Efter saa lang Taushed fra min Side, tager jeg Pennen for at nedskrive nogle af mine Tanker til Eder og berøre den Sag, hvilken vi have den Ære at forsvare. For nogle Uger siden erholdt jeg en lang og meget interessant Meddelelse fra Broder Frantzen, hvilken jeg forsømte at besvare i det Samme, men var ikke desmindre glad ved at høre om Eders lykkelige Ankomst til Eders Arbejdsmark, og at I vare ved en god Helbred.

Eders Familier ere for det Nærværende alle vel, og jeg tror, at de befinde sig i det Hele taget bedre, end man kunde vente. Dog, Broder Larsen har mistet sit lille Barn, som var sygeligt, førend han rejste, hvilken sørgelige Hændelse han utvivl er bleven underrettet om længe før nu. Et sødt, lille Barn, som hun laa og smilede! Hun blev ledsaget til sit sidste jordiske Hvilested af mange sørgende Venner.

Den hæderlige og ansvarlige Stilling, De indehaver, ved at præsidere over de Hellige i Midten af en Familie eller Gruppe af Nationer, hvis fordums Historie retteligen har talt dem blandt de Berømte, kan ikke fejle i at indgyde Dem en klar Opfatning med Hensyn til den Forpligtelse, der paahviler Dem, i at forkynde Evangeliet til den skandinaviske Nation med den Dygtighed og Bestemthed, Troskab og Udholdenhed, som kan sikre Frelse til Mange, og saaledes krone Deres Arbejde med en overmaade stor Belønning.

Vi ere ikke i dette Aar i nogen særlig Grad blevne besværede af Bjergenes „Røde Mænd". Vort Korn, omendskjøndt let, er ikke desmindre overflødig til at møde Folkenes Fornødenheder. En del Sygdom har grasseret blandt vore Børn, fem have været syge, af hvilke de tre endnu lide, men som vi haabe gaa fremad til Bedring. Disse Dage ere Sygdommens, Pestilentsens og Dødens Tid. Koleraen tilligemed den Gule Feber have grasseret meget ødelæggende i de østlige Stater. Ildebrande, Oversvømmelse, Orkaner, Uvejr og Hvirvelvinde have i en voldsom Grad hærjet vort Land, siden De forlod Hjemmet; og i Sandhed, det synes at have været et Gjengjældelses Aar for Zions Modstandere.

Omendskjøndt det er populært nutildags at lade Haant om, hvad Verden behager at kalde „Mormonisme", og at fremføre dens Forsvarere for Forhaanelse og Foragt — at udarbejde Love til Undertrykkelse af et uskyldigt og stræbsomt Folk, som have valgt deres Tro som en Grundvold for deres Haab hinsides Graven, saa vil denne ondskabsfulde og undertrykkende Fremgangsmaade dog ikke skade dem, men tvertimod komme over Hovedet paa Gjerningsmændene med en Kraft og Styrke, der vil bringe dem til at bede Bjergene at falde over sig. Mørket regjerer; og denne Verdens Fyrste har den direkte Styrelse over Nationerne. Dog Livets Fyrste regjerer, omend indirekte, saa dog med en stærkere Arm. Herrens Finger har ganske mildt

rørt ved denne Verdens Gud i Amerika, og har bragt ham til at visne. Landets store finantsielle Institutioner ere næsten exploderede og have faaet et temmelig alvorligt Stød.

Bedrageri og Underslæb, Tyveri og Skurkestreger er Dagens Orden blandt de høje Cirkler. Skurke og Forførere tiltage i en gruopvækkende Grad. Kjæltringstreger af enhver Slags florere og bliver mer og mer populær i baade Statsstyrelsen og i den finantsielle Verden. Alle disse Ting skulde være et Bevis for de Hellige, at Tiden nærmer sig; og de tale til os med Tordenstemme: „Vær ogsaa I rede; thi Herrens Engel har udtømt sin Skaal over Dyrets Afkom, og dets Rige er fuldt af Mørke. Men velsignede ere de Sagtmodige, paa hvis Hjerter Evangeliets Sandhed virker med større Kraft, end de høje Raab fra en ugudelig og formørket Generation.

Herren har sendt Evangeliet for at uddrage fra Verden de Oprigtige, og har indsat Eder som sine Agenter og Befuldmægtigede til at forsvare dets værdifulde Rettigheder.

Jeg vil afgive mit Vidnesbyrd til disse højtidelige og vigtige Sandheder. Jeg ved, at Herren talte fra Himlen til sin Tjener, Josef Smith, og overgav ham, ved en Engels Betjening, Nøglerne til sit Rige, hvilke ogsaa bleve bekræftede paa Brigham Young, som endnu lever som et trofast Vidne om Kongernes Konge og Herrernes Herre til Fylden af det evige Evangelium. Og paa forskjellige Maader har Herren sendt og betegnet mig disse Sandheder; og uagtet mit Livs Strøm nu begynder at falde, føler jeg det som min Pligt at bære dette mit ydmyge Vidnesbyrd til mine Medmennesters Gavn og Frelse.

Altid erindrende Eder i mine Bønner, forbliver jeg Eders mest trofaste Broder i Evangeliet.

Orson Hyde.

Konferencemødet i Kjøbenhavn,

den 15de og 16de November 1873.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Eftmdg. Kl. 2 i vor gamle Forsamlingssal paa Nørrebro. Følgende Zionsbrødre vare nærværende: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencepræsidenterne C. F. Schade, N. Anderson og P. C. Christensen, Ældsterne J. Hansen, C. Winge, P. C. Geertsen og J. Anderson; P. C. Carstensen, Præsident, og P. O. Hansen, omrejsende Ældste i Kjøbenhavn Konference, samt Ældsterne J. Frantzen og H. K. Olsen, Medhjælpere paa Kontoret. Ikke ret Mange vare tilstede ved den første Forsamling. Missionærerne indgave deres Rapporter. Tilstanden var god, og de Hellige vare i Almindelighed nidkjære i at efterleve Herrens Love. Evangeliet havde havt god Fremgang; mange gode Forsamlinger vare afholdte baade blandt Hellige og Fremmede, og en hel Del Skrifter og Bøger vare solgte. Ingen Forfølgelse,

værd Omtale, havde virket forstyrrende i Brødrenes forskjellige Missionsmarker. Øvrighederne vare for det Meste humane og lode Evangeliets Forkyndere have fri og uhindret Fremgang. Missionærerne følte stor Glæde over at være beskikkede som Sandhedens Budbærere og ønskede at fortsætte med Udbredelsen af denne store og ophøjede Gjerning. Flere unge Brødre bleve kaldte til at missionære i den kommende Vinter, og der nærededs godt Haab om, at de ved Herrens Hjælp skulde være istand til at udbrede meget Lys og Kundskab blandt vore Medmennesker, som dvæle i Mørket angaaende Herrens herlige Frelsningsplan.

Om Aftenen Kl. 8. De resterende Missionærer berettede om deres Missionsvirksomhed, og Brødrene talte Livets og Saliggjørelsens Ord til de Forsamlede, som følte sig meget opbyggede.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Konferencen i Morskabstheatret paa Frederiksberg, ved hvilken Lejlighed en talrig Skare Fremmede havde indfundet sig. Det foresloges at opholde det præsiderende Præstedømme baade i Zion og i Adspredelsen, samt at de Hellige skulde opholde hverandre indbyrdes i deres Tro og Forbønner. Dette Forslag blev enstemmig vedtaget. Derpaa talte Brødrene og vidnede i kraftige Ord angaaende Oprettelsen af Herrens Gjerning i denne sidste og store Uddeling. Der hentydedes til Menneskenes mangehaande forvildede Læresætninger, som alle tjene til at føre dem bort fra Herren, deres Gud. Jordens Beboere bekjende, at de tro og tilbede et Væsen, som de benævne Gud, men hvad Begreb have de angaaende denne deres Gud? Deres Tro med Hensyn til Herrens Skikkelse var aldeles i absolut Modsætning til Bibelens Lærdomme; thi den lærer ikke, som de Skriftkloge nutildags, „at Gud er en Aand, som ikke kan afbildes i nogen menneskelig Lignelse,“ men den siger, at vore første Forældre, Adam og Eva, vare dannede i vor himmelske Faders Billede (1. Moseb. 5, 1). Paulus siger (Hebr. 1, 3.), at Kristus er Guds Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede. Frelseren siger til Filippus ved en vis Lejlighed: „Hvo mig haver seet, haver seet Faderen; hvorledes siger Du da: vis os Faderen.“ (Joh. 14, 9). Den hellige Skrift siger, at Gud har Øjne, at han har Fødder — „thi Jorden er hans Fodskammel,“ at han har en højre Haand, og at Frelseren sidder ved denne. De have kun en taabelig Formodning, som er bygget paa de ligefrem unaturlige Principer. Deres Haab angaaende det tilkommende Liv er dem selv en en Gaade og noget, som er ganske uforklarlig. Herrens aabenbarede Evangelium skal bevirke store Undere i denne Tid og Slægt. Det skal ifølge Frelserens Vidnesbyrd (Matth. 24, 14), forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; og naar det er bleven udbredt blandt vore Medmennesker i alle Nationer, og de have havt Lejlighed til at annamme eller forkaste det, da vil Enden komme. Israel, som idag leve adspredte blandt de forskjellige Folkeslag paa Jorden, skulle høre Herrens Tjenere, naar de blive sendte til dem; de skulle tro, at Gud har aabenbaret sig til Slægten og gjenskjænket Frelsningsplanen; de skulle adlyde Sandhedens Principer; de skulle blive indsamlede til det af Herren til Josef forjættede Arveland; de skulle opbygge Zion, som skal være et Opholdssted for de Rene af Hjertet, og de skulle berede et Tempel for Kristus til hans anden Tilkommelse. Zions Indvaanere skulle kjendes paa deres Enhed og indbyrdes gode Forstaaelse, saavel i aandelige som i timelige Anliggender. Zion skal voxe og til-

tage, hendes Indbyggere skulle blive til en Mangfoldighed og en Skræk for alle Nationer paa Jorden, Hedningenes mægtige Hære skulle i en vis Periode drage op til Krig med hende, men de skulle blive slagne; thi Herren vil være naadig mod sit Folk, og føre Zions Krige. Dagene ere allerede komne, da den Profeti gaar i Opfyldelse, som siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, da skal Herrens Hus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøjes over Højene, og alle Hedninge skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem." Den Tid skal komme, da Israels Børn, som førtes til Nordenland, skulle komme frem, og Isbjergene skulle smelte for deres Blik. Dog dette er en Kundskab, som er ganske ubekjendt for vore Medmennesker. De ere uvidende med Hensyn til disse ti Stammer, der bleve førte til disse nordlige Regioner ved Herrens Profeter.

Herrens Velsignelser have været rigelig udøste over de Sidste-Dages Hellige; og vi burde som et Folk, der staar i Samfund med ham, søge til at paaskjønne hans Godhed. Hans Hellige have opdyrket en Ørken i det fjerne Vesten til hvilket Sted de ere indsamlede i Tusindvis fra Jordens Nationer. Vore Søskende i disse Lande leve under Trældommens Aag og ere ofte slemt forurettede af deres Medmennesker. Mange Arbejdsherrer ere saa fordomsfulde og hadske paa „Mormonismen", at de afskedige deres Arbejdere, naar det kommer til deres Kundskab, at disse ere i vort Samfund. En Mand havde saaledes jaget en af vore Brødre ud af sin Tjeneste, fordi at denne var gaaet til Forsamling, istedetfor at arbejde paa Søndagen. Alle vore Søskende i Babylon skue med Længsel den Dag imøde, da de kunne blive udfriede derfra. Og Dagen vil visselig oprinde, da alle Herrens Trofaste skulle drage op til Zions fredelige Bjergegne for dér at leve under hans Beskyttelse og i Fred, medens den øvrige Verden, med Undtagelse af Jerusalem, imødegaar sine haarde Straffedomme. Nationerne vandre i Mørkets og Vantroens Baand. De kjende ikke Herren og hans Hensigter, og vandre formedelst denne deres Uvidenhed paa Randen af en dyb og forfærdelig Afgrund, hvori de tilsidst vilde nedstyrte, dersom de ikke annamme Lyset. En stor Del af Menneskene ere Atheister, der tro, at hele Naturen styrer sig selv uden et højere og mægtigere Væsens Medvirkning. En sørgelig Masse ere bedaarede af og indhyllede i allehaande Fordomme og Traditioner, som de have nedarvet fra deres Forfædre; og disse er det overmaade vanskelig at overbevise om deres store Vildfarelse. De ere halsstarrige og fremsætte de mest urimelige Paastande angaaende deres Tro og Lærdomme; og Aarsagen for dette bestaar fornemmelig deri, at de ere tilfredse med hvad de have, og undlade derfor at søge til den rette Kilde til sand Kundskab. Der bleve gjorte flere interessante Bemærkninger med Hensyn til Forskjellen mellem Verdens Præster og Lærere og de Sidste-Dages Helliges. De Mænd, som blive beskikkede af de Sidste-Dages Hellige, udsendes blandt Nationerne uden Pung eller Taske. De blive kaldte fra deres forskjellige timelige Haandteringer til at gaa ud og bære Vidnesbyrd om Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden, og de nyde ikke, som Verdens Gejstlige, en stor Løn for denne deres Virksomhed. Men Kristus sagde, at hans Disciple havde annammet

Evangeliet for intet, derfor skulde de ogsaa meddele det til deres Medmennesker uden Betaling. Der blev ved denne Konference fremlagt mange store og herlige Principer, men som vi her af Mangel paa Plads ikke vidtløftigere kunne udvikle. Tilhørerne vare meget opmærksomme, og Herrens Aand var i stor Fylde udgydt over Forsamlingen.

Konferencen sluttedes enstemmig til ubestemt Tid.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

De fire hundrede Mænd bleve ifølge Forlangende udsendte. Fredsdommeren lod en Del af dem marschere til Carthage og befalede dem at omringe Byen, da det var hans Hensigt at lade Nogle, mod hvilke han havde Arrestordre, arrestere, fordi de havde været delagtige i Mordbranden. Dog ved Undersøgelsen i Byen, fandt han, at de alle havde flygtet med Undtagelse af én. Dernæst sendte Fredsdommeren en Skrivelse til Pøbelen, som havde sammenrottet sig i den sydvestlige Del af Landet, under Levi Williams Kommando, hvori han beskrev dem de Forbrydelser de havde begaaet, og befalede dem til at ophøre med deres Ugjerninger og opgive sig i hans Hænder, paa det de kunde blive behandlede ifølge Lovens Bydende. Han befalede dem ogsaa at opgive de offentlige Vaaben, de havde i deres Besiddelse, og tilkjendegav, at han vilde afvente deres Svar, men dersom intet saadant indløb, vilde deres Taushed blive anseet som et Afslag, og de vilde have til at undergaa Følgerne.

Fredsdommerens bestemte Fremgangsmaade bevirkede Frygt blandt Pøbelen. Ikke alene dem, der boede i Carthage, mod hvilke han havde Arrestordre, men ogsaa de Skyldige fra andre Steder, flyede fra Provinsen med al mulig Hast.

Medens Fredsdommeren afventede Svar paa sin Skrivelse til Pøbelen, lod han sine Mænd i Carthage indsamle alle Vaaben, som tilhørte Staten, fra Byens Indvaanere. Netop som de vare ifærd med dette, indtraf en Hændelse, som vi ville beskrive, og som viser, at Fredsdommeren var en retfærdig og fintfølende Mand. To af Mændene, som skulde samle Vaabnene, handlede enten af Uvidenhed eller med fri Villie mod hans givne Ordre, idet de tilvendte sig tre Geværer, som vare Nogles private Ejendom; en af dem kom ogsaa i Trætte med en Dame og brugte et usømmeligt Sprog i hendes Nærværelse. For denne Opførsel, lod Fredsdommeren dem belægge med Arrest, satte Vagt over dem og lod dem derpaa sende hjem med Vanære. Geværerne bleve tilbageleverede til deres Ejermænd.

Den 20de September ankom fire Mænd fra Macomb, Hovedstaden i McDonough County, Illinois, til Nauvoo, som en Komité fra deres By, for at forhøre sig om det endnu var de

Sidste-Dages Helliges Hensigt, ifølge deres tidligere Forslag til Pøbelen, under Levi Williams Kommando, at forlade Staten, naar Foraaret kom. (Forts.)

Blandinger.

Ifølge Efterretninger fra Utah har Vinteren dér for omtrent 6 Uger siden sat ind med Sne og Frost. Enkelte Setlementer, særlig i den sydlige Del af Territoriet, ere blevne hærjede af haarde Snestorme, og paa sine Steder var Sneen indtil $2^1/_2$ Fod dyb. Der berettes fra Kanarra den 12te December, at Præsident Young med Rejseselskab kun vare komne omtrent 2 eng. Mil fra dette Sted, da de paa Grund af Sneens Dybde ikke kunde fortsætte videre, men maatte vende tilbage. Indianerne ere fredsomme og venskabelige, men hungrige. Fred hersker allevegne blandt Zions Indvaanere, og Folkene ere lykkelige i Nydelsen af Herrens Velsignelser. En almindelig Fremgang er synlig i alle Dele af Utah.

Mr. George Q. Cannons Optagelse i Kongressen som Delegeret for Utah maa have været en drastisk Pille for Mr. Maxwell. Mr. Cannon blev antaget, med Polygami og Alt, af en ganske „overvældende Majoritet". Dette er hvad Millard Fillmore gjorde, da han beskikkede Brigham Young som Guvernør og gav lovlig Sanktion angaaende Tilværelsen af et Samfund, uden hvis aktive Bistand Pacific-Banen endnu vilde have været en haabløs Ting i Fremtiden. Omaha Herald.

En slet Mand er, ifølge Beecher, den Ting, som mindst savnes paa Jorden. En trofast Hund, som dør, savnes; en god og stolt Hest dør, ogsaa den savnes; Fuglenes Bortdragen fra os, naar Høsten kommer, er en Kilde til Vemod hos os; men om en daarlig og slet Person dør, for ham fældes ikke mange Taarer.

Til Underretning for Konferencepræsidenterne meddeles, at et nyt Oplag af Pagtens Bog er færdig.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 9. *Den 1. Februar 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Erastus Snow,

afholdt i Salt Lake City, den 14de Septbr. 1873.

(Fortsat).

Blev Herrens Hus nedbrudt og selve Grundvolden til det paa bogstavelig Maade pløjet? Ja. Hvad Aarsag have vi saa til at forvente andet end den bogstavelige Opfyldelse af den næste Part af den samme Profeti, som omhandler Oprettelsen af Herrens Hus paa Bjergenes Toppe, Indsamlingen af Folk fra alle Nationer, om at Herren skal straffe stærke Hedninge, og at Folk skulle slaa deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle, at de skulle leve i Fred paa Jorden og ikke mer lære at føre Krig, og at Herren i al Evighed skal regjere over dem?

En saa mægtig Omvæltning, som den Profeten her fremsatte, kan aldrig finde Sted paa Jorden uden Herrens og Profeternes og Apostlenes Røst lyder og uden at den Hellig-Aand paa en kraftig Maade virker paa Menneskenes Børn. Og naar denne Tid indtræffer, vil det være den, som Profeten Joel hentyder til, der siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere; Eders Ældster skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle se Syner. Og end over Tjenere og Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand. Da vil Moses se sit Ønske gaa i Opfyldelse, som han udtrykte dengang, Herren tog sin Aand fra ham og udøste den paa de halvfjerdsindstyve Ældster i Israel, som alle begyndte at profetere (4 Mos. 11, 25—30). Men der vare to Mænd tilbage i Lejren, den enes Navn var Eldad og den andens Medad, og da Aanden hvilede paa dem, begyndte de at profetere; og en Dreng løb og gav Moses det tilkjende, og Mose Tjener sagde: „Min Herre, Mose forhindre dem.“ Men Moses sagde til ham: „Er Du nidkjær for mig? gid alt

Herrens Folk var Profeter, og Herren vilde give sin Aand over dem!"

Joel forudsiger, at en Tid skal komme, da alt Herrens Folk skal blive Profeter, ja endog Tjenere og Tjenestepiger skulle annamme Aanden og profetere. Jeremias omtaler en lignende Tid, men i et lidt forskjelligt Sprog. Han siger: „Jeg vil udøse min Aand over alt Kjød, og da skal ikke En sige til sin Næste: kjend Herren; thi Alle skulle kjende ham fra den Mindste til den Største, og de skulle se Øje til Øje, naar Herren skal gjenbringe Zion." Her forudsiger Profeten Jeremias, saavelsom Micha, en Tid, da Herren skal gjenbringe Zion, og siger, at naar han gjenbringer Zion, da skulle de se Øje til Øje, og de skulle ikke mer bruge det Ordsprog, at Fædrene aade sure Druer, og Børnenes Tænder ømmedes. Thi hver Mand skal dø for sine egne Misgjerninger, ja, ethvert Menneske, som æder de sure Druer, hans Tænder skulle ømmes. Og hvert Menneske vil have Lejlighed til at kjende Herren, lære om hans Veje og vandre paa hans Stier.

Lære vi at forstaa ved disse Skriftens Udsagn, at Gud vil udøse sin Hellig-Aand over de Ugudelige og over dem, som udøve Misgjerninger, saasom Mordere, Troldkarle, Løgnere, Horkarle. Bedragere osv.? Nej, saaledes forstaar ikke jeg Profeterne, Frelseren og hans Apostle. Jeg forstaar af Apostlenes Sprog, at den Hellig-Aand kan ikke bo i urene Templer; men hvis denne Aand er udgydt over et Folk, da er det fordi deres Hjerter have været rede til at annamme den, fordi deres Øren have været aabne for Herrens Ord, og fordi de have været i Besiddelse af Tro. De have lyttet til den Almægtiges Raab og have annammet Frelsningsplanens Budskab, som var sendt til dem.

Men skulle alle Folk paa denne Maade blive omvendte til Gud? Kongerne paa deres Throner, Dommerne, som dømme for Skjænk, Profeterne, som spaa for Penge, Præsterne, som lære for Betaling, Mordere, Afgudsdyrkere, Vederstyggelige og dem, som have styret Menneskeslægten med Jernscepteret, og som have sagt til deres Undersaatter: „Bøjer Eder, at vi kunne træde paa Eder," skulle disse blive omvendte til Herrernes Herre og annamme hans Velsignelser? Gid det var mulig! Men det er ikke saaledes forudsagt af Profeterne, ejheller af Frelseren og hans Apostle; thi de sige, „at Herren skal straffe de Højes Hære i det Høje og Jordens Konger paa Jorden; og de skulle samles tilhobe som Bundne og blive lukte i Fængsel." Disse Mænd have profeteret, at Straffedomme skulle hastig komme over de Ugudelige, som ikke ville omvende sig; og de skulle blive afskaarne og omkomme i Landet, og store og forfærdelige Ødelæggelser skulle komme over Nationerne, som ikke ville gjøre Bod og lytte til Herrens Røst. Malachias siger i sit sidste Kap.: „Thi se Dagen kommer, der brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som skal ikke lade dem Rod eller Gren. Men for Eder, som frygte mit Navn skal opgaa Retfærdigheds Sol, og der skal være Lægedom under dens Vinger; og I skulle gaa ud og tage til som fedede Kalve. Og I skulle undertræde de Ugudelige; thi de skulle vorde Aske under Eders Fødders Saaler, paa den Dag, hvilken jeg gjør, siger den Herre Zebaoth.

Saaledes lære vi, mine Venner, at Herrens Advarselsrøst skal gaa ud blandt Nationerne; og han vil advare dem ved

sine Tjenere, ved Torden, ved Lynild ved Jordskjælv, ved store Hagelstorme, ved en fortærende Ild, ved Straffens og Naadens Røst, ved sine Engle og Udsendinges Røst. Herren vil advare Menneskene ved at udsamle de Retfærdige fra de Ugudelige, og de, som ikke ville give Agt paa denne Advarsel, vil han hjemsøge med haarde Straffedomme, indtil Jorden er renset ved Ødelæggelsens Ris. Men de, som blive tilbage af alle Verdens Nationer, Tungemaal og Folk, ville give Agt paa Advarselsrøsten og annamme Frelsen, som Herrens Tjenere tilbyde dem. Herrens Lov vil udgaa blandt dem fra Zion, og Dommere ville fra det samme Sted blive udsendte til dem. Og Alle, som ønske at adlyde, ville blive lærte om Herrens Veje; og de ville annamme Daab til deres Syndsforladelse og den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af Guds Tjenere. Stor og herlig vil den Dag blive! De Gamle skulle drømme Drømme, de Unge se Syner, og endog Tjenere og Tjenestepiger skulle profetere, og ud af Børnenes og de Diendes Mund skal Herren fuldkomme sin Pris.

Vi ere ikke det eneste Folk, som tro paa disse Ting, og som med ængstelig Forventning skue hen til den Tid, da det herlige Herredømme af Retfærdighed og Fred skal herske paa Jorden. Alle Jordens Retfærdige have levet i dette Haab og troet paa et saadant Herredømme; det har været Gjenstanden for deres Profetier og har været besunget af alle Israels inspirerede Sangere. Det er formedelst det Haab og den Tro i vore Hjerter, at Herren for anden Gang har lagt sin Haand paa Værket for at indsamle de Overblevne af Israels Hus og opfylde de herlige Ting, som vare forudsagte ved hans Profeters Mund, at vi ere bragte tilsammen blandt disse Bjerge. Det var denne Tro og dette Haab, som bevægede Pionererne for sex og tyve Aar siden til at gjennemtrænge et hylende uvejsomt Øde og møde med de Vilde. Derved besad de Kraft til at banne Veje gjennem Bjergene, slaa Broer over Strømmene og udstaa alle de Farer, som omgave Zions Folk ved deres Nedsættelse blandt Klippebjergene, da der for hundreder af Mil ikke gaves andre menneskelige Væsener end de vilde Indianere i deres Nærhed. I alle Retninger havde de flere hundrede Mile til den nærmeste Nybygd. Det var denne Tro paa de sidste Dages Værk og den Forsikring, vi havde erholdt, da Herren talte fra Himlen, som tilskyndede os til denne mægtige Gjerning. Det er fordi Gud ved sin egen Røst har talt udaf Himlen til sin Tjener, Josef Smith, og fordi han ved sin Søns og sine Engles Røst har kaldt sit Folk ud fra Nationerne og op til Hjertet af Bjergene, at vi ere her idag. Jeg ser Mange i denne Forsamling og kjender i dette Territorium mange Flere, som have hørt disse Ting fra Profeten Josefs Mund.

Da vi som Pionerer forlode Civilisationens Omraade, søgte vi ikke et Land ved det Stille Havs Kyster, ejheller mod Norden eller Sønden; men vi søgte et Land, som var udpeget af Profeten Josef Smith i Midten af Klippebjergene i det Indre af det store amerikanske Kontinent. Da Lederen af denne ædle Skare af Pionerer brød op med sin lille Hob fra Missouri Floden, droge de ud i Lighed med Abraham, da han forlod sin Faders Hus uden at vide, hvor han skulde gaa. Herren sagde kun: „Gaa ud fra din Faders Hus til et Land, som jeg skal vise Dig.“ Pionererne droge ud uden at vide, hvor de skulde vende deres Fjed; de vidste kun, at Herren havde befalet dem at drage til et Land, som

han vilde vise dem. Og naarsomhelst der gjordes Profeten Brigham Young, som var Skarens Leder, det Spørgsmaal: „hvorhen gaar Du?" var Svaret: „Jeg vil vise Eder, naar vi komme dér." Pionerernes Bønner bleve uafladelig opsendte til Gud baade ved Dag og ved Nat, at han vilde lede dem, ifølge sin Forjættelse, til det Land, som han ved sin Tjener Josefs Mund havde erklæret at ville give sit Folk til en Arv. Profeten Brigham sagde: „Jeg hár seet Landet, jeg har seet det i et Syn; og naar mit naturlige Øje ser det, da vil jeg kjende det." De rejste derfor i Lighed med Abraham i gamle Dage, ved Troen uden at vide, hvor de droge hen. De vidste alene, at Gud havde kaldt dem ud fra deres Brødre, som havde hadet, bespottet, forfulgt og fordrevet dem fra deres Besiddelser og ikke villet tillade dem at dvæle i deres Samfund. Og da de naaede dette Land, sagde Profeten Brigham: „Dette er Stedet, hvor jeg i Synet saa Herrens Ark staaende; dette er Stedet, hvor vi skulle plante vore Fødders Saaler, og hvor Herren vil sætte sit Navn i sit Folks Midte." Og han sagde til Pionererne — „Organiser Eder i Partier og gaar paa Undersøgelser, nogle til Syd, andre til Nord og Vest og undersøg Landet i dets Længde og Brede, saa vi maa lære, hvor der vil være hensigtsmæssig at anlægge Nybygder, hvor der er Græsgange, Vand, Tømmer, frugtbar Jord og godt Klima, paa det vi maa være istand til at give vore Brødre Underretning herom, naar vi vende tilbage." Da Mændene havde organiseret sig, sagde han til dem: „I ville finde mange fortræffelige Steder for Anlæggelse af Nybygder. I alle Retninger blandt disse Bjerge findes Steder, hvor Herrens Folk skulle dvæle; og naar I vende tilbage fra Syd, Vest og Nord, ville I sige med mig, „dette er Stedet, som Herren har udvalgt for os til Oprettelsen af vore Nybygder; og fra dette Sted skulle vi udspredes og besidde Landet."

Det er Troen, som har bragt de Mangfoldige, Aar efter Aar fra den Tid indtil den nuværende, til dette Land. Dette er Værket og Missionen, som paahviler de Sidste-Dages Hellige. Kom ud af Babylon, I mit Folk, at I ikke blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Indsamler Eder mellem Bjergene, hvor Herren vil oprette sit Hus, hvor han vil sætte sit Navn, hvor han vil lære Eder om sine Veje, og hvor I ville vandre paa hans Stier. Vi ere ikke kaldte til at være af Verden eller til at tage Del i dens Moder, Øjenslyster og Hovmod. Vor Kaldelse er ikke at hengive vore Hjerter til de Ting, som ere af Verden — til Guldet og Sølvet i Bjergene, til de værdifulde jordiske Ting, til Kvæget paa de tusind Høje, ejheller til vore Huse eller til noget Andet, som henhører til Jorden. Vi ere kaldte til at have vort Hjerte henvendt til den levende Gud, der har udvalgt os som sit Folk, og at tilbede ham af ganske Hjerte. Dersom han giver os Huse og Land, Gods og Kvæg, Guld og Sølv, samt denne Jords kostbare Ting, da tilkommer det os at modtage det med Taknemmelighed og hellige og indvie det til Opbyggelsen af Zion — Guds Hus, til Indsamlingen af hans Fattige, til Udbredelsen af hans Evangelium til Jordens Ender og til Fuldførelsen af den store Gjerning, til hvilken Herren har kaldt os i de sidste Dage.

Velsignede ere de, som ihukomme den høje Guds Kaldelse, hvortil de ere beskikkede. Velsignede ere de, som søge at lære om Herrens Veje og vandre paa hans Stier. Velsignede ere de, der

hædre den Guds Kaldelse, som paahviler dem som Ældster i Israel til at bære Vidnesbyrd om Sandheden og vise et følgeværdigt Exempel i deres daglige Liv; dem, som handle i Retfærdighed, som elske Barmhjertighed, som vandre i Ydmyghed for deres Gud, som besøge Enker og Faderløse i deres Trængsler, og som bevare sig selv ubesmittede for Verden. Velsignede ere alle saadanne af Zions Sønner og Døtre; thi de skulle have Fremgang og deres Børn efter dem. De skulle blive Frelsere paa Zions Bjerg og blive fundne værdige til at staa, naar Frelseren skal vise sig, og deres Navne og deres Slægters efter dem skulle blive bevarede i hæderlig Erindring i Herrens vor Guds Templer. Men ve over Hyklerne i Zion, over dem, som ere stolte og hovmodige, over dem, som elske Verden og hengive deres Hjerter til dens Guder og over dem, som tilbede Huse, Land, Guld, Sølv, Gods, Kvæg og andre jordiske Ting! Ve over dem, som vægre sig ved at erlægge deres Tiende og paa denne Maade hellige dette Land til Herren, som han har skjænket dem til en Arv! Ve over dem, der besmitte Zions Land ved deres Horeri, Mord, Tyveri og ugudelige Gjerninger, og som fornegte at hellige af deres Bestanddele til al Jordens Herre og ofre ham en Tiendedel, som han forlanger som en Rente af deres Forvaltning.

Maa Herrens Fred hvile over de Retfærdige! Maa de Uvidende komme til Forstand! Maa Daarer lære Visdom! Maa Guds Kraft hvile paa dem, der have paataget sig den høje Kaldelse som Præster og Dommere i Israel! Maa Naaden være overflødig til Herrens Israel er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Salt Lake City, den 8de Oktbr. 1873.

Jeg er kaldt til at optage en Del af Tiden i denne Formiddag; og jeg forstaar, at baade jeg og mine Brødre ere afhængige af Guds Aand til at lede og diktere os, saavel i vore offentlige Taler som i de andre Foretagender, vi ere beskikkede til at udføre i Guds Rige. Apostlen siger, at der er ingen Profeti i Bibelen, som kan udlægge sig selv, men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Hellig-Aand. Herren har sagt os i nogle af hans Aabenbaringer, givne vore Dage, at alle hans Udsendinge og Tjenere, hans Ældster, som blive udsendte for at prædike, skulde tale som de bleve drevne af den Hellig-Aand; og naar de følge dette Raad, siger Herren, da er hvadsomhelst de tale, ifølge hans Sind og Villie og er Herrens Ord og Guds Kraft til Saliggjørelse. „Og dette er et Exempel til Eder, ja til alle mine Tjenere, som gaa ud for at forkynde Livets Ord til Jordens Indvaanere."

Herren siger videre, at hvadenten han taler ud af Himlen med sin egen Røst, eller ved Administration af Engle, eller ved hans Tjeneres Røst, er det af lige stor Vigtighed; og omendskjønt Himlen og Jorden skulle forgaa, saa skulle dog deres Ord opfyldes. Dette

Privilegium har været tillagt Profeterne, Patriarkerne og Apostlene i enhver Tidsalder og Uddeling paa Jorden. De have været under Guds Aands Styrelse, og naar Mænd ere udsendte med et Budskab fra Herren, drevne af den Hellig-Aand, da ere deres Ord Herrens Ord, og de ville blive opfyldte.

Vi have under denne Konference nydt mange Belærelser gjennem Guds Tjenere, Lærdomme, som ere blevne givne ved den Hellig-Aands Inspiration. Vi indehave en særdeles egen Stilling paa Jorden, en Stilling, som i mange Henseender er afvigende fra nogen anden Uddeling paa Jorden. Paulus siger: „Om vi eller en Engel af Himlen prædike et andet Evangelium end det, vi have prædiket, han skal være en Forbandelse." Alle Profeternes og Patriarkernes Lærdomme have vist os blot ét Evangelium. Der er kun ét Evangelium og har aldrig været eller nogensinde vil blive mer end ét. Evangeliet, som har været aabenbaret til Menneskeslægtens Frelse, har altid været det samme i alle Verdens Tidsaldere. Adam, vor første og store Stamfader, annammede efter Syndefaldet dette Evangelium tilligemed dets hellige Præstedømme med alle dets Kræfter, Nøgler og Ordinancer. Han beseglede disse Velsignelser paa sine Sønner — Seth, Enos, Jared, Kenan, Mahalaleel, Enok og Methusalem. Alle disse Mænd annammede dette høje og hellige Præstedømme. De foregave alle at have Aabenbaringer. De vare alle inspirerede og efterlode deres Optegnelser paa Jorden; og der var ikke én blandt dem, uden han saa og profeterede om det store Guds Zion i de sidste Dage. Og naar vi sige dette om dem, sige vi det om enhver Profet og Apostel, som nogensinde levede paa Jorden. Deres Aabenbaringer og Profetier henpege til vore Dage og til det store Herrens Rige, som omtales af Daniel; det store Guds Zion, som omtales af Esaias og Jeremias; og den store Indsamling af Israels Hus, som omtales af Ezekiel, Malachias og andre af de gamle Patriarker og Profeter.

Naar Herren har besluttet at udføre en Gjerning paa Jorden, har der været noget Særegent ved ham, nemlig, at Redskaberne, han har anvendt, have indtaget en egen Stilling i Verden. Han har i Almindelighed udvalgt de Svage for at beskjæmme de Vise, og dem, som vare intet, til at sætte i Værk store Ting. Da han behøvede en Mand til at udfri Israel, kaldte han Moses, som af sin Moder, en hebraisk Kvinde, i en Kurv af Rør var sat ned ved Nilens Bred blandt Krokodiller og Aligatorer, fordi han var hendes Førstefødte, og alle Hebræernes Førstefødte skulde ihjelslaaes. Dog formedelst Herrens Styrelse blev han frelst af Faraos Datter, som overlod ham til at blive opdragen af hans Moder. Da Moses af Herren blev kaldt til at befri Israels Børn, undskyldte han sig med, at han ikke var nogen veltalende Mand. Han følte sig uskikket til at udføre en saa stor Gjerning, alligevel blev han valgt og fuldførte det Værk, som Herren havde bestemt ham til.

Saaledes var det ogsaa, da Herren ønskede en Konge over Israel, og Lodden faldt paa Isaiæ Familie. Profeten kom til Isai for at udvælge en af hans Sønner til Konge. Alle Drengene bleve fremstillede for ham med Undtagelse af David. Han var den mindste blandt dem og var ude at vogte Faar. Isai havde ikke den ringeste Tanke om ham i denne Henseende. Han fremførte sine andre Sønner, som vare opdragne i alle Datidens Lærdomme, men Samuel fandt ikke den, han ønskede, blandt dem. Han

spurgte derpaa, om ikke Isai havde flere Sønner. Jo, han havde en Dreng til, som vogtede Faar. Lad ham hente, sagde Profeten, og da han kom, blev han salvet til Konge.

Jesus var selv født i en Stald, lagdes i en Krybbe og vandrede i Fattigdom alle sit Livs Dage. Da han valgte sine Disciple, var det ikke blandt den daværende Generations Store, Lærde, Rige og Mægtige, men det var blandt den underordnede Klasse. Han valgte Fiskere og de mest ulærde Mænd, og i Ordets ene Betydning kunne vi sige, at de vare blandt de Laveste i Samfundet i de Dage. Ikke desmindre, de vare dem, som Herren kaldte til at gaa ud og prædike hans Evangelium og opbygge hans Rige paa Jorden.

Hvorledes er det i vore Dage, i denne store og sidste Uddeling? Herren behøvede et Redskab, som vilde tage fat og virke. Han ønskede En til at lægge Grundvolden til dette store Rige, en Mand, som var villig til at gaa fremad, som vilde lade sig lede ifølge Herrens Hensigt og Villie, og som ikke vilde lade sig omtumle af Tidens Traditioner og Religionssystemer. Hvem blev kaldt? Patriarkerne og Profeterne henpegede ikke blot til Guds Zion og Maaden, paa hvilken hans Rige og Kirke skulde blive oprettet, men de omtale endog den Mands Navn, som skulde blive beskikket til at grundlægge denne Gjerning. Jeg kjender Navnet paa hans Fader. Denne Mands Navn skulde være Josef, og han skulde være en Efterkommer i lige Slægtlinie fra den gamle Josef, som blev solgt til Egypten og adskilt fra sine Brødre. Optegnelsen eller Josefs Træ i Ephraims Haand, som Ezekiel omtaler, og som skulde blive forenet med Jødernes Optegnelse i de sidste Dage, skulde være et Redskab i Herrens Haand til at udføre denne store Gjerning eller lægge Grundvolden til denne Kirke og Indsamlingen af de tolv Israels Stammer. I den Optegnelse er Mandens Navn udpeget, saavel som det Værk, han skulde udføre. Josef var uvidende om alt dette, indtil Herrens Engel havde aabenbaret sig til ham. Han besad ingen Kundskab i denne Retning, da han bragte denne Optegnelse for Lyset, men erholdt den først, efterat han ved Urim og Thummim havde oversat den i det engelske Sprog. Han var ganske uvidende om disse Ting, men her var han omgiven af et Jernbaand i Skikkelse af Herrens Aabenbaringer, givne i de sidste sex Tusind Aar ved Mænd, som omtalte Herrens Værk i de sidste Dage. Disse den Almægtiges Profetier, Aabenbaringer og Udsagn omringede denne Mand; og han maatte læres, ikke af Mennesker eller ved menneskelig Villie, men det var nødvendig at en Guds Engel blev udsendt til at belære ham. Det var fornødent, at han blev underviist ved Guds Aabenbaringer, og han blev i aarevis belært ved Syner og Aabenbaringer og ved hellige Engle, udsendte fra Himlens Gud til at undervise og berede ham for Grundlæggelsen af denne Kirke.

Som tidligere anført var Josef Smith ganske omringet af disse Profetier, som i en vis Betydning vare lig et Baand eller en Kraft, af hvilke han ikke kunde undslippe. Hvorfor? Fordi ingen Profeti i Skriften kan taale nogen egen Udlæggelse, men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Hellig-Aand; og naar disse Profeter og Patriarker, indhyllede i profetiske Syner, have forudsagt Oprettelen af Zion i den sidste Uddeling, da maa dette Udsagn bogstavelig opfyldes.

Dengang Josef annammede disse Aabenbaringer, var han en ulærd Dreng

i Lighed med David, som vogtede Faar. Herren udvalgte ikke i disse Dage En blandt de Rige, Store, Vise eller Mægtige, men han valgte En, som var beredt før Verdens Grundvold blev lagt, og som var en Efterkommer af den gamle Josef, der i Herrens Haand blev en Frelser for Israels Hus og Egypterne i de Dage. Denne Mand blev opreist i den bestemte Tid og kom frem i Verden. Herren begyndte at indvirke paa ham og forberede ham, men Josef var ikke tilfulde bekjendt med, naar han lagde Grundvolden til dette Værk. Herren sagde til ham: „Du skal lægge Grundvolden til en stor Gjerning, men Du kjender den ikke." Josef kunde ikke fatte Vigtigheden af det Værk, hvis Grundvold han havde lagt, medmindre han var omgivet af Evighedens Syner. Men da hans Forstand var opladt, kunde han i mange Henseender forstaa Guds Hensigter. Og Aabenbaringer omgave ham og ledede hans Fodtrin. Deres Opfyldelse kunde ikke fejle, og de maatte fuldkommes paa Jorden. Herrens Tjener kom frem og modtog Mormons Bog — Josefs Træ eller Optegnelse i Ephraims Haand. Han bragte denne Optegnelse for Lyset ifølge Moronis, Nephis, Lehis og Guds Engles Vidnesbyrd, som betjente ham, og oversatte den i det engelske Sprog, førend han lagde Grundvolden til denne Kirke. Josef Smith kaldte ikke noget Menneske til at ordinære og døbe sig, men han ventede, indtil Herren udsendte sine Tjenere til at betjene ham. Han fik Befaling af Gud til at komme frem og lade sig døbe, dog ikke før han havde annammet Præstedømmet. Hvor modtog han dette, og hvori bestaar egentlig Præstedømmet? Det er en Fuldmagt fra Gud i Himlen til Menneskenes Børn, hvormed de ere bemyndigede til at forrette i alle hans Hus's Ordinancer. Der har aldrig været og vil aldrig blive nogen Mand i denne eller i nogen anden Tidsalder af Verden, som har Myndighed og Magt til at administrere i nogen af Guds Hus's Ordinancer, medmindre han er kaldt af Gud, som Aron var, og uden han er i Besiddelse af det hellige Præstedømme, som annammes gjennem dem, der besidde denne Fuldmagt.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Februar.

Enhed.

„Vi ere jo alle døbte i én Aand til at være ét Legeme, hvadenten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller Frie; og vi have alle drukket af Kalken til at være den samme Aand." Dette var Apostlens Vidnesbyrd angaaende Kirken i gamle Dage; og den samme Bemærkning kan anvendes om Kirken i vore Dage, og ikkeom den alene, men om enhver sand Kirke i hvilkensomhelst af Verdens Tidsperioder. I Sandhed, Enhed har været et af de fornemste Kjendetegn paa Guds Folk, hvor-

somhelst og naarsomhelst de have levet paa Jorden. Ved dette Kjendetegn kan man paa den letteste Maade udskille Kristi Kirke fra Tusinder af andre Kirker, som ere af menneskelig Oprindelse. Det er menneskeligt at fejle, og Vildfarelserne herske i Tusindvis af forskjellige og indviklede Skikkelser. Men Sandheden er guddommelig og uforanderlig, og uagtet der maa være en Forskjellighed af Sandheder, stemme de dog alle overens, staa alle i fuldkommen Harmoni og danne et fuldstændigt og sammenbindende Hele. Kristi Kirke er rodfæstet og grundet paa Sandheden; og da den er begavet med Sandhedens Hellig-Aand, paa det at dens Medlemmer maa blive ledede ind i al Sandhed, følger det af sig selv, at den maa være sammenbunden i Enhed; og dens Medlemmer maa, saavidt de ere komne ved Aandens Belærelse, være Et i Troen, i Lærdommene, i deres Følelser og i deres Haab og Forventninger. Ethvert Medlem har sin bestemte Plads i den mægtige Institution og maa paa en rettelig Maade opholde sin Forbindelse med de andre Medlemmer, hvadenten denne er af underordnet Karakter eller begge Dele, og maa være Et med de andre Medlemmer i at opholde det ganske Værk.

Det Begreb, som Sektererne have opammet, at en Gren, en Del eller et Medlem af Kristi Kirke kan existere ganske uafhængig af og adskilt fra de andre Dele af Kirken, er en stor Vildfarelse. Et Hus, som er adsplittet og splidagtig, kan ikke bestaa. Kristus er én. Dersom en Gren af Kristi Kirke er ganske adskilt fra selve Kirken, vil den strax henvisne og dø. Det er umulig at forebygge, at en saadan Gren bliver fordærvet og dør. Og derefter duer den til Intet, uden til at afhugges og kastes i Ilden.

Jesus var tilfulde bekjendt med dette Princip, hvis Aarsag han meget hyppig belærte sine Disciple om disse Ting, ikke alene ved Ord, men ved Exempel. Hvor ofte opmuntrede han dem ikke til at være Et, ligesom han og hans Fader i Himlen vare Et. Uden de besad hans Aand, som forenede dem til Et, vare de intet i Kristo; men hvis de vare Et og elskede hverandre, skulde de derved blive kjendt blandt alle Mennesker som hans Disciple.

Men den menneskelige Natur er af en egensindig Egenskab! Herrens Disciple i fordums Dage stræbte til Enhed; de søgte at blive forenede, og denne deres Bestræbelse blev i en stor Grad kronet med Held, hvilket er indlysende fra den Kjendsgjerning, at Herren tildelte dem saadanne store Gaver og Velsignelser. Men alligevel, snart blev der Adsplittelse. Enighedens Baand blev afrevet, Enhedsaanden forsvandt, og Kirken blev splittet i Sekter og Partier. Da Kirken blev saaledes delt i forskjellige Samfund, bortfjernedes det ene fra det andet, hvilket var ganske naturlig, da den havde tabt Kristi Aand; og derefter var den ikke hans. Naar Menneskene ophørte at stræbe efter Enhed, hvilken var nødvendig for at sikre sig Guds Velbehag og det evige Livs Velsignelser, bleve de overladte til deres egne vildfarende Hjerters Indbildninger og tomme Anskuelser.

Siden de Dage har Jorden været opfyldt af Mørke, Vildfarelse, Strid, Tvedragt og Voldsgjerninger. „Forsoningens" glade Tidende er bleven forkyndt blandt Menneskene, men da dens Nøgler have været tabte, have disse Forkyndere vanket om som Daarer. De vare ikke forsonede med deres Gud og vidste heller ikke paa hvilken Maade de kunde blive det. De vare ikke Et med Gud, ejheller med sig selv, og vare uvidende om hvorledes dette skulde ske. Det er en ren Umulighed for

en Præst, som ikke er forsonet med Herren, at forsone Andre med ham. Kan den Blinde lede den Blinde? Ja, men de ville begge falde i Graven.

Dersom Kristi Disciple, blandt alle Mennesker skulle kjendes paa deres Enhed og deres indbyrdes Kjærlighed, da er det rimelig at sige, at det Samfund, som lever i den største Enhed, er Kristi Kirke, forsaavidt den existerer paa Jorden. Jesu Ord bemyndiger os at dømme efter dette Mønster. „Thi uden I ere Et, ere I ikke mine."

De Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af denne Enhed. Vi kunne trygt paastaa, at de udvise mer Enhed end noget andet Folk paa Jorden. De Sidste-Dages Hellige besidde Forsoningens Nøgle — det hellige Præstedømme, som altid opholdes af den Aand, der døber de Troende til ét Legeme og bevirker, at de ikke mer føle sig som Jøde eller Hedning, Træl eller Fri eller af nogen Nation, men som den Allerhøjestes Hellige og Et med Gud formedelst hans Søn, Jesum Kristum. Der er i Mængde af Beviser for Sandheden af denne Paastand. Det vilde være noget ganske underlig at se to Partier af de Sidste-Dages Hellige fra forskjellige Nationer paa Jorden leve i Strid med hinanden angaaende deres respektive Fødelandes Fortjenester eller om Dagens Politik, i Lighed med andre kristne Samfund. Saaledes have ikke de Hellige lært at kjende Frelseren. Følg Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ud i Verden paa deres Rejser som Evangeliets Forkyndere, og hvad se I? Tusinder af Folk fra forskjellige Nationer og af forskjellige Skikke, der tro, blive døbte til deres Synders Forladelse, annamme den sande og forenende Aand og med Glæde byde Farvel til deres Slægt, Venner og Fædreland for at indsamles, lig Israel i gamle Dage, til Forjættelsens Land. Betragt de Hellige blandt Bjergenes Dale eller i Utah. Enhver Sjæl dér har rejst fra to hundrede til et Tusind Mil ene og alene for sin Religions Skyld. Kan noget andet Samfund udvise en lignende Enhed og være istand til at bryde de ømmeste Baand for at drage til et saadant Sted? Det vil ikke være hverken mer eller mindre end Sandheden, naar vi sige, at intet Samfund paa Jordens Overflade kan opvise Magen. Derfor, hvis de Sidste-Dages Hellige saa langt overgaa alle andre Folk i Enhed, i Kjærlighed til deres Religion og til hverandre indbyrdes, da maa de være Kristi Disciple; thi Frelseren sagde, at dette skulde være Kjendetegnet paa hans Disciple. Ja vissælig, de Sidste-Dages Hellige ere Guds Folk; og de ere, hvad intet andet Samfund er — Jesu Kristi Kirke.

Korrespondance.

Amerika.

Brigham City, den 17de Novbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Eftersom Tid og Lejlighed gives, ønsker jeg, at sende Dem nogle Ord angaaende Tilstanden i Utah. I Midten af Oktober Maaned havde vi en temmelig haard Snestorm, ledsaget af streng Kulde, som anrettede betydelig Ødelæggelse blandt Kartoflerne og blandt Fersken- og Æble-

træerne i vore Haver; men siden den Tid have vi været begunstigede af behageligt Vejr. Alle mandlige Kræfter i Boxelder og Weber ere ifærd med, ved al deres Styrke, at fuldføre den Nordlige Utah-Bane fra Ogden til Brigham City; den forventes at blive færdig til Nyt-Aar. Samvirken hører til Dagens Orden, og her hos os bliver den saa hurtig som Omstændighederne tillade det, udvidet i alle Industrigrene.

Hjemme-Missionærerne ere i stadig Virksomhed. Igaar var det den første Søndag, jeg har tilbragt hjemme i de sidste to Maaneder. Efterat Tyfus Feberen, som har raset temmelig strengt blandt Befolkningen i denne By, men for hvilken kun En blev Offer, har ophørt, hersker der god Helbred blandt os. Min Moder var sengeliggende i otte Uger. Jeg føler, med Undtagelse af lidt Hovedpine, som i Forbigaaende sagt ikke er behagelig, naar man har aandelig Beskjæftigelse, vel paa baade Aand og Legeme. Forrige Søndag havde jeg Lejlighed til at prædike for en skandinavisk Forsamling i en smukt udstyret Sal i City Hall; og efter Mødet havde jeg den Fornøjelse at hilse paa flere velbekjendte Ansigter fra Danmark. Alle, som jeg talte med, følte glade og tilfredse ved at være i Zion. Jeg saa af en Bekjendtgjørelse i Bladet for nogle Dage siden, at Charles Lundgreen fra Landskrona, Sverige, var bleven dræbt i Cottonwoodminerne, ved at være bleven udkastet af en Vogn. Han var lemlæstet paa det Grusomste.

Pengemarkedet er meget flaut blandt os. Alle Livets Fornødenheder kunne erholdes — kun ikke Penge. Grubedriften synes heller ikke at florere saa stærkt for det Nærværende. En stor Penge-Krise har netop hjemsøgt Landet, som har været til stor Gene for alle Forretningsgrene. Siden jeg indkom paa Tiende-Kontoret, har jeg havt meget god Anledning til at betragte Kvaliteten af dette Aars Afgrøde. Jeg maa tilstaa, at jeg aldrig saa bedre Korn, end det, vi have avlet her denne Høst. Hveden er saa fyldig og glat, som om den skulde ligget i Vand; og den, jeg har modtaget, er for største Delen overvægtig, indtil fem Pund paa Skjæppen. Der er Frugt i al Overflod. Jeg har i min Have høstet ikke mindre end ti Tønder Æbler, hvilke nu sælges til én Dollar Skjæppen.

Tilsidst, tillad mig at ønske Dem i Forening med deres Medarbejdere al Lykke og Fremgang i Eders Virksomhed blandt Eders Landsmænd. Behag at hilse mine Bekjendte blandt Søskende.

Deres Broder i Evangeliet,

P. F. Madsen.

Aalborg, den 2den Jan. 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Da en Tid nu er henrunden siden vort Konferencemøde, føler jeg tilskyndet til at skrive Dem til og underrette Dem om min Virksomhed og lidt om Tilstanden i Missionen.

Hvad mig selv angaar, saa føler jeg vel baade paa Aand og Legeme. Jeg nyder en god Helbred, er i Besiddelse af tilstrækkelige Kræfter til at virke i min Stilling og er istand til uden Besvær at udholde Rejse- og Missionslivets Afvexlinger af Ondt og Godt. I den sidste Tid har jeg besøgt de vestlige Dele af Konferencen, Thyland og Hanherred, samt gjort en lille Rundtur gjennem Vensyssel, og har i Forening med de

Øvrige af mine Medarbejdere, havt Lejlighed til at afholde en stor Del Forsamlinger. Jeg føler glad og lykkelig ved at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenoprettelse for mine Landsmænd og ved at være en Budbærer om Sandhedens Sag. Det er et stort Privilegium at være anseet værdig til at anvende sine Gaver og Talenter i Herrens Tjeneste; og det er Noget, som vistnok ikke Verden belønner, men som dog i Fremtiden vil bringe en Løn paa et Sted, hvor Rust og Møl ikke forbærver, og hvor Tyve ikke gjennembryde. Og uagtet vi maa udholde Ubehageligheder og møde Modstand fra mange forskjellige Kanter, er det dog ingen Ting at regne imod den Løn, som vil blive deres Del, der arbejde trofast til Enden.

Udsigterne for Evangeliets Fremme ere lovende i nogle Dele af Missionen, men paa andre Steder er Folket ganske ligegyldigt og uimodtageligt for den Lære, som vi forkynde, og Mange synes, at de ere gode nok foruden Omvendelse. Ikke desminbre, finde vi dog hist og her oprigtige Mennesker, som lytte med spændt Opmærksomhed til vort Vidnesbyrd, og vort Haab er, at en Del inden ret længe vil komme og annamme Evangeliet.

Vi kunne faa Adgang til at afholde Forsamlinger i næsten enhver By i Vensyssel; paa Thy og de vestlige Egne ere Folkene mindre vel stemte imod os og tilsyneladende bange for at have noget med os at bestille. De vende Ryggen til Sandheden af Frygt for, at de, ved en Undersøgelse af den, skulle komme til Kundskab om deres Vildfarelser, hvorefter de ikke, uden at føle deres Samvittighed bebreidet, kunde udraabe vor Lære for Falskhed.

Jeg har lært af Erfaring, at de, som vise Evangeliet allermest Modstand ere for det Første: den mest uvidende Klasse, som besidde meget faa og indskrænkede Begreber om baade Gud og Kristendom, og for det Andet: Præsterne og Sjælesørgerne, hvis Formaal det er at holde den mindre oplyste Klasse i Uvidenhed angaaende Bibelens Sandheder. De, der ere enfoldige nok til at undersøge for sig selv og bruge den Evne og Forstand, som Herren har tildelt dem, ville i Almindelighed komme til Kundskab om, at „Mormonismen" er ikke ganske saaledes, som den af Mange udraabes for at være, men at den i Virkeligheden er Noget, som er grundet paa Sandhedens Klippe; og hvis saadanne Mennesker vilde ydmyge sig for deres Gud i Himlen, saa de maatte annamme en Del af hans Aand, da vilde Troen sikkerlig ikke udeblive.

Jeg føler oplivet til at gjøre det Bedste, jeg kan, til med mine bedste Evner at hjælpe til at fremrulle det store sidste Dages Værk, som Herren er i Færd med at udføre paa Jorden. Vær god at hilse Brødrene i deres Nærværelse, vær og selv hilset fra Broder Christensen og mig,

Deres Broder og Medarbejder i Evangeliet,

Andrew Jenson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“).

(Fortsat).

Kirkens Første Præsidentskab, som havde havt Raad i denne Henseende, svarede dem, at de Hellige vare ikke bundne ved nogen Bestemmelse i Forslaget til at drage bort, da Pøbelen ikke havde opfyldt Betingelserne, anførte deri, Dog, de vilde alligevel ikke tøve med at rejse, som foreslaaet, hvis Folkene i de omliggende Byer vilde ved deres Indflydelse hjælpe dem til at faa deres Ejendomme afsatte og sætte en Stopper for den ulovlige og hadske Rettergang, som stadig blev paaført dem. Hvis de kunde have Forsikring om Fred for en kort Tid, vilde de anvende den til Forberedelse for Bortflytning, og de skulde ikke blot forlade Staten, men de skulde rejse saa langt, saa deres religiøse Anskuelse ikke skulde forskaffe Beboerne af Illinois noget Paaskud for fremtidig Klage. De anførte ogsaa, at de vare villige til at udkjøbe deres Modstandere, hvis dette kunde tilfredsstille dem, paa det de Hellige og deres Venner kunde forblive tilbage i fuld og fredelig Besiddelse af Provinsen. A. W. Babbitt, Daniel H. Wells og E. A. Bedell bleve derpaa beskikkede som Komité til at vende tilbage med Mændene fra Macomb for at underhandle med denne Byes Autoriteter angaaende de foreslaaede Betingelser.

Efterat have ventet fra den 18de til den 20de paa Svar fra den sammenrottede Pøbelbande, under Anførsel af Levi Williams, brød Fredsdommeren med en Del af sin Styrke op og marscherede i Retning af deres Lejr, bestemte paa at arrestere eller forjage dem. Dog de vare ikke komne langt, førend de fik vide, at den hele Styrke havde taget Flugten og sat over Missisippi-Floden til Missouri.

Siden der var skudt paa denne Hob Ugjerningsmænd, som havde været belagtige ved Ildspaasættelsen i Bear Creek, havde man ikke hørt nogen Gjentagelse af denne Udaad; dog alligevel var det indlysende, at Pøbelen ønskede ikke at ophøre med dette; thi fra flere Steder indløb der Underretning om, at de forsøgte at forene sig og fortsætte med deres Voldshandlinger.

Den 23de bleve femten af Kirkens ledende Mænd indstævnede til at møde for Retten i Carthage, anklagede som Oprørsstiftere. Den paafølgende Dag rejste de, ledsagede af Præsident Young og Andre, til Carthage. Vidnet imod dem, paa hvis Anklage Arrestordren var udstedt, var en Dr. Backman, som, da han kom for Retten, anførte, at han var ubekjendt med de Fængslede, og personlig ikke vidste noget Ondt om dem, men kun vidnede imod, grundet paa de slette Rygter, som vare udbredte om dem, og fordi han troede, at de vare skyldige. Af dette var det ganske indlysende, at der var ingen bevislig Grund for Anklagen, uden tomme Rygter, hvis Aarsag de Fængslede øjeblikkelig bleve løsladte. Dette beviser tydelig, hvorledes de Hellige stadig bleve forulempede med Anklager og Arrestationer. En Person — som i dette Tilfælde — der var fuldstændig ubekjendt med Mændene, mod hvilke han aflagde Ed, ene grundet paa falske Rygter, troede dem skyldige for Oprør; og paa hans edelige Vidnesbyrd bleve disse Femten arresterede og maatte møde i Retten.

Medens de vare i Carthage aflagde de et Besøg i Fængselet — Skuepladsen for Profetens og Patriarkens Martyrdom, Blodpletterne vistes endnu tydelig paa Gulvet, hvor Hyrum Smith faldt og udaandede, og gav en bedrøvelig Beretning om din mest grusomme Ugjerning, som havde berøvet Folket de Ledere, der af Gud vare udvalgte, og Nationen af to af de ædleste Mænd og de bedste Borgere, som nogensinde existerede. I den ene Væg var der Huller efter Kuglerne, som vare afskudte ved denne ugudelige Udaad, da Herrens Salvedes Blod blev udgydt. Carthage bar nu et forladt Udseende, da mange af dens Indvaanere vare bortflyttede til andre Dele. Scenen, saavel indenfor som udenfor Fængselet maa have været af en yderst skummel Beskaffenhed til disse Mænd, som de stode og betragtede deres ubarmhjertige Fjenders Gjerninger, der ej alene vare tilfredse med at have ihjelslaaet de Mænd, som vare dyrebarere til dem end deres eget Liv, men som ogsaa søgte at dræbe dem.

Komitén, som var sendt til Macomb for at overvære de dersteds boende Borgeres Møde, kom tilbage, uden at have udført meget. Ved deres Ankomst dertil, fandt de Folkene i yderste Grad oprørte og fjendtlige. De bleve truede med Vold, indtil de ansaa det visest ikke at vise sig offentlig. Saaledes var Forbitrelsen, ikke alene mod de Hellige, men ogsaa mod dem, som vare antagne at staa paa deres Part; og to af denne Komités Medlemmer — Daniel H. Wells og E. A. Bedell — vare ikke dengang indlemmede i Kirken. Det var dem umulig at underhandle med Folkene ved deres offentlige Møder; men fra et Vindu ovenpaa vare de Vidne til Pøbelens Bevægelser og Trusler nedenunder. Det blev dem tilsidst sagt, at den eneste Maade, de kunde undkomme paa, vilde være, at de øjeblikkelig forlode Byen. Som Følge heraf vendte de tilbage uden at have udført den Plan, for hvilken de vare sendte.

Folkene i Staten kom nu fuldkommen til Kundskab om hvad, som fandt Sted i Hancock County og de omliggende Distrikter. Indvaanerne i Quincy, Hovedsædet for Adams County, som ved tidligere Lejligheder havde vist meget Venskab for de Hellige, afholdt et offentligt Møde for at raadslaa om hvad der skulde gjøres med de Hellige og beskikkede Afsendinge til at underhandle med Nauvoos Indvaanere for at komme til Kundskab med Hensyn til deres Forslag om at rømme Staten.

(Forts.)

Gud og Mennesket.

O, store Gud jeg beder Dig,
Sig mig, hvorfor jeg kom paa Jorden;
Og hvorfor har Du dannet mig?
Var det ifølge Himlens Orden?

Ja, Menneske, Du dannet er
Ved Evighedens Bud og Stemme;
Du sendtes ned til Jorden her,
Og Alt! ja Alt! Du maatte glemme.

Hvad hører jeg, o kjære Gud?
Den Lære kan jeg ikke fatte.
Har Du min Kundskab slettet ud
Og mig berøvet Lysets Skatte?

Ja for en Del, min kjære Ven,
Har jeg din Kundskab Dig betaget,
Som Du besad i Himmelen,
Hvor Du var med stort Lys begavet.

O, Fader kjær, oplys min Aand
Med Kundskab fra de Højes Himmel;
Thi her jeg staar i Mørkets Baand,
Og vandrer om blandt Mørkets Vrimmel.

Ja ydmyg vær og altid vend
Dit Øre til din Faders Stemme;
Thi vid, at han Dig hører end
Og aldrig vil sit Værk forglemme.

Ak, store Gud, jeg føler vist,
At jeg bør Dig i Alt adlyde
Og tro paa Herren Jesum Krist,
Paa det jeg maa hans Naade nyde.

Gjør saa og altid da Du skal
Annamme Lys og Sandheds Lære
Fra Herrens høje Himmelsal,
Og Engle skal omkring Dig være.

Engang Du var blandt Englemagt
I Herrens store Aanderige;
Og dengang da blev Planen lagt,
At ned paa Jord Du skulde stige.

Dér Lys og Kundskab Du besad
I Lighed med Guds Engleskare;
Ved Himlens Raad Du sang saa glad,
Fordi paa Jord Du skulde fare.

Og her Du sattes af din Gud —
Ej for at nyde Verdens Glæde,
Men for at holde Sandheds Bud,
Og Dig for evigt Liv berede.

I dette Liv Du prøves maa
Af Mørkets Magt, som her regjerer;
Men dersom Du kan trofast staa,
Du arver store Herligheder.

Det Lys, som skinned i din Barm,
Dengang Du var blandt Guders Hære,
Det blev borttaget, da Du arm
Som Barn blev sendt til denne Sfære.

Men jeg min Lov har skjænket Dig;
Og hvis Du den vil tro adlyde,
Paany Du komme skal til mig,
Og dér Du evigt Liv skal nyde.

Og Lyset, som for Dig svandt hen,
Da Du nedkom til disse Zoner,
Det vil Du atter faa igjen
Fra Himlens høje Regioner.

Stor Løn Du visselig skal faa,
Hvis Du vil gaa paa mine Veje.
Og hvis Du i min Pagt vil staa,
Du Jorden faar til evig Eje.

Derfor vær trofast og gjør ret,
Mens Du er her paa denne Klode;
Sky hver en Handling, som er slet,
Og Du skal arve med de Gode.

H. D

Bekjendtgjørelse.

Utah Posten, som redigeres og ejes af Ældste P. O. Thomassen, er et skandinavisk Blad, som udkommer i Utah og koster foruden Porto 3 Dollars Greenbacks aarlig. De, som ønske at abonnere paa nævnte Blad, kunne henvende sig til „Skandinaviens Stjernes" Kontor, Lorentzensgade 14, 1ste Sal, Kjøbenhavn.

Blandinger.

Oversvømmelser. Paa Manø har den sidste Tids Storme ifølge „Ribe Amtst." anrettet store Ødelæggelser, idet Oversvømmelserne have overskyllet Englandet med Sand og ødelagt et med megen Bekostning opført Dige, saa at Saltvandet nu ved enhver mindre Storm oversvømmer det meste af Øens Agerland, hvorved Høsten til Sommeren vil blive ubetydelig.

De siamesiske Tvillinger. Ifølge en Telegrafdepesche til Times, dateret den 20de ds. og afsendt fra Filadelfia, ere de siamesiske Tvillinger Eng og Chang, der i sin Tid fremkaldte saa stor Opmærksomhed i den kirurgiske Verden, Lørdagen den 17de ds. afgaaede ved Døden i deres Hjem i Nord-Carolina i en Alder af 63 Aar. Eng levede 2 Timer længere end Chang.

Livingstone, den berømte Afrika-Rejsende, er ifølge Telegram fra Aden til London død af Dyssenteri i Unyanyanbe paa Rejsen til Bankesee. Hans balsamerede Lig vil blive bragt til England.

Joseph Abraham, Søn af Christian J. Larsen og Hustru Dorthea, er den 8de December f. A. afgaaet ved Døden i en Alder af næsten 9 Aar.

Broder Engbret Olsen, født i Ejdsvold, Norge, er den 19de December f. A. død i Salt Lake City, Utah. Den Afdøde var en trofast og oprigtig Sidste-Dages Hellig, og døde i Troen paa Kristi Forjættelser.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Salt Lake City, den 8de Oktbr. 1873.

(Fortsat).

Der hverken var eller har været noget Menneske paa Jorden i de sidste sytten hundrede Aar, som havde Magt eller Myndighed fra Gud til at administrere i nogen af hans Hus's Ordinancer. Hvad skete saa med Josef? Jo, Herren sendte ham Johannes den Døber, som besad det aronske Præstedømme, medens han var paa Jorden, og som blev halshugget for Guds Ords Skyld og for Kristi Vidnesbyrd. Han lagde sine Hænder paa Josefs Hoved og ordinerede ham til det aronske Præstedømme; og Josef forsøgte aldrig paa at forrette nogen af Evangeliets Ordinancer, førend han havde annammet dette Præstedømme. Først da var han bemyndiget til at døbe til Syndernes Forladelse, men hans Myndighed strakte sig ikke til at give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, ejheller administrerede han denne Ordinance, førend denne Fuldmagt blev ham skjænket. Peder, Jakob og Johannes, af hvilke de to — Peder og Jakob — lede Martyrdøden for Herrens Ord og Kristi Vidnesbyrd, vare de Sidste, som i den forbigangne Uddeling holdt Apostelskabets Nøgler i dets Fylde og Kraft. Disse Mænd lagde deres Hænder paa Josef Smiths Hoved og beseglede paa ham alle de Kræfter, Principer, Ordinancer og Nøgler, som tilhørte Apostelskabet; og før han havde modtaget denne Ordination, besad han ingen Fuldmagt til at forrette Guds Hus's Ordinancer. Men efter Modtagelsen af dette Præstedømme, begyndte han at administrere disse hellige Handlinger. Og den 6te April 1830 organiserede han denne Kirke med sex Medlemmer og lagde derved Grundvolden til, hvad vi se her i dette Tabernakel og paa et udstrakt Fladerum her i dette amerikanske Øde. Dette — Grundvolden til det

store Guds Rige paa Jorden — er alt udsprungen fra denne lille Sæd.

Hvad gjorde Josef Smith, efterat han havde annammet dette Præstedømme tilligemed dets Ordinancer? Jeg vil sige Eder, hvad han gjorde. Han udførte det, som ikke hele Gejstligheden og alle Kristendommens Religioner tilligemed hele Verden i sytten Aarhundreder eller halvtredsindstyve Generationer kunde udføre — han, uagtet en ulærd Yngling, fremlagde for Verden Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde, Renhed og Simpelhed, ligesom det forkyndtes af dets Stifter og hans Apostle. Han fremførte Kristi Kirke og Guds Rige i en fuldkommen Organisation, i Lighed med Paulus, da han ligner dem ved et Legeme med Hoved, Arme, Hænder og Fødder, hvilke Lemmer alle ere fuldkomne baade for Himmel og Jord. Hvorledes kunde han, en ulærd Yngling, udføre det, som ikke den hele kristne Verden i sytten Aarhundreder var istand til at gjøre? Fordi han var dreven ved Guds Kraft, og fordi han var belært af Mænd, som, da de vare i Kjødet, havde prædiket det samme Evangelium; og derved opfyldtes, hvad Adam, Enok, Moses, Elias, Esaias, Jeremias og Jesus og hans Apostle havde forudsagt. Med Rette kunde Paulus sige: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror." De Sidste-Dages Hellige bør ogsaa sige: „vi skamme os ikke ved Kristi Evangelium." Jeg skammer mig ikke ved at sige, at Josef Smith var en Guds Profet; jeg skammer mig ikke ved at bevidne, at han var kaldt af Gud og lagde Grundvolden til Guds Kirke og Rige paa Jorden, thi dette er Sandhed; og enhver Mand eller Kvinde, som er i Besiddelse af Guds Aand, kunne se og forstaa disse Ting.

Mine Brødre, Søstre og Venner, her er Grundvolden til Opfyldelsen af den mægtige Strøm af Profetier, udtalte siden Fader Adams Dage og ned til den sidste Profet, som levede paa Jorden. Der har i de sidste tre og fyrretyve Aar været opfyldt flere Profetier paa Jordens Overflade end i de forbigangne to Tusind Aar. Disse mægtige Profetier, ombandt, som jeg tidligere har anført, Josef Smith som et Jernbaand og ledede og styrede ham i alle hans Foretagender, medens han levede paa Jorden. Han levede, indtil han havde annammet enhver Nøgle, Ordinance og Lov, som nogensinde vare givne til nogen Mand paa Jorden, fra vor Stamfader Adams Dage til den nuværende Uddeling. Han modtog under Mose Hænder Magten og Nøglerne til at indsamle Israels Hus i de sidste Dage; han annammede under Eliæ Hænder Nøglerne til at besegle Fædrenes Hjerter til Børnenes og Børnenes Hjerter til Fædrenes; ved Haandspaalæggelse af Peder, Jakob og Johannes annammede han Apostelskabet og Alt, som henhørte til dette; under Moronis Hænder erholdt han alle de Nøgler og Kræfter, som forlangtes af Josefs Træ i Ephraims Haand; og ved Haandspaalæggelse af Johannes den Døber annammede han det aronske Præstedømme med alle dets Nøgler og Kræfter, samt enhver Nøgle og Kraft, som tilhørte denne Uddeling; og jeg skammer mig ikke ved at sige, at han var en Guds Profet, der lagde Grundvolden til det største Værk og til den største Uddeling som nogensinde var oprettet paa Jorden.

Josef Smith levede, indtil han havde fremlagt sit Vidnesbyrd for Verden; og da han havde beseglet alle Nøglerne, Kræfterne og Velsignelserne paa Brigham Youngs Hoved og hans Brødres; da han havde plantet disse Nøgler paa

Jorden, hvilke aldrig mer skulde borttages derfra; da han havde udført dette og fremlagt sit Vidnesbyrd, Aabenbaringens Bog, hvis Forkyndelse indbefatter den hele Generations — Jøders, Hedninges, Zions, Babylons og alle Nationers Bestemmelse, for Verden, beseglede han dette Vidnesbyrd med sit Blod i Carthage Fængsel, hvor han tilligemed hans Broder Hyrum Smith maatte lade sit Liv for onde og ugudelige Menneskers Hænder. Hvorfor blev hans Liv taget! Hvorfor blev ikke John Taylor og Willard Richards, som vare de eneste af de Tolv fra Nauvoo, der vare med dem, ofrede? Hvorledes kunde Willard Richards, som var den største Mand i Flokken, og som stod midt i Kugleregnen undkomme, uden at faa saa meget som et Hul i sin Klædning? Fordi disse Ting vare styrede ved Herrens Ord og Aabenbaringer. Gud tog, hvem han vilde tage, og bevarede, hvem han vilde bevare; og denne Fremgangsmaade har han altid fulgt. Hvorledes er Brigham Young bleven bevaret, da han har været ligesaa udsat for at miste Livet i sit Forsvar for denne Gjerning og staaet i ligesaaa stor Fare i de forskjellige Stillinger, han har været i, som nogen Anden? Fordi det har været Herrens Hensigt, og hans Haand har styret det; han har bevaret ham i et vist Øjemed; og andre Mænd ere blevne bevarede ved den samme Magt. Det Hele har været Herrens Værk paa Jorden. Guds Aabenbaringer have omgivet Brigham Young. Herrens Aabenbaringer fra gamle Dage virke paa ham og Apostlene og Israels Ældster, ligesaa meget som de have virket paa noget Folk i nogen tidligere Generation.

Jeg vil berøre en anden Green af dette Emne. Vi have Riget organiseret, Profetierne blive opfyldte, Kirken er oprettet paa Jorden, og derefter komme andre Dele af disse Aabenbaringer, som maa opfyldes. Vi have nedsat os i Jackson County, Clay County, Caldwell County, i Kirtland og sidst i Nauvoo. Vi bleve drevne fra et Sted til et andet, indtil vi nedsatte os i Nauvoo; og tilsidst bleve vi fordrevne fra Nauvoo ind i Ørkenen og til dette Land, hvortil vi bleve ledede ved Præsident Brigham Young, der var under den almægtige Guds Inspiration. Mange følte, at deres Tro blev prøvet, da vi maatte forlade vort kjære Nauvoo og drage ud i Ørkenen. Men en Flod af Profetier vilde staaet uopfyldt, hvis ikke dette havde fundet Sted. Esaias taler om Grundlæggelsen af det store Zion, og beskriver hele hendes Historie og Færd indtil den nærværende Dag, og fra denne Tid til Scenen skal oprulles. Hvis vi ikke vare blevne uddrevne fra Nauvoo, vilde vi aldrig være komne op til Platte-Floden, hvor Esaias siger, at han saa de Hellige gaa ved en Flod, hvori intet Skib roede, og et stort Følge af Kvinder med Børn; men hun, som drog frem med sit Barn, vilde aldrig være kommet hertil, dersom vi ikke vare blevne forjagede; og en stor Del Profetier vilde staaet uopfyldte med Hensyn til, at vi skulde bringe Ørkenen til at blomstre som en Rose, at Vandene skulde udspruble af det tørre Øde, at vi skulde opbygge Guds Hus paa Bjergenes Toppe, og at et Banner skulde opløftes, hvortil Nationerne skulde fly. Alt dette og meget Mer vilde ikke blevet opfyldt, hvis vi ikke vare blevne ledede og bevarede ved Jehovas stærke Arm, hvis Ord maa opfyldes, omend Himlen og Jorden skulle forgaa.

Eftersom vi ere i Zion, er der en anden Gjenstand, som vi bør tage i Betragtning — nemlig den Stilling, som Præsident Young indtager ligeoverfor os

idag. Han kalder os til at bygge Templer, Stæder, Byer og Landsbyer samt til at udføre en stor Del timelige Gjerninger. Fremmede og den kristne Verden forundre sig over „Mormonernes“ Tale om det timelige Arbejde, men vi sige, at to Trediedele af alle Aabenbaringerne, givne til denne Verden, ere afhængige af Udførelsen af den timelige Gjerning. Vi ere nødsagede til at gjøre Noget; vi kunne ikke opbygge Zion ved at sidde paa en Bænk og synge os ind i Evigheden; vi maa dyrke Jorden og udhugge Stene i Bjergene til Opførelsen af Templer til den allerhøjeste Guds Ære. Og dette timelige Værk har Himlens Gud forlangt os at fuldbyrde, ligesaa vist som han forlangte af Kristus, at han skulde dø for at gjenløse Jorden, eller ligesaa vist som Frelseren forlangte, at Peder, Jakob og Johannes skulde gaa ud og forkynde Evangeliet til Jordens Nationer. Dette er den store Uddeling, i hvilken Herrens Zion skal opbygges; og vi Sidste-Dages Hellige maa fuldkomme dette Arbejde. Menneskene ere forundrede over, at saa Meget bliver talt angaaende disse Ting. Jeg vil fortælle Eder, Sidste-Dages Hellige samt den kristne Verden ogsaa, at vor Gjerning vil blive kort, vi vilde komme tilkort i Udførelsen af vore Pligter, og det vil aldrig blive vor Lod at fuldføre denne Gjerning, som Herren har erklæret, at vi skulle sætte iværk, medmindre vi sætte disse timelige Handlinger i Udførelse. Det paaligger os at bygge Stæder og Byer, at indsamle Folk fra enhver Nation under Himlen til Guds Zion, saa de maa blive belærte om hans Veje. Vi have kun gjort en Forberedelse for den celestiale Lov ved at være blevne indlemmede ved Daab i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Meget er bleven sagt med Hensyn til Daaben for de Døde. Efterat Josef Smith havde lagt Grundvolden til denne Gjerning, blev han borttagen fra Jorden; dog der ere fyldestgjørende Grunde, hvorfor dette skete. Jesus beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod; det samme gjorde Josef Smith ogsaa; og fra den Dag, da han døde, har hans Vidnesbyrd været i Kraft over hele Verden. Han er gaaet ind i Aandeverdenen, og har organiseret denne Uddeling paa den Side af Sløret; han indsamler Israels Ældster og Guds Hellige i Aandeverdenen; thi de have en Gjerning at udføre dér saavelsom her. Josef og Hyrum Smith, Fader Smith, David Patten og andre Ældster, som ere kaldte hensides Sløret, have mange Gange flere Væsener at prædike for dér, end vi have her paa Jorden. Derstéds have de alle Aanderne, som have levet paa Jorden i sytten Aarhundreder — halvtredsindstyve Generationer eller halvtredsindstyve Tusind Millioner Mennesker, som have levet og død her uden at have seet en Profet eller Apostel og uden at havt Herrens Ord tilsendt sig. De ere indelukkede i Fængsel, ventende paa Budskab fra Israels Ældster. Vi have kun omtrent ét Tusind Millioner Mennesker paa Jorden, men i Aandeverdenen have de halvtredsindstyve Tusind Millioner; og vi besidde ikke en eneste Aabenbaring, som giver os Grund til at tro, at nogen Mand, der indgik i Aandeverdenen, prædikede Evangeliet til disse, som gjenlevede; men alle prædikede for disse, der havde været i Kjødet før dem. Kristus selv prædikede for Slægten, som druknede i Syndfloden, og som havde været i Fængsel for Tusinder af Aar. Saaledes er det ogsaa med Josef Smith og Ældsterne, der ere indgangne i Evighedens Skjød — det paaligger dem at prædike til Jordens tidligere Indvaanere, som ere hedengangne i de sidste sytten hundrede Aar;

og naar de høre Ældsternes Vidnesbyrd og annamme det, vil der være Nogle paa Jorden, som tidligere anført, der ville forrette Ordinancer for dem i Guds Hus, paa det de maa blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, komme frem i Opstandelsens Morgen og have Del i den med os.

Disse ere Kristi Evangeliums evige Principer. Vi ere blevne befalede dertil, og det har været vor Pligt at gaa ud og forkynde det for vore Medmennesker. Jeg vil spørge: ved hvilken Kraft have disse Apostle og Ældster i disse forbigangne Aar taget deres Randsler, vadet gjennem Moradser og Floder og forkyndt Evangeliet uden Pung eller Taske? Hvilken Magt har understøttet dem? Som jeg har bemærket før: ene alene Guds Aabenbaringer og de store Befalinger og Profetier, der ere givne i de sidste sex Tusind Aar. De ere blevne inspirerede ved Guds Aand og Kraft og ere blevne befalede til at gaa ud og advare denne Slægt ved at fremlægge Evangeliet for dem. Her er Præsident Brigham Young, der, saa fattig som nogen Mand kunde være, foruden Pung eller Taske, har rejst Tusinder af Mil for at prædike Evangeliet til Menneskenes Børn. Det samme have hans Brødre ogsaa gjort. De ere blevne opholdte ved den Almægtiges Haand, og hvis de ikke havde udført denne Gjerning, havde de været under Fordømmelse. Hvorfor? Herrens Engel, som gjenskjænkte det evige Evangelium til Jorden, sagde, at det skulde forkyndes for alle Slægter, Tungemaal og Folk, thi Herrens Doms Time var kommen. Herrens Doms Time er for denne Nations og for hele den kristne Verdens Dør. Broder Erastus Snow, som var her for en Uge siden, talte til os om Prædiken for de Døde og om de Straffedomme, som ventede Nationerne. Andre Ældster have hentydet til det samme Emne. Blot sytten hundrede Aar ere hensvundne uden Profeter, Apostle og Patriarker(!) Herrens Straffedomme have under dette Tidsrum ikke hvilet over Jordens Nationer saa haardt, som de ville komme til, efterat Evangeliet er forkyndt. Dette Budskab, som Josef Smith bragte, vil afgjøre denne hele Generations Skjæbne, ikke alene i denne Nation, men den hele kristne og jødiske Verdens, Zions og Babylons, Alles, som høre Herrens Advarsel. Evangeliet skal forkyndes for dem. Vi have maattet gaa ud til fremmede Lande for at prædike Evangeliet for Nationerne; og vi vilde været fordømte og slagne ved Herrens Arm, hvis vi havde undladt at efterkomme Aabenbaringerne, der vare os givne. Det er ved denne Magt, at Præsident Young, Josef Smith, de tolv Apostle og Tusinder af Israels Ældster ere blevne drevne til at udføre Guds Værk. Nu, mine Venner, skulle vi saa stoppe her? Skulle ikke de resterende Profetier ogsaa opfyldes? Vil Herren dele sin Gjerning i to Dele eller lade det Resterende forblive uopfyldt? Jeg siger Eder, nej. Guds Ord maa opfyldes, og Herren skal ikke give dette Rige til noget andet Folk. Himlens Gud har oprejst Mænd og Kvinder, og han vil inspirere og drive dem til at udføre dette store Værk, og det paaligger os at efterkomme hans Villie. Zion skal opstige i Glans og iføre sig sin skjønne Prydelse; hun vil blive iklædt Herrens Herlighed; og for Messing vil hun have Guld, for Jern Sølv og for Sten Jern. Alle disse Aabenbaringer, som vedrøre de sidste Dage, maa vísselig opfyldes. Præsident Young er dreven til at anspore Zion til at udføre sin Pligt. Hvorfor er han paavirket til dette? Fordi Aabenbaringens Kraft omgiver ham og ansporer ham til at hædre sin Kaldelse

og udføre sin Pligt blandt Menneskenes Børn. Herrens Kraft hviler over ham, og han vil ikke lade os have Ro, førend Zion er opbygget og gjort fuldkommen, Israels Hus indsamlet, og Herrens Værk fuldkommet under hans Bestyrelse, saalænge han skal skal dvæle her i Kjødet. Han er saameget paavirket af Guds Kraft og Jesu Kristi Aabenbaringer som nogen Mand, der nogensinde aandede paa Jorden. Det paaaligger os at bygge Templer; thi Herren forlanger det af os. Vi maa ogsaa betale vor Tiende; thi ogsaa dette er en Herrens Befaling til os. Herren har aldrig i nogen Aabenbaring sagt, at Brigham Young skulde bygge et Tempel alene, eller at hans Raadgivere, de tolv Apostle eller Biskopperne skulde gjøre det alene; thi dette Arbejde paahviler enhver Mand og Kvinde, som have indgaaet i Pagt med Herren i disse de sidste Dage, og hvis vi undlade at sætte disse Ting i Udførelse, vil Herren straffe os. Han vil ikke forlade os; og han vil heller ikke tage dette Rige fra de Sidste-Dages Hellige og give det til noget andet Folk, thi de ere blandede som Kornet i Sigten blandt Hedninge-Nationerne i Verden. De ere blevne forberedte før Verdens Grundvold blev lagt til at komme frem som Jakobs Børn i de sidste Dage og opbygge Guds Zion paa Jorden. Vi ere nødsagede til at fuldbyrde det; vi maa yde Samvirken vor alvorlige Understøttelse, thi det er et Trin til Indførelsen af Enoks Orden og Opbyggelsen af Zion. Guds Tjenere ere drevne til at anspore os i denne Retning, og vi maa efterkomme det.

Der ere nogle Profetier, som henhøre til disse sidste Dage, hvilke ere ubehagelige at berøre. Præsident Young har Dag efter Dag i flere Aar opfordret Zions Døtre til at afstaa fra de babylonske Moder og Skikke. Jeg har læst det tredie Kapitel hos Profeten Esaias, og har haabet, at dette Kapitels Indhold ikke kunde angaa Zions Døtre i vore Dage; men nu tror jeg det vil, hvis de ikke lytte til Præsident Young, Apostlene og Israels Ældster med Hensyn til at lægge disse Narreværker tilside. Jeg haaber, at I maa aflægge disse forfængelige Skikke, saa vi som et Folk maa være istand til at vende vore Hjerter til Herren. Men nogle af Zions Døtre synes ikke at være villige til at forsage Babylons naragtige Moder. Til Saadanne vil jeg sige: Skynd Eder med at tilfredsstille Eders Attraa i denne Retning, at Straffen, som vi er truet med, saa meget snarere maa komme over os, paa det vi maa gjennemgaa den og derpaa begynde med at opbygge Guds Zion paa Jorden. Dog til Trods for alle disse Daarskaber, som nogle af os finde Behag i, ville vi alligevel opbygge Zion. Disse Bjerge ville blive opfyldte med Byer og Guds Folk. Vaabnene, som rejses mod Zion, ville blive brudte, Hedninge-Nationerne ville besøge hende, og deres Konger skulle vandre til hendes Skin. Ofte tænker jeg, naar jeg ser fremmede Herrer og Damer i vore Tabernakler; mon de virkelig, da de ere komne hertil over den store banede Vej, forstaa, at de opfylde Esaiæ Profeti? Denne Tanke opstaar ofte i mit Sind; men til samme Tid ved jeg, at disse have ingen Idé om, at de derved opfylde Herrens Aabenbaringer. Disse Hedninge komme til Zions Lys og Kongerne til Skinnet af hendes Opkomst. Alle Ting ere forudsagte og ville blive opfyldte; og strax derpaa, naar vi ere blevne helligede og gjorte fuldkomne, naar vi ere blevne tugtede og ydmygede for Herren, naar vi have faaet vore Øjne aabnede og vore Tanker henvendte paa Opbyggelsen af Guds Rige, da skulle vi vende tilbage

og gjenopføre Zions ødelagte Steder. Dette paaligger os at fuldkomme i denne Tid og Slægt. Derfor, tænk ikke, I Israels Ældster og I Sønner og Døtre af Zion, at vi altid skulle efterleve Babylons Skikke. Nej, aldeles ikke; thi medmindre vi tjene Herren vor Gud, som har skjænket os Magt til at fuldføre hans Værk, ville vi blive tugtede og komme til at føle hans straffende Ris.

Hvor er den Mand eller Kvinde, som ikke kunne se Guds Haand i vor Befrielse? Ethvert Vaaben, som nogensinde blev løftet mod os, er bleven brudt. Vis mig et Væsen eller Folk, som have løftet sin Arm mod Josef Smith, Brigham Young, Herrens Zion eller Israels Ældster, og som have søgt til at omstyrte dette Værk, medmindre Guds Forbandelse har hvilet over dem. Udpeg mig En af denne Klasse, som ikke har maattet krybe i Støvet, og som det var fordum, saa vil det ogsaa blive i de kommende Dage. Ve over de Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk under Himlen, som ville staa op til Krig mod Zion i de sidste Dage. Ethvert Vaaben, som rejses mod hende, skal tilintetgjøres; og den Nation, der ikke vil tjene hende, skal ganske forgaa, siger Hærskarernes Herre. Disse Ting ere sande; og jeg vil advare Jøde og Hedning, Hellig og Synder, samt den hele Verden om at være forsigtige med, hvad de foretage sig mod Zion.

Endnu nogle faa Ord til de Sidste-Dages Hellige. Jeg ønsker at sige til mine Brødre og Søstre, lad os ophøre med at finde Fejl hos hverandre; lad os ikke sige, at denne Mand eller Kvinde handle uret, at denne Familie ikke er god, eller at denne Person sætter et daarligt Exempel. Lad os betænke, at vi selv ere ansvarlige med Hensyn til vor Vandel. Det vil ikke gavne mig, om jeg apostaserer, fordi en Familie følger Babylons Skikke, eller fordi Denne eller Hin gjør uret. Lad os afstaa fra denne Gjerning og betragte vore egne Handlinger. Vi burde lægge denne Fremgangsmaade tilside, thi idag er den for en Del herskende i Zion og har været det for en lang Tid, idet Nogle have fundet Fejl ved Dette eller Hint, istedetfor at se hen til sig selv. Lad os alle se hen til vort eget Hjem, og Enhver søge til at styre sin egen Familie, sætte sit eget Hus i Orden og udføre hvad som er forlangt af ham. Lad os betænke, at Enhver er ansvarlig for Herren for sine Handlinger alene.

Jeg beder Gud vor himmelske Fader, at han vil udøse sin Aand over Zions Ældster, Mødre, Døtre og alle hendes Indvaanere, paa det vi maa lytte til Herrens Tjeneres Raad, saa vi maa staa retfærdiggjorte for Guds Aasyn, saa vi maa blive bevarede i Troen, saa vi maa have Kraft til at opreise Templer, opbygge Zion, forløse de Døde og selv blive forløste for Kristi Skyld, Amen.

Tankesprog.

Mødre! ønske I at være Missionærer? Vi ville beskikke Eder en Mission: — Oplær Eders Børn om deres Pligter; og lær dem, istedetfor at iføre sit Legeme allehaande Tant og Stads, at tilegne sig Noget, som kan være Sjælen til Prydelse. Brigham Young.

I behøve ikke at aabenbare den hele Sandhed til Andre end disse, der ere berettigede til at kjende den hele; men hvad I fortælle, lad det være Sandhed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Februar.

Lydighed.

(Fra „Millennial Star").

„Alligevel, han var Søn, lærte han dog Lydighed af det, han led". Paulus.

Ved Lydighed til de Love, som styre vor Tilværelse paa Jorden, er det, at vi leve. Skulde vi krænke dette Princip, hvori det ifølge det menneskelige Livs Love angaar vor Velfærd, vilde vi paabringe os selv retfærdig og velfortjent Straf. Saaledes er det ogsaa, hvor Lydighed forlanges i Ting af mere ophøjede og ædle Egenskaber. Det er umulig at sikre sig selv en Belønning af evig Lykke, medmindre vi vise Lydighed til det evige Livs Love; og ligesaa umulig er det for os at erholde det nærværende Livs Velsignelser, uden at efterkomme Betingelserne, under hvilke disse Velsignelser skulle annammes.

Lydighed er det levende Princip til Frelse. Det er den, som bringer os i Samfund med Herren. Ved den blive vi delagtige i Velsignelserne, som ere Frugterne af Evangeliet. Vi kunne ligesaa lidt blive optagne i Kristi Kirke, uden først at undergive os dens Love, som vi, uden at undergive os de naturlige Love, kunne komme i Besiddelse af Nydelser og Glæder, der henhøre til det naturlige Liv. Og dog alligevel, hvad der angaar det evige Liv, saa har Lydigheden, som udstrømmer fra Herren, altid været det mest prøvende af alle Principer til Menneskeslægten; det har været det mest vanskelige at iagttage og efterleve, forbi det indbefatter uforanderlige Forlangender, der staa i stærk Modsætning til Menneskenes Tilbøjeligheder og Ønsker. Vore første Forældre vare ulydige, og som Følge deraf faldt de i Overtrædelse og bragte derved Død over alle Mennesker. Djævelen forstod meget vel Menneskets Natur og dets Tilbøjelighed til at være ulydig, naar Noget traadte imellem det og dets Attraa; og lige fra Adams Overtrædelsesdage og til nærværende Stund har Satan søgt paa den mest snilde Maade at optænde Ulydighed hos Menneskene, vidende, at derved vilde hans ondskabsfulde Hensigter komme til en heldigere Udførelse.

Det er bleven sagt, at Lydighed er bedre end Offer, og da disse Ord ere komne fra en Guds Profet, vise de tydelig nok, at for Herren er Menneskets Lydighed af større Betydning og for hans Aasyn mer velbehagelig end Frembringelsen af det største Offer. Vilde vi end frivillig give til ham og hans Gjerning Alt, hvad vi have af Jordens Rigdomme, vilde dog ikke dette Offer være saa formaaende til at vinde hans Velsignelser, som en vedvarende altid villig Lydighed til hans Befalinger. Lydighed mod Herren skulde paa ingen Maade ansees som et Offer, men som en behagelig og retfærdig Pligt. Dersom vi skulde modtage en Befaling fra ham til

at opgive vore Ejendele, og vi viste en modvillig Lydighed til denne, vilde vor Handling blive et Offer og ikke være en saadan Lydighed, som Herren forventede; følgelig kunde vor Løn ikke blive i Lighed med det Væsens, der udviste en frivillig Lydighed. „Jorden og dens Fylde hører Herren til," hvis Aarsag vi, ved at adlyde hans Befalinger, kun vise ham vor skyldige Hyldest.

De Sidste-Dages Hellige ere maaske mer forbundne til at iagttage dette Princip end noget andet Folk paa Jorden, ene fordi de have gjort Pagt med Herren at ville holde hans Befalinger, og erkjendt, ved deres første Gjerninger, Magten og Myndigheden hos de Mænd, som staa i deres Midte, og som af den Almægtige ere kaldte til at være hans Mund paa Jorden, og paa denne Maade have de til en vis Grad stillet sig selv i Lighed med det gamle Israel fordum, der vare ledede af Profeten Moses. De erkjende den Hellig-Aands Virkninger, og vide," at Herren vil Intet foretage sig, medmindre han aabenbarer det for sine Tjenere, Profeterne," og som en nødvendig og fornuftig Følge heraf ere de undergivne Guds Villie, saaledes som den maa blive aabenbaret gjennem hans Tjenere, Profeterne, som nu ere paa Jorden. Guds Befalinger, aabenbarede til Præstedømmet, ere ligesaa bindende for dem, til hvem de ere givne, som om han personlig skulde have vist sig for dem og selv udtalt med sin egen Mund ethvert Ord, som hans Tjenere have talt. Under disse Omstændigheder er det derfor forlangt af de Sidste-Dages Hellige at vise Lydighed til Herrens Tjeneres Ord, imodsat Fald kunne de ikke vente at annamme de Velsignelser, de have attraaet. Vort Haab om evig Belønning drejer sig om dette Princip, Lydighed, og paa ingen anden Maade og ved intet andet Middel, som maaske Mennesker kunde opfinde, kunne vi vinde vor Belønning. Der er Harmoni og Overensstemmelse i denne Foranstaltning, og vi kunne aldrig opnaa en Fylde af Kundskab eller Fuldkommenhed med nogen anden Regel.

Da Lydighed er et Handlingsprincip bliver det en udøvende Pligt. Evangeliets Love og Ordinancer ere givne for at de skulle iagttages, ikke ved Hørelse, men ved Udøvelse. At iagttage dem ved Hørelse alene vilde intet gavne; og det vilde heller ikke gavne Herren at aabenbare dem, dersom de simpelthen bleve betragtede med et Bifaldsnik, og der ikke fra vor Side behøvedes nogen Bestræbelse for at adlyde og leve i Overensstemmelse med dem. Betingelserne, paa hvilke vi kunne erholde Himlens Velsignelser, ere simple, ædle og retfærdige, og forlange ikke nogen overordentlig Anstrengelse af hverken Legeme eller Sjæl for at opfylde dem, forsaavidt vi ikke anse Herrens Tjeneste som et Offer. Den Lydighedsforpligtelse, som de Hellige have underkastet sig, gjør det derfor nødvendig for dem at fortsætte i Udøvelsen af alle de Love, Ordinancer og Pligter, der fra Himlen bleve aabenbarede til dem. Formedelst Lydighed ere de maaske blevne opmuntrede til at udøve Tro paa Herren, til at omvende sig fra deres Synder og til at blive døbte til deres Synders Forladelse, hvorefter de have annammet den Hellig-Aand; men efter at disse Ordinancer ere iagttagne, blive de belærte, ved Aanden og Herrens Aabenbaringer gjennem hans Tjenere, til at adlyde andre ligesaa vigtige, men mer forfremmende Principer, saasom: Tiendeydelse, Indsamling, Daab for de Døde osv. Skulde vi tillade Satans Tilskyndelser at herske i vore Hjerter og overvælde vor Tro, og som Følge deraf undlade at efterkomme de Pligter, som Herren ønsker, at vi skulle iagt-

tage, da ere vi ikke bedre stillede, end om vi ogsaa havde undladt at adlyde de simplere Ordinancer: Tro, Omvendelse og Daab. Udøvelsen af alle Pligterne er nødvendig for at opnaa en Fylde af den evige Herlighed.

Mange ere formedelst Evangeliet blevne befriede fra Fattigdom og Elendighed, og grundet paa deres Trofasthed for en Tid, efterat de ere komne til Zion, have de erhvervet sig betydelige Rigdomme af denne Verdens Goder; men altfor ofte har det hændt, at Saadanne have ophøjet sig selv i deres forfængelige Indbildninger, ere blevne stolte og ulydige og have som Følge deraf tabt den ydmyge og lydige Aand, som bragte dem til at annamme Evangeliet. Dette har været deres Prøve, og de have bukket under for den ødelæggende og sjæleforbærvende Indflydelse af Ulydighed. De have indbildt sig selv at være uafhængige af Evangeliet og deres himmelske Fader, hvilken Følelse er bleven dem indgydt af den Onde formedelst den fristende og fordærvende Indflydelse, som Rigdom udøver. Rigdomme have næsten altid bevirket, at Menneskene ere blevne stolte og ulydige; og Djævelen har stadig vidst at anvende dem til at lede den fordum Retfærdige og Lydige bort fra den sande og levende Gud. De mange Exempler, beskrevne i den hellige Skrift, ere fuldkomne Beviser herpaa.

Vi burde altid være standhaftige i at tjene Herren, og ikke Mammon, samt søge til at bevare en ydmyg og lydig Aand, som aldrig kan overvindes af Fordærverens listige Indflydelser. Hvis vi vedblive med dette og opfylde vore Pligter, vil ingen god og ønskelig Velsignelse blive os fraholdt. Vi ønske at opmuntre de Hellige til at lytte til disses Raad, der ere satte til at lede dem, erlægge deres Tiende og være nidkjære i at sammenspare saa meget, som mulig for deres Udfrielse fra Babylon. Vi ere forvissede om, at dersom de Hellige ville efterleve disse Raad, vil deres Samvittighed ikke have nogen Skyld for Herren, og de ville sikre sig selv det glædelige Privilegium at bo i al Evighed tilsammen med Kristus og Andre, som formedelst Taalmodighed, Lydighed og Lidelser have annammet en Fylde af Herlighed.

Korrespondance.

Amerika.

Ephraim, den 25de Decbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Det er en smuk Morgen, og „Glædelig Jul" lyder det fra Enhver. Alle synes at glæde sig i Festen, og da vi have godt Slædeføre, have vi Lejlighed til at høre de klingende Bjælder fra alle Kanter. Tillad mig at ønske Dem glædelig Jul. For et Aar siden var jeg stillet i Lighed med Dem nu, Tusinder af Mil fjernet fra dem, som vare mig kjærest. Dog uagtet dette, betragtet fra et menneskeligt Standpunkt, maa synes haardt, har jeg alligevel erfaret, at der

gives ingen Stilling i Livet, som kan meddele en mere ren og ublandet Glæde, end den at være en Herrens Tjener og udføre sine Pligter, uden Forskjel, hvor Ens Lod maa være kastet. Jeg har ofte tænkt at sende Dem nogle Linier, men har indtil nærværende Øjeblik forsømt at gjøre saa, hvilken Forsømmelse jeg haaber, De vil undskylde mig.

Siden min Tilbagekomst har jeg havt det travlt med at faa vort ny Forsamlingslokale saa nær fuldendt, at vi i Vinterens Løb, uden Frygt for Kuldens ubehagelige Følger, kunne afholde Forsamlinger i det. Brødrene have paa den mest virksomme Maade efterkommet den i dette Øjemed stillede Opfordring; og Ephraimiterne synes alle at være stolte af deres nye Lokale. For et Par Uger siden havde vi Besøg af det første Præsidentskab, som afholdt To-Dages Forsamlinger hos os. Huset, omendskjøndt stort, var ganske opfyldt. Mange interessante Emner bleve fremlagte for Tilhørerne, blandt hvilke var: Anlæggelsen af en Jernbane fra Provo, op gjennem Spanish Fork Kanyon og ned gjennem dette County (Sanpete). Præsident Young opmuntrede Folkene til ved deres Midler at yde Bistand til dette Foretagende, og han havde foranstaltet det saaledes, at de kunde betale med Hvede.

Pengemarkedet er flaut, grundet paa den træge Omsætning af Levnetsmidler i Minerne, af hvilke mange, efterat store Summer ere blevne satte i dem, have gaaet til Underbalance. Præsidenten raadede os til at anbringe vore Penge til Anlæggelsen af Jernbaner og fremme os selv istedetfor Hedningerne. Det er ganske indlysende til de Hellige, at et saadant Foretagende vil være til stor Velsignelse for Sanpete, da det vil bringe os nærmere Markedet og tillige sætte os istand til at udfolde de mineralske Hjælpekilder i vor Egn. Vor Stenkul siges at være den bedste, som er funden vest for St. Louis; og der er ingen Tvivl om, at den jo vil blive efterspurgt af den store og tiltagende Folkemængde ved det Stille Havs Kyster. Præsident Smith sagde, at han kunde ønske en hel Del af vore Kvadersten til Baandene paa Templet, da den vilde danne en saa behagelig Kontrast til Graniten, hvoraf det er bygget. Vore Malmgruber vilde ogsaa upaatvivlelig komme i Drift, efterat Jernbanen har sat os i en mer intim Forbindelse med Handelens Midtpunkt.

Medens jeg skriver om Templer, vil jeg berøre en Ting, som blev sagt, hvilket jeg ved vil interessere Dem. Naar de fire Mure paa St. Georges Tempel ere rejste, vil Grundvolden til et andet blive lagt et Sted her i Sanpete. For kort Tid siden udgik der en Opfordring til den mandlige Befolkning om at tage ned til St. George og i Vinter arbejde paa Templet til Foraarsarbejdet begyndte herhjemme. Opfordringen blev saa beredvillig efterkommet hos os, at Broder Brigham sagde: „Sanpete har handlet højsindig."

Et andet stort Foretagende er begyndt: nemlig det Store Vestlige Jernværkskompagni. Det har længe været bekjendt, at Iron County besidder nogle af de rigeste Gruber i Verden; men da det tager en stor Kapital til at drive dem, ere Interessenterne blevne begunstigede med mindre Held, end de forventede. Nogle fremmede Spekulanter tog derop for nogen Tid siden i den Hensigt at sikre sig Gruberne, men kom netop én Dag for sent, da vore Brødre vare komne dem i Forkjøbet og havde sikret sig Gruberne under den ny Grubelov.

Det, som her benævnes the Iron Mountain, siges at være mange Gange

større, og Ertsen rigere, end den, der findes i Iron Mountain i Missouri, som med Rette er bleven benævnet et af Verdens Undere. Ertsen er af forskjellig Beskaffenhed, og noget af den er Magnesia, hvoraf uddvindes Jern, som er Pensylvania Jernet langt overlegent. Broder Dusenburg fra Provo har netop været her og forsøgt at samle Penge til Indkjøb af større Maskiner, end Kompagniet for Tiden er i Besiddelse af. Det er Præsident Youngs Ønske, at de Hellige skulle eje alle Aktierne i dette Foretagende; dog hvis de bleve tilbudte Udenforstaaende, vilde snart den manglende Kapital blive tilvejebragt, men dette vilde være at skjænke vore Rigdomme til dem. Uagtet vore Modstanderes ivrige Bestræbelser for at betage os vore Rettigheder og tilintetgjøre vor Frihed, ere Udsigterne for Zions Velfærd meget lovende. „Ringen" og nogle ondskabsfulde Kongresmænd ere ifærd med at planlægge et andet Angreb mod os; hvadenten de ere heldige eller ikke, i deres onde Anslag, saa vide vi, at Herren vil lade Følgen blive til vort Gavn.

Vor Vinter har sat ind med Alvor. Vi have havt mer Sne i December, end vi have kjendt for mange Aar. Sundheden i Almindelighed synes at være bedre blandt Folket nu end forrige Vinter. Jeg kan tænke mig, hvor travlt De og Deres Medarbejdere have det i Eders Arbejdsmarker. Min Bøn er, at I maa være velsignede med Fremgang, og at alle Hindringer, som lægges i Eders Vej, maa blive overvundne.

Med kjærlig Hilsen til Dem med Medarbejdere samt til mine Søskende i Skandinavien, tegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet,
Knud Peterson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").
(Fortsat).

Den 25de September 1845 lod Fredsdommer Backenstos sin Bekjendtgjørelse udgaa, i hvilken han gav en udførlig Beskrivelse over Pøbelens grusomme og oprørende Handlinger, og anførte, at omendskjøndt de ikke vendte tilbage for at udføre yderligere Ugjerninger i Provinsen, saa strejfede de dog om i de nærliggende Egne, i Staten Missouri og Iowa Territorium, og udbredte alle Slags Løgnhistorier og daarlige Rygter, i den Hensigt at faa Hjælp til paany at begynde deres Ildspaasættelser og Pøbeloptøjer. Han bekjendtgjorde ogsaa, at Klager vare indløbne til ham fra „Mormonerne" og „Anti-Mormonerne" om, at Kvæg og andre Ejendele vare bortstjaalne fra dem. Han havde gjort sig den yderste Umage for at komme til Sandheden i disse Sager; og uagtet Rygterne cirkulærede i Mangfoldighed, at de Hellige vare skyldige i disse Forbrydelser, var han ikke desmindre bleven overbevist om, at de vare de Bestjaalne og ikke Tyvene. Herom udtrykte han sig som følger: „Enhver „Ikke-Mormon", som anmelder om stjaalne Ejendele, er ikke af „Mormonerne" anseet som en

Fjende; thi de anse disse Tyverier, Ildspaasættelser og Ugjerninger som de mest forfærdelige Forbrydelser. Det er ikke mer end rimeligt at antage, at Mænd, der vilde sætte Ild paa Huse, Lader, Kornmarker og anden Ejendom, og som med væbnet Magt og med Trusler paa Livet vilde uddrive de Forenede Staters Postmestere og andre Embedsmænd fra deres Embeder og Hjem, ikke ere for gode til ogsaa at stjæle Kvæg, Heste og udøve andre Forbrydelser. Mænd, som ere skyldige i saadanne ugudelige Misgjerninger, ere hærdede mod alle det menneskelige Væsens ømme Følelser. De Vilde vilde gyse af Forfærdelse over saadanne grove Niddingsdaader, som dem der karakterisere disse Pøbelbander. Og videre, hvoraf kommer det, at disse, der ere Modstandere af Pøbelvælden næsten i ethvert Tilfælde ere beskyldte for Kvæg- og Hestetyverier? Dersom „Mormonerne" ere skyldige i disse Forbrydelser, for hvilke de ere anklagede, er det ikke da yderst mærkværdig, at ikke et Kreatur af alle de Heste og Kør, som siges at være stjaalne, ere bortkomne fra dem, der staa paa Pøbelens Parti? I ethvert Tilfælde er det, saavidt jeg kjender, bleven stjaalet fra dem, der vare Modstandere til Pøbelens ondskabsfulde Fremgangsmaade."

Fredsdommeren betegnede Thomas C. Sharp, Redaktør af Warsaw Signal, som en Skurk i den værste Stikkelse, og hans Bekjendtgjørelser om Tilstanden og Operationerne i Provinsen, som den mest skammelige Løgn.

Denne samme Sharp var uden Tvivl én af de bitreste Fjender, de Hellige havde, i de Dage. Hele Tiden under deres Gjenvordigheder var Signals Spalter opfyldte med de utroligste Løgne angaaende de Helliges Handlinger; og ved dette Middel gjorde Redaktøren meget til at anspore Pøbelen i Udførelsen af deres Voldshandlinger. Mange af hans Beretninger tilligemed de talrige Rygter, som vare i Omløb om de Sidste-Dages Hellige, vandt Tiltro, endog hos ærlige Mennesker, uagtet de personlig ikke vare bekjendte med Forholdene. I Sandhed, Fordommene vare saa almindelige mod de Hellige og saa kraftige, at der skulde næsten ingen Argumenter til for at overbevise saadanne Personer om, at „Mormonerne" vare skyldig i enhver tænkelig Forbrydelse.

Stadig ankom der nu Familier til Nauvoo fra La Harpe og andre ensomt beliggende Steder for at erholde Beskyttelse, og i Nauvoo gjordes der Forberedelse for Udvandring. Expeditioner bleve organiserede og Komitér udvalgte for at bestemme, hvorledes disse, som skulde begive sig paa Vandring mod de vestlige Egne af Klippebjergene, skulde udrustes.

Guvernør Ford befalede, at Statens Væbning, med Undtagelse af en lille Styrke, under General J. J. Hardins Kommando skulde hjempermitteres, og ifølge denne Bestemmelse blev den lille Militærstyrke, som af Fredsdommeren var ladt tilbage i Carthage for at opretholde Orden, hjemsendt den 28de.

(Forts.)

Evangeliet.

(Fra „Millennial Star“.

Frihed og Uafhændighed ere indbyrdes forbundne. Men hvorledes kan et Menneske være fri, naar det ganske og aldeles er i en afhængig Tilstand med Hensyn til denne Verden? Evangeliet vil frigjøre os, ved at gjøre os uafhængige af saadanne Ting, som Mange tro, at de ikke kunne leve foruden. Eftersom vore Ønsker forminddskes, ville vi blive mer og mer uafhængige og paa samme Tid voxe i Velstand. Evangeliet lærer os, hvorledes vi skulle renoncere vore Attraar, og hvorledes vi kunne undvære disse eller hine daarlige og forfængelige Ting, som vi ellers kunde være tilbøjelige til at hige efter. Selvfornægtelse er et af Evangeliets Principer, og saaledes er enhver Kraft, som tjener til at undertrykke de onde Tilbøjeligheder i vor menneskelige Natur. Derfor, hvor lykkelig føler ikke den sig, som lever i Overensstemmelse med Evangeliets Love! Hvor magtpaaliggende og hvor uundgaaeligt nødvendig er det ikke i dette Liv at vise Lydighed til dette Bud. Hvor forvansket bliver ikke baade Aand og Moral, hvor fornedret i Herrens Øjne, hvor vildfarende, hvor fortabt og ustadig, og hvilket et jordiskt Barn uden nogen Ledestjerne bliver ikke Den, der staar forladt uden Evangeliets Love til at styre og kontrollere hans Handlinger!

Et Menneske, foruden den aandelige og moralske Indflydelse af Evangeliet, er lig et Træ, hvis Frugter aldrig modnes. Han vil altid være et ufuldkomment Væsen og et Misfoster. Men hvor langt anderledes er det ikke, naar vi have Evangeliet hos os! Det er Lys! Det er Glæde! Det er Liv! og det er Fred! Og videre, Mennesket kan ved sin Stræben tilegne sig Fuldkommenhed. I hvor stor en Grad? Som dets Skabers og Danners. Hvilken Fryd og Glæde, saaledes at kunne leve under Evangeliets Velsignelser!

Hvor smagløst er ikke alt Verdsligt i Sammenligning med Himlens Velsignelser — de Trofastes Løn! Hvem vilde afslaa at gaa didhen, hvor Gud, Kristus og de hellige Engle opholde sig? Kunne ikke vi, ved Herrens Bistand og formedelst de frelsende og ophøjende Egenskaber i Evangeliet, blive oprejste fra vor nærværende Tilstand og opnaa udødelig Herlighed? Vi lade vor himmelske Fader besvare dette Spørgsmaal; og han siger, at vi kunne.

Vi lære gjennem Deseret News, at allerede syv Bill'er ere fremlagte i Kongressen i Washington, som alle, uagtet de ere affattede af forskjellige Mænd, ikke desmindre gjennemstrømmes af den samme Aand, og røbe de samme Motiver, nemlig: at betage de Sidste-Dages Hellige deres konstituerede Rettigheder. Dog vort Haab er nu som altid, at Alting vil tjene dem til det Gode, der i Sandhed elske Herren og holde hans Befalinger. Vore Søskende hjemme i Zion ere aldeles ubekymrede med Hensyn til disse Ting. De vide, at Himlens Gud er deres Beskytter, som vogter paa dem med et kjærligt og aarvaagent Øje,

og som vil komme dem til Hjælp i rette Tid. I denne Tillid og Fortrøstning udføre de i Bøn og Paakaldelse til Gud deres daglige Pligter, vidende, at alle vore Fjenders Anslag og Planer, omend nok saa underfundige og djævelske, ville falde magtesløse til Jorden. Evangeliet vil overvinde alle Djævelens Planer.

Det Fuldkomne.

Apostelen har os berettet
I klare og fyndige Ord,
At Kundskab skal vorde udslettet
Tilligemed Sproget paa Jord.

Profeter ej findes skal mere,
Som skulle for Mennesker spaa,
Som skulle for Folk profetere,
Om Ting, som skal komme og gaa.

Ja, Sproget, den herlige Gave,
Skal høres, som fordum det lød
Hos Adam i Skjønhedens Have,
Naar vi er forløst ifra Død.

Og Kundskab vi ej skal behøve;
Thi Hver skal kjende jo sin Gud;
Den Fryd skal os Ingen berøve,
Hvis vi have elsket hans Bud.

Dog Kjærligheds mildnende Stemme
Skal altid i Hjerterne slaa;
Og den skal vi aldrig forglemme,
Thi vid: den skal evig bestaa!

Og han, den Fuldkomne, skal komme
Og gjæste sit Folk her paa Jord,
Naar Tidernes Fylde er omme,
Som udtalt i Bibelens Ord.

Og da først skal alt dette hænde,
Som Herrens Apostel har sagt;
Og Kristus vi Alle skal kjende,
Som med ham i Daab har gjort Pagt.

Gransk Bibelens sunde Lærdomme,
Og da skal Du Kundskab opnaa;
Du kjende skal Frelserens Komme,
Naar dømmes skal Store og Smaa.

H. D.

Blandinger.

Valgoptøjer i England. Times bringer følgende Meddelelser om de Optøjer, der have fundet Sted, og som Telegrafen allerede har omtalt. I Dudley paraderede en Skare Irlændere i Gaderne, og et Sammenstød fandt Sted, hvorved mange Mennesker bleve haardt saarede, og over hundrede Publichouses (Ølhuse) og andre Butiker bleve ødelagte. I Sheffield bleve Vinduerne slaaede ind i mange Huse, ligesom ogsaa i Nottingham. I Dukenfield blev tre Mennesker forslaaede og flere Huse plyndrede. I Windsor, der ligger omtrent en halv Mil fra Byen Eton, hvor en af Englands største Skoler findes, havde et Par Hundrede af Skoledrengene paa en eller anden Maade faaet Indpas, og der blev nu anstillet en formelig Jagt efter dem af Lærerne. Drengene sprang over Grave og Palisader, løb Stisdvagter

omkuld og spillede alle Slags Puds til stor Ulejlighed for Vælgerne. I Tunstall fyrede Politiet med løst Krudt, men tilsidst blev det nødvendig for Militæret at oprette Orden. I en anden lille By bleve henved tre hundrede Gaslygter omkastede, og i det Hele taget synes det, som om en ualmindelig Gjæring har hersket blandt Gemytterne.

Striken i de belgiske Kulgruber. Ifølge Privat-Telegram til „B. T.“ fra Brysfel meddeler Etoile Belge, at der har fundet en yderligere Arbejdsnedlæggelse Sted i syv andre Kulgruber end de tidligere omtalte. Man frygter for, at Striken skal udstrække sig til alle Gruberne i Kuldistriktet om Mons.

Farsund, den 31te Januar. Siden Oktober har det næsten uafbrudt stormet paa vore Kyster. Tusinder af Skibe have i Maaneder ligget i alle mulige Havne langs med Kysten uden at have kunnet komme ud. Idag er det svenske Dampskib „Gevalia“, bestemt til England med Kornvarer, indløbet hertil for at søge Læ, efter i flere Dage at have ligget og flakket om i Nordsøen, uden at kunne komme fremad. Alle de Sejlskibe, som have forsøgt paa at komme ud, ere blevne nødte til at vende tilbage.

Mellem Arendal og Stavanger skal, efter hvad der siges, ligge ca. 5000 (?) Skibe, dels med Havari og dels formedelst Modvind. Mellem Arendal og Tønsberg antages ligeledes nogle Tusinde Skibe at ligge.

Stormflod. En heftig Stormflod fra Nordvest har den 9de og 10de dennes sat en Del af Byen Kiel under Vand. Vandet stod 7½ Fod over den normale Vandstand.

Alfred Hansens Hustru Selma, født i Sverige, er i en Alder af 21 Aar afgaaet ved Døden i Logan, Cache County i Utah.

Ole, Søn af Nils Nilson og Hustru Boel, er død i Smithfield, Cache County, den 4de Januar. Den Afdøde var 24 Aar gammel og født i Sverige.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1874.* Pr.: 6 Sk. pr Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City, den 22de Novbr. 1873.

(Fortsat).

Jeg vil læse de første ti Vers i det tyvende Kapitel af Aabenbaringen, given til Johannes, den elskede Discipel, da han var paa Øen Patmos.

„Og jeg saa en Engel fare ned fra Himlen, han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satanas, og bandt ham for Tusind Aar, og kastede ham i Afgrunden, og tillukte og forseglede over ham, at han ikke mer skulde forføre Folkene, indtil de Tusind Aar fuldendtes; og efter dem bør det ham at løses en liden Tid. Og jeg saa Throner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu Vidnesbyrd og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke have tilbedet Dyret, ejheller dets Billede, og ikke have taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og regjerede med Kristo de Tusind Aar. Men de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de Tusind Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse. Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over dem har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjere med ham i Tusind Aar. Og naar de Tusind Aar ere fuldendte, skal Satanas løses af sit Fængsel. Og han skal udgaa at forføre Folkene fra Jordens fire Hjørner, Gog og Magog, at forsamle dem til Strid; deres Tal er som Havets Sand. Og de droge frem over Jordens Flade og omringede de Helliges Lejr og den elskede Stad. Og Ild nedfaldt af Himlen fra Gud og fortærede dem. Og Djævelen, som dem forførte, blev kastet i Søen af Ild og

Svovl, hvor Dyret og den falske Profet var; og de skulle pines Dag og Nat i al Evighed."

I disse Ord, som jeg har læst, have vi udentvivl saa Meget aabenbaret angaaende det Tusindaarige Rige, som vi nogensteds kunne finde blandt Herrens Aabenbaringer til Mennesket. Vi lære at forstaa af disse Ord, at en Tid skal komme, da Djævelen ikke skal have nogen Magt til at friste Menneskenes Børn, og denne lykkelige Periode vil vedvare i ét Tusind Aar. Der har aldrig, siden Verdens Skabelse, været nogen Tidsalder, i hvilken Satan ikke har havt mer eller mindre Magt og Indflydelse over Jordens Indvaanere. Saadan har Tilstanden været fra den Dag, han først kom frem for vore første Forældre i Edens Have indtil nærværende Stund. Men vi have alligevel Beretning om en Tidsperiode, hvori hans Magt ikke var saa stor, og dette var i Syndflodens Dage. Efterat de Ugudelige vare udryddede, var der otte Personer tilbage i Arken, der sejlede paa Vandene, og over disse tror jeg ikke, Satan besad stor Magt. Med Undtagelse af det korte Tidsrum, i hvilket Jorden var omflydt med Vand, paa hvilket Arken drev omkring, har Djævelen i alle Tidsaldere og i alle Lande udøvet sin Magt over Menneskenes Børns Hjerter.

Der synes at være en stor Mængde Ugudelighed herskende i den nuværende Tid, thi Menneskene tiltage mer og mer i allehaande Vederstyggeligheder, saasom Røveri, Mord, Gudsbespottelse og Krænkelse af ethvert Bud, som vor Gud har givet os. Dog, der vil komme en Tid, da denne Jord skal blive renset fra de Ugudelige, i den samme Grad som i Syndflodens Dage. Dengang bleve de Ugudelige ganske bortfejede af Vandene, som døvede dem; og Jorden blev renset. Vi kunne med andre Ord sige, at Jorden blev døbt i Vand og blev renset fra Synd. I vide, at Daaben er bestemt til Synderes Forladelse; det er en Ordinance, gjennem hvilken vor himmelske Fader tilgiver disses Synder, der tro paa hans Søn Jesum Kristum. Forjættelsen om Syndsforladelse er dog kun paa den Betingelse, at vi tro paa Kristi Forsoning, at vi omvende os fra vore Synder, og at vi blive døbte eller begravne i Vandet. Saaledes skete det med Jorden.

Henimod to Tusind Aar efter Syndefaldet, blev vor Jord begravet i Vandet og al Synd bortfejet fra dens Overflade, paa samme Maade som Eders Synder bleve tilgivne, da I tilkjendegav Eders Tro paa Kristi Forsoning og bleve begravne i Kristi Navn til disses Forladelse. Heraf synes det at være en Lighed, hvad Ordinancerne angaa, mellem Jordens Indvaanere og selve Jorden. Der er ogsaa en Lighed i selve Skabelsesværket mellem Jorden og dens Indvaanere. Ved Jordens Skabelse var den, ifølge Beretningen, ganske omgivet af Vand; der var intet tørt Land, ja, som en Kjendsgjerning, der var Intet, uden Vand, som omgav den. Men snart, formedelst Forsynets Villie, paa hvilken Maade er os ubekjendt, blev Vandene samlede til ét Sted, og det tørre Land kom tilsyne og dukkede op over Vandenes Overflade.

Dette var Skabningens Fødsel, i Lighed med os, naar vi formedelst en Overgang fra ét Element til et andet blive fødte til denne Verden.

Efterat det Tørre var kommen frem over Havfladen, blev Skabelsesværket, eller den videre Udvikling af Jorden, fortsat. Enhver Ting kom ikke i enhver Henseende frem i sin Fuldkommenhed i Skabningens Fødsel, thi den maatte

undergaa flere Dannelsestrin, der vare nødvendige for at berede den til et Opholdssted for Mennesket. Det synes, fra den Beretning, som indeholdes i første Mosebog, at Jorden ikke alene var omgivet af en Vandflod, men at et Mørke skjulte Jordens Overflade, det er: Jorden synes at have været indhyllet i og ganske bedækket af et Mørke. Aarsagen til dette Mørke er ikke fuldkommen aabenbaret i Kong Jakobs Oversættelse af Bibelen. Den inspirerede Oversættelse af Profeten Joseph Smith siger derimod: „Jeg, den Herre Gud, frembragte Mørket paa Overfladen af det store Dyb, og jeg, Gud, sagde: lad det blive Lys, og der blev Lys; og der var Aften og Morgen den første Dag." Dette er meget ligefremt, i Sammenligning med den gamle uinspirerede Oversættelse. Jeg vil gjentage Ordene. „Jeg, den Herre Gud, frembragte Mørket paa Overfladen af det store Dyb."

Det vil heraf synes, som om Lyset havde skinnet før den Tid. Universet var uden Tvivl oplyst i sin hele Udstrækning; og det var dette Lys, som udsendte sit Skin over den ufuldbaarne Skabelse. Hvor dette Lys kom fra, eller hvorledes det var frembragt, staar ikke angivet; men Herren var nødsaget til at skabe Mørket, naar Jorden skulde indhylles deri. Der gives mange Maader, paa hvilke dette kunde været udført. Det blev ikke tilladt Solen at udsende sit Skin paa Skabningens første, anden eller tredie Dag, men paa den fjerde brød dens Lys frem over Jorden. Hvorvidt Solen skinnede paa Overfladen af denne Skabelse, førend Herren skabte Mørket, — staar ikke til mig at sige. Om den gjorde, vilde det dog være en let Sag for ham at efter Behag tilbageholde dette lysende Legemes Straaler, ligesom han ved Kristi Korsfæstelse gjorde blandt Nephiterne forbum, der dvælede paa dette Fastland. I de tre Dage og tre Nætter, som Frelseren laa i Graven, bedækkede et tykt Mørke dette Land, thi hverken Sol, Maane eller Stjerner skinnede; og saa tykt var Mørket, at de af Indvaanerne, som ikke vare faldne, kunde føle det. Herren anvendte en Fremgangsmaade, ved hvilken han skjærmede Jorden for Solens Straaler og skabte eller frembragte Mørket; men strax derpaa sagde han: „bliv Lys!" og Lyset var igjen oprettet.

Disse to Tilstande, hvori vor Jord dengang var, ere benævnede, den første: Aften, og den anden: Morgen; og dette var Aften og Morgen den første Dag. Hvorvidt denne Dag, som her er anført, var et Tidsrum, i Lighed med det, vi nu tillægge denne Benævnelse, have vi ikke nogen Kundskab om gjennem Bibelen; men fra det, der er aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige, have vi stor Grund til at tro, at det var en temmelig lang Tidsperiode, og at dette Mørke for en lang Tid existerede over Overfladen af det store Dyb. Vi besidde ingen bestemt Kundskab angaaende dette Punkt, men det maa have existeret for flere Aarhundreder. Vi finde, at efterat det tørre Land var kommen tilsyne, formedelst at Vandene samlede sig til ét Sted, dannede Herren et Firmament, som skulde dele Vand fra Vand — Vandene oventil Firmamentet og Vandene nedentil. Vi kunne ikke nøjagtig forstaa Meningen med dette. Dersom Skabelsesværket laa udfoldet for os, skulde vi maaske finde, at denne Klodes Partikler éngang existerede i en spredt og uordnet Tilstand — i et Kaos, at Herren, idet han samlede dem, bragte dem tilsammen fra fjerne Afstande i Solsystemet, og at, idet han udførte dette, anvendte han sin egen Tid og sin egen Fremgangsmaade, og arbejdede ifølge

sine egne Love; thi efter den Kundskab, vi have, virker Herren ved Love, og hvorfor skulde han ikke ogsaa skabe ved Love? Jeg mener ikke at skabe Noget af Intet. Jeg haaber ikke, at nogen af mine Tilhørere skulde antage endog for et Øjeblik, at jeg tror paa en saadan Urimelighed. Der er ikke et eneste Ord i hele Bibelen, der hentyder til, at Herren dannede hverken denne eller nogen anden Verden af Intet. Skabelsesværket bestod i at tage af Materierne, som vare til fra Evighed, og som aldrig vare skabte eller frembragte af Intet, og af disse selvexisterende Substantser organisere en Klode. Desuagtet erklære mange religiøse Samfund, „at Gud har skabt alle Ting af Intet." De gaa endog saavidt, at de lære det i deres Skoler, men ere ikke endnu komne saavidt, at de kunne bevise denne deres Paastand. Dette er én af Idérne, der er opkommen i Menneskenes Sind formedelst uinspirerede Mænds Lærdomme.

De Gamle, — de der levede mange Aarhundreder før Kristus, troede ikke paa en saadan Lærdom; men siden Kristi Dage og siden det store Frafald, have Menneskene opammet den Idé, at Gud har skabt Alting af Ingenting og have fremsat den i deres Opdragelsessystemer og Lærebøger samt i andre Værker, som de have publiseret. Den hellige Skrift siger: „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden." Ordet „skabe" mener ikke at frembringe Noget af Intet. For Exempel, naar Herren siger: „Jeg skabte Lyset og Mørket," hvad menes saa hermed? Dannede han ligefrem Lyset af Intet? Nej, han lod Lyset, som har været til fra Evighed af, skinne, hvor Mørket tidligere havde existeret. At danne eller frembringe Lys kan i det Smaa sammenlignes med en verdslig Lignelse. For Exempel, naar I gaa til Forsamling om Aftenen, bliver Lyset slukket i Eders Hus, men naar I atter komme tilbage, antag saa, at I sige i Eders egne Hjerter eller til Eders Hustru eller Børn: „Lad det blive Lys," frembringe I det saa af Intet? Nej, I tage en Svovlstikke eller anvende et andet Middel, ved hvilket I kunne frembringe Lys, hvor forhen Mørket existerede. Saaledes gjør ogsaa Herren, han fremkalder det Lys, som har været til i al Evighed, og lader det skinne. Vi lære, at Gud er Lys. Har der nogensinde været en Tid, hvori Herren ikke existerede? Nej, og dersom han er Lys, har der heller ikke været nogen Periode, hvori Lyset ikke var i Tilværelsen; thi de ere begge evige.

For at bevise, at Lyset existerede længe før denne Verden blev fremkaldt af de store Vandes Skjød — længe før Gud sagde: „bliv Lys," vil jeg, hvad det angaar denne Jord, hentyde til nogle Opdagelser, som i den nærværende Tid ere blevne gjorte af Naturforskere og Astronomer. Disse Mænd have opfundet Teleskoper (store Kikkerter), der ere af en saa gjennemtrængende Kraft, at de med disse have opdaget Systemer af Verdener i saa umaadelige Afstande, at deres Lys efter Beregningen skulde behøve sex hundrede Tusind Aar for at naa dette Solsystem. Nu vel, hvor længe maatte det saa have været paa Rejsen, da Herren sagde: „bliv Lys", paa denne Klode? Mit Svar paa dette er, at Lyset følgelig maatte faret gjennem Rummet i fem hundrede og fire og halvfemsindstyve Tusind Aar før den Tid; og selvfølgelig maa det have været til, mindst en halv Million Aar, førend Herren sagde: „bliv Lys," paa vor Jord. Ved at samle Materierne, som vare adspredte i Verdensrummet, synes Firmamentet, som jeg har omtalt, at have været en Del af

Skabelsesværket og nødvendig til at samle og fortætte Partiklerne i vor Klode, og idet denne Proces foregik, ved jeg ikke bedre, end at nogle Dele af den atmosfæriske Materie ogsaa hjalp til at danne andre Verdener. I ethvert Tilfælde var Firmamentet saaledes stillet, at det kunde stille mellem Vandet, som var nedentil, og det, som var oventil. Ifølge en Theori, som af Nogle er antaget for sand, formodes det, at Planeterne i dette System fra Begyndelsen ere dannede ved Rotation (Axeomdrejning) af en opløst Materie, som udstrakte sig langt udenfor vort nærværende Solsystem, at ved Rotationen og Condensationen (Fortætningen) bleve de opløste eller taageflydende Materier afkastede eller adskilte fra det store Moderlegeme, at de indtagne Baner af Moderlegemet samt hendes fraskilte Masser ere den nødvendige Følge af den Retning og Hurtighed, de toge i Afsondringsøjeblikket, forbundne med Gravitationens Love og det relative Forhold mellem deres Masser, og at tilsidst, paa samme Maade og ved lignende Loves vedvarende Virksomhed, de underordnede Planeter og Maaner bleve dannede. Denne taageagtige Materie, der havde en Udstrækning af Millioner af Mil, kunde med Rette benævnes et Firmament eller en udstrakt Befæstning, som indeholdt Bestanddele af Vand baade oventil og nedentil, som berettet i første Mosebog.

Dog, hvad jeg ønsker mer fuldstændig at forklare ved denne Lejlighed, er Dagens Længde ved Skabelsen — de omtalte Dage, i hvilke Herren udførte visse Dele af sin Gjerning. Der siges, at i sex Dage dannede han denne vor Jord, og at paa den fjerde Dag skabte han Solen, Maanen og Stjernerne. Hvad jeg forstaar med Hensyn til Skabelsen af disse lysende Himmellegemer, er, at Herren lod dem udstraale deres Lys. Jeg kan ikke tro, at Gud kunde behøve sex Dage til at skabe en saa lille Klode som vor, naar han paa den fjerde Dag kunde skabe en Klode, som er omtrent én Million og firehundrede Tusind Gange større end Jorden. Dette ser ufornuftigt ud i mine Øjne. Dersom der behøvedes sex Dage til at danne vor lille Verden, maa vi selvfølgelig antage, at mer end én Dag behøvedes til at danne Solen, som indeholder Materie nok til at frembringe tre hundrede og fire og halvtredsindstyve Tusind Kloder som denne, og hvis virkelige Størrelse og Omfang er en Million og fire hundrede Tusind Gange større. Som Følge heraf, forstaar jeg, at Herren ved Skabelsen af Solen, Maanen og Stjernerne paa Firmamentet blot lod deres Lys udstraale paa den fjerde Dag for at regulære Aftenen og Morgenen, som vare frembragte før denne Tid, sandsynligvis ved en anden Fremgangsmaade. Herren ønskede, ved disse skinnende Kloder, at adskille Dagen fra Natten, og han satte dem for Tider og Aarstider paa Himlens Firmament.

Jeg kan ikke tro, at hver af disse sex Dage, hvori Herren fuldendte sin Gjerning, var indskrænket til fireogtyve Timer, i Lighed med den Periode, vi nu benævne Dag; og i Sandhed, naar vi komme til en ny Aabenbaring, erholde vi lidt Lys i denne Sag. I Abrahams Bog, saavelsom i Bibelens inspirerede Oversættelse af Joseph Smith, siger Herren, at han var styret af celestial Tid. Ifølge denne ny Aabenbaring findes en vis stor Klode, benævnet Kolob, i Nærheden af én af de celestiale Riger, hvis daglige Omdrejning finder Sted i ét Tusind af vore Aar; og den celestiale Tid var udmaalet af de himmelske Væsener ved Kolobs Axeomdrejning, og som

Følge heraf er én Dag for Gud som Tusind Aar for os. Naar dette var Tilfældet, maa de sex Dage af denne Jords Skabelse — de sex Dage, i hvilke den var beredt til et Opholdssted for Mennesket, have været sex Tusind af vore Aar.

Da Herren, efterat han havde sat Adam i Edens Have, talte til ham angaaende den forbudne Frugt, sagde han: „paa den Dag, Du æder deraf, skal Du vissselig dø"; men vi maa ikke tro heraf, at den Dag, som her var hentydet til, var en Dag af fireogtyve Timer. Meningen kunde ikke være den; thi Historien beretter, at Adam levede næsten ét Tusind Aar efter Syndefaldet; men før den Tusindaarige Dag var ganske tilende, tog Døden ham bort.

Abrahams Bog oversat af Profeten Joseph Smith, indeholder ogsaa en Beretning om Skabelsen og Menneskets Syndefald; men Ordet, oversat til „Dag" i første Mosebog, er i Abrahams Bog oversat til „Tid". nemlig: „paa den Tid, Du æder deraf, skal Du visselig dø!" I næste Sætning siger den samme Bog, idet den taler om Tid: „Tidsregningen var endnu ikke given til Mennesket," derved menes: Herren havde, før denne Periode, regnet efter Kolobs daglige Omdrejning, og dette var uden al Tvivl „Dagen", som var hentydet til, paa hvilken vore første Forældre skulde dø, hvis de aade af den forbudne Frugt.

Vi ville nu vende os til den syvende Periode af Skabelsen — det syvende Aartusinde, som i Skriften kaldes Hviledagen, det er: naar det forudsættes, at det, som var benævnet „Dag" i Begyndelsen, var ét Tusind Aar. Herren hvilede fra sit Arbejde paa den syvende Dag. Hvilken vis Tidsperiode, der forløb inden Adams Fald, er mig ubekjendt, men én Ting er vis, og det er, at paa den syvende Dags Morgen blev Edens Have plantet og Adam sat deri, og i den samme Morgen foregik mange store Ting, henhørende til Skabelsen. I de foregaaende sex Dage blev Jordens Skabelse fuldendt efter den samme aandelige Orden, hvori Mennesket var dannet eller født i Himlene. Alle Mennesker, baade Mænd og Kvinder, som nogensinde have levet eller ville leve paa denne Jord, have havt en Forudtilværelse, førend Skabelsen af denne Verden begyndte; og under denne Forudtilværelse i Himlene, undergik Jorden sin Dannelse.

Efterat Manden og Kvinden vare satte i Edens Have, finde vi, at de vare fristede. Af hvem? Af et Væsen eller ved Væsener, som éngang havde dvælet i Guds Nærværelse i hans celestiale Rige. De vare éngang Lysets og Sandhedens Engle, der besade Myndighed i Faderens Nærværelse. Men de gjorde Oprør mod Gud; og én af disse Engle, hvis Navn var Lucifer, foreslog, da de havde Raad angaaende den store Frelsningsplan for Menneskene i de fremtidige Generationer, en Plan, ved hvilken han vilde gjenløse hele Menneskeslægten, saa ikke én Sjæl skulde gaa fortabt. Men hans Forslag blev forkastet, fordi det gik ud paa at betage Mennesket sin fri Villie, hvilket var i Modsætning til Herrens Hensigt; thi han ønsker, at alle Fornuftsvæsener skulle være utvungne i Udførelsen af deres fri Villie. Paa Grund af, at Lucifers Forslag blev forkastet, gjorde han Oprør mod Herren, og en Trediedel af Himlens Hærskarer fulgte ham; men de bleve alle overvundne og nedkastede. Dette Væsen var det, som i en Slanges Skikkelse fristede Eva i Edens Have, og dette var Begyndelsen til hans Magt paa Jorden.

Denne Skabelses Tilstande, Jordens Dannelse, de forskjellige Dages Gjerning

osv., og tilsidst den store Hviledag, efterat de sex Dage vare tilende, var alt et Forbillede, især de sidste Tildragelser, paa hvad der skulde finde Sted i den fremtidige Tilværelse af dette Skabelsesværk. Efterat sex Tusind Aar skulde være henrundne, under hvilken Tid Satan skulde besidde mere eller mindre Magt over denne Verdens Indvaanere, skulde han i den syvende Periode eller i det syvende Aartusinde, være bunden — og ikke have nogen Magt over Jorden eller dens Beboere.

For at vise Eder dette Forbillede endnu tydeligere, ville vi forbigaa Syndfloden, som ene var et Billede paa Daaben og Gjenløsningen, og komme ned til den Dag, naar denne store Periode skal indtræde, hvori Djævelen skal blive bunden, og Ugudelighed skal blive bortfejet af Jordens Overflade. Dette vil blive sat i Kraft ved en Forskjellighed af Straffedomme, af hvilke den sidste er — Ilden. Profeten Malachias siger: „Thi se, Dagen kommer, der brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som skal ikke lade dem Rod eller Gren. Men for Eder, som frygte mit Navn, skal opgaa Retfærdigheds Sol, og der skal være Lægedom under dens Vinger; og I skulle gaa ud og tage til som fedede Kalve. Og I skulle undertræde de Ugudelige; thi de skulle vorde Aske under Eders Fødders Saaler paa den Dag, hvilken jeg gjør, siger den Herre Zebaoth.

Her erklæres det, hvorledes denne Jord for anden Gang skal blive renset fra Ugudelighed, nemlig ved Ild, som er et langt kraftigere Element end Vand. Jorden skal renses ved Ild, eller med andre Ord: Elementerne skulle smeltes ved fortærende Hede. Dette er forudsagt af flere af Profeterne. David siger, idet han i én af sine Salmer hentyder til denne Periode, at Bjergene skulle smelte lig Vox for Herrens Nærværelse, naar han skal komme. I vide, hvorban Vox smelter, naar det bliver udsat for Ildens Indflydelse. Saaledes vil det ske, naar Herren kommer, thi da ville Elementerne smelte og Bjergene flyde ved hans Nærværelses stærke Hede. Dette vil rense Jorden, ligesom den var renset i Noa Dage, blot med den Forskjel, at det vil ske ved et andet Element, kaldet Ild. Dette er et Forbillede paa deres Renselse, der annamme Frelsningsplanen. Efterat I ere blevne begravne, i Lighed med denne Jord, i Vandet og ere blevne rensede samt have erholdt Syndernes Forladelse, ere I ogsaa blevne forjættede en Daab af Ild og den Hellig-Aand, ved hvilken I blive rensede samt retfærdiggjorte og helliggjorte fra alle Eders onde Tilbøjeligheder; og I føle derved til at elske Gud og Alt, som er Ret og Sandhed og at hade det, som er syndefuldt og ondt. Hvorfor? Grundet ene paa dette helliggjørende og rensende Princip, som kommer over Eder ved Daaben af Ild og den Hellig-Aand. Saaledes maa Jorden døbes ved Ild, paa det den maa blive renset fra al Synd og Urenhed. Vil den blive fyldt med den Hellig-Aand? Ja. Disse Elementer, som skulle smelte lig Vox for Herrens Nærværelse, ville igjen blive fyldte med hans Aand og fornyede; og selve Jorden skal være fuld af Kundskab, som Vandene skjule Havets Bund. Den vil gjennemtrænge Skabelsens Elementer, saa at Forbandelsen, der kom som Følge af Menneskets Fald, atter skal blive udryddet af Jorden, og Elementerne skulle blive rensede, ikke alene ved Ild, men ved den levende Guds Aand, som skal blande sig med og rense dem. Satan, den Erkebedrager, skal blive

bunden, et Segl skal sættes over ham; og Kong Jakobs Oversættelse af Bibelen fortæller os, at han derefter skal blive nedkastet i den bundløse Afgrund. Men i den inspirerede Oversættelse, som jeg tidligere har hentydet til, læses der, hvis jeg mindes ret, „den dybeste Afgrund,“ hvilket i mine Øren lyder mer fornuftig end en „Afgrund uden Bund.“ Djævelen skal nedkastes i denne Afgrund, og et Segl skal sættes over ham; han skal bindes ved en Lænke og skal ikke have nogen Magt paa Jorden. Han og alle de faldne Engle skulle være indelukte i denne Afgrund til de Tusind Aar ere henrundne.

Nu ville alle Mennesker, som ere sparede fra denne Ild — disse, der ikke ere hovmodige og ugudelige, blive mer fuldkomment rensede og fyldte med Herrens Herlighed. En særskilt Forandring vil komme over dem, ikke en Forandring til Udødelighed, i Lighed med den, som alle de Hellige ville undergaa, naar de i et Øjeblik gaa over fra Dødelighed til Udødelighed; men saa stor vil Forandringen være, at Børn, der ere fødte til Verden, ville uden Synd opvoxe til Saliggjørelse. Hvorban kan dette ske? Fordi den syndige Natur, som trængte igiennem ved Syndefaldet, og er bleven overført fra Forældre til Børn og fra Generation til Generation, i en væsentlig Grad vil blive udslettet ved denne Forandring. Da skulle de Retfærdige gaa ud og tage til som fedede Kalve; og en Aabenbaring siger, at Børn skulle uden Synd voxe op til Saliggjørelse; thi idet Satan ikke har Magt til at friste dem, ville de ikke synde. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Marts.

Det er os en Glæde fra Tid til anden at høre fra vore Brødre i de forskjellige Dele af Missionen, at Herren er med dem og velsigner deres Arbejde samt giver dem Indflydelse over disse blandt Folket, der ere villige til at modtage dem, lytte til deres Raad og annamme Evangeliet, det glade Budskab, som Herren har udsendt sine Tjenere til at forkynde for denne Slægt. Dog bedrøver det os at høre, at de paa andre Steder møde haard Modstand og Forargelse af denne Verden; ja paa fine Steder i disse Lande ere Folkene endog saa bitre mod os, fordi vi i al Simpelhed og Ydmyghed, uden Pung eller Taske, søge at sprede Lys i det store Mørke, der omgiver dem, og formane dem til Omvendelse fra døde Gjerninger, at de søge at modarbejde os paa alle Maader og ofte anvende de mest skammelige Midler for at tilintetgjøre de Sidste-Dages Helliges Lære. Til én Tid indkaldes dens Forkyndere for Domstolene, hvor de enten blive ilagte Mulkt eller ogsaa maa udsone deres Brøde — som bestod i at prædike Omvendelse for Slægten, med Fængselsstraf; og til andre Tider blive de forfulgte og ikke sjælden stenede af onde

og ugudelige Mennesker, der ofte blive ophidsede til disse Voldsomheder af Saadanne, som benævnes den nuværende Kristendoms Forkyndere og Kristenhedens Ledere.

Dette er sørgeligt, men dog sandt; ja, i Sandhed et yderst tvivlsomt Bevis for, at denne Kristendoms Tilhængere ere, hvad de udgive sig for at være; thi hvis de vare Kristi sande Efterfølgere, vilde de, om de troede, at deres Medmennesker — deres Brødre og Søstre, vare i Vildfarelse, søge til at drage dem ud af denne paa en mer human Maade end ved Forfølgelse og Bagtalelse. Men dette sker ligesaalidt i vore Dage, som det skete i Kristi Dage; thi Mange, som dengang, uagtet de selv vare vildfarne, dog troede, at Kristus og hans Tilhængere vare det, anvendte ikke lempelige og kjærlige Midler, hvilket er ethvert Menneskes Pligt, men de forfulgte, forhaanede og bespottede dem, og hvad var Enden? De korsfæstede tilsidst Guds enbaarne Søn og nedbrog derved Herrens Forbandelse over sig.

Som det var i Frelserens Dage, saa er det nu; og ligesom de Ringe og Uansete dengang annammede Kristi Evangelium, saa er og det samme Tilfældet idag; thi det er ikke den store og mægtige Verden, som annammer de Sidste-Dages Helliges Lære, men kun de Fattige og Uansete. Frelseren sagde: „Vare I af denne Verden, da vilde Verden elske sit Eget; men fordi jeg haver udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder." Men hvor ligegyldig Verden end maa vise sig for vor Tro og Anskuelse, er det ikke desmindre vor Pligt, i Visdom og med Nidkjærhed at udsprede Evangeliet i dets klare og rene Principer, paa det at Alle, som ønske det, maa blive delagtige i dets Velsignelser.

Derfor, Brødre, lad os være flittige i Udførelsen af alle vore Pligter; og da vi nu ere mange Arbejdere i Vingaarden, mene vi ikke, at det altid er Visdom at følge den gamle banede Vej, ejheller at opholde sig mer end højst nødvendig hos vore fattige Søskende; men hellere søge at vinde Indgang paa saadanne Steder, hvor Evangeliet ikke endnu har faaet Rodfæste. Dette ønske vi, at Præsidenterne for de forskjellige Konferencer skulle paase. Dagen begynder at helde, og Enden nærmer sig; derfor lad os ikke blive trætte, men arbejde, medens det hedder „idag", og aagre vel med det Pund, som er os anbetroet; thi visselig, Herren vil kræve det af os med Renter.

Ligeledes ønske vi, at Alle skulle være saa sparsommelige som mulig med de financielle Midler, der overdrages til vor Bestyrelse, og anvende dem paa den viseste Maade for Guds Riges Fremgang og hans guddommelige Værks Udbredelse; thi der ere mange Fattige blandt os, som have baaret Dagens Byrde og Hede; og vi bør ingenlunde forglemme dem, som trofast have staaet i Kirken, fra ti til to og tyve Aar, og gjennemgaaet mangehaande haarde Prøver. Det er vort Ønske, og Retfærdigheden kræver, at Saadanne, forsaavidt det staar til vor Raadighed, skulle udfries før disse, der kun have været i Evangeliet en kort Tid.

Maa Herrens Aand være over alle hans Tjenere og diktere dem i deres høje og hellige Kaldspligters Udførelse; maa den rigelig velsigne dem i deres ædle Bestræbelse for at fremme Herrens Sag; og maa vi alle være „snilde som Slanger og enfoldige som Duer" og altid have Guds Rige og dets Retfærdighed for Øje.

Korrespondance.

Amerika.

Ephraim, den 13de Jan. 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Aaret 1874 har netop begyndt sin Virksomhed, og skjøndt Afstanden, der er imellem os, vil give os Anledning til at iagttage de kommende Begivenheder fra hvert vort forskjellige Standpunkt, ville vi dog alligevel beskue Herrens Gjerninger, som de nu gaa for sig blandt alle Nationer, i det samme Lys og med den samme Interesse, da vort Arbejde er for et fælles Maal og i et fælles Haab, hvilket vi snart skulle se fyldestgjort.

Det glæder mig at erfare Missionens Fremgang i de skandinaviske Lande, og som De vistnok ved, ere vi heller ikke uden Virksomhed her hjemme. — Det er næsten vanskelig at sige, hvor Præstedømmets Virksomhed behøves mest. Det adspredte Israel skal samles — Israel i Zion skal undervises og beredes for Herrens Komme — den opvoxende Slægt ikke forsømmes, ejheller de Kommende være uden Hensyn, de Hensovede skulle ihukommes, og mange Ting af stor Vigtighed for alle Slægter, skulle udrettes her i Zion; og man kan derfor med Rette endnu anføre Herrens Ord: „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa."

Den nærmeste Fremtid vil vistnok udfolde Begivenheder, som vil forbause baade Hellige og Syndere; thi Tiden er nær. — Det er jo allerede over et halvt Aarhundrede siden Herren først aabenberede sig til Profeten Joseph Smith, og mange Reflektioner ville med Rette kunne gjøres af netop denne Grund; men min Tid tillader det ikke — kun tillader jeg mig at sende Dem indlagte Linier, som et Sammendrag af mine Tanker, naar jeg undertiden overvejer Vigtigheden af den Tid og det Arbejde, som Forsynet har tildelt os. Biskop Knud Peterson er i fuld Virksomhed, tidlig og sildig, og saaledes er ogsaa de andre Biskopper i de forskjellige Setlementer i Zion. Det første Præsidentskab og de Tolv, og kort sagt, Enhver, som vil arbejde for Zion, har nok at gjøre altid.

For endmere at styrke Hjemme-Missionen er der fornylig organiseret et mindre Præstedømme for at være Biskopperne behjælpelige. Dette Kvorum, som er organiseret efter den Orden, som staar omtalt i Pagtens Bog, med Præsidenter over hver Afdeling af samme, møder fra Tid til anden for fælles Undervisning, ligesom før Profeternes Skole. Alle de Brødre, som saaledes ere kaldte til det aronske Præstedømme, ere udvalgte af de mest prøvede og erfarne Mænd blandt os, og der findes i samme baade Overpræster, Halvfjerdsindstyve, Ældster, Præsidenter osv., uden at denne Kaldelse berøver dem deres tidligere Autoritet eller Virksomhed; thi det melchisedekske Præstedømme kan forvalte i alle de underordnede Grader.

Dette er, saavidt jeg ved, det Eneste jeg har at meddele Dem af Nyheder, som De ikke kan faa igjennem Bladene. De maa ikke tro, Broder Larsen, at jeg er ligegyldig for den Mission, i hvilken jeg før var ivrig interesseret, nej — det er kun af den Grund, at Tidsforholdene gjør det næsten

umulig at meddele Nyheder gjennem den almindelige Post, da Telegrafen tager alle Nyheder med Storm.

Jeg ønsker Dem og alle deres Medarbejdere al mulig Held og Lykke under Herrens Velsignelse.

Deres Broder
C. C. A. Christensen.

Uddrag af et Brev.

Vi uddrage Følgende fra Broder A. Christensens Brev, dat. Brigham City, den 18de Jan. 1874:

Alting er vel her, omendskjøndt Djævelen, som sædvanlig, er i stadig Virksomhed med at tilskynde Kongressen til at betage dette Folk deres Rettigheder. Særligen har jeg bemærket, gjennem et Brev fra Broder G. Q. Cannon, hvor overensstemmende „Ringens" Medlemmer virke i Forening med de respektive Komitér og Kongresmedlemmer for at sætte i Kraft en speciel Lovgivning mod Utah. Men Broder Cannon siger, at Folket vil nok undgaa Faren, hvis de gjøre, hvad som er ret.

Det er i Sandhed en Glæde at vide, at Herren — og ikke Kongressen styrer Tingenes Gang; og hvis vi blive tugtede formedelst deres Intriger, vil det ene ske, grundet paa, at Herren vil det saaledes. Det er Sandhed, at Synd og Daarlighed maaske er alt for fremherskende indenfor Zions Enemærker, og at mange af hendes Døtre have seet med smilende Ansigter paa de Fremmede og beundret og elsket Ting, som have været en Vederstyggelighed i Herrens Øjne; men betragtet fra et lysere Standpunkt er der Hundreder og Tusinder af Mænd og Kvinder, hvis Tro og Oprigtighed ikke er bleven formindsket, og som tjene Gud af deres hele Hjerte samt opbygge Zion — og ikke Babylon. Og formedelst disse haabe vi at blive bevarede. Behag at give min venlige Hilsen til Brødrene J. Hansen og P. C. Geertsen samt til Deres Medarbejdere paa Kontoret.

Deres Broder i Zions Sag,
A. Christensen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").
(Fortsat).

Den 30te ankom General Hardin med fire hundrede Mænd til Nauvoo, hvor han paa den offentlige Byplads afventede en Sammenkomst med Præsident Young, de tolv Apostle og andre ledende Mænd i Kirken. Dommer Stephen A. Douglas og Fredsdommer Backenstos vare ogsaa i General Hardins Følge. I en Samtale med Præsident Young anførte de, at det var vanskelig at overbevise Offentligheden om, at „Mormonerne" vare uskyldige i Ildspaasættelsen i Hancock County, og det var deres Ønske, at han vilde tale til General Hardin angaaende denne Gjenstand. Som Følge heraf aflagde Præsidenten et Besøg hos Generalen, hvem han fandt paa den aabne Plads, omgiven af sine Soldater og Stabs-

officerer. General Hardin oplæste sin Ordre fra Guvernør Ford, som lød, at han skulde opretholde Freden i Hancock County, om det end skulde gjøres nødvendig at anvende Krigsloven. Tillige anførte han, at han skulde søge efter de døde Legemer af to Mænd, som sidst havde været seet i Nauvoo, og som antoges at være blevne myrdede dér. Præsident Young forsikrede ham om, at han maatte gjerne søge efter døde Kroppe og hvadsomhelst Andet, han ønskede. Derpaa forespurgte Generalen sig, om han vidste Noget om disse Mænd, eller om han var vidende om, at nogen Forbrydelse var udført i Nauvoo. Præsident Young svarede, at han var uvidende angaaende disse Ting, men han havde troværdig Beretning om, at flere hundrede Huse vare opbrændte og andre Ejendele ødelagte i de sydlige Dele af Provinsen, og at Generalen, hvis han vilde begive sig derhen, trolig nok vilde finde Forbryderne. Han tilbød Generalen Byens Gjæstfrihed og inviterede ham selv til at tage Ophold i sit Hus. Dog denne modtog ikke Indbydelsen, men svarede, at han altid forblev i Lejren.

Templet, Frimurerlogen, Nauvoo-Huset tilligemed Staldene i Mansion-Huset bleve nu undersøgte af Generalen og hans Soldater, tilsyneladende i den Hensigt at finde de omtalte Myrdede. I Frimurerlogen fandt de ingen døde Legemer, men derimod — fyrretyve Fade vild Drue-Vin, i hvis Nærhed de nølede med Velbehag og skjænkte dem betydelig Opmærksomhed. Medens de undersøgte Staldene i Mansion-Huset, opdagede de en Blodpøl paa Gulvet; øjeblikkelig kaldte de paa Husværten, og forlangte en Forklaring. Hans rede Svar var, at en syg Hest var bleven aareladte dér, og derpaa viste han dem Hesten. Generalen og Dommer Douglas stak derpaa deres Sværd ned i en Gjødselbynge, som om de ventede at finde de Myrdede dér. A. W. Babbit, som var nærværende, gjorde det ironiske Spørgsmaal, om de virkelig troede, at Nauvoos Indvaanere vare enfoldige nok til at begrave døde Legemer i Gjødselbyngerne, naar de saa let kunde kaste dem ned i Mississippi-Floden, som befandt sig lige i Nærheden.

Efterat Generalen og hans Soldater havde opgivet deres Undersøgelse, marscherede de ud og lejrede sig paa Sydsiden af Staden. Kort efter blev en Indvaaner, ved Navn Caleb Baldwin arresteret og ført til Lejren, hvor der optages Forhør over ham i Anledning af de begaaede Forbrydelser. De fleste af Spørgsmaalene, der vare ham forelagte, syntes at tilkjendegive, at Officererne følte stor Attraa til at faa vide, hvor Josephs og Hyrum Smiths Legemer vare begravede. Dette vil være et Bevis for, som udentvivl ogsaa var Tilfældet, at ét Øjemed for deres Besøg i Nauvoo, virkelig var at udfinde deres Begravelsessted.

Den 1ste Oktober mødte General J. J. Hardin, Dommer Stephen A. Douglas og Overretssagfører J. A. Mc Dougal i Raadsforsamling med de ledende Mænd i Nauvoo. De talte meget utvungent angaaende den foreslaaede Bortflytning, og Den Vancouver og Oregon bleve betegnede som passende Tilflytningssteder for de Hellige. Siden forlangte disse Embedsmænd i en Skrivelse, at Forslagene skulde udstedes skriftlig, paa det de maatte kunne fremlægge dem for Guvernøren og Indvaanerne i Staten. Som Svar herpaa, sendte Raadet i Nauvoo dem et Kopi af de Forslag, der vare forelagte Komitén fra Quincy, samt vedføjede, at Forberedelser vare gjorte for Bortflytning kort før de sidste Forstyrrelser, og at Kompagnier

vare blevne organiserede i dette Øjemed; men saa vare de blevne forhindrede i deres Foranstaltninger af Pøbelen. De vare bestemte paa at drage saa langt bort, at de hverken selv skulde blive uretfærdig behandlede eller være Nogen i Vejen. Om ingen Kjøbere skulde melde sig til deres Ejendele, vilde de ikke ofre dem, ejheller bortgive dem eller taale, at de paa en ulovlig Maade bleve dem fratagne. Til Slutning sagde de: „Hvis ikke disse Vidnesbyrd ere tilstrækkelige til at overbevise Folket om, at vi mene det alvorlig, ville vi snart give dem et Tegn, som ikke skal blive misforstaaet — Vi ville drage bort fra dem."

(Forts.)

Undskyldninger.

(Fra „Deseret News").

Den Last at hengive sig til Nydelsen af stærke Drikke er sorgelig fremherskende blandt mange ellers gode Folk i vor Omgivelse. Det er yderst overraskende, hvor mange daarlige Paaskud en stor Del Individer henty til som Undskyldning for at nyde Spiritus. Det er sandsynlig, at saadanne Undskyldninger fremkomme, fordi Mange ere halv beskjæmmede over at gjøre det, som deres bedre Jeg siger dem er ganske i Modsætning til deres Bekjendelse. De kunde ligesaa gjerne spare sig den Ulejlighed at fremsætte saadanne Paaskud; og hvis de vilde overveje, hvad de selv vilde tænke om saadanne Undskyldninger, naar de fremførtes af Andre, skulde de snart ophøre med dem; thi kun saa Folk synes om at blive ansete som Hyklere.

Hvormange ere der ikke, som, idet de smutte ind paa et Værtshus, fremsætte udslidte Undskyldninger, som disse:

„Jeg har en slem Forkjølelse."

„Jeg kan ikke vel udholde dette varme Vejr, uden Noget at oplive mig paa."

„I Sandhed, jeg er ikke vant til at nyde stærke Drikke, men jeg fryser saa, og en Dram vil gjøre mig godt."

En Anden gaar ind paa Værtshuset, holdende sin Haand paa Kinden, og siger: „Jeg har Tandpine, men et Glas Brændevin vil altid bedøve den." Han tager nok til at befugtige Smerten.

„Jeg nyder sædvanlig lidt, fordi jeg maa arbejde saa haardt," siger en Anden; og for at hjælpe paa den Omstændighed, drikker han meget, forværres stadig og ødelægger sin Organisation ved haardt Arbejde og stærke Drikke.

„Jeg er kolerisk," siger en Anden, og han forværrer Sygdommen ved at drikke alkoholisk Gift.

En Anden siger: „Vandet i dette Land bekommer mig ikke vel." Men ganske faa Folk ville være enige med ham i dette Argument.

„Jeg er skaldet," anfører en Anden, og alkoholiske Essentser befordre Haarvæxten." Om dette er Sandhed, saa er det dog endnu ubekjendt.

En Anden drikker for at drukne sin Sorg; men han kunde ligesaa gjerne drukne sig selv.

„Dette er en god Ven af mig, og vi tænkte, at vi skulde have en lille Snaps for gammelt Kjendskabs Skyld," siger En. Venskabet mellem disse Personer forlanger et „Oplivningsmiddel", i modsat Fald vil det do ud.

„Min Appetit er saa daarlig, og jeg kan ikke æde Noget, førend jeg har faaet en lille „Draabe", isærdelesheb om Morgenen." Denne dræber den Smule Appetit, han har, ved at skabe sig en falsk, og ødelægge sine Fordøjelsesorganer.

„Jeg er plaget af Gigt, men en Smule Brændevin hjælper mig fremad." Ja ganske vist — det hjælper ham til Graven.

„Jeg er besværet af Mavekolik," siger en Anden.

„Jeg er meget aandssløv i Dag." Denne søger at holde sin Aand oppe ved at øse noget ned, og forglemmer den daarlige Modvirkning, naar Brændevinets Indflydelse bortdunster; dog maaske han vedbliver at tilsætte af det unaturlige Brændsel, førend Dampen faar Tid til at gaa ned.

„Jeg maa gaa saa meget, at jeg nu og da maa nyde „lidt" for at holde mig gaaende." Det var bedre for ham at holde sin Familie gaaende med Føde og Klæder, og undgaa at komme i Gjæld og tilsidst i legemlig Trang.

„Jeg har ikke tilstrækkelig Legemsbevægelse, da jeg maa staa bag Disken den hele Dag, og jeg behøver et Glas eller to til at oplive mig." Ja, men hvis ikke denne nød Spiritus og skraaede Tobak, vilde Kunderne tænke, at Disken var bred nok, uden at stille sig midt paa Gulvet for at undgaa den aromatiske Lugt af hans ubehagelige Aande.

Mange andre af disse daglig fremførte Paaskud og Undskyldninger kunde endnu anføres, thi deres Antals Navn er: Legion, men det Ovenstaaende er tilstrækkelig som Exempler. De paaminder En om Anekdoten om Skolelæreren, som ved ganske uforvarende at komme ind i Skolestuen, fandt en hel Flok af sine Disciple røgende Tobak. Han forhørte én for én af dem, men de Smaa havde alle en Undskyldning. Endelig kom han til den sidste, som nu var i en slem Knibe; thi de andre havde udtømt et sandt Ordforraad af Undskyldninger. Dog tilsidst undfik han en brillant Idé; der var endnu en Undskyldning tilbage, som ikke de andre havde anvendt — Han havde røget for Ligtorne.

Derpaa komme de Hjælpekilder, som anvendes af Drankere for at dæmpe Brændevinsdunsten; de tage Noget, som er af et endnu stærkere Effluvium, af hvilket Nelliker synes at være mest foretrukket. Nogle tage ogsaa deres Tilflugt til raa Løg.

Drukkenskab er et af de største Onder, som hersker blandt Menneskeslægten; den er den fornemste Aarsag til utallige Forbrydelser af enhver Benævnelse og Egenskab og burde derfor af al Magt skyes. Den bringer ubeskrivelig Elendighed, ikke alene paa selve Drankerne, men paa Tusinder af uskyldige Familier; og derfor er den Paastand, som ofte fremføres: at en Drukkenbolt blot skader sig selv, helt og holdent falsk.

Drukkenskab berøver en Mand hans Manddom ved at betage ham hans Fornuft og omtaage hans aandelige og ødelægge hans legemlige Kræfter. Derfor burde den afskyes. Dersom en Mand siger, at han kan drikke Spiritus og lade det være, da er han en Daare, om han ikke lader det være. En Mand kan tænke, at han ustraffet kan drikke maadelig; men hans Fornuft burde sige ham, at maadelig Spiritusnydelse skaber og føder en stærkere, som tilsidst vil besejre ham, hvis han ikke opgiver det; og han vil lig en Hund gaa sin Grav imøde. Blot tænk paa de mange Exempler, som ere Billeder herpaa.

Drankere tillægge deres Omgivelser altfor lidt Skarpsindighed. De tro, at Folk ikke vide, at de drikke og fremture,

stadig tabende deres Karakter for Ædruelighed, og følgelig ogsaa al Tillid; thi hvor dygtig en Mand, som hengiver sig til Nydelsen af Spiritus, end maa være, saa er han dog ikke til at stole paa, thi Intet er mer forræderisk i Forretninger end stadig at nyde saadanne Drikke. Derfor lad En og Alle, Gammel og Ung, afstaa fra denne fornedrende og sjælefordærvende Vane.

Templet bygges.

Templet bygges, snart sig nærmer
Herrens Dag med evig Fred;
Da Messias, vor Beskjærmer,
Kommer i sin Herlighed.
Nu — en Tid, vi proves maa
Siden, Sejrens Løn vi faa.

Templet bygges, at de Døde
Ej skal sove uden Haab —
Snart de skal Messias møde
Under Engles Fryderaab.
Graven kan ej holde dem,
Præstedømmet kalder frem.

Templet bygges, Fædrehjerter
Børnene imøde slaa;
Snart skal glemmes alle Smerter,
Som vi her med Døden saa;
Da skal alle Slægtskabsbaand
Knyttes ved Guds Faderhaand.

Templet bygges, Engle skue
Smilende paa denne Plet —
Kjærlighedens Flammer lue
I hvert Bryst, som bygger det —
Selv til Hades' dunkle Hjem
Sendes der en Straale frem.

Templet bygges! Skal vi sove,
Medens Andre holde Vagt?
Eller skal vi Livet vove,
Om fornødent, for vor Pagt?
Skal vi hjælpe til med Flid,
Eller spilde Naadens Tid?

C. C. A. Christensen.

Blandinger.

Templet i St. George. Ifølge »Deseret News« gaar Arbejdet paa Templet i St. George fremad med hurtige Skridt. Hundrede og fyrretyve Mænd, hvoraf de fyrretyve arbejde paa Grundvolden og de hundrede tilføre Sten og Materialier, virke med al Kraft paa Templets Opførelse. Vejret er behagelig, og Vejene ere gode og fremkommelige.

Vinteren i Udlandet. Fra Stenkjær skrives under 9de dennes til det norske „Morgenbladet": Magen til Vinter eller Uaarsvinter har man paa disse Kanter ikke havt i Mands Minde. Sne den ene Dag og Skylregn den anden. Naar man neppe kan komme frem paa Landevejene, er det let tænkelig, hvordan det ser ud i Skov og Fjeld, hvor den største Del af Bondens Vinterarbejde paa disse Kanter i Form af Skovdrift og Fjeldhøkjørsel finder Sted. Sneen ligger nu fra 2 indtil 4

Alen høj, og ethvert Arbejde med Hest har været og er fremdeles en Umulighed, saasnart det gaar udenfor den slagne Landevej. Følgen heraf er, at der overalt, især i Fjeldbyerne klages over Mangel paa Foder, da Folk ikke kunne faa fat i deres Beholdninger, som ofte ligge flere Mil fjernede fra Gaardene i de affidesliggende Fjeldsletter, og der er tillige Mangel paa Brændsel; det er saaledes ikke sjeldent at høre, at skovrige Gaarde ikke have saameget Ved, at de have Brændsel for den følgende Dag, men ere nødsagede til at benytte alt Slags Roderi for at bjerge sig. Umuligheden af Skovdrift gjør et ikke lidet Afbræk i Indtægtskilderne paa disse Kanter, thi under almindelige Aar udføres der fra Indherred ikke ubetydelige Mængder Træmaterialier, som hovedsagelig forbruges i andre skovfattigere Egne af Landet.

I Landet med de fem Milliarder maa det, trods de mange Penge, ikke staa videre godt til med Folkevelstanden. En officiel Berliner-Beretning meddeler, at i Januar Maaned d. A. bleve 14,573 Personer optagne i Arbejdshusene som Husvilde, deraf vare 13,834 Mænd, 739 Kvinder og 28 Børn. Af Mændene vare 6705 Haandværkere. I denne Maaned have Arbejdshusene hver Nat gjennemsnitlig givet 520 Mænd og 20 Kvinder Nattelogi, og hver Dag er der blevet bragt otte forkomne Mennesker til Hospitalet.

Efterlysning. Hvis Nogen skulde kjende Arbejdsmand Anders Holmquists Opholdssted, bedes det godhedsfuldt meldt paa dette Kontor. I 1869 boede han i Borgergade.

Diderik Mortensen er den 30te Decbr. f. A. død af Vatersot i en Alder af 68 Aar i Fairview, Sanpete County, Utah.

Asmund Waldemarson er afgaaet ved Døden den 18de Januar i Mount Pleasant, Sanpete County, Utah.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 12. Den 15. Marts 1874. Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City, den 22de Novbr. 1873.

(Fortsat).

Spørgsmaalet maa her opstaa: Vil det være mulig for Menneskene at synde under det Tusindaarige Rige? Ja. Hvorledes vil det ske? Fordi de have ikke tabt deres fri Villie. Den fri Villie vil altid være herskende blandt Fornuftsvæsener, hvor de end ere, enten i Himlen, paa Jorden eller blandt hvilkensomhelst af Herrens Skabninger; hvorsomhelst I finde Fornuftsvæsener, der ville I ogsaa finde den fri Villie, uagtet ikke i den samme Grad under alle Omstændigheder; men ikke desmindre er der altid, hvor Fornuften hersker, Udøvelse af fri Villie. Satans fri Villie, for Exempel, vil i mange Ting for en Del blive betaget ham, naar han bliver nedstyrtet i den dybeste Afgrund, og et Segl sat over ham. Han vil ikke have Magt til at komme ud af denne Afgrund, men nu er han udenfor den; da vil han ikke have Magt til at friste Menneskenes Børn, men nu besidder han denne Magt; følgelig vil hans fri Villie eller Handlemaade da blive i en vis Grad berøvet eller frataget ham, men ikke ganske. Herren vil ikke tilintetgjøre Menneskenes fri Villie i Tusindaarsregjeringen, hvis Aarsag der vil være Mulighed for dem at begaa Synd under denne Tidsperiode. Men dersom de da Levende synde, vil ikke dette ske paa Grund af Djævelens Magt til at friste dem, men ene og alene, fordi de af deres eget fri Forsæt vælge at gjøre saaledes.

For at vise Eder, at det saaledes vil ske, skal jeg anføre nogle Skriftsteder. Efter Jesu Komme med alle hans Hellige paa Oliebjerget, lære vi, at Herren vil forlange, at alle Nationer omkring Jerusalem skulle drage op mod denne Stad og tilbede Kongen, den Herre

Zebaoth og højtideligholde Løvsalernes Højhed, og der skal være én Herre, og hans Navn skal være ét. Der skal ikke existere hedenske Afguder paa den Tid; men under det Tusindaarige Rige vil han forlange, at alle Folk skulle komme op til Jerusalem, som skal være Hovedkvarteret paa det Fastland, og tilbede ham. Vil det saaledes være mulig for Folkene i de Dage at synde? Ja; thi vi læse i det samme Kapitel, at hvis ikke Slægterne paa Jorden komme op til Jerusalem, over saadanne skal ikke Regnet falde under deres Overtrædelse. Det synes heraf, som om der vil være Lejlighed for Folkene i denne lykkelige Periode til at negte at efterkomme den Allerhøjestes Befalinger, og at de saaledes ville bringe over sig selv en hastig Fordærvelse ved Hungersnøden, som vil komme formedelst Regnets Ophør. Og med Hensyn til Ægypternes Slægt, synes Regnets Ophør for Nærværende ikke at have nogen Virkning paa dem, da de blive forsynede med Vand fra Nilen, derfor vil Herren berede en særdeles Straffedom for dem. Hvis de ikke Aar efter Aar komme op til Jerusalem, er det os sagt, at deres Ojne skulle forsvinde i deres Huller, og Kjødet skal falde fra deres Ben.

Endvidere læse vi i det fem og tredsindstyvende Kapitel hos Esaias, at der skal ikke ydermere være et diende Barn paa faa Dage, eller en Gammel, som ikke skal opfylde sine Dage; thi den Dreng, som er bleven hundrede Aar gammel, skal dø, men den Synder, som er hundrede Aar gammel, skal forbandes. Dette viser, at naar den Dag kommer, da skal Menneskets Liv forlænges paa Jorden til et Træes Alder, nemlig leve til det bliver hundrede Aar gammelt; og hvis de synde, da skulle de blive forbandede, hvilket beviser, at der er Mulighed for at synde.

Med Hensyn til denne delvise Forandring, som vil finde Sted med Folkene i de Dage, saa maa Ingen tænke, at dette er i Uoverensstemmelse med Herrens Handlemaade; thi det er berettet i Mormons Bog, at han udførte en Gjerning i Lighed med denne paa idetmindste fire Mænds Legemer, som éngang levede paa denne Klode, af hvilke de tre vare af de tolv Disciple, som Jesus personlig udvalgte til at virke i Herrens Tjeneste paa dette vestlige Fastland. De ønskede at leve, medens Verden var til, for at bringe Sjæle til Jesus, og Herren tilstod deres Begjær. Men først blev Himlen aabnet, og de bleve optagne og saa usigelige Ting — Ting, som ikke vare tilladte at udtale, og som bleve dem forbudte at aabenbare, og hvilke syntes til dem som en Forklarelse. Dog, efterat have nydt denne Herlighed, kom de igjen ud af Himlen, og droge i Forening med ni Andre af deres Kvorum ud paa dette Fastland og administrerede blandt Folkene; og saa stor var deres Tro, at om deres Fjender spærrede dem i Fængsel, saa søndersplittedes det, og de kom fri af deres Fangenskab. Og videre, om der blev gravet end saa dybe Huler i Jorden, og de nedkastedes deri, saa truede de Jorden med Herrens Ord, og de bleve befriede og kom frem uskadte. De bleve tre Gange kastede i Ildovne og kom frem uskadte; og naar de bleve kastede blandt glubende Dyr, legede disse med dem, som et Barn leger med et Lam, og de kom uskadte ud derfra. Disse Mænd udførte i Forening med de andre Medlemmer af de Tolv mægtige Mirakler, Tegn og Undergjerninger. De opbyggede ogsaa Guds Kirke paa hele dette Lands Overflade, og alle dets Indvaanere bleve omvendte og bragte til Sandhedens Erkjendelse.

Disse tre Mænd dvælede blandt Nephiterne indtil mellem tre og fire

hundrede Aar efter Kristus, og indtil Ugudeligheden blandt Folket blev saa stor, at Herren tog dem bort fra deres Midte. Mormon, idet han omtaler disse tre Mænd, spurgte Herren, om de undergik en Forandring til Udødelighed, da de bleve tagne op til Himlen. Gud svarede og sagde ham, at de undergik ikke en fuldstændig Forandring, men kun saa meget, at Satan ingen Magt havde over deres Legemer. Denne delvise Forandring var derfor tilstrækkelig til at bevare dem ilive uden Sygdom og Pine, og uden at Djævelen skulde have Magt til at friste dem og lede dem til Fordærvelse. Og de skulde ingen Sorg have for deres eget Vedkommende, men kun over Verdens Synd, hvilken var til dem en Aarsag til stor Bedrøvelse.

Det er derfor sandsynlig, at dersom Gud i gamle Dage udviste sin Kraft, og saaledes paavirkede disse tre Mænd paa det amerikanske Fastland og én paa det østlige Fastland, nemlig Johannes den Aabenbarer, at Dødens Magt ikke kunde udøves paa dem, hvorved de kunde dvæle og leve her paa Jorden i atten hundrede eller to Tusind Aar, som Tilfældet maa blive, saa maa han ogsaa kunne udføre det Samme med Hensyn til de Sidste-Dages Hellige, paa det de ogsaa maa leve; og forsaavidt de ere tilladte at bo her i Jesu Nærværelse, er det ganske rimelig at tro, at de vilde bede, ønske og søge til ham for at erholde denne delvise Forandring. Vil han tilstaa dem det? Ja; men alligevel skal der komme en Søvn over dem. Uagtet denne særskilte Forandring, ville de, naar de komme til Modenhed eller til Manddomsalderen, falde i Søvn. Men — efter hvad Herren har sagt os — skulle de ikke blive nedlagte i Graven, men skulle øjeblikkelig, efterat de ere faldne i Søvn, blive oprejste til Udødelighed og evigt Liv, og ikke blive begravne og se Forraadnelse. De derfor, som dø under disse Omstændigheder, ville ikke længe føle Adskillelsen fra deres Legemer; thi deres Aander blive blot for et Øjeblik fjernet fra Legemet, og derefter er det dem tilladt at komme frem til Udødelighedens Skjønhed og til et evigt Liv.

Den samme Aabenbaring, som beretter, at de Hellige skulle opstaa i et Øjeblik, efterat de ere hensovede, siger ogsaa, at de skulle blive optagne, og deres Hvile skal være herlig.

Nu, dersom alle de udødelige, opstandne Hellige skulle være her paa Jorden, hvor Jesus ogsaa skal være, hvor ville saa de hengaa, som leve og dø og opstaa i det Tusindaarige Rige, naar de blive optagne? De gaa bort fra Jesus, hvis han skal være her hele Tiden, og ville ogsaa gaa bort fra de øvrige opstandne Hellige, som regjere paa Jorden, dersom disse have faaet uindskrænket Herredømme over den. Men de andre blive optagne og nyde det Privilegium at se Himlene, det celestiale Paradis og de himmelske Boliger, og derefter, naar det ansees vist og nødvendig, ville de komme ned paa denne Jord til at regjere som Konger og Præster. Paa samme Maade som Jesus og hans Apostle ville have deres Throner og æde og drikke ved Herrens Bord her paa Jorden samt dømme de tolv Israels Stammer, saa ville alle de andre Hellige, som blive ansete værdige dertil, regjere paa Jorden og annamme Riger og Throner.

Naar den Periode, som benævnes Tusindaaret, er hensvunden, skal Djævelen igjen blive løst. Nu opstaar det Spørgsmaal: Vil Satan have Magt til at bedrage dem, der have levet paa Jorden, og som have hensovet for et Øjeblik og annammet udødelige Legemer? Nej,

han vil ikke. Thi naar disse have gjennemgaaet, deres Prøve og annammet deres udødelige Legemer, da vil han ikke mer have nogen Magt over dem. Paa denne Maade vil Generation efter Generation bortgaa under Tusindaaret, men snart henimod Slutningen af dette Tidsrum skulle utallige Millioner af deres Efterkommere, der have levet, blive adspredte over hele Jorden; og Satan skal løses og vil udgaa til at friste dem. Han vil overvinde Nogle, som ville opsætte sig mod Herren; men de skulle ikke være opsætsige af Uvidenhed eller fremture i Vantro i Lighed med Lamaniterne, men skulle forsætligen synde mod Himlens Lov; og saa stor vil Satans Magt være over dem, at de skulle samle sig til Strid mod de Hellige og mod den elskede Stad, og Ild skal falde ned fra Himlen og fortære dem.

Efterat dette har fundet Sted, skal en stor, hvid Throne komme tilsyne, paa hvilken den guddommelige Dommer skal sidde, for hvis Aasyn Jorden og Himlen skal fly, og der skal ikke findes Sted for dem. Denne Forandring med Jorden er meget forskjellig fra den, jeg før har omtalt, som skal blive udført ved Ilddaaben. Den ene er en Helliggjørelse og Renselse af Jorden, den anden er dens fuldstændig Opløsning og Forsvinden. Naar Jorden saaledes opløses og forgaar, hvor vil den saa gaa hen? Vil den udgaa af Tilværelsen? Nej, ikke en eneste Partikel af den Materie, som nu forefindes i alle Herrens Skabningsværker, havde nogensinde Begyndelse eller vil nogensinde have Ende. Materierne ere af evig Tilværelse ligesom Herren selv. Elementerne, af hvilke Jorden bestaar, kunne blive adspredte, og Jorden kan som en organiseret Klode forgaa for hans Aasyn, som sidder paa Thronen, og dette kan blive udført ved Ild, som ikke alene smelter Materierne, men som ogsaa bevirker, at de blive adskilte og spredte i Verdensrummet; — men Elementerne kunne ikke forgaa.

Førend dette sker skal den sidste Basune lade sig høre. Alle, som ere paa Jorden, i Lejren, i den elskede Stad og omkring det gamle og ny Jerusalem, skulle, naar Satans Hærskarer ere fortærede og denne Basune lyder, blive optagne; og de, der ikke endnu have undergaaet deres fuldkomne Forandring fra Dødelighed til Udødelighed skulle blive forandrede i et Øjeblik. Paulus siger til Korinthierne: „Vi skulle vel ikke alle hensove, men vi skulle alle forandres, i en Hast, i et Øjeblik. Paa hvilken Tid? Naar den sidste Basune lyder, efterat de Tusind Aar ere tilende, da skulle de blive forandrede og optagne. Hvor blive de tagne hen? Op til de celestiale Himle — til disse usynlige Kloder i Verdensrummet, — der have gjennemgaaet deres Ild- og Vandprøve, og som ere helligede, herliggjorte og have undergaaet celestial Dannelse. I hvilken Hensigt blive de optagne? For at de ikke skulle forgaa naar Jorden forgaar. Hvad vil ske med de Ugudelige — disse, som vare opbrændte til Aske, og som levede før det Tusindaarige Rige? De blive fremkaldte ved Lyden af den sidste Basune og blive ogsaa optagne til at dømmes; og de, som vare urene, ville fremdeles være det; og de, som vare vanhellige, ville fremdeles være vanhellige; og de, som vare lykkelige, ville fremdeles være i denne Tilstand. Baade Store og Smaa skulle paa den Dag staa for Herren og blive dømte efter de Ting, som ere skrevne i Bøgerne, og Enhver skal dømmes efter sine Gjerninger.

Vi kunde sige Meget angaaende disse Bøger, da dette er aabenbaret i Mormons Bog og paa andre Steder, men vi

ville fortsætte videre. Snart vil det være nødvendig at faa en ny Jord? Herren vil skabe den af den gamle Jords Materier. Den selvsamme Jord, paa hvilken vi bo, hvis Elementer skulle smeltes og helliggjøres ved stærk Hede, paa det de Hellige maa regjere paa den i Tusind Aar; den selvsamme Jord, for hvilken der ikke skal findes Sted, skal opreises, dens Elementer skulle forbindes igjen, ligesom de vare i Begyndelsen, de skulle blive helliggjorte, renfede og himmelske og skulle blive i Lighed med et Glarhav; og efterat alle Ting ere fornyede, og de gamle forsvundne, da ville de to Jerusalems Stæder nedkomme fra Gud i Himlen paa den ny Jord — det ny Jerusalem skal staa paa dette Fastland og det gamle dér, hvor det fordum stod. Og Gud skal være med dem, og han skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mer, ejheller Sorg eller Pine; thi de første Ting ere bortvegne, og Alt er bleven nyt. Dette Land eller Halvkugle skal være et blivende Sted for det ny Jerusalem i al Evighed.

Nu, kunne I ikke heraf se, at der er Overensstemmelse med Hensyn til Herrens Handlemaade med Jorden og Menneskene, som dvæle paa dens Overflade? Jorden maa, ligesom vore Legemer, undergaa en Forandring. Ligesom vore Legemer blive brændte, og Asken adspredt af Himlens fire Vinde, saa skal ogsaa Jorden blive brændt og forgaa; og ligesom vore Legemer blive fornyede af de samme Elementer, hvoraf de engang bestode, eller idetmindste af en tilstrækkelig Del deraf til at danne et nyt Legeme, saa skal ogsaa Jorden igjen fornyes og opstaa forløst og udødelig af de Elementer, hvoraf den fordum var dannet, paa det de udødelige Væsener, som ere frembragte af Gravene, skulle have en udødelig Jord at bo paa. Disse Ting staa i et vist Forhold til vore første Forældre; thi da Jorden var udgaaet fra den Almægtiges Hænder, var den bestemt for en evig Vedvaren; med andre Ord: den var en udødelig Jord og Skabelse, og Alt var saare godt. Men Mennesket bragte Forbandelse over Vandene og over alle Materier paa denne Klode; og derfor, ligesom Mennesket skal helliggjøres og gjennemgaa visse Prøver, nødvendige i dette Øjemed, saa skal ogsaa Jorden gjennemgaa det Samme. Naar Mennesket har gjennemgaaet disse Prøver og er bleven udødelig, saa vil hans blivende Opholdssted ogsaa blive udødelig; og han skal bebo det i al Evighed Vore første Forældre vare ikke dødelige, da de sattes paa denne Jord, men vare ligesaa udødelige som dem, der ere opstandne i Guds Nærværelse. Døden kom ind i Verden formedelst deres Overtrædelse; de frembragte Døden, derfor vil disse Ting, som jeg nu omtaler, blive en fuldkommen Gjenoprettelse.

Vi leve, Sidste-Dages Hellige, nær Slutningen af det sjette Aartusinde efter Menneskets Syndefald; hvor nær, er mig ubekjendt; men en stor Forandring er paa Veje til at finde Sted. En spørger: „Gives der ikke nogen Maade, paa hvilken vi kunne bestemme Tiden og komme til en Visshed angaaende denne Klodes Alder, siden Syndefaldet?“ Jeg kjender ingen Maade uden ved ny Aabenbaring; thi Kronologien (Tidsregningen) er saa ufuldkommen, at blandt de mange Hundreder, som have tilsat baade Liv og Ejendomme for at studere den, hersker der kun liden Overensstemmelse. En er kommen til ét Resultat angaaende Jordens Alder, en Anden til et andet. Jeg vil anføre nogle Exempler for Eder. Vi ville tage en af de ældste Tidsregninger, nemlig den alexandrinske, som er beregnet af Julius Afrikanus. I denne er Tiden

fra Verdens Skabelse til Kristi Fødsel nedsat til 5,500 Aar; i den antiokiske Tidsregning, beregnet af Pandorus, er den nedsat til 5,493 Aar; i den konstantinske eller græske Tidsregning er den angivet at være 5,509 Aar. Derpaa kunne vi anføre Scaliger, en anden stor Kronologist; han angiver, ved Hjælp af en Sammenligning mellem flere gamle Manuskripter, at Verdens Alder fra dens Skabelse til Kristi Komme er 3,950 Aar. Endvidere kunne vi tage en anden berømt Mand, Fader Pezron; og han angiver det at være 5,873 Aar fra Skabelsen til Kristus. Den, som har bestemt Bibelens Tidsregning, Erkebiskop Usher, angiver Tidsrummet fra Skabelsen til Kristus at være 4,004 Aar. En anden Kronologist, Josephus, angiver det at være 4,163 Aar; og videre kunne I tage andre jødiske Kronologister, og de angive det saa højt som 6,524 Aar fra Verdens Skabelse til Kristus. Hvorledes skulle vi saa dømme? I maa tage over to hundrede Kronologister, hvis Navn ere givne, og de have alle deres særskilte Tidsregninger. Som Følge heraf kunne I se, at vi ere i en fuldkommen Vildrede; og uden ny Aabenbaring ere vi ligesaa uvisse om Erkebiskop Ushers Tidsregning, som indeholdes i Kong Jakobs Bibel, er den rette, som med Hensyn til de mange andre. Hvad skulle vi saa gjøre? Det Bedste for os er at stole paa, hvad Herren aabenbarer. Dersom han giver os nogen Kundskab angaaende Tidsregningen, da nær ubetinget Tillid til det; og han har givet os en betydelig Del Undervisning med Hensyn til Tidernes Tegn. Uagtet han ikke har meddelt os Verdens Alder, saa har han givet os det, hvorved vi ville forstaa, at vi leve i en Generation, i hvilken Hedningenes Tid vil blive fuldkommen. Han tilsagde os ved Opkomsten af denne Kirke, at denne Slægt skulde ikke ganske forgaa, førend Hedningenes Fylde var udløben. Og derefter have vi andre Aabenbaringer, som vise, at naar deres Tid er fuldkommen, da skal der blive udført et hurtigt og kort Arbejde, nemlig Indsamlingen af Israels Hus fra de fire Verdens Hjørner. De skulle blive udsamlede fra alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk ved en mægtig Haand og en udrakt Arm. Det er os tilkjendegivet, at da vil Gud udføre Undere, Mirakler og Tegn, som skulle være større, end de nogensinde tidligere ere udførte siden Verdens Skabelse, og at han vil tilbagebringe sit Pagtens Folk. Efterat Jøderne have gjenopbygget Jerusalem, og efterat Templet er opført, vil den Herre Jesus komme.

Hvormeget der af denne Gjerning vil blive udført, efterat de sex Tusind Aar ere hensvundne, er mig ubekjendt. En spørger: „Tror De ikke, at den vil blive fuldkommet før den sidste Dag af de sex Tusind Aar fra Skabelsen?“ Nej, det tror jeg ikke; thi Herren har sagt noget Andet. Læs Nøglen til Johannes Aabenbaring, som er publiseret i Pearl of great Price, og I ville finde, at et overmaade stort Værk skal blive udført, efter at det syvende Aartusinde, kaldet Millenniet, er begyndt. I ville finde, at de syv Basuner skulle lyde som en Forberedelse til Begyndelsen og Enden af hans Værk i det syvende Aartusindes Morgen, netop i Lighed med Herrens Fuldførelse af sit Værk paa Skabelsens syvende Dag, da han plantede Edens Have og satte Adam deri. Han udførte et sandt timeligt Arbejde paa den syvende Dags Morgen ved Skabelsesværket, og ligervis hermed vil han udføre et Værk efter at det syvende Millennium er begyndt; og Egenskaben af dette Værk, som da skal blive udført, er

et Forbillede paa det, som af Herren blev udført i Begyndelsen. I Begyndelsen af Skabelsens syvende Dag eller Tid, satte han Mennesket i Edens Have, fri fra Forbandelse; og, siger Nøglen til Johannes Aabenbaring, i det syvende Aartusindes Morgen, vil han helligjøre Jorden, gjenløse Mennesket fra Graven, og besegle alle Ting til Enden af alle Ting. Og Lyden af disse Basuner, og Værket, som skal udføres, eftersom hver Basune lader sig høre, vil fuldkomme det, som er nødvendig til en Forberedelse for Beseglingen af alle Ting til Enden af alle Ting, førend Frelseren kommer. Nogle have ment, at der under Millenniet skal blive forrettet et stort Værk for og til Bedste for de Døde. Det kan være muiig; men denne Aabenbaring synes at tilkjendegive, at Alting skal forberedes før Frelseren kommer og besegles ifølge sin Bestemmelse. Alt skal henføres under sit Banner og i sin Sfære. Der skal ikke mangle en Lænke i Kjæden, men den skal være, tilligemed enhver Ting, fuldkommen isammenlænket, naar Lyden af disse Basuner høres.

Derpaa, efterat de sex Tusind Aar ere endte, førend Herren skal komme, medens disse Basuner lyde, eller omtrent ved den Tid, finde vi, at der skal blive et stort Værk udført blandt Nationerne, hvilket sandsynlig vil finde Sted i det syvende Aartusindes Morgen De ti Stammer skulle komme frem og gaa op til dette Land, for under Guds Tjeneres Hænder, ja endog Ephraims Børns, at blive kronede med Herlighed i Zions Midte, og tolv Tusind Højpræster skulle udvælges af hver af disse ti Stammer, saavelsom fra de adspredte Stammer. Disse skulle blive beseglede i deres Pander og ordinerede samt annamme Magt til at udsamle fra alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk saa Mange som ville komme til den Førstefødtes Kirkes almindelige Indsamlingssted. Vil ikke dette blive en stor Gjerning? Tænk Eder, ét hundrede og fireogfyrretyve Tusind Højpræster, som skulle udgaa blandt Nationerne for at indsamle saa Mange, som ville komme til den Førstefødtes Kirke; og alt dette vil efter al Sandsynlighed finde Sted i det syvende Aartusindes Morgen. Dette Værk er af en storartet Omfangsrighed, I Sidste-Dages Heilige, og vi leve nær ved dets Aften. Sex Tusind Aar ere næsten henrundne, Verden begynder at ældes, og Satan har udført næsten Alt, som Herren agter at lade ham udføre, førend Hviledagen indtræder. Med et Værk af en saadan Vigtighed for Øje, burde de Sidste-Dages Hellige være aarvaagne, og ikke lade deres Sind være henvendt paa de Daarskaber, som saa Mange hengiver sig til for nærværende Tid. Vi burde lægge disse Ting tilside, og vort Begjær skulde være: „Herre, hvorledes skal jeg forberede mig for dit Komme?“ Hvorledes skulle vi berede os for Udførelsen af det store Værk, som maa og skal udføres i denne den største af Uddelingerne — Tidernes Fyldes store Husholdning? Paa hvilken Maade kunne vi berede os til at se de Hellige, som have levet paa Jorden i tidligere Uddelinger, og komme til at tage dem ved Haanden og gjensidig falde hverandre om Halsen? Hvorledes kunne vi forberede os selv for alt dette? Og hvorledes kunne alle Ting, som ere i Kristo, baade de, som ere i Himlen og paa Jorden, blive samlede til en mægtig Forsamling, hvis ikke vi ere aarvaagne? Maa Herren velsigne Eder, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Marts.

„Ringens" Virksomhed.

(Fra „Millennial Star").

Som vore Læsere vistnok have bemærket af Artikler, optagne fra Utah-Bladene og Uge efter Uge publiserede i vore Spalter, er en mer end almindelig Aktivitet for Nærværende udfoldet blandt dem, der staa som forenede Modstandere mod Guds Rige og Kirke, og som plage og søge at bringe Ondt over de Sidste-Dages Hellige. Medens Medhjælpere utrætteligen virke i Washington for Komplotens Interesser og ere beskjæftigede med deres politiske Depescher i den Hensigt at udvirke en for de lovoverholdende Borgere i Utah højst skadelig kongressional Lovgivning, saa er selve Komploten i travl Virksomhed i Salt Lake City ved paa en ulovlig Maade at indblande sig i den lokale Styrelses Affærer i det øjensynlige Øjemed at danne en udvortes Sympathi til deres Fordel for derved at bringe Kongressen til ikke længere at udsætte sin Virksomhed med Hensyn til de Forslag, som nu ere fremlagte til dens Bedømmelse. Djævelen er listig og forstaar fuldkommen vel, hvad Slags Personer, han kan bruge i sine Bestræbelser for at forhindre Guds Riges Fremgang; derfor træffer hans Valg saadanne menneskelige Subjekter, som ikke ville betænke sig paa at anvende hvilkensomhelst Skurkestreg eller udføre endog de sletteste Handlinger, naar disse blot tjene til deres eget Endemaal.

Der er for Nærværende fremlagt mange Bill'er i Kongressen, som, hvis anerkjendte, ville paa en temmelig alvorlig Maade fortrædige de Sidste-Dages Helliges Sikkerhed og Fremgang, hvilket Folk nu tæller ni Tiendedele af Utahs Indvaanere, og vilde i deres Operationer sætte hele Samfundet under Styrelsen af et temmeligt indskrænket Antal af dem, der ere deres og deres Troes Modstandere. Foregivende et Ønske om at se de Forenede Staters Love ophøjede over alle Bi-Interesser, leve disse listige Aander, i deres højtlydende Bekjendelser om Patriotisme og Hengivenhed for Regjeringen og vidt udspredte falske Rygter om, at „Mormonerne" arbejde paa en vedvarende og uindskrænket Kamp mod de „loyale Gentiles", i en ophøjet Forventning med Hensyn til at se Opfyldelsen af deres hemmelige Planer. Fordums Erfaring har lært dem til i Tide at begynde deres Operationer i Washington og til stadig at fremføre deres „Forurettelser" for Kongressen og Landet. Den mest kraftfulde Indflydelse bliver derfor i Washington opreist mod de „mormonske" Borgere i Utah; og vor Delegeredes Tid er som Følge heraf uden Tvivl for det Meste optaget ved at forsøge paa at modarbejde saa meget som mulig denne Indflydelse og gjendrive deres lave og skjændige Beskyldninger mod Folket. Alle hans Vælgeres Interesser maa nødvendigvis staa tilbage for den mest vigtige af alle, nemlig — Selvopholdelse. Vi lære af Bladene, at den Delegerede allerede har optraadt for den kongressionale Komité for at forsvare

„Mormonernes" tilligemed alle andre retskafne Borgeres Rettigheder i Utah og modvirke den skadelige Lovgivning, som er bestemt for dem i de forskjellige Bill'er, der ere fremlagte i Kongressen. Det er retteligen bleven sagt af Deseret News Korrespondent, at den samvittighedsløse „Rings" Agenter og Redskaber arbejde lig Bævere og forsøge paa at sætte baade Himlen og Helvede i Oprør for at sikre sig deres store Formaal. Enhver Plan, omend nok saa slet og foragtelig, som ved Hjælp af de djævelske Legioners Styrke kan blive udklækket af menneskelige Væsener, bliver sat i Virksomhed af disse nedrige Karakterer.

For nogle Uger siden ansøgte omtrent en Snes af disse Plageaander — efter at have afholdt et Møde efter Sigende i de „ikke-mormonske" Skatteyderes Interesse — Borgermesteren og Byraadet om Rettighed til uagtet deres Minoritet at kunne indsætte nogle af deres egne Mænd i Byesstyrelsen. De ærede Blade i Salt Lake City — og disse udtrykke idetmindste ni Tiendedele af Indvaanernes Følelser — anse denne Opfordring som et andet Exempel paa disse Personers Anmasselser. Kommende fra en saadan Kilde, og medens disse Personer netop ere ifærd med at søge Samfundets Omstyrtelse, kan ikke denne Opfordring anses mindre end en ligefrem Uforskammethed. De ere nu ligesom før lovmæssig berettigede til at afgive deres Stemme og sikre sig ved Valgene deres Repræsentanter i Byraadet, men at forvente, at Folket, hvem de have og endnu søge til at forurette ved alle slags uretfærdige Greb, skulde votere for Andre end dem, der ere kjendte som deres Venner, og som de forstaa, nære dyb Interesse for Samfundets Fremgang, det vilde være det Samme som at vente, at de skulde overgive deres Liv, Familier, Ejendomme og kjæreste Interesser i Hænderne paa „Ringen" til at skalte med dem efter Behag. Som Lovene nu ere, hvilket er retfærdig, saa er det Majoritetens Rettighed at regjere; og først naar Folket af den overvældende Magt bliver tvunget dertil, da er det for dem at antage Gjenkaldelsen af denne Anordning, og være eftergivende for nogle foragtelige Skabningers Anmasselser, hvis fornemste Hensigt er at faa Haanden i Skatkammeret. Dog er det tilstrækkelig at sige, at deres Opfordring blev ikke godkjendt, og at Folkets Stemmeret ved første Valgforsamling blev anerkjendt af en overvældende Majoritet, som tillige igjen vil gjøre sig gjældende ved Valgene.

Disse „Ringens" Riddere ere særlig berømte for det Særegne og Forskjelligartede i deres forenede Opraab. Til Bedste for de „ikke-mormonske" Skatteydere er der anvendt Ord, som sikkerlig vilde vække Medfølelse i Kongresmændenes sympathiserende Hjerter. Det forfærdelige Udraab, at de „stakkels Gentiles" ere forurettede i Utah, vil sikre dem Befriere i Washington. At de Gentiles skulde blive opfordrede til at udrede deres Del af Skatterne i Stadens og Territoriets Interesse, er et uretfærdigt Forlangende af „Mormonerne"; og en fuldstændig Forandring maa blive udført for at sikre de „stakkels Gentiles" i deres Rettigheder og Frihed, det vil sige: saa „Mormonerne" kunne betale Skattene og de Gentiles indehave Embederne og sætte Pengene overstyr. Bill'erne, som ere fremlagte i Kongressen, gaa ud paa at gjøre en Omvæltning i de nærværende Affærer i Utah og indføre dette Millennium af „Rettighed og Frihed".

Med det for Øje at vække den folkelige Menings Sympathi, har „Ringen" udklækket en anden Plan, der, hvis den kommer til Udførelse, vil opveje deres

Uheld med Hensyn til Minoritet-Valgets Plan. De have foreslaaet, at By-Kassererens Bøger og Regnskaber skulle gjennemsees, og paa de „ikke-mormonske" Skatteyderes Vegne have de udvalgt Nogle, som sædvanlig udføre alle Planer, Anslag og sætte Depescherne i Cirkulation, til at fremføre en Opfordring i denne Henseende. Ni Tiendedele ere tilfredse med By-Embedsmændenes Forvaltning, men disse udvalgte Faa ere ikke tilfredse med Noget. De havde udentvivl ventet Borgermesterens ligefremme Afslag med Hensyn til deres Opfordring, og dette vilde have forskaffet dem, hvilket de sandsynligvis antog, et andet væsentligt Paaskud til at raabe: „Ned med den „mormonske" Styrelse og Undertrykkelse"; men de bleve ikke desmindre ubehagelig skuffede i deres Forventning; thi Borgermesteren antog ikke alene deres Opfordring, men tilbød dem paa den mest aabne og liberale Maade at holde dem med Selskab under deres Undersøgelse og at lette dem Arbejdet ved at give dem al nødvendig Forklaring desangaaende.

Hvorvidt disse nedrige Personer ville se deres Hensigter komme til Udførelse og faa gjennemført den Lovgivning, de arbejde for, eller ikke, er endnu ikke kommen for Lyset. Det er mulig, at de, formedelst den Almægtiges Visdom, til en vis Grad ville blive begunstigede med Held i deres Planer, paa det de Hellige maa klynge sig mer tilsammen og leve deres hellige Religion med mer sand Hengivenhed; men vi kunne ikke tro, at Herren, saalænge de holde hans Befalinger, vil tillade deres Fjender at triumphere over dem.

Konferencemøder.

Konferencemøder i Skandinavien afholdes i følgende Orden: I Kristiania den 18de og 19de April; i Stokholm den 25de og 26de; i Gøteborg den 2den og 3die Mai; i Aalborg den 9de og 10de; i Aarhus den 16de og 17de; i Kjøbenhavn den 23de og 24de; og i Malmø den 30te og 31te Mai.

C. G. Larsen,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Sverig.

Stokholm den 23de Febr. 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder

Da jeg nu har indsendt Rapporten og Regnskaberne for Kvartalet, vil jeg tillige vedføje et lille Supplement angaaende vort Arbejde i Missionen.

Vore Brødre fra Zion, John Anderson og John Odlad have i Slutningen af December og i Januar Maaned aflagt en Missionstur gjennem Uppland,

Dalarne, Westermanland og Eskildstuna i Södermanland. De have paa denne deres Vandring besøgt de Hellige og afholdt mange gode Forsamlinger, der alle have været overværede af talrige Fremmede, som i Stilhed og med Opmærksomhed have lyttet til Brødrenes Vidnesbyrd.

I Slutningen af Januar Maaned begav jeg mig paa en Rejse til Örebro i Nerke. Her opholdt jeg mig i noget over en Uge og afholdt i Forening med Broder C. A. Eklund flere vel besøgte Forsamlinger. I denne Del af Missionen er der et udmærket godt Folk. I en lille By, Nora, opholdt vi os i to Dage og afholdt om Aftenen Forsamlinger, hvilke med Undtagelse af dem, vi have i Stokholm, vare de bedste, jeg har overværet paa denne Mission. En god Aand var tilstede blandt os, og Folkene lyttede med spændt Opmærksomhed og med største Tilfredshed til vort Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandheder; dog, da Huset var fuldt, maatte Mange gaa bort uden at faa høre, hvad vi havde at meddele. I denne Egn ere vi for Nærværende meget vel modtagne.

Lørdagen den 7de Februar tog jeg i Selskab med Brødrene Lundholm og Brulin en Tur til en lille By ved Navn Mariefred i Södermanland. Vi gjorde Holdt udenfor Byen hos en Broder, hvor vi om Aftenen havde den Glæde ved Daab at indlemme tre Personer i Menigheden. Søndag Formiddag havde vi en Forsamling for vore der i Nærheden boende Søskende; og om Eftermiddagen havde vi indbudt til en stor Forsamling, men var ikke vel begyndt, førend nogle Oprørsstiftere, som havde samlet sig, vilde med Vold og Magt forjage os derfra. Ophavet til denne Fredsforstyrrelse var en derboende Laugretsmand, hvis Datter og Svigersøn havde annammet Evangeliet. Lucifer havde bevæget denne Stakkel til i Forening med nogle af hans „kristne" Medbrødre, bevæbnede med Brændevinsflasken og store Knortestave, at omvende de „vildfarende Mormoner". Lederne for denne hæderlige Skare vare en forbrukken Skomager ved Navn Gyllensten og en afdanket Gjæstgiver fra Mariefred ved Navn Ramslet. Dette Selskab fulgte os med en skrigende Musik til en i Nærheden liggende Gjæstgivergaard, hvor vi toge Skyds for at komme bort fra dem. Vi havde nu 1¼ Mil gjennem en Skov, inden vi naaede næste Gjæstgiversted; og da vi vare komne et lille Stykke ind i Skoven, gik Br. Lundholm tilbage til et Sted i Skoven og døbte En til. Siden vendte han om og indhentede os paa Gjæstgivergaarden Kl. 1 om Morgenen. Derfra fortsatte vi videre til Søder Telje og med Jernbanen til Stokholm.

I Norrland og Jemteland har der i den senere Tid været noget stille. Ikke desmindre have Brødrene, som virke dér, underrettet mig om, at de have afholdt mange gode Forsamlinger; og at Folkene af hvilke flere have Tro paa Evangeliet, ere fredsommelige og venlige mod os.

Ikke ret Mange ere blevne indlemmede i Menigheden i dette Kvartal, men vi have gode Forhaabninger om det næste. De Sidste-Dages Helliges Lærdomme have god Fremgang her i Stokholms Gren. Vore Forsamlinger ere saa godt besøgte, at om Søndags Aftenerne i Særdeleshed mangle vi Plads til Tilhørerne. De Fleste, som i dette Kvartal ere blevne døbte, ere fra denne Gren. Igaaraftes bleve Otte døbte, af hvilke de sex ere unge og raske Mænd. Jeg er Herren inderlig taknemmelig; thi han har velsignet og belønnet vor Bestræbelse. Her hersker Enighed og en god Aand blandt de Hellige i Almindelighed.

Broder Anderson er for Nærværende

i Dalsland og besøger sine Slægtninge. Broder Oblad er her og beder at hilse Brødrene; næste Onsdag tager han til Orebro. Vi have været ved en god Helbred det meste af Tiden. Megen Sygdom har grasseret her i Stokholm i Vinter, og særlig kan fremhæves Børnekopperne, som rase endnu, men som dog ikke har krævet mer end ét Offer blandt vore Folk.

Tilsidst en venlig Hilsning fra de Hellige og fra mig,

Deres Broder i Evangeliet,
Matth. Nilson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“).
(Fortsat).

General Hardin modtog en Skrivelse fra Guvernør Ford, i hvilken denne anførte:

„Jeg ønsker, at De vil sige Mormonerne fra mig, at det bedrøver mig meget, at der blandt Offentligheden skal existere saamegen Ophidselse og Had imod dem. Thi det kan med Sandhed siges, at Folket overalt er saa afgjort fjendtlige mod dem, at den offentlige Mening ikke har den mindste Tilbøjelighed til at vise dem skyldig Retfærdighed. Ethvert daarligt Rygte om dem bliver graadigen opslugt, medens Intet kan blive hørt til deres Gunst. Jeg nærer Frygt for, at de under saadanne Omstændigheder aldrig ville komme til at leve i Fred med deres Nabor i Hancock og de omkringliggende Provinser. Der gives ingen lovlig Magt i Staten, der kan tvinge dem til at bortflytte, og heller ingen saadan Lov vil blive sat i Kraft under min Administration.

Ikke desmindre, Folkeaanden er ophidset, og der ere synlige Tegn for, at der i de omliggende Provinser vil blive gjort Forsøg paa at uddrive dem. Saadant et Forsøg kan maaske fejle én eller to Gange, men hvis det bliver iværksat med Alvor og Udholdenhed maa det tilsidst faa et heldigt Udfald. Disse, som maa tænke, at det er uret at uddrive Mormonerne, kunne ikke bringes til at kæmpe til deres Forsvar; og Statens Indvaanere ville virkelig ikke bære Udgifterne af de hyppige Militærexpeditioner til at forsvare dem. Mormonerne kunne maaske tro sig stærke nok til at forsvare sig selv, men er det deres Ønske at leve i en vedvarende Strid? De maa overvinde deres Fjender, men disse ville rejse sig igjen, og Mord og Ondskab vil blive fortsat af det Parti, der finder sig at være stærkest.

Jeg ønsker, at De vil fremlægge disse Kjendsgjerninger for Mormonerne, og at De vil give gode Raad og anvende fredelige Forligsvilkaar, hvorved de kunne blive bevægede til at forlade Staten. Jeg er vel vidende om, at Staten har ingen Magt til at fordrive dem, og at det er meget haardt for dem at skulle forlade deres behagelige Hjem og Ejendomme, som de have erhvervet sig ved mange Aars Anstrængelser; men er det ikke bedre, at de skulde

gjøre dette frivillig end at leve i en vedvarende Strid?

Den 1ste Oktober 1845 skrev General J. J. Hardin til Præsident Young og anmodede ham om at lade udfærdige en Fortegnelse over de forskjellige Slags Eiendele og deres Værdi, som af Pøbelen vare ødelagte for de Hellige. Raadet i Nauvoo modtog ogsaa en Meddelelse fra J. J. Hardin, Stephen A. Douglas, W. B. Warren og J. A. McDougal, hvori blev berettet, at et Møde af Delegerede fra ni Provinser var afholdt den foregaaende Dag i Staten for at drøfte de Sidste-Dages Helliges Stilling. Ved dette Møde havde de forstaaet, at de Helliges Forslag om at drage bort til Foraaret var bleven vedtaget. De anførte, at de vare overbeviste om, at Affærerne vare naaede til en saadan Krisis, at det vilde være umulig længere for dem at forblive i Landet. De nærede det tillidsfulde Haab, at hele Samfundet vilde bortflytte; „men skulde ikke dette ske", tilføjede de, „da ere vi vidende om, at hvormeget vi end gjøre for at forhindre Vold og Blodsudgydelse, saa vil der ikke desmindre blive anvendt voldelig Adfærd for at tvinge Eder til at bortflytte, hvilket vil have de mest sørgelige Følger til baade Eder og Eders Modstandere, og Enden vil blive Eders Uddrivelse fra Staten."

Saaledes var disse Embedsmænds udtrykkelige Mening, og Embedsmænd vare de. General Hardin og Dommer Douglas vare nemlig Medlemmer af Kongressen, og den første tillige Befalingsmænd over Statens Væbning; medens W. B. Warren var Major i Militsen og J. A. McDougal Overretssagfører i Staten. Fordi de Helliges Tro ikke var i Overensstemmelse med den, Samfundet i Almindelighed besad, var Staten ikke istand til at skaffe dem nogen Beskyttelse, men de skulde alle forvises. De værste Følger af disse Embedsmænds Fremgangsmaade var, at de i deres aabne Tilstaaelse, at Statsregjeringen hverken kunde eller var villig til at yde disse lovoverholdne Borgere Beskyttelse i deres Rettighed; derved opmuntrede og privilegerede den grusomme og blodtørstige Pøbel, som lige til den Tid havde forfulgt de Hellige, brændt deres Ejendomme, dræbt deres Ledere, og som videre søgte at udføre flere Forbrydelser, til videre at fortsætte deres Voldshandlinger. Dog til samme Tid, Ingen vidste bedre end disse Embedsmænd, at Hundreder af disse grumme Ugjerningsmænd blot behøvede den Forsikring, at deres Forbrydelser ikke vilde blive afstraffede efter Loven for at blive paavirkede til med fordoblet Voldsomhed at forny deres onde Ugjerninger. (Forts.)

Kjærlighed i Hjemmet

(Fra „Woman's Exponent").

Der gives intet Billede saa yndigt som en Familie, der er sammenknyttet ved Kjærlighedens ømme Baand. Naar, forsamlet om den livlige Arne, Fred og Glæde hersker i Kredsen, maa det synes, som om de havde et sandt Himmerige. De lykkelige, smilende Ansigter udtolke tydeligere end Ord, den Glæde, som nydes;

ethvert Medlem af denne Familie er villig til at opofre enhver Bekvemmelighed for sine Kjæres Lykke. Vi se ingen tvær Mine, intet vredagtigt Udseende, høre ingen barske Ord eller Noget, som kan tilintetgjøre deres Fred; og naar Nattens Hvile tilstunder, nedknæle de i Forening i Bøn og indslumre i Søvnens Arme med hjertelig Taknemmelighed til deres himmelske Fader. Hvorledes kan en saadan Familie forhindre, at Herrens Velsignelser blive over dem? Om hele Verden viser dem Kulde, ere de dog sikre paa Medfølelse i Hjemmet, hvilket mangfoldig opvejer alt Andet.

Lad os betragte det modsatte Billede. Her se I en Fader dybt begravet i sine egne Betragtninger, og modvillig til at besvare det Spørgsmaal, som bliver rettet til ham af hans lille Barn, eller, dersom det bliver besvaret, sker det paa en saa barsk Maade, at den Lille bliver bange for at gjøre et andet, medens Moderen i sin Ærgrelse skjælder paa Børnene, og disse igjen kives indbyrdes. Saadanne Familier ere Gud ske Lov sjældne blandt de sande Sidste-Dages Hellige; men endog dér finder man nogle. Der gives sikkerligen Kjærlighed i enhver Familie; men dømmer man fra de forskjellige Indflydelser, som udvises, da hersker den i et betydeligt større Maal i nogle Familier end i andre. Hvormeget bedre er det ikke at følge i Fodsporet paa det store Kjærlighedens Exempel — Frelseren — hvilket vil bringe os Lykke endog i Gjenvordighedens mørkeste Time, end til at ærgre os, finde Fejl og gjøre os Livet ubehageligt! En ung Mand, som elsker sit Hjem, vil i Almindelighed blive en god Ægtemage, men én, som har større Kjærlighed for andre Steder, vil sjælden afbryde sine Pebersvende-Forbindelser for sin Hustrues Selskab; og som Følge heraf vil hun have den Fornøjelse (?) at tilbringe Aftenerne alene. Dersom gode Piger vilde tage den Bestemmelse, ikke at ægte saadanne Mænd, vilde det have en gavnlig Virkning.

Bønnen.

(Fra „Woman's Exponent").

Bønnen er Sjælens søde Virak; den bibringer Sindet en mild Indflydelse; den indhyller vore Tanker, saa de bortdrages fra Tidens og Dødelighedens forgjængelige Ting; den forædler vore Følelser; den forfremmer os i højere Egenskaber, og bringer os til at søge efter de himmelske Goder, samt sætter os istand til at bevare et Skatteforraad af hellig Kundskab. Et Barn, som tidlig lærer at bede, kan ikke let i den modnere Alder blive ledet til at efterfølge det Onde eller blive et ugudeligt Menneske. I sine overvejende Øjeblikke føler det en inderlig Længsel til at opsende en enfoldig Bøn til sin himmelske Fader om en Gunst eller for at anraabe om Tilgivelse for en Fejl, begaaet i et ubevogtet Øjeblik. Kan det Barn eller den Person, som daglig opsender sine Bønner i Sagtmodighed og Oprigtighed, gaa til Fordærvelse, eller ville Retfærdighedens Engle forlade dem? Bønnen bringer Velsignelser, som uden den ikke kunne opnaaes,

og den besvares med en Forøgelse af Tro, Visdom, Forsigtighed og guddommelig Kjærlighed forenet med en Fylde af Glæde. Hvor nødvendig er det ikke derfor, at Israels Mødre lære deres Børn at bede, paa det disse, medens de ere uskyldige og deres Sind frit for Brøde, maa faa et Indtryk, som ikke kan blive udslettet. Vi burde ikke lade Noget komme i vor Vej til at forhindre os fra at opfylde disse vore Pligter til vore Børn. Vi burde belære dem i den evige Sandheds Principer og vise dem et Exempel, værd Efterlignelse. Vi skulde ikke forsømme at bede med vore Børn og kalde dem til selv at bede, baade lydeligt og i Løndom. Hvis de ikke besidde Fatteevne nok, kunne vi i et enfoldigt Sprog lære dem at fremføre en Bøn, lig vor Frelsers. Han lærte sine Disciple og sagde: „Vor Fader, Du som er i Himlen osv." Han gav dem dette Mønster, paa det de maatte kalde paa Faderen i Sandhed og Enfoldighed, og sagde: „Saaledes skulle I bede."

Vore unge Søstre.

(Fra „Utah Posten").

I intet Land i Verden hersker Frihed og Lighed i saa stor en Grad som i Amerika, men ingensteds blive disse Goder mer misbrugte end her. Vi vil i disse Linier kortelig henlede Eftertanken paa Tjenerskabets Forhold. De af vore unge Søstre, som have tjent hos Familier i de gamle Lande, ere i Almindelighed blevne betragtede som Trælle, der ikke havde mindste Krav paa sædvanlige Menneskerettigheder. Der var Slid fra den tidligste Morgen til langt ud paa Natten, som om en Pige ikke trængte til Søvn eller Hvile. Maden blev henslængt til hende i Kjøkkenet, hvor hun under mange Afbrydelser nød Levningerne fra Herskabets Bord, Tiltalen skete gjerne i en overmodig bydende Tone, og Lønnen var grumme liden. Hvor helt anderledes stiller ikke Sagen sig for hende, naar hun kommer til Amerika og navnlig til Utah, hvor hun mer ansees som et Medlem af Familien, spiser tilbords med sine Foresatte og nyder en stor Grad af Frihed til at besøge sine Venner, gaa til Forsamlinger o. s. v. Dette synes at være formeget for den forhen trælbundne, forkuede Tjener; hun nyder i fulde Drag af Frihedsbægeret og forstaar kun sjelden at holde Maade med sine Fordringer; hun bliver kjæphøj og fordringsfuld og tror tilsidst ikke, at en Madmoder har Ret til at lægge noget Baand paa sit Tyende. Skriften siger: De, som have troende Herrer, ringeagte dem ikke, fordi de ere Brødre, men tjene dem deshellere." Dersom det er Ret at vise vantroende Herskaber al sømmelig Ærbødighed og Agtelse, hvormeget mer saa dem, der have annammet den samme hellige Tro som vi?

Atter se vi sørgelige Exempler paa, hvorledes vore skandinaviske Søstre optager Verdens frivole Sæder og Skikke. Foruden at dette er en strafværdig Daarskab i sig selv, har det tillige den Følge, at deres forholdsvis store Løn ikke slaar til. Saa maa de have Konditioner Hoteller, Saloner og Boardinghuse, hvor Mer kan erholdes, og ikke tænke de paa, at det er den aabne Port til Fordærvelse. Man kan høre enhver af disse Piger sige: „Det har ingen Fare; jeg skal nok vide at passe mig;" men de kjende ikke de Tusind listige Lokkemidler,

som anvendes til deres Forførelse, og forsent finde de deres Aands Renhed og deres Legemes Kyskhed besudlet. Glem ikke, Søstre, hvorfor I kom til Zion; glem ikke de hellige Pagter I have gjort med Gud; sky Verdens Tant og Modens Fordærvelse; vogt Eder for Enhver, der vil indpode i Eders Sind Mistro til det Gode, Letsindighed for det Hellige og Ringeagt for Pligten. Kunne I faa Kondition hos en god og trofast Familie, da pris Eder lykkelige derved og paaskjøn det Gode med taknemligt Sind mod Herren og bliv der, om det er mulig, indtil I selv opslaa eget Bo.

Blandinger.

Uroligheder i Pest. Ved en i Fængslet død Selvmorders Begravelse den 9de ds. kom det til tumultuariske Optøjer i Forstaden Neupest. Det Rygte havde nemlig udbredt sig, at Mishandlinger fra Byepandurernes Side havde givet Anledning til Selvmordet. Folkemængden slæbte Liget hen foran Raadhuset og bombarderede dette og de indskridende Pandurer med Stene. Om Aftenen beleirede Mængden Raadhuset og brød dets Vinduer og Døre op, hvorpaa Pandurerne gav Ild, dræbte en Person og saarede flere. Der rekvireredes nu Militær, men om Natten stak Mængden Raadhuset i Brand og drev Brandvæsenet tilbage med Stenkast. Først ved Midnat ankom Militæret, saa at Brandvæsenet under dettes Beskyttelse kunde slukke Ilden.

Fra Aprils Begyndelse er N. Andersons Adresse: Stora Nygatan, Nr. 3, Malmø.

„Evangeliets sande Grundsætninger" er udkommen og kan erholdes paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor, Lorentzensgade Nr. 14, Kjøbenhavn.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 13. *Den 1. April 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Salt Lake City, den 16de Novbr. 1873.

Idet jeg i denne Eftermiddag fremstaar for at gjøre nogle Bemærkninger, vil jeg ikke optage nogen Text eller binde mig til noget særskilt Emne; thi min Anskuelse om dette er, at baade Taleren og Tilhørerne burde være under den Almægtiges Ledelse og Indflydelse; og uden en Mand taler ved Herrens Aands Paavirkning, vil hans Prædiken være af saare livet Gavn til disse, som høre; og medmindre Tilhørerne ere besjælede af den samme Aand og beredte til at annamme korrekte Lærdomme, saa vil Talen, lad dens Sandheder blive fremlagte nok saa flydende og kraftigt, dog være af ringe Betydning. Det er os sagt, at ikke Ordets Hører, men dets Gjører skal blive retfærdiggjort. Og Jesus siger, at Mange skulle paa den Dag sige: Herre, have vi ikke prædiket og profeteret i dit Navn og i dit Navn udført underfulde Gjerninger; og dog skal han sige til dem: Gaa bort fra mig, I, som have beflittet Eder paa Uretfærdighed, jeg kjender Eder ikke; eller jeg antager, han vil med andre Ord sige: „Jeg har aldrig anerkjendt Eder."

Der gives et stort Princip, af hvilket vi alle fremfor Alt, som omgiver os i dette Liv, skulde lade os paavirke i vor Gudsdyrkelse; og dette er: en **ærlig Vandel**. Den hellige Skrift siger: „Hvis Sandheden frigjør Eder, da skulle I blive virkeligen frie, og Guds ulastelige Børn blandt en vanartig og forvendt Generation." Det er os videre meddelt, at Herren forlanger Sandhed af Hjertet. Det er ret, at Menneskene burde være ærlige mod sig selv og ærlige mod deres Medmennesker i deres Ord, Handel, Omgang, Forretninger, Institutioner og kort sagt, i enhver Ting; de burde lade sig beherske af Oprigtighed, Ærlighed og Retskaffenhed; og den Mand er isandhed

en Daare, der ikke i religiøs Henseende vil være ærlig mod sig selv, mod sin Samvittighed og sine Følelser. Vi kunne maaske bedrage hverandre og til sine Tider være lig en forfalsket Mynt, som ansees for ægte og af Værdi til Menneskene; men Herren ransager Hjerterne og prøver Nyrerne. Han kjender vore Tanker og fatter vore Ønsker og Følelser; han ser vore Gjerninger og Bevæggrundene til vor Handlemaade; han har Kundskab om hele Menneskeslægtens Fremgangsmaade og Handlinger; alle Menneskenes Børns lønlige Tanker og Gjerninger ligge aabne for hans alseende Øje; og for disse vil han dømme dem. Saadanne Begreber ere hyldede af Menneskene i Almindelighed, som, uden Hensyn til hvad deres Tro og Anskuelse maa være i Religionsspørgsmaalet, alle med meget faa Undtagelser tro paa et alseende Øje, der gjennemtrænger og er istand til at veje alle Menneskets Handlinger og Bevæggrunde.

Ingen Race af Menneskeslægten, som for Nærværende lever paa Jorden, vil bestride denne Mening, og efter al Sandsynlighed vilde heller Ingen af de hedengangne Slægter have gjort det; thi hvilkesomhelst Theorier og Begreber, Menneskene i fordums Dage have været i Besiddelse af, saa have de dog i Almindelighed havt Ærbødighed for og Tro paa et alvidende, almægtigt og allerhøjeste Væsen, som de antog var ophøjet over dem alle, og som styrede og ledede alle deres Gjerninger. At Menneskene have været paavirkede af en saadan Følelse, bevidnes paa mange Steder i Skriften; og det er ikke noget Nyt i vor Tidsalder at tro, at Gud besidder disse Egenskaber.

Da Paulus prædikede for Athenienserne, sagde han blandt Andet, at han saa et Alter til Ære for en ukjendt Gud; thi blandt de forskjellige Guder, som de tilbade, var der ogsaa oprejst et Alter for en saadan Gud. „Denne nu, som I ukjendt dyrke, sagde han, „denne forkynder jeg Eder; den Herre, som har skabt Jorden, Havet og Vandenes Kilder." Om vi undersøge den hellige Bogs eller den verdslige Histories Blade, ville vi finde, at disse Begreber have været mere eller mindre fremherskende blandt Slægterne i gamle Dage. Endog Nebukadnezar, det store Babylons Behersker, havde en Kundskab eller et Begreb om et vist Væsen, som styrede og kontrollerede hele Universet, som var ophøjet og besad Herredømme over alle andre Indflydelser og Magter, og som havde større Forstand end nogen af disse. Og da Magikerne, Spaamændene, Astrologerne og de Vise bleve fremkaldte for at fortælle ham hans Drøm samt dens Udtydning, vare de ikke istand til at gjøre det, men sagde, at det laa udenfor deres Videnskab, og at Intet stod i Forbindelse med deres System, som kunde udfolde en saadan Hemmelighed. Dog, sagde de, hvis han kunde fortælle dem Drømmen, da havde de Regler, hvorved de kunde udtyde den. Han forlangte alligevel, at baade Drømmen og Udtydningen skulde kundgjøres ham. Da sagde de: Den Ting, som Kongen begjærer, er svar; der er ingen Anden, som kan kundgjøre den for Kongen, uden Guderne, hvis Bolig er ikke hos Menneskene. De havde deres Guder, som de dyrkede og havde Tillid til; men alligevel erklærede de, at der var ingen Gud, uden det Væsen, hvis Bolig ikke var hos Menneskene, som kunde udfolde Drømmen, som han ønskede, de skulde baade fortælle og udtyde for ham. Heraf se vi, at det samme Princip herskede ogsaa i gamle Dage; og I kunne af flere Exempler i Bibelen lære

at kjende, at Menneskene, almindelig talt, havde visse Theorier og Anskuelser om Gud; men ganske faa af dem besad den rette Kundskab om Ham, hvis Bolig ikke var hos Menneskene.

Vor Bibel siger sig selv at være en Beretning, som er os given af Herren ved Mennesker, inspirerede fra ham; thi det er os meddelt, at de hellige Guds Mænd talte som de bleve drevne af Guds Aand. Den hellige Bog beretter, at mange af de Gamle havde Drømme, Syner, Engles Betjening og Aabenbaringer; og Historien om disse Syner, Englebesøg og Vidnesbyrd om Guds Kraft tilligemed andre Smaaberetninger er, hvad dette hellige Bind indeholder. Derfor sagde Jesus til Folkene i hans Dage: „Ransager Skrifterne, thi i dem tro I at have det evige Liv; og de vidne om mig. Skrifterne aabenbare mange Ting, henhørende til min Mission, Omstændighederne af hvilke jeg er omgivet og de Begivenheder, som ville finde Sted i Forbindelse med mit Embede."

De fordums hellige Guds Mænd have profeteret om ham. Esaias, for Exempel, sagde: „Se, en Jomfru skal undfange og føde en Søn, og de skulle kalde hans Navn Immanuel, hvilket betyder: Gud med os. Der siges om ham, at han kom og borttog Synden ved at ofre sig selv; og mange Ting ere sagte og skrevne om ham i den hellige Skrift, førend han kom, medens han dvælede paa Jorden, og efterat han forlod den og for op til sin Fader i Himlen Der er en ganske ubetydelig Afvigelse blandt Menneskene med Hensyn til disse Kjendsgjerninger; thi sædvanlig se de dem i det samme Lys; jeg mener hermed den kristne Verden, og særlig vor Nation, England, Frankrig, Østerrig, Rusland, Tyskland, Skandinavien og Størstedelen af de europæiske Nationer; ogsaa nogle af de asiatiske Folkeslag have Tro paa dette, som vi benævne Guds Ord, og nære Ærefrygt for dets Sandheder ifølge de Anskuelser, de besidde, og den Tro, de bekjende sig til. Der er liden eller ingen Afvigelse blandt Menneskene i de forskjellige Nationer med Hensyn til Tilværelsen af et allerhøjeste Væsen, som styrer og leder saavel Nationernes som alle Individers Skjæbne. Der var heller ikke nogen væsentlig Afvigelse mellem Spaamændene og Daniel samt deres Samfundsfæller fordum angaaende Troen paa den levende Gud. De troede alle paa ham, uagtet de havde Guder af en mere underordnet Egenskab; men der gaves kun meget Faa, som vidste, hvorledes de skulde dyrke den sande Gud; derfor dannede de sig flere Slags Guder, nogle af Træ, Sten, Elfenben, Guld, Sølv, Messing, Jern osv. De havde Guder af enhver tænkelig Slags; og gjennem disse forskjellige Skikkelser og Midler ønskede de eller tænkte de at vinde Guddommens Velbehag og sikre sig et Slags Lyksalighed i det tilkommende Liv.

Vi, som leve i denne Generation, ere temmelig lig dem. Vi tro, at vi ere paa et meget højt Standpunkt i Oplysning og Religion. Menneskene ere egoistiske og indbilde sig, at de ere de klogeste og forstandigste, som nogensinde levede; og det maa vi ogsaa tilstaa, at i mange Henseender er denne Slægt, i hvilken vi leve, langt foran mange andre med Hensyn til Kunster, Videnskaber og forskjellige Grene af Literatur og Mekanik, men hvor tomme og uvisse ere ikke de Begreber, som Menneskene i Almindelighed besidde om Guddommen! Ere vi forstandige i dette Punkt? Jeg tror det neppe. Vi have vore gejstlige Samfund, vore theologiske Højskoler, vore religiøse

Institutioner og Steder, hvor Præsterne blive fabrikerede og beredte til at udføre et vist Arbejde, som de benævne: at prædike Evangeliet, og dog have disse Mænd saavelsom Folket forskjellige Anskuelser angaaende Guddommen og den rette Maade at dyrke ham paa. Kan Uoverensstemmelse i denne Tingenes Tilstand vække Granskerne til Eftertanke — disse Videnskabsmænd, som ere saa drevne i at veje Kraften af et Argument og løse indviklede Problemer? Da jeg var en lille Dreng, undrede jeg ofte over, hvorledes det kunde være, hvis der var en Gud, som havde skabt Mennesket, og som styrede alle Ting baade i Himlen og paa Jorden, at han havde udpeget saa mange forskjellige Slags Gudsdyrkelse. Jeg har de samme Tanker endnu. Jeg ved, og det Samme vide I, at ifølge de videnskabelige Grundsætninger, ere Lovene, som styre Naturens Operationer, altid overensstemmende, og i alle Naturens forskjellige Forandringer staa de i en indbyrdes Harmoni. Dette forholder sig saaledes under de mest skarpsindige Undersøgelser, som nogensinde ere foretagne af den videnskabelige Kritik. Der hersker Harmoni i ethvert bekjendt af Naturens Principer, hvadenten vi henthyde til Lys, Hede, Gas eller hvilketsomhelst Element, af hvilket Jorden bestaar, eller som omgiver os. I deres Virkninger ere de beherskede af evige og uforanderlige Love; og I kunne ikke i nogen væsentlig Grad forstyrre disse Love, medmindre der bevirkes en Disharmoni som Følge af denne Forstyrrelse. I Stjernehimlens, Solens, Maanens og Jordens Bevægelser, hvoraf Dag og Nat, Sommer og Vinter og Aarstiderne opstaa, er Guds Visdom og Forstand, Storhed og Magt paa en kraftig Maade lagt for Dagen; og det Samme er Tilfældet med Hensyn til Organisationen og Drivekraften i de Myriader af Organismer, som existere paa Jorden — Overensstemmelse, Skjønhed, Orden og Lov styrer og kontrollerer alle deres Operationer, hvilket klarlig beviser Herrens Visdom og Almagt. I kunne ikke finde en Mand, som væsentlig er forskjellig fra en anden, med Undtagelse af en lille Afvigelse i Størrelsen og Styrken. En er lidt stærkere end den anden; én har maaske et smukkere Ansigt, og kan være mer velskabt; men Alle bære det samme udvortes Præg, og ere undergivne de samme Love; Alle besidde til en vis Grad de samme Legemsdele, Kræfter og Egenskaber, hvad Legemet angaar og ifølge Individets Styrke eller Svaghed. I se ikke Mennesker med fire Arme, sex Ojne, ti Hoveder eller femten Ben; de ere alle lige og staa i en indbyrdes Overensstemmelse, hvad deres Organisation angaar. I komme til det samme Resultat ved Undersøgelsen af Vandets, Ildens, Jordens, Luftens, de forskjellige Gasarters, og elektriske Strømmes Egenskaber, og hvilkensomhelst Substants eller Materie, I ville undersøge. I ville finde, at de alle ere underkastede visse, bestemte Love, som ere fuldstændige i deres Virkekraft; og videre, at de behersker alle Elementer, som omgive os, og ere af evig og uforanderlig Oprindelse, som ikke kunne afviges fra.

Nu, hvad vil Herren tænke om Menneskene, som ere satte paa denne Jord, som ere de mest begavede af alle Skabninger, og som besidde Fornuft og Egenskaber, ved hvis Hjælp de i mange Tilfælde ved Granskning have lært at forstaa Naturens Love; jeg siger, hvad maa han tænke om dem, naar de, uagtet deres Forstand, opfinde Stikke, Begreber, Theorier og alle Slags Urimeligheder, som kan opkomme i et Menneskes Sind, og benævne

det Gudsdyrkelse? Antag, at vi vare i hans Sted for en lille Stund, da vilde vi i Sandhed finde Tilstanden lidt underlig med Hensyn til disse Ting. Herren kan maaske med Rette sige, at disse Mennesker udvise Visdom og Forstand i mange Henseender, hvad der angaar Opdagelsen af Naturkræfterne, og at de i Forskningen af Naturens Love ere enige, men i religiøs Henseende udvise de Uoverensstemmelse og Svaghed, og i dette Punkt hersker ingen Enighed. I de verdslige Videnskabers Forskning i Naturlovene ville Filosoferne i Amerika, Frankrig, England, Tyskland, Spanien, Italien, Rusland og hvilketsomhelst andet Land paa Jorden komme til det samme Resultat. Det gjør intet til Sagen, hvor de ere eller i hvilket Sprog de fremføre deres Idér — thi Ordet er kun Idéns Tegn — de ville alle naa til det samme Maal, hvis deres Meninger ere korrekte, blive fremsatte paa en klar Maade og undergivne en videnskabelig Undersøgelse.

Denne Granskning er korrekt; og hvad der staar i Forbindelse med Naturen og dens Love, Verden og dens Elementer, Lovene, som virke, og som vi have Kundskab om, da ere alle Mennesker komne til det samme Resultat, og der hersker ingen Meningsforskjel, medmindre vi gaa ind paa Religionen, og da er der altid Uenighed og Afvigelser. Derfor, naar Spørgsmaalet bliver om verdslige Ting, da have vi den samme Anskuelse, fordi vore Tanker ere baserede paa sande Principer. Men naar vi vende os til Religionen, opdage vi, at Menneskene, uagtet de ere af Naturen begavede med Forstand, ikke desmindre handle som Daarer; de gjøre ikke Brug af deres almindelige Dømmekraft, Fornuft og Overbevisning. „Aa," sige de, „I maa vide, at Bibelen er vor Vejleder." Nu, dette er netop, hvad vi ikke vide, og derfor betvivler jeg det. „Men vore Gejstlige paastaa, at den er." Er det mulig? Godt, men antag at En skulde meddele Eder Resultatet af en videnskabelig Undersøgelse, da vilde I maaske være tilbøjelige til at indvende: „Jeg kan tildels tro det, men vilde alligevel ønske at prøve det for mig selv, og naar jeg har gjort det, da skal jeg fatte, om det er saaledes." I dette ønske I at prøve for Eder selv; men hvor forunderlig er det ikke, naar vi komme til Religionsspørgsmaalet — til de Ting, som ere af den mest væsentlige Vigtighed, og som henhøre til Menneskets udødelige Del, da ere I strax rede til at beraabe Eder paa et dødeligt Væsens Vidnesbyrd. Vi handle i dette Punkt lig Smaaborn og de mest fuldendte Daarer, medens vi med Hensyn til det Verdslige lade Fornuften lede os.

Gives der nogen Maade, paa hvilken Menneskene kunne komme til Kundskab om de Ting, der henhøre til deres evige Velfærd? Ja, vi ere tilbøjelige til at tro, at der er. Herren, siges der, gjør ingen Persons Anseelse; men i hvilkensomhelst Nation vil den, som frygter ham og udøver Retfærdighed, blive annammet. Er dette Sandhed? Ja. Gud har skabt af ét Blod alle Jordens Slægter, siges der, og denne Anskuelse synes ifølge de inspirerede Mænds Udsagn, som omtales i Skriften, at have hersket ogsaa i gamle Dage. Menneskene kunne omtrent sammenlignes med en Faareflok — de følge blindt hen deres Leder, uden Forskjel, hvilken Vej han følger. Jeg har flere Gange seet Faar løbe henad Marken, maaske I have været Vidne til det Samme; ét af dem har troet, at Noget laa i dets Vej, uagtet det maaske blot var en Indbildning; det har gjort et Hop, og naar de andre have naaet den

samme Plet, have de gjort ligesaa — altsaa, naar det ene Faar hopper, følge de andre Exemplet. Tilsyneladende er det ligesaa med Menneskene.

Hvis vi skulde undersøge Kristenheden, vilde vi opdage noget Særegent ved den. Vi benævne os selv Kristne, det vil sige: vi Lutheraner, Baptister, Methodister, Presbyterianere, „Mormonere" osv. Alle paastaa vi at være Kristne. Ja, maaske vi ere og maaske ikke; det er ialfald en Gjenstand, som kan taale en Undersøgelse, tror jeg; og videre tror jeg ogsaa, at det vil være meget godt, som jeg bemærkede i Begyndelsen, om vi ere ærlige mod os selv i alle Ting, særlig i vor Religion og Gudsdyrkelse. „Aa," siger En, „min Fader var en Methodist, og det Samme er jeg". „Min var en Presbyterianer og jeg er ligesaa," siger en Anden; og blandt os Kristne ere Nogle af denne og Andre af hin Sekt, nedstammende fra den mærkværdige Mand Luther eller Katholikerne. Lad os undersøge disse Ting eller idetmindste søge at finde Kilden. Da vi tro paa Bibelen, ville vi ikke med én gang indlade os paa de udenfor staaende Systemer, men først undersøge vort eget for at se, hvordan dette er og i hvilket Forhold, vi staa til det.

Jesus, siges der, bragte ved Evangeliet Liv og Udødelighed for Lyset. Der var noget Særegent ved Evangeliet, hvilket gav Menneskene, som i deres Vandel efterlevede og hædrede dets Principer. Kundskab om Liv og Udødelighed. De vare ikke afhængige af Adams, Noas, Abrahams, Lots, Mose, Esaiæ, Malachiæ eller nogen anden af Profeternes Udsagn; thi Evangeliet bragte Kundskab om Liv og Udødelighed til Alle, som adlød og efterlevede dets Forskrifter. Det tilkjendegav alle Saadanne, at de vare udødelige Væsener, at de vilde have en Tilværelse efterat have gjennemgaaet dette Liv, om de døde, saa skulde de leve igjen, og om de bleve begravne, saa skulde de gjennembryde Gravens Baand og komme frem til Udødelighed.

Med det for Øje, at Mennesket er baade et dødeligt og udødeligt Væsen, som staar i Forbindelse med baade Tid og Evighed, da er det af Vigtighed for ham at blive bekjendt med de Principer, der vedrøre hans Lykke og Velfærd, saavel i Tid som i Evighed. Vi ville forbigaa John Wesley, Luther, Calvin, Melanchton, Henrik den Ottende eller hvilkensomhelst anden Religionsstifter og henvende os til Sandhedens Bog for at se, hvad den siger om disse Ting. Kristus bragte gjennem Evangeliet Liv og Udødelighed for Lyset; men paa hvilken Maade udførte han dette? Den hellige Skrift meddeler os, at da Jesus begyndte at prædike Evangeliet, kaldte han Mænd fra forskjellige Livsstillinger, blandt hvilke der ogsaa vare Fiskere, og tolv af disse ordinerede han til Apostle. Han inspirerede disse Mænd med Aabenbaringens Gave og Kundskab om Gud; han satte dem i Forbindelse med Herren, saa de fik Aabenbaringer fra ham og bleve dygtiggjorte til at belære om Livets Love; han aandede paa dem og sagde: „Annam den Hellig-Aand," og de annammede den. Og denne Hellig-Aand tog af Faderens Ting og viste dem; den aabnede Fremtidens Slør for deres Blik, hvorved de vare istand til at se de usynlige Verdener og begribe Herrens Storheder. Dette var Stillingen, de indtog, og Evangeliet, som de vare i Besiddelse af.

Men hvorledes virkede de med dette Evangelium? Jesus befalede dem at gaa ud og forkynde det; og han beskikkede atter halvfjerdsindstyve Mænd, som han ogsaa inspirerede og befalede at gaa ud med det samme Budskab, helbrede

de Syge, uddrive Djævle og prædike Evangeliet; og videre vare de ogsaa kaldte til at gaa foruden Pung eller Taske. Han sagde: „I have modtaget det for Intet, I skulle ogsaa meddele det for Intet.“ Paa denne Maade droge de ud for at prædike. Tid efter anden vendte nogle af dem tilbage, og saa spurgte han dem, hvorledes det var gaaet. De fortalte ham, at de havde prædiket, helbredet de Syge, og at endog Djævlene vare dem underdanige. Hans Ord til dem var: „Fryder Eder ikke saameget over, at Djævlene ere Eder undergivne, men hellere glæder Eder i, at Eders Navne ere skrevne i Himlen,“ at I ere Herrens, og at I have annammet det evige Evangelium, som bringer Liv og Udødelighed for Lyset. Dette var deres Kald; de bleve belærte af Kristus og lyttede til hans Undervisning; og Alle, det er: alle de Partier, som jeg har berørt, tro, at Jesus var Guds Søn. Vi tro alle, at han var den Salvede, udvalgt og udsendt af Herren. Og idet han omtaler sig selv, siger han: „Jeg og Faderen vi ere Et, og hvo, som har seet mig, har seet Faderen.“

Han lærte dem mange Ting, henhørende til deres nærværende Lykke og fremtidige Ophøjelse, og omtalte en Tid, som skulde komme, da de Hellige skulde arve Jorden. Da Tiden nærmede sig, at han for at efterkomme sin Faders Villie skulde ofre sig selv og blive korsfæstet for at aabne Vejen til Liv og Saliggjørelse, paa det Mennesket kunde opnaa en Ophøjelse i Guds Rige, sagde han til sine Disciple: „Det bør Kristum at lide og opstaa fra de Døde paa den tredie Dag, og at i hans Navn Omvendelse og Syndernes Forladelse bliver prædiket for alle Folk.“

Lad os nu undersøge disse Disciples Embedsstilling. Jeg har stor Tiltro til de første Principer. Jeg ønsker paa en aaben og ærlig Maade at undersøge og se, hvad Kald disse Mænd indtog i fordums Dage. Da Tiden var nær, at Jesus skulde forlade sine Disciple, meddelte han dem, at det var nødvendig, at han gik bort; thi, sagde han, hvis ikke jeg gaar bort, saa vil ikke Trøsteren komme; men naar jeg forlader Eder, skal jeg sende Eder Trøsteren. Hvem var denne Trøster? Det er af Vigtighed, at vi skulde forstaa dette. Denne Trøster var Sandhedens Hellig-Aand. Hvad skulde den gjøre med dem? Den skulde vise dem de forbigangne og tilkommende Ting og lede dem ind i al Sandhed; eller med andre Ord: den skulde bringe Liv og Udødelighed for Lyset; den skulde aabne Himlene for dem, som besad den, og dygtiggjøre dem til at fatte Herrens Hensigter samt lede dem ind i al Sandhed, ikke ind i én eller to Sandheder, men i al Sandhed. Hvilket Privilegium, hvilken Velsignelse og hvilken rig Ejendomsret tillagde han ikke her sine Efterfølgere! Blot tænk Eder Mænd, som vare i Besiddelse af en Gave, hvorved de bleve bekjendte med Gud og det evige Livs Principer, og ved hvilken de under alle Omstændigheder vare istand til at skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse, Dyd og Last, og mellem de Principer, som vare af en forædlende og ophøjende Karakter og dem, som vare omstyrtende og fordærvende.

Her vil jeg standse og spørge, vil denne Aand lede én Mand til at blive Lutheran, en anden til at blive Katholik, Baptist, Kvæker, „Mormon“ eller Medlem i nogen anden Sekt og gaa igjennem alle de forskjellige Skikke, Begreber, Theorier og Anskuelser, som ere saa fremherskende i den kristne Verden?

Er dette Aanden, som Jesus lovede at ville udgyde over sit Folk, eller er det Forvirringens og Mørkhedens Aand? Betragtet fra Videnskabens, Filosofiens og Religionens Standpunkt er denne Aand ikke af Sandheden.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. April.

Emigrationen.

Det er med sand Glæde og Tilfredshed, vi erfare, at en Del af vore kjære Søskende i den skandinaviske Mission af al Magt og med stor Flid søge at sammenspare saa meget som Omstændighederne tillade af deres surterhvervede Smaafortjeneste til deres Emigration og Udfrielse fra disse Lande. Det er vort hjertelige Ønske, at de Hellige i Almindelighed vilde nøje overveje dette ædle og vigtige Foretagende, efterfølge de Sparsommeliges Exempel og gjøre deres Bedste i at stræbe fremad mod dette Maal. Vi forstaa ikke desmindre meget godt, at denne Plan ikke altid kan realiseres, grundet paa de Helliges mindre gunstige Omstændigheder i timelig Henseende, da Tiderne for Nærværende formedelst Dyrtid og Arbejdsløshed ikke ere de bedste, særlig for den ubemidlede Klasse. Men desuagtet tro vi dog, at vore Søskende til Tider af Aaret, naar Fortjenesten er bedre, kunde ved at være yderst sparsomme med deres haardterhvervede Løn indsætte Lidt i Sparefondet og lade det henstaa dér til deres Rejse, saa de ikke aldeles skulde være afhængige af Andres Bistand.

De Hellige i Zion have i de forbigangne Aar gjort Meget for Udfrielsen af deres Familier, Slægtninge, Venner og Bekjendte fra disse Lande; og med dette for Øje kunde maaske Nogle tænke, at Hjælpen kommer nok til os, uden nogen Anstrængelse fra vor Side; men til Saadanne sige vi: Husk paa det sande Ordsprog, som siger: „Den, der hjælper sig selv, vil ogsaa Gud hjælpe." Naar de Hellige gjøre, hvad de formaa, da vil Gud nok gjøre Resten. Og videre, Tiderne i Amerika ere i det sidste Aar undergaaede storartede Omvæltninger, formedelst Spekulation, Bedrageri og Underslæb blandt de højere Stænder, hvilket har foraarsaget stor Nød og Elendighed, navnlig i de store Stæder. Pengekrisen, som lig en Farsot nylig har gjennemstrøget Landet, har ogsaa strakt sig til Utah, og som Følge heraf, tør vi vel ikke for Nærværende vente store Summer fra denne Kilde. Og efter Skriftens Udsagn, de nuværende Udsigter og Tidernes Tegn, kunne vi kun have ringe Haab om, at Tiderne ville blive bedre i disse Lande, men

hellere værre; og derfor gjentage vi vor Opmuntring til Eder: Spar ingen Møje i at virke for Eders Udfrielse og ringeagt ikke Skillingerne og Markerne; men læg dem tilsammen; thi „mange Bække smaa gjøre en stor Aa."

Israels Indsamling er en praktisk Gjerning, som Enhver af os efter vor Stilling og Evne bør tage virksom Del i; den er ingen aandelig Indsamling, men en timelig, hvis Aarsag der maa naturlige Midler til at sætte den i Udførelse. Vore Søskende, som i mange Aar have været trofaste i Evangeliet, ville vi opmuntre til at være ved godt Mod og til fremtidig Trofasthed, saa vil visselig ikke Herren forglemme dem, men Befrielsesdagen vil nok oprinde i hans bestemte Tid.

Vær vise i Forbruget af Eders Midler. Hav et aabent Øje for Eders Udgifter. Det gjør mindre til Sagen, hvad Indtægter, I have, hvis Udgifterne ere større, ville I altid være fattige. Kunsten er ikke at tjene Penge, men at spare dem. Smaaudgifter ere lig Musene paa Kornloftet, naar de ere mange, anrette de ofte stor Ødelæggelse. Haar for Haar bliver Hovedet skaldet; Straa efter Straa falder af Hyttens Straatag, og Draabe efter Draabe trænger Regnet ind i Stuen. En Tønde bliver snart tom, omend Tappen kun lækker en Draabe i Minutet. Naar Du vil spare, begynd saa med Munden; thi Svælget skjuler mange Tyve. Bajerflasken bevirker betydelige Udgifter. Hold Dig ogsaa i andre Ting indenfor et passende Omraade. Med Hensyn til din Beklædning, da vælg ikke pralende Flitterstads, men passende og solide Stoffer. At holde sig varm er det Væsentligste; bryd Dig ikke saa meget om Udseendet.

Præsident Joseph F. Smiths Ankomst til England. Vi se af „Millennial Star", at Præsident Smith, som ved Oktober-Konferencen, afholdt i Salt Lake City forrige Aar, var beskikket til at præsidere over den europæiske Mission, er lykkelig ankommen til Englands Kyster. Præsident Smith beretter, at han har havt en meget behagelig Rejse over Atlanterhavet med Dampskibet Idaho fra New York, og at hans Helbred har været fortræffelig hele Vejen.

Efter hans Afrejse fra Salt Lake City den 28de sidstleden, og før Indskibningen for England, aflagde han en Visit hos vor Delegerede i Washington, George Q. Cannon, hvem han fandt i Nydelsen af god Helbred og ved godt Mod, haabende, at Alt vilde vende sig til det Bedste for Utah, uagtet „Ringens" Planer.

Notits. Meddelelser til Kontoret i Liverpool adresseres, og Postanvisninger gjøres betalbare til Joseph Smith.

Vi ønske Præsident Smith hjertelig velkommen.

Korrespondance.

Norge.

Kristiania den 9de Marts 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Deres Brev af 5te dennes modtog jeg igaaraftes, hvis Indhold glædede mig meget. Jeg er rask og vel paa baade Aand og Legeme og glad ved at se, at Herrens Aand arbejder paa mange af vore Medmennesker, og skjænker dem Frimodighed til at komme og lytte til de Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd. Igaar (Søndag) havde vi en herlig og glædelig Dag. Vore Forsamlinger vare bivaanede af en talrig Skare baade Hellige og Fremmede; og jeg og Forstanderen vare indbudne til Middag hos en Familie af de Sidstnævnte, hvor vi havde en lang og interessant Samtale om Zion og Guds Rige. Kl. 9 om Aften blev en ung Mand døbt. Fire ere nylig døbte, og Flere staa meget nær og ville vistnok snart komme og slutte Pagt med den almægtige Gud i Himlen.

Jeg føler meget taknemmelig til vor fælles Fader ved at se, at Nogle komme frem og vise Lydighed til Jesu Kristi sande Evangelium. Efter Forsamling var jeg atter ude og havde Lejlighed til at bære Vidnesbyrd for flere Fremmede og Hellige, som vare nærværende. Vi sang og havde en ret opbyggelig Aften. Den Broder, som havde annammet Daab, modtog Haandspaalæggelse, og hans Søster, som ogsaa nylig er indlemmet i Kirken, var meget lykkelig herover.

Beretningerne fra de forskjellige Dele af Konferencen ere opmuntrende, og Brødrene afholde mange Forsamlinger. Forstander Skougaard gjorde i Eftermiddag en lille Udflugt for at prædike for nogle af vore Venner. Fra 12—16 Brødre ere kaldte til at missionære her i Byen, og jeg har opmuntret dem til at besøge Alle, saavel den Rige som den Fattige. Idag fik én af vore Brødre Udkastelsesdom af en Vismand, eller med andre Ord: en „kristelig" Sjælesørger; han var forfærdelig opbragt, og flere Nysgjerrige kom til for at se, hvad der manglede hans Højærværdighed. Dog, vor Broder, som fik en saa ublid Nedfart nedover Trapperne, var ikke desmindre frimodig nok til at paaminde den mægtige Mand om at erindre, at en Sidste-Dages Hellig havde besøgt ham.

Jeg havde for 3 Dage siden en interessant Efterretning fra Arendals Gren. Vore Brødre dersteds gjøre god Fremgang. Den 3die dennes afholdt de en Forsamling i Laurvig, der er den første som af „Mormoner" er afholdt i denne By. Over 200 Tilhørere, deriblandt 3 Præster, vare nærværende. Herrens Aand bistod Brødrene, som aflagde et kraftigt Vidnesbyrd for de Forsamlede og opfordrede de Skriftkloge til at komme frem og bevise af den hellige Skrift, at de prædikede falske Lærdomme. Disse ønskede i Førstningen ikke at indlade sig herpaa; thi de vare sig vistnok bevidste, at et saadant Bevis vilde være temmelig vanskeligt at opdrive. Dog, efter en Stunds Forløb udbrød én af Sjælesørgerne: „Falske Profeter!" men strax gjenmælede én af de Fremmede: „Bevis det, Hr. Pastor." Han forsøgte ogsaa at efterkomme Opfordringen, men kom yderst uheldig ud af sin Bevisførelse. Tilsidst henvendte

han sig til Husets Ejer, som var Enke og ikke i Kirken, og forbød hende at tillade „Mormonforsamlingers" Afholdelse i hendes Hus. Hendes Svar var: „Da jeg var syg og fattig, kom De aldrig til mig; nu behøver jeg Dem ikke;" og i det Samme bekjendtgjorde én af Brødrene, at næste Forsamling vilde blive afholdt sammesteds den paafølgende Torsdags Aften Kl. $7^1/_2$. Hvad Præsten videre vil gjøre, er mig ubekjendt.

Broder Winge har rejst derned for at yde Bistand i Striden for Zions unge Rige. Jeg har ogsaa modtaget gode Nyheder fra Frederiksstad. Broder O. J. Andersen har aflagt en Visit paa Hvaløerne og baaret Vidnesbyrd for de derboende Folk. Han har ogsaa besøgt Broder Frantzens Slægtninge, hvor han blev modtagen som en kjær og velkommen Gjæst; han maatte love i Forening med mig at besøge dem, naar jeg kom til Frederiksstad, hvilket Løfte jeg vil søge at opfylde.

Vi have gode Mænd til at virke i Missionen; de ere nidkjære i at udbrede Evangeliets Sandheder, hvilket paa fine Steder falder i god Jord; og Herren er den, som vander og skjænker Væxten. „Stjernen" er udmærket. De Hellige og mange Fremmede læse den med Interesse. Jeg hører ofte det behagelige Udraab: „Stjernen" er udmærket." Jeg og Brødrene gjøre os al Umage for at udbrede den, saa den maa lyse for de Oprigtige og være til Belærelse og Kundskab for baade vore Søskende og Velyndere. Subskribenternes Antal er forøget med 60 Stk., siden jeg kom hertil. Hundredevis af Bøger og Skrifter blive udspredte blandt Folket. Uagtet ikke saa Mange blive døbte, føler jeg alligevel taknemmelig til vor algode Gud for hans store Velsignelse og for den Lykke og Held, som har kronet Brødrenes ædle Bestræbelse i deres Arbejde for hans store og vigtige Sag.

Jeg søger, kjære Broder Larsen, at efterkomme Deres faderlige Raad og Lærdomme til Brødrene og er saa sparsommelig som mulig med de Midler, der ere mig anbetroede, at intet skal blive forbrugt til Andet end Guds Riges Fremme. Jeg ønsker ikke at bringe anden Rigdom med mig hjem til Zion end Herrens Velsignelser og mine Brødres gode Følelser. Hvis jeg i Alt kan leve som jeg bør, da ved jeg, at jeg vil være til Velsignelse for de Hellige, som jeg er kaldt til at vaage over. Jeg føler vel for mine Søskende; thi for de flestes Vedkommende er Guds Rige deres Alt, og de søge til at efterleve vore Raad og Formaninger. Jeg kunde ønske at vide om der gives Nogle, der ere mer ufortrødne i at spare til deres Emigration end de Hellige her i Kristiania. Jeg trives i Norges Land, og glæder mig i Forening med mine Søskende i, at vi snart skulle nyde Fornøjelsen af Deres Besøg hos os til Konference. Med kjærlig Hilsen til Dem og Brødre i Nr. 14, tegner jeg mig,

Deres Broder i Evangeliet,
L. S. Andersen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

I Quincy Whig, en Avis, som udkom i denne By, blev den 1ste Oktober endel Bestemmelser publiserede, som vare vedtagne ved en By-Forsamling af Borgere dersteds, af hvilke der fremgik, at de vare villige til at antage de Helliges Forslag om at forlade Staten, naar Foraaret kom, at de troede, at de Hellige vare et forfulgt Folk, men betragtede deres Gjenvordigheder som en gyldig Følge af deres egen Opførsel, at det var for sildig at forsøge paa at ordne Vanskelighederne i Hancock County, uden ved at nøde de Hellige til at forlade Staten, at, efter deres Formening, de forønskede Fremskridt til at berede Vejen for „Mormonernes" Bortflytning ikke kunde blive tagne, saalænge J. B. Backenstos fungerede som Fredsdommer i Provinsen, hvilket Embede han burde fratræde, at Folkene i Almindelighed skulde raades til at nedlægge alle lovlige Anklager for tilføjede Forurettelser, under den ophidsende Tilstand, som da herskede, at, for at vise deres Sympathi for de Fattige og Lidende, en Komité med en Kasserer, skulde organiseres i Quincy, til at modtage Bidrag fra alle Indvaanere, som vare villige til med deres Midler at hjælpe de Hellige i deres Bortflytning, at de skulde lade de gamle Forbrydere fra Hancock County faa Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem i Fred, uden at blive arresterede og anklagede af Fredsdommeren for deres Forbrydelser osv.

Heraf kan det bemærkes, at uagtet Indvaanerne i Quincy udentvivl følte mer sandt Venskab for de Hellige end noget andet Folk i Staterne, der vare deres Modstandere, saa besade de alligevel ikke den Følelse at ville se Retfærdigheden ske Fyldest og Uskyldigheden haandhævet i den Grad som de burde gjort. Men som et Faktum anvendte de en Fremgangsmaade som ligefrem opmuntrede de Helliges Fjender til ved første indbildte Fornærmelse at forny deres blodige Voldshandlinger. Djævlene i menneskelige Skikkelser, som havde sat Ild paa de Helliges Ejendomme og forjaget uskyldige Kvinder og Børn syge og lidende fra deres Hjem, uden nogen Beskyttelse, hvilket havde foraarsaget Manges Død, bleve nu tilladte at gaa ustraffede, medens Retfærdigheden vilde havt Krav paa, at Hundreder af dem skulde bødet for deres Forbrydelser i Fængsel og Andre endog lidt Døden.

Uagtet alle de Gjenvordigheder som de Hellige maatte gjennemgaa, vare de i Almindelighed ved godt Mod og i Enhed. De forstode, at de vare i Guds Haand, og vare villige til at forlade Staten og drage ud i Ørkenen, eftersom de maatte blive ledte, omendskjøndt de vare uvidende om, hvor de skulde begive sig hen. Omtrent ved denne Tid lod Ældste Orson Pratt to Bekjendtgjørelser udgaa fra New York, til de Hellige i Øst- og Mellem-Staterne, hvori han forkyndte den amerikanske Friheds Ophør, hvilket lagdes for Dagen i de Forholdsregler, som toges for at uddrive de Hellige fra Illinois, opregnede deres Lidelser og indstændig opfordrede Alle, som i de Egne stode i Samfund med Kirken, til at gaa og være medhjælpelige i at for-

svare deres Brødre og Søstre samt understøtte dem i deres Lidelser.

Den 5te Oktober var Templet i Nauvoo saa vidt færdig, at et Møde kunde afholdes i det. Fem Aar vare netop henrundne, siden Hjørnestenen var lagt til dette Hus, hvilket fandt Sted den 6te April 1841. Under dette Tidsrum havde de Hellige ved dets Opførelse, i deres Fattigdom udført det mest mærkværdige Foretagende. Nu var det ganske opført, Vinduer indsatte, midlertidige Gulve og Forhøjning og Sæder indrettede til at rumme fem Tusind Personer, som paa den Dag i General-Forsamling, for første Gang samledes indenfor dets Mure. Ingen General-Konference var afholdt blandt de Hellige i tre Aar; thi Profeten Joseph Smith havde sagt, at Daab for de Døde skulde ikke forrettes, førend denne Ordinance kunde blive udført i Døbefonten i Herrens Hus; ejheller skulde Menigheden afholde flere General-Konferencer, indtil ogsaa dette kunde ske i dette Hus.

De Hellige vare nu sjæleglade ved Udsigten til om Morgenen at møde tilsammen i Konference; og Templet blev, saavidt fuldført, indviet til Herren som „et Mindesmærke om de Helliges Frisindethed og Trofasthed.“ Den følgende Dag samledes de Hellige til General-Konference i Templet. Den fortsattes i tre Dage, i hvilken Tid mange gavnlige Lærdomme vare givne. De Hellige bleve opmuntrede til at berede sig for Bortflytning, og de nødvendige Forholdsregler bleve tagne med Hensyn til Organisationen af Rejsekompagnierne. Da Navnene paa Kirkens Myndigheder bleve foreslaaede til Opholdelse i Menigheden, blev William Smith, som én af de tolv Apostle og Patriark, ikke anerkjendt af Ældste Parley P. Pratt, der ikke følte til at opholde ham, naar han fortsatte den Løbebane, han hidindtil havde fulgt. William Smith var en meget ærgjerrig Mand, som heller ikke var meget at lide paa. Omendskjøndt hans Brødre, der vare forbundne med ham i Præstedømmet, havde formanet ham til Trofasthed, var han ikke desmindre vedblevet i sine Forsøg paa at skabe Uenighed i deres Midte, og havde ved Forkyndelsen af falske Lærdomme bevirket Misfornøjelse hos Mange. Det var en Kjendsgjerning, at hans Opførsel i nogen Tid havde været alt Andet, end hvad en Hellig og i Særdeleshed en Apostel burde være i Besiddelse af. Forslag om at anerkjende ham i hans Kald var fremlagt for Menigheden, men ikke En voterede for ham. Han blev derfor enstemmig afsat fra sit Embede; og den følgende Søndag blev han, da Beviser imidlertid vare fremkomne om visse af hans Handlinger, udelukket af Kirken.

Præsident Brigham Young blev foreslaaet til Opholdelse som Præsident for de tolv Apostles Kvorum, og derpaa de andre af Apostlene, nemlig: Heber C. Kimball, Orson Hyde, Parley P. Pratt, Orson Pratt, John E. Page, Willard Richards, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith og Lyman Wight, som alle bleve anerkjendte med Undtagelse af Lyman Wight, hvis Sag blev lagt hen, indtil nogle af hans Handlinger havde undergaaet en Undersøgelse.

(Forts.)

Hjemlige Betragtninger.

(Fra „Woman's Exponent").

O, I Fædre og Mødre, som have Sønner og Døtre, der opvoxe under Eders Omraade, tænke I nogensinde paa det Ansvar, der paahvile Eder i saa Henseende — det Ansvar at vedligeholde de hjemlige Følelser i Eders Børns Hjerter? Forsaavidt som de timelige Midler tillade det, da ihukom, at det paahviler Eder at gjøre Eders Hjem til det behageligste Sted paa denne Jords Overflade, saaat det Ord „Hjem" til dem maa være ensbetydende med „Lykke". Jeg ønsker ikke, at I med en eller anden Hensigt for Øje skulde indføre den udenforstaaende Verdens Laster i Eders Hjem, men at I af yderste Evne med Hensyn til Moralen vilde søge at indføre i Hjemmet saadanne Ting, som kunde bibringe Børnene hjemlige Følelser, naar de vare uddragne i Verden. Lad mig forsikre Eder om, at Eders Midler i denne Retning vilde være bedre anvendte end i Overflødighed og Luxus; og langt, langt bedre anvende dem saaledes, end at ophobe Rigdomme for Eders Børn til at forøde i Fremtiden. Dette vilde være den bedste Fremgangsmaade, ikke alene med Hensyn til Fornøjelser, men ogsaa til Bekvemmeligheder og Opdragelse, thi vid, at Børnene have en skarpsindig Opfattelse af disse Ting. Send ikke Eders Dreng i Skole i en laset Klædning, med en smudsig Krave, manglende Knapper i sin Jakke og med udslidte Sko; ejheller gjør hans Kammer til et Varelager eller Klædeskab. Opfød ham ikke paa surt Brød, sejgt Kjød eller andre mindre fordøjelige Substantser. Lad ikke Ufred, Tvedragt eller slet Styrelse fordærve ham de Timer, han tilbringer i Hjemmet.

Lad ikke nogen af disse Ting finde Indgang i den huslige Sfære, hvis I muligvis kunne undgaa det, isærdeleshed ikke i den Hensigt at samle Midler til hans fremtidige Afbenyttelse. Det rigeste Testamente, I kunne efterlade ham, er en lang, uudslukkelig og behagelig Erindring om hans Hjem, naar Tiden og Døden for bestandig har opløst Trylleriet; giv ham det, og han vil med denne Styrke gjøre Fremgang i Verden; men lad hans Erindring om Hjemmet være frastødende, da vil Rigdommen, I maaske have efterladt ham, være en daarlig Erstatning for Tabet af den Hjertens Ømhed og Livets Renhed, hvilke ikke alene et behageligt Hjem, men ogsaa Erindringen om hans Kjære vilde have sikret ham. Ihukom dette ogsaa, at medens han aldrig, naar I ere under Jorden, vilde føle taknemlig for Eders Penge, saa vil han som Følge af den hellige Stilhed, Behagelighed og Dannelse, som maatte have hersket ved den hjemlige Arne, gaa til Eders Grav og velsigne Støvet af de kjære Hensovede.

Til Vaaren.

Velsignede Tid som Herren os skjænker,
Naar fri fra Vinterens haarde Trang
Og løst fra Mørkets og Kuldens Lænker,
Vi frydes ved Blomster og Fuglenes Sang.

Hver Morgen naar jeg vil aabne mit Øie,
Er tusinde Tunger i Virksomhed,
Og sender saa livligt sin Tak mod det Høje
Til Himmelens Gud, som os Vaar sendte ned.

Hver Aften silde naar jeg træt og mødig
I Søvnens Arme, vil finde Ro,
Da hører og ser jeg Naturen saa enigt
Sin Lov opsender mod Lysenes Bo.

Om Vaaren, naar Vinterens hvide Tæppe
Af Graven er tagen, og den staar bar,
Jeg gjerne en Blomst vil paa den sætte;
Thi maaske der hviler en Mo'r eller Fa'r.

Hver Vaar naar Fuglene kommer fra Syden,
Da vaagner min Længsel at komme derhen,
Hvor elskes kan Sandhed og trives kan Dyden,
Hvor hellige Engle og Gud er vor Ven.

Jeg mener til Zion, hvor Herren har lovet,
At særlig velsigne sit udvalgte Folk.
I gamle Dage den Sag var forstaaet,
Men nu synes Herren ej fuldkommen Tolk.

Ak, Vantroen voxer i Slot, som i Hytte;
Og Ondskaben trives i Land som i By.
Fri mig, o Fader, til min Bøn Du maa lytte
Og skjænk i det elskede Zion mig Ly.

Alt mangen Gang Vaaren saa venlig er kommen
Og drysset med Blomster og Grønt vores Jord;
Saa mangen Gang visnet er Knoppen som Blommen,
Men endnu jeg findes i iskolde Nord.

Ej er jeg ene, det maa jeg beklage,
Som venter om Vaaren at komme herfra;
Men vi staa mange, ja Skarer tilbage.
Skynd dig at komme Befrielsesdag!

Vaarsol, naar atter herfra Du drager
Gyd da lidt Trøst i mit nedstemte Sind;
Og lad ej længer de taarfyldte Blikke
Tørres af Sommerdags svalende Vind.

Derfor af Aarstider fire, os givet,
Holder jeg mest af den yndige Vaar;
Thi den fornyer mig Lysten til Livet
Vinterens Sorg ved dens Komme forgaar

Oluf J. Andersen.

Blandinger.

Gjennem „Deseret News" meddeles det, at de tilstrækkelige Granitblokke til sex Flugter paa Tempelmurene ligge fuldt færdige paa Tempelgrunden. Dette kan man kalde Fremgang.

Fra Nordpolen. Den tydske Videnskabsmand, Dr. Bessel, der ledsagede Kaptain Hall paa den mislykkede amerikanske Nordpolsexpedition, har anstillet nogle Jagttagelser, som synes at bekræfte de fremsatte Hypotheser om Tilstedeværelsen af et aabent Polarhav, som danner Forbindelsen mellem Atlanterhavet og det Stille Ocean. Dr. Bessel tror nemlig at kunne godtgjøre, at den Flodbølge, som beskyller Kap Hatherston paa Grønlands Nordkyst, kommer fra det Stille Hav. I

Newman Bay, nærved Polarindløbet til Smiths Sund, steg Floden regelmæssig tidligere end i det Syd derfor beliggende Polaris Bay. Havde det været Atlanterhavets Flod, der udgaar fra Ækvator og forplanter sig mod Syd og Nord, saa maatte den have berørt Polaris Bay, førend den bemærkedes ved Newman Bay. Endvidere er den paa begge Punkter iagttagne Flodbølge en saadan, der gaar fra Nord mod Syd, medens man allerede ved Øen Littleton har en Flodbølge, der gaar fra Syd mod Nord. Deraf kan man slutte, at enten maa Grønland være en isoleret Ø, der omskylles af Atlanterhavets Flodbølge, eller, hvad der er sandsynligere, det Stille Havs Flodbølge trænger gjennem Beringsstrædet ind mod Nordost i et aabent Polarhav for ved Grønlands Kyst at træffe sammen med Atlanterhavets Flod. Er Bessels Angivelse rigtig, maa der ogsaa findes et aabent Polarhav, thi var Vandet der bedækket med evig Is, saa vilde en Forplantelse af Floden ikke være mulig.

Anna Gurine Johansen er den 25de Januar i en Alder af 63 Aar og 7 Maaneder afgaaet ved Døden af Tæring i Fairview, Sanpete County, Utah.

Den Afdøde var født i Nærheden af Drammen i Norge, og var én af de Første, som annammede Evangeliet, da det i 1854 blev indført i den Del af Landet. Hun emigrerede tilligemed sine tre Døtre til Zion i 1863, var før den Tid bleven Enke, men blev kort efter gift med Lars Johansen fra Kristiania; derefter blev hun igjen Enke i 1868. Hun levede som en Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Salt Lake City, den 16de Novbr. 1873.

(Fortsat).

Den Aand, som Jesus forjættede sine Disciple, skulde lede dem ind i al Sandhed og sætte dem istand til at forstaa korrekte Principer; og det er sagt: „Saamange, som ere ledte ved Herrens Aand, ere Guds Børn." Et Sted siges der: „I have ikke annammet en Trældomsaand atter til Frygt, men I have annammet en sønlig Udkaarelsesaand, ved hvilken I raabe: Abba, Fader," eller min Fader, min Gud og min Herre. De havde modtaget et Princip af denne Slags, og der var ikke noget Uvist, Indviklet eller Tvetydigt ved det; ejheller Noget, som kunde lede i Vildfarelse, Forvirring eller Tvivl, men derimod til Vished, Liv, Lys og Kundskab, hvilket vilde være en Velsignelse og Lykke for Menneskeslægten, samt lede dem til Oplysning om Alt, henhørende til deres Velfærd baade i Tid og Evighed. Frelseren sagde: „Naar jeg gaar bort, vil jeg sende Eder Trøsteren den Hellig-Aand, som skal oplyse Eder om alle Ting, saavel det Forbigangne som det Tilkommende, og lede Eder ind i al Sandhed, eller med andre Ord: Du Menneske, som er skabt i Guds Billede, skal atter blive bragt i Samfund med ham. Den Kundskabsaand, som dvæler i Dig, skal blive forenet med Gud — den Gud, der bor i Evighedens Skjød. En Forbindelse skal blive aabnet mellem Dig og ham, Du skal staa i Samfund med Herren og skal vide at skattere og fatte enhver Ting, som henhører til din Velfærd. Den skal bringe de forbigangne tilligemed de tilkommende Begivenheder for din Erindring og lede Dig ind i al Sandhed. Hvis der er Noget bag Sløret, som er gaadefuldt; hvis der er Noget, som Profeterne saa, da Evig-

hedens Syner vare udfoldede for deres Blik; hvis der gives Principer af Liv og Saliggjørelse; hvis der gives Noget, som for baade Tid og Evighed kan ophøje Mennesket, Noget, som vedrører den evige Løn og evindelige Ophøjelse, da ere I nu i Besiddelse af et Middel, som vil udfolde og tydeliggjøre disse Principer for Eders Forstand.

Dette var Evangeliet, de havde dengang. Og saa de, glædede de sig i, og besade de disse Ting? Ja, thi Paulus siger: „Hvad heller i Legemet eller udenfor Legemet, véd jeg ikke; men jeg var henrykt indtil den tredie Himmel og hørte uudsigelige Ord, hvilke det ikke er et Menneske tilladt at udtale.“ Vi læse, at Johannes, medens han var paa Øen Patmos, banlyst for sin Tro paa Gud og for Jesu Kristi Vidnesbyrds Skyld, var henrykt i Aanden paa Herrens Dag, og Evighedens Syner bleve udfoldede, betragtede han alle de Ting, som de dengang vare til, og som de vilde existere i senere Tidsaldere og indtil det endelige Slør oprulledes. Han saa og forstod de forskjellige Menigheders Tilstand og sagde til dem, at medmindre de omvendte sig og forbedrede deres Gjerninger samt adløde den Almægtiges Befalinger, vilde deres Lysestage blive flyttet fra sit Sted. Han saa den store Hemmelighed Babylon, som „bragte dem, der bo paa Jorden til at drikke af hendes Horeries Vin.“ Han saa hende falde lig en Møllesten, som blev kastet i Søen for ikke mer at hæve sig op deraf. Han saa en stor, hvid Throne og Ham, som sad derpaa, og for hvis Aasyn Himlen og Jorden flyede; han saa de Døde, Smaa og Store, fremkomme og staa for ham til Dom; han saa et nyt Jerusalem nedstige som en Brud, prydet for sin Brudgom, han saa Begivenheder, som skulle tildrage sig gjennem enhver efterfølgende Tidsperiode, indtil det endelige Slør løftedes, og forstod det Hele. Hvorfor skete dette? Han havde faaet den Trøster, som Jesus talte om, som skulde bringe forbigangne Ting til deres Erindring, lede dem ind i al Sandhed og vise dem de tilkommende Ting.

Der var noget Interessant i disse Ting. Det var ikke en Slags Vuggevise-Historie, som man hører nutildags. Der var noget Forstandigt i det, noget Føleligt og Tilfredsstillende for det menneskelige Sind, og beregnet paa at møde de vidtgaaende Ønsker derom og bibringe Mennesket Kundskab om, at han er Arving til evigt Liv. Det plantede et Haab i Mennesket, blomstrende af Udødelighed og evigt Liv. Det frembragte en Vished i hans Sind og bragte ham til at fatte, at enhver anden Ting var som Intet i Sammenligning med det Liv og Lys, den Storhed og Forstand, som Evangeliet meddelte.

Hvad Slags Ordinancer havde de? De vare meget simple og ligefremme. Vi læse, at da Disciplene ved en vis Lejlighed mødtes tilsammen, udgjødes den Hellig-Aand over dem som et mægtigt fremfarende Vejr, de begyndte at tale i andre Tungemaal, som Aanden gav dem at udsige. Der var Folk fra de omliggende Nationer tilstede, som hørte Apostlene tale om Guds underfulde Gjerninger. De vidste ikke, hvad dette skulde betyde, og udbrøde: „Disse Mænd ere drukne.“ Peter svarede: „Disse ere ikke drukne, som I mene; det er jo den tredie Time paa Dagen.“ „Men hvad er det saa?“ Peter sagde: „Dette er det, som er sagt ved Profeten Joel: „Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere, Eders Ældster skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle skulle se

Syner"; det er: det skal bringe dem i Samfund med Gud og gjøre dem skikkede til at have Drømme og Syner, at profetere og skue tilkommende Ting, med andre Ord, det vil gjøre dem til Profeter. Dette er den Religion, de havde dengang.

Jeg tænker ofte paa og spørger, om de samme Virkninger vilde følge, hvis vi havde den Religion idag, eller om Sandhed er bleven til Opdigtelse, eller om Falskhed er bleven til Sandhed. Hvorledes er det, hvis det var Evangeliet dengang, og Gud er den samme igaar, idag og for bestandig, og som de sige i den engelske Kirke: „Som det var i Begyndelsen, er det nu og vil det bestandig blive — Verdener uden Ende, Amen?" Hvis dette er sandt, da bør vi forvente de samme Ting idag, som de havde dengang, det er: hvis vi erkjende det samme Evangelium. Dette er den Maade, hvorpaa jeg ræsonnerer, det kan ikke bedømmes anderledes, jeg kan ikke komme til nogen anden Slutning. Det er rimelig, fornuftig og filosofisk; det samstemmer med ethvert videnskabeligt Princip, med ethvert forstandigt Princip, som Gud har givet til Mennesket.

Efterat have gjort nogle Bemærkninger om Følgerne af Evangeliet fordum, ville vi nu erkyndige os om Principerne, lærte i de Dage. Vi have en meget omstændelig Beretning om, hvad der gik for sig paa Pintsefestens Dag. Apostlene ventede i Jerusalem paa den Hellig-Aands Gave. De vare forjættede den Hellig-Aand af Jesus, og de ventede den Hverken Kirken eller Apostlene havde havt Tid fra Jesu Himmelfart at blive fordærvede eller til at indføre nogensomhelst falske Principer. De annammede Herrens Gunst, og hans Aand hvilede tilsidst over dem som Tunger af Ild, og da Folk af forskjellige Nationer, forsamlede i Jerusalem, hørte dem forklare Guds forunderlige Gjerninger, bleve mange af dem paavirkede i deres Hjerte og de sagde: „I Mænd og Brødre! hvad skulle vi gjøre?" „Vi tro den Beretning, I have givet, vi tro, at Messias, forjættet ved vore gamle Profeter, er bleven tagen af ugudelige Mennesker og korsfæstet; vi tro ligeledes, hvad I sige angaaende hans Opstandelse, og at omendskjøndt han blev begravet, opstod han dog og satte sig hos sin Faders højre Haand; vi tro alle disse Ting, nu hvad skulle vi gjøre?" Peter sagde: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." Hvem vare de, han tilsagde at omvende sig og lade sig døbe? Jøder og Hedninge, Farisæer, Lærde, Skriftkloge og Folk af enhver Troesbekjendelse, Stand og Nation." „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse." „Hvad, vi Lærde?" „Ja." „Vi Lovkyndige?" „Ja." „Vi Skriftkloge?" „Ja, Enhver af Eder." „Hvad skulle vi modtage, hvis vi adlyde." „Den Hellig-Aand." „Hvad er det?" „Netop hvad I have været Vidner til her." „Skulle vi Alle faa den, hvis vi gjøre saaledes?" „Ja." Og de gik hen og lode sig døbe, og samme Dag bleve tre Tusind Sjæle lagte til Menigheden. Apostelen bød dem ikke at gaa til de sekteriske Forsamlinger eller at udføre nogen anden skinhellig Ceremoni. Der var ikke noget Saadant paa Programmet. De vare ikke saa vel opdragne i Sektisme, som vi nu ere, og havde ikke opfundet saa mange Religionssystemer eller gejstlige Samfund, som der hersker nutildags. I de Dage maatte de efterkomme de Ting, Gud gav dem, som var:

at omvende sig og blive døbt i Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og de skulde faa den Hellig-Aands Gave.

Vil Lydighed til dette Evangelium bringe os de samme Velsignelser nu? Ja. Hvorledes? Peter sagde: „Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ Denne Forjættelse var ikke indskrænket til et, to, tre, tolv eller halvfjerdssindstyve Individer, men Peter sagde; „Thi Eder og Eders Børn — den store Hob staaende foran ham — hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ Dersom I kunne vise mig et Folk, som Herren vor Gud ikke kalder, vil jeg vise Eder et Folk paa hvem denne Forjættelse ikke er anvendelig.

Dette er Ting, som ere meget simple og ligefremme. Hvorfor kunne vi ikke undersøge dem. Den samme Aarsag vil bevirke det samme Resultat nu som dengang. Det er forgjæves for os at benægte disse Ting, vi have ingen Ret til at gjøre saa, indtil vi have efterkommet de stillede Fordringer og gjennemgaaet Prøverne. Hvis vi anvende kemiske Prøver paa den videnskabelige Analyse, maa vi nøjagtig følge de foreliggende Regler; hvorfor skulde vi ikke gjøre det Samme med Hensyn til Livets og Frelsens Evangelium. Her er Loven opstillet, tydelig og ligefrem med Guds Ord, thi det er i de „Kristnes“ Bibel, at disse Ting ere fremsatte. Det er den samme Jesus, de alle tro paa, som taler om disse Ting, og hans tolv Apostle forsvare og bære Vidnesbyrd om det Samme. Her er en religiøs Lov ligefrem tilkjendegivet, som vi ikke have mere Ret til at tilsidesætte end nogen videnskabelig Formular i Forbindelse med verdslige Ting.

Vi gaa videre. Vi finde, at Kristi Disciple døbte, og efter hans Opstandelse viste han sig for dem og bød dem at gaa ud og prædike, ikke menneskelige Theorier og Meninger, men Evangeliet, som bragte Liv og Udødelighed for Lyset. Han sagde: „Gaar bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro, osv.“ De gik ud og forkyndte hans Ord i hans Navn og med Fuldmagt fra ham, og hvadsomhelst de gjorde, skete i hans Navn og med hans Fuldmagt. Jesus sagde til dem: „Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himlen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himlen.“ Nogle sige: „Det er Katholicisme“. Nuvel, saa vidt er jeg en Katholik, thi jeg tror paa Alt, hvad den hellige Skrift indeholder, henhørende til disse Ting.“ „Troer De ikke, dette er Kjætteri?“ Jeg tror, det er mer Kjætteri i ikke at tro det. Jeg tror ikke, at Enhver har denne Fuldmagt og Myndighed; men kun dem, som Gud kalder dertil og beskikker paa den Maade, som her omtalt De havde Magt til „at binde paa Jorden og at binde i Himlen, at løse paa Jorden og at løse i Himlen.“

Er dette Katholicisme? Vel, lad os se, hvorledes det gik videre. Peter, hvorledes tilgav Du Synder? Havde Du Myndighed til at tilgive Synder?“ „Ja.“ „Hvorledes foregik det?“ „Jeg bad Folket at omvende sig og blive døbt i Jesu Navn til sine Synders Forladelse og lovede, at de skulde faa den Hellig-Aand. Det er den Maade, paa hvilken jeg tilgav Synder. Og derpaa gav jeg

Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig-Aand, og naar Mennesket annammede den Hellig-Aand, aabenbaredes Guds Hemmeligheder for dem."

Disse ere nogle af de ledende Principer i Kristi Evangelium. Jeg kunde tale i timevis om den Gjenstand. Dette er, hvad Gud har aabenbaret for os. Folk sige, vi ere Fanatikere. Maaske vi ere, men hvis vi ere, saa vare Peter, Jakob, Johannes og Paulus Fanatikere, thi de troede paa de samme Principer, som jeg har forelagt Eder idag; og da Herren gjengav dette Evangelium, gjengav han simpelthen, hvad der kaldes „det evige Evangelium." Johannes sagde: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden." „Hvad forstaa I ved det evige Evangelium? Det Evangelium, som Adam havde, det Evangelium, som Noa, Abraham og Profeterne havde; det Evangelium, som Jesus bragte — det evige Evangelium, det Evangelium, som bestod fra Evighed til Evighed, det System eller Middel, hvorved Gud frelser Menneskeslægten, det Evangelium, som bringer Liv og Udødelighed for Lyset. „Hvorledes," sige Nogle, „jeg troede Ingen havde Evangeliet, indtil Jesus kom?" I tænkte meget taabelig, hvis I troede det, thi Jesus — talende om Abraham — sagde: „Abraham saa min Dag og glædede sig." Han havde Samfund med Gud og Aabenbaring fra ham. Og hvorledes havde han det? Ved Evangeliet. Hvorledes vide I det? Paulus siger os saaledes — den Paulus, som I tro paa, fortæller os det. „Hvad, at Abraham havde Evangeliet?" Ja, han siger: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningene ved Troen, forjættede den Abraham forud: I Dig skulle alle Folkeslag velsignes." Havde han det? Ja, det var ved det Middel, at Liv og Udødelighed blev bragt for Lyset. Og Moses i Ørkenen havde Evangeliet, og prædikede det for Folket. „Hvad, Moses?" Ja. „Saa, vi troede der var intet Evangelium før Jesus kom." I troede, gjentager jeg, meget taabelig. „Thi," siger Apostelen, „ogsaa os er Forjættelsen (Evangeliet) forkyndt, ligesom hine: men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det, hvorfor Loven blev tilføjet paa Grund af Overtrædelse. Føjet til hvilket? Til Evangeliet, som de havde før. Hvad var Loven? De kjødelige Bud og Anordninger, som Apostelen siger, „hverken vi eller vore Fædre vare istand til at overholde." Hvor længe vedblev Loven? Indtil Kristus kom. Hvem var Kristus? En Præst, indehavende det evige Præstedømme efter Melchisedeks Orden. Hvem var Melchisedek? En større Mand end Abraham, thi han havde Evangeliet og velsignede Abraham. Alle disse gamle Patriarker havde Kundskab om Evangeliet, og om Liv og Udødelighed ved Evangeliet.

Dette er den samme Ting, som er meddelt os. Det er vort Privilegium, det er alle Menneskers Privilegium, som vise Lydighed til Evangeliet. Det er Eders Privilegium, I Sidste-Dages Hellige, at leve i Besiddelsen af dette Lys og Udødelighed. Overensstemmende med Eders Trofasthed have I erfaret mer eller mindre af denne Aabenbarelsens Aand, Lys og Sandhed og Guds Almagt, og ved at efterleve Eders Religion kunne I gaa fremad i Styrke, Forstand, fra Aabenbaring til Aabenbaring, indtil I kunne „se som I ere sete, og kjende som I ere kjendte." Naar vi have begyndt paa Sandhedens Principer og erholdt den Hellig-Aands Lys og Forstand, som skjænkes af Gud ved at adlyde

Evangeliet, bliver det for os at „lutre os selv ligesom Gud er ren" og rense os for al Fordærvelse, Ugudelighed, Bedrageri, Løgn og alslags Ondt, alt Horeri, Ægteskabsbrud, Forførelse og Vellystighed, og enhver Ting, som vilde fordærve og ødelægge den menneskelige Familie, og søge efter enhver høj, ædel, ophøjet og prisværdig Ting iblandt Mennesker og Guder, at naar vi forlade denne Verden, vi maa erholde en evig Arv i det celestiale Rige.

Maa Gud hjælpe os at leve saaledes i Jesu Navn, Amen.

Opposition.

(Fra „Millennial Star").

„Thi det er nødvendig, at der maa være en Modsætning i alle Ting. Ellers, min Førstefødte i Ørkenen, kunde Retfærdighed ikke faa Fremgang, ejheller Ondskab, ejheller Hellighed og ej Elendighed, hverken Godt eller Ondt."

Disse vore gamle Lehis Ord til sine Sønner netop før hans Død, og da han var en inspireret Guds-Mand, maa vi antage, han talte Sandhed. Ikke destomindre maa ved første Iagttagelse denne Lære for Nogle synes at være forskjellig fra de Principer om Enhed, som Profeterne og Apostlene, ældre og nyere, have søgt at bibringe de Helliges Sind — sammenlign f. Ex. disse Lehis Ord med Pauli Raad til Timotheus — at Herrens Tjener ikke maatte stride, men være venlig imod alle Mennesker i Ydmyghed, belærende dem, som vare gjenstridige — eller, betragt den samme bestemte Forholdsregel, antaget af Paulus selv, imod de korinthiske Jøder, som ligeledes vare gjenstridige.

Naar vi betragte den store Vigtighed, som Kristus ansaa Enhed for iblandt hans Disciple, hvor inderlig han bad, at de maatte være Et ligesom han og Faderen vare Et; naar vi endvidere se de bedrøvelige Følger af Opposition i enhver Tidsalder og i ethvert Land, hvor den har bevirket Strid og Had, og udbredt Ødelæggelse og Død overalt fra Familiekredsen til den mægtige Nation, og fra den mægtige Nation til den ganske Verden, og naar vi komme tilbage til Lehis egen Familie og se hvorledes den gamle Mands Hjerte pintes ved hans egne Børns Opsætsighed, saa synes det vanskelig at gjøre Regnskab for hans Lære eller Tro i dens Virkelighed. Men vent, lad os ikke for hastig gjøre nogen Slutning. Det maa være, at Lehi har Ret efter alt at dømme. Lad os for det Første se, hvad Menneskets Visdom har gjort med Oppositionens Magt, og hvis vi finde, at det svage Menneske har været istand til at anvende opponerende Kræfter til sin egen Fordel, er det saa ikke mulig, at Gud, den Almægtige, kan gjøre de samme Ting i en langt højere Grad? Antag at Opposition har frembragt al den Ulykke, som tillægges den i de foranstaaende Bemærkninger, der blot er én Side af Historien og maaske kun forblive gode indtil den anden er fremsat. For Exempel, Mennesket kan ved at op-

stille nogle Sejl for Vinden faa sit Skib til at glide henover det mægtige Dyb — kan faa malet sit Korn, savet sit Tømmer og udføre mange andre Ting. Ved at anvende Modstand paa Dampkraften, kan den udføre endnu større Arbejder og gjøres langt mer virkende. Dampen har ingen Kraft, naar den er fuldkommen fri og ikke møder nogen Modstand, den strømmer for et Øjeblik ud i Luften som en kraftløs Dunst og derpaa forsvinder. Men indesluttes den i en tilstrækkelig stærk Kjedel, da kan den bringes til at udøve en Kraft af Tusinder af Pund, lige saa let som et Menneske kan løfte en Fjeder. Naar Krudt antændes paa en aaben Plads uden at møde nogen Hindring, er det kraftløst, men nedlæg det i en Klippehule og antænd det, og det vil søndersplitte de stærkeste Stene som et Jordskjælv. Ved at gaa ned fra det Større til det Mindre — tager Uhrmageren en Staalfjeder, indsætter den i en Kapsel og bøjer den til dens yderste Spænding. Hovedfjedren modsætter sig denne Bøjning, men den selvsamme Modsætning er saaledes bleven til den bevægende Kraft, som holder Uhret gaaende. I Korthed, ved at anvende paa en rigtig Maade Modstandskræfterne kunne vi bringe dem til at virke for os, føre os og vort Gods over hele Jorden, tilberede vor Føde, klæde os, trykke og forsende vore Meddelelser, vise Tiden, regne og næsten tænke for os.

Hvad der angaar Menneskets Tilværelse i denne Verden, er det heldig, at der er en Modstand i alle Ting, men skjøndt Mennesket kan bygge og plante og forbedre den naturlige Tilværelse, uagtet han kan lægge Baand paa Naturens Kræfter for sit Maskineri og byde over dem, har han gjort og kan kun gjøre Lidt til at hæve sig selv. Sæt en Mand i en Kurv og giv ham et Reb og en Tridse, og lad ham løfte sig selv, men disse Redskaber maa fæstes saa højt, som han ønsker at gaa, thi han kan ikke løfte sig over dem. Nu, med Alt som Mennesket selv har gjort og kan gjøre, kan han ikke hæve sig selv det Mindste, uden Bistand fra den rette Kilde. Om der er en højere Tilværelse, da har han ikke endnu naaet den, men staar kun og stamper i Kurven uden at løftes. Hans naturlige eller tilegnede Forstand kan ikke bringe ham over Begyndelsen eller Enden af den dødelige Løbebane. Han behøver Nogen fra oven til at fæste sin Tridse og nedlade Rebet. Er det nødvendig at sige her, at Kristi Evangelium forsyner os med de nødvendige Midler til at hæve os? Er det nødvendig at sige, at Alle, som ere for stolte til at give Agt paa dette, ere lig en Mand, som tager Plads i en Kurv og forsøger at løfte sig op ved Hankene? Jeg tror ikke, thi for „Stjernens" Læsere er dette tilstrækkelig vel bekjendt. Hin højere Sfære kan kun indehaves og kontrolleres af Gud, „thi et Menneskes Vrede skal gjøre, at man priser Dig; det Overblevne fra deres store Vrede skal Du ombinde som med et Belte."

I celestiale Ting er det os ikke tilladt at styre med blot naturlige eller tilegnede Kundskaber. Der er Præstedømme og himmelsk Autoritet indbefattet i alle Ting, tilhørende det celestiale Rige. Derfor er det nødvendig for et Folk at søge deres Gud. Enhver Højpræst, udvalgt blandt Mennesker, er i Ting angaaende Gud ordinæret til Menneskenes Velsignelse; „og Ingen tage sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud ligesom Aron var." Der siges i den 50de Salme: „Men Gud sagde til den Ugudelige: hvad kommer det Dig ved at fortælle mine Skikke, og vil Du

tage min Pagt i din Mund?" Dette bemyndigede, ansvarlige Præstedømme er en langt mer bindende og ærefuld Institution, end det, som benævnes det theologiske Præstedømme. Dets Embedsmænd ere kun ansvarlige for Gud, eller for Saadanne, som han beskikker. Naturligvis henhører ogsaa Bestyrelsen af terrestriale Ting til Gud, thi ikke en eneste Opdagelse eller Opfindelse, som har været til Gavn og Nytte for Menneskeslægten, er af menneskelig Oprindelse, men en Gave fra hans himmelske Fader; og Land, Hav og Kvæget paa de tusinde Høje ere hans; og vi ere hans; og Han forbereder sig endog nu at tage baade Mennesker og Ting under sin umiddelbare Styrelse.

„Denne Verdens Kongedømmer ville inden længe blive vor Guds og Kristi Kongedømme", og Menneskene ville blive forbrede til at gjøre Regnskab for Alt, hvad han har sat dem til Husholdere over. Han vil vende de Ugudeliges Modstand til sine egne Hensigters Fremme, og i Fuldendelsen vil det sees, at endog Belzebub, Lederen og Føreren for Guds Fjender, har været kun som Vinden i Sejlet, Dampen i Cylinderen, Krudtet i Stenbrudbet og Hovedfjedren i Uhret.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. April.

Til Ældsterne og de Hellige i den europæiske Mission.

(Fra „Millennial Star").

Elskelige Brødre og Hellige!

Ved Tiltrædelsen af den europæiske Missions Præsidentskabs ansvarsfulde Kald og Pligter, hvortil jeg blev beskikket ved sidste Oktober-Konference, afholdt i Salt Lake City, føler jeg det som min Pligt at henvende et Par Ord til Eder, paa det vi mer maa kunne nærme os hinanden, og blive bekjendte ved en Forbindelse og Udvexling af Tanker.

Jeg indser højligen Vigtigheden af den Enhed i Aand og Anstrængelser, ikke alene af Ældsterne, der virke i Embedet, men ogsaa af hele Præstedømmet og de Hellige overalt i Missionen, som er nødvendig for den ophøjede Sags Fremme og Udvikling, i hvilken vi ere meddelagtige. Intet er mer unægtelig end det, at: „i Enhed er Styrke", medens den vigtige Paamindelse fra Herren er: „undtagen I ere Et, ere I ikke mine." Paa det vi maa se Øje til Øje og opretholde en kraftig Medvirken i Udøvelsen af vore forskjellige, vigtige Pligter, ønsker jeg og beder om mine Medarbejderes Tillid og Venskab og haaber at de ville udvise utvungen Frihed i deres Meddelelser til mig samt fremføre saadanne Forslag, som de maatte

synes vise og forstandige til Gjerningens Bedste og Fremadskridning i deres respektive Arbejdsmarker, havende stadig for Øje vort Arbejdes store Formaal, nemlig Mennneskeslægtens Frelse.

Som Overbringere og Udbredere af det evige Livs kostelige Sæd, bør vort Levnet svare til vor Bekjendelse, vore Ord være overensstemmende med Sandheden, vi forkynde, og vore Handlinger være forenede med Guds aabenbarede Villie; thi uden at disse Frugter i en vis Grad følge vor Troesbekjendelse, ere vi — Ældster som Hellige — kun til Hindring for Værkets Fremgang, Anstødsstene for den praktiskfindede Iagttager, og ere ikke alene hindrende for Udsigten til Andres Frelse, men staa ogsaa i Fare for vor egen.

Ikke alene Ældsterne, men ethvert Medlem af Kirken bør føle, at det er hans eller hendes specielle Pligt at tage en virksom og livlig Del i hvadsomhelst, der maa tjene til at fremme det almindelige Vel; samt ogsaa tage i Betragtning det ene af de virksomste Midler forat udføre Guds Villie paa Jorden, nemlig: hans antagne Børns Levnets Retfærdighed og Renhed.

Da jeg kun kortelig vil introducere mig gjennem „Stjernens" Spalter hos de Hellige, vil jeg slutte med at sige, at det er min Hensigt at besøge og overvære Konferencen i Sheffield, hvor jeg venter at møde med mange af Ældsterne fra forskjellige Dele af Storbritannien, saavelsom med mange af de Hellige i nævnte Konference, paa næste Søndag; den følgende Søndag i Nottingham, hvor jeg haaber at møde andre af Brødrene, og paa de øvrige Steder paa enhver efterfølgende Søndag, indtil jeg vil have gjort en Rundrejse i hele Missionens Konferencer. Nøjagtig Underretning om Tid og Sted, naar og hvor Konferencer skulle afholdes, vil blive opgivet for Ældster og Hellige gjennem „Stjernen" eller ved Brev ifølge Omstændighederne.

Bedende Gud min Fader at velsigne og krone med rigeligt Held de forenede Bestræbelser af Arbejderne i Vingaarden i den tilsyneladende Indsamling af „Vindruerne førend Vinhøsten er endt," og at Vejen maa blive aabnet og Udsigterne opklarede allevegne for Fuldbyrdelsen af det størst mulige Gode med Hensyn til deres Frelse og Ophøjelse, som for Nærværende sidde i Mørke, til Guds Ære, Hæder og Velbehag,

forbliver jeg Eders Broder i Evangeliet
Jos. F. Smith.

Liverpool den 28de Marts 1874.

Notits.

Til Underretning for vore skandinaviske Søstende i Utah, der maatte ønske at forny deres Subskription eller subskribere paa „Skand. Stjerne", ville vi herved anmode dem om at henvende sig til Utah Postens Kontor, eller til vor Agent, Miss Joan M. Campbell, Historians Office, Salt Lake City, eller ved direkte Indsendelse til dette Kontor af 2 Dollars Greenbacks, som med Porto iberegnet er Subskriptionsprisen for et Aar.

Korrespondance.

Island.

Vestmanøen, Island, den 1ste Marts 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Jeg griber herved Lejligheden for at meddele Dem Lidt om Tilstanden her i det kolde og fattige Island. Vinteren har her paa Øen været saa streng, at gamle Folk ikke kunne erindre sig en saadan tidligere; og paa Fastlandet maa den have været endnu strengere.

Jeg skrev Dem til i Efteraaret, umiddelbart efter, at jeg var taget herover fra Fastlandet, og anførte mit Ønske om at tage derover igjen, men har savnet Lejlighed baade til dette og til at sende Breve, da al Kommunikation har været afbrudt. Postdampskibet anløb ikke denne Ø de to sidste Gange, det kom til Island, saa vi helt og holdent have været betagne enhver Forbindelse med Yderverdenen. Jeg venter at baade Breve og „Stjernen", adresserede til mig, ere henliggende i Reykjavik, men har ikke noget synderlig Haab om at faa dem, førend med næste Post.

Jeg berørte, at vi have havt en streng Vinter. Til Bevis herpaa, kan jeg meddele, at jeg har havt ikke saa sjælden 7 Gr. Frost i mit Soveværelse, hvilket har været temmelig haardt for mig at udholde. Vi have ingen Kakkelovn i hele Huset, og det er yderst indskrænket med den huslige Varme.

De maa ikke tro, at der her hersker fuldkommen Religionsfrihed; thi allerede tre Gange have vi været indstevnede for Retten tilligemed fem Vidner, som alle maatte aflægge Ed, uagtet de ikke kunde anklage os for nogen Overtrædelse af Landets Love. Næste Gang skulde vi stevnes til Doms, men da det nu er over to Maaneder siden, nære vi det fortrøstningsfulde Haab, at det Hele vil do hen. De gode Herrer tænkte vist at komme os tillivs, men da vi have gaaet forsigtig frem og ikke overtraadt nogen Lov, haabe vi, at deres Rænker ville være uskadelige for vort Vedkommende. Deres Hensigt var at forbyde os at besøge Folkene i deres Huse og undervise dem i Evangeliets Principer; men de have til deres Skuffelse erfaret, at dette vil være forgjæves, da Lovene ikke forbyde noget Saadant; derimod forbyde de Afholdelse af offentlige Forsamlinger, hvilket vi heller ikke have gjort. Vi have alligevel ikke sparet paa at bære vort Vidnesbyrd, naar og hvor der har været Anledning dertil; og Mange ere efter vor Indkaldelse for Retten blevne mer ivrige efter at høre vore Lærdomme. Ingen er endnu bleven døbt, men vi haabe, at Flere ville komme, naar Foraaret indtræder, saa en Gren kan blive oprettet her, inden vi drage herfra.

Hvis vi kunde give dem Haab om snarlig Udfrielse, er der Mange her, som vilde annamme Evangeliet. Paa Fastlandet har vor Virksomhed til Dato kun været lidet udbredt, men til Foraaret agter jeg at tage derover igjen for at forkynde Kristi Evangelium.

Efter al Sandsynlighed vil der i Fremtiden blive Arbejdsmark aaben for flere Missionærer paa disse Øer. Landet er udstrakt, og de fleste af Indvaanerne ere af de Fattige, som altid have vist sig

mest villige til at annamme Frelsningsplanen.

Jeg kan med Sandhed sige, at jeg føler glad og tilfreds paa min Mission. Herrens Aand har assisteret os til paany at aabne Evangeliets Dør paa vor Fædrenejord; og vort Haab er, at vi skulle se endel Frugter af vort Arbejde, naar vi atter vende tilbage til vort Hjem i Zions Dale. Vort Ønske er ikke at skulle opleve en anden saa streng Vinter i dette Land. Vi kunne ikke sige Andet, end at de fleste af vore Medmennesker have bevist megen Godhed mod os.

Da vore Midler ere opslupne, have vi taget ud paa Fiskeri for at fortjene Noget til Husly og Livsophold. Vi behøve Penge, da vi selv maa anskaffe os vore Fornødenheder. De, som have Tro paa Evangeliet ere saa fattige, at vi ingen Understøttelse kunne vente fra denne Kant — derfor lad os arbejde den ene Time og undervise den anden; thi dette var jo Kristi Lærdomme.

I Haab om at have noget Mere at berette næste Gang, vil jeg nu slutte med en venlig Hilsen fra Broder Bjarnason og mig til Dem og alle Brødrene i Deres Omgivelse.

Deres Broder i Evangeliet,
Loptur Johnson.

E. S.

Idag, den 9de Marts, modtog jeg fire Nr. af „Skand. Stjerne" tilligemed et Brev, dat. 13de November f. A., med nogle Fiskere, der vare tagne ud fra Fastlandet paa Fiskeri. Jeg er meget taknemmelig for Samme, og tegner

Deres Broder,
L. J.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

Der herskede blandt de Hellige en alminbelig Følelse af Agtelse, Kjærlighed, ja endog Ærbødighed for den martyrede Profets Slægtninge, særlig med Hensyn til hans gamle Moder. Hendes Fornødenheder bleve eftersete og afhjulpne med sand Beredvillighed. For en Tid, før vi skrive dette, var hun imod at drage bort med de Hellige, og anførte, at hun vilde foretrække at forblive, hvor hendes Mand og Sønner vare begravne. Ikke desmindre, under Konferencen paakom der hende en hjertelig Længsel efter at bortflytte; hun var villig til at rejse og ønskede, at den hele Familie skulde følge med og staa forenede i Kirken. Da hun fremstod og talte til den forsamlede Mængde og berettede om de Prøver og Forfølgelser, som hun og hendes Familie havde maattet døje af deres Fjender, vare ikke Tilhørerne istand til at bevare sig fra at udgyde Taarer; særligen var dette Tilfældet ved hendes Beretning om en Begivenhed i Missouri, da hendes Søn,

Profeten Joseph Smith, blev dømt til at skydes inden femten Minuter. Med megen Anstrængelse banede hun sig Vej gjennem Folkemængden og til Stedet, hvor han stod med tilbundne Øjne, gav ham sin Haand og anraabte ham om at høre hans Røst endnu engang. Han tog hendes Haand, kyssede den og sagde: „Gud velsigne Dig, min kjære Moder!"

Det bevirkede en almindelig Glædesfølelse at høre om Moder Smiths Villighed og Attraa til at drage ud med de Hellige fra Staten; og enstemmig udtrykte de deres Villighed til ved hendes Bortgang fra dette Liv at føre hendes jordiske Levninger tilbage til Nauvoo, og ifølge hendes Ønske stede hende til Hvile med hendes Slægtninge.

Præsident Young meddelte Folket, at Profeten engang havde sagt: „Hvis jeg falder i Kampen i Missouri, da er det mit Ønske, at I skulle bringe mine Ben til det Gravsted — jeg befaler Eder dette i Herrens Navn." Det omtalte Gravsted var et, som Profeten havde i dette Øjemed beredt paa Tempelgrunden i Nauvoo.

Dette indstændige Ønske var ikke bleven efterkommet af de Hellige, fordi hans Enke var imod det. Præsident Young anførte videre: „Det er ogsaa vor faste Beslutning at anvende ethvert Middel i vor Magt til at udføre Alt, som Joseph har befalet os; og vi ville ansøge Søster Emma i Israels Guds Navn om at lade os begrave Josephs jordiske Levninger ifølge hans Befaling til os. Men hvis hun ikke vil give sit Minde hertil, da ere vore Klæder rene."

Vi ville her bemærke, at Emma Smith, Profetens Enke, aldrig gav sin Tilladelse til at denne hans Befaling blev udført, uagtet de Hellige gjorde Alt, hvad de kunde gjøre for at bevæge hende dertil.

Medens Folkene vare forsamlede til Konference om Eftermiddagen den 7de Oktober, bleve de overraskede ved en Efterretning om, at en Styrke af bevæbnede Mænd vare indfaldne i Staden; og af Frygt for, at de vare en Pøbelskare, som var kommen for at opvække Allarm og Forstyrrelse, ophævedes Forsamlingen til næste Dag, og Folkene bleve befalede til at holde sig rede for Selvforsvar. Det viste sig snart, at Hoben, som var ankommen, stod under Major Warrens Kommando, og Hensigten med deres Komme var efter deres eget Sigende, at søge i Staden efter bortstjaalne Sager — uagtet der næredes stærk Mistanke, og af temmelig gyldige Grunde, at dette var ikke det sande Øjemed for deres Besøg. Dog Allarmen blev snart neddysset; og de, som ved dette Tilfælde udrykkede med deres Vaaben til Selvforsvar, vendte i Fred tilbage til deres Hjem. Efter en kort Undersøgelse i Byen, drog Hoben igjen bort. Strax efter lod Municipalraadet i Nauvoo en Skrivelse affende til Major Warren, hvori blev anført den lille Forstyrrelse, som blev bemærket ved deres Ankomst til Staden, og som foranledigedes ved den Overraskelse, de havde beredt Indbaanerne; han blev anmodet om at lade dem vide ved Brev eller paa anden Maade, naar han næste Gang skulde agte at aflægge dem et Besøg. Til Slutning vedføjedes der:

„Angaaende Undersøgelse efter bortstjaalet Gods i Nauvoo, da have vi ikke det Ringeste at indvende herimod, forudsat, at den foretages paa en lovlig Maade; og vi forbinde os tillige til paa hvilkensomhelst Tid, naar en retslig Embedsmand foretager lovlig Undersøgelse, da at yde ham vor Bistand. Men det er os imod, at Mænd komme til vore Huse og borttage vore personlige

Ejendele, hvilke vi ærlig have kjøbt og betalt, uden hverken at beskrive, hvad som er bortstjaalet eller vise nogen lovlig Fuldmagt. Dette anse vi Altsammen for stridende mod Konstitutionen, undertrykkende og beregnet paa at forvolde os unødvendige Besværligheder og Udgifter, saavelsom at modarbejde vore Bestræbelser paa at bortflytte til næste Foraar."

Efter Konferencens Slutning, lod Præsident Young et Cirkulære udgaa blandt de adspredte Hellige i de Forenede Stater, hvori de bleve opfordrede til at drage op til Nauvoo og være medhjælpelige ved Fuldførelsen af Templet, paa det de dér maatte annamme deres Begavelser, som var et Privilegium, der for længere Tid havde været Gjenstanden for de trofaste Helliges Bønner. Han raadede dem til at afhænde de Ejendele, som ikke vare skikkede til at medbringes, og til at forskaffe sig Transportmidler og saadanne Gjenstande, der vilde være nødvendige, naar de ved Foraaret skulde begynde deres lange Reise.

De Hellige vare ikke uforberedte paa den Modstand og Forfølgelse, de havde mødt; thi det var ikke mer end Opfyldelsen af Profetens Ord. Joseph Smith havde forudsagt, at Forfølgelsen skulde fortsætte, og at de skulde blive tvungne til at drage mod Vesten. Af dette fremgik der, at deres Fjender ved at forfølge dem og tvinge dem til at rømme Landet, hvilket ikke var til deres Hæder, ikke destomindre bogstavelig opfyldte Profetens Ord.

Affærerne i Provinsen stode nu i en meget indviklet Tilstand. Man forventede, at Fredsdommer Backenstos vilde komme under Forhør i Retten i Quincy for at have dræbt, eller rettere for at have givet Befaling til at dræbe Ugjerningsmanden Worrell. Fredsdommerens Villighed til at underkaste sig et Forhør blev tilkjendegivet i et Brev, som han skrev til Nauvoo, i hvilket han paa en ironisk Maade bemærkede: „Jeg agter at tage til Quincy for at bevise Dommer Purple min Respekt, og for at bringe en stor Mand til at frikjende mig fra den rædsomme Forbrydelse, at lade aflive en af vore bedste Borgere (?), nemlig: Løjtn. Worrell. Hvilket stort og føleligt Tab for denne store Republik! Havde han levet, vilde han vistnok have overtruffet endog L. W. Boggs fra Missouri." Derefter tog han til Quincy og blev forhørt, men hans Sag blev henlagt til nærmere Undersøgelse ved Rettens næste Session.

Imidlertid blev Organisationen af de forskjellige Expeditioner fortsat, og Forberedelser bleve tagne, paa det de Hellige uden Frygt kunde møde Besværlighederne, de vilde have til at gjennemgaa paa deres Reise. Fødemidlerne, de bleve raadede til at medbringe sig, bestode ikke af Lækkersager, men vare derimod af en simpel og kraftig Beskaffenhed, beregnet paa at ernære dem og opretholde deres Styrke paa Reisen.

Zions Modstandere.

Hør mørke Magters vilde Raab
Til dem, som følge Verdens Hob
Og stride mod Guds Rige:
Til Kamp! til Kamp! saa lyder det
Mod Zions Børn i Deseret,
Thi de skal for os vige.

Ja, Satans Magt er grum og vild;
Hans Plan mod Zion, den er snild,
Det maa Guds Folk erkjende.
Thi al hans Hær paa denne Jord,
Som har forkastet Herrens Ord,
Arbejde uden Ende.

I Flid og djævelsk Harmoni
De virke med et sandt Geni,
Med List og onde Planer.
I Nidkjærhed og uforsagt
De stride mod Guddommens Magt,
Og følge Djæv'lens Baner.

Lig Farisæ'r i fordums Tid
Og Sadusæ'r, som laa i Strid,
De opstaa mod Guds Skare.
I deres Lejr der hersker Splid;
Men staa de op mod Krist, da vid,
Du Enhed skal erfare.

I Had og Avind virke de
Og se med sand Misundelse.
At Zionslandet trives,
At Herrens Børn gaa roligt frem
I Enighed i Fredens Hjem,
Og ej kan sønderrives.

I Kamp de op mod Zion staar,
Dog Nederlag de altid faar,
Men bliver ej modløse.
Thi ikke før er Slaget tabt,
Saa ruste de sig uforsagt,
— Fra Satan Mod de øse.

Men ak! hvad bliver deres Løn,
Naar de skal stilles for Guds Søn
Og høre deres Domme?
Han sige vil til disse da:
„I Onde, viger bort herfra,
I kan til mig ej komme!"

Da først de se sin Daarskab stor;
Da vil de angre, at paa Jord,
De stred mod Himlens Herre
Men ak! for sildig Ang'ren kom,
Thi strengt nu lyder Kristi Dom:
Gaa ned til Satans Skære!

Men denne Straf de ændse ej;
Thi blindthen gaa de Mørkets Vej
Iførte Syndens Lænker.
De hige efter Verdens Pragt;
Mod dem, som har med Gud gjort Pagt,
De smede snilde Rænker.

I deres Galdes Bitterhed;
I sorte Hjerters Usselhed
De søge at besnære,
Ja, at udrydde dem som bo
Paa Bjergets Top i Fred og Ro,
Som modtog Himlens Lære.

Men Gud, fra hvem al Kundskab kom,
Fra Herlighedens Helligdom,
Han vil sit Folk bevare
Fra Djæv'lens Magt og Ondskabs Hær,
Som stadig volder dem Besvær
Og steder dem i Fare.

Ja, Zions Folk vil vist bestaa,
Og stadig skal de fremad gaa
Paa Vejen, som skal føre
Enhver Oprigtig til det Hjem,
Som Kristus har beredt for dem,
Der vil hans Budskab høre.

Nær ingen Frygt, Du lille Hob,
For vore Fjenders vilde Raab;
Thi det har ingen Fare.
Kun trofast vær imod din Gud,
Og lydig efterlev hans Bud,
Da vil han Dig bevare.

Din Triumph den skal være stor,
Naar engang Du paa denne Jord
Skal tage Herredømme;
Da skal den Onde som et Straa
Med Ild opbrænde og forgaa
Og vil af Jammer stønne.

Ja, Du skal arve Glæde sand
Og leve hos din Frelsermand,
Naar denne Jord er lutret
Med Ildens Daab saa ren og skjær
Og har udstaaet Prøven her,
Hvortil den var bestikket.

Men for at arve denne Skat,
Du vaage maa ved Dag og Nat,
Saa Du maa trofast være.
Vær ej forsagt i Prøvens Stund
Men bed til Gud af Hjertens Grund,
At Du maa Prøven bære.

H. O.

Blandinger.

Arméns Indskrænkning i Utah. En Regjering, som ikke vil beskytte sine Undersaatter, er uværdig til et frit Folks Tillid. Men i Bestyrelsen og Anordningen af Armén, saavelsom i enhver anden Ting, hersker der Bestikkelse og slet Styrelse. Et enkelt Tilfælde vil bevise dette. I Utah Territorium ved Salt Lake og Beaver er der nu stationeret tolv Kompagnier Infanteri og et Kompagni Kavalleri, nemlig:

Otte Kompagnier af den 13de Infanteristyrke, 486 Mand stærk, og et Kompagni Kavalleri, 60 Mand, ved Salt Lake; og i Beaver 5 Kompagnier af det 8de Regimente, 240 Mand, tilsammen en Styrke af næsten 800 Soldater i dette Territorium alene, en større Armé end den hele Militærstyrke mellem Omaha og San Francisko, udenfor Utah. Desforuden bleve ikke disse Tropper stationerede i Utah ved Befaling fra Krigsdepartementet, eller General Sherman, men ved direkte Ordre fra Præsident Grant, som er bleven narret af Dr. Newman og hans Følgesvende, samt bragt til at tro, at saadan en Armé er nødvendig forat indskjærpe Lovene imod „Mormonerne", det mest fredlige og overholdende Folk i hele Unionen. Tropperne ere ikke mer nødvendige i Utah end i Omaha for at fremtvinge Lovene; og Indianerne i Utah have altid holdt Fred med „Mormonerne".

Millioner af Penge blive saaledes anvendte hvert Aar forat opholde denne store Armé blandt „Mormonerne", hvilket Folk nyder væsentlige Fordele af dens Udgifter, medens Arizona, Wyoming og de nordenfor liggende Territorier altid ere udsatte for Indianernes Overfald og Plyndring. „Omaha Herald".

Gjennem „Deseret News" meddeles det, at en stærk Snestorm har herjet Utahs Dale, den 15de i forrige Maaned; og paa fine Steder er Sneen efter Forlydende indtil to Fod dyb. Bjergene ere fulde af Sne, som efter al Sandsynlighed

vil være et væsentligt Gode for Farmerne med Hensyn til Vandingen af deres Marker, naar Sommeren indtræder.

Alt er vel i Zion; Herrens Folk trives og gjør Fremgang i alle gode Ting, saavel i timelig som aandelig Henseende. Arbejdet paa Templerne baade i Salt Lake City og St. George gjør god Fremgang. Samvirkningsprincipet udvides i alle Grene af Industrien, og Folkenes forenede Formaal er at følge deres Lederes Raad og Formaninger, som gaa ud paa at gjøre Zion til et Opholdssted for de Rene af Hjertet, der kunne leve i Fred og Uafhængighed og selv producere deres timelige Fornødenheder, naar engang Dagen oprinder, da „Bunden vil falde ud af Babylon."

Vore Fjenders Anslag og Rænker synes ikke, uagtet deres ihærdige Anstrængelse, at have nogen videre Fremgang, og vort Haab er, at Herren, i hvad vi end skulle prøves, vil anvende endog vore Modstanderes Ondskab til sit Zions Fremme. General-Konferencen i Salt Lake City tiltraadtes den 6te April, men det var paa Forhaand vedtaget at udsætte dens Forhandlinger til 7de Mai, da den paany vil sammentræde i Tabernaklet i Salt Lake City.

Ifølge de seneste Efterretninger ere Præsidenterne Brigham Young og George A. Smith endnu i Syden (St. George), men ville forhaabentlig være tilbage i Salt Lake City inden Konferencens Begyndelse.

Ilanddrevne Vrag. Natten mellem den 28de og 29de Marts inddrev ifølge „Ringkj. A. Flkbl." i Strandfoged Anders Knudsens Strandlehn i Husby paa den private Aaberg Forstrand Barkskibet „Nina Maria" uden levende Folks Medfølge og søndersloges strax paa den anden Revle, hvorefter Ladningen, der bestod af ca. 4,000 Stkr. rundt Fyrretømmer fra 6—40 Fods Længde og 4—8 T. Diameter, inddrev paa Kysten tilligemed nogle Vragstykker, hvoriblandt et Stykke af Agterspejlet. Skibet har rimeligvis i længere Tid drevet om paa Havet, forladt af Mandskabet. Af Skibspapirer eller Andet, der kunde give Oplysning om Skibets Navn eller Nationalitet, er Intet inddrevet.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Maj 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Menneskets udvidede Evner og Egenskaber i dets fremtidige Tilstand.

Tale af Professor Orson Pratt,
afholdt i de unge Mænds literære Samfund i Ogden,
Torsdag Aften den 27. Januar 1874.

Jeg er bleven opfordret ved Broder Richards til at tale et Par Ord i de unge Mænds literære Samfund, organiseret her i Ogden, samt til saadanne Individer, som skulde være nærværende ved denne Lejlighed. Jeg efterkommer denne Opfordring med Glæde, omend jeg maa sige ved Begyndelsen af mine Bemærkninger, at jeg ikke har havt Tid til nærmere at studere Emnet, som jeg agter at tale om denne Aften; andre Pligter have været saa mange, indbefattende dem i den lovgivende Forsamling, at jeg neppe har havt et Ojebliks Fritid at hellige til dets Betragtning. Den Gjenstand, som er bleven foreslaaet at diskuteres, er: Menneskets udvidede Evner og Egenskaber i dets fremtidige Tilstand. Det er en Gjenstand, som er religiøs i sin Natur, og kan ikke ganske blive behandlet fra et videnskabeligt Synspunkt alene, thi Alt, hvad vi vide angaaende Menneskets fremtidige Tilstand, er ved guddommelig Aabenbaring, og paa ingen anden Maade; paa Grund heraf maa vi henvende os til Guds Aabenbaringer, baade ældre og nyere, henhørende til Menneskets fremtidige Tilstand, og med hvilke Evner det vil blive begavet i den tilkommende Verden. Dog maa der til denne Gjenstand knyttes mange videnskabelige Idéer ved Hjælp af en billedlig Fremstilling.

Vi finde os her i denne Verden i Besiddelse af Forstand, Lys og Sandhed i en Grad langt over enhver anden af Guds Skabninger. Sat her paa Jorden blandt Myriader af Skabninger, synes Mennesket at være mest fuldkommen, i

Virkeligheden Skabningens Mesterværk, et Væsen begavet med Forstand og Dømmekraft og med mer eller mindre Magt over alle andre Væsener paa Jordens Overflade. Dog uagtet dets intellektuelle Evner og Egenskaber er Mennesket i sin nuværende Tilstand et fattigt, svagt, skrøbeligt, faldent Væsen, Gjenstand for Nød, Lidelse, Sorg og Sygdom, og efter en stakket Tid tager det bort fra denne Handlingens Skueplads.

Det Spørgsmaal opstaar naturligvis blandt alle Folk, om dette Væsen kaldet Menneske existerer, efter at Legemet gaar tilbage til sin Moderjord, og om den forstandige Del af Mennesket vedbliver at bestaa, eller om den dør med Legemet? Der er mange Grunde for at tro, at Mennesket vil være til i det tilkommende Liv. De, som tro paa et højeste Væsen, der er istand til at skabe Mennesket og Jorden, hvorpaa det lever, maa, næsten uden Hjælp af Aabenbaring, naturlig kunne drage den Slutning, at Mennesket, som er dette højeste Væsens Hænders Gjerning, ikke var bestemt at gaa bort og blive forglemt ved Enden af denne korte Tilværelse, men at det var tilsigtet at leve herefter. Men naar vi undersøge de hellige Optegnelser om denne Gjenstand, finde vi en Overflødighed af Vidnesbyrd og Bevis til ganske at tilfredsstille os, at naar vi nedlægge disse Legemer til Hvile i Graven, hvis vi ere Hellige, nedlægge vi dem med den Forventning og med den fulde Forsikring og Haab, at de ville opstaa og igjen leve i en mer fuldkommen Skikkelse, end hvad de for Nærværende have. Vi se hen til dette, vi haabe, vi bede herom, vi søge af ganske Hjerte at blive beredte for denne Tilværelses fremtidige Tilstand og den første Opstandelse.

Naar vi undersøge guddommelig Aabenbaring angaaende Opstandelsen, finde vi, at enhver Del af dette dødelige Tabernakel, som er nedlagt i Graven, saavidt nødvendig for at danne et fuldkomment Legeme, vil blive sammenføjet og opstaa. Vi underrettes om denne Virkning i forskjellige Aabenbaringer, men mere specielt i Mormons Bog, og jeg formoder, at de unge Mænd, som oprettede dette Selskab, tro paa den hellige og guddommelige Optegnelse saavel som Bibelen og ligeledes paa Lærdommens og Pagtens Bog, derfor vil jeg henvende mig til dem og til de Personer, som tro derpaa.

I Mormons Bog finde vi Alma tale om de Dødes Opstandelse, ligesaa Amulek, og begge bevidne, at Legemerne, vi nedlægge i Graven, ville komme frem igjen, og at enhver Del vil blive gjengivet til dets fuldkomne Sammensætning; begge disse Profeter erklære, at ethvert Lem og Led vil blive sammenføjet, omendskjøndt Legemet gaar tilbage til Moderjorden, og Benene — de mest solide Dele af det menneskelige System — ville blive opløste og igjen vende tilbage til Støvet. De erklære, at Materierne ville blive bragte sammen og opbyggede paany, at Ben vil føjes til Ben, og at Kjødet, som nu bedækker disse Ben, samt Senerne og Huden, som bedække Kjødet, ogsaa vil blive gjenoprettet. Profeten Ezekiel siger i sit 37te Kapitel af sin Profeti, at Ben og Kjød, Sener og Hud vil altsammen komme frem og blive bragt ud af Støvet i et fuldstændigt Tabernakel, og enhver Ting vil blive gjenindsat i dets oprindelige Sted; ligeledes tale Profeterne Amulek og Alma om den samme Gjenstand og sige, at end ikke et Haar af Hovedet skal tabes.

Nogle ville maaske formode, at da det menneskelige Tabernakel er sammensat af visse beslægtede Bestanddele som f. Ex. Vandstof, Surstof, Kulstof og forskjellige andre elementære Substantser, som omgive

os, naar Legemet er opløst og disse forskjellige Elementer ere omspredte og forbrevne til de fire Vejr, ligesom Tilfældet er ved Forbrændelsen af Lig, og hine Elementer sammensættes med Planter, og Planterne spises af Dyr, tjenende til at forøge deres Kjød, og atter disse Dyr blive spiste af menneskelige Væsener, at disse stadige Omvexlinger af Materie fra en Tilstand og Stilling til en anden vilde forebygge det samme Legems Opstandelse igjen. Men der er adskillige Ting at tage i Betragtning i Forbindelse med denne Sag. Vi have en Aabenbaring i Lærdommens og Pagtens Bog, kaldet „Olieblabet", som siger: „I, der ere levendegjorte ved en Del af den celestiale Herlighed, skulle da annamme en Fylde af samme, netop I skulle modtage Eders Legemer, som ere de samme Legemer, I nu have." Dette synes at være saa tydelig, at vi maa tilstaa, vi skulle faa de samme Legemer.

Nu den Virkelighed, at Partiklerne, som danne vore Legemer, undergaa saa mange Forvandlinger, efter at vi forlade denne dødelige Tilværelse, gaa op i Dyrenes Kjød og derpaa hjælpe til at opbygge andre menneskelige Væseners Legemer, vilde særligen for de Vantroes Sind synes at staa i Modsætning til Begrebet om Opstandelse; og jeg tror ikke, at enhver Partikel, som nogensinde er optaget i menneskelige Skabningers System, vil opstaa med dem, jeg har ingen saadan Anskuelse. Men en tilstrækkelig Mængde Partikler, som engang har været optaget i Systemet, vil blive anvendt af den Almægtige til i Opstandelsen at skabe fuldkomne og fejlfri Tabernakler til Bolig for celestiale Aander. Den Idé, at enhver Partikel, som nogensinde var indlemmet i Sammensætningen af vore dødelige Legemer, skal gjenopstaa, er urimelig; thi hvem ved ikke, at et Menneske forandrer sig i Vægten? For Exempel, som Barn vejer det kun nogle faa Pund; det vedbliver formedelst Føden, det nyder, at voxe og tiltage i Størrelse, indtil det maaske opnaar en Vægt af 190 Pund tilligemed de 10 Pund, som det vejede som Barn. Saa svinder det igjen bort ved en eller anden tærende Sygdom, og efter nogle Maaneders Forløb vejer det sig og finder at have tabt 60 eller 70 Pund Kjød. Hvor er det bleven af? Et eller andet Sted; det er forsvunden. Det kommer sig igjen af sin Sygdom ved at tage sund og kraftig Spise til sig, og lidt efter lidt vejer det maaske 200 Pund. Et andet Anfald af Sygdom overkommer det, og det taber 50 eller 60 Pund i Vægt igjen, saaledes har i Løbet af et langt Liv med Mellemrum af Sygdom og Helbred maaske en 12 eller 15 hundrede Pund Materie taget af fra dets Legeme og atter bleven fornyet ved Føde, det har taget til sig.

Atter, vi tage Knive og skjære vore Negle saa meget, at vi sikkert kunne sige, vi i Løbet af et Aar afskjære fra vore Fingre og Tær maaske en Tomme Negl, og som Følge heraf vilde et Menneske, som lever indtil det er 72 Aar gammelt, afskjære 72 Tommer Negl, hvilket vilde være 6 Fod. Nu, kunne vi formode, at naar et Menneske opstaar fra de Døde, han da vil komme frem med 6 Fod lange Negle? (Munterhed.) Jeg kan ikke tro noget Saadant, og dog er dette en Del af Legemet; Menneskene ville i Opstandelsen have Negle i Lighed med dem, de have her, og jeg tror, de ville være af en rimelig Længde, og at en tilstrækkelig Del af Neglene paa Fingre og Tær vil blive gjengivet for at forskjønne disse Legemsdele, medens alt det Øvrige vil blive overflødig og unødvendig.

Atter, det er en almindelig Skik at klippe sit Haar. Denne Skik begynder i Barndommen fra 3 eller 4 Aar gammel

og vedbliver igjennem hele Livet, og i Løbet af et Aar afklippes maaske en 4 eller 5 Tommer Haar af Hovedet og kastes bort. I 72 Aar, hvis en Mand ikke taber alt sit Haar, vilde han muligvis afskjære Noget lig 24 Fod Haar og Skjæg. Kunne vi et Øjeblik antage, at vi i Opstandelsen skulle komme frem med et saa kæmpemæssigt Haar og Skjæg? Jeg søger slet ikke efter noget Saadant. Naar vi derfor læse i Mormons Bog, at hvert Haar paa Hovedet skal gjengives, forventer jeg ikke, at det hele af Materien, som engang har været i Haaret eller Skjæget, vil blive gjengivet, men en tilstrækkelig Del af den Materie, som engang har været i Haaret, vil blive gjengivet for at gjøre et Udseende behagelig; thi Haaret er en Prydelse.

Det er sagt af Nogle, om det er sandt eller ikke, skal jeg ikke kunne sige, at, uafhængig af Sygdom, Tab eller Gjenvinden af Kjød, en kraftig Mand vil tabe en større Del af Materien én Gang i syv Aar, saa at netop de samme Ben i vore Legemer afgive Stof, som kastes væk, og saa meget, at naar en Del af et Ben tages bort, erstattes det ved den sædvanlige Proces i at tage Føde til sig osv. Dette maa nu være, som det være vil, jeg paastaar ikke noget Saadant, omendskjøndt det er almindelig antaget af Videnskabsmænd, Læger og af dem, som have gjort Forsøg i denne Retning. Lad os forudsætte, at det er Sandhed, saa vil altsaa et Menneske, som lever til det er 77 Aar, forny sit Legeme elleve Gange i Løbet af sit Liv. Skulle vi formode, at naar Mennesket kommer frem i Opstandelsen, vil det besidde alt det Kjød, det har tabt ved Sygdom og gjenvunden ved Helbred, og alt hvad det har tabt og gjenvundet i disse syvaarige Forandringer? Hvis det er Tilfældet, vilde det have en eller to Tons Materie i sit naturlige Legeme som et Tabernakel for Aanden at bebo. Jeg kan ikke for et Øjeblik tro noget Saadant; men alt dette, undtagen saa Meget, som er absolut nødvendig for at danne et fuldkomment, passende Tabernakel til Aandens Bolig, vil være overflødig.

Hvor bliver der saa af disse overflødige Bestanddele? Dyr, Fugle, Fiske og alle levende Skabninger skulle opstaa, og dersom et Menneske i Løbet af sit dødelige Liv har optaget i sit System $^{9}/_{10}$ mere Materie, end det er nødvendig for at danne det fuldkomne, opstandne Legeme, hvorfor saa ikke lade det Overflødige gaa did, hvor det tilhører — til Dyrene paa Marken, til Fuglene i Luften og til Fiskene i Havet, at de maa faa deres Tabernakler og gjenopstaa. Det er sagt af Nogle, at der er visse Dele af Legemet, som ikke opløses. Om der er, kjender jeg ikke Noget dertil. Benene opløses, og Kjød, Sener, Hud, Tænder, Haar og enhver Del af det menneskelige Legeme, som vi kjende, vende tilbage til Støvet. Hvis dette er Tilfældet, maa der være en Fornyelse (Gjenoprettelse), thi hvis ikke Legemet opløstes, kunde der ikke være nogen Gjenoprettelse.

Vi ville nu gaa videre og spørge med Hensyn til Legemets Tilstand efter Opstandelsen; vil det da blive Gjenstand for Kummer, Sygdom og Sorg? Nej, Skriften fortæller os, paa hvilken vi støtte vore Argumenter, at naar den ny Himmel og den ny Jord ere skabte, vil Gud gjøre alle Ting ny, og der skal ikke mere være nogen Sorg eller Pine, ejheller Død, men Sorg, Pine, Graad og Død skulle falde bort; følgelig vil det udødelige Legeme blive fri for alle disse Onder, som ere komne ved Faldet. Lad os undersøge en anden Ting med Hensyn til det udødelige Legeme. Vil det blive aldeles nødvendig at modtage Næring ved Føde? Jeg spørger ikke, om udødelige Væsener

ville spise det er en hel anden Ting — men vil det være nødvendig at nyde Føde for at opholde og bevare det udødelige Legeme? Vi læse, at udødelige Væsener have nydt Føde, at endog vore første Forældre Adam og Eva, før de faldt, og medens de endnu vare udødelige, vare tilladte at betræde Edens Have, og at de havde Føde af en vegetabilsk (planteagtig) Natur, samt at de havde Tilladelse til at spise af al Frugt i Haven undtagen én. Men var det absolut nødvendig, for at de skulde forblive udødelige Væsener? Jeg betvivler det højligen. Udødeligheden var stemplet paa deres Systemer, og de vilde den Dag idag været levende, hvis de ikke havde overtraadt Guds Befalinger, om de havde nydt Noget eller ikke. I Begyndelsen levede Dyrene af Planter (Vegetabilier). I første Kapitel i første Mos. Bog læse vi: „Og Gud sagde: Se, jeg har givet Eder alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden og allehaande Træer, i hvilke er Træers Frugt, som have Sæd; de skulle være Eder til Føde. Og alle Dyr paa Jorden og alle Fugle under Himlen, og alle Orme paa Jorden, i hvilke er en levende Sjæl, har jeg givet allehaande grønne Urter til at æde; og det skete saa." I hine Dage da Adam og Eva vare udødelige, ødelagde ikke Fuglene, Dyrene og Fiskene hinanden, hvilket var et Kjendetegn paa Udødelighed. Hvis i de Dage Løven vilde æde Lammet, Ulven Kidet, og glubske Dyr sønderderrive sine Lige, vilde det have været et Bevis for, at Dødelighed dengang existerede paa Jorden; men der var ingen Dødelighed, da Mennesket blev sat i Edens Have. Hverken Dyrene paa Marken, Fuglene i Luften eller Fiskene i Havet vare dengang undergivne Døden, men alle — lig Mennesket — vare udødelige, og dog toge de Føde til sig, men den var af en planteagtig Beskaffenhed.

Vi læse, at efterat Jesus var opstanden fra de Døde, viste han sig for sine Disciple, da de vare ude at fiske, og han kaldte dem til sig paa Kysten sigende: „Børn, have I Noget at æde?" De opdagede snart, at det var Herren, som viste sig for dem; de kom til Kysten og stegte derpaa noget Fisk paa Kulgløder, hvilket Maaltid Jesus deltog i, uagtet han var et udødeligt Væsen. Men om det var nødvendig for ham at spise for at opholde sig er et andet Spørgsmaal. Kunne udødelige Væsener leve uden Føde? Ja, endog dødelige Børn kunne leve uden Føde, naar Herren ser det nødvendig. For Exempel Moses ved to forskjellige Lejligheder, da han gik op paa Sinai Bjerg, hvor han var i 40 Dage og 40 Nætter, og Skriften siger udtrykkelig, at han hverken aad eller drak i den Tid. Hvis nu en Dødelig kunde opholdes 40 Dage og 40 Nætter ved to Lejligheder, som Tilfældet var med Moses, hvorfor vilde det saa være nødvendig for en udødelig Personlighed at spise for at opholde Livet? Jeg tror, de spise, maaske fordi det er en Behagelighed, og det maa have visse velgjørende Virkninger, som vi ikke kjende Noget til; men da de ere opreiste til Udødelighed, synes det neppe sandsynlig, at denne Udødelighed vil være afhængig af at spise og drikke for deres Opholdelse. I Frelserens Erklæring til sine Apostle læse vi, at gjenopstandne Væsener ville spise og drikke, thi han siger: „Og jeg beskikker Eder Riget, ligesom min Fader beskikkede mig det, at I skulle æde og drikke ved mit Bord i mit Rige og sidde paa Throner og dømme de tolv Israels Stammer." Naar vil det ske? I Millenniet efter Opstandelsen af hine tolv Apostle. Naar Jesus nedstiger fra Himlen, ville de nedstige med ham, og naar han sidder paa sin Throne i et af Templets Sale, ville de Tolv ogsaa sidde paa deres Throne,

idet enhver vil have en særskilt Stamme af Israel, over hvilken han vil regjere; og naar Middagsmaden er færdig eller Aftensmaden, som Tilfældet maa være, ville de sidde ned ved Herrens Bord og spise og drikke i hans Nærværelse. Vi kunne sige meget Mer i Forbindelse med denne Ting, men om der er aabenbaret Noget for at bevise, at Udødelighed er afhængig af at spise og drikke, da er det mig ubekjendt.

Der er et andet Spørgsmaal, som naturlig opstaar, naar man overtænker Menneskets fremtidige Tilstand, og hans legemlige og aandelige Evner i den Periode, og det er: Vil Mennesket efter Opstandelsen behøve Søvn? Jeg tror ikke, uagtet Mange ville maaske sige, at Ting i dette Liv tjene til Forbillede paa dem, som ville finde Sted i den tilkommende Verden. Jeg benægter det i visse Ting. Der er mange Ting, som, da de oprindelig vare bestemte og organiserede, vare et Forbillede paa fremtidige Ting, eller som de ville være til herefter, men der er da mange Ting, som ikke ere billedlige paa den tilkommende Verden. Vi dø f. Ex. her; er der nogen Sandsynlighed for, at vi skulle dø herefter? O nej, Døden er en Følge af Synden, indkommen i Verden ved Faldet; den var ikke i Legemet, da vore første Forældre bleve satte i Edens Have. Mennesket bragte Døden over sig, og denne og andre Onder, der bleve indførte ved denne Begivenhed, ville falde bort, og paa Grund heraf ikke existere i den fremtidige Tilværelse. Søvnen opfrisker os her i dette Liv, og vi tilbringe omtrent en Trediedel af vor Tid i den Tilstand, og det er absolut nødvendig for vor Tilværelse i Dødeligheden; thi uden den vilde vi snart hensvinde og dø. Men fordi det er Tilfældet her, skulle vi saa derfor sige, at det er nødvendig i den tilkommende Verden? Jeg tror ikke. Det synes urimelig og som en Ufuldkommenhed i Skaberens store Værk at formode, at i omtrent en Trediedel af al fremtidig Evighed skulle forstandige Væsener forglemme deres egen Tilværelse i Slummer og ikke vide, hvad der tildrager sig omkring dem i den ene Trediedel af tilkommende Tusinder og Millioner af Tidsaldere. Det synes ikke fornuftig.

Efter at have sagt saa Meget med Hensyn til det udødelige Legeme og dets forøgede Kræfter og Egenskaber, lad mig saa spørge videre: Vil dette Tabernakel efter Opstandelsen være Gjenstand for de samme universale Love i Naturen, som nu regulere terrestriale Ting og ikke alene terrestriale men celestiale, som er Himlen og Planetsystemet oven over os? Vil Menneskeslægten, med andre Ord, være bunden af og begrænset ved de Love, som nu ere fremherskende? Vil Ilden kunne skade et udødeligt Menneske og foraarsage Pine, som Tilfældet er med det dødelige Tabernakel? Jeg tror ikke. Endog her i dette Liv ere Dødelige blevne satte i saadanne Omstændigheder, hvor de have været udsatte for den mest fortærende Ild, som Tilfældet var med Shadrach, Meschach og Abednego, de tre Hebræer, som bleve kastede i Smelteovnen, hvor Ilden var bleven gjort syv Gange hedere end den plejede at være; sandsynlig den stærkeste Hede, de vidste at frembringe, blev anvendt paa disse Guds Mænd; saa stor var den virkelig, at de Mænd, der bleve kastede deri, bleve fortærede af Ilden, undtagen de tre Hebræer. Hvis nu dødelige Væsener kan beherske Ilden, at den ikke har Magt til at svide et Haar paa deres Hoveder, hvor langt større vil ikke deres Magt være, som ere udødelige? Paa Grund heraf tror jeg ikke, at Ilden vil have nogen Magt til at opløse, ode-

lægge, skade eller at foraarsage nogen ubehagelig Virkning paa disse, som den har med os i denne Verden. Dette vil være en Tiltagen af Magt og Evne, forsaavidt som Legemet angaar, langt over, hvad vi have i dette Liv.

Atter finde vi, at her i dette Liv ere vi afhængige af en anden Lov, nemlig Tyngdekraften, som har saadan Magt over os, at med alle de Anstrængelser, vi kunne gjøre med vor legemlige Styrke, kunne vi kun hæve os et Par Fod — ved et Spring — over Jordens Overflade, og ved at bringe i Virksomhed nogle af Naturens Elementer, f. Ex. bringe en Ballon til at hæve sig ved Hjælp af Vandstofgas, eller med noget Gas, som er meget lettere end den almindelige Atmosfære, vi indaande, er en Person istand til at stige en sex á syv Mil op i Luften. Dette er i Overensstemmelse med visse Love, hvilke vi forstaa, forlange visse Materier, lettere end Atmosfæren, og som opstige i Lighed med Røg. Ville nu de udødelige Væsener være underkastede Loven for Tyngdekraften? Nej; thi naar de behage at spadsere paa Jorden — en Akt fuldbyrdet i Kraft af Loven om Tyngdekraften — kunne de gjøre det. Vi have et Exempel herpaa i vor Frelser, som efter sin Opstandelse gik om med sine Disciple, og samtalede med dem, ligeledes da han nedsteg paa det amerikanske Fastland blandt Nefiterne, gik han et Stykke og knælte ned for at bede til sin Fader, visende derved, at han i den Tid var under Tyngdekraftens Lov, det vil sige: han lod den have Magt over sig. Men han besad en højere Magt, ved hvilken han kunde kontrollere den almindelige Tyngdekraft aldeles som han behagede, ligesom Tilfældet var med hans Opstigelse fra Oliebjerget imod Tyngdekraftens Love, og en Sky skjulte ham for hans Disciples Aasyn, som stode og stirrede paa denne Scene.

Vi finde at, foruden den udødelige Frelser, ogsaa dødelige Mænd have havt Magt over Tyngdekraften, saa at de kunde opstige, som Profeten Esaias har sagt, „med Vinger som Ørne". Vi have et Exempel herpaa i Tilfældet med Filippus, som døbte Kammersvenden: saa snart han havde udført hin Ordinance, blev han bortført af Aanden, og han befandt sig i Azotus. Dette var uden Tvivl et Mirakel, som blev udført for den berømte Mand, som netop var bleven døbt, for at stadfæste hans Tro, thi ved at se et Menneske saaledes blive ført bort, vilde han utvivlsomt blive overbevist om, at det var en Mand, som var i Besiddelse af guddommelig Magt.

Atter, vi have et Exempel i Tilfældet med Nefi, som levede paa dette Fastland kort før Jesu Komme. Han blev befalet at gaa ud og advare Folket for de forfærdelige Straffedomme, som vilde komme over dem, hvis de ikke omvendte sig; og Herren gav ham Magt, saa at om han skulde sige til dette Tempel: „Bliv søndersplittet," skulde det gjøres, og om han skulde sige til dette Bjerg: „Flyt Dig," da skulde det ske, og hvadsomhelst han skulde besegle paa Jorden, skulde være beseglet i Himlen, og hvilkensomhelst Straffedom, han udtalte over Folket i Herrens Navn, skulde den fuldbyrdes netop overensstemmende med hans Ord. Han gik ud iblandt Nefiterne fra Stad til Stad, og saa stor var deres Ugudelighed, at de ikke vilde omvende sig fra deres Synder, men søgte efter at dræbe ham; men saa ofte som de samlede sig i Mængde for at styrte løs paa ham og ødelægge ham, førte Aanden ham bort til et andet Sted, at han ogsaa maatte advare dem. Hvis nu en Mand

i en dødelig Tilstand kan erholde saadan Magt og Indflydelse af Gud som at beherske og overvinde Tyngdekraftens Lov, som fængsler os til Jordens Overflade, hvor meget mer Magt vil saa ikke udødelige Væsener have?

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Maj.

Menneskeslægtens nuværende Tilstand og dens Begreber angaaende det evige Liv.

Et meget vigtigt Spørgsmaal, som kræver en nøjagtig Undersøgelse og Overvejelse, førend det besvares, er: Paa hvilket Standpunkt og i hvilket Forhold staa Menneskene til deres himmelske Fader idag? Flertallet iblandt dem følge Verdens Strøm og leve i fuldkommen Ligegyldighed med Hensyn til den store og saa væsentlig vigtige Sag: at staa i Samfund med den Almægtige og berede sig for hans Forjættelser baade i dette og det tilkommende Liv. Deres fornemste Higen og Tragten staar til at opnaa disse timelige Goder – Rigdom, Hæder og Anseelse; — Alt, som staar udenfor disse Ting, er dem ganske ligegyldig. Deres Bestræbelser staa i ren Modsætning til Skriftens Ord: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og andre Ting tillægges Eder;" thi istedetfor at efterkomme dette Raad, rette de først deres Tanke hen paa de verdslige Velsignelser, det tilkommende Livs er mer en Biting, som nok kommer af sig selv, uden nogen synderlig Stræben fra vor Side. Naar man blot kan opnaa Bekvemmeligheder og Goder i denne Tilværelse, saa er Alt vel. Herren er naadig og vil nok frelse os, hvis vi blot have Troen. Saadan er den kristne Verdens Anskuelser; men Andre, som ere Athejster eller Fritænkere, nære ikke engang den Tanke. Talen om en evig Tilværelse efter denne, og om at komme i Samfund med et højere Væsen, lyder som noget ganske Utroligt i deres Øren, og de ere strax rede til at banlyse og bestride en saadan Idé. Dette Liv er Alt for dem; de fremture i deres egne Tilbøjeligheder og Lyster, uden at overveje deres fremtidige Tilstand hinsides Sløret. Deres Valgsprog er: Lad os leve, medens vi leve, thi naar Øjet er brustent og Livet udslukket, da er vor Tilværelse endt, og Alt er forbi med os.

Omtaaget af saadanne usle Begreber, kaster Fritænkeren og Vellystningen sig, uden mindste Betænkning, ind i Verdens Hvirvel, og hvad bliver Følgen? Dag efter Dag og til enhver Tid, naar Lejlighed gives, søger han at tilfredsstille sine onde Begjærligheder. Verdens Tillokkelser ere Maalet for hans Attraa; han nedsøler

sig i Synd og alle Laster, uden at nære den ringeste Tanke om, at der er et højere Væsen, som ved og kjender alle Ting, og for hvem han engang skal gjøre Regnskab for sin Fremgangsmaade. Syndens Følger ere Sygdom, Sorg og Død; og førend han aner det, staar han tungt nedbøjet af Laster og Ugudelighed paa Gravens Rand, stuende med Rædsel tilbage paa sit hensvundne Levnet. I fulde Drag har han, forblindet af Satan og hans Haandlangere, nydt af de syndige Tillokkelser, der have mødt ham i Livet. Tidlig er hans Legems- og Aandsstyrke bleven nedbrudt, og nu staar han ved Livets Aften med sorgbetynget Sind og dyb Anger og Ruelse i sit Hjerte. Nu ser han sin egen Daarlighed og slette Vandel; nu er han ikke længer Fritænker eller Atheist, nej, Samvittigheden, som er plantet i ethvert Fornuftvæsens Bryst, har vækket ham af Syndens Dvale, og med Frygt og Bæven staar han paa Trinet til Evigheden, skjælvende for at skulle stilles for det Væsen, som han nu tror er til, men som han tidligere med Haanlatter og overmodig Foragt benægtede. Hans Legeme er plaget af Pine ved baade Dag og Nat, men dette er dog for intet at regne mod den forfærdelige Sjæleangst, som martrer ham, ved Tanken om at blive stillet for Guds Domstol. Saaledes er Enden paa et saadant Menneskes Løbebane.

Gives der mange saadanne Indvider i Verden? Ja, desværre alt for mange! Ikke saa faa blandt disse, der staa i de „Kristnes“ Samfund, fremture i et saadant Levnet; og dog omfatter Kirken dem og ser med aabne Øjne paa deres Misgjerninger, ja endog privilegerer Laster, som ere de mest anstødelige og forbandelsesværdige i vor Herres Øjne.

Ugudelighed og Last herske i den umiddelbare Nærhed af disse Mænd, der benævne sig selv Præster og Folkets Ledere, uden at de, hvilket burde være deres fornemste Pligt, optræde imod dem. Ere Medlemmerne i dette Samfund i Besiddelse af Særkjendet paa Kristi Menighed? Nej, thi deres Troslærdomme og Ordinancer are afvegne fra Kristi og hans Apostles Lære, og det Princip, hvorpaa man skulde kjende hans sande Efterfølgere, nemlig: den indbyrdes Enhed i Troen og Kjærlighed til hverandre findes kun i en ganske indskrænket Grad i deres Midte. Splid og Tvedragt hersker i deres Samfundsorden baade i guddommelige og verdslige Principer. Ikke sjælden hører og ser man, at Medlemmerne i den samme Troesbekjendelse opstaa og udgyde hinandens Blod.

Hele Samfundet bærer Kristennavnet, men er ikke desmindre splidagtig. Alle søge for det Meste at fremme deres egne Interesser, uanseet deres Guds og Medmenneskers. Det store Bud i Loven: „Elsk Herren over alle Ting og din Næste som Dig selv,“ synes ikke at vedrøre dem det Mindste. Nationen adsplittes og deler sig i forskjellige Partier, hvoraf det stærkeste søger at tilrane sig Herredømmet. Herrens Bud og Ordinancer blive forvanskede og lempede efter Folkeaandens Meninger og tomme Anskuelser, Mænd tiltage sig selv Myndighed til at forrette Herrens Hus's Ordinancer og fortolke Skriftens Ord ifølge deres egne lærde Begreber, som de ere bristige nok til at forkynde som Sandhed; Folkene ere sorgløse og lade sig blindt hen blive ledte af de Blinde, indtil de falde i Graven; thi Skriften siger: „At naar Blind leder en Blind, falde de Begge i Graven.“

Vi læse hos Esaias i det 24. Kap., hvad Følgen vil blive af Præsternes og Folkenes Afvigelse fra Herrens Befalinger: „Se, Herren udtømmer Landet og gjør

det øde, forvender dets Skikkelse og adspreder dets Indbyggere. Og det skal gaa Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue osv., — Landet skal blive saare udtømt og saare bedrøvet; thi Herren har talt dette Ord — Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de overtræde Love, forvende Skikke og gjøre en evig Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som boede i Landet, og der skulle blive faa Mennesker tilovers. Vi tro, at de nulevende Generationer ere saa nedsunkne i Vantro og Formørkelse, som nogen Slægt, der nogensinde existerede paa denne Klode, og at Guds Straffedomme, grundet herpaa, hastelig skulle komme over dem, men først maa de faa Retfærdige, som endnu dvæle blandt Nationerne, blive hjemsamlede til det Sted, hvor Herren har beredt et Tilflugtssted for dem.

De fleste af vore Medmennesker nære fuldkommen Ligegyldighed fot Alt, som er af guddommelig Oprindelse. Naar vi ønske at tale til dem om deres Sjæls Frelse, vende de Hovedet bort med Foragt, og naar vi tilbyde dem vore Skrifter og Bøger, som i klare og letfattelige Ord fremsætte Evangeliets Lærdomme, da hører man ofte de Ord: „Nej, gaa med Eders gudelige Skrifter, vi staa i et kristent Samfund og have kristne Ledere, var det Romaner, skulde vi nok kjøbe dem.“ Saaledes er Verden idag. Vildfarelser, Løgne og Opdigtelser have større Tillokkelse for dem end Herrens Ord; og det sker nøjagtig som Paulus siger til Thimotheus 4, 4.: „Thi den Tid skal komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer vælge sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandhed — men henvende sig til Fabler.“

Men hvad er det kristne Samfunds (det vil sige: de som tro paa et allerhøjeste Væsen; thi Mange staa i dette Samfund og ere ganske vantro) Forhaabning med Hensyn til deres fremtidige Tilværelse? Hvor forvente de at komme hen efter Døden? Til Himlen, er Svaret. Hvor er, og hvori bestaar deres Himmel? Det er et Opholdssted, om hvis Beliggenhed de kun besidde et Slags Indbildning, og om hvis Velsignelser de kun have et meget svagt Begreb. Størsteparten af dem have ikke den ringeste Anelse om, at de Retfærdige skulle arve Jorden, som Bibelen bærer Vidnesbyrd om. De formene derimod, at de efter Bortgangen herfra skulle fare op til de himmelske Regioner — et eller andet Sted hen i Verdensrummet, og at de der skulle komme i Samfund med Herren. Men denne deres Anskuelse, omend opløftende, er ikke desmindre en ligefrem Vildfarelse, som ikke finder den mindste Bekræftelse i den hellige Skrift. Bibelen lærer, at denne Jord skal lutres og beredes til et Opholdssted for de Gode, og at de her, efterat have gjennemgaaet denne Prøvestand, skulle arve deres Belønning, som bestaar i, at de først skulle regjere med Kristus i tusinde Aar, og efter denne Periode i al Evighed.

Verdens Ringe og Uansete nære ikke saa højtflyvende Planer, som de Store og Mægtige. Hine ere tilfredse med at forblive i denne Sfære, medens disse tragte efter noget Højere, uagtet de slet ikke berede sig for samme. Frelseren siger: „Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden.“ Disse Kristi Ord nære vi ubetinget Tillid til, og forstaa heraf, at de Fattige, Forfulgte og Undertrykte skulle gaa foran de Vise og Mægtige, naar de engang fremtræde for Dommen.

Vi Sidste Dages Hellige paastaa, at Verden gaar paa idel Afveje og gjør det, som er Vederstyggelighed i Guds Øjne; derfor trænger den til i Lighed med Ninive at omvende sig i Sæk og Aske og annamme Herrens Evangelium, som han i sin Miskundhed har aabenbaret i disse sidste Dage til Menneskenes Frelse og Ophøjelse, forudsat at de ville vise Lydighed til det og underkaste sig dets Love og Forskrifter. Vi bevidne, at dette er det sande Evangelium, der var forkyndt i Kristi Dage. Enhver vil faa den samme Overbevisning, hvis han vil ydmyge sig for sin himmelske Fader og paakalde hans Navn. Troen paa Guds Værk kan kun erholdes paa Betingelse af Ydmyghed og Oprigtighed, og at vi med sønderknust Hjerte og angergiven Aand fremtræde for Gud med Ønske om at annamme Sandheden og slutte Pagt med ham. Ingen vil blive beskjæmmet, som anvender denne Fremgangsmaade, ejheller vil han blive bedragen; thi Guds Aand vil skjænke ham en Overbevisning, som vil være urokkelig og ganske uafhængig af Andres Vidnesbyrd, hvisaarsag han ikke behøver at holde Kjød for sin Arm og tro, netop fordi Andre tro.

Vort Raad er til Alle, saavel Rig som Fattig: Forkast ikke Kristi Lære, som forkyndes i Eders Midte, førend I have undersøgt den Lad den ikke, netop fordi I høre den ilde omtalt, være Gjenstanden for Eders Ligegyldighed og Foragt. Det sande Evangelium har aldrig været populært og anerkjendt blandt Majoriteten af Menneskeslægten. Vor Frelser og hans Efterfølgere vare almindelig foragtede blandt den dalevende Generation, men ikke desmindre var deres Lære Sandhed, som bevirkede, at Forbandelse kom over dem, der forkastede den. Saaledes er det nu. Herren har paany oprettet sit Rige paa Jorden og bemyndiget sine Tjenere til at raabe Omvendelse til Slægten og forvalte dets Ordinancer. Hvo, som annammer det, skal blive salig; men hvo, som forkaster det, skal staa til Regnskab for den Almægtige paa hin Dag, da han skal dømme alle Mennesker og belønne Enhver efter sine Gjerninger.

Emigrationen.

Følgende er til Underretning for de skandinaviske Hellige, der skulle emigrere til Zion dette Foraar. Det første Selskab vil afgaa fra Kjøbenhavn den 19de Juni førstkommende. Priserne ere følgende: For en Voxen betales 148; for Børn over 5 og under 12 Aar, 74; for Børn over 1 og under 5 Aar, 30; og for Pattebørn, 5 Rigsdaler dansk. En Voxens Bagage kan have en Vægt af 90 Pund. og en Halvvoxens 45. Under Halv, ingen Bagage. Overvægten koster 1 Mark dansk pr. Pund, som maa betales paa dette Kontor. Enhver maa berede sig paa selv at bære Udgifterne ved sit Ophold i Kjøbenhavn, før Afrejsen, og til selv at forskaffe sig den nødvendige Proviant paa Rejsen til Liverpool. Emigranterne maa være her tidsnok til Skibets Afgang paa ovenstaaende Dato. Ingen maa komme, der er befængt med nogen Slags smitsom Sygdom. Med Hensyn til Rejseudstyret, saasom Bliktøj og andre Fornødenheder, maa Enhver henholde sig til sin Præsident for Underretning. Det er unødvendig at gjøre skriftlige Forespørgsler paa dette Kontor angaaende Vexler eller Rejsepenge, da vi uopholdelig ville underrette enhver Person, i hvis Favør saadanne skulde være indsendte Ingen maa komme hertil for at blive befordret hjem, medmindre de ere i Besiddelse af det fulde Beløb til Rejsen.

Undervejs fra New York til Utah maa Enhver have mindst 5 Rd. til Kostpenge. Og tilsidst: Vore Søskende, som agte at rejse med første Selskab, ville behage at indsende deres Navne tilligemed Rejsepenge senest inden den 10de Juni. Enhver, som skal emigrere, bør tage nøjagtig Hensyn til disse Instruktioner.

Korrespondance.

Norge.

Kristiania den 21de April 1874.

Ældste John Frantzen.

Kjære Broder.

Som De vel erindrer havde vi en temmelig haard Storm, ledsaget af Hagelbyger, den Dag jeg forlod Kjøbenhavn; men om De ikke har troet før, at jeg er en haardfør Sømand, saa vil De formodentlig tro det nu, naar jeg siger, at jeg ikke var det mindste søsyg paa den lange Sørejse — over Øresundet. Medens mine Medrejsende stadig vare beskjæftigede med at føde Fiskene, tilsyneladende mod deres Villie, var jeg fuldkommen vel.

Jeg fortsatte videre med Jernbanen fra Malmø Kl. 2 Eftermiddag samme Dag, og passerede over en ikke liden Strækning af Land, som jeg synes med Rette bør bære Navnet Værdiløs, da jeg kun bemærkede Sten og Lyng, med nogle yderst daarlig udseende Hytter her og der. Paa flere Steder saa jeg Kvinder med Løftestænger og Hakker i fuld Virksomhed i Marken med at rydde og opbryde Jorderne, for om mulig at faa nogle Fod Land til at saa deres Sæd i ved Foraarets Indtrædelse. Dette var mer lig det saa bekjendte Mundheld „at trække Ploven", end hvad jeg nogensinde tidligere har seet de 16 Aar, jeg har levet i Utah. Hvor haardt maa det ikke være for disse stakkels Mennesker, der i saadanne ufrugtbare Trakter skulle være forbundne til at opdrive det Nødvendige til Livets Ophold.

Samme Aften Kl. 11 ankom jeg til Jønkøping, fra hvilket Sted jeg tog videre næste Morgen over en Strækning af Land, som var tæt bevoxet med Skov, nemlig Fyr og Gran. I Massevis af Jern laa opstablet langs Banen paa forskjellige Steder, hvilket beviser, at Sverige er temmelig vel forsynet med dette Materialie. Gjennem Dagen havde vi flere smaa Snebyger, og om Aftenen gjorde Toget Holdt ved Kongsvinger. Næste Morgen oprandt med smukt og behageligt Vejr. Klokken 5¾ satte vi paany afsted; og som Jernhesten med flyvende Fart gled hen langs Glommens Bred gjennem det romantiske Bjergland, med sine sneklædte Toppe, kom jeg uvilkaarlig ligesom i Fantasien til at tænke paa, at jeg passerede gjennem de stolte Klippebjerge i det fjerne Vesten, paa Rejsen til det skjønne Land Utah, hvor jeg drømmende snart ventede at se mine Kjæreste her paa Jorden; men ak! hvor blev jeg ikke skuffet i mine hjemlige Betragtninger, da jeg

efter en meget behagelig Rejse pludselig opvaagnede og befandt mig i Norges Hovedstad, Kristiania.

Jeg ankom hertil den 19de Kl. 9, 35' Fmdg., og blev venlig modtaget af Præsident Andersen og Brødrene Torgersen, Winge samt alle de Hellige. Jeg har følt udmærket i Aanden siden min Ankomst, og min Helbred er ganske god. Vi have havt en overmaade god Konference, som varede i to Dage. Vore Forsamlinger have været talrig besøgte af baade Hellige og Fremmede; og uagtet vor store og prægtige Forsamlingssals Størrelse maatte Mange gaa bort, uden at høre vort Vidnesbyrd, da alle baade Sidde- og Staapladser vare optagne. Salen var altid ganske opfyldt af Tilhørere; og Guds Aand var i rigt Maal udgydt over hans Tjenere, som talede med megen Kraft til de Tilstedeværendes Opbyggelse og Belærelse. Alles Aasyn skinnede af Glæde og syntes at udvise almindelig Tilfredsstillelse.

Rapporterne fra de forskjellige Dele af den norske Mission ere meget gode. Ordet lyder, at Udsigterne for Evangeliets Fremme aldrig have været saa lovende som for nærværende Tid. I Mængdevis af vore Bøger og Skrifter ere blevne udbredte; og paa sine Steder synes der at være ikke ringe religiøs Opvækkelse blandt Folket. Her i Kristiania gives der Mange, som ransage vore Lærdomme og ere flittige i at besøge Forsamlingerne. Flere tillægges Menigheden, og i Aftes bleve Fire døbte.

Det ser ud til, uagtet Verdens Modstand, at Herren vil have det profetiske Ord opfyldt, som siger: „Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk, og jeg Herren vil lade det hastelig komme i sin Tid."

Broder Winge blev indkaldt for Retten i Laurvig, anklaget for at have prædiket Evangeliet; men da han fremlagde sit amerikanske Borgerbrev, lode de ham gaa. En Broder i Odalen er nylig bleven beværtet med „Vand og Brød" for at have uddelt Nadveren. Med Undtagelse af disse Akters Udførelse er Øvrigheden meget human og forekommende. Det glæder mig at finde Kristiania Konference i en saa god og trivelig Forfatning. Pr. Andersen er fuld af Liv og Nidkjærhed for at udbrede Lys og Sandhed blandt sine Medmennesker. „Stjerne"-Subskribenternes Antal er forøget med 90, siden hans Ankomst. Han besidder alle de Helliges Tillid og gode Følelser.

Sangkoret gjør god Fremgang. Igaar Aftes beærede de os med mange smukke Melodier. Et Præstemøde vil blive afholdt iaften. Paa Torsdag skal holdes Forsamling; og saa, om Gud vil, agter jeg i Forening med Broder Andersen at afgaa til Stokholm.

Kjære Broder Frantzen, jeg føler taknemmelig for at være agtet værdig til til at virke for Guds Riges Opbyggelse paa Jorden i disse de sidste Dage; og jeg ved, det vil bestaa evindelig. Modtag i Forening med Alle i Nr. 14 en kjærlig Hilsen fra

Deres Broder og Medarbejder
i Sandhedens Sag,
C. G. Larsen.

Danmark.

Kjøbenhavn, den 18de April 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Da jeg for faa Dage siden er kommen hjem fra en Tur i Missionen, vil jeg benytte Lejligheden til at give Dem en kort Beretning om Tilstanden i samme. Jeg har i min Ufuldkommenhed virket her i to Aar, under hvilket Tidsrum jeg har havt god Anledning til at blive bekjendt med Aanden, som besjæler saavel de Hellige som Folket i Almindelighed.

Tiden for Missionsvirksomheden begynder nu at tage af, eftersom Foraarsarbejdet, der har sit Krav paa Folkenes Opmærksomhed, nu begynder at nærme sig. Jeg har derfor anseet det vist, at lade endel af Brødrene, som under Vinterens Løb har missionæret, tage Arbejde i deres timelige Forretninger. Gjennem afvigte Vinter have vi været 21 Missionærer, som udelukkende have virket i Evangeliets Tjeneste. Foruden disse har der i Kjøbenhavns Gren, under Forstanderens Ledelse, arbejdet 6 Kreds- og 6 Hjælpelærere samt 14 Hjemmemissionærer, som have missionæret i Kjøbenhavn med Omegn og indbudt Folkene til Forsamlinger. En lignende Organisation har der ogsaa været i nogle af de andre Grene.

Ifølge min Følelse er der gjennem den forløbne Vinter aflagt et kraftigt Vidnesbyrd i denne Konference, og Bøger og Smaaskrifter til en Værdi af ca. 270 Rd. ere udbredte blandt vore Medmennesker. Paa den sydlige Del af Sjælland er der afsat en betydelig Mængde Skrifter. Som et Exempel vil jeg anføre, at én af de tre Missionærer, som have virket dersteds, alene har solgt for 50 Rd. Den samme Broder nød den Ære, fordi han havde udspredt Herrens Ord, at blive kjørt af Sognefogden til Herredskontoret i Storehebdinge, hvor dog Sagen endte uden videre Ulejlighed for hans Vedkommende, med Undtagelse af, at han maatte gaa tilbage igjen, da Sognefogden ikke syntes tilbøjelig til at kjøre ham mer.

Efter den Kundskab, jeg har, tror jeg, at Folket i denne Del af Vingaarden har faaet mer Vidnesbyrd end paa noget andet Sted i den skandinaviske Mission. Dog finder det skrevne Ord Indgang i nogle Egne, og paa visse Steder kommer Folket ofte i flokkevis til Forsamlingerne. I Vinter have vi missionæret mest i de Egne, hvor vi ikke tilfulde vare bekjendte med, hvorvidt Befolkningen havde Kundskab om vor Lære eller ikke; dog vi have ikke fundet en Plet i denne Konference, uden vore Medmennesker mer eller mindre ere blevne bekjendte med vor Religion. Ifølge min Anskuelse, da føler jeg, at om Herren idag skulde behage at borttage Evangeliets Budskab fra disse Øers Beboere, saa vilde de ingen Undskyldning have; thi nu har det været forkyndt her i over 20 Aar. Mit Hjerte bedrøves, naar jeg ser den Ligegyldighed, som udvises — endog af disse, der nære Tro paa vore Lærdomme; thi jeg ved, formedelst den Hellig-Aands Vidnesbyrd og Profeternes Ord, hvad deres Endeligt vil blive, hvis de ikke adlyde Herrens Befalinger. Dette er ifølge Frelserens Lignelse om Nadveren: — De kunde ikke komme paa Grund af denne eller hin Forhindring, hvorover Herren blev vred og besluttede, at de ikke skulde smage hans Nadver. Mon det ikke vil gaa den nulevende Slægt ligedan? thi de forkaste jo Indbydelsen. Lad os tage Frelserens Ord, som lyder: „Det bør det Skriftens Ord

at fuldkommes." Og saaledes sker det i vore Dage; thi Folket er nu som tidligere: de give ikke Agt paa Tidernes Tegn og Profetiens Ord.

Min sidste Tur var til Bornholm, hvor jeg i Forening med Ældste J. Hansen og Grenens Forstander afholdt flere Forsamlinger, hvilke alle vare vel besøgte af saavel Fremmede som Søskende. Fem af disse vare bekjendtgjorte i Aviserne; og Præster, Lærere og Folket i Almindelighed vare indbudte. Til Afholdelse af én af disse Forsamlinger havde vi lejet Raadstuen i Aakirkeby, ved hvilken Lejlighed flere hundrede Mennesker vare nærværende. Alt var fuldkommen Ro og Orden; og Herrens Aand var udgydt over os. En af Præsterne, af hvilke vistnok flere vare tilstede, blev gjennem Avisen bebrejdet, fordi han ikke havde traadt frem og forsvaret sin Religion og værget sine Faar mod „Mormonernes" forførende Lærdomme.

Nogle faa Personer paa denne Ø ere i Vinterens Løb blevne tillagte vor Menighed, hvilket er mer, end hvad der er skeet for flere Aar. Dette Lands Beboere have annammet et stort Vidnesbyrd. Flere Hellige leve paa denne Ø, saa vel som paa andre Steder i Konferencen, der have staaet i vor Kirke, ligesiden Evangeliet først forkyndtes i disse Lande; nogle af disse skulde det glæde mig at se udfriede dette Aar. De Hellige i Almindelighed føle varmt for Herrens Sag, og opfylde deres Pligter efter bedste Evne.

Brødrene, som have virket i Forening med mig i Evangeliets Tjeneste, ere trofaste og nidkjære for at fremme Guds Sag; og jeg føler af ganske Hjerte til at nedbede den Almægtiges Velsignelse over dem. Jeg ved, om de forblive trofaste, ville de ingenlunde miste deres Løn.

Der er mange Ting, som jeg kunde ønske at berøre; men af Frygt for at lægge for meget Beslag paa Deres Opmærksomhed, vil jeg nu slutte mine Bemærkninger med at sige, at jeg for mit Vedkommende føler vel paa baade Aand og Legeme og ønsker fremdeles at virke for Herrens Sag, hvorsomhelst min Lod skal blive kastet. Haabende, at disse Linier maa finde Dem i Nydelsen af Herrens Velsignelser, saavel aandelige som timelige, og at De maa have en behagelig Tid ved Deres Overværelse af de forskjellige Konferencemøder, tegner jeg med kjærlig Hilsen

Deres Broder og Medarbejder
i Fredens Evangelium,
P. C. Carstensen.

Blandinger.

Ifølge „Deseret News" kunne vi meddele følgende:

Præsidenterne Brigham Young og George A. Smith med Selskab afrejste fra St. George den 6te April paa Gjennemrejse til Salt Lake City. De agte paa Rejsen at afholde Forsamlinger i de forskjellige Setlementer, de komme til at passere.

Tempelarbejdet i Salt Lake City skrider fremad med raske Skridt. — En livlig Virksomhed hersker paa Tempelgrunden, hvor en anselig Styrke af Stenhuggere ere beskjæftigede. Man kan fra den tidlige Morgenstund til Solens Nedgang høre

den melodiøse Klang af Hammerslagene paa den haarde Granit. Tre Skifter ere fuldendte paa Ydermurene; og Granitblokke til endnu sex ere under Arbejde, hvilket vil udgjøre i det Hele ni Skifter. For Indremurene er der et endnu større Antal forberedt.

Marts har været en meget urolig og stormende Maaned i Utah Territorium; men det urolige Vejr er nu omtrent tilende, da Maj begynder at nærme sig. Store Flokke af Graagjæs saaes den 28de Marts at flyve over Salt Lake City paa deres Vandring til de nordlige Egne. Dette er i Zions Dale et godt Tegn paa Foraarets Nærmelse.

Alt er vel blandt Herrens Folk, de trives og gjør Fremgang, uagtet vore Fjenders Bestræbelser paa at betage dem deres Rettigheder. Pengeomsætningen er flau, men Folkene have i Overflødighed af alle Goder.

Den saa berygtede McKee Bill, fremlagt i Kongressen mod „Mormonerne" er takket være de dygtige Kæmper i Repræsentantskabet bleven henlagt til nøjere Overlæg af hele Huset. Der er ingen Sandsynlighed for, at den vil blive optaget under den nærværende Session; thi at faa den frem før, vil fordre to Trediedele af Stemmerne, hvilket vil være mer end tvivlsomt.

New York, den 25de April. Missisippi er igjen traadt over sine Bredder og har oversvømmet Dalen Onachilay, Byen Monroe og 27 Plantager. Tusinder af Mennesker ere stedte i den største Nød.

Petersborg, den 25de April. Imellem Petersborg og Kronstadt ligger der fast Is. Søværts fra er der ankommet et Dampskib til Kronstadt.

Anders Poulsens Hustru, Caroline, er den 9de Marts afgaaet ved Døden i Richfield, Sevier County, Utah. Den Afdøde var født den 7de Januar 1849 paa Fyen, Danmark, og døde som en trofast Sidste Dages Hellig.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Maj 1874.* Pr.: 6 Sk. pr Expl.

Menneskets udvidede Evner og Egenskaber i dets fremtidige Tilstand.

Tale af Professor Orson Pratt,
afholdt i de unge Mænds literære Samfund i Ogden,
Torsdag Aften den 27. Januar 1874.

(Fortsat).

Atter, vi ere begrænsede i vor Hørelse ved Lovene, som omgive os. Hvilket Menneske har nogensinde hørt en Lyd 50 eng. Mile borte? Der kan have været saadanne Individer, men i Almindelighed er der, tør jeg sige, meget faa Mennesker paa Jordens Overflade, som nogensinde have hørt en Lyd 30 Mile igjennem Luften; paa Grund heraf er den Evne at høre, igjennem det dødelige Tabernakels Organer, ved Atmosfærens Bevægelse, som fortsætter Lyden, temmelig indskrænket i dens Virkning. Men vil denne Evne saaledes blive begrænset i den udødelige Tilstand? Jeg tror ikke. Jeg formener, det vil blive let at høre, ikke alene i længere Afstand, men ogsaa igjennem et mer fuldkomment Element, som vil befordre Lyden med langt større Hurtighed, end den nu gjennemtrænger vor Atmosfære. Vi vide Alle, at Lydens Hurtighed er foranderlig. Ved Havets Overflade, hvor Luften er tæt, bevæger den sig omtrent 1180 Fod i Sekundet, altsaa behøver den næsten 5 Sekund til at gaa én Mil, som er en meget langsom Bevægelse, dog temlig hurtig i Sammenligning med vore Jernbaners. Forsøg have godtgjort, at med en mer fuldkommen Substants til at føre den, vil Lyden bevæge sig meget hurtig. Læg f. Ex. dit Øre til et Rør, hvis anden Ende er under Vandet, lad en Klokke ringe, som er posteret i nogle Mils Afstand under

Vandet, og Du vil finde, at Lyden vil bevæge sig igjennem Vandpartiklerne langt hurtigere end igjennem Atmosfæren.

Atter: lad en Række Tømmer blive føjet sammen i en Strækning af en eller to Mil, og frembring en Lyd ved Enden af Træet længst borte fra Dig, og Du vil finde, den vil naa dit Øre i langt kortere Tid, end om den skulde bevæget sig gjennem Atmosfæren. Eller tag Metalstænger og sammenføj dem, frembring en Lyd paa den modsatte Ende, hvor Du staar, og det vil vise sig, at den vil fare mange Gange hurtigere gjennem Metalstængerne end gjennem Atmosfæren; heraf se I, at Lydens Hurtighed i Virkeligheden beror paa Elementets eller Substantsens Natur, gjennem hvilket den føres.

Nu, hvad borger os for, at ikke det udødelige Legeme maa være saadan konstrueret, at der kunne være visse Væsker — Væsker, som vi maaske ikke ere bekjendte med — værende imellem de forskjellige Verdener — visse tynde elastiske Materier, saa fine i deres Natur, at vi ikke kunne bemærke dem med det naturlige Øje, eller opdage dem med nogen af det dødelige Legemes Sanser, dog maa det udødelige Øre blive saaledes dannet, at denne forfinede Substants kan overføre Lyden med selve Lynets Hurtighed. Der kan godt være saadanne Ting i Naturen, og vi kunne ikke sige, de ikke existere. Vi vide, hvad Lyset angaar, at det overføres fra den ene Verden til den anden ved de bølgende Bevægelser af den klare Æther, som findes i Verdensrummet mellem Kloderne; følgelig, om disse bølgende Bevægelser kunne skride fremad for Tusinder og Tusind Millioner af Mil, beviser det os, at hele Rummet er opfyldt af Æther, som vi ikke kunne se, og dog vide vi, den maa være til for at overføre Lyset.

Lad os formode, at denne samme Slags Æther eller nogen anden Substants, som ikke under alle Omstændigheder vil virke paa Øjet, men som alligevel vil være modtagelig for Lydens Indtryk, da vil ogsaa Lyden, Røsten eller Larmen fra én Verden kunne overføres igjennem hint Middel til de udødelige Væsener i en anden Verden. Der er intet Urimeligt i dette. Det kan være uoverensstemmende med vore nuværende indskrænkede Begreber; men det er ikke uoverensstemmende med den Almægtiges Magt, som behersker alle disse Materier. For at bevise dette, vil jeg henvise Eder til hin Aabenbaring i Lærdommens og Pagtens Bog, kaldet „Oliebladet". Vi læse deri, at naar den første Engel af de syv skal støde i sin Basun, skulle alle Nationer, Slægter og Tungemaal paa Jorden høre det. Vil det, at den er saa meget højere end nogen Lyd, vi nu høre, bevirke, at den vil høres af alle Nationer og Tungemaal? „Ethvert Øre," siger Aabenbaringen, „skal høre Lyden af den Basun"; det vil være Noget, som alle Slægter, Folk, Tungemaal og Nationer paa hele Jordens Overflade ville være istand til at bemærke eller forstaa. Der maa være et eller andet Middel, ved hvilket denne Lyd overføres, forskjellig fra vor Atmosfære, eller med andre Ord: Herren vil med sin mirakuløse Magt bringe denne Lyd til at gjennemtrænge Atmosfæren paa en anden Maade, end den nu gjør, thi hvis det tog 5 Sekund for den Basuns Lyd at gaa én Mil, vil det tage en lang Tid for den at gaa otte, ti eller femten Tusind Mil for at naa de forskjellige Jordens Nationers Øren. Beviser ikke dette, at Gud vil paa den Tid enten paavirke Menneskets Øre eller sætte andre Materier i Forbindelse med vor Klode, saa at Lyden saa meget hurtigere maa blive fort afsted end for nærværende

Tid? Hvis nu denne Forandring foregaar blandt dødelige Børn, hvad maa vi saa ikke vente blandt de udødelige? Er det ikke rimelig at tro, at blandt dem vil der ikke alene være tiltagen Evne i at høre, men der vil ogsaa herske en tiltagende Lettelse med Hensyn til Herrens Forbindelse med de forskjellige Verdeners Beboere?

Dernæst ville vi berøre Synsevnen, som uagtet den ikke er saa indskrænket som Høreevnen, dog er begrænset, hvad mørke Legemer angaar. Hvilken Skabning blandt alle Dødelighedens Børn er istand til at skue ind i vor Klodes Dybheder, uden Guds Aands mirakuløse Magt hviler over ham? Intet levende Menneske kan gjennemskue en mørk Ting, og intet naturligt Menneske kan med sin Synsevne udforske Jordens Indre. Den er ikke gjennemsigtig for menneskelige Skabningers Synsorganer, tilsyneladende kommer intet Liv frem deraf, som kan paavirke Menneskets optiske Nerver og frembringe Synssansen. Mennesket kan i denne Tilstand kun se de Gjenstande, fra hvilket Lyset udsender Straaler. Skulle vore Sanser blive saa indskrænkede, naar vi modtage vore udødelige Legemer? Paa ingen Maade. Udødelige Væsener ville saa deres Synsevner saa meget forstørrede, at de ville være istand til at gjennemskue Jorden lige saa let, som de kunne se Tingene omkring dem eller de Legemer, som bevæge sig i Himmelrummet. Jeg vil henvise Eder til den nyere Aabenbaring, for at bevise, at udødelige Væsener skulle være istand til at se igjennem mørke Legemer og i Materier, fra hvilke det naturlige Lys ikke udsender Straaler, hvilket ikke er nogen dødelig Skabning mulig. I, blandt mine Tilhørere, som ere bekjendte med det lille Værk, kaldet „The Pearl of Great Price“ — en meget kostelig Bog, fordi den indeholder mange vigtige Lærdomme, givne ved Aabenbaring — ville erindre Aabenbaringen til Moses. Han spurgte Gud angaaende Himlens og Jordens Skabelse og erholdt den Underretning, som indeholdes i 1ste Mosebog. Men for den Tid havde han et mærkværdigt Syn i Henseende til Jorden. Aabenbaringen underretter os derom i følgende Udtryk: „Moses blev igjen iklædt Herrens Herlighed, og han saa enhver Jordens Partikel, og der var ikke en Partikel af den, som han ikke saa, fattende det ved Guds Aand.“ Nu, dette var et meget udstrakt Syn. Han saa Noget, som I eller jeg aldrig have seet, medmindre vi have havt et lignende Syn. Man tænke sig et Menneske her i Dødelighedens Tilstand blive tilladt at se ind i Jorden, hvis Middel-Axe er beregnet til 1716 geografiske Mil, og ikke alene udforske store Dele af dens Indre, men ogsaa opdage enhver af dens Partikler. Der var ikke én Partikel, uden han kjendte den ved Guds Aands Inspiration.

Hvad Modbevis have vi for, at ikke Guds Aand, som er til i Forbindelse med Elementerne, kan udvide en Enkelts Syn, saa at han endog kan se lige til den uigjennemtrængelige Jords Midtpunkt med samme Lethed, som han kan se Gjenstandene rundt om sig paa Jordens Overflade? F. Ex. hvilket menneskeligt Væsen har nogensinde seet den mindste Partikel af Naturens Elementer? Vi kunne se deres Sammensætning, vi kunne se dem, naar de ere sammenføjede til en fuldkommen Størrelse for vort Syn; vi kunne gjøre Instrumenter, som ville forstørre en almindelig Flues Øje, saa det faar en Diameter af tolv Fod; vi kunne med disse i en Draabe Vand se Skabninger, som tilsyneladende have en Længde af to eller tre Tommer, men med det blotte Øje kunne vi aldeles ikke opdage dem.

Hvis nu intet levende Menneske, uden Guds Aands Hjælp, nogensinde har været istand til at afsløre endog ét af disse elementære Atomer eller Partikler, hvor storartet maatte ikke Mose Syn da have været, — et Menneske i Dødeligheden — sat istand til at opdage enhver Partikel i Jorden, under saavelsom paa Overfladen? Naar et Menneske i en dødelig Tilstand kunde faa sin Synsevne saa forstørret, at det kunde se alle disse Partikler paa en Gang, hvad maa vi saa vente, naar vi ere udødelige og sandsynlig fri for alle Dødelighedens Ufuldkommenheder? Vi kunne forvente, at det udødelige Væsen vil faa sit Synsorgan saa udvidet, at det kan ikke alene gjennemskue med Lethed enhver Jord-Partikel, men ogsaa kjende Partikler, hørende til Millioner af Verdener lig denne. Jeg kan ikke se Noget, der vil hindre et udødeligt Væsen fra at faa sit Syn udvidet i en langt højere Grad end som den dødelige Moses, før han erholdt Kundskab om denne Skabelse.

En anden Ting paakommer mit Sind i Forbindelse med dette. Jeg læse i den samme „Pearl of Great Price“ i Henseende til den store Udstrækning af Antallet af den Almægtiges Skabninger omtrent følgende: „Enok saa Herren og de himmelske Hærskarer græde over Verdens faldne Indvaanere, og han undrede sig derover og sagde til Herren: Hvorledes kan Du græde, Du som er en hellig og evig Gud, og om det var mulig, at Mennesket kunde tælle alle Jordens Partikler og Millioner af Verdener lig denne, vilde det ikke være en Begyndelse til Antallet af dine Skabelser, og dine Boliger udstrækkes endnu, dog er Du dér, din Throne er dér, og fremfor alle Skabelser, Du har dannet, har Du taget Zion til din egen Barm?“ Herren sagde Enok Grunden, hvorfor Himlene græd og udgøde deres Taarer ligesom Regn paa Bjergene, han sagde ham nemlig, at det var paa Grund af Jordens Indbyggeres Ugudelighed. Og Herren sagde: „Hellighed og Uendelighed er mit Navn, og jeg udstrækker min Haand og opholder alle Skabninger, som jeg har dannet, og mit Øje gjennemskuer dem tillige.“

Se I saa ikke den uhyre Magt og Evne, som den Almægtige har? Hans Skabelser ere saa talrige, at Antallet af Partikler, som denne Jord bestaar af, vilde ikke være en Begyndelse til dem, dog kan Herrens Øje gjennemskue alle disse, og han kan holde dem alle, om det skulde være, i sin Haand. Ikke naturlig, ikke holde dem i det Hule af Haanden, som vi kunne gjøre med en Kugle eller en Appelsin, men med den Magt, han besidder, kan han holde dem, og hans Øje kan gjennemtrænge dem. Vilde ikke dette være et langt mere omfattende Syn end det, Moses havde, da han var under Indflydelsen af Guds Aand? Jo, thi han var kun istand til at se denne ene Skabelses Partikler, en Ubetydelighed blandt Guds Gjerninger, medens Herren var istand til at gjennemskue alle disse Verdener, som Enok taler om. Viser ikke dette en tiltagende Evne hos dem, som ere udødelige, i den fremtidige Tilstand? med andre Ord, iblandt dem, som bebo de celestiale Verdener? Visselig, det gjør.

Skulle vi blive Herren lig, eller ere vi et andet Slags Væsener, saa meget forskjellige fra ham, at vi aldrig kunne tænke at naa hans høje Stilling? Hvorledes kan det være? Hvem ere vi? Vi ere blevne fortalte ved guddommelig Aabenbaring, at vi ere Guds Sønner; vi ere blevne underrettede i Profeten Josephs Syn med Hensyn til disse forskjellige Skabelser, og at „Indbyggerne paa dem ere avlede Sønner og Døtre til Gud.“

Virkelig! Avlede Sønner og Døtre til Gud? Indbyggerne i disse Verdener? Ja. Dette stemmer overens med, hvad det ny og gamle Testamente samt de forskjellige Aabenbaringer, som Gud har givet, klarligen viser — at Gud er vore Aanders Fader. En Skribent i det ny Testamente siger: „Elskelige! nu ere vi Guds Børn" — det er i dette Liv — „og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde, men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige." Ikke ulige ham, ikke saa meget forskjellige fra ham, at den ene vil være endelig og den anden uendelig, men „vi skulle vorde ham lige."

Dette er rimelig og fornuftig. Ethvert Slags Væsen, med hvilket vi ere bekjendte, avler sit eget Slags, og Afkommet, enten Mennesker, Firben, Fugle eller Fiske, voxe op og blive lig sine Forældre. Dette er en almindelig Lov i Naturen, saa vidt vi vide; derfor, hvis vi ere avlede Sønner og Døtre til Gud, hvis vi ere hans Afkom, da er han vor Fader, og hvorfor adskille Mennesket fra hele den øvrige Skabning og sige, at det ikke kan blive lig sin Fader? Naar alle andre Væsener blive deres Forældre lige, hvorfor skulle ikke vi blive det samme? Og naar vor Fader og Gud kan gjennemskue alle hine Skabninger, som ere omtalte af Enok, samt hans Øje opdage, hvad der tilbrager sig blandt dem alle, hvorfor kunne ikke saa hans Børn blive ham lige i denne Henseende? Dette er, hvad den elskede Discipel Johannes Aabenbareren, en af de tolv Apostle, troede. Han siger: „I Elskelige, nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige." Omendskjøndt vi her ere knyttede til Naturens Love og ere Børn af det almægtige Væsen, som behersker hele Naturen og alle omtalte Verdener, forvente vi at blive ophøjede, og at de Egenskaber, som vor evige Fader besidder, ville fuldstændig blive udviklede i os, og at vi ogsaa skulle blive istand til at gjennemskue Verdensrummets Umaadelighed og skue vor Faders Hænders Gjerninger.

Det er tidt sagt om os, at vi skulle være i Guds Nærhed, naar vi blive udødelige og fuldkomne Væsener. Vi ere nu ikke i hans Nærværelse; Faldet har nedladt et Slør mellem os og vor Fader og Gud. Dette Slør forhindrer ikke den Almægtiges Øje i at se og opdage hans Børns Handlinger; men det forhindrer os, medens vi ere i denne dødelige Tilstand, fra at skue hans Nærværelse, medmindre vi sønderrive dette Slør ved vor Tro og Lydighed, og lig Jareds Broder ere tilladte at komme i hans Nærhed. Men for at være i Guds Nærhed er det saa absolut nødvendig, at vor Jord maa blive flyttet fra sit Sted i Solsystemet og blive bragt hen i en betydelig Afstand — ud i Himmelrummet? Er dette virkelig nødvendig? Hvad forstaa vi ved at være i Guds Nærværelse? Maa dette nødvendigvis ske for at vi kunne komme i det samme Naboskab eller inden faa Alen eller Fod fra Ham? Jeg tror ikke. Vi arbejde nu under Faldets Ufuldkommenheder, og paa Grund heraf udelukker et Slør os fra hans Nærværelse; men lad Faldets Følger blive fjernede, saa at Menneskeslægten igjen maa være istand til at skue deres Faders og Skabers Aasyn, da ville de være i hans Nærværelse.

Skulle Menneskenes Aander, før de modtage deres gjenopstandne Legemer, vende tilbage til Guds Nærhed? Ja. Læs, hvad Alma sagde til sin Søn Corianton om denne Gjenstand, beskrivende Aandens Tilstand mellem Døden og Opstandelsen. Han siger: „Det er bleven mig tilkjendegivet ved en Engel, at alle

Mennesfers Aander, saa snart som de ere døde, enten onde eller gode, skulle vende tilbage til den Gud, som gav dem Liv", det vil sige, de gaa tilbage til hans Nærværelse. Dog blive de Onde igjen kastede ud i det yderste Mørke, deres Herres Aasyn bliver igjen skjult for dem, et Slør bliver nedladt imellem dem og deres Fader og Gud. Men hvorledes er det med de Retfærdige? Naar de gaa tilbage og se deres Faders Ansigt, ville de vedblive at skue hans Aasyns Glans, og stedse have det Privilegium at se ham. De have vendt tilbage til deres gamle Hjem, til den Gud, som gav dem Livet, til deres Boliger og bekjendte Steder, hvor de boede for Tidsaldere tilbage, før de kom her. De ere sendte tilbage for at møde Bekjendte af deres Familie og Venner, og deres Erindring vil saaledes tiltage og fuldkommes, efter at de forlade dette Legeme, at Tingene i deres forrige Tilstand og Stilling ville komme til deres Erindring, og de ville se tilbage paa dette korte Ophold, kaldet Tid, i hvilken de have levet 70, 80 eller 90 Aar, blot ligesom en Drøm, et Nattesyn, i hvilket de forrige Tidsalderes Ting bleve tilslørede for deres Hukommelse; men naar de gaa tilbage til deres gamle Hjem, ville de faa en klar Opfattelse af alle disse Ting, og være bekjendte med deres Faders, og hans énbaarne Søns Skikkelse samt Millioner paa Millioners Aasyn af deres Brødres og Søstres Aander, med hvem de engang levede. Og de Ondes Hukommelse skal, siger Alma, efter at de forlade dette Legeme, udvides saa meget, at de ville have en tydelig Erindring om deres Brøde. Her have de forglemt mange Ting, hvorved de have mishaget Gud, men i hin Tilstand, før Opstandelsen, ville de klart kunne erindre al deres Ugudelighed, som vil antænde en uudslukkelig Ild hos dem, frembringende i deres Barm en Følelse af Pine, Sorg og Bekymring, fordi de have syndet imod deres egen Fader og deres egen Gud og forkastet hans Raad.

At gaa tilbage til Guds Nærhed er at opnaa en Stilling, hvori hans Person kan blive seet. Det menes i ethvert Tilfælde ikke, at Folk, som vende tilbage i hans Nærværelse, øjeblikkelig skulle komme inden nogle faa Alen, eller inden en kort Afstand fra hans Person. Er der nogen Aabenbaring til at bevise dette? Ja. Jeg har allerede anført, hvad Herren sagde i Henseende til alle disse Skabelser. Han sagde, at fremfor dem alle, som han har skabt, har han taget Zion til sin egen Barm. Hvis han nu har taget Zion til sin egen Barm ud af disse talrige Skabelser, skulle de ikke blive samlede paa et lille Sted af nogle faa „rods'" (eng. Maal) Tvermaal for at komme i hans Nærværelse? Om ethvert Zion ikke optog mer Rum end en lille Del af vor Klode, dog hvad Verdenerne angaa, da ere de mer utallige end Millioner Kloder lig denne, hvorledes kunde de da alle indtage en saa lille Plads og komme lige i Nærheden af Herrens Person? Dette kunde ikke ske. Men lad det være tilstrækkelig at sige, at naar Sløret borttages, vil en Verden, hvor fjern den end er, dog være i Guds Nærværelse.

For at gjøre dette mer indlysende, vil jeg tage et Billede, vel kjendt blandt Dødelighedens Børn. Vi have f. Ex. i det nuværende Aarhundrede opfundet et Meddelelsesmiddel i Telegrafen, ved Hjælp af hvilken vi i dette Lokale i Ogden med særlig Lethed kunne samtale med Folk i London, og de kunne ved Hjælp af Metaltraaden, nedlagt paa det store atlantiske Havs Bund, svare paa omtrent to Sekund. Denne forunderlige Opfindelse har paa en vis Maade formindsket Afstanden mellem Indbyggerne i Ogden

og London Folk her i det forrige og de foregaaende Aarhundreder maatte vente en lang Tid, for de kunde erholde en Efterretning fra London; men nu udfordres der kun et Par Sekund dertil. Vi ville forudsætte, at det stod i et Menneskes Magt — hvilket ikke er Tilfældet — at høre saavelsom tale ved Hjælp af Telegrafen. Idet vi antage, at vi ved et saadant Middel kunde høre Folk i London, eller om vi med Lethed kunde gjøre, hvad der staar omtalt i Lærdommens og Pagtens Bog, da den første Engel skal støde i sin Basun, saa hele Jordens Befolkning skal høre hans Ord: Jeg siger, antagende, at der fandtes et saadant Middel, hvorved vi kunde høre Folk tale i London, vilde ikke ogsaa dette kunne formindske Afstandens Indflydelse? Vi antage fremdeles, at der gives et Grundstof, forskjellig fra vort naturlige Lys, et Lysstof af en mere forfinet Egenskab, som kunde trænge igjennem fra London og hertil, og sætte os istand til at se Personer dér, saa kunde vi altsaa baade se og høre dem i en Afstand af otte eller ni Tusind engelske Mil. Vilde vi saa ikke være i deres Nærhed? Vi vilde betragte os som værende i deres Nærhed, om vi kunde se dem, og naar vi tilmed kunde meddele os til dem og faa dem til at høre os, vilde vi føle lige saa megen Fortrolighed og Selskabelighed, som om vi kun vare nogle faa Skridt fra dem. Fra dette Synspunkt betragter jeg Tingene i den fremtidige Tilstand som noget Lignende. Om I eller jeg levede paa en af de yderste Stjerner, som nogensinde er bleven opdaget ved det mest forstørrende Teleskop, og fra hvilken det vilde tage 600,000 Aar for at naa dette Planetsystem, naar man rejste paa den hurtigste Maade, nemlig 42,000 Mil for hvert Pulsslag; jeg siger, antag, at vi levede paa et af disse yderste Legemer, hvor der var et Element, som gjennemtrængte hele Himmelrummet og udbredte sig til de udødelige Øjne langt hurtigere end det naturlige Lys, og at 42,000 Mil i Sekundet vilde betragtes som en meget langsom Bevægelse, sammenlignet med det endnu klarere Lys, som udstraaler fra vor Fader og Guds Personlighed; tænk Eder, at vore Øjne vare saadan dannede og indrettede, at vi kunde se Glansen af hans Aasyn, uden at gjennemkrydse Himmelrummet, men dog tog en vis Tid for at gjennemfare denne Afstand, vild vi da ikke være i Guds Nærværelse? Hvis enhver Verden skal forflyttes til hans Nærværelse én for én og alle deres Indbyggere, hvor mange Millioner paa Millioner af Aar vilde det saa ikke tage for disse successivt at komme i hans Nærværelse? Dersom enhver Verden gjentagende skulde rulle ind i hans Nærhed og derpaa give Plads for andre, vilde vi næsten bestandig være ude af hans Nærværelse, thi alle disse Verdener, jeg har nævnet, ere end ikke en Begyndelse til Antallet af hans Skabelser, og om de endog skulde komme frem og efterhaanden rulle ind i hans Nærhed, hvis enhver blev der kun i fem Minuter, vilde intet Menneske kunne beregne eller udfinde den uendelige Vedvaren, som vilde forløbe, før de anden Gang kunde komme i hans Nærværelse. Paa Grund heraf er der noget mere fuldkomment i den Almægtiges Gjerninger, som tillader Mennesket at komme i hans Nærværelse, hvorsomhelst i Universet han end befinder sig — vi maa have Sløret borttaget, og da bliver hans Nærværelse synlig.

Kunne de samtale med ham, naar de ere stillede i disse uhyre Afstande fra hans Person? Ja. Hvorledes? Ved disse mer fuldkomne Egenskaber, som Gud vil skjænke det udødelige Menneske. Det er ligesaa let for hans Børn, naar de

ere fuldkommengjorte og ham lig, at samtale med ham under disse uhyre Afstande, og for deres Øjne at gjennemskue alle disse Skabelser, som det er for deres Fader og Gud at gjøre det.

Saaledes se vi, at Mennesket er en Gud i Spiren, overensstemmende med hvad Gud har aabenbaret til os gjennem Profeten Joseph Smith: „De skulle blive Guder, ja Guds Sønner," voxe op lig deres Fader, deres Legemer dannes lig hans herlige Legeme. Menneskets Evner og Egenskaber i denne dødelige Tilstand ere af en guddommelig Beskaffenhed, men de ere svage og ubuelige til nogen særdeles stor Udvidelse ved at blive indesluttede i det skrøbelige, dødelige Legeme; men naar vi blive frigjorte for Dødeligheden, have vi Løfte om, at vi skulle vorde ham lig, og naar han med sin Syns- og Fatteevne er mægtig til at beherske alle disse utallige Skabninger, saa ville de, der ere blevne ham lig, kunne gjøre det samme.

Der er mange andre Ting, som vilde være gavnlige at dvæle ved, idet man drøfter et Emne som Menneskets tiltagne Evner og Egenskaber i dets fremtidige Tilstand, foruden de fysiske Egenskaber, hvorom jeg har talt. Der er f. Ex. dets forøgede Kundskaber og den forholdsmæssige Tiltagen i Magt, som vil følge det; det store skabende Princip, det kraftige Værk, der blev udført af vor Fader og Gud i at danne Verdener og gjenløse og herliggjøre dem; det store Kundskabs Princip, ved hvilket vor Fader og Gud kan fremdrage af en formløs Masse Støv et udødeligt Tabernakel, i hvilket en udødelig Aand indtræder; alle disse Principer i Visdom, Kundskab og Magt ville blive givne hans Børn og ville sætte dem istand til at beherske Elementerne, danne Skabninger og uddrage af Muldet forstandige Væsener, som ville være under deres Forvaltning og Kontrol. Disse Ting skulde omtales, hvis vi havde Tid denne Aften; det er i Sandhed en Gjenstand, som næsten er uudtømmelig i sin Natur. Naar man ønsker at tale derpaa, ved man neppe, hvor man skal begynde; og naar man har udbredt sig derover, ved man neppe, hvor man skal ende, thi der er ingen Ende derpaa.

Mennesket er bestemt til i al fremtidig Vedvaren at handle i Egenskab af et celestialt Væsen. De Evner, han nu besidder i Spiren, forstaaes kun lidt, dog se vi dem undertiden udviklede hos hellige Mænd saasom Enok, Moses og Abraham, der havde Urim og Thummin, og som vare istand til at se mange af disse Skabelser, om hvilke jeg har talt. Iblandt de mange Egenskaber og Kræfter, som Mennesket vil besidde i en fremtidig Tilstand, vil jeg omtale den Egenskab at være istand til at fatte mer end én Ting ad Gangen. Her kunne vi kun begribe én Ting ad Gangen, og naar et Menneske forsøger paa at udforske én Ting, taber han næsten Sansen for enhver anden, undtagen det er Noget, der er vel bekjendt for ham. Dersom han udarbejder en mathematisk Opgave, kan han ikke paa samme Tid udarbejde et hundrede mer og komme til en fyldestgjørende Slutning med dem alle. Han maa have sin Opmærksomhed henvendt paa kun én Gjenstand ad Gangen og frembringe Beviserne Skridt for Skridt for at kunne komme til et vist Resultat.

Vil Mennesket med Hensyn til dette i en fremtidig Tilstand have mer fuldkomne Egenskaber? Ja. Vor himmelske Fader bemærker hvert Hovedhaar, der falder til Jorden af Menneskenes Hoved; „ikke ét Haar af Eders Hoved skal falde til Jorden," siger Jesus, „uden Eders Faders Villie, som er i Himlen. „Naar han kunde bemærke et Haar falde af mit Ho-

ver, kunde han saa paa samme Tid bemærke et Haar falde af fra Eders? Ja, og om Haaret faldt af fra hvert Individs Hoved i det samme Øjeblik, kunde han bemærke hvert enkelt, thi han besidder en tiltagende Evne, ved hvilken han kan overse alle Ting paa engang.

Vi kunne ogsaa tale om den Evne at se tilbage i Evigheden og forstaa Ting, som have været Millioner af Tidsaldere i Fremadskriden, ligeledes den Egenskab at se og forstaa, hvad der vil finde Sted i de fremtidige Tidsaldere af Evigheden, Millioner af Aar i Fremtiden. Her profetere vi i stykkevis, og her have vi Kundskab i stykkevis; her fatte vi kun én Ting ad Gangen; her kunne vi kun for en Del forstaa Fremtiden. „Thi nu se vi ved et Spejl i en mørk Tale, men da skulle vi se Ansigt til Ansigt.“ Da vil Kundskab i stykkevis falde bort om det Forbigangne, det Nærværende og det Fremtidige, og Millioner paa Millioner af Skabelser ville komme for os og blive lige fattelige for det udødelige Menneske.

Jeg ønsker ikke at opholde Eder længer. Gud velsigne dette Samfund, og vi haabe, det maa udøve en gavnlig Indflydelse ikke alene paa de unge Mænd i Ogden, men ogsaa paa de unge Damer, over Unge som Gamle, og at de bør søge ved enhver Lejlighed at udvikle de guddommelige Egenskaber, de ere i Besiddelse af, saa at de unge Mænd, som ere her, i Fremtiden, fyldt med Visdommens Aand og Guds Kundskab, maa være istand til kraftigen at fremme dette ædle Værk, og forberede sig paa den Tid, da Guds Kundskab og Visdom skulle bedække Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund. Amen.

Et Taknemmeligheds-Votum blev tilkjendt Taleren, og Mødet sluttedes med Bøn.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Maj.

Enhed i Troen.

Fra „Millennial Star“.

Apostlen Paulus, i sin Epistel til Epheserne 4, 11-14, giver os en Regel, ved hvilken vi kunne naa til Enhed i Troen. Han siger: „Og han beskikkede Nogle til Apostle, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voxne Alder.“ Hvis Pauli Lærdomme ere antagelige, og de nyere Religionsbekjendere anse ham som en sand Forkynder af den rene kristne Religion, hvorfor ikke saa antage hans Lære og anvende den Regel, han har foreskrevet, paa det at Menneskeslægten maa naa til Enhed i Troen og til én Daab?

Vi tro, at Paulus nøjagtig mente, hvad han sagde, og at ingen anden Mening muligvis kan uddrages heraf, end hvad Sproget tilkjendegiver; thi det er ligefremt og kan forstaaes af den mest Ulærde. Vi kunne ikke komme til nogen anden Slutning, end at Paulus mente med Ordene, „Enhed i Troen", en Overensstemmelse, Enhed, eller en Tilstand, hvori vi skulde være Et, ifølge den nyere antagne Oversættelse af Benævnelsen „Enhed". Vi kunne ikke tænke os, at Apostlen agtede at fremføre nogen anden Mening end denne; thi for at bringe Slægten til Overensstemmelse og Enhed i Troen paa Kristus, maa der absolut existere Apostle, Profeter osv. paa Jorden. Det som karakteriserede og dannede Kristendom i Jesu og Pauli Dage, maa nødvendigvis karakterisere og danne Kristendommen i vore Dage — i modsat Fald kan den ikke paa nogen Maade med Føje kunne bevises at existere.

Kristus, som var Grundlæggeren til den sande Kristendom, baserede sin Frelsningsplan paa evige Principer — Grundsætninger uden baade Begyndelse og Ende — og den mindste Afvigelse fra denne Lovs grundlagte Plan er ikke noget Mindre end — Frafald eller Apostaci, og ved en Sammenligning mellem den sande Apostel-Kristendom og den, som vi uden mindste Betænkning benævne den moderne vrange Kristendom, vises der klarlig en udstrakt Afvigelse. Den Kjendsgjerning, at der for Nærværende gives saamange Partier af den (saakaldte) Kristenhed, fordømmer disse moderne Sekter, der have antaget dette Navn, og udviser — mildelst talt — en udstrakt Afvigelse fra den „Enhed i Troen", der blev saa kraftig paatalt og opholdt af Apostlene. En og én er to, og ved ingen mathematisk Regel kan én og én eller to og to blive til én. Som Følge heraf maatte Paulus, da han sagde: „Der er „én Gud, én Tro og én Daab", have indskrænket dem til dette Tal; og han havde nøjagtig den samme Mening, da han sagde, at Apostle, Profeter osv. vare nødvendige for at bevirke Overensstemmelse, eller med andre Ord: „Enhed i Troen".

Dersom den nærværende Forbindelse eller Sammenblanding af den saakaldte kristne Troesbekjendelse kan bevises at være Apostel-Kristendommen eller den Enhed i Troen, som Paulus hentyder til, da skulde det behage os at vide, hvad Uoverensstemmelse eller Uenighed betyder. Det er bleven os meddelt, at omendskjøndt der nu existere talrige og forskjellige Religionssystemer, af hvilke enhver foregiver at besidde Frelsningsplanen, ere de ikke destomindre sammenbundne og forenede i deres Tro paa Kristus. Fordi disse forskjellige Bekjendelser — Katholiker, Protestanter osv. — foregive at tro Bibelen, er det os sagt, at de alle i deres forvirrede Sammenblanding danne Kristi Legeme eller Kirke. Denne Slags Bevisførelse maa være tilfredsstillende til dem, som besidde disse Anskuelser, men vi maa desværre bekjende, at det er os umulig heri at se nogen Fornuft og Overensstemmelse. Vi fejle i at se, hvor Enhed kan siges at herske, naar Troesbekjendelserne, som gaa ud paa at forme den nyere Kristendom, ligge i vedvarende Strid med hverandre. „Men," siger En, „uagtet vi afvige fra hverandre og ligge i Strid angaaende Skriftens Lærdomme og det sande Mønster for den rette Gudsdyrkelse, tro vi dog alligevel alle paa Kristus og Bibelen." Naar dette er Tilfældet, hvorfor saa hylde Meningsforskjeller i Eders Midte? Sikkerlig maa Enhed og gode Følelser være langt mer ønskelige end den religiøse Krig, som hersker og har hersket for flere Aarhundreder tilbage. Hvis Alle, som tro paa Kristus og Bibelen, skulle blive frelste og deltage i Himlens Glæder, uden Hensyn til Sekt eller Troesbekjendelse, hvorfor saa afvige den Ene fra den

Anden? og hvad vil en saadan Afvigelse gavne? David sagde: „Hvor godt og behagelig det er for Brødre at dvæle tilsammen i Enhed"; men tilsyneladende hylder Menneskeslægten i vore Dage en anden Mening end David. Jesus ønskede ikke at se Splid eller Tvedragt blandt sine Disciple, men formanede dem derimod til Enhed, saa de maatte være Et, ligesom han og Faderen vare Et. Ligeledes lærte han dem at bede: „Din Villie ske paa Jorden, som den sker i Himlen;" og vi kunne ikke tro, at der er endog den mindste Skygge af Uenighed i den celestiale Herlighed.

Uden Gaverne og Embederne, som vare Kjendetegnet paa Kirken fordum, og som Paulus omtaler i sin Epistel, kunne ikke de Hellige naa til Fuldkommenhed, Embedet blive forvaltet, eller Kirken blive opbygget. Aarsagen til alle Afvigelser, Forvirringer, Uoverensstemmelser og Splidagtigheder, og at der er saa mange Troesbekjendelser, Herrer og Daabsordinancer er, forbi Menneskeslægten har hverken Apostle eller Profeter, ejheller Gaverne, som vare tildelte Kirken, „paa det Folkene ikke skulde omtumles som Bølger og ombrives af enhver Lærdoms Vejr, ved Menneskenes Spil, ved Træskhed og Forførelsens Kunstgreb." Grundet paa, at Menneskene have forkastet Apostlene, Profeterne og Aandens Gaver, siden Paulus skrev denne Epistel, og forbi „de have valgt sig Lærere i Hobetal til at kildre deres Øren osv.", finde vi, at Forførelsens Kunstgreb har været istand til at lede dem til den Tro, at saadanne Embedsmænd og Gaver ere unødvendige i disse Dage, og selvfølgelig blive de ombrevne af enhver Lærdoms Vejr. Saadan vil Tilstanden vedblive at være, indtil Slægten anerkjender den Myndighed, som nu bliver forkastet. Naar de vende tilbage til den gamle Tro — til den, engang forkyndt til de Hellige, da ville de se Øje til Øje og stemme overens i alle Spørgsmaal, indbefattede i deres Frelsningsplan; thi Aanden, som udstrømmer fra Faderen, vil forene deres Hjerter og bringe dem til at forstaa og tjene Gud paa samme Maade.

Emigration. Ifølge de seneste Efterretninger fra Liverpool er det os en Glæde at kunne meddele, at Prisen for dette Aars Emigration antagelig vil blive nedsat, hvorom nærmere Underretning senere.

Korrespondance.

Sverig.

Gøteborg den 4de Maj 1874.

Ælskte H. K. Olsen.

Kjære Broder.

Det er med taknemmelige Følelser til den almægtige Gud, jeg kan tilmelde Dem, at jeg har været bevaret paa min Rejse og befinder mig i Nydelsen af god Helbred. Jeg i Forening med Brødrene have nydt stor Glæde blandt de Hellige; og vor himmelske Fader har staaet os bi med sin gode Hellig-Aand, saa vi have

været istand til at fremlægge saadanne Lærdomme og Principer for den forsamlede Mængde, at vort Vidnesbyrd tilsyneladende har været vore Venner til almindelig Tilfredshed og vore Søskende til Bestyrkelse i deres hellige Tro.

Den 24de sidstleden tog jeg Afsked med de Hellige i Kristiania og rejste i Forening med Præsident L. S. Andersen til Stokholm, hvor vi i god Behold ankom den følgende Dag. Vi bleve hjertelig modtagne af Præsident M. Nilson, Brødrene Oblad og Anderson samt alle vore Søskende, som vare forsamlede i Anledning af Konferencemødet.

Paa vor Rejse nød vi den Ære at være i Selskab med en af Nutidens saakaldte lærde Mænd, med hvem vi havde en interessant og temmelig lang Samtale angaaende Religion; men hvor forunderlige ere ikke Menneskets Begreber med Hensyn til Evangeliet og den sande Gudsdyrkelse! Denne Lærde, som vistnok var i Besiddelse af en Del verdslig Visdom, havde, efter hans Anskuelser at dømme, kun ringe Kundskab om den Gud, han foregav at dyrke, thi han paastod nemlig, at dette Væsen var en Aand — bestod ikke af Dele — og kunde selvfølgelig ikke betegnes ved noget Billede. Men vi gjorde ham opmærksom paa, at Mennesket ifølge Bibelens Udsagn var skabt i Guds eget Billede, at Herren med sine egne Fingre skrev de ti Bud paa Stentavlerne, da Moses var hos ham paa Bjerget, at Frelseren, som gik her paa Jorden i et Menneskes Lignelse, ved en vis Lejlighed sagde til Filippus: hvo der har seet mig, har seet min Fader, og at Paulus beretter, at Kristus var sin Faders Afglans og hans Væsens udtrykte Billede. Videre paastod han ogsaa, at Daab for de Døde var falsk og ubibelsk, men da vi henviste ham til Følgende i Pauli første Brev til Korinth. 15, 29: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? Hvi døbes de da for de Døde? Hvi staa ogsaa vi hver Time i Fare?" indvendte han fremdeles, at det stod ikke i den svenske Bibel, og videre, at han ikke troede Alt, hvad der stod i den. Hans sidste Paastand var altsaa Grunden, hvorfor han ikke vilde anerkjende vor Bevisførelse; — thi jeg har fundet det omhandlede Skriftsted saavel i den svenske som i den danske Bibel; dog dette beviser tydelig, at den menneskelige Visdom vil forvandle Sandheden til Løgn, naar guddommelig Visdom fattes. Men takket være Herren, at han i disse sidste Dage har aabenbaret Sandheden og Lyset til Profeten Joseph Smith, og har begyndt at afsløre det 19de Aarhundredes falske Forestillinger om Guddommen og den Almægtiges rette Veje.

Konferencen i Stokholm varede i to Dage og bivaanedes af et stort Antal Hellige og Fremmede. En udmærket Aand var tilstede ved alle vore Forsamlinger, og Udsigterne for Herrens Værks Fremgang ere lovende. Mange søge efter Sandheden; og Tre bleve under vort Ophold dér ved Daab indlemmede i Menigheden.

Præsident Nilson har været nidkjær i Udførelsen af sine Kaldspligter og udført et godt Arbejde. Han besidder de Helliges Agtelse.

I Staden Westerås er paa Præsternes Anklage to af vore Brødre blevne idømte en Mulkt af respektive 75 og 100 Rd. Rmt. eller i modsat Fald at udsone samme med Vand og Brød. Denne Straf ere de blevne tilkjendte for at have afholdt Forsamlinger og udbredt Evangeliet blandt deres Medmennesker, men uagtet Verdens Modstand er ikke mindre end 99 Personer blevne døbte i Stokholms Konference sidste Halvaar. Kopperne gras-

sere dér for Tiden og siges at kræve mange Ofre.

Morgenen den 28de bøde vi Brødrene Farvel og ankom hertil samme Aften Kl. 10. Præsident Lindeløf og flere af de Hellige mødte os med en kjærlig Velkomsthilsen paa Jernbanestationen. Vi bleve ikke lidt overraskede ved at finde hele Byen pragtfuldt illumineret, og sluttede deraf, at Stadens Indvaanere havde hørt om vort Komme dertil og derfor beredt os denne ærefulde Modtagelse, dog til vor Skuffelse blev Hemmeligheden snart opklaret, thi Belysningen var foranstaltet, ikke i Anledning af vort Indtog — men i Anledning af Kong Oskar den Andens, der var ankommen til Byen før os. Ikke desmindre, vi vente ogsaa at blive Konger og Præster — nemlig hos Gud og Lammet — om ikke før, saa dog naar denne Verdens Riger skulle tilhøre Herren og hans Salvede — thi da skulle de Sagtmodige arve Jorden og al dens Herlighed, siger Frelseren.

Konferencemødet tog sin Begyndelse her den 2den og sluttedes iaftes. Vi have havt en lykkelig Tid blandt de Hellige og Fremmede, som have overværet vore Sammenkomster, og mange nyttige og sunde Lærdomme ere blevne fremlagte. Idag have vi afholdt Møde med Brødrene af Præstedømmet.

Præsident N. P. Lindeløf har virket trofast for en Tid af omtrent 2 Aar i denne Mission. Foruden ham er Ældste S. Johnson fra Salt Lake City Omrejsende i Konferencen. Vort Haab er, at et godt Arbejde fremdeles maa blive udført; dog synes Folkene her i Gøteborg at være mindre modtagelige for Evangeliet, og vise stor Ligegyldighed for Sandheden, som tilbydes dem.

Kjære Broder Olsen, da Tiden stunder til, at De sandsynligvis vil blive afløst fra Deres Mission med Tilladelse at rejse hjem til Zion, maa jeg her takke Dem for det gode Arbejde, De har udført paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor, og haaber jeg, at Herrens Naade maa være Dem tildelt, saa De tilfulde maa gjenvinde Deres Helbred og fremdeles leve til at virke for Guds Riges Opbyggelse paa Jorden.

Imorgen, om Gud vil, afgaa vi herfra med Dampskib til Frederikshavn. Broder Andersen saavelsom jeg selv ere vel, og i Forening sende vi Dem og Alle i Nr. 14 vor kjærlige og venlige Hilsen.

Maa Herrens Aand være hos eder Alle ønskes af Deres Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag,

C. G. Larsen.

Embedsførelsen i Utah.

(Fra „Deseret News").

Det Spørgsmaal opstaar atter og atter, hvorfor blive adskillige af de føderale Embedsmænd, beskikkede af Præsident Grant, stadfæstede ved de Forenede Staters Senat — sendt herop til Utah? Hvad vare deres lovlige og egentlige Pligter efter at være ankomne hertil? Hvilke Forventninger stillede Regjeringen, Kongressen og det store Publikum til dem? Iblandt den store Masse af den ameri-

kanske Befolkning synes Folket i dette Territorium at have været den eneste Del, som ikke skulde have nogen Interesse i hine Embedsmænd eller i deres Embedsførelse, saa vi spørge ikke, hvad Publikum herstedes forventer af disse Herrer. Meningen eller Stemningen hos Folket i dette Territorium synes ikke at blive forlangt, heller ikke ventet, hverken velkommen eller i mindste Grad antagelig, at dømme efter nogle af disse Embedsmænds Fremgang og af deres Vælgeres Opførsel. Men hvad Folket i Utah maa tænke om disse Embedsmænd, hvad de gjøre, eller hvad de burde gjøre, er ikke denne Artikels Opgave at fremstille. Dog maa Spørgsmaalet alligevel opstaa og fremføres for vore amerikanske Medborgere udenfor Utah: Hvorfor blive disse Embedsmænd beskikkede og sendte hertil? Blev Guvernøren f. Ex. sendt hertil for at krænke og besvære Folket og deres Repræsentanter? Blev han sendt hertil for at forbyde den lokale lovgivende Magts Beslutninger? Blev han sendt hertil for at sætte sig ved enhver mulig Lejlighed imod Folkets Ønsker? Blev han sendt hertil for at beskikke, naarsomhelst han beskikkede Nogen, netop de Mænd, som Folket aldrig vilde vælge, saalænge de levede, og hvem de betragtede som deres haardnakkede og principløse Fjender? Blev han sendt hertil for øjensynlig at være et Redskab for en meget lille Minoritet, og til Ulempe for den overvældende Majoritet af Folket? Blev han sendt hertil for at smede Rænker og konspirere med den lille og revolutionære Minoritet, til Ulempe for Freden, god Orden og hele Samfundets Velstand? Blev han sendt hertil for at bestræbe sig paa at udstøde af Tjenesten enhver ansat Embedsmand, enhver Embedsmand valgt ved Folkets Stemme, eller ved deres valgte Repræsentanters, og ansætte i disses Embeder Mænd, som vare Fjender af og til Afsky for Folket? Blev han sendt hertil for at sende Carey tilbage til Washington og se den afskyelige McKee Bill gaa igjennem i Kongressen? Blev han sendt for at gaa omkring med Løfter og Trusler om at gjøre Forandringer i dette og hint samt i de lokale Embeder og Institutioner, ganske i Modsætning til Folkets Villie, og for at ærgre dem alt, hvad han kunde?

Hvorfor blev Overdommeren sendt hertil? Blev han sendt for at misbruge Retten her i $1^1/_2$ Aar, og derhos berøve bedre Mænd end ham selv Friheden, paalægge store Udgifter, sætte dem i Fare for deres Liv og konfiskere deres Ejendomme, in terrorem, in suspenso, in actu? Blev han sendt for at fremture paa en saadan ulovlig Løbebane, indtil han blev standset ved de Forenede Staters Højesteret? Blev han sendt hertil for at administere saa lidt Lovligt og saa meget Ulovligt, som de Forenede Staters Højesteret vilde tillade ham? Var han sendt for at sammenblande Territoriets og Kongressens Love i et saadant Virvar, at endog en Filadelfia Prokurator vilde komme i Forlegenhed ved at praktisere dem i sine Retsakter? Kom han herop for at lade berygtede Forbrydere undergaa Habeas Corpus Akten, paa det de maatte undgaa de territoriale Retters Kjendelse? Sendtes han hid for, uagtet Højesteret i Washington havde sat en Stopper mod hans Retsførelse, alligevel at fungere i sit Dommersæde og ikke alene gnavent negte selv at foretage sig Noget, men ogsaa forbyde Andre.

Blev han sendt hertil for at være et Mønster paa mesterlig Uvirksomhed, ventende paa en gunstig Lejlighed til at gjennemføre sine skumle Planer, og til muligen at faa McKees Bill gjennemført i Kongressen, eller for at faa indsat Myndigheder, Retsembedsmænd, Dommere,

Marskaler og Prokuratorer efter sit eget Sind?

Blev Marskalen sendt hertil for at fremstille sig som et Exempel paa Umaadelighed, Raahed, Uordentlighed, Skummelhed og Ugudelighed? Blev han sendt hertil for at humpe omkring i en politisk Krigstjeneste? Blev han sendt hertil for at gaa tilbage til Washington og bestræbe sig paa at forhindre Folkets Valg paa en Delegeret, samt stille sit eget frastødende Skrog paa den Delegeredes Sæde? Blev han sendt hertil for at gaa tilbage til Washington og konspirere, samt forbruge den lille Minoritets Penge ved sin Bestræbelse paa at udvirke saadanne skjændige Billers Fremgang som McKee's, Frelinghuysen's eller Logan's? Blev han sendt til at forbruge sin Gage fra Kongressen og sine Sportler fra Folket paa denne Maade? Sendtes han hertil for saa at gaa til Washington og forsøge at faa Bill'erne til at gaa igjennem, hvilket i høj Grad vilde forøget hans Sportler og hans Magt over Folket?

Hvorfor blev Carey, Advokaten, sendt hertil? At udklække Planer og konspirere med „Ringen" og blive en af dens Ledere i deres djævelske Anslag mod Folkets Rettigheder og Frihed. Blev han sendt for at Guvernoren eller nogen Anden atter kunde sende ham tilbage til Washington, til at fremskynde Gjennemførelsen af McKee's Bill? Hvis ikke, hvorfor blev han saa sendt?

Disse Spørgsmaal ere ligefremme. Hine Embedsmænd bleve vísselig sendte i et eller andet Øjemed. Hvad var Hensigten? Hvorfor beskikkede Præsidenten og Kongressen dem? Hvilke ere de Tjenester, som man ventede, de skulde bevise Folket? Hvad er det besynderlige quid pro quo, som hine Officianter byde Publikum for de Tusinder af Dollars, som de trassere paa det Offentlige? Tilsidst, er hin Regel, som udtrykkelig forlanger, at alle føderale Embedsmænd skulle tage Bopæl i deres forskjellige Virkekredse, medmindre der haves speciel Tilladelse til at være fraværende, bleven udstrakt ogsaa til Utah, eller er dette Territorium undtaget fra hin Regel?

Betragtning af Fortiden.

I Mørke jeg stod paa den brede Vej,
Min Fader i Himlen jeg kjendte ej.
Jeg tumlede vildt i Verden om
Og næred ej Angst for Herrens Dom.

Jeg vidste ej, hvorfor jeg var paa Jord,
Og manglede Kundskab om Herrens Ord;
Derfor jeg i Blinde vandred vild
Og ledtes af Satan, den Frister saa snild.

Fjernt fra mit Hjem, hvor mit Arnested stod,
Langt fra min Fader og Moder saa god,
Sværmed jeg om fra Land og til Land
Fra tidligste Ungdom, indtil jeg blev Mand.

Ej Nogen mig ledte paa Sandheds Sti,
Men udi Vildfarelser stod de mig bi
Og styrkede mig i min Vantro saa mork,
Saa Hjertet det blev til en sørgelig Ørk.

Men tak, kjære Fader, Du Himlens Gud,
Som sendte til Jorden det frelsende Bud;
Ja tak for det Lys, som for mig opranðt,
Som jeg i min Vantroes Tilstand jo fandt.

Nu er jeg saa glad hver Tid og hver Stund,
Og Herren jeg priser af Hjertens Grund;
Thi nu kan jeg fatte den Mægtiges Ord,
Og hvorfor jeg sendtes herned paa vor Jord.

Et Lys jeg har faaet, som Verden ej har,
Som vil os berede til værdige Kar
I Faderens Rige, hvis vi ville staa
I Pagten til Enden, og trofast fremgaa.

Ja lader os Alle, som har sluttet Pagt,
Fremvandre paa Vejen og være paa Vagt,
At vi ej skal snuble og tabe den Skat,
Som Herren os skjænkte i Mørkhedens Nat.

H. D.

Blandinger.

En Doktor i New York paastaar, at Kræftsygdomme ere en Følge af overdreven Nydelse af Flesk, og han anbefaler Enhver at afstaa fra Brugen af denne Artikel under hvilkensomhelst Skikkelse, den maatte forekomme. Videre anfører han, at han aldrig har hørt omtale, at en Jøde eller Indianer har været besværet af denne Slags Sygdom. Vilde det ikke være et Forsøg værd ogsaa for andre Folk at adoptere den jødiske Regel med Hensyn til Svin?

En ung Dame dræbt af en elleveaarig Dreng. Fredsdommeren i Kent afholdt for nogle Dage siden et Forhør i Landsbyen Chatham angaaende den syttenaarige Frøken Ashbees Død, fremkaldt ved et Geværskud af den kun elleve Aar gamle Henry Hubbard. Den Dræbtes Broder, 13 Aar gammel, og boende i Hatchlone, forklarede, at han i Torsdags Nat havde seet Hubbard liste sig omkring med et Gevær i Haanden, som han noget efter rettede mod den Dræbtes Faders Hus. Umiddelbart derpaa fulgte et Skud, og han saa da Hubbard med Geværet ved Skulderen yegende triumferende hen paa den Afdøde, som blev truffen, da hun befandt sig ved Indgangen til sit Hjem. Den unge Forbryder, mod hvem der er udstedt en Anklageakt for Drab, er hensat i Varetægtsfængsel, hvor han venter sin Dom.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. Orson Hyde,

afholdt i det ny Tabernakel, Salt Lake City, Søndag Form. den 5te Oktbr. 1873.

Da denne Dags Gudstjeneste kan betragtes som en Indledning til vor Konference, der vil tage sin Begyndelse imorgen, er jeg bleven opfordret til at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg kan ikke sige, om de ville blive faa eller mange, men lad det blive, som Herrens gode Aand vil. Det glæder mig særdeles meget at komme sammen med mine Brødre i Salt Lake City og fra de nærliggende Setlementer, og jeg antager, før vor Konference sluttes, at alle Zions Grene gjennem hele Territoriet ville tilbørligen blive repræsenterede her.

Jeg er kommen fra et Sted omtrent 140 eng. Mil Sydost for dette. Folket i min umiddelbare Arbejdsmark, glæder det mig at kunne sige, er i Almindelighed ved god Helbred. Der er en Smule Sygdom blandt vore Børn, hvoraf nogle ere kaldte bort; men blandt den voxne Befolkning hersker der i Almindelighed god Helbred og Sundhed. Vi have havt en besynderlig Aarstid, dog en meget tilfredsstillende Afgrøde, og den smukkeste Tid for at indsamle den. Iaar have vi havt Fred med Indianerne for første Gang i et helt Antal Aar, og jeg forsikrer Eder, det er en sand Lettelse for os. Indianerne havde den Idé, at de kunde gjøre med os, som de fandt for godt, røve vore Ejendele, myrde vore Mænd, Kvinder og Børn, naarsomhelst det behagede dem, og Regjeringens Militære saa gjennem Fingre dermed, fordi de troede, den helst vilde blive os kvit; dog alligevel syntes Rødhuderne at have lidt Frygt for Følgerne af de Forbrydelser, de udøvede mod os. Men forrige Aar, da General Morrow og nogle faa Kompagnier, som ere stationerede her i Camp Douglas, kom og gjorde os et Besøg, bragte det Indianerne til at tro, at det ikke ganske forholdt sig saadan, som de i

det Første tænkte, og omendskjøndt der ingen Fægtning fandt Sted af den simple Grund, at Indianerne trak sig tilbage og skjulte sig, var dog Soldaternes Nærværelse en Beskyttelse for os, medens vi indsamlede den rigeste Høst, som nogensinde har kronet vort Folks Arbejde i hin Del af Territoriet; dette var en meget god Ting, thi Indianerne troede rimeligvis, at Soldaterne vilde revse dem, hvis de ikke opførte sig vel. Men af den pludselige og uventede Tilbagekalden af Tropperne fra vor Provins, og Regeringens øjensynlige Uvillighed i at tilstaa os nogen Godtgjørelse for aarevis ydet Militærtjeneste i Forsvaret af vore Setlementer, i hvilken Tid næsten et Hundrede af vore Mænd, Kvinder og Børn ubarmhjertigen bleve dræbte af Rødhuderne, som desforuden ogsaa frarøvede os vore Heste og Kreaturer til Værdi af flere hundrede Tusinde Dollars — vare nogle af vore Folk taabelige nok til at tro, at Indianerne vare halvt rigtige i deres Anskuelser. Lad dette være, som det vil, det er alt i en Levetid og vil tilsidst falde heldig ud. Jeg føler mig taknemmelig for at have havt Fred med de røde Mænd, og fordi de ikke siden have begaaet noget egentligt Røveri paa vore Ejendomme med Undtagelse af et Dusin eller en Snes Heste, som de have stjaalet.

Vi beskjæftige os ikke med Minearbejde i Sanpete County. Jeg er uvidende om der ere Miner dér eller ikke, vi bekymre os imidlertid ikke meget derom og ere følgelig ikke plagede af disse Folk, som fuske i Minehaandværket, af hvilke nogle, som ere blevne skuffede i deres Forventninger, have taget deres Tilflugt til at stjæle og begaa andre Forbrydelser. Vi have ikke den Klasse blandt os, og det glæder mig, thi jo flere Folk, der komme blandt os med gode og oprigtige Hjerter, desto bedre. Det gjør lidet til Sagen, om de ere Jøder eller Hedninge, naar de have et ærligt Sind, ere vi villige til at omvende dem og gjøre dem til Medlemmer af Kirken. Dette har været Tilfældet til nærværende Tid, og Følgen er, at der er meget faa Udenforstaaende dersteds.

De samvirkende Foreninger, som ere oprettede i vore forskjellige Setlementer, ere en stor Velsignelse for os. De forskaffe os, hvad vi behøve, lige til Døren, og omendskjøndt Procenterne ikke ere meget store i Favør af Aktiehaverne, yder Fordelen os, som Følge af disse Institutioners Anordning, stor Erstatning for det Kapitalforskud, som udkræves til at begynde Forretningen. Vi tiltage ikke hurtig i Rigdom, men gaa stadig fremad, i Særdeleshed naar Indianerne ikke frarøve os vort Kvæg. Vore Samvirknings-Systemer gjøre en meget sikker og god Forretning. Jeg tror ikke, at nogen af dem i Sanpete County staar særdeles meget i Gjæld til Hovedkontoret i denne Stad. Jeg har advaret dem herimod og tilraadet dem at betale ganske og fuldstændig og ikke at udkreditere deres Varer, men gjøre en nøjagtig, sikker og paalidelig Forretning, saa at Alle og Enhver kunne blive forsynede med, hvad de ønske, og om det skulde hænde, de ikke havde tilstrækkelig af, hvad vi i Øjeblikket behøve i ethvert Udsalgssted, vil man med Fornøjelse bringe os, hvadsomhelst vi maatte sende Ordre for, i Særdeleshed naar vi give dem Penge til at virke med. Dette er alt, hvad vi kunne vente. Vore Bøger ere stedse aabne og have aldrig været lukkede for Modtagelsen af Indskud, som kunne gjøres i enhver Forening i Sanpete County fra 25 Cents og opover. Vore smaa Drenge og Piger, som ogsaa benytte sig af denne fordelagtige Lejlighed, indsætte 25 Cents en Gang imellem, hvilke Indskud lidt efter lidt naa op

til et Beløb af 5, 7, 8 eller 10 Dollars; derved erholde de efterhaanden en Aktie, hvorved der er aaben Udsigt for vor Ungdom til at begynde og vise deres finantsielle Dygtighed. Dette er en Velsignelse og en Fordel for Folket.

Vel, Brødre og Søstre, jeg skal ikke udtale mig nærmere om denne Gjenstand, men vil gjøre nogle Bemærkninger om den Anskuelse, at vi ere et ejendommeligt Folk. I vide, vi ere ansete som saadant, og hvis vi betragte os fra vort eget Synspunkt, maa vi tilstaa, at i denne Henseende have de Udenforstaaende givet os et passende Navn, thi vi ere et besynderligt Folk, hvem Gud har udvalgt til at tjene og ære sig. Men Mange have gjort alvorlige Indsigelser imod dette Folks Regjeringsform; de tro, at ét Menneske er i Besiddelse af for megen Magt og udøver en Indflydelse over saa Mange, at det bliver en farlig Magt, som burde undertrykkes. Jeg læste for nogle Uger siden en Beretning fra en ærværdig Herre i Provo, og den mest alvorlige Ting, han havde at beklage sig over — og han beklagede sig over en hel Del — var den Enevælde, som existerer og er taalt og underholdt i Utah.

Jeg ønsker at tale nogle Ord i Henseende til Enevældet, hvilket er en Magt, enhver Aspirant, Politiker og Statsmand søger at opnaa. Jeg tror, at hvis Hr. Grant, saa god en Mand og saa tapper en Soldat, han end er, kunde vinde Folkets Hjerter for sig i den Grad, at det vilde samle sig om hans Fane og understøtte og ophølde ham, maatte det være hans Hjertes Stolthed og Glæde. Men om noget Menneske forhindres i sit Hjertes Ønsker i saa Henseende, er det ingen Grund for, at han skulde modsætte sig Andre, som maatte være heldigere end ham i at vinde Indflydelse over sine Medmennesker. Alle Folk holde mer eller mindre af Penge, derfor grave de her i Minerne for at erholde disse. Jeg finder ingen Fejl eller ønsker at irettesætte dem for denne Virken; men deres fornemste Higen staar efter Penge. Nogle finde kun lidt, meget lidt, medens maaske Andre blive Millionærer. Lad mig nu spørge, skulle de Faa, som ere lykkelige og erholde deres Millioner paa Grund af deres finantsielle Magt, blive kastede udenfor og tilintetgjorte af de Mange, som have vundet kun nogle faa Dollars, eller som have tabt istedetfor vundet? Naar dette Princip taales i finantsielle Sager, hvorfor saa ikke, naar det anvendes paa Magt og Indflydelse i Almindelighed?

Jeg læser, at Gud i Begyndelsen skabte Himlen og Jorden. Det syntes at være en Slags Enemagt, som var beskjæftiget i den selvsamme Handling at rulle en Skabelse ind i Tilværelsen. Jeg kjender ikke, hvor megen Demokratisme eller Republikanisme der var i Begyndelsen, jeg var dér ikke, det jeg ved, eller hvis jeg var dér, er det saa længe siden, at jeg har forglemt det. At dømme efter Beretningerne, vi have om Tingene dengang, var Regjeringen et Slags Enemagts-System, og om vi se paa Tingene, som de virkelig ere, ville vi finde, at Synden kom ind i Verden og Døden formedelst Synden, og det var ved ét Menneske. O, det var sørgelig! Det drog et Slør af Mørke over Skabningens Aasyn. Det var Enemagt. Vi læse videre om en anden Enemagt, som fremkom og modsatte sig dette, og det var Herren — af et andet Slags Enevælde.

Medens jeg sammenligner disse Ting med den nærværende Tingenes Orden, som bestaar i den ganske Verden, ønsker jeg ikke at blive forstaaet, som om jeg ringeagtede vor egen Regjering, thi den er den bedste, jordiske Regjering, som findes paa denne Klodes Overflade. Den

var ordnet, dannet og opholdt i en vis Hensigt af Gud vor himmelske Fader, som jeg maaske kan være istand til at paavise, førend jeg afslutter mine Bemærkninger; men lad dette være, som Herren vil, jeg ønsker ikke at sige ét Ord mod vor Regjering, den er god og svarer til Tiderne. Men jeg betragter Tingene, som de vare fra Begyndelsen.

I vide, at da Jøderne spurgte Jesus angaaende Skilsmisse og Giftermaal, indrømmede han dem, at Moses tillod dem af visse Grunde at skille sig fra sine Hustruer, men han sagde dem ogsaa, det var paa Grund af deres Hjerters Haardhed, at Moses tillod det, men fra Begyndelsen var det ikke saaledes. Nu, om det var paa Grund af Menneskenes Hjerters Haardhed eller paa Grund af deres Blødhed, behøves ikke nærmere at paavises, men jeg ønsker at forklare Tingenes Orden, som de vare i Begyndelsen, og som de udgik fra den Almægtige. Hvad der var først, maa blive sidst, og hvad der var sidst, maa blive først — en lignende Orden i Ting, som ere blevne gjenløste, fornyede, bragte ud af Kaos og vendte tilbage til Faderen, hvorfra de udgik, thi han antager Intet, uden det er, som hvad det engang var fra hans egen Haand; Frelseren sagde: „Hver Plantning, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal med Rod oprykkes"; heraf ville I forstaa, at han ikke vil modtage Andet, end hvad han gav. Han gav os udødelige Aander og sendte dem ned paa Jorden for at iføres kjødelige Tabernakler, forventende, at de ville vende tilbage til ham, og de ville alle med en vis Forskjellighed vende tilbage til ham, som gav dem.

Verdens Gjenløser kom for at udsone for det første Menneskes Handlinger; men hvori bestod den Gjerning, han havde at udføre? Jo, for at bringe Liv og Udødelighed for Lyset, at opreise de Døde og indgyde dem Haab om evigt Liv, som sætte sin Lid til ham, dette, vide I, blev udført ved ét Menneskes Magt. I romerske Soldater, som bevogtede Graven, I Jøder, som havde en kort Triumf over hans Død, I korsfæstede, vid, at Guds Engel nedsteg og rullede Stenen fra Graven, Herlighedens Herre opstod, Dødens mørke Slør blev borttaget og gav Plads for Liv og Udødelighed, som begyndte at vise sig for Verden i den gjenopstandne Frelsers Person. Dette blev udført ved ét Menneskes Magt. Dette ene Menneske sagde i Betragtning af den Ansvarlighed, der paahvilede ham, og under Smertensangst: „Fader, vilde Du tage denne Kalk fra mig! dog ske ikke min, men din Villie!" Hvorfor modsatte ikke hin Enemagt sig Faderens Villie og sagde: „Tror Du, jeg vil nedlægge mit Liv og ofre min Tilværelse for at behage Dig? Nei, jeg har et uafhængigt Sind og en fri Villie og har besluttet at tilfredsstille dem." Det vilde have været overensstemmende med vor Tids Idéer, men det svarede ikke til den evige Faders Bestemmelse, thi Øjemedet med hans énbaarne Søns Komme til denne Verden var at fuldstændiggjøre og udfylde sin Del af hint Program. „Dog ske ikke min Villie, men din!" Dette skulde være de Sidste Dages Helliges Følelse i Henseende til, hvad Himlen fordrer af os. Om Verden bespotter Dig, fordi Du underkaster Dig Guds Villie, henvis den da til Frelseren, hvis Motto var: „Dog ske ikke min Villie, men din." Hvor megen Ære og Hæder besidder ikke Verdens Frelser i den nærværende Tid? Det er udenfor det dødelige Menneskes Fatteevne. Men hvor stor vilde dens Glæde være, eller hvem blandt os vilde have faaet Frelse, hvis han havde overtraadt i sin Prøvestand og sagt: „Jeg

vil ikke underkaste mig dette Offer." Foragt ikke denne Enemagt, thi førend jeg slutter, skal jeg bestræbe mig paa at bevise Eder, at enhver Adams Søn eller Datter vil blive nødt til at bøje sig for den, og jo mere de modsætte sig den, desto haardere vil det blive for dem engang at maatte underkaste sig. Lad os undersøge det paa en rolig Maade og se det i dets rette Lys.

Jeg ønsker nu, mine Venner og Brødre, at sige Eder, at vort Land er en Republik og ikke en despotisk Magt, omendskjøndt Nogle sige, det hurtig nærmer sig dertil. Jeg kan ikke sige, hvorledes det har sig hermed, jeg er ikke nogen Politiker og ønsker heller ikke at være det. Men jeg trøster mig ved, at Herren styrer det Hele, og at han vil itide have alle Ting, som han ønsker at have dem; paa Grund heraf interesserer jeg mig kun lidt for Politik. Men én Ting vil jeg sige, og det er, at naar de Forenede Staters Regjering, omendskjøndt den er republikansk, har nogen særdeles vanskelig Sag for, ved hvilken Landets Interesser højligen staa paa Spil, lægger den Republikanismen tilside og optager Despotisme. I ville maaske antage dette for en Umulighed, men jeg vil anføre et Tilfælde for at bevisliggjøre min Udtalelse. F. Expl. Nationens Skjæbne beror paa et vigtigt, afgjørende Slag. Nu, hvad Slags Styrelse hersker der i denne Armé? De mest skjæbnesvangre Følger afhænge af Slagets Udfald, og dette Udfald beror for en stor Del paa, om den kommanderende Generals Befalinger blive efterkommede. Han lader sine Befalinger udgaa, og af hans Undergivne forlanges hurtig Udførelse. Soldaterne, som danne Armén, maa underkaste sig i enhver Henseende, de have ingen Ret i Kraft af deres egen Mening at forbigaa eller afvige fra i mindste Maade deres Befalingsmands Ordrer. Det samme er Tilfældet med de underordnede Officerer, og om nogen af dem skulle følge sin egen Fremgangsmaade, vilde de blive stillede for en Krigsret og muligen skudte. Hvor er Republikanismen eller Demokratismen heri? Jeg siger Eder, at naar det kommer til et afgjørende Punkt, bliver Republikanismen lagt tilside, og Enemagten maa strengt adlydes.

Gaa, om I behage, ombord paa de Forenede Staters Krigsskibe, og hvad Slags Magt ville I finde dér? Der er igjen Enemagten herskende. Jeg erindrer at have læst en Anekdote om General Jackson, da han forsvarede New Orleans imod Englænderne. Han erklærede Byen under Krigsloven, og ved at gjøre det, sagde Nogle, at han overskred Grænserne af sin Myndighed. Jeg kan ikke sige, om han gjorde det eller ikke, det er mig desuden ogsaa ligegyldig, men under alle Omstændigheder frelste han Byen og beholdt Sejren. Under Beredelsen af Forsvaret tog han Bomulds-Baller ud af Oplagshusene og gjorde et Brystværn deraf. En vis Plantage-Ejer kom til New Orleans paa den Tid, og da han hørte, at hans Bomuldsballer vare blevne tagne af Generalen, gjorde han Ophævelser og begav sig til den Overstbefalende over de amerikanske Tropper og forlangte, at de skulde tilbagegives. General Jackson sagde: „Har De nogen Bomuldsballer i vore Brystværn?" „Ja, min Herre, jeg har mange, og de ere blevne tagne fra det Sted, hvor de vare opbevarede, uden min Tilladelse." Generalen vendte sig om til en Officer, som stod hos, og sagde: „Sergeant, forsyn denne Mand med et Gevær og en Rustning!" Gjenstandene bleve bragte tilveje. „Nu, min Herre," sagde General Jackson, „hvis De har nogen Bomuldsballer her, saa træd ind i vore Rækker

og forsvar dem." Det var Enemagt, og det var en ædel Udførelse af den; det beviste, at den kommanderende General havde Landets Interesse for Øje. I se, at naarsomhelst der er et Livsspørgsmaal paa Bane, eller Sager af megen Vigtighed ere for, maa Enemagten indføres til Trods for Alt, og det er Altsammen rigtig.

Vi forvente, at Guds Værk i de sidste Dage vil være mer vigtig og vil indbefatte flere Livsspørgsmaal end noget andet, som nogensinde er blevet foretaget eller udført paa Jorden, og følgelig vil Enemagtsystemet blive krævet i Forbindelse dermed, da Herren, som ser dette, har givet sine Tjenere Magt og Indflydelse. Have de erholdt dette ved Sværd eller Undertrykkelse? Nej, men de sikre sig dem paa samme Maade, som Solen sikrer sig sine Velyndere. I den kjølige og kolde Aarstid søge Krybdyrene og mange andre Dyr Beskyttelse i Huler og Skjulesteder af enhver Art, og de komme ikke ud derfra ved Lynets Glimt eller Himlens Torden; men naar den herlige Sols Straaler igjen varme og oplive Naturen, komme disse Dyr atter frem for at bade sig i den forfriskende Sols Straaler. Saaledes er det ogsaa med den levende Guds Tjenere. De erholde ikke Indflydelse over Menneskenes Børns Hjerter ved Sværd eller Vaabenmagt, men det er Sandhedens Lys, der virker velgjørende lig Himlens Dug og opvarmer de Sandhedselskendes Hjerter, som giver denne Indflydelse, og I og jeg holde af at være under den. Naar jeg har været i den kolde Skygge og i de gjennemtrængende Vinde, ønsker jeg at komme ud i det venlige Solskin, det er ligesaa naturlig for mig, som det er at leve, og dette er Grunden, hvorfor de Sidste Dages Hellige atter give sig under Enemagtens Indflydelse. Der er Lyset, der ere Straalerne, som varme Hjertet, opmuntre Kjærligheden, aabne Udsigterne for Fremtiden og gjøre Livet behagelig.

Jeg vil nu vise Eder, at vi Alle skulle adlyde det. Hvis I kunne frigjøre Eder for Døden og komme over Evighedens Skranker uden at gaa igjennem den skyggefulde Døds mørke Dal, da kunne I maaske undfly denne Enemagt; men i modsat Fald kunne I ikke undgaa den. Jeg vil citere nogle Steder af Skriften til Bevis for, at dette er Tilfældet. Paa den sidste Dag vil Herren samle Jordens Indbyggere ligesom en Hyrde samler sine Faar, og under Samlingsprocessen ville nogle blive samlede, som kunne lignes med Gjeder (dansk Bibeloversættelse Bukke), medens de, der ønske at gjøre Faderens Villie, ville blive kaldte Faar. En Adskillelse vil finde Sted mellem Faarene og Gjederne, Faarene ville blive stillede paa højre Haand, og Gjederne paa venstre. Det kan siges, at Gjederne ere meget gode, deres Skind nyttig og deres Kjød skikket til Føde, men de ere dog Gjeder, de ere ikke Faar, de frembringe ikke Uld, og de ere adskilte fra Faarene. Saaledes ville alle Mennesker i Verden blive adskilte, og de Retfærdige eller Faarene ville blive stillede tilhøjre og de Ugudelige eller Gjederne tilvenstre. Naar Adskillelsens Tid kommer, skulle vi se, hvem der ville og hvem der ikke ville adlyde Enemagten. Herren, den retfærdige Dommer, siger til dem ved hans højre Haand: „Kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt. Tror I, de ville behøve nogen Paaskyndelse for at adlyde? Jeg tror ikke, de ville. Jeg haaber, jeg skal være blandt dem, og det skal glæde mig ogsaa at se Eder der. „Kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grund-

vold blev lagt.“ O, glædelige Indbydelse! En himmelsk Indflydelse hviler over os, og Glædeslys udstraale fra vort Aasyn. Han vender sig derpaa til Gjederne, og istedetfor at sige til dem: „Kommer hid, min Faders Velsignede,“ høre de den forfærdelige Dom: „Gaar bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.“ Tro I, de ville gaa? Jeg er tilbøjelig til at tro, de ville blive nødsagede at gaa; jeg tror de maa adlyde denne Enemagt.

Vær ikke misfornøjet, mistænkelig eller vred, fordi Gud har oprejst Mænd og sat dem som Ledere at føre Zions Sag. Lad Gud have sin egen Maade, og det vil være til Bedste for Eder og for os Alle. De gamle Profeter vare meget besynderlige Mænd, de ønskede at have Tingene paa deres egen Vis, fordi de havde deres Bemyndigelse fra Herren, og de holdt af at udføre sine Hverv overensstemmende med hans Villie.

Forleden Dag sendte jeg en Skrivelse, en venlig Advarsel til Bladet „Sun“ i New York. Den blev publiseret og, jeg tror, optaget i forskjellige andre Aviser i denne By, og igaar læste jeg Indvendingerne imod den i en af dem. Jeg vil sige Eder, hvad deres Ræsonnement bragte mig til at tænke paa. Da jeg var mellem sex og syv Aar gammel, fader- og moderløs, blev jeg ilde behandlet af Verden og voxede op lig en vild Plante med megen liden Anledning til at blive uddannet, uden hvad jeg selv erhvervede mig ved mine Bestræbelser. Da jeg var lille, erinder jeg, der var en Mand ved Navn Michael Hughes, som foregav, at paa en vis Dag, en sex Uger ra den Tid, skulde Verden forgaa. Jegr forskrækkedes, thi jeg var kun sex Aa gammel og gjorde Alt for at faa Trøst og Ro for min ængstede Samvittighed; der herskede en almindelig Frygt og Ophidselse blandt Folk over denne Profeti. I Naboskabet holdt en vis Dame ved Navn Frøken Pendison Skole, og jeg erindrer, jeg satte mig ned at udregne i mit Sind, om hendes Skole skulde standses paa den Tid, da denne Mand sagde, at Verden skulde forgaa, og jeg kom til den Slutning, at den ikke vilde forgaa, fordi Frøken P—'s Skole ikke vilde ophøre. Og da jeg læste de forunderlige Argumenter i dette Blad om Jernbaneforbindelsen og de Fordele, som samme vilde fremkalde, samt den Indflydelse, den vilde have paa „Mormonismens“ Undertrykkelse, kunde jeg ikke undlade at tænke paa mine barnlige Slutninger med Hensyn til Verdens Ende og Damens Skole. Herren bekymrer sig ikke saa meget om Jernbaner; jeg tror ikke, han vil opsætte med sine Hensigter for at behage et eller andet Jernbaneselskab, men han vil gjøre aldeles som han ønsker uden Hensyn til dette eller hint.

Nu, mine Brødre og Søstre, midt under alle disse stridende Scener, som tildrage sig i vor Omgivelse, f. Ex. Mine-epidemien, Spekulationer, verdslig Stolthed og Forfængelighed, som overalt tiltage i en foruroligende Grad, erindrer Frelserens Ord: „Uden I ere Et, ere I ikke mine.“ Ubentvivl have nogle af Eder havt Kar, som indeholdt noget Olie, og maaske I have kommet deri, ved Tilfælde eller overlagt, nogle Draaber Vand, saa har det vist sig, at hvor meget I end rystede paa Karret for at faa begge Dele sammenblandet, har det dog ikke lykkedes. Hvorfor? Ere ikke begge Dele flydende Legemer? Jo, men de vilde ikke forenes, fordi de ere ulige i deres Natur, hvorfor der ikke kan være nogen kemisk Forbindelse mellem dem. Jeg har hørt Mænd sige med fuldkommen Overbevisning, at de vare taknemmelige

til Herren deres Gud, at de havde et Navn og en Stilling i den levende Guds Kirke. Jeg er taknemmelig for det Samme idag. Men er det Alt? Her er en Mand f. Ex., som bliver opfordret til til at betale Tiende, og som siger: „Jeg vil betale netop saa meget, som kan tjene til at bevare det ydre Skin, mit Navn og min Karakter, men vil ikke betale fuld Tiende." En anden Mand derimod kommer frem og betaler fuld Tiende af Alt, hvad han har. Lad disse to Mænd sidde ned og tale sammen om Tiendesager, vilde deres Anskuelser om dette Emne saa være ens? Kunne ikke disse lignes med hint Kar? Jo. Ere deres Hjerter, Aand og Interesser forenede? Nej, de ere lig Olien og Vandet i det samme Kar — aldeles uforenelige. Dette vil tjene til at belyse mange andre Ting, som jeg af Mangel paa Tid maa lade være at berøre. Kun én Ting vil jeg omtale, og det er i Henseende til Flerkoneri. En hel Del Mænd sige: „Jeg kan gaa fremad, kan leve meget godt, og jeg tror, jeg kun skal have én Hustru." Godt, det er Eders Privilegium, Ingen vil nøde Eder til at tage mer end én; men kunne vi med Herrens Befaling foran os ringeagte dette Princip og dog gjøre Fordring paa hans Velbehag? Hvis vi kunne, hvorfor saa ikke beholde disse Love og Anordninger i Himlen og ikke sende dem ned herpaa Jorden? Disse Befalinger ere givne til vort Bedste, til vor Frelse og Ophøjelse. Her er en Kvinde, som idet hun taler om celestialt Ægteskab, siger: „Det vil være godt for Andre, men det vil ikke være til Bedste i mit Hus; det kan være meget godt for Andre, fordi deres Følelser ikke ere saa fine som mine, de have ikke havt en saadan Opdragelse som jeg." Jeg kjender ikke Noget til, om Herren vil tage noget særligt Hensyn til, hvorledes de ere blevne opdragne, hvor fine og pertentlige vore Følelser ere, eller hvor simple og udannede de kunne være. Jeg tror, at hvis vi underkastede os Himlens Lov, vilde den forædle os og berede os til Udødelighed og et evigt Liv. Det er min Mening. Hør nu denne gode Søster, hun siger: „Den vil ikke kunne have saadan Indflydelse paa mig, jeg vil ikke underkaste mig den." En anden Søster siger: „Jeg er villig til at underkaste mig Kristi Lov." Lad disse to Søstre komme sammen og tale om Ægteskabets Lov, og se til om deres Anskuelser vilde vorde éns. De vilde ligesaa lidt stemme overens, som Vand og Olie vil kunne sammenblandes.

Jesus siger: „Undtagen I ere Et, ere I ikke mine." Et sort Menneske og et hvidt Menneske ere fødte i det samme Hus, men er det noget Bevis for, at de ere begge hvide eller begge sorte? Nej, det er slet ikke noget Bevis. Under Lyden af min Stemme idag findes der maaske de bedste Mænd, som nogensinde levede, og paa den anden Side maaske de sletteste, der ligeledes nogensinde have levet. Dog haaber jeg, det Sidste ikke er Tilfældet. Endvidere, om vi ere indenfor dette Hus' Vægge, er det saa givet, at vi ere af én Aand og af ét Sindelag? Nej, ikke mer end det beviser, at Olie og Vand kunne forenes. Hvis jeg forstaar det ret, saa skulle vi være forenede i Aand og Sind. Jeg erindrer engang en Mand, som kom til mig med en vandig Melon i sin Haand. Da den saa saa grøn, god og fin ud, sagde jeg: „Vi skulle rigtig delikatere os med denne Vandmelon." Men da han kom nærmere, fik jeg den bedre at se og opdagede, at den var bleven tilproppet og Indholdet udtagen, saa at han bragte istedetfor en Vandmelon — kun en tom Skal. Saaledes var Udseendet af Vandmelonen, men ak! dens Indhold var jammerlig, det var

Altsammen udgravet. Nu, det er ikke den Foreningsform, som Frelseren ønsker blandt sit Folk: den vil ikke være tilfredsstillende; det er Marven, Fedmen, vi ønske, og da kunne vi vorde Et, hvilket er, hvad Frelseren mener, naar han siger: „Uden I ere Et, ere I ikke mine.“ Men Torne ville voxe op med Hveden, dog erindrer, at Torne ikke ere Hvede, ligesom Vand ikke er Olie. Komme hvad der vil, Liv eller Død, eller hvadsomhelst det monne være, bekymrer Eder ikke derom, stol paa Herren, og Alt vil have et heldigt Udfald.

Jeg er taknemmelig for det Privilegium, jeg har at kunne sige nogle faa Ord. Jeg haaber, jeg ikke har fornærmet eller sagt Noget, som er imod Guds Villie, eller imod de Helliges Følelser, thi de ere ligesaa hellige for mig som Guds Lov, og jeg ønsker ikke unødvendigen at saare de Ugudelige; men jeg vil dog ikke spare eller beskjærme dem. Jeg ønsker at sige Sandheden og bære et tro Vidnesbyrd. Jeg har været i denne Kirke omtrent 43 Aar, næsten fra Begyndelsen, thi jeg blev døbt den 31te Oktbr. 1831, ordineret den samme Dag og sendt ud at prædike Evangeliet, og mer eller mindre har jeg fra den Tid af været optaget deraf. Jeg plejede at være meget virksom, men nu, da jeg er bleven gammel og svag, kan jeg ikke rejse om saaban som fordum. Jeg maa være meget varsom med mig selv og holde mig temmelig rolig. Jeg glæder mig dog i Livet og har meget god Helbred, men en Blodstigning til Hovedet bevirker en Rødme i mit Ansigt, hvilket Nogle betragte som et Tegn paa bedre Helbred, end jeg i Virkeligheden besidder. Men I vide, at alle Mænd søge at vende den bedste Side udad og Damerne ligesaa, og om Naturen har foraarsaget en sund Rødme i mit Ansigt, saa er det kun for at følge Dagens Moder — visende det Bedste udad. Gud være lovet, at det er saa vel, som det er.

Herren velsigne Eder, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Juni.

Præsident Joseph F. Smiths Besøg i Kjøbenhavn.

Det er med sand Fornøjelse, at vi gjennem „Stjernens“ Spalter tilmelde de skandinaviske Hellige om vore elskelige Brødre Præsident J. F. Smiths, G. F. Gibbs og J. F. Wells Ankomst til Kjøbenhavn Fredagen den 22de sidstleden. De arriverede over Hamburg og havde nydt en behagelig Rejse. Det var en stor Glæde for os at byde disse Brødre velkommen i vor Midte, og det kunde været ønskeligt, om deres Visit var bleven lidt mere langtrukken, men grundet paa de mange Emigrationsforretninger, som stunder til, maatte de allerede forlade os Fredag den 29de

for at vende tilbage til deres respektive Virkekredse. Ikke desmindre, uagtet deres korte Ophold blandt os, ere vi alligevel blevne storlig velsignede ved de mange Raad og Lærdomme, vi have modtaget gjennem dem saavel offentlig som privat.

Da vort herværende Konferencemøde netop indtraf paa samme Tid, har det været en hel Fest for os, grundet paa Præsident Smiths Nærværelse. Han talte flere Gange til os i det engelske Sprog, som oversattes af Brødrene, og fremsatte Principer, der vare til stor Opbyggelse for Tilhørerne. Særlig formanede han Søskende til at efterleve Visdomsordet, paa det Herren maatte velsigne dem med Helbred og langt Liv. Tillige ansporede han dem til at medbringe Slægtregister over deres afdøde Slægtninge til Zion og dér gaa i Herrens Hus og annamme Daab for dem.

Præsident Smith tilligemed hans Rejsefæller have været særdeles vel tilfredse med deres kortvarige Besøg hos os, og det vilde været dem en Fornøjelse ogsaa at have kunnet besøgt de andre Konferencer, men paa Grund af Omstændighederne lod ikke dette sig gjøre denne Gang. Vi skattere Velsignelsen af deres Nærværelse i vor Midte, og vort Haab og forenede Ønske er, at de under Herrens Varetægt og Beskyttelse maa naa Maalet for deres Bestemmelse.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhus den 18de Maj 1874.

Ældste P. C. Carstensen.

Kjære Broder.

Nogle faa Linier fra mig vilde maaske interessere Dem, og grundet herpaa vil jeg idag give en kort Beretning om mine Besøg i Aalborg og Aarhus Konferencer samt i Omegnen af mit Fødested. Paa en ret yndig Morgen den 5te ds. tog jeg i Forening med Præs. Andersen Afsked fra vore Brødre i Gøteborg og afgik med Dampskib til Frederikshavn, som var en meget behagelig Rejse. Her bleve vi hjertelig modtagne af Præs. P. C. Christensen og fortsatte videre med Jernbanen til Aalborg. Den 6te tog Br. Andersen til Strib for at besøge sine Slægtninge, hvorfra han vendte tilbage den 9de. Konferencen afholdtes den 9de og 10de og var overværet af en talrig Skare Hellige og Fremmede. Fred og Glæde herskede blandt os; og Guds Aand var i rigelig Fylde udgydt over Herrens Tjenere, som aflagde et kraftigt Vidnesbyrd for den forsamlede Mængde.

I denne Missionsmark ere 73 døbte siden sidste Konference, og der er Haab om Evangeliets videre Udbredelse. Præs. Christensen har været nidkjær i at udsprede Lyset i sin Virkekreds og har stor Indflydelse over de Hellige. Ældste A. Jensen er Omrejsende i Konferencen og har gjort god Fremgang. Broder James Hansen fra Brigham City bivaanede Konferencen og tager med til Aarhus.

Grundet paa de tilstundende Emigrationsforretninger afgik Br. Andersen til Kristiania den 12te, efterat vi havde tilbragt en behagelig Tid sammen.

Vi have prædiket Evangeliet og baaret vort Vidnesbyrd overalt, hvor vi have færdes frem. Præster, Redaktører og Lægfolk have havt Lejlighed til at høre vort Budskab, og vi have søgt efter bedste Evne at oplyse vore Medmennesker om deres vildfarne Veje. Nogle finde vi, som i Lighed med de forstandige Romere udbryde: „Vi ønske vel at høre af Dig, hvad din Mening er; thi om denne Sekt er det os vitterlig, at den allevegne finder Modsigelse" (Ap. Gj. 28, 22); og Faa blandt disse lade sig overbevise, medens Andre ere vantro. Som det var med den nazaræiske Sekt, saa er det med den mormonske: den finder Modsigelse overalt. Hvorfor? Netop fordi den ikke er af menneskelig Oprindelse. Var den af Verden, mon saa ikke den vilde elske sit Eget? Om vore Medmennesker blot vilde overveje Frelserens Ord, da vilde de forstaa, at de, naar de udspy allehaande løgnagtige Rygter om Guds Præstedømme og Folk, netop opfylde, hvad han har sagt; thi han siger: „Glæder og fryder Eder, naar Verden taler allehaande Ondt om Eder og lyver det osv."

Den 12te tog jeg med Jernbanen til Eltang ved Kolding, og derfra til Greis, Sindberg, Lindved og Bøgballe for at aflægge en Visit hos mine Slægtninge og give dem mit sidste Vidnesbyrd. De modtoge mig med Glæde og vare glade ved at se mig efter en Fraværelse af 18 Aar. Jeg haaber nogle af dem ville annamme Evangeliet.

Jeg ankom til Aarhus den 14de om Aftenen; og Konferencen begyndte den 16de og sluttedes i Aften Kl. 10. Vort Forsamlingslokale var her, som alle andre Steder, for lille og kunde ikke rumme saa Mange, som ønskede Adgang. Vi have nydt en glædelig Tid blandt de Hellige, og vi have ikke faa Venner paa disse Trakter. Evangeliet har gjort god Fremgang, som vil sees af, at 117 Personer ere komne i Pagten i sidste Halvaar, og 6 ere døbte under vort herværende Ophold. Sangkoret, som staar under en udmærket Ledelse, gjorde Meget til at forhøje den behagelige Aand, der herskede i vore Sammenkomster.

Som De ser af mine Breve, er der ikke megen Sandsynlighed for, at „Mormonismen" endnu vil uddø i Skandinavien. Præs. Schade er vel agtet af de Hellige og har i Lighed med de andre Brødre gjort Alt for at fremme Sandhedens Sag i sin Arbejdsmark. Ældsterne A. Nielsen og P. C. Geertsen ere Omrejsende i Konferencen. Her er der Mange, som ransage vore Lærdomme.

En Sjælesørger søgte at overbevise en af vore Søstre om „Mormonismens" Vildfarelse, men da han fejlede i sin Bevisførelse, blev han saa forbitret, at han udbrød, hun skulde være evig fordømt, hvis hun ikke vilde tro hans Lærdomme. (I Sandhed en from Sjælesørger!).

Kjære Broder Carstensen, da Tiden nærmer sig, at De vil blive løst fra Deres Mission med Tilladelse at drage hjem til Zion, saa tillad mig her at takke Dem for det gode Arbejde, De har udført under Deres Virksomhed i disse Lande. Maa Herren belønne Dem tilligemed mine andre Brødre, som vende hjem, i dette Aar, for Eders Trofasthed og Nidkjærhed i at udbrede Evangeliets Lys. Jeg erindrer stedse de mange og glade Timer, vi have nydt i hverandres Nærværelse, samt de gode Forsamlinger, vi have overværet tilsammen.

Da jeg snart venter at se Dem, vil jeg herved afbryde. Deres gamle Venner

Schade, Geertsen samt de øvrige af Brødrene hilse Dem saa flittig. Vær nu tilsidst i Forening med mine øvrige Brødre i Nr. 14 samt alle de Hellige i Kjøbenhavn paa det Kjærligste hilset fra

Deres Broder i Kristo
C. G. Larsen.

Uddrag af et Brev,

dat. 15de April d. A., fra Lauritz Larsen, Spring City, til hans Broder Præsident C. G. Larsen, Kjøbenhavn, angaaende deres Moders Død.

Da vi igaar nedlagde vor kjære Moders jordiske Levninger i Gravens Skjød, føler jeg det som en Pligt at tilmelde Dig denne for os dybtfølende Begivenhed samt tillige ogsaa beskrive Dig hendes sidste Øjeblikke. For omtrent en Maaned siden blev hun sengeliggende, og hendes Sygdom forværredes Dag for Dag, indtil det opgik baade for hende og os, som ved baade Dag og Nat vaagede ved hendes Seng, at hendes Tid til at forlade denne Løbebane var kommen. Hun led i Førstningen betydelig af Gigt i hendes venstre Side, ledsaget af Hoste og Opspytning af Lungerne. Dog var hun, takket være Herren, ved sin fulde Forstand hele Tiden, og kunde tale ved en Hvisken lige til 2 Timer før hendes Bortgang. Natten mellem den 11te og 12te dennes blev hun meget daarlig og fik Krampe i det højre Ben. Hun var ganske urolig indtil Kl. 5 om Morgenen, da begyndte hun i Stilhed at drages med Døden, som ogsaa indfandt sig Kl. 7 Fmdg. den 12te dennes, efter haarde og lange Lidelser. Hun talte ofte om Dig og Christian samt Mary, som heller ikke havde Anledning til at se hende. Hendes hyppig udtrykte Ønske var, at vi alle maatte forblive trofaste, saa vi kunde gjensees i Opstandelsens Morgen.

I Døden hvilede der et behageligt Udtryk af smilende Tilfredshed over hendes Ansigt. Hun blev i pen Ligdragt nedlagt i en Kiste og begravedes paa den ny Kirkegaard den 14de Kl. 1½ Eftmdg. Kl. 11 Fmdg. bragtes Baaren til Forsamlingshuset, hvor en Sang blev afsungen; derpaa holdt Præs. Orson Hyde en meget opbyggende Tale over Opstandelsen for en talrig Tilhørerkreds. Blandt Andet sagde han: „Vor elskede Søster har været trofast og er død i Herren. Hun har opdraget en stor og ædel Familie. En af hendes Sønner er for Nærværende i Skandinavien som Præsident for denne Mission, to ere her som Hjemmemissionærer. Hun har efterladt sig en bedaget Ægtemage, snart at følge hende." Derfra førtes hun til Kirkegaarden, ledsaget af 26 Vogne, som alle vare fulde af Folk af alle Aldre, ligefra den graahaarede Olding til Barnet ved Moders Bryst. Begravelsen foregik med sand Højtidelighed. Jeg har indsendt Dødsanmeldelse til Deseret News og Utah-Posten, som jeg formoder, Du vil faa at se senere. Fader føler sig nogenlunde tilfreds, men vil naturligvis komme til at savne hende tidt; dog vi ville søge at gjøre ham Livet saa behagelig som mulig.

Alle i Familien ere, saavidt jeg ved, raske. Din Familie ere alle vel. Vort Forsamlingslokale er nu næsten færdig; og vi have nu den Glæde at kunne afholde vore Forsamlinger i det.

Som Du vel har seet af Deseret News, vil det første Præsidentskab afholde Todages Forsamlinger i Nephi den 18de og 19de dennes, hvortil alle af det levende Præstedømme forventes at komme, saavel fra Sanpete som fra Juab Counties. Mange af Brødrene ville vistnok overvære Møderne, og jeg agter ogsaa at begive mig derhen. Det antages, at Hensigten med denne Sammenkomst er at belære Folkene med Hensyn til den „Forenede Orden" for om mulig at begynde at iværksætte samme i disse Byer. En Begyndelse i denne Retning har allerede fundet Sted i de sydligere Setlementer, St. George osv. Der hersker i denne Tid en hel Masse Gisninger angaaende denne Orden, men endnu forstaa vi kun lidt af den, dog haabe vi at lære mer i Henseende til dette Princip. Jeg haaber dog tilligemed de øvrige af mine Brødre at være istand til at modtage hvadsomhelst der vil komme til vor Renselse og Ophøjelse i Guds Rige; thi udentvivl vil denne Orden blive en stor Prøve for Mange af os.

Foraaret er meget sildig, og vi have neppe begyndt at pløje endnu. Det har sneet baade igaar og idag, og Bjergene ere fra Toppen til Foden iklædte et hvidt Snedække. Der er Frost næsten hver Nat. Kornet staar endnu meget lavt, men begynder at stige i Pris. Det glæder mig ofte at høre fra Dig gjennem din Families Breve, at Missionen gjør Fremgang. Min Bøn er, at Herren maa velsigne din og dine Medarbejderes Virksomhed i Sandhedens Sag. Jeg hilser Brødrene og de skandinaviske Hellige saa hjertelig.

Konferencemøde i Kristiania
den 18de og 19de April 1874.

Den store og prægtige Forsamlingssal var smukt dekoreret med Blomster og Guirlander i Anledning af denne Fest. Konferencen begyndtes Lørdag Eftmdg. Kl. 4. Følgende Brødre fra Zion vare nærværende: Præsident L. S. Andersen, omrejsende Ældster C. S. Winge og C. Torgersen, Størstedelen af det lokale Præstedømme samt mange Hellige og Fremmede. Missionspræsident C. G. Larsen var endnu ikke ankommen.

Efterat Forsamlingen var aabnet med Bøn, gjorde Præs. Andersen nogle indledende Bemærkninger og udtalte sin Glæde over at have Lejlighed til at mødes med de Hellige i Egenskab af en Konference og høre Brødrenes Beretninger om Tilstandene i Missionen.

Forstanderne indgave deres Rapporter, som alle, uagtet Evangeliet havde mødt endel Modstand, dog tydede paa, at Herrens Værk gjør Fremgang. Paa sine Steder herskede der endel Dorskhed og Ligegyldighed angaaende Frelsningsbudskabet, og dette havde sin Grund i, at Præsterne nu som de Skriftkloge i Kristi Dage søgte at inspirere Folkene til at modstaa den simple og ligefremme Sandhed, af Frygt for at miste deres Løn og Almuens Agtelse, derimod paa andre Steder vare Udsigterne helt lovende. Der var kun ét Tilfælde af Bøder, som en

Broder i Odalen maatte udsone med Fængsel. Mange vare døbte siden sidste Konference og et anseligt Antal Skrifter udbredte. „Stjerne"-Abonnenternes Antal, hvoraf der var flere Udenforstaaende, var betydelig forøget. Brødrene følte glade ved at virke for en saadan Gjernings Forfremmelse og ønskede at fortsætte, hvor der skulde blive dem Plads anvist af deres Foresatte.

Zionsbrødrene fremlagde mange store og gavnlige Lærdomme, som vare til sand Opbyggelse og Opmuntring, saavel for Søskende som for de Fremmede.

Søndag Fmdg. Kl. 10 var Forsamlingssalen helt opfyldt, saa en stor Del af Tilhørerne maatte staa, og Andre kunde ikke komme ind.

Misspræs. Larsen, som samme Morgen var ankommen, optog det Meste af Tiden. Han hilsede Tilhørerne i Herren og bemærkede, at det syntes underlig for vore Medmennesker, at vi hilse hverandre som Hellige; thi Verden har tabt dette venlige og herlige Navn og føler, at den ikke er værdig til det. Dog Bibelen bekræfter, at i Midten af Tiden var dette Navn vel kjendt. Derpaa hentydede han til Zion og berettede, at Meddelelserne derfra vare udmærkede. Vore Fjender derover fnyse af Raseri, men ere nu fjernere fra deres Hensigters Opnaaelse end ved Vinterens Begyndelse. Dette viser, at Herrens Arm er ikke forkortet, men han vil fuldbyrde den Gjerning, han har begyndt. Opmuntrede de Hellige til at bede flittig; thi Bønnen udretter store Ting.

Præs. Andersen talte om vort Zions Haab og formanede til Trofasthed og Lydighed mod Herren og hans hellige Præstedømme. Mændene skulde adlyde Gud, Hustruerne deres Mænd, og Børnene skulde adlyde deres Forældre, som skulde opdrage dem i Herrens Pagt og belære dem om Sandhedens Principer, paa det vi alle i en Kjæde kunde gaa fremad og leve vor himmelske Fader til Velbehag.

Ældste Winge talte om Evangeliets første Dage i Skandinavien og den Modtagelse, det da nød. Sagde, at Profeterne havde alle seet ind i Fremtiden indtil vore Dage og forudsagt mange af disse store Begivenheder, som i nærværende Tid foregaar for vore Ojne; og i ingen Tidsalder har Herren havt et større og mer omfattende Værk at udføre paa Jorden end netop i vore Dage.

Misspræs. Larsen sagde: Himmeriges Rige lignes ved en Mand, som fandt en kostelig Perle; thi han solgte Alt, hvad han ejede for at kjøbe den; videre lignes det ved en Mand, som fandt en Skat i sin Ager osv. Guds Aand, som er os forjættet, vil lede os ind i al Sandhed, og en af disse store Sandheder er de Dødes Opstandelse, hvorom Menneskene kun have et svagt Begreb. I Begyndelsen var denne Jord herlig, og Mennesket var et rent og uskyldigt Væsen. Sygdom, Sorg og Død vare dengang ikke kjendte, men ved Synden kom de ind i Verden og over alle Mennesker, fordi de syndede alle. Lucifer, Morgenrødens Søn, var engang ved Herrens Throne, men han modsatte sig den af Herren lagte Plan til Menneskeslægtens Frelse og blev derfor nedstyrtet til Jorden tilligemed en Trediedel af Himlens Hærskarer. Han blev da Guds og Menneskenes Erke-Fjende; men Jesus Kristus, som var lydig til sin Faders Villie, kom ned paa Jorden og forsonede for vore første Forældres Fald. Han vandt Sejr og brød Gravens Baand, saa ikke Døden for evig skulde have Magt over os. Dette er et herligt Haab for de Hellige, og vi burde derfor med sand Nidkjærhed søge at tjene vor himmelske Fader. Taleren opmuntrede til vedvarende Trofasthed og til

altid at have Guds Rige for Øje, og da vilde Herren tildele os sin Aand og Velsignelse.

Ældste E. Torgersen talte om den store Naade, som var vederfaret os af Herren, uagtet vi ikke havde søgt ham. Gud havde aabnet vore Øjne for Sandheden, og derfor vare vi samlede her idag. Vi vare kaldte til at være et Lys for vore Medmennesker og burde af al vor Evne søge at efterkomme den Almægtiges Love; thi dette vilde bringe store Velsignelser over vore Hoveder. De Sidste-Dages Hellige vare et forunderligt Folk, hvis Vandel og Levevis vækker deres Omgivelsers Opmærksomhed.

Præs. Andersen stadfæstede det givne Vidnesbyrd, gjorde nogle faa Bemærkninger og velsignede Forsamlingen i Jesu Navn.

De fremkomne Forslag om at opholde og anerkjende det præsiderende Præstedømme baade i Zion og i Adspredelsen bleve enstemmig vedtagne. Nogle Forandringer bleve ogsaa vedtagne med Hensyn til det lokale Præstedømme.

Misspræs. Larsen udtrykte sin Tilfredshed med de af Brødrene givne Rapporter og følte Glæde over de gode Udsigter for Evangeliets Fremme, som Herren alene burde have Æren for. Videre udtalte han sin Tilfredshed med de gode Forsamlinger, med de arbejdende Brødre, med Præs. Andersen, med Zionsbrødrene Winge og Torgersen, med de norske Søstendes Iver i at spare til deres Udfrielse og med den hele norske Mission. Derpaa sluttede han sine interessante og opbyggende Bemærkninger med at nedbede Herrens Velsignelse over de Tilstedeværende.

Efterat Præs. Andersen havde talt lidt angaaende Sparsomhed og om at efterleve sin Religions Forskrifter, blev Konferencen foreslaaet sluttet til ubestemt Tid, hvilket enstemmig vedtoges. Taksigelse af Præs. Larsen.

Herrens Aand var rigelig udgydt over vore Forsamlinger, og Zionsbrødrene, paavirkede af den samme Aand, aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Frelsningsplanen og Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden i disse sidste Dage. Det var en sand Højtidsfest, saavel for de Hellige som for de Fremmede, der overværede Forsamlingerne.

Mandag Aften havde de Hellige paany forsamlet sig, ved hvilken Lejlighed Sangkoret under Ledelse af Br. E. Hartvigsen præsterede flere Numere af velindøvede Sange. Nogle Brødre assisterede med Strygeinstrumenter.

Onsdag Aften forsamledes Brødrene af det lokale Præstedømme paa Kontoret, hvor de bleve rigelig bespiste og tilbragte en sand Festaften i Zionsbrødrenes Selskab. De have nu annammet fornyede Kræfter baade paa Legeme og Aand til at gaa ud og søge efter Israel samt bære Vidnesbyrd om Herrens Evangelium.

Oluf J. Andersen,
Skriver.

Blandinger.

Forlist Skib. Briggen „Ceres", ført af Kapt. H. P. Lund, er ifølge „Bornh. Amtst.", paa Rejsen fra Rønne til Grønland, forlist i Isen. Mandskabet formodes at være bjerget og bragt til Sidney i Nordamerika. Skibet var assureret for 30,000

Rd., hvoraf ca. en Fjerdedel i Bornholms Søassurance-Forening. Skibet, der for ca. 4 Aar siden blev kjøbt i Hamborg af et Interessentskab i Rønne, skulde i Grønand have indtaget en Ladning Kryolith til Filadelfia.

Paa Havbunden udenfor Tornby har man ifølge „Hjørr. Av." i denne Tid opdaget nogle Kanoner, som skulle hidrøre fra et i forrige Aarhundrede forlist russisk Krigsskib. Efter hvad der fortælles, omkom hele Besætningen, 800 Mand, og disse siges at være begravede i nogle Klitbakker, som endnu kaldes Rusbakkerne. Man ved endnu ikke, af hvilket Metal Kanonerne ere; men da Orlogsskibene i de Tider som oftest vare udrustede med Malmskyts, vil man forsøge at bjerge nogle af dem, og dette kan maaske blive en indbringende Forretning.

Lars Johansens Hustru, Ane Magrethe, døde i Spring City, Sanpete Co. den 12te April efter 3 Ugers haard Sygdom.

Den Afdøde var 77 Aar og 11 Maaneder gammel, var født i Vindeløv, Vejle Amt, Danmark. I August 1851 blev hun døbt af sin Søn, Ældste C. J. Larsen, og emigrerede med sin Mand til Utah 1854. Hun døde, som hun havde levet, en trofast Sidste-Dages Hellig, efterladende sig en aldrende Ægtemage, 5 Sønner, 2 Døtre og 55 Børnebørn, som alle leve i Utah. (Deseret News.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. Joseph F. Smith,

afholdt i Konferencemødet i Kjøbenhavn d. 24de Maj 1874.

Brødre og Søstre! Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan gjøre mig forstaaelig for Eder i Eders eget Sprog, men maa paa Grund heraf henvende mig i et Par Ord til Eder i det Engelske, hvilket en af mine Brødre vil være af den Godhed at oversætte, saa I maatte kunne forstaa mine Følelser.

Det har glædet mig at overvære de forskjellige Forsamlinger i Kjøbenhavn, og det har glædet mig denne Morgen at se saa mange oprigtige Mennesker samlede for at dyrke Herren. Jeg glæder mig i Jesu Kristi Evangelium, thi jeg ved, det er en Guds Kraft til Saliggjørelse. Og jeg er glad ved at se Andre glæde sig i det evige Livs Principer.

Vi ere meddelagtige i et ædelt Værk, som indbefatter Forløsningen fra Synd og fra Død til Gjengivelsen af Liv, Udødelighed, Throner, Herredømme og evig Ophøjelse for Alle, som har levet, som lever, og som vil leve paa denne Jords Overflade, og som har efterkommet Guds Befalinger. Dog er det et individuelt Arbejde. I og jeg maa arbejde for vor egen Frelse. Skulle vi erholde en Ophøjelse i vor himmelske Faders Rige, maa vi virke derfor ved Lydighed og en nøjagtig Efterlevelse af de Befalinger, Gud har givet for Gjenløsningen af Menneskeslægten, og alene paa disse Betingelser. Derfor, forsaavidt som I forvente, at Eders Brødre, som bringe Eder Evangeliet, skulle sætte et rent Exempel for Eder til Efterfølgelse, skulle I samtidig erindre, at det er enhver Mands og enhver Kvindes Pligt, der har vist Lydighed til Evangeliet, i lige Maade at lade deres Lys saaledes skinne, at de, som sidde i Mørke, maa kunne se Eders gode Gjerninger og lære Nødvendigheden af at efterleve Guds Befalinger.

Vi have sat os til Formaal at overvinde Synd og Ugudelighed, saa at Evangeliets længe tabte Principer og

Myndighed fra Herren istedetfor Menneske-Myndighed kunde blive gjengivet og bekjendt paa hele Jorden. Vi have til Hensigt at gjenløse Jorden, at opreise Menneskeslægten fra dens faldne Tilstand, og bibringe Menneskene Kundskab om Sandheden. Pligten at udføre dette Arbejde paahviler ikke Ældsterne alene, men Alle, enten de bo i deres Fødeland eller hvorsomhelst de monne være. Det er ligesaa nødvendig for Eder at leve Eders Religion i Danmark, som det vil være i Zions Land, naar I komme der.

Før jeg slutter, ønsker jeg at sige nogle faa Ord angaaende vore Dødes Frelse. Det er en Gjenstand, som interesserer enhver Sidste Dages Hellig; der er maaske Ingen iblandt os, som har vist mere Interesse i at udføre det Nødvendige for deres Afdødes Frelse end de skandinaviske Hellige. Det er de Sidste Dages Helliges Pligt at søge efter Underretning om deres Forfædre, som ere døde uden Kundskab om Evangeliet, og arbejde for deres Frelse, thi vi ere ikke fuldkomne uden dem, ejheller ere de fuldkomne uden os. Jeg vil derfor paaminde Eder om den vigtige Pligt, der paahviler Eder, at søge efter Eders Slægtregistre, medens I have Lejlighed dertil og tage samme med Eder, naar I emigrere, saa at I, naar I komme til Zions Land, kunne beredes til at gaa i Herrens Tempel og udføre de Ordinantser for dem, som de selv ikke kunne gjøre, at de maa opstaa med Eder i Opstandelsens Morgen, kronet med Herlighed, havende det Privilegium i deres aandelige Tilstand at leve efter Guds Villie og blive dømte som Mennesker i Kjødet.

Vi forvente Alle at blive samlede til Zions Land for at hjælpe til at opbygge Guds Rige, thi først naar vi ere samlede sammen, og vi ere forenede i vort Arbejde, først da ere vi stærke, men saalænge vi ere adspredte, ere vi svage. Den gamle Indianer, som ønskede at vise sin Søn, at Enighed var Styrke, bød ham at tage en lille Stok og bryde den, hvilket Sønnen gjorde. Han bød ham derpaa at sammenbinde nogle flere Stokke, og da forsøge at bryde dem; men Drengen fandt, at da Stokkene bleve bundne sammen, var han ikke istand til at bryde dem over. Det er saaledes ogsaa med de Sidste Dages Hellige i Bjergenes Dale, de ere allerede en Magt, som tiltrækker sig Opmærksomhed blandt Hovederne for den amerikanske Nation. Herren har til Hensigt at udsamle os af Babylon, at opreise sit Zion i de sidste Dage som Forberedelse for hans Søns Komme, og Røsten har allerede lydt: „Gaa ud fra hende, I mit Folk!"

Jeg vidner om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium, aabenbaret til Jorden i denne Uddeling. Jeg er bleven kaldet ved det hellige Præstedømmes Myndighed til at bære dette Vidnesbyrd for Jordens Indvaanere. Jeg har faaet Vidnesbyrd og ved, at dette er Guds Værk. Jeg ved, at Joseph Smith var en Guds Profet, og at han var et Redskab i Herrens Haand i at gjengive til Jorden Jesu Kristi Evangelium.

Her er Forskjellen mellem Oprettelsen af Guds Rige i disse Dage og i tidligere Uddelinger. Det var oprettet som et Tilbud til Folket, at hvo, som vilde, kunde komme frem og erholde Kundskab om Frelsningsplanen. Men nu er det blevet oprettet for sidste Gang, og Herren vil ikke tillade, at det bliver hindret i dets Fremgang eller igjen at blive borttaget fra Jorden. Han har sagt, at han vil fuldende sit Værk og opfylde Alt, hvad der er bleven sagt ved hans Profeters Mund fra Verdens Begyndelse af. Djævelen har tilranet sig Myndighed over Jorden; men Herren har erklæret, at han

vil gjenløse den og bringe den tilbage til dens oprindelige Herlighed og tilsidst give den til sine Hellige til evig Arv og Eje.

Maa Herren velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, maa han udgyde sin Aand over Eder, at I kunne blive styrkede paa Eders allerhelligste Tro og berede Eder til at modtage det evige Livs Belønninger. Gud velsigne Br. Larsen, Br. Carstensen og deres Medbrødre. Maa Herren velsigne de Hellige i denne Konference og i den hele skandinaviske Mission. Og maa Gud velsigne Brødrenes Bestræbelser i at indsamle de Oprigtige af Hjertet, at denne Menneskeslægts Blod ikke maa findes paa vore Klæder. Amen.

Tale af Præs. Brigham Young,

afholdt i Nephi Citys Forsamlingshus i Juab County, Lørdag Morgen den 18de April 1874.

Jeg er taknemmelig for at have det Privilegium denne Morgenstund at mødes med de Hellige her. Idet jeg forsøger at tale, vil jeg bede om, at Evangeliets Aand maa være mig tildelt i rigeligt Maal og have Kraft til at fremsætte dets Lærdomme til min egen og til Eders Tilfredshed. Jeg ønsker, I vilde skjænke mig hele Eders Opmærksomhed. Bed om Aanden til at aabne Eders Sind, oplyse Eders Forstand, styrke og hjælpe mig saaledes, at jeg maa tale Sandhedens Ord til Eder, og at Eders Hjerter maa være beredte til at modtage dem.

Lad mine Bemærkninger denne Morgen være en Text for mine Søskende til at tale og handle om. Vi ere ikke komne til Eder med nogen ny Lærdom eller med nogen ny Bibel, aldeles ikke. Dog synes den Læresætning, som vi nu ere ifærd med at fremsætte, nemlig Enhed og Samvirken blandt de Hellige, at være ligesaa ny for dem, som de Ældstes Prædiken var, da de kom til deres forskjellige Opholdssteder og opfordrede dem til at høre og adlyde Jesu Kristi Evangeliums første Principer. Jeg kan med Glæde og Tilfredshed sige, at vi have aldrig seet den Dag, siden vi først bleve bekjendt med Joseph og Guds Kirke og Rige paa Jorden, at Folkets Hjerter vare saa vel beredte for Modtagelsen af større Velsignelser, som de nu ere. Det glæder os at sige dette, thi det er sandt; det er opmuntrende og fylder mig med Haab og Trøst, at efter at have arbejdet og lidt med Joseph, da efter hans Død forenes de Sidste Dages Hellige, hvilket er første Gang, vi have seet, at vi kunne bringe deres Hjerter til Enhed. Dette skulde være opmuntrende for enhver Sidste Dages Hellig og skulde lære os, at Herren er os naadig, at han fremdeles kommer os ihu, at han endnu føler for os, og at han lader sin Stemme høre — Aandens Stemme — i sit Folks Hjerte, raabende til dem: „Stands! Stands Eders Løvnetsløb! Hold op med at indføre og opbygge Babylon i Eders egen Midte.“ Det er Alle og Enhvers Pligt iblandt os at tage det Embede og Kald i Betragtning, som vi besidde, og se om vi gjøre Herrens

Villie, og hvis vi ikke gjøre den, da standse og paany begynde at opbygge Guds Rige paa Jorden.

Jeg vil nu læse et Stykke i Skriften fra det 14de Kap. i Johannes Aabenbaring, begyndende paa det 8de Vers: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høj Røst: Frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder den, som har gjort Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Jeg vil ogsaa læse fra det 18de Kapitel i Aabenbaringen, begyndende paa 4de Vers: „Og jeg hørte en anden Røst fra Himlen, som sagde: Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu."

Jeg vil spørge de Sidste Dages Hellige, tro vi som et Folk, at den Engel, som er omtalt i Johannes Aabenbarings 14de Kap. 5te Vers har faret gjennem Himlen, at han har været paa Jorden, besøgt Joseph og overbragt Herrens Aabenbaringer, gjengivet Præstedømmet etc.? Tro vi Sidste Dages Hellige, at denne Engel har været paa Jorden, og at han har gjengivet Evangeliet til Menneskenes Børn? Vi vilde sandeligen ikke være her idag, hvis vi ikke troede det, og det ogsaa af ganske Hjerte. Dette er enhver Sidste Dages Helligs Svar: Vi tro fuldt og fast, at Evangeliet er blevet aabenbaret i disse sidste Dage til og ved Profeten Joseph Smith; at Præstedømmet og dets Nøgler ere beseglede paa hans Hoved, og ved ham igjen til Andre; og at hin Proklamation har lydt til alle Jordens Nationer: „Gaar ud fra hende, I mit Folk etc.", som er omtalt i den Del af Skriften, der indeholder Aabenbaringerne (18de Kapitel, 4de Vers).

Er denne Proklamation bleven hørt af nogen af Jordens Indbyggere? Ja, de Sidste Dages Hellige tro og ere forvissede om, at denne Profeti er bleven opfyldt ved Grundlæggelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Efterhaanden vil Raabet lyde, som profeteret er ved Johannes den Aabenbarer: „Babylon er falden." Dette vil blive i Fremtiden, men dette Folk tror, at Engelens Stemme er bleven hørt, kaldende paa de Oprigtige af Hjertet i enhver Nation at gaa ud fra Forvirring og Uenighed og Menneskenes Børns Overtrædelser. Røsten er kommen til dem: „Affondre Eder fra Syndere og fra Synd." Hvis vi, som et Folk, ikke havde troet dette, vilde vi ikke have været her idag. „Deltag ikke i hendes Synder, at I ikke skulle blive rammede af hendes Plager, thi hendes Synder naa til Himlen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu." Vi tro dette, følgelig maa jeg sige til Folket, vi ere ikke komne med nogen ny Læresætning, vi have troet dette lige siden vi bleve døbte til vore Synders Forladelse. Er Folket kommet ud fra Nationerne? Ja. Have vi affondret os fra Nationerne? Ja. Og hvad Andet have vi gjort? Lad os spørge os selv. Have vi ikke bragt Babylon med os? Fremme vi ikke Babylon i vor egen Midte? Opfostre vi ikke Babylons Aand, som nu er udbredt over hele Jordens Overflade? Jeg gjør mig selv dette Spørgsmaal og svarer Jo til en vis Grad, og der er ikke en Sidste Dages Hellig, uden han jo føler, vi have for meget af Babylon i vor Midte. Babylons Aand er for fremherskende iblandt os. Hvad er den? Forvirring, Uenighed, Strid, Forbitrelse,

Harme, Stolthed, Hovmod, Egenraadighed og Verdens Aand. Ere disse Ting i deres Midte, som kalde sig Sidste Dages Hellige? Ja, og vi føle dette.

Jeg vil nu spørge mine Brødre og Søstre, som besidde Herrens Aand, om vi ikke have gaaet saa langt, som vi kunde gaa paa denne Vej — den lige Vej til Ødelæggelse, den brede Port gjennem hvilken saa Mange gaa? Vejen er bred, Porten er vid, og Mange ere de, der gaa ind derad, og Mange, som kalde sig selv Sidste Dages Hellige, forsøge at se, hvor hurtig de kunne komme ind. Forvirringens Aand findes i dette Folks Midte, og vi have vandret paa denne Vej netop saa langt, som vi kunde vandre og dog være Hellige. Have de Sidste Dages Hellige erfaret dette? Jeg kan svare, de have, og nu virker Herrens Aand paa sine Tjenere i at bringe de Hellige til Enhed; der hviler en Aand over dem, og naar I tale med dem, ville de strax sige: „Ja, det er ret, vi maa være Et. Dette er den Lærdom, som Joseph lærte, og Aabenbaringerne, som først vare givne ved Joseph, vare givne for at Kirkens Medlemmer skulle vorde Et. Vi bleve dengang befalede at gaa ud fra de Onde og hellige Kirken, hvad vi havde, lægge det for Biskoppernes Fødder, modtage vor Arvedel, gaa fremad og blive Et — blive ligesom en himmelsk Familie paa Jorden. Dette er Folkets Aand, og de sige: „Takker Herren, jeg har bedet om dette i aarevis. Jeg har seet hen til og ventet det, og jeg er overmaade taknemmelig, at Tiden er kommen."

Jeg vil nu anføre et andet Stykke af Skriften, som jeg formoder, I meget vel kjende, hvis I læse Bibelen. Det er en af de sidste Bønner, som Frelseren opsendte til sin himmelske Fader, medens han var paa Jorden — en kort Bøn, som han holdt til Bedste for Disciplene. Han havde kun meget faa, thi uagtet hans mange Mirakler og underlige Gjerninger syntes meget Faa at slutte sig til ham og have Tillid til ham til alle Tider og under alle Omstændigheder, men der var nogle Faa, som elskede ham og forbleve hos ham indtil hans Død, det vil sige, de stode et Stykke borte og sagde: „Vi ville se, hvad de ville gjøre med ham." Men før Peter fornægtede ham, og før han blev tagen af Soldaterne, gjorde han en kort, simpel Bøn til sin Fader. Han havde talt og opmuntret sine Brødre, og da han havde vist dem Nødvendigheden af at leve overensstemmende med Sandheden, som han havde lært dem, opsendte han denne Bøn: „Fader, gjør disse mine Disciple til Et, ligesom vi ere Et, jeg i Dig og Du i mig og jeg i dem, at vi Alle kunne vorde Et; og jeg beder ikke alene for disse, men for Alle, som tro paa mig ved deres Vidnesbyrd." Dette var en simpel Bøn. Mente han Noget, eller mente han ikke Noget med denne Bøn? Hvis han mente Noget, hvad var det saa? Hvorledes beregnede han, at hans Disciple skulde fortolke denne korte Bøn i deres Liv og Levnet, Tro og Udøvelse, efterat han var tagen fra dem? Hvor vidt, hvor meget og hvori ønskede han, at de skulde være Et? Kan nogen af Eder sige, hvad han egentlig mente? Om I sige, hans Mening var, at Enhver, som troede paa ham, kun skulde være Et i deres Tro, saa er det Sektisme. Tag f. Expl. Moderkirken — den „hellige, katholske Kirke" — og dens Medlemmers Bøn er, at Alle maa blive Katholiker: „Fader, jeg beder Dig, at Du vil gjøre alle Folk til hellige Katholiker." Dette er Katholikernes Tro og Bøn og den Fortolkning, de give Jesu Bøn. Det Samme er Tilfældet med Kalvinisterne, og naar de fremstille sig for Naadens Throne, er

deres Bøns Omkvæd: „Jeg beder Dig, Fader, gjør disse Folk til Et, ligesom vi ere Et; indvirk paa dem, at de forlade den katholske Kirke, at de frafalde og gaa ud fra den slette Moder, den giftige Skjøge, den ugudelige Kirke, og erklære sig som Troende paa den rene og hellige Lære, hvilken Gud har forordnet for alle Ting, der finde Sted." Gaa til dem, som tro paa Læren om fri Villie, hvilken I vide indbefatter mange af de saakaldte kristne Sekter i Verden, og de fremkomme med fordoblet Kraft: „O Gud, Du Almægtige, gjør dem Alle til Methodister! Ja, lad os Alle blive Methodister! Jeg beder Dig, Fader, at Du vil borttage Sløret fra Folkenes Sind, at de maa se, det er af fri Naade og fri Villie! Gud være lovet, lad os Alle være Methodister." Dette er Maaden, hvorpaa Sektererne udlægge og forklare Meningen af hin mærkværdige Bøn af Frelseren, at hans Efterfølgere skulde være Et; og I ville undskylde mig min Maade at illustrere det paa, jeg gjorde dette for at fremsætte Fakta netop som de ere.

Var dette Jesu Mening eller ikke? Havde han nogen Hentydning til en her tilhøjre og en anden tilvenstre, enhver skrigende: „Se! her er Kristus, og se! der er Kristus, han er ikke hist henne!" En pegende denne Vej, en Anden hin Vej og saa videre til ethvert af Kompassets Streger? Hvad afbilder alt dette for det menneskelige Fornuftvæsens Sind, for Tænkeren, den, som har Aabenbaringens Aand, som forstaar Livsens Ord og har Nøglerne til Liv for Folkene, samt for Alle, som tro paa vor Herres Jesu Aabenbaringer i de sidste Dage? Forvirring paa Forvirring, Uenighed, Strid, Forbitrelse, Krig paa Kniven, Drab o. s. v. O, hvilket Antal af kristne Krige har der ikke været paa Jorden? Vi kunne meget gjerne og sandfærdigen sige, at sande Kristne — Medlemmerne af den sande Kristi Kirke paa Jorden — aldrig vilde gribe til Sværd uden for at forsvare sig.

Brødre og Søstre, vi ønske at forstaa, hvad Frelseren mente, da han bad om, at hans Disciple maatte vorde Et. Et i Tro? Ja. Et i Lære? Ja. Et i Praxis? Ja. Et i Interesser? Ja. Et i Haab? Ja, og Alt, hvad der hører til Guds Rige paa Jorden, samt Forfremmelsen deraf, Opfyldelsen af Profetierne, Indsamlingen af de Hellige og Jordens Indbyggeres Frelse. Dette er den Enhed og Forening, Frelseren mente. Lad mig her gjøre det Spørgsmaal: Bestemte Frelseren, at vi skulde være Et med Hensyn til Tro paa ham, Omvendelse fra Synd, Daab til vore Synders Forladelse, Hænders Paalæggelse for den Hellig Aands Gave, Aandens Gaver og Velsignelser, som høre til Kirken, Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, Tungemaalsgaven, Profetiens Gave, Gaven at bedømme Aanderne, ligeledes Troens Gave, saa at om man tog Gift, vilde det ikke skade den Troende, og om det skulde være nogen Nødvendighed at røre ved Slanger, skulde de gjøre det uden nogen Fare? Ja, alt dette er indbefattet i den Enhed, som Frelseren bad om; og nogle af de Gaver, som jeg her har opregnet, har Mange af os været Vidne til. Jeg selv har seet Klapperslanger blive behandlede, som om det havde været et Stykke Reb. Jeg erindrer en Nat paa Rejsen til Missouri i Aaret 1834, at medens jeg var ifærd med at udbrede vore Tæpper paa det høje Prææriegræs, som var meget tæt voxet, bemærkede jeg en Klapperslange under mine Hænder og blev varslet om dens Nærværelse ved dens Klapren. Jeg kaldte paa en af Brødrene, som var behjælpelig med Tæpperne, og sagde, idet

jeg vendte Tæppet om: „Tag denne Slange og bær den bort og byd den ikke at komme tilbage igjen, byd ligeledes dens Naboer ikke at komme i vor Lejr inat, ellers vil Nogen dræbe dem.“ Han tog Slangen op, førte den et godt Stykke bort fra Lejren, bød den at forblive borte og at tilsige dens Naboer ikke at komme i Lejren, thi ellers vilde de blive dræbte, hvis de indfandt sig. Mange lignende Tilfælde have tildraget sig blandt denne Kirkes Ældster; men vi ville ikke afbryde for at fortælle disse, thi det er vel bekjendt, at Evangeliets Gaver findes i denne Kirke, saasom at kunne helbrede, at kunne tale i Tungemaal, bedømme Aanderne, profetere, men jeg ønsker ikke at dvæle ved dem nu.

Jeg vil nu gjøre det Spørgsmaal, hvor er det Individ, som kan drage Linien og vise os, at da Jesus bad om, at hans Disciple maatte blive Et, han da mente, de skulde være Et kun i aandelige Ting, og at de ikke kunde udstrækkes til timelige Anliggender? Vil nogen af Eder drage Linien og sige os det? Thi jeg forsikrer, at jeg ikke har Visdom nok til at forklare Linien mellem aandelige og timelige Ting. Jeg kjender Intet til Tro paa Gud uden tilsvarende Gjerninger; de maa høre sammen, thi uden Gjerninger kunne I ikke bevise, I have Tro. Vi kunne udraabe til vor Døds Dag, at vi elske Frelseren, men om vi forsømte at adlyde hans Befalinger, vilde han ikke tro os. Vi have hans egne Ord for at bevise dette. Der var Mange, som foregav at tro en hel Del paa ham, medens han var i Kjødet; men han sagde til sine Disciple: „Om I elske mig, holder mine Bud.“ Dette var Beviset, han forlangte, da Tro og Gjerninger høre sammen. Det samme Princip kan anvendes paa Forældre og Børn. Om nogen af Eder har et Barn, som siger: „Jeg elsker Dig, Mamma, o, jeg elsker Dig saa inderlig.“ Moderen siger, idet hun prøver Sandheden af sit Barns ømme Udtalelser: „Nuvel, mit Barn, Du vil afstaa fra at gjøre, hvad der mishager mig. Kom saa hid, og jeg vil give Dig et lille Arbejde at udføre!“ eller: „Jeg ønsker, at Du skal sidde ned paa den Stol der og lade det Legetøj være!“ eller: „Sønderskjær ikke det Klæde, min Datter; hvis Du elsker mig, saa kom og sæt Dig ved min Side!“ „O, jeg elsker Dig saa inderlig!“ siger den lille Pige, men hun vedbliver at sønderskjære Tøjet eller vedbliver at stikke de andre Børn med Naale. „Mamma, jeg elsker Dig saa inderlig!“ „Nuvel!“ siger Mamma, „saa maa Du ikke sidde og stikke din Broder eller Søster, Du er er saa slem til at gjøre dette, og Du maa holde op.“ Men Barnet vedbliver med sin Uskikkelighed, erklærende fremdeles, at hun elsker sin Moder, omendskjøndt hun ikke vil adlyde hende. Et saadant Barn behøver Revselse; hvis ikke milde Ord hjælper, saa maa Strenghed til. Er ikke dette en Virkelighed? I have ældre Børn, som foregive at holde meget af Eder; de sige: „Fader, jeg holder uhyre Meget af Dig,“ og dog ville de gaa frem paa en Maade, som er smertelig, bedrøvelig og ubehagelig og ganske modsat Eders Følelser og Ønsker. Vil en Fader tro saadanne Børns Forsikringer? Jeg tror ikke. Vi ville bruge en anden Sammenligning. Antag, en ung Dame oprigtigen elsker en ung Herre, som aabent erklærer for Andre, at han ligeledes elsker hende og vilde være meget tilfreds ved at udtrykke sine Følelser for hende, men som dog aldrig søger Anledning til at faa hende at se; omendskjøndt han nu erklærer for Andre, hvor meget han elsker hende, saa vil dog den unge Dame sige: „Jeg tror ikke et Ord deraf, thi jeg ved, han i det Tilfælde vilde erklære sig for

mig." Han kunde gjerne indtil Dommedag fortælle, at han elskede hende, men medmindre han sagde hende det og viste det ved sine Gjerninger, vilde hun sige: „Det er Altsammen Daarskab, han mener ikke, hvad han siger." Hverken I eller jeg vil tro, at Nogen elsker os og ønsker at fremme vor Glæde og Tilfredshed, saalænge som hin Person handler modsat vore Ønsker og Begjær; ejheller vil Jesus. Og medmindre de Sidste Dages Hellige nu standse og gaa frem at arbejde og vise ved deres Gjerninger, at de ere den Herre Jesu Disciple, vil han tilintetgjøre dem Alle.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Juni.

Da det er almindelig ved hver Emigration at afløse disse trofaste Brødre fra deres respektive Virkekredse og beskikke Andre til at indtage deres Pladse, saa er det os en Glæde idag gjennem „Stjernen" at bekjendtgjøre disse vore Brødres Navne, som denne Gang ere afløste og beskikkede.

Ja, det er os ligeledes en sand Glæde og en kjær Pligt herigjennem at kunne afgive det bedste Vidnesbyrd for disse vore Brødres trofaste Virken. Vi takke dem for det gode Arbejde, de have udført i Missionens Tjeneste, og for den Hjælp, de have ydet os i deres forskjellige Arbejdsmarker til at udsprede Evangeliet og indsamle Israel. Maa Herren velsigne Eder, maa han rigelig belønne Eders Flid og Arbejde, og vi vide, Brødre, at saafremt I frembeles ville tjene Ham, adlyde hans Befalinger og leve Eders hellige Religion, I ville have hans Velbehag over Eder, og hans rigeste Velsignelser ville vorde Eder til Del! Dog, Brødre, husker vel paa, at vor Mission er ikke endt her paa Jorden med vor korte Virken i de skandinaviske Lande, nej, vi have en ligesaa vigtig Mission hjemme i Zions Land at udføre. Vi maa fremad, Zion skal opbygges, Guds Rige er oprettet paa Jorden, og det er vor Pligt at gjøre Vort til dets Fremgang. Lad os have dette for Øje, naar vi drage hjem.

Vi nedbede Herrens Velsignelser over Eder! Maa han være med Eder paa Eders lange Rejse, maa han styrke og bevare Eder i hvilkesomhelst Omstændigheder, I maatte blive stillede! Og til de Beskikkede sige vi: Værer agtsomme i Eders Fremfærd! Lever Eders hellige Religion, værer ydmyge af Hjertet, saa I altid maa have Aanden af Eders hellige Kaldelse! Sæt Eder godt ind i de forskjellige Anliggender! Fører Eders Regnskabsbøger med Orden og Omhu, og fremfor Alt: værer et lysende Exempel for Folket i Eders daglige Vandel!

Afløste:

Ældste H. K. Olsen, Medarbejder paa Kontoret i Kjøbenhavn.
Ældste P. C. Carstensen, Præsident over Kjøbenhavns Konference.
Ældste F. C. Schade, Præsident over Aarhus Konference.
Ældste P. C. Christensen, Præsident over Aalborg Konference.
Ældste M. Nilson, Præsident over Stockholms Konference.
Ældste James Hansen, omrejsende Ældste i Kjøbenhavns Konference.

Ovennævnte Brødre afløses for at afgaa med første Emigration.

Ældste N. P. Lindeløf, Præsident over Gøteborg Konference.
Ældste P. O. Hansen, omrejsende Ældste i Kjøbenhavns Konference.
Ældste Andrew Nielsen, omrejsende Ældste i Aarhus Konference.

Sidstnævnte Brødre at afgaa med anden Emigration.

Beskikkede:

Ældste Joh. A. Bruun, at virke som Medarbejder paa Kontoret i Kjøbenhavn.
Ældste Knud Petersen, foreløbig at præsidere over Kjøbenhavns Konference.
Ældste P. C. Geertsen, at præsidere over Aarhus Konference.
Ældste C. S. Winge, at præsidere over Aalborg Konference.
Ældste John F. Oblad, at præsidere over Stockholms Konference.
Ældste S. Johnsen, at præsidere over Gøteborg Konference.

C. G. Larsen,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Amerika.

Logan City, den 12te Mai 1874.

Præsident C. G. Larsen!

Kjære Broder!

Da nu General-Konferencen er over, og jeg igjen er hjemkommen, skulde jeg ønske at have Noget at fortælle om de Emner, der i denne Tid ere paa Bane. Hvad angaar Konferencen, saa var den, efter mine Anskuelser, den bedste jeg nogensinde har overværet, de kraftigste Vidnesbyrd bleve aflagte, og gode Raad og Lærdomme fremsatte. Det er i Sandhed en vigtig Tid for Zion, og visseligen Herren vil prøve sit Folk, om de ønske at tjene ham eller Verden. Herrens Ord lyder idag: „Uden I ere Et, ere I ikke mine,“ og atter „elsk Gud over alle Ting og din Næste som dig selv,“ men hvorledes skal dette blive udført uden vi

have Interesse for hverandres Velfærd og blive stillet i saadanne Omstændigheder, at denne Egenskab kan lægges for Dagen. Profetens Røst lyder til Zion: „Værer villige, I Guds Folk! Bliver organiserede i den „Forenede Orden“ og arbejder i Forening for Guds Riges Opbyggelse, bygger Templer, pryder Zion og forherliger hendes Stæder for derved at bevidne for Gud, at I elske ham, og ville holde hans Bud, og han vil opfylde sine Løfter og Forjættelser ved fremdeles at gjøre Eders Fjender til Skamme, omendskjøndt de fnyse af Vrede,“ og om disse Sidste oprigtigen vilde tilstaa, hvad de tænkte i deres Hjerte, vilde det være: „Jeg vil give Alt, hvad jeg ejer, om jeg kunde blive fuldkommen overbevist om, at Mormonismen er Usandhed og at den ikke vil bestaa,“ men disse saavelsom Djævelen frygte for Sandheden deraf og skjælve. Herren har sagt, at de Lydige og Villige skulle nyde Landets Goder, men de Gjenstridige skulle ikke bestaa i Zion. Ofte har jeg tænkt paa, hvorledes disse to Klasser skulde blive adskilte, men, vi vide, at naarsomhelst han har havt sin Kirke organiseret paa Jorden, har han havt sin egen Maade at udføre sine Hensigter paa, forskjellig fra Menneskene, og om de skulde gaa med træbundede Støvler eller Træsko som Adskillelsesmiddel mellem Bukkene og Faarene, lad os saa antage denne Skik, dersom det vilde hjælpe til at udføre Herrens Hensigter og fremme hans Villie, thi Babylon vil sikkerligen falde, og vi maa lægge vore Planer for at blive uafhængige af hende. Jeg er glad ved at kunne fortælle Dig, at Majoriteten af Folket i Bjergenes Dale, med Glæde ere villige til at give deres Hjerte, Tid og Formue til Opbyggelsen af Guds Rige; hvortil kan man vel ogsaa bedre anvende det? Vi have havt en temmelig stræng og lang Vinter her i Cache Valley og har lidt Tab af nogle Kreaturer og en god Del Faar, fordi Folket ikke havde beredt sig som de burde og efterkommet Præs. Youngs Raad, men jeg tror, dette vil være en Lektion for os, som vi ikke saa let ville forglemme.

Vaaren har nu begyndt at iføre sig sin grønne Dragt, og Udsigterne til en rig Høst er lovende, da vi have været velsignede med megen Regn i den sidste Uge, hvilket er en Glæde for Landmanden og forøger hans Forhaabninger.

Jeg maa nu fortælle Dig Lidt om vor Jernbane, der nu er færdig til Franklin. Regelmæssige Træn afgaa daglig mellem Ogden, Logan og Franklin, en Strækning paa 80 eng. Mile og er af uvurderlig Nytte for de mellemliggende Byer, hvis Antal er omtrent 30. Dette Arbejde er bleven udført af Folket i Cache, Boxelder og Weber Counties, hvilket er et Tegn paa hvad Samhold og Samvirken kan udrette. Hvad vil der ikke udrettes, naar Alle ere forenede og Alle villige til at arbejde for Rigets Forherligelse paa Jorden. Vi have her i Byen i Vinterens Løb været beskjæftigede med at opbryde og kjøre Sten til Voldene og Tabernaklets Mure, hvilken Bygning skal være 163 Fod lang, 126 Fod bred og to Etager høj foruden Kjælderrummet. Jeg haaber, at med vore forenede Bestræbelser ville vi være istand til at fuldføre dette Arbejde saavidt, at vi kunne faa Taget paa inden Vinteren tager sin Begyndelse.

Med Taknemmelighed til Herren min Gud kan jeg fortælle Dig, at de skandinaviske Hellige her i Cache County ere for største Delen gode og oprigtige Mennesker, der have Guds Rige for Øie, og ere villige til at arbejde hvorsomhelst de blive tilsagt, hvorfor Autoriteterne bære et godt Vidnesbyrd om dem.

Maa Gud fremdeles velsigne Dig og dine Medarbejdere og give Dig al den Indflydelse, som er nødvendig i din Mission for at udføre et godt Arbejde til de Oprigtiges Udfrielse fra Babylon og din egen Glæde og Tilfredshed, hvilket ønskes af din Broder og Medarbejder i Evangeliet

Christian J. Larsen.

Ephraim den 5te Mai 1874.

Præs. C. G Larsen!

Kjære Broder!

Deres venlige Brev med indlagte Vexel er rigtig modtaget, og takkes De for samme . . . Jeg formoder, De allerede gjennem Aviserne er bleven underrettet om den ny Orden eller den „Forenede Orden", som Præs. Young har oprettet i den sydligere Del af Territoriet. Rige og Fattige indgive deres Ejendomme og Gods i Ordenen. En hel Del af Folkene fra Dixie have været her efter Hvede, og Alle synes begejstrede for Sagen. Ordenens Formaal er at begunstige de Fattige saavelsom de Rige — at bringe os mere sammen, undertvinge Egenkjærligheden, fremme broderlig Kjærlighed og udjevne den Forskjel, som Rigdom fremkalder blandt de Hellige. Hvorsomhelst Præs. Young og George A. Smith rejste om i Setlementerne, organiserede de denne Orden. Jeg rejste til Nephi, hvor jeg overværede et todages Møde. Jeg har aldrig seet Folk saa begjærlige efter at faa Præsidenten at høre som der. Forsamlingshuset var helt opfyldt og næsten dobbelt saa Mange maatte blive staaende udenfor. Præsidenten udtrykte sin Glæde over den Beredvillighed, som man viste ved at træde ind i Ordenen. Herren ønskede, at de havde været ligesaa villige i Josephs Dage til at forenes, men paa Grund af deres Uvillie i saa Henseende bleve de fordrevne fra deres Besiddelser og tabte Alt. Han viste, hvorledes vi ved Inddeling af Arbejdet kunde udføre uhyre Meget i kort Tid, og ved at være forenede, vilde vi ikke behøve at gaa til Hedningerne for at bede dem om at kjøbe vore Produkter, paa den anden Side vilde de, da de ere afhængige af vore Produkter, rette sig efter vore Priser. Ordenen er ligeledes oprettet i Sevier County og i Gunnison. Her have vi endnu ikke sluttet os til Ordenen, men vente, at nogle af Brødrene ville komme hertil efter Konferencen og organisere os. Det skulde glæde mig at kunne overvære Konferencen i Salt Lake City, da jeg tror, den vil blive særlig interessant denne Gang, men min Helbred vil ikke tillade det. Der er forøvrig ingen specielle Nyheder, og jeg ved, De er meget vel underrettet gjennem Aviserne. Den „Forenede Orden" er overalt det almindelige Samtaleemne her. Behag at hilse Brødrene Frantzen, Olsen og Carstensen, og modtag mine bedste Ønsker for Deres Held og Lykke i Missionen.

Deres Broder i Evangeliet
K. Peterson.

Konferencemøde i Stockholm

den 25de og 26de April 1874.

Konferencen begyndte Lørdag Fmdg. Kl. 10 og aabnedes med Sang og Bøn. Følgende Brødre fra Zion vare nærværende: Missionspræsident C. G. Larsen, Præs. L. S. Andersen fra Norge, Konferencens Præsident M. Nilson, omrejsende Ældster i Konferencen John Oblad og John Anderson samt de fleste af Forstanderne tilligemed mange Hellige fra de forskjellige Dele af Missionsmarken.

Præs. Nilson bemærkede for de Tilstedeværende, at vi vare forsamlede i Egenskab af en Konference for at forhandle Missionens Anliggender og blive opbyggede og belærte om de Ting, som Herren har kaldt os til at udføre. Hans Ønske var at høre Brødrenes Beretning om Forholdene i deres forskjellige Virkekredse.

Ifølge Rapporterne fra Grenene var Tilstanden i Almindelighed god. De Hellige leve deres Religion og opfylde paa faa Undtagelser nær deres Pligter baade mod Herren og hans Præstedømme. Men de ere for det Meste alle fattige paa timeligt Gods. Øvrighederne vare humane, og der var ingen Forfølgelse værd Omtale. Udsigterne for Guds Riges Fremgang vare temmelig opmuntrende, og et anseligt Antal vare i dette Halvaar indlemmede i Kirken. Brødrene følte glade ved at staa i Herrens Tjeneste og udtrykte deres Ønske om at fortsætte.

Misspræs. Larsen fremstod og hilsede fra Brødrene i Kjøbenhavn samt var glad ved at samles med sine Søskende i Stokholm. Hans Haab var, at vi skulde nyde stor Glæde og Opbyggelse i hverandres Selskab. Det var ham en Glæde at høre de opmuntrende Beretninger om Missionens Fremgang, og at Brødrene havde udbredt saa mange Skrifter. Meddelte lidt om vore Brødre paa Island, som havde været indkaldte for Retten 4 Gange, fordi de havde søgt at sprede Lys i det Mørke, som omgav Folket paa disse Øer. Den kristne Verden anser „Mormonerne" for en af de foragteligste Sekter paa hele Jorden, men dette er nøjagtig som det var i Jesu Dage; thi ingen Religion var mer forhaanet end Kristi Tilhængere eller Nazaræerne paa den Tid. Han anførte, at vi burde være meget taknemmelige til Herren, fordi vi havde det Privilegium at leve paa Jorden i en Tid, da han igjen formedelst Aabenbaring har oprejst sin Kirke blandt Menneskeslægten.

Præs. Andersen sagde, at det var første Gang han havde den Leilighed at være samlet med de Hellige i Stokholms Konference og bevidnede, at der i disse nordlige Lande fandtes mange Oprigtige som i Herrens belejlige Tid vilde annamme Evangeliet og drage hjem til hans Indsamlingssted i Klippebjergene. Herren har i denne Uddeling begyndt et mægtigt Værk paa Jorden, men Menneskene i Almindelighed kunne ikke fatte det, og Grunden er den: de elske Mørket mer end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde. Sluttede med at formane de Hellige til at give Agt paa de Raad og Lærdomme, de erholde gjennem Guds Præstedømme fra Tid til anden.

Præs. Nilson gav en kort Rapport om Konferencens Tilstand, som for nærværende var af en lovende Beskaffenhed.

99 vare døbte, og Mange staa i Troen og ville vist snart komme og annamme Daab til deres Synders Forladelse.

Ældste Oblad gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til sin Mission og var glad ved paany at være kommen tilbage hertil. Der var en synlig Forskjel mellem nu og da han overværede Konference her for 15 Aar siden. Han bar Vidnesbyrd om de Helliges Trofasthed i de Egne, han havde besøgt, og anførte tillige, at i Vesterås vare nogle Brødre paa de derværende Øvrigheders og Præsters Klager blevne idømte Straf paa Vand og Brød.

Præs. Larsen tilkjendegav sin Tilfredshed med Brødrenes Virksomhed og med de Beretninger, som vare indgivne angaaende Værkets Fremgang og Konferencens Tilstand i det Hele. Talte om Tiendeloven og Nødvendigheden af at efterkomme den. Sagde, at den altid havde været anerkjendt blandt Herrens Folk. Gamle Fader Abraham betalte Tiende til Melkisedek. Denne Skat bliver kontroleret af den Præsiderende i Jesu Kirke, og han er den, som skal sige, hvad den skal anvendes til, hvadenten til Templers Opførelse, til de Fattiges Udfrielse eller til noget andet Foretagende. Bemærkede, at endnu var der ikke kommet noget Løfte om, at faa benytte Tienden til Emigrationen i dette Aar, men alligevel haabe vi det. Han formanede Brødrene til at være sparsomme med de Midler, som vare dem anbetroede, paa det de maatte høste Herrens Velbehag for deres Forvaltning.

Ældste Anderson benyttede en Del af Tiden til at fremføre sit Vidnesbyrd angaaende den store og herlige Plan, som Herren har gjenskjænket til Menneskeslægtens Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, forsaavidt de ville annamme den. Det var en glædelig Stund for ham at kunne samles med de Hellige for at modtage Raad og Lærdomme. Han sluttede med at opmuntre de Hellige til at efterleve Evangeliets Forskrifter og opfylde deres Pligter.

Derefter bleve Kirkens Autoriteter baade i Zion og i Adspredelsen foreslaaede til Opholdelse, hvilket enstemmig vedtoges.

Misspræs. Larsen fremlagde for de Tilstedeværende Evangeliets Principer i saa klare og fyndige Udtryk, at selv den mest Ulærde maatte forstaa Nødvendigheden af at adlyde dem. Han hentydede til den Enighed, som er Særkjendet paa de Sidste-Dages Hellige, og som er et Vidnesbyrd for Verden, hvorover Mange forundre sig. Men Skriften siger, at Guds Folk skal kjendes paa Enhed og den indbyrdes Kjærlighed. Verden siger, at vi ere Bedragere og falske Profeter, fordi vi tro paa Guds Præstedømme, Apostle og Profeter. Om dette er Tilfældet, da var ogsaa Paulus, Petrus og de andre Apostle Bedragere, thi de besade den samme Tro. Præsterne finde Fejl ved os, fordi vi tro paa Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse; men dette er hverken mer eller mindre, end hvad Herrens Tjenere troede og praktiserede fordum. Talerens Bemærkninger vare livfulde, uomstødelige og til stor Opbyggelse for saavel Hellige som Fremmede, der vare tilstede.

Præs. Nilson fremstod og bevidnede sin Glæde over de herlige Principer, som vare fremlagte ved denne Konference. Hans Ønske var, at de Hellige vilde gjøre Brug af dem i deres daglige Liv, paa det de maatte være et Herrens Folk, værdige til hans Velsignelser. Herrens Aand havde været den Præsiderende i

alle Forsamlingerne, og Konferencen havde været en glædelig Opbyggelsestid for Alle, der havde bivaanet den.

Konferencen sluttedes enstemmig til ubestemt Tid.

M. Nilson,
Præsident.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

Sikkerhedsfølelsen var paa denne Tid i Nauvoo ingenlunde stor, naar man betragtede Fjendens Magt og Foranstaltninger, thi det var et almindelig udbredt Rygte, at General Hardin havde givet sit Løfte til Pøblen om at gaa med sine Tropper til Nauvoo og arrestere nogle af Borgerne der, eller ogsaa „jævne hvert Hus med Jorden." Tre hundrede Mand fra Quincy skulde ligeledes frivillig have tilbudt sig at hjælpe ham, og de ventede, at Andre skulde slutte sig til dem paa Vejen.

Den 21de Oktober holdt Dommer Purple Ret i Carthage, og lagde saa megen Fordom for Dagen imod de Hellige til Gunst for Pøblen, at Fredsdommer Backenstos, idet han talte om hans Handlinger, udtrykte sin Afsky for saadan „retslig Humbug". En Forhørs-Sag bragtes op mod to Brødre Jesse P. Harmon og John Lytle, anklagede for at have været meddelagtige i at ødelægge Expositor's Bogtrykkeri, det foragtelige, skandaløse Blad, som tidligere blev publiceret i Nauvoo.

Hovedvidnet imod dem var en Mand ved Navn Rollison. Han foregav at kjende Fremgangsmaaden med Hensyn til den tilføjede Skade og bestrev Maaden, hvorpaa det var gjort. Da han blev spurgt, om det var Appleton M. Harmon eller Jesse P. Harmon, der var den Skyldige, svarede han, at det var Politibetjenten, og da det blev sagt ham, at de vare begge Politibetjente, blev han forvirret og sagde, at han ikke kunde sige, hvem det var. Han blev derpaa spurgt, hvilken af Brødrene Lytle — John eller Andrew — der var den Skyldige. Han svarede atter, det var Politibetjenten, og da han blev underrettet om, at begge vare Politibetjente, sagde han, det var Grovsmeden. Da de begge vare Grovsmede, kunde han ikke tillægge nogen af dem Misgjerningen, hvorfor Juryen frifandt dem. Dette var i Overensstemmelse med Profeten Joseph Smiths Forudsigelse, da det blev ham berettet, at Politibetjentene havde standset dette Uvæsen, at ikke én af dem skulde blive straffet for, hvad de havde gjort.

I Oktober Maaned 1845 vare de saa Hellige, som forbleve i Kirtland, Ohio, stadig udsatte for Forfølgelser. Deres Forfølgere, som for største Delen vare Apostater fra Kirken, brøde ind i Templet dersteds, toge det i Besiddelse og handlede paa andre Maader ondskabsfuldt og uforskammet. De Helliges Fjender bestode for det Meste i hine Dage af saadanne Personer, der tidligere havde været Medlemmer af Kirken. Mange af dem havde været meget virksomme i at gjøre Godt og havde glædet sig ved Herrens Aand, saalænge de levede deres hellige Religion og saalænge de handlede i Overensstemmelse med Kirkens Autoriteters Styrelse, men som ved Overtrædelse havde tabt Sandheden, vendt sig

bort fra den gode Sag, benegtet deres forrige Vidnesbyrd, og vare nu ligesaa virksomme i at forsøge at ødelægge Kirkens Institutioner, som de engang havde været i at opretholde dem.

(Forts.)

Betragtninger af en gammel Søster
ved Emigrationens Afgang.

Hinsides Morlands brede Flod
Iblandt de høje Klippebjerge
Der bor et Folk af Kongeblod,
Som Herren har til evigt Værge,
Thi de er Ætlinger af Gud
Og blive skal til Lammets Brud,
Naar staa han skal paa Zions Bjerge.

Min Tanke staar til dette Sted
Ved lyse Dag og Nattetide,
Den dvæler der med Kjærlighed
Og vil paa Vinger derhen skride,
Men ak, jeg kan ej følge den,
Med Lynets Fart den gaar derhen
Og levner mig i Babels Kvide.

Ja, alt i mange Trængsels Aar
Jeg sukket har i Babels Plage,
Ja, Furer i min Pande staar,
Thi jeg er ej i Ungdoms Dage.
Nej, mangen Vinter her forsvandt,
Og end i Trængsel I mig sandt,
Med Suk i Bryst jeg stod tilbage.

Men Herren i sin Visdom ser,
Hvad som mig vil i Livet gavne,
Og i hvad end der her mig sker,
Hans Godhed vil jeg aldrig savne,
Hvis jeg i Troen vandrer frem,
Bereder mig for Himmelen,
Da vil jeg sikkert hos ham havne.

Derfor mig hjælp i Prøvens Stund,
Du Gud, som throner i det Høje;
Maa jeg af Hjertets dybe Grund
Mig for din Villie dybt mig bøje,
At Lysets Aand kan hos mig bo
Og skjænke Sindet Fred og Ro,
Som vil mig hos min Gud ophøje.

Ja evig Tak for Kundskab stor,
Som Du os skjænkte her paa Jorden,
Ja Tak, o Tak, fordi jeg tror
Paa Præstedømmets høje Orden.
Thi det er vist, Du Tro mig gav
Paa Frelsningsplanens store Sag,
Som blev os sendt i kolde Norden.

Nu drager Skibet smukt afsted
Paa Havets blanke Bølgetoppe.
I Zions Dal i stille Fred
Der vil Guds Folk sin Vandring stoppe.
Ja, der er deres Rejse endt,
De Babels Mørke Ryg har vendt
Og glæde sig i Fryd deroppe.

Dog jeg staar end tilbage her,
Mens mine Søskende bortdrage,
Men Herren, som saa naadig er,
Vil ej mig levne her tilbage.
Nej, jeg vil vandre ud engang
Til fjerne Vest med Frydesang,
Hvis jeg er trofast alle Dage.

Ja, nu Farvel, Du Herrens Flok,
Maa Himlens Gud beskytte Eder
Paa Vandringen til Zion op,
Og maa I nyde mange Glæder.
Men trofast vær — lyt til mit Ord —
I alle Prøvelser paa Jord,
At I maa opnaa evig Hæder.

H. O.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Halvaaret 1874.

Konferencer.	Grene	Højpræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	8	1	5	72	22	27	11	842	76	16	„	12	980
Aarhus . . .	5		3	49	17	39	4	578	113	37	2	3	690
Aalborg . . .	3		2	43	20	11	6	473	68	9	2	8	555
	16	1	10	164	59	77	21	1893	257	62	4	23	2225
Norge.													
Kristiania . .	8		3	90	32	35	17	705	68	17		1	882
Sverig.													
Stockholm . .	8		3	47	25	21	6	682	91	24	1	7	784
Gøteborg . .	8		2	51	25	15	17	402	24	26		8	512
Skaane . . .	16		1	22	17	10	7	432	45	28		4	489
	32		6	120	67	46	30	1516	160	78	1	19	1785
Summa . . .	56	1	19	374	158	158	68	4114	485	157	5	43	4892

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. Brigham Young,

afholdt i Nephi Citys Forsamlingshus i Juab County, Lørdag Morgen den 18de April 1874.

(Fra «Deseret News». — Fortsat.)

Vi have gaaet netop saa langt, som vi kunne tillades at gaa paa den brede Vej. En har sit Øje henvendt paa Guldminen, en Anden paa Sølvminen, en Tredie tænker kun paa, hvorledes han bedst skal kunne forhandle sit Mel eller sin Hvede, en Fjerde paa at sælge sit Kvæg, en Femte paa at opføde Kvæg, en Sjette paa at faa en Farm; i Korthed, man handler og bytter med hinanden aldeles som Babylon, tagende Fordel hvorsomhelst man kan, og Alt gaar som i den øvrige Del af Verden. Babylon er her, og vi følge Jordens Indbyggeres Fodspor, hvilke befinde sig i et fuldkommen Forvirringens Hav. Vide I dette? I burde vide det, thi der er Ingen af Eder, uden han jo ser det dagligen; man ser hver Dag, at de Sidste Dages Hellige søge at tage Fordel af deres Medbrødre. Der findes Ældster i denne Kirke, som vilde tage Enkens sidste Ko for fem Dollars, og derpaa knæle ned og takke Gud for det heldige Kjøb, de havde gjort.

Jeg er kommen til den Slutning, at Folket maa afstaa fra babyloniske Sæder og Skikke, hvilket jeg har prædiket om i aarevis og hvilket Joseph ligeledes prædikede om indtil sin Død, og blive Herrens Tjenere og Tjenerinder; de maa blive hans Familie. De ere blevne udsamlede fra Babylon, og de maa berede sig til at indtage hellige Pladse, samt forberede sig til Menneskens Søns Komme. Jeg har vaaget over og ventet ligesaa stadig, ligesaa alvorlig og troligen, som nogensinde en Moder kunde have vaaget over sit Barn, for at se den Dag oprinde, da dette Folk vilde være villig til at modtage den Lærdom, de første Principer og Aabenbaringer, som bleve givne, da Zions Centrumsstav blev organiseret i Henseende

til at hellige deres Ejendomme og i Virkeligheden blive Herrens Tjenere og Tjenerinder, arbejdende paa af ganske Hjerte at gjøre hans Villie og opbygge hans Rige paa Jorden; jeg har endnu ikke oplevet den Tid, da vi have kunnet organisere et eneste Samfund eller oprette et eneste Distrikt; men takket være Herren! Tiden er kommen, Herrens Aand er over Folket.

Er det en ny Læresætning for os, at Guds Folk skulde være Et i alle Ting? Det er en gammel Lærdom; skal jeg sige, den er ligesaa gammel som Højene, ligesaa gammel som Bjergene, ligesaa gammel som min Fader i Himlen; det er en evig Læresætning; den er fra Evighed til Evighed. Gjører Eder selv det Spørgsmaal, forvente vi at gaa til Himlen, naar vi forlade dette Liv? Ja, visselig, jeg gaar til Guds Paradis; jeg gaar hen at bo med den Allerhøjestes Hellige i Faderens og Sønnens Nærværelse. Hvor megen Vinding vil man der kunne opnaa? Hvor mange Lokaler eller Central-Pladse for Opbevarelsen af Alles Rigdomme og Skatte vil man der kunne finde? Alt er i Et, Alt er for Gud, Alt er til hans Ære og Forherligelse, for Udvidelsen af hans Herredømme i det uendelige Verdensrum; Riger paa Riger, ethvert Hjerte og Alt, hvad der har Liv, enhver Stemme, ethvert Øje og enhver Følelse er til Guds Ære. Lad os derpaa spørge os selv: Vil Herren have en Kirke og et Rige paa Jorden? Ganske vist, Daniel saa dette i Nebucadnezars Dage og gav en Beskrivelse eller rettere en Oplysning i Henseende til Oprettelsen af hint Rige, da denne Verdens Riger skulde overgives den Allerhøjestes Hellige til evig Arv og Eje.

Opbygge vi Guds Rige? Berede vi os for Menneskens Søns Komme? Beredes vi for at indtræde i Faderens og Sønnens fuldkomne Herlighed? Ikke saa længe vi leve overensstemmende med Babylons Principer. Nu arbejde vi hver for sig. En siger: „Dette er min Ejendom, og jeg maa søge at gjøre den saa indbringende som mulig.“ En Anden siger: „Dette er Mit.“ Atter en Anden siger: „Jeg vil gjøre som mig huer, jeg vil gaa naar og hvor jeg behager; jeg vil gjøre dette, hint eller det andet; og om jeg har Lyst til at saa og høste Korn her, tage det til Markedet og give det bort, hvad vedkommer det Andre?“ Der vil blive sagt til alle saadanne Personer, som foregive at være Sidste Dages Hellige: „Jeg kjender Eder ikke, I have aldrig været Hellige.“

Jeg ønsker nu at fremsætte for Eder Noget af vor sidste Erfaring med Hensyn til Frelseren og hans Lærdomme. Vi have begyndt at organisere den „Forenede Orden“ i St. George. Tusinder af Tanker opstaa i mit Sind, naar jeg overvejer denne Gjenstand. „St. George! Ønske I at sende mig ned til St. George? Det er som om I vilde sende mig ud af Verden!“ Men jeg maa ikke tale herom; lad det være tilstrækkelig at sige, at St. George er et af de smukkeste Steder paa denne lille Flække — denne Verden, som vi besidde — denne vor Herres lille Plet, et af de mest yndefulde Steder paa Jordens Overflade. Jeg ser mere Velstand paa dette lille Sted end i nogen anden By paa dens Størrelse i dette Territorium eller i disse Bjerge.

Vi have organiseret en lille Gren der, eller rettere en taalelig stor Gren. Jeg prædikede en god Del i St. George. Det syntes at være det eneste Sted, som vi kunde begynde vort Arbejde: de vare de eneste Folk, vi kunde organisere, og vi oprettede ogsaa Ordenen der. Guds Aand paavirkede dem, saa de vare Alle af ét Hjerte og ét Sind fra den ene Mandag Morgen til den anden, deres Hu stod til

altid at fremme Guds Rige og Sag paa Jorden og bidrage Sit til Menneskeslægtens Lykke og Velvære. „Men," sagde de, „vi forstaa det ikke; vi tro, vi burde være Et, og at vi burde indtræde i Enochs Orden. Vi forstaa meget vel, at Enoch var saa ren og hellig, at hans Stad blev optaget til Himlen osv. Dette tro vi ligesaa sikkert som Eder." Atter Andre sagde: „Der vil ikke blive organiseret en eneste Gren, naar Brødrene gaa over paa den anden Side af St. George." Vi organiserede enhver Gren og By paa den anden Side af St. George og forlod dem i en temmelig god Orden. Den eneste Besværlighed, vi havde med dem, var: de kunde ikke forstaa. De sagde: „Det er rigtig, og Skriften fortæller os derom; men vi forstaa ikke den Maade, hvorpaa den skal virke." En Mand kom til mig, en gammel „Mormon", som jeg havde kjendt i over 42 Aar, netop medens vi vare isærd med at organisere, og sagde: „Broder Brigham, jeg har prædiket for Dig hele Tiden. Jeg gjorde det Samme for Broder Joseph. Broder Joseph prædikede denne Lærdom; er det noget Nyt, at Folket ikke forstaar den?" „Saa," sagde jeg, „er Du vel strax rede til at indskrive dit Navn?" Hans Svar var: „Jeg vil tænke nærmere derover." Du forstaar ikke fuldkommen din egen Tro, ejheller de Lærdomme, Du prædiker for Folket, naar Du ikke forstaar denne Læresætning og ikke er ligesaa villig til at antage den, som Du vilde være i at nedlægge dette dødelige Legeme og indgaa til Herren, om Gud skulde forlange det. Lad det være Nok at sige: Gud vil oprette denne Orden paa Jorden, og hvis vi ikke hjælpe ham dermed, ville Andre gjøre det og komme til at nyde Velsignelsen deraf.

Da vi kom paa denne Side af St. George, fandt vi Folket mere villig til at lade sig organisere end paa den anden, thi de forstode, at vi vare gaaede saa vidt som vi kunde gaa paa den brede Vej uden at gaa til Ødelæggelse. En Biskop skrev til mig saaledes: „Behag at komme og organisere os. Det glæder mig, at De kommer denne Vej, vi ønske at blive organiserede. Jeg ved, at vi maa hellige vort Gods til Nogen, og jeg vil hellere hellige det til Herren end til Djævelen. Vi maa hellige det til den Ene eller den Anden, og det ogsaa meget snart." Han er en meget god Biskop, er fuld af Aanden af dette Værk og kan ikke afholde sig fra at tale om denne gavnlige Institution.

Vi ønske nu at organisere de Sidste Dages Hellige, ja enhver Mand, Kvinde og Barn iblandt dem, der ønske at lade sig organisere i denne hellige Orden. I maa kalde den Enochs Orden, Fællesskab eller hvad I behage at kalde den. Den er den forenede Orden i Guds Rige paa Jorden; men vi sige Enochs Orden efter samme Princip, som I finde i Aabenbaringen angaaende Præsteskabet, hvilket blev kaldet efter Melchisedecs Orden for at undgaa den altfor hyppige Gjentagelse af Guddommens Navn. Denne er en himmelsk Orden, en himmelsk Familie paa Jorden; det er vor Faders Børn her paa Jorden og organiserede til at være ét Legeme eller én Familie til at arbejde og virke sammen.

Som Individer ønske vi ikke Eders Gaarde, Eders Huse, Eders Jordejendomme, Eders Heste og Kvæg, Eders Guld eller Sølv eller Noget af det Slags. „Nuvel, hvad ønske I saa?" Vi behøve dette Folks — de Sidste Dages Helliges — Tid, saa at vi kunne indrette denne Tid paa en systematisk Maade og gjøre dette Folk til det rigeste paa Jorden. Hvis vi ere Guds Folk, maa vi blive det rigeste paa Jorden, og disse Rigdomme

skulle tilhøre Gud, ikke Djævelen. Gud siger os, hvorledes vi kunne udføre dette, ligesaa tydelig og klart som han sagde Josva og Israeliterne Maaden, hvorpaa de kunde indtage Jericho. De maatte marschere rundt om Voldene en Gang om Dagen i syv Dage, men den sidste Dag syv Gange, og den sidste Gang de gik rundt om Voldene, blæste de af al deres Magt i deres Horn, og ned faldt Jerichos Mure. Vi forstaa ikke, hvorledes dette kunde finde Sted, hvis vi gjorde, vilde vi forstaa, at det var ligesaa simpelt som nogen anden af Herrens Gjerninger, ligesaa simpelt som at blive døbt til sine Synders Forladelse. Vi ønske nu at organisere Folket. En siger: „Ønsker Du ikke mine Penge og mit Gods?“ Vi ønske, at Du vilde anbringe dem i Guds Rige, i Kjælderhvælvingerne, som vi berede, i Arkiverne, i Bankerne, for at hjælpe til at forøge Midlerne i Guds Rige paa Jorden. Og hvad ville vi faa, naar vi indtræde i denne Orden? Alt hvad I behøve af Føde og Klæder; men der fordres streng Lydighed til deres Forlangender, hvem Herren vil sætte til at lede og styre os. Vore Søstre ville istedetfor at plage deres Mænd efter en Dollar, fem Dollars eller tyve Dollars til en fin Dragt eller en Hat til dem selv eller til deres Døtre, kunne gaa at arbejde og lære at gjøre alle disse Ting for sig selv, blive organiserede i Foreninger og Klasser i den Hensigt. Brødrene ville blive organiserede i at drive Landbruget, opføde Kvæg, frembringe Frugter, Korn, Grøntsager, og naar alle disse Ting ere bragte tilveje, vil Alt blive indsamlet i Forraadshuset eller Forraadshusene, og Enhver vil faa, hvad han behøver til sit Ophold. Men man vil høre op med at sige: „Jeg søger efter Guld,“ „jeg søger efter Sølv“ eller dette og hint. De ville holde op med denne Taabelighed og Nonsens, thi de have allerede forarmet sig selv altfor meget ved at følge en saa uvis Fremgangsmaade. Ved at se paa Tingene fra et verdsligt Standpunkt og med streng Økonomi for Øje, maa jeg skamme mig over at se den Fattigdom, som findes blandt de Sidste Dages Hellige. De burde være værd Millioner paa Millioner. Skulde de forbruge deres Midler til Taabelighed og Nonsens? Nej, ikke en Dollar skulde forbruges til Unytte, men Alt skulde sættes ind i det almindelige Fond til Rigets Bedste. Organiser Brødrene og Søstrene, og lad Alle og Enhver have deres Pligter at udføre. Hvor de have Mangel paa Huse, er det den mest økonomiske Plan at opføre Bygninger, som ere store nok til bekvemt at kunne optage et helt Antal Familier. Vi ville f. Ex. sige, at der her paa dette Sted findes et hundrede Familier, som ikke have Huse bekvemt nok indrettede til at bebo for saa Mange. Vi ville da opføre en Bygning, som er stor nok til komfortabelt at optage dem Alle med enhver Bekvemmelighed for Kogning, Vaskning, Strygning etc.; istedetfor da, at enhver af de hundrede Kvinder maa staa op om Morgenen for at tillave Frokosten for Fader og de store Drenge, som skulle gaa til deres forskjellige Arbejder, medens de smaa Børn skrige og fordre Opmærksomhed, behøves kun en 5 à 10 Kvinder med en eller to Mands Hjælp til at lave Frokosten for dem Alle. Nogle ville maaske sige: „Dette vilde blive Forvirring.“ Aldeles ikke, denne Institution vil derimod forebygge Forvirring. En Anden siger: „Det vil blive en stor Prøve for mig, om jeg skal være nødt til at spise Frokost med alle disse Mænd og Kvinder. Jeg er svag og sygelig, spiser ikke Meget og ønsker at nyde min Frokost i Fred.“ Byg saa Sideværelser i Dusinvis, hvor I kunne spise for Eder

selv, og om I ønske at invitere en 3 eller 4 Personer med Eder, vilde I faa Borde og Alt, hvad I ønske, naar I blot vilde gjøre Anmodning derom. „Godt, men jeg kan ikke fordrage denne Børnetummel." Lad Børnene faa deres egne Spisedærelser, og lad et vist Antal Søstre blive ansatte til at drage Omsorg for Børnene i Ammestuen og se til, at de have passende Føde i passende Kvantiteter og til passende Tider, saa at Systemet og god Orden saa vidt mulig kan bevares, og at Kjærlighed til Orden kan blive indprentet i deres unge Sind, samt lære dem, hvorledes de skulde opføre sig. Lad der ligeledes blive ansat gode Lærere i Skolerne; anlæg smukke Haver, tag Børnene ud i Haven, vis dem de smukke Blomster, og lær dem i deres Barndom Navnene paa og det Særegne ved enhver Blomst og Plante. Lær dem noget Skjønt og Nyttigt, medens de ere unge, istedetfor at lade dem lege i Snavset, gjøre Lerballer og tilsmudse deres Klæder, uddan deres Aandskræfter fra Barndommen af. Naar de ere gamle nok, lad dem saa erholde en mere videnskabelig Uddannelse. Lad dem studere Jordens Dannelse, det menneskelige Systems Organisation og andre Videnskaber; et saadant System af aandelig Dannelse og Opdragelse i de tidligere Aar er af uvurderlig Gavn for Besidderen deraf i en modnere Alder. Lad os f. Ex. tage de unge Damer, som nu sidde foran mig, saavelsom de unge Mænd og oprette en Klasse i Geologi, Kemi, Mineralogi; indskrænk ikke deres Studier til Theorien alene, men lad dem sætte deres Virksomhed i praktisk Udførelse ved at udfinde Jordens Bestanddele, Sammensætningen eller Usammensætningen af en Klippe, Jorddannelsen, Jordens sandsynlige Alder og saa videre. Alt dette er Gaader, som Videnskaben forgjæves har søgt at opklare, omendskjøndt nogle af vore store Lærde upaatvivleligen ere dybt tænkende. Ved at studere Videnskaberne har jeg sagt, hvorledes vore unge Mænd vilde lære at forstaa Grunden, hvorfor vi ved at reise i vore Bjerge saa ofte finde Søskjæl, Østersskjæl og Levninger af andre Skaldyr. Ved vore Drenge og Piger at at forklare disse Ting, og de ere ikke istand dertil, men opret Klasser for Studiet af Videnskaberne, saa vilde de blive bekjendte med de forskjellige Fakta i Henseende til Jorddannelsen. Det er de Sidste Dages Helliges Pligt ifølge Aabenbaringerne at give deres Børn den bedste Opdragelse, som kan forskaffes dem baade fra verdslige Bøger saavelsom af Herrens Aabenbaringer. Om vore unge Mænd vilde studere Videnskaberne, vilde de holde op med at ride vore raske Heste gjennem Gaderne og afstaa fra andet Daarskab og Nonsens, og de vilde blive nyttige og hæderlige Medlemmer i Samfundet.

Jeg har i den senere Tid med Interesse fulgt de Geologers Studier og Undersøgelser, som ere blevne gjorte for at undersøge den geologiske Karakter af Klippebjergenes Land. Professor Marsh af Yale College har med sine Studerende tilbragt fire Sommere efter hinanden i disse bjergrige Regioner for at studere Geologien praktisk. Hvad er Resultatet af hans Granskninger? Der er for saa vidt ét Resultat, som i Særdeleshed behager mig. Der er Nogle her, som kjende en Mand ved Navn John Hyde fra London, og som fordum var et Medlem af denne Kirke, men apostaserede og vendte tilbage; hans store Argument imod Mormons Bog var dens Beretning om, at de gamle Jarediter og maaske Nephiterne, som fordum beboede dette Land, havde Heste, medens det er vel bekjendt, at Heste ikke fandtes hos de oprindelige Indbyggere af Amerika, da det blev opdaget af Kolumbus, og at der ikke fandtes nogen

Heste her, før de bleve indførte fra Europa. Efterat nu Professor Marsh og hans Medstuderende begyndte deres Efterforskninger, have de fundet iblandt de forstenede Levninger af uddøde Dyr i Amerika ikke mindre end fjorten forskjellige Hesteracer, varierende fra tre til ni Fod i Højde. Disse Opdagelser vakte Professor Marsh's og hans Studerendes højeste Forundring, og deres Begejstring steg til det Højeste ved Tanken om at foretage geologiske Undersøgelser i Egnene omkring Bridgers Fort.

Af deres Undersøgelser i disse Bjerge have de uddraget den Slutning, at der engang maa have været en stor Indlandssø her, og de tro, at de have fundet dens Udløb, nemlig der, hvor Vandet bryder frem og danner Green River. Her i disse Dale og i disse Bjergstrækninger kunne vi følge den gamle Vandlinie. Denne Opdagelse af Professor Marsh er i Særdeleshed for os „Mormoner" en Glæde, da han derved paa en videnskabelig Maade har bevist Sandheden af Mormons Bog.

Vi skulle holde Forsamling her i Morgen Formiddag og have besluttet at forlade Eder imorgen Eftermiddag Kl. 3.

Her er Guds Rige; ønske I at træde ind deri eller ikke? Ønske I de fremtidige Velsignelser i dette Rige, eller ønske I dem ikke? Haver Eders frie Valg, men ham I ønske at tjene, hans Tjenere ville I blive, enten Jesus eller Djævelen, gjør som I ville, I have Eders frie Valg. Men vi vide Alle, man kan ikke tjene to Herrer paa en for begge antagelig Maade; hvis vi elske den ene, maa vi hade den anden, og hvis vi ære den ene, maa vi foragte den anden. Vi maa enten være for Guds Rige eller ikke? Men vi ville organisere denne hellige Orden her, før vi tage bort. Vi indbyde Eder Alle at komme og blive organiserede. Lader os blive Et; lad os sætte den Orden igjennem, som Gud har oprettet for Himlens Familie.

Gud velsigne Eder!

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Juli.

Emigranternes Afreise.

Den 18de Juni oprandt og tegnede til at blive en skjøn og herlig Dag, hvilket ogsaa senere paa Dagen bekræftede sig; Solen kastede sine milde, oplivende Straaler ned paa de Hellige, som i al Gemytlighed havde slaaet sig tilro paa Bredden af den Kanal, der adskiller Kjøbenhavn fra Kristianshavn, og ventede kun paa Signalet til at gaa ombord og sige Skandinavien Farvel. Med en hjertelig Glæde og Tilfredshed gik de Hellige ombord, efterat have sagt Farvel til deres tilbageværende Slægtninge og Bekjendte, og efter en munter Afskedshymne af vore unge emigre-

rende Brødre og Søstre, lagde Skibet ud paa Havnen, hvorefter det snart begyndte at dampe afsted, medens de Bortrejsende afsang Zionssangen, der gjorde et dybt Indtryk paa den uhyre Menneskemasse, som havde forsamlet sig for at se „Mormonerne“ drage afsted.

Det er i Sandhed et stort Vidnesbyrd for Menneskene, at de aarlig høre eller se Hundreder og atter Hundreder af vore Medmennesker med en fast Overbevisning i deres Hjerter om, at Gud har opfyldt Profetierne og oprettet sit Zion paa Jorden, drage ud fra disse Lande og til et Sted, hvortil Herren har bestemt at samle alle de Oprigtige blandt Jordens Nationer. Hvo vil paa en kommende Dag have nogen Undskyldning, naar det bliver bekjendt, at disse Hundreders aarlige Vidnesbyrd om, at Gud har bestemt et Indsamlingssted for dem blandt Jordens Nationer, der ønske at tjene ham, har oprettet sit Rige paa Jorden, har gjengivet Evangeliet i dets Fylde og har befalet alle Mennesker at omvende sig fra deres Synder og komme under Evangeliets Velsignelser — viser sig at være Sandhed, ja, da vil det vise sig, at det ikke var Fantasi eller Sværmeri, som bevirkede, at Hundreder og Tusinder droge bort fra disse Lande, men at det var Guds Aand, der arbejdede paa dem og fremkaldte en Længsel i deres Hjerter til at blive indsamlede med Guds Folk til et Sted, hvor Babylons Aand, dens fordærvelige Skikke og Sædvaner ikke i nogen synderlig Grad kunde have nogen Indflydelse paa dem. De Haardhjertede og Vantro blandt Nationerne ville skjælve, naar den Dag kommer, da disse Ting ville blive oplyste.

Vore Søskende afgik i tvende Kompagnier; 1ste Kompagni med Dampskibet „Milo“ under Ledelse af P. C. Carstensen og 2det Kompagni under Ledelse af C. F. Schade med Dampskibet „Humber“. „Milo“ medtog 517 og „Humber“ 186 Individer, ialt 703 Sjæle foruden de hjemvendende Missionærer: P. C. Carstensen, C. F. Schade, P. C. Christensen, M. Nilson og James Hansen. Ældste H. K. Olsen fra Kontoret i Kjøbenhavn medfulgte i „Milos“ Kompagni. Vi ønske dem Alle en lykkelig Overrejse og nedbede Herrens Velsignelse over dem. Maa hans beskyttende Haand være udstrakt over dem, indtil de naa deres Bestemmelsessted, og fremdeles! Brødre og Søstre, det er vor Pligt, som ere her tilbage, at bede for dem og opholde dem i vor Tro og vore Bønner, at de maa naa lykkelig og vel deres Bestemmelsessted. De hjemvendende Missionærer takke vi for deres Flid og Nidkjærhed i Missionen og ønske Herrens Velsignelse maa hvile over dem i Fremtiden.

Vi ere Hr. Agent V. Hansen meget forbunden for hans Beredvillighed i at imødekomme de Helliges Tarv, og takke paa samme Tid Politimyndighederne for deres velvillige Assistance ved Indskibningen af vore Emigranter.

Netop i dette Øjeblik, som vi nedskrive disse Linier, have vi modtaget Efterretning om, at vore Emigranter lykkelig og vel ere ankomne til Hull, omendskjøndt de have havt haardt Vejr undervejs. „Milo“ ankom Mandag Formiddag og „Humber“ først ud paa Eftermiddagen.

Beskikkelse. Ældste P. Hansen af Huntsville, Utah, ankom den 20de ds. og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

C. G. Larsen,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

England.

Liverpool den 8de Juni 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Da min Tid efter Ankomsten til Liverpool var saa optaget af Forretninger, fik jeg ikke Anledning til at sige Noget i min Note til Dem. Vi ankom lykkelig til Gravesend Mandag Aften, og da Vandet løb ud, maatte Skibet kaste Anker i Themsen for at oppebi Højvandet. Vi gik derfor iland og gik med Jernbanen til London, hvor vi ankom Kl. 9 Eftermiddag. Vi havde en meget behagelig Overrejse, begunstiget med det smukkeste Vejr. Næste Dag Torsdag den 2den Juni naaede jeg Liverpool efter at have forladt mine Rejsefæller i London, den ene gik til Bedford, den anden til Nottingham Konference. Broder Huber ankommer hertil idag med 91 Emigranter fra Schweiz. Vi vilde kun faa 200 Passagerer paa dette Skib. Otte Ældster vilde rejse hjem denne Gang, af hvilke to maa rejse hjem paa Grund af deres Helbred; Broder Leigh er en af disse to.

Jeg ser af Aviserne, at der er kun beskikket én Missionær til Danmark, nemlig P. Hansen af Huntsville. Det første Præsidentskab er bleven underrettet gjennem mig om, at De har fuldt op af Missionærer, hvorfor De ikke for Nærværende behøver nogen flere. Der kommer ikke saa mange til England, som jeg havde ventet, men det er Alt rigtig. De vil have bemærket af min korte Skrivelse af 4de ds., at Betalingen for Deres Kompagni, som afgaar den 24de, er bleven betydelig nedsat, af hvilken Grund jeg haaber Alle, som muligvis kunne, vilde benytte sig af denne Lejlighed til at udvirke deres Befrielse fra Babylon. Et af Gujonliniens bedste Skibe — Wyoming — er bestemt til at overføre Emigranterne af 24de, hvilket glæder mig, thi jeg holder ikke af lange Rejser. „Nevada" havde 14 Dages Overrejse med Storm og høj Sø. Broder Staines udvirkede en Reduktion i Prisen for Emigranterne, hvilket overskydende Beløb blev dem tilbagebetalt. Jeg haaber han fremdeles vil gjøre sit Bedste i denne Henseende. Imidlertid maa vi holde os til de senest fastsatte Priser.

Br. Wells er netop ankommen fra Nottingham, bestemt for at gaa hjem, og sender sin hjertelige Hilsen til Alle i Nr. 14.

Mine Nyheder fra Hjemmet vare af en opmuntrende Natur, i min Familie vare Alle raske, og Alt syntes at faa det heldigste Udfald for Zion uagtet vore Fjenders Rænker. Det synes næsten, som om Djævelen har samlet alle sine Kræfter og koncentreret dem i Washington og Utah. Men Riget vil triumfere og Sandheden vil faa Overhaand.

Behag at give min venlige Hilsen til Brødrene Carstensen, Frantzen, Bruun, Olsen, Hansen og alle Ældster og Hellige, Søster Olsen paa Kontoret ligeledes. Maa Gud velsigne eder Alle, og maa hans Sag gaa fremad under Deres Ledelse.

Jos. F. Smith.

Konferencemødet i Aalborg

den 9de og 10de Mai

overværedes af følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencens Præsident P. C. Christensen, Konferencepræsidenterne L. S. Andersen fra Norge og C. F. Schade fra Aarhus. Af omrejsende Ældster vare J. Hansen og Andrew Jensen tilstede.

Konferencen tog sin Begyndelse Løverdagen den 9de Kl. 2, til hvilken Tid Majoriteten af det lokale Præstedømme samt en stor Del Hellige og Fremmede havde indfundet sig. Efterat Præs. Christensen havde kaldt Forsamlingen til Orden og gjort nogle passende og indledende Bemærkninger, blev Tiden overladt Forstanderne, som afgave deres Rapporter.

Præs. Larsen sagde, det var Herrens Tjenere en Glæde, naar der Tid efter anden kom Nogen og sluttede sig til Sandheden, om ogsaa det var Faa. Berørte Lidt angaaende den tilstundende Emigration, og særlig bemærkede han, at han ikke ønskede Andre skulde gaa op til Zion end Saadanne, som havde et levende Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, vare villige til at underkaste sig dets Forskrifter og ofre sig selv og Alt for Guds Rige.

I Forsamlingen om Aftenen afgav Præs. Christensen sin Rapport, hvoraf fremgik, at Konferencen var inddelt i 3 Grene, som tilsammen talte 553 Medlemmer, hvoraf 80 tilhørte Præstedømmet. I Vinterens Løb vare 73 Sjæle tillagte Menigheden ved Daab. En Mængde Skrifter og Bøger vare afsatte og mange Forsamlinger afholdte hos Fremmede. Tilstanden blandt de Hellige var i Almindelighed god, men Majoriteten blandt den øvrige Befolkning ligegyldig for Evangeliet og dets Forskrifter. „Stjerne"-Abonnenternes Antal var 235, af hvilke 63 vare Fremmede.

Præs. Larsen udtalte derpaa sin Tilfredshed med Konferencens Tilstand saavelsom med Konfpræs. Christensens og omrejsende Ældste Jensens Nidkjærhed og Flid i Missionen.

Ved Forsamlingen Søndag Formiddag Kl. 10 bleve Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse baade i Zion og Adspredelsen, saavelsom de Hellige indbyrdes, hvilket enstemmig vedtoges.

Ældste J. Hansen fremsatte paa en oplysende og belærende Maade den Erfaring, han havde erholdt iblandt de Sidste Dages Hellige baade i Zion og i Adspredelsen, og afgav derpaa et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Præs. L. S. Andersen talede til de Hellige paa en kjærlig og formanende Maade, om Trofasthed igjennem Livets forskjellige Omskiftelser og raadede de Fremmede til at gjøre en sand Omvendelse og lade sig døbe til deres Synders Forladelse.

Om Eftermiddagen Kl. 2 fremstod Præs. C. F. Schade og bar et tydeligt Vidnesbyrd om Tidernes Fyldes store Husholdning samt om Evangeliets Forkyndelse i de sidste Dage.

Præs. Larsen bar Vidnesbyrd om Frafaldet, vidnede kraftig imod de Vise og Lærde, som Tid efter anden søgte at forandre Kristi Lære, og om den Forbandelse, der efter Pauli Udsagn hvilede over dem, som gjorde dette, bar Vidnesbyrd om Apostler og Profeter og de aandelige Gaver, som altid existere i Kristi Kirke, beviste ligeledes, at disses Mangel i den nuværende Kristenhed var et tilstrækkeligt

Bevis paa dens Vildfarelse og fordærvede Tilstand.

I Aftenforsamlingen blev Tiden benyttet af Zionsbrødrene til at give de Hellige mange gode Raad og Vejledninger og aflægge Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet. Til Slutning fremstod Konferencepræs. Christensen og bar Vidnesbyrd om Joseph Smith og Brigham Young som Guds sande Profeter og Tjenere paa Jorden i denne sidste Uddeling, opmuntrede de Hellige til Trofasthed og glædede sig over den Tid, de havde tilbragt sammen i Egenskab af Konference. Efter at have gjort de nødvendige Slutningsbemærkninger, hævedes Konferencen til ubestemt Tid.

Konferencemødet i Gøteborg

afholdtes den 2den og 3die Mai. Efterfølgende Zions-Brødre vare nærværende: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencepræsidenterne N. P. Lindeløf og L. S. Andersen, Sidstnævnte fra Kristiania, samt omrejsende Ældste i Konferencen S. Johnson. En stor Del af det lokale Præstedømme og mange Hellige vare tilstede.

Mødet aabnedes med Bøn af Præs. N. P. Lindeløf, hvilken Sidste derpaa fremstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Udtrykte sin Glæde over at se saa mange Zions-Brødre nærværende, ønskede Alle Velkommen og haabede, at vi skulde blive opbyggede og nyde Velsignelse. Han opfordrede derpaa Brødrene til at aflægge deres Rapporter. Det fremgik heraf, at Tilstanden blandt de Hellige var i Almindelighed god. De fleste Hellige vare gode og trofaste, og omendskjøndt mange af dem vare fattige, søgte de dog at understøtte Herrens Værk efter bedste Evne. Der var ikke Mange blevne døbte i det sidste Halvaar i den sydvestlige Del af Konferencen, men til Gjengjæld vare mange Bøger og Skrifter solgte, samt mange Forsamlinger afholdte, hvilket gav Haab om, at der i en nær Fremtid vilde komme Nogen og slutte sig til Sandheden.

Præs. C. G. Larsen fremstod derpaa og hilsede Forsamlingen. Sagde, han havde havt en behagelig Tid sammen med de Hellige i Kristiania og Stockholm, og haabede det Samme vilde blive Tilfældet her. Troede, at Mange endnu vilde komme og slutte Pagt med Herren og fryde sig ved Evangeliets Sandhed i disse nordlige Lande uagtet al Modstand. Vi vare fremmede i disse Lande, lig gamle Fader Abraham var fremmed i Kanaans Land, men Herren havde beredt et Sted for dem, som adlyde Evangeliet, hvortil de skulde indsamles, og Mange vare de, der vare udfriede fra disse Lande og følte sig lykkelige i Bjergenes Dale.

Om Eftermiddagen fortsattes Rapporterne.

Omrejsende Ældste S. Johnson følte sig glad ved at være forsamlet med de Hellige i denne Konference, da han for 18 Aar siden havde overværet den først afholdte Konference i Gøteborg. Der syntes at være gode Udsigter for Evangeliets Fremme, han havde afholdt mange store Forsamlinger og besøgt Søskende og Venner. Brødrene i Missionen vare gode

og trofaste samt nidkjære i at udføre deres forskjellige Pligter.

Præs. Lindeløf bevidnede Sandheden af de aflagte Rapporter og sagde, han havde gjort den Erfaring, at Folket var mere villig paa disse Steder at lytte til Sandheden, i Særdeleshed der, hvor man tidligere havde prædiket, og udtalte derpaa sin Glæde over Brødrenes Nidkjærhed. Sluttede med at sige, at han havde havt det Privilegium at aabne Evangeliet i denne Stad.

Søndag Formiddag fremstod Præs. C. G. Larsen og talede opmuntrende til de Hellige og aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Zion og denne sidste Husholdning. De Sidste Dages Hellige have affondret sig fra Verden og have paataget sig Kristi Navn, hvorfor det var nødvendig at efterleve vor hellige Religion. Var tilfreds med Brødrenes Rapporter og opmuntrede dem til at fortsætte i den ædle Daad, de havde paabegyndt, nemlig at prædike og udbrede Evangeliet; var ligeledes tilfreds med Præs. N. P. Lindeløfs Mission i dette Land og sluttede med at nedbede Herrens Velsignelse over Forsamlingen.

Præs. Andersen fra Norge sagde, at det var ham en stor Glæde at komme sammen med de Hellige her, og kunde hilse fra de norske Søskende. Gav et kraftigt Vidnesbyrd om, at Guds Rige var gjenoprettet paa Jorden i disse sidste Dage, og det vilde vedblive at gaa fremad uagtet al Modstand.

Om Eftermiddagen benyttedes Tiden af Præs. C. G. Larsen og L. Andersen til at afgive deres Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, aabenbaret til Joseph Smith, hvilken Gjengivelse af Evangeliet ifølge Profetierne absolut maatte finde Sted før Kristi anden Tilkommelse. Gode Raad og Formaninger bleve givne, og de Hellige bleve opmuntrede til at efterleve deres hellige Religion.

Præs. N. P. Lindeløf aflagde til Slutning sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet og om, hvad der var talt og forhandlet i denne Konference samt takkede de Forsamlede for den Opmærksomhed, de havde udvist ved hvert gjentagende Møde.

Mange Fremmede vare tilstede, og Herrens Aand var over Forsamlingen.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præs. N. P. Lindeløf.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“).

(Fortsat).

Om Natten den 23de blev en af de Mænd, som stod under Major Warrens Kommando, skudt under følgende Omstændigheder: Nathan Bigelow, som boede i Camp Creek, blev truet af Pøblen til at forlade sit Hus, da de vilde opbrænde det. Han sendte sin Søn til Nauvoo efter Hjælp, fra hvilket Sted denne gik til Carthage og underrettede Major Warren om Tingenes Tilstand. Major Warren svarede, at han havde ingen Mænd at sende, og at det var bedst

for den unge Mand at vende tilbage til sin Fader og bede ham forsvare sit Hus paa bedste Maade, samt søge Hjælp hos sine Naboer.

Snart efter begav Sønnen sig paa Hjemrejsen, og Major Warren sendte fem Mand med for at hjælpe Bigelow i at forsvare sit Hus. De ankom til Stedet omtrent Kl. 11 om Aftenen, anførte af Sønnen, og forsøgte øjeblikkelig at trænge ind uden at banke paa. Bigelow, som formodede, at Pøblen var kommen for at angribe ham, spurgte gjentagende Gange, hvem det var og hvad de ønskede, men fik intet Svar fra Mændene udenfor. Han advarede dem derpaa, at hvis de aabnede Døren, vilde han skyde. Mændene, som endnu syntes ligegyldige for Følgerne, vedbleve at bruge Magt paa Døren, indtil de havde faaet en Aabning, da Bigelow plupselig skjød en Pistol paa Anføreren, Lieutenant Edwards, idet han sigtede paa hans Bryst. Mændene underrettede Bigelow om, men for silde, at de vare Guvernørens Tropper og vare komne for at hjælpe ham. Sorg betog de Forsamlede over denne bedrøvelige Tildragelse, og man plejede den Saarede paa det Omhyggeligste. Omendskjøndt Bigelow neppe kunde dadles for, hvad han havde gjort, da han handlede med saa megen Forsigtighed, som Omstændighederne tillode, blev han arresteret og bragt til Carthage for Retten.

Af Dommer Purple, som holdt Ret i Carthage, kunde de Hellige ikke vente at erholde Oprejsning for deres Forurettelser, da han yderligere afslog at høre Nogen vidne til deres Gunst. Da Guvernør Ford, General Hardin og andre Stats-Officerer havde lovet, at Retfærdighed skulde bevises dem, hvis Ejendomme vare blevne ødelagte, og som paa anden Maade havde været udsatte for Pøblens Udpresninger, forlode et Antal Brødre sine Familier og rejste til Carthage for at afgive deres Vidnesbyrd som Vidner imod Mordbrænderne. Den store Jury afslog at høre deres Vidnesbyrd eller tillode Nogen af dem at betræde Jury-Salen, og føjede derhos Forhaanelse til den lidte Skade, thi uagtet det gjorte Løfte, blev der ikke taget Hensyn til deres Krav paa Retfærdighed. De Mænd derimod, som vare skyldige, bleve beskjærmede, af hvilke Mange vare iblandt Statens Tropper i Carthage; Mange brystede sig af at true fredelige Medborgere paa Livet, opbrænde Huse og andre Bygninger, hvorsomhelst de havde Lejlighed at gjøre det og undfly.

I Betragtning af den truende Holdning, Pøblen indtog, og den aabenbare Ligegyldighed fra Stats-Embedsmændenes Side i at beskytte de Hellige, blev et Antal Mænd fra Nauvoo stationeret i visse Afstande imellem hin Plads og Carthage for at overbringe Nyheder om fjendtlige Demonstrationer fra Pøblens Side i Nauvoo.

Den 25de ankom Major Warren, Dommer Purple, J. B. Backenstos og Dommer Balston med en Del Tropper til Nauvoo, og Major Warren forlangte øjeblikkelig en Forklaring over de udsendte Mænds Bestilling, af hvilke han saa adskillige paa Prairien, medens han var paa Veien til Nauvoo. Præs. Young underrettede ham paa en venlig Maade om, hvorfor de vare blevne udsendte, hvorpaa Major Warren blev opbragt og erklærede, at han vilde udstede et Manifest og stille Provinsen under Krigslov. Hans Udtryksmaade opvakte Ældste John Taylors Harme, som neppe var kommen sig af de dybe Saar, han havde faaet paa den Tid, da Joseph og Hyrum Smith bleve snigmyrdede. Han svarede Major Warren paa en meget bestemt Maade, idet han sagde ham, at Stats-Embedsmændenes Forræderi imod de Hellige

havde bevirket Mistillid til deres foregivne Beskyttelse, og man havde udstillet hine Expres-Mænd for desto hurtigere at kunne blive underrettede om Fjendens Bevægelser, saa at Borgerne bedre kunde være istand til at forsvare sig i Tilfælde af Angreb, saa vel som ogsaa at hjælpe de Brødre, som vare i Carthage at forhøres.

Til Slutning sagde han: „Vi have ingen Tillid til Guvernørens Tropper under Deres Kommando, og eftersom Mordere, Røvere og Ildpaasættere strejfe aabenlyst om, ustraffede af Retfærdigheden, ville vi selv tage vore Forholdsregler til vor Beskyttelse. Jeg, min Herre, er bleven stødt sønder og sammen under Guvernørens Troppers Protektion. Vore Ledere ere blevne myrdede i Carthage, og vi ville ikke mer overlade os selv ubeskyttede igjen, førend Staten giver Bevis for, mer end den har gjort, om dens Retfærdighed og menneskelige Handlemaade i Gjennemførelsen af dens Love."

Dommer Purple bad ham ikke at tale paa en saa ophidsende Maade, hvorpaa Ældste Taylor forandrede sin Tone og forlangte Vin til Selskabet, hvori alle deltoge med Undtagelse af Major Warren.

Officererne og Soldaterne gjorde ikke noget langt Ophold i Nauvoo, og efter deres Bortgang bleve E. A. Bedell, Esq. og Biskop George Miller af Raadsforsamlingen affendte med en Meddelelse til Hans Excellence Thomas Ford, Statens Guvernør, hvori han underrettedes om Major Warrens Trusel med at erklære Krigslov, og anraabte ham om at afskedige Soldaterne under denne Mands Kommando, da de Hellige nærede større Frygt for dem end for Pøbelmassen, uagtet de sidste endnu fortsatte deres Voldshandlinger.

Biskop George Miller og E. A. Bedell, Esq. rejste Dag og Nat for at naa Springfield og præsentere for Guvernør Ford Nauvoo-Raadets Ansøgning om Bortfjernelsen af den bevæbnede Styrke fra Provinsen. De bleve venlig modtagne af Guvernøren, som, efter at have gjennemlæst den ovennævnte Meddelelse, derpaa oplæste for dem et Antal Breve, som han havde erholdt fra Personer i Hancock County og andre Dele af Staten, hvilke fremsatte for ham Nødvendigheden af at holde en væbnet Styrke dér hele Vinteren. Han beklagede Landets Tilstand og anførte, at han betragtede Indvaanerne i Staten som en almindelig Pøbelbande, og at han ikke turde overlade den at handle dér, hvor de Hellige levede som et Samfund. Han var villig til at erkjende, at Retfærdighed ikke var udvist mod de Hellige, men var bange for at sætte den Magt i Udførelse, som hans Embede forlenede ham, og han sagde, at hvis han skulde udøve sin Indflydelse med Hensyn til de Hellige, hvilket han burde gjøre, da vilde Resultatet blive saavel til hans egen som til deres Skade. Tilsidst gav han Løfte om at tage til Hancock County for at forsøge paa at formilde Pøblen og opretholde Orden, indtil de Hellige kunde drage bort, naar Foraaret kom; og derefter skulde disse, der havde været skyldige i Mord og Ildspaasættelse, blive bragte for Retten.

Efterat Major Warren og hans Soldater havde forladt Nauvoo ved samme Lejlighed, da han truede med at sætte Provinsen under Krigsloven, blev det bevist, at i hans Kompagni var en affendt Marskal fra Iowa, som var kommen til Illinois med Arrestordre mod Guvernøren for de tolv Apostle i Kirken. En vis Dr. Abiather Williams, som havde et slemt Rygte for at være en Falskner, havde været for en af Dommerne i Iowa og svoret, at de tolv Apostle havde gjort falske Penge i hans Hus. Paa hans Vidnesbyrd blev en Arrestordre udstedt

mod dem, og Marskalen var affendt til Nauvoo i den Henfigt. Det sande Øjemed for Major Warrens Besøg i Nauvoo med sine Tropper, var for at yde Bistand ved disse Arrestationer, men de bleve forhindrede i at udføre dette ved den animerede Tale af Ældste John Taylor. Kirkens Autoriteter vare blevne saa overvældede med opspundne Anklager lig denne, som savnede endog mindste Skin af Sandhed, at de ikke bleve overraskede ved det. Ikke desmindre, da det blev berettet, at en større Styrke var hvervet, med hvilken Officererne igjen vilde besøge Nauvoo og udføre Arrestationerne, skjulte de Anklagede sig, saa der ikke var megen Sandsynlighed for, at de skulde blive fundne, for at undgaa at blive arresterede, forhørte og sandsynligvis fængslede, hvilket de tidligere havde undergaaet, grundet paa falske Anklager.

Om Aftenen den 27de ansøgte Major Warren og tilstededes en Sammenkomst med Præsident Young og de tolv Apostle. Hans Følelser mod de Hellige syntes at have forandret sig noget. Han erkjendte, at Øjemedet med hans og hans Soldaters sidste Besøg i Nauvoo var at udføre de omtalte Arrestordrer, men nu ansaa han det for uretfærdig at sætte dem i Kraft, da de vilde være en Hindring for de Helliges Forberedelse til deres Bortflyttelse. Som et Bevis for hans Ærlighed, anførte han, at han næste Dag vilde tage til Springfield, hvor en Del af hans Forretninger var at bevæge sine Slægtninge og Venner til at flytte til Nauvoo og afkjøbe de Hellige deres Landejendomme.

Ældste Orson Spencer, som var bekjendt med Guvernør Ford, skrev et Brev til ham, hvori han i bønfaldende Udtryk anførte de Helliges forbigangne og nuværende Lidelser, Officerernes og Soldaternes Troløshed, der stode under Guvernørens Kommando, den Tro, som de Hellige forhen havde næret, om at han vilde forsvare dem i deres Rettigheder og administrere Retfærdighed uden Partiskhed, og den Frygt, som nu var saa almindelig, at han vilde følge i Guvernør Boggs Fodspor af Missouri med Hensyn til Forfølgelsen af de Hellige. Brevskriveren endte med at anraabe Guvernøren om at tage øjeblikkelige og bestemte Forholdsregler for at forebygge videre Besværligheder at komme over de Hellige ved at forflytte Tropperne, som vare stationerede i Provinsen, og gjenindsætte Fredsdommeren i den fulde Myndighed af hans Embede. Guvernør Ford følte sig fornærmet ved Modtagelsen af dette Brev, og returnerede det den 30te til Ældste Spencer tilligemed en Billet, hvori han bemærkede, at han ansaa det at være ringeagtende, falsk og æreskjændende og som indeholdende en ufortjent Bebrejdelse.

Guvernøren affendte ogsaa samme Dag et langt Brev til Biskop George Miller, i hvilket han retfærdiggjorde sig selv for sin Embedsførelse mod de Hellige, paastod at han havde bevaret dem fra total Uddrivelse ved at sende sine Soldater til Provinsen, anførte i en Slags beskyttende Tone nogle af de værste af de falske Rygter, som vare i Omløb om de Helliges Tyverier og udførte Mord, og paastod med Bestemthed uagtet de Helliges Protest at ville opholde den militære Styrke i Provinsen.

Blandt Brødrene, indstævnede for Retten i Carthage, var Joshua Smith, som havde staaet i Kirken siden 1836, og som altid havde været bekjendt som en god og trofast Mand. Ifølge Major Warrens Befaling, at enhver Mand, som kom ind i Byen Carthage, skulde undersøges, hvorvidt han bar Vaaben, blev ogsaa han undersøgt af Militærerne, der fandt en Kniv hos ham, hvorfor han blev arresteret. Medens han hensad i Arresten,

fik han Middagsmad. Strax efter Maaltidet blev han meget syg og paastod, at han var bleven forgivet af Soldaterne. Han levede kun en kort Tid, og da hans Legeme siden efter blev underkastet en lægevidenskabelig Undersøgelse, blev hans Mistanke bekræftet; thi det viste sig da, at han var død af Gift.

Den Fornemste af disse, som gik ud af Kirken og gjorde Anslag mod Profeten Joseph Smiths Liv, var Doktor Robert D. Foster. Han samtykkede med Pøblen i at bevirke hans Død, og var en af de Mænd, som mest ivrig ansporede Joseph Smith til at undergive sig de foregivne Forlangender i Loven om at tage til Carthage og opgive sig selv for sidste Gang. En saadan Troløshed og forræderisk Handlemaade bevirker aldrig Fred og Lykke, men bringer tidlig eller sent Sorg og Samvittighedsnag. Der gives intet mer slaaende Billede paa denne Kjendsgjerning end Tilfældet med Dr. Foster. I en Samtale, han havde med en af Brødrene, ved Navn Abraham C. Hodge, og efter at være kommen til Kundskab om, at de Hellige skulde flytte mod Vesten, sagde han: „Jeg vilde ønske, jeg kunde gaa med Eder, men det lader sig ikke gjøre. Jeg er den mest elendige Usling under Solen. Hvis jeg kunde gjenkalde atten Maaneder af mit Liv, vilde jeg ofre enhver Ting, jeg besidder paa Jorden. Jeg elskede Joseph Smith mer end nogen Mand, som nogensinde levede paa Jorden. Dersom jeg havde været nærværende, skulde jeg have staaet mellem ham og Døden.“ Hodge spurgte ham: „Hvorfor handlede De, som De gjorde? De var jo Deltager i hans Mord.“ Foster svarede: „Jeg ved det, og jeg har ikke havt et Øjebliks Fred siden den Tid. Jeg ved, at „Mormonismen“ er Sandhed, og Tanken om at møde Joseph og Hyrum ved Herrens Domstol er mere rædsomt for mig end alt Andet.“

Ældste Orson Pratt, som præsiderede over Kirkens Grene i Øst- og Midt-Staterne, sagde i November 1845 før sin Afrejse til Nauvoo for at slutte sig til de Hellige, som skulde drage mod Vesten, Farvel til de Hellige i de Egne. Han udtrykte sin Glæde ved Tanken om, at Tiden var kommen, da de Hellige skulde forlade den Skueplads, hvor de i omtrent sexten Aar kun havde mødt den mest bitre Forfølgelse af disse, som for Størstedelen vare Religionsbekjendere. Han bemærkede om Bortflyttelsen følgende: „Maaske vi ville komme til at gjennemgaa mange Lidelser i vor Landflygtighed, men de ville blive af en anden Beskaffenhed — der vil ikke blive kristne Banditter til at forvolde os Kummer til enhver Tid — ingen hellige, fromme Præster til at myrde os i snesevis — ingen Redaktører til at opmuntre til Ildspaasættelse, Ødelæggelse og Død. Hvis vi dø i Hulerne og Kløfterne i Klippebjergene, ville vi dø med Triumf dér, hvor Friheden regjerer. Frihed paa et ensomt Sted og i en Ørken er langt mer at foretrække end Martyrdom i disse fromme Stater.“

(Forts.)

Blandinger.

Livets Prøvelser ere den Prøvesten, som giver tilkjende, hvor meget Guld der findes i os.

Ingen skulde fortvivle; Gud kan hjælpe os. Ingen skulde vove; Gud kan modvirke os.

Hvad Mennesket behøver, er ikke Duelighed, men Forsæt, med andre Ord ikke Evnen at udføre, men Villien at arbejde.

Hinduerne, idet de udstrække deres Gjæstfrihed til deres Fjender, sige: „Træet undlader ikke at skygge endog for Vedhuggeren."

Et Hus uden Børn er lig en Lygte uden Lys; en Have uden Blomster; en Vingaard uden Druer; et Bække-Løb uden rindende Vand.

Vi optage efter en amerikansk Avis følgende

Leveregler:

1. Vær koldsindig.
2. Forsøg at holde Andre koldsindige.
3. Vær økonomisk i alle dine Udgifter, uden dog at være karrig.
4. Vær ikke bange for at give Andre Beskjæftigelse, om deres Arbejde kun erstatter Dig ligefremme Udlæg.
5. Husk, at jo raskere Pengene cirkulere desto bedre; læg derfor ikke dine Penge paa Kistebunden.
6. Betal dine Regninger nøjagtig.
7. Vær forekommende mod dine Skyldnere; giv dem Tid til at betale, hvis det kan gjøres uden at sætte din egen Kredit paa Spil.
8. Undgaa Kreditsystemet saa meget som mulig; hold Dig til kontant Betaling og kjøb Intet paa Kredit, uden det er absolut nødvendig.
9. Naar Du ikke arbejder med dine Hænder, søg at fylde dit Sind med nyttig Kundskab.
10. Fremfor Alt vær aldrig ledig; lad Hænderne eller Sindet altid beskjæftige sig med noget Nyttigt.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. George A. Smith,

afholdt i Konferencemødet i Salt Lake City den 7de Maj 1874.

(Fra «Deseret News».)

„Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaa Jorden med Ban." Denne Profeti er optegnet i Profeten Malachias' 4de Kapitel 5te og 6te Vers.

De Sidste Dages Hellige bleve for omtrent 41 Aar siden drevne fra deres Hjem i Jackson County, Missouri. En Del af Pøblen begyndte sine Grusomheder i Juni eller Juli, og iblandt dens første Voldsgjerninger var Ødelæggelsen af Bogtrykkeriet, Udplyndringen af Forraadshuset samt Biskop Edward Partridge's Tjæring og Befjedring. De begyndte derpaa at dræbe Folket og opbrænde Husene; Grusomhederne naaede sit Højdepunkt den 13de Oktober, da de drev en 1500 Personer fra deres Hjem og deres Land, som de havde kjøbt og faaet Adkomst til af de Forenede Stater. Det fordrevne Folk spredte sig saaledes om i visse Dele af Staten Missouri og bosatte sig for største Delen i Clay County.

Settlementerne i Jackson County opstode ved Principet om Helligelse. Hvis I læse Aabenbaringerne, som bleve givne og den Maade, hvorpaa de bleve satte i Udførelse, ville I finde, at Brødrene bragte sine Ejendomme for Biskoppen og hans Raadgivere og helligede dem; det var med disse helligede Penge og Midler, at Land blev opkjøbt, og Folket erholdt sine Arvelodder, idet Alle betragtede sine Ejendomme som tilhørende Herren. Dog der fandtes dem iblandt de Sidste Dages Hellige dengang, som ikke troede, det var nødvendig at efterkomme Loven om Helligelse, men som alligevel antoge, det var deres Rettighed at søge efter „Nummer 1", og da Nogle af dem troede, at Zion skulde blive en meget stor Stad, hvis

Centrum var Jackson County, opkjøbte de alt Landet i Omegnen i den Hensigt at beholde samme, indtil Zion blev hele Jordens Skjønhed og Glæde og da sælge deres Land og paa den Maade berige sig. Det var sandsynligen paa Grund heraf, at Herren tillod Zions Fjender at rejse sig mod hende.

Kirkens Medlemmer vare paa den Tid meget fattige, nøjsomme og lovlydige, og man havde ikke Anledning til ved lovlige Midler at paaføre dem nogen Beskyldning; det publicerede Manifest, om hvilket Pøblen sluttede sig, paastod frækt, at den borgerlige Lov ikke ydede dem Sikkerhed imod dette Folk, følgelig dannede de en Forening — en lovløs Pøbelhob — som svor at ville ofre „deres Liv, deres Ejendomme og deres hellige Ære" for at drive „Mormonerne" bort fra deres Midte. Fra den Time af har enhver Sidste Dages Helligs Hjerte slaaet varmt ved Tanken om: — maa jeg blive tilladt at leve indtil den Dag, da de Hellige skulle vende tilbage til Jackson County, da de skulle opbygge Templet paa det af Herren udpegede Sted, og da Zions Orden, som den dengang blev aabenbaret, skal blive gjennemført! Og det er almindeligen bleven forstaaet iblandt os, at Zions Forløsning ikke vilde ske paa noget andet Princip end ved Loven om Helligelse.

Over fyrretyve Aar ere passerede, siden disse Begivenheder fandt Sted. Vi ere blevne drevne fem Gange fra vore Hjem; fem Gange ere vi blevne berøvede vore Ejendomme. Vore Ledere og præsiderende Embedsmænd ere blevne dræbte, og Loven er bleven tilsidesat i Beskyttelsen af de Sidste Dages Hellige, ikke i noget enkelt Tilfælde i nogen af de Stater eller Territorier, hvor vi have boet, men lige til vi bleve fordrevne til disse Bjerge er Loven bleven omgaaet og misbrugt paa den skammeligste Maade. I 1834 sagde Daniel Dunklin, Missouris Guvernør, at Lovene vare udførlige og Konstitutionen vidtløftig, men Folkets Fordomme vare saa store, at han og de øvrige af Statens Autoriteter ikke saa sig istand til at haandhæve Loven for „Mormonernes" Beskyttelse. Vi have havt én Beskytter — vor Fader i Himlen — at stole paa, men Guvernører, Dommere, Embedsmænd af ethvert Slags — høje eller lave — have aldeles undladt at yde de Sidste Dages Hellige Beskyttelse. Gud alene har været vor Beskytter, og vi anerkjende hans Haand i enhver Befrielse, vi hidindtil have undergaaet.

Adskillige Gange har Kirken gjort Skridt til at ville indføre Enochs Orden som den blev aabenbaret i Pagtens Bog og i den gamle Beretning om Enochs Zion, men indtil denne Stund synes de Hellige ikke at have været beredte til at antage denne hellige Orden. Vi ere blevne udsamlede fra mange Nationer, have bragt mange Fordomme og Traditioner med os, og det har vist sig, at vi ikke ganske have kunnet befri os for disse Fordomme og Traditioner. I Aaret 1838 blev et Forsøg gjort i Caldwell County, Missouri, hvor de Sidste Dages Hellige ejede hele Landet i Provinsen, eller Alt hvad der var at betragte af nogen Værdi. De organiserede „Big Field United Firms", ved hvilke de tilsigtede at forene deres Ejendele og betragte det Hele som tilhørende Herren og sig selv kun som Husholdere, men de havde ikke længe praktiseret dette System, før de paany bleve forstyrrede i deres fredlige Syssel og fordrevne fra Staten. Jeg ved, at 318,000 Dollars i Penge blev betalt af de Hellige til de Forenede Stater for Land i Staten Missouri, af hvilket ikke én Akre har været os tilladt at besidde siden Aaret 1838 eller Foraaret 1839; dog paa den Tid, da Ud-

drivelsen fandt Sted, underrettede den kommanderende General John W. Clarke vort Folk om, at hvis de vilde afstaa fra deres religiøse Tro, kunde de forblive paa deres Land. Han sagde, de vare dygtige Arbejdere, flittige og ordentlige og havde gjort mere Fremgang i tre Aar, end de andre Indbyggere havde gjort i femten, og hvis de vilde give Afkald paa deres Tro, kunde de forblive. Men de maatte ikke holde flere offentlige Møder, Bøn- eller Raadsforsamlinger, ejheller maatte de have Biskopper eller Præsidenter mere; paa Grund af deres Afslag i at gaa ind paa disse Betingelser blev Forordningen om Landsforvisning, udstedt af Statens Guvernør, bragt til Udførelse af denne General med en Armé bag sig, og de Sidste Dages Hellige bleve drevne fra deres lykkelige Hjem, og Tusinder af dem omspredte til Himlens fire Vejr.

Siden vor Ankomst til disse Dale er der bleven prædiket fra Aar til Aar for at tydeliggjøre for os Principerne om Enhed. Vi finde, at vi i Almindelighed ere Et i Tro. Vi tro paa vor Herre Jesus Kristus, vi tro paa Evangeliets første Principer — Læren om Omvendelse og Daab til vore Synders Forladelse, Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave og de Dødes Opstandelse; vi modtoge beredvilligen, ved den Hellig-Aands Kraft aabenbaret til os gjennem Profeterne, Læren om Daab for de Døde, den hellige Salvelse og det celestiale Ægteskabs Lov. Sidstnævnte Princip kom i Opposition med alle vore Fordomme, dog da Herren aabenbarede det, bar hans Aand Vidnesbyrd om dets Sandhed, og de Sidste Dages Hellige annammede det en masse. For at gjøre et Skridt fremad i den sande Retning og for at berede Folket til at vende tilbage til Jackson County, bleve Principerne om Samvirken lærte og satte i praktisk Udførelse; og i den Hensigt at undervise og opmuntre Folkets Sind med Hensyn til forenet Samarbejden, have denne Kirkes præsiderende Ældster fra den tidligste Kolonisation af dette Territorium til nærværende Tid ved enhver Konference bestræbt sig paa at indskjærpe dem Nødvendigheden af at gjøre sig selv uafhængig af Fremmede i timelige Ting. Vi have seet hen til den Dag, da Babylon vilde falde, og vi som Følge heraf ikke kunde vente at forskaffe os Noget fra hende, hvorfor vi da maa stole paa vor egen Dygtighed, Snildhed og Færdighed i selv at forskaffe os, hvad vi behøve. Følgen af alle disse Instruktioner er, at vi have gjort Fremskridt i mange Retninger, dog ikke saa Meget, som vi kunde have ønsket.

Dyrkningen af Bomuld blev indført i Syden. Faareavlen har vundet stor Udbredelse, talrige Fabriker ere blevne opførte til Forædlingen af den producerede Uld og Bomuld. Adskillige betydelige Garverier ere ogsaa blevne oprettede til Forarbejdelsen af Huder til Læder, og forskjellige andre Slags Forretninger ere blevne indførte med det Maal for Øje at gjøre os selv uafhængige.

I Løbet af nogle faa Aar blev Jernbanen anlagt gjennem vort Territorium, og Fragtudgifterne ere blevne betydelig formindskede. Miner, som før Jernbanen blev bygget, ere blevne udviklede og bragte til at betale sig, og Mange synes paavirkede af den Ide, at man maa forvente en almindelig Forretning fremkomme af Mineproduktionen, af hvilken Grund en hel Mængde er bleven forledet til at forsømme Hjemmefabrikationen, stolende paa at blive forsynet med de nødvendige Ting af Fremmede. Nogle Settlementer have dog anstrengt sig betydelig for at producere Klæde og mange andre Artikler. Disse Omstændigheder ere meget klare for os. I kunne gaa

igjennem Utah County (ikke Territoriet) idag og spørge Landmanden: „Har Du noget Sorgum at sælge?“ „Nej, jeg har ikke sat noget i de sidste to eller tre Aar; Sukkeret blev saa billig, at vi ikke kunde sælge det“. „Saa har Du vel fuldt op af Sukker til eget Brug?“ „Nej, jeg har slet ikke noget Sukker, thi jeg har ingen Penge at kjøbe det for.“ Dette er den Stilling, vor Fremgangsmaade har ledet os til, hvilket vi ogsaa allerede begynde at føle.

Der er et andet Princip i Forbindelse hermed, som vi skulde betragte, og det er, naar vi som et Samfund i Bjergenes Dale forsyne os selv med, hvad vi behøve, ere vi ikke underkastede de Bevægelser og Vanskeligheder, som opstaa ved en Pengekrisis eller en Afbrydelse i Pengeomløbet. Da vi indfandt os til denne Konference, kom en stor Del af os med den Beslutning at tage saadanne Forholdsregler, der kunde stille os som et Folk paa en uafhængig Fod, hvorfor vi igjennem vore Brødre have besluttet at organisere en forenet Orden. For Nærværende er der en Ufuldkommenhed i vor Organisation forsaavidt vore Forretningsforbindelser angaar. Der findes naturligvis i ethvert Settlement mange oprigtige Mænd, men da Enhver kun ser hen til, hvad der kan tjene En selv til Bedste, bliver det gode Princip, som Frelseren lærte, at Mennesket skulde elske Herren sin Gud af sit ganske Hjerte og sin Næste som sig selv, for en stor Del glemt, og medens Nogle samle sig Rigdom, maa Mange af de arbejdende Klasser, som udføre mest Arbejde, kun nøje sig med det Nødvendigste til Livets Ophold. For at undgaa dette, vilde en „Forenet Orden“ sikre et Fællesskab, saa at al den Snildhed, Talent, Dygtighed og Energi, som dens Medlemmer besad, vilde være til det Heles Bedste. Dette er Hensigten og Planen med Oprettelsen af disse Organisationer. Det er aldeles vist, at der i ethvert Samfund findes en tilstrækkelig Del Dygtighed, Energi og Foretagelsesaand til at afhjælpe dets Fornødenheder og sætte alle dets Medlemmer i Besiddelse af enhver Livets Nødvendighed og Bekvemmelighed, hvis al denne Dygtighed og Energi bliver ledet paa en fornuftig Maade. Vi foreslaa derfor at tage Forholdsregler til at lede Arbejdet fremad, som vi have i vor Besiddelse, og lægge en Grundvold til Lykke og Velfærd — til Overflod af Livets Velsignelser inden vor egen Midte.

Vi tro endvidere ikke, at de Sidste Dages Hellige kunne erholde den store Ophøjelse i den Almægtiges Nærværelse, hvortil de ere berettigede, naar de narre, bedrage og udpresse hinanden samt søge at tage Fordel af hinanden, hvor man kan. Vi ønske at se alle disse Ting ophøre, thi vi vide, at vi aldrig kunne blive beredte for Kristi andet Komme, uden at forenes og blive Et i alle Ting saavel timelige som aandelige og blive beredte til at modtage en evig Ophøjelses Velsignelser.

De Livs-Principer, som vi nu fremlægge for de Sidste Dages Hellige, bleve udførte i forbigangne Tider, hvorom vi kunne læse i Mormons Bog, iblandt Nephiterne og Lamaniterne, der levede sammen under et saadant Enheds-System i over hundrede Aar og hvis Resultat var Fred, Enighed, Lykke og Velvære. Hvis vi ville forenes til Et, handle i god Tro, Enhver agte og ære sin Næste som sig selv, ikke betragte, hvad man ejer som sit eget, men som Herrens, hvis Alle udføre disse Principer, vil Resultatet blive vist — vi ville erholde Herrens Aand, Evighedens Lys og Overflod paa alle jordiske Ting; Lejlighed vil blive os given til at forskaffe vore Børn en fortrinlig

Uddannelse til vor egen Tilfredshed og Glæde; vi ville erholde Kundskab om Ting, hørende til Guds Rige og alle Videnskaber, som dermed ere forbundne, og vi ville gjøre Fremgang i det sidste Dages Værk, forberedende Gjenløsningen af Zions Centrums-Stav.

Brødre og Søstre, overvej disse Ting, og ligesom den Almægtiges Aand var i Eders Hjerter, da I modtoge Haands-paalæggelse for den Hellig-Aands Gave, saaledes var dens Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium; søg af ganske Hjerte, og vid ved den samme Aand, at Oprettelsen af den „Forenede Orden" er nok et Skridt fremad til Triumf for den store og herlige Sag, for hvilken vi stadig arbejde, nemlig Millenniets Begyndelse og Kristi Regjering paa Jorden.

Dette er den Almægtiges Værk. Disse Principer ere fra Gud; de ere til vor Frelse, og medmindre vi ihukomme og forblive ved dem, vil vor Fremgang vorde ringe. Om vi ere sløve til at lære, men dog forsøge at udføre Guds Hensigter, vil han ikke forkaste os. Han har været meget taalmodig med os i disse fyrretyve Aar, og han vil ogsaa vedblive at være det. Men husk paa, at Fædrenes Hjerter maa vendes til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre. En Enhed maa existere, de Sidste Dages Hellige maa elske hinanden, de maa ophøre at hænge deres Hjerter ved denne Verdens Ting, de maa lægge en Grundvold for Zions Opbyggelse og blive Et, saa at de maa forberedes til den store Dag, der skal brænde som en Ovn.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd til Eder om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium, om Mormons Bog, om Joseph Smith og hans Tjenere, Ældsternes Myndighed, hvilken var dem given formedelst Herren, Brigham Young, Apostlerne og Ældsterne, som have baaret disse Vidnesbyrd til Jordens Nationer, og jeg siger Eder, Brødre, lægger vel Mærke til disse Ting, at vi ikke paa nogen Maade skulde forglemme dem og komme tilkort, naar vi engang skulle indgaa til Hvile.

Maa Israels Guds Velsignelser være over Eder bestandigen. Amen.

Utah Territorium.

Under denne Overskrift har en æret Indsender til et fremmed amerikansk Blad paa en træffende Maade skildret de til Utah af Præs. Grant beskikkede Embedsmænds Karakter, og har paa samme Tid i Slutningen af sit Stykke tilbagekaldt i vor Erindring en Diskussion, som fandt Sted i Aaret 1870 mellem Hs. Højærværdighed Dr. Newman og Ældste Orson Pratt i Salt Lake City. Red.

Vi komme nu til Historien og det sidste Kapitel om Forfølgelsen af Mormonerne, tagende sin Begyndelse under Grants Bestyrelse, og lig Louisianas, Syd-Karolinas og andre af Sydstaternes Historie er den „en Historie fuld af gjentagne Forurettelser". Det begyndte med Ansættelsen af Wils. Shaffer til Guvernør for Utah i Aaret 1869—70 og George A. Black som Sekretær, Sidstnævnte kun

en Dreng, som havde forberedt sig paa at handle som Guvernør af dette Territorium gjennem en lang og tro Tjeneste som Medlem af — en Sangertrop. Shaffers Kvalifikationer vare, at han havde tjent under Ben. Butler, medens Krigen varede, var gaaen ud med tomme Hænder, men vendt tilbage til Freeport og havde bygget det største og kostbareste Hus i hele den Del af Illinois; var en lystig Fyr og kunde tage dybere og oftere til Glasset end nogen anden Mand i den store Armé — selv ikke den kommanderende General undtagen. Shaffer kom hertil og tilkjendegav øjeblikkelig sin officielle Løbebane ved at afsætte den hæderlige Overdommer Chas. L. Wilson, fordi denne ikke vilde krænke Loven og afgjøre Spørgsmaal i Retten overensstemmende med hans (Shaffers) exekutive Bydende; og Grant, der betragtede Dommerne i Territoriet kun som Medlemmer af Guvernørens Stab, fjernede den eneste ærlige og dygtige Dommer, som dengang sad paa Dommersædet, blot for at oprette en militær Enhed. Under Guvernørens Sygdom eller Fraværelse indtraf den 4de Juli (Amerikas Grundlovsdag), hvilken Dag Mormonerne og de konservative Hedninger havde besluttet at festligholde; Mormon-Legionen skulde danne den militære Eskorte, hvorpaa Sekretær Black, agerende Guvernør, udstedte en Proklamation, der forbød enhver saadan Demonstration, og befalede virkelig Col. de Trobiand, der havde Overkommandoen over det 13de Infanteri-Regiment at nedskyde Mormonerne, hvis de skulde vove at begaa den store Forbrydelse at festligholde den 4de Juli. Højtideligholdelsen blev ophævet, men da nogle faa Medlemmer af Bataillonen mødte frem for at eskortere nogle Smaapiger, bleve de uden Videre grebne og arresterede for Højforræderi, indelukkede i Camp Douglas for en lang Tid efter Ordre og Fuldmagt af en vis Dogberry, selv Bigamist fra Chicago. Kongresmand Dawes tilbragte den 4de Juli i Ogden, og uagtet han var vel underrettet om alle disse grove Fornærmelser, gjorde han Mormonerne dog ingen Oprejsning. Grants Guvernør og Sekretær havde begaaet dem, og siden den Tid har ingen uegennyttig Dommer indehavt Dommersædet her, og ingen lovmæssig Jury er nogensinde bleven sammenkaldt i dette Retsdistrikt. D'Hrr. Sekretær Black og hans Haandlangere, som begik disse grove Fornærmelser, falske Fængslinger og onde Anklager, vilde faa Anledning til for Retten at svare for sine lovstridige Handlinger. Imidlertid viste en Anden sig paa Skuepladsen, som, efterat have sikret sig Præs. Grants og hans Hustrus Tillid, foregav at ville omvende eller overbevise disse 125,000 Mennesker. Denne Mand var en religiøs og politisk Jesuit ved Navn Newmann, som til enhver Tid havde Adgang til det Hvide Hus, musicerede for dets Beboere med sin evindelige Kimen over den methodistiske Kirkes Ypperlighed, hvilken han dog alligevel vanhelligede; som bogstavelig „stjal Himlens Liberi for dermed at tjene Djævelen" og som, efter først at have organiseret det konservativrepublikanske Parti i New-Orleans, udgav et konservativt Blad kaldet „Times"; modtog 800 Dollars af den konservative Legislatur for at publicere dens Bestemmelser, og efterat samme var udsolgt, blev han den mest radikale af alle New-Orleans Snyltegjæster, og ilede til Washington for at hjælpe Kellogg og Durell i at træde Folkets Rettigheder under Fodder, og som sluttelig gjorde et Indfald i denne Dal. Hans erklærede Hensigt var at tale imod Polygami, og Præs. Young overlod ham med sin sædvanlige Ædelmodighed Tabernaklet til

Afbenyttelse, hvilket komfortabelt rummer 13,500 Personer, og naar det er rigtig opfyldt, afgiver Plads for 15,000; Orson Pratt, den lærdeste og dygtigste blandt Mormon=Præsterne, optraadte mod ham. En Debat eller Diskussion blev arrangeret, og Fader Brigham indkaldte Folket til at overvære samme; fra Bjerg og fra Dal, fra Skov og Mark, fra By og Land, Ung og Gammel, Mænd og Kvinder af enhver Stand og Stilling stævnede frem. Tabernaklet var aldeles opfyldt af Mennesker, det store Orgel lod sine mægtige Toner gjenlyde i Hvælvingerne, Koret, bestaaende af 200 kvindelige Stemmer, ledet af en Sopran med en overordentlig rig og omfattende Stemme, samt 160 mandlige Stemmer, afsang en højtidelig Hymne, da Dr. Newman begyndte; og med alle sine egne Taler og dem, han havde tilranet sig fra Andre, prædikede og formanede han, argumenterede og ivrede, bad og rasede indtil han blev træt og hans Ordforraad aldeles udtømt. Nu kom Orson Pratt, bevæbnet lig David i sin Kamp med Goliath, med en eneste Sten, men det var Bibelen — Hedninge-Bibelen (de „Kristnes" Bibel), Mormon=Bibelen; thi de ere kun en og den samme, Guds inspirerede Bog, Guds Ord; dette og intet Andet. Idet han holdt denne Bog ivejret, forlangte han af sin Modstander, at han nu skulde tilstaa eller benægte i de Nærværendes Paahør, at denne Bog baade det Gamle- og det Nye-Testamente, var Guds Ord! Efter megen Vaklen, Tvivlraadighed og tvetydig Tale, lig Grev Fosco for Kongressens Distrikts=Komité, blev Jesuiten Newman nødt til at tilstaa, at den store Bog var Guds Ord, og at Alt, hvad der fandtes i den, var inspireret af Gud. Ulykkelige Tilstaaelse! Haabløs Overgivelse af Nøglen til den fastholdte Paastand! Orson Pratt rejser sig i hele sin Majestæt, holder først Bogen ivejret, lægger den saa paa Prædikestolen og læser Side efter Side, Kapitel efter Kapitel, Linie efter Linie, idet han giver Profeternes og Guds udvalgte Sønners Historie, hvis Hustruer og Medhustruer, sammenlignet med Mormonernes, var lig Sandet ved Havets Bred i Modsætning til Skibene, der glide hen over dets Overflade. Den Enfoldigste i hele denne Skare af Mennesker, den mest uvidende og ulærde Mormon kunde forstaa denne Bevisførelse og Logik; Sejren var komplet. Hvis Gud bifaldt og sanktionerede Polygami; naar hans udvalgte Tjenere, hans Profeter og salvede Konger med hans Bifald fandt Behag i at leve i Flerkoneri; hvis Kristus aldrig paa nogen Maade har misbilliget, hvad der altid har existeret under de tidligere Uddelinger, hvorfor kunde saa ikke Præs. Young, Herrens Profet, som de tro, gjøre det iligemaade? Hvorfor skulde han blive udskjældt, haanet, forfulgt og fængslet, fordi han lever fuldstændig overensstemmende med David, Esaias, Salomon og alle det Gamle Testamentes Helte? Newman blev slagen, overvunden og besejret, ikke af Orson Pratt, ikke af Brigham Young, men ved Bibelen, Guds inspirerede Bog, og lig Catilina, flygtede han, skjulte sig, forsvandt og flyede tilbage til Washington, til det Hvide Hus (Præs. Grants Bolig) for at samle nye Kræfter, sikre sig nye Vaaben og udfinde nye Argumenter, med hvilke han kunde besejre dette haardnakkede Folk, som forstod Bibelen bedre, end han gjorde, og som retfærdiggjorde Polygami ved Guds rene Ord. Præsidenten (Grant) græmmende sig over hans Kapellans, hans Trosbekjenders, hans Sjælesørgers og Mesters Ulykke og totale Nederlag, var

kun altfor villig til at udruste ham med nye Vaaben, at iføre ham ny Magt og sende ham endnu en Gang paa Korstog imod dette Folk. Hvad der hernæst vil tildrage sig, ville vi se.

(Industrial Age.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Evangeliet.

Mennesket er sat her paa Jorden i en vis Hensigt, nemlig for at gjennemgaa en ny Prøvestand. Det viste sig imidlertid, at det første Menneske, som Herren satte paa denne Klode, faldt i Overtrædelse og bragte som Følge heraf Synden ind i Verden og Døden formedelst Synden. Dog var det nødvendig, at saa skete, thi vi vide, „Adam faldt, for at Mennesket skulde blive til.“ Men i sin Visdom forudsaa Herren, at Mennesket vilde falde, og havde derfor lagt en Plan, hvorefter det kunde gjenoprejses og Følgerne af Adams Fald kunde vorde udslettede. Derfor hengav Gud sin énbaarne Søn for at frelse Menneskeslægten fra evig Død og Undergang og for at gjenoprette, hvad der var tabt ved Adam, som skrevet staar „ligesom Alle dø i Adam, saaledes skulle og Alle levendegjøres i Kristo.“ Men ihvorvel Dødens Baand ved Kristi Forsoning er bleven brudt, og Mennesket fremkommer i Opstandelsen, erholdende sin Løn eller Straf efter Fortjeneste, saa har Herren lagt en Plan, hvorved det kan komme tilbage til hans Nærværelse og opnaa en fuld Ophøjelse i hans celestiale Rige. Denne Saliggjørelsesplan er „det evige Evangelium“. Ordet „Evangelium“ betyder et glædeligt Budskab, og i Sandhed, hvad kan være glædeligere, end en Tidende eller et Budskab, der bringer Kundskab om Frelse og evig Ophøjelse til Menneskene? Det er ved Lydighed til Evangeliet, at Mennesket opnaar evig Lykke og Salighed, og det er ved Forkastelsen deraf, at det bringer Fordømmelse over sig. Vi ville nu altsaa let kunne forstaa Meningen af hint Skriftsted: „Evangeliet er en Livsens Lugt til Liv eller en Dødsens Lugt til Død.“ Intet Menneske har fra Adams Dage indtil vor Tid erholdt celestial Herlighed, uden ved Jagttagelsen af Evangeliets Principer, det vil sige øvet Tro til Gud og til Jesu Kristi Forsoning, omvendt sig fra sine Synder, ladet sig døbe til sine Synders Forladelse og erholdt den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse. Dette er den eneste Maade, hvorpaa Mennesket kan erholde fuld Ophøjelse i Guds Rige. Husk vel paa: „Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo som ikke tror, skal fordømmes,“ og atter: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ingenlunde indkomme i Guds Rige.“ Men det mest uomstødelige Bevis

for Evangeliets Orden haves i Exemplet paa Pintsefestens Dag, da Peter og de Elleve fremstode for Folket og talte Saliggjørelsens Ord til dem, hvilket Aanden stadfæstede i Manges Hjerter, saa at de kom frem, sigende: „I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gjøre?" Men Petrus sagde til dem: „Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." „De, som nu gjerne annammede hans Ord, bleve døbte; og der lagdes samme Dag til Menigheden henved tre tusinde Sjæle." Ap. Gj. 2, 37. 38. Erindrer, de „annammede", det vil sige, troede Apostlernes Ord, hvorfor det næste var at omvende sig og blive døbt til sine Synders Forladelse. Det er fordi vi prædike disse Bibelens Lærdomme, at vi, ligesom Apostlerne fordum, blive forfulgte, bespottede, hadede og ringeagtede. Gives der noget andet Evangelium, hvorved Menneskene kunne erholde Frelse og evig Ophøjelse? Nej, der gives ikke, thi Paulus siger i sit Brev til de Gal. 1 K. 6. 7. 8. Vers: „Jeg undres over, at I lade Eder saa snart afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium; endog der ikke er noget andet; kun er der Nogle, som forvilde Eder og ville forvende Kristi Evangelium. Men dersom og vi eller en Engel af Himlen prædike et andet Evangelium end det, vi prædikede Eder, han være en Forbandelse!" Heraf ville vi kunne se, at der gives kun ét Evangelium, nemlig „Kristi Evangelium", „Guds Evangelium" eller „det evige Evangelium". Der siges, at Evangeliet bringer Frelse, og naar vi bruge dette Udtryk, tage vi det ikke i nogen indskrænket Betydning, som f. Ex. at vi ved ubetinget Lydighed til samme kun skulde opnaa evig Herlighed hisset, men udstrække dets velgjørende Indflydelse til Tiden, hvori vi leve. Menneskeslægten er sunken dybt, og Menneskene have ved Afvigelse fra Naturens Love paaført sig mange Onder, som ene og alene kunne modbevirkes ved Evangeliet. Det er altsaa ogsaa paa dette Omraade, at Evangeliets gavnlige Indflydelse vil vise sig, thi ved dets gode og fornuftige Forskrifter og Lærdomme vil det efterhaanden bringe Mennesket tilbage til dets oprindelige sunde og kraftige Tilstand. Tiden vil komme, da Esaiæ Profeti vil vorde opfyldt: „Som Træets Dage skulle mit Folks Dage være." (15 Kap. 22 V.)

Evangeliet, der i flere Aarhundreder har været borttaget fra Jorden, er atter i denne Tidsalder ved en hellig Engel blevet gjengivet Menneskene, overensstemmende med, hvad Johannes den Aabenbarer saa i sit Syn paa Øen Pathmos: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk." (Aab. 14, 6.) Tiden er kommen, da denne Profeti er opfyldt, Gud har talt fra Himlen, Himlen er atter bleven aabnet, og Evangeliet, det evige, det sande er gjenskjænket Jorden i dets Fylde med Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Hundreder drage ud iblandt Nationerne for at forkynde den glade Tidende, raabe Omvendelse til Menneskene og indsamle de Oprigtige til Zion, det Sted, hvor der i de sidste Dage „skal være Raab til at undkomme."

—uu—.

Til Underretning for dem, der ønske at afgaa med næste og sidste Emigration for iaar, kunne vi meddele, at samme vil afgaa herfra Kjøbenhavn den 28de August, hvorfor vi ville paaminde de Emigrerende om at opgive deres Navne og indsende deres Penge til Kontoret inden den 20de August.

Ældste John Frautzen, der ledsagede Emigranterne til Liverpool, arriverede lykkelig og vel hertil den 30te Juni, medbringende den sidste Hilsen fra de hjemdragende Hellige.

Korrespondance.

England.

Liverpool den 24de Juni 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Igaar var jeg saa optaget af Forretninger, at jeg ikke fik Tid til at tilskrive Dem, hvorfor jeg haaber, De vil have mig undskyldt, at jeg indtil nu har opsat dermed. Jeg vil imidlertid benytte Lejligheden denne Morgenstund til at nedskrive nogle Linier.

Som De nok erindrer, havde vi udmærket Vejr, da vi om Aftenen den 18de Ds. forlode Kjøbenhavn, hvilket ogsaa vedvarede omtrent hele Natten, men ud paa Morgenen begyndte Vinden at rejse sig, indtil vi havde en hel Storm. Følgen heraf var, at de fleste Passagerer bleve søsyge, og omendskjøndt jeg havde tiltroet mig megen Udholdenhed paa Søen, saa maatte jeg dog denne Gang give efter for dens onde Indflydelse. Jeg maa i Sandhed tilstaa, jeg har aldrig været paa Søen, da Bølgerne hævede sig til en saadan Højde som denne Gang, og Kaptejnen sagde, det lignede mere Oktober og November end Juni Maaned. Br. Carstensen maatte holde Sengen i to Dage, men blev bedre, inden vi naaede Hull, hvortil vi ankom lykkelig og vel Mandag Formiddag Klokken 10, de fleste Søskende vare nogenlunde raske. Hr. Ramsden modtog os paa Bryggen og forordnede, at Emigranterne og al Bagage bleve førte til Jernbanestationen saa hurtig som mulig, hvilket ogsaa skete i meget god Orden. Om Aftenen Kl. 7 vare vi i Liverpool. Alle vel. Alle Søskende med deres Kasser og Oppakning bleve strax bragte ombord i Dampskibet „Idaho“. Jeg gik derpaa til Islington 42 og fandt Brødrene paa Kontoret i bedste Velgaaende. Præs. Smith var gaaet til Jernbanestationen for at ledsage de Hellige ombord og kom ikke hjem igjen førend henimod Midnat. Igaar Tirsdag ankom først disse, som gik med „Humber“, og bleve strax førte ombord. Billetterne til hver Familie og hver enkelt Person ere nu blevne omdelte, og Brødrene have havt travlt med at ordne og vise de Hellige deres Pladse. Idag Kl. 3 Eftermiddag

er det bestemt for „Idaho" at lette Anker og stikke tilsøs. Det er et smukt Skib og vel indrettet, saa jeg tror de Hellige ville faa al den nødvendige Plads, de behøve. Hele Kompagniet, de engelske Hellige indbefattet, antager jeg, vil blive omtrent 780 Personer. Ældste John Clark herfra Kontoret skal rejse hjem med dette Kompagni. Jeg agter at gaa ombord idag og sige Farvel til Brødrene og de Hellige, haabende, at Herren maa fremdeles bevare dem paa deres Rejse, saa at de maa naa deres Bestemmelsessted glade og tilfredse for det Privilegium, de nyde ved at hjemsamles til Zion. Nogle af de Brødre, som bleve kaldte i sidste Konference til at gaa paa Mission, ere ankomne, hvoriblandt Ernest Young, der skal overtage J. Clarks Plads. Jeg befinder mig vel og haaber De gjør det samme. Alle Brødrene sende deres Hilsen til Dem og Alle paa Kontoret; modtag tilsidst en venlig Hilsen fra Deres Broder og Medarbejder

J. Frantzen.

Ombord paa Dampskibet „Idaho" den 25de Juni 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Da snart den sidste Lejlighed for denne Gang tilbydes os at sende Dem nogle faa Linier fra den europæiske Kyst, ville vi ikke undlade at benytte samme og underrette Dem om, hvorledes vi have det. Vi havde ingen Lejlighed til at lade høre fra os i Hull, da vort Ophold der kun varede i to Timer. D'Hrr. Wilson & Ramsden ere dygtige Forretningsmænd og gjorde deres yderste Flid for at gjøre det saa bekvemt som mulig for Emigranterne. Mandag den 22de Kl. 10 Form. ankom vi til Hull og fortsatte videre med Jernbanen til Liverpool, hvor vi ankom Kl. 7½ Efterm. Efter en Times Ophold i Liverpool indskibede vi os paa „Idaho", hvorefter denne Dags Gjerning var endt. Der kunde være mange Ting at bemærke om vor Rejse hertil, men vi føle ikke Trang til at give Dem alle Enkeltheder, da Br. Frantzen snart igjen vil se Dem og beskrive Dem det Hele mundtlig. Igaar Eftermiddag Kl. omtrent 4 forlode vi Liverpool og begyndte at styre vesterover. Vi havde et temmelig haardt Vejr Fredag og Løverdag over Nordsøen, men da Alt er over, er Alting igjen vel. Vi bleve færdige iaftes med at organisere Kompagniet, over hvilket Præs. Jos. F. Smith beskikkede P. C. Carstensen som Leder med Assistance af Brødrene Clark, Gibbs, Schade, Nilson, Christensen og Hansen. Alt er hidindtil løbet heldig af, og vi haabe, at Herren vil føre os lykkelig frem til Maalet. De Hellige føle sig lykkelige og tilfredse. Vi tælle 778 Sjæle af vore egne, medens en cirka 250 Fremmede have faaet anvist deres Pladse forud; Antallet af Passagerer, som denne Gang afgaa med „Idaho" bliver altsaa cirka 1028.

Nu Farvel, Br. Larsen, for denne Gang, vi takke Dem for den behagelige Tid, vi have havt sammen i Missionens Tjeneste. Behag at give vor venligste Hilsen til Brødr. Frantzen og Bruun og Søster Olsen, samt de Hellige i Deres Nærhed. De selv hilses paa det Kjærligste fra Deres Brødre og Medarbejdere for Sandhedens Sag.

P. C. Carstensen. C. F. Schade.
M. Nilson. P. C. Christensen.
James Hansen.

Endvidere modtoge vi Brev fra C. F. Schade, hvoraf ses, at „Humber“ først ankom til Hull Mandag Aften den 22de efter en saa stormfuld Overrejse, at man maatte kaste en Del Kreaturer overbord.

Konferencemødet i Aarhus
den 16de og 17de Maj.

Tilstede vare følgende Ældster fra Utah: C. G. Larsen, Præs. over den skandinaviske Mission, C. F. Schade, Præs. over Aarhus Konference, P. C. Christensen, Præs. over Aalborg Konf., James Hansen, omrejsende Ældste i Kjøbenhavns Konf., P. C Geertsen og A. S. Nielsen, omrejsende Ældster i Aarhus Konference. Det lokale Præstedømme og mange Hellige og Fremmede vare nærværende.

Af Rapporterne, som gaves af Forstanderne i de forskjellige Grene, fremgik det, at Tilstanden var god iblandt de Hellige, mange Fremmede undersøge vor Lære og annamme samme fra Tid til anden. Der er saaledes tillagt Kirken ved Daab 115 Sjæle siden sidste Konferencemøde. I nævnte Tidsrum havde Missionærerne besøgt 254 Landsbyer, 3500 Smaaskrifter vare afsatte til et Beløb af omtrent 168 Rdlr. foruden et betydeligt Antal af indbundne Bøger. 137 Forsamlinger vare afholdte blandt Fremmede. Af „Stjernens“ 325 Subskribenter vare 47 fremmede.

I Aarhus By haves et godt Forsamlingslokale, beliggende ved en af Byens mest befærdede Gader, som tillige med et godt Sangkor har bidraget meget til Opvækkelse blandt Befolkningen. Ligeledes lejes Forsamlingslokaler i 5 andre Byer i Konferencen, som alle stadig blive afbenyttede. Under Mødets 5 forskjellige Forsamlinger talte ovennævnte Brødre til megen Opbyggelse og Belærelse for de Tilstedeværende, især var Præs. Larsens Nærværelse de Hellige og Fremmede til megen Gavn og Velsignelse. Han opmuntrede de Hellige til at leve i Enighed og Kjærlighed med hverandre og vise Verden et godt Exempel, være punktlige i at betale, hvad de skylde, og udføre deres forskjellige Arbejder med Trofasthed, saaat Verden maa komme til at forstaa, at den Lære, vi have annammet, gaar ud paa at forbedre Mennesket i enhver Henseende. Skildrede Verdens faldne Tilstand og Uenighed i religiøs og politisk Henseende, hvorimod Guds Folk vare forenede i alle Ting, paa Grund heraf vare mange Tusinder blevne udsamlede fra disse og andre Lande, havde opbygget Stæder og Byer og bragt Ørknen til at blomstre som en Rose; paa Grund af dette Enighedsprincip ville vi overvinde Verdens og Helvedes forenede Modstand. Opmuntrede tilsidst de Hellige til at spare saameget som mulig for deres Emigration, thi vi imødesaa Babylons snarlige Fald, hvorfor Gud har befalet sine Hellige at gaa bort til det Sted, han har beredt for sine Børn. Raadede disse, som havde overflødige Midler, til ved Brødrenes Vej-

ledning at udfri de trofaste Fattige. Udtalte derpaa sin Tilfredshed med Brødrenes Arbejde i Konferencen.

Lokalet, der rummer cirka 400 Mennesker, var aldeles opfyldt, og Mange maatte staa udenfor, ude af Stand til at komme ind.

Konferencen sluttedes med Bøn.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“.)

(Fortsat).

Det blev bestemt, at the Mesenger, en Avis udgivet af Samuel Brannon i New York i Kirkens Interesse, skulde suspenderes, og at Redaktøren skulde indskibe sig tilligemed sin Presse og et Selskab af Hellige fra de østlige Stater og tage rundt Kap Horn til Kalifornien, da Distancen fra det Sted til deres sandsynlige Bestemmelsessted i Klippebjergene var forment ikke at være saa stor, og Rejsen forbunden med mindre Udgifter. Paa samme Tid bleve disse, som havde tilstrækkelige Midler til selv at forskaffe sig Kjøretøj og Rejseudstyr, raadede til at tage til Nauvoo og der slutte sig til de Hellige og drage mod Vesten.

Fra den Opmuntring, som Pøblen fik ved at forblive fri og ustraffet efter Udførelsen af deres mange Forbrydelser, var det ikke at forvente, at de skulde ophøre med deres Voldshandlinger. Men som Modsætning hertil, medens de Uskyldiges Blod endnu plettede deres Hænder og Nødraab lød fra de hjemløse Fordrevne, som vare blevne plyndrede for deres Ejendele, og hvis Huse vare nedbrændte, udøvede de umenneskelige Skurke endnu værre Ugjerninger. Ved Camp Creek omringede omtrent tredive af dem Samuel Hicks Hus ved Midnat, jagede ham op af hans Seng og anførte, at de vare Guvernørens Soldater, kommende direkte fra Carthage; uden at tillade ham endog at klæde sig paa, tvang de ham ud; dog uagtet baade hans Hustru og Børn havde Koldfeber, fik de neppe Tid nok til at komme ud af Huset og tage nogle faa Ting med sig, førend der blev sat Ild paa Huset.

Efterat Flammerne havde brudt ud gjennem Taget og vare tiltagne i den Grad, saa det var umulig for ham at slukke dem, blev han, gjennemisnet af den kolde Natteluft og bævende af Koldfeber, sat i Frihed af Pøblen og tilladt at vende tilbage til de rygende Ruiner af sit Hus, medens Ugjerningsmændene droge deres Vej. Paa samme Tid blev der ogsaa sat Ild paa et andet Hus i det samme Naboskab. Pøblens Angivelse, at de vare Guvernørens Soldater, var sandsynligvis ikke Sandhed, da en Del af dem bleve gjenkjendte som henhørende til den velbekjendte Pøbelbande.

Kort Tid derefter viste en Del af dem sig ved Midnat i Green Plains, hvor de satte Ild paa en Halmstak paa Salomon Hancocks Ejendom, og derpaa skjulte sig i Nærheden. Da Ejeren tilligemed nogle Andre nærmede sig Skue-

pladsen for at slukke Ilden, skjød Pøblen paa dem og dræbte Ældste Edmund Durfee, der havde staaet længe i Kirken, og som var den mest fredelige Mand i hele Landet. Omendskjøndt Kuglerne fløj hurtig og tæt om de Andre, blev dog ingen af dem saaret. Nogle af Pøblen, som vare delagtige i denne tragiske Scene, pralede siden efter af, at de havde skudt Durfee for at vinde et Væddemaal af én Gallon Brændevin, at Halmstakken blev antændt for at vække Alarm og bringe Mændene ud, og ved at dræbe ham havde de vundet Brændevinet.

Beretninger om Pøblens Voldsgjerninger bleve øjeblikkelig sendte til Major Warren, og hans Mellemkomst forlangtes. Han udviste stor Energi i at søge efter de skyldige Personer, og forfulgte en Mand lige til Missouri for at arrestere ham. Uagtet Guvernørens Pralen af at Soldaterne bevarede de Hellige fra total Ødelæggelse, erklærede Major Warren til Fredsdommer Backenstos, at Mordet paa Durfee aldrig vilde have fundet Sted, havde ikke Tropperne været i Provinsen. Omendskjøndt intet Bevis behøvedes for at dømme Personerne, som vare skyldige i denne Ugjerning, da flere af Brødrene, som havde været Vidne til Scenen, bleve indstævnede for Retten ved Undersøgelsen af Sagen for at afgive deres Vidneforklaringer, og andre Edfæstede ifølge tidligere Forlangende af Statsprokuratoren, ogsaa vare indstævnede, endte dog Forhøret nøjagtig paa samme Maade som mange af de foregaaende, hvor de Hellige vare den forurettede Part. Deres Vidnesbyrd forblev upaaagtet, og Sagen blev nedlagt uden at endog en Grand Jury blev sat.

De Helliges Arbejde ved denne Tid gik hovedsagelig ud paa Fuldendelsen af to Gjenstande — Opførelsen af Templet og Forberedelsen for Bortflytning til Foraaret. Vognværksteder bleve oprettede over hele Byen, og enhver nogenlunde dygtig Hjulmager, saavelsom Tømmermænd og Snedkere, samt mange Andre, som aldrig tidligere havde virket i nogen af disse Fag, bleve satte til at forarbejde Vogne. Tømmer blev i stor Mængde hugget og ført ind i Byen, hvor det saa blev tillavet til sit Brug ved at koges i salt Vand eller tørret i Tørreovne. Jern erholdtes fra alle Egne af Landet til deres videre Udstyr, og Smedene vare paafærde baade ved Dag og Nat at arbejde paa dem. Mange af Vognene vare temmelig simple i Udseende, ejheller vare de saa smukt malede og beslaaede som dem, der nu ere i Brug; der blev kun meget lidt Jern anvendt ved Forarbejdelsen af disse Vogne, da denne Artikel var meget knap. Mange bleve ligefrem forfærdigede uden Jernskinner, hvorimod Træsjorde bleve anvendte istedet.

Tempelarbejdet var saa vidt fremskredet, at den nedre Del var afpudset og rede til at tages i Brug; den 30te November blev det indviet.

(Forts.)

Tiden nærmer sig for Indianernes Opreisning.

(Fra „Utah-Posten".)

Følgende Telegram modtoges af Aviserne her i Byen i forrige Uge, hvilket ikke er uden Interesse for vore Læsere:

„Deep Creek, Utah, 2den Juni.

„Et hundrede Goshute Indianere bleve døbte og indlemmede i Mormon-

kirken her igaar af Indianertolken Lee fra Grantsville, tilligemed tre Andre, hvem han kaldte til sin Hjælp. Det tog dem 60 Minuter at forrette denne Handling, som udførtes under en øsende Regn."

Vi ville her kortelig meddele, hvad vi fra paalidelig Kilde have erfaret om nogle Omstændigheder, som gik forud for denne Daabshandling. Omtrent ved Juletid kom tre Indianerhovdinger af ovennævnte Stamme, der lever paa Grænsen af Nevada og Utah, til Broder William Lee i Grantsville, der ligger cirka 30 Mile fra Salt Lake City. De fortalte ham, at tre høje, stærkbyggede Mænd havde gjentagne Gange besøgt dem i deres Telte og talt med dem om deres Forfædre. Disse fortalte, at de selv vare Indianere, uagtet deres Hudfarve var bleg som de Hvides, at den store Aand havde sendt dem for at kundgjøre, at den røde Mands Forløsning og Oprejsning var forhaanden, og at de snart skulde udføre en stor Gjerning, hvorom deres Forfædre havde talt. Disse Optegnelser fra Fædrene var Brigham Young, Mormonernes „Kaptejn", i Besiddelse af, og de befalede de tre Høvdinger at begive sig til William Lee i Grantsville — hvem de ikke kjendte — for af ham at erfare, hvad de videre havde at gjøre. Indianerne ere som bekjendt meget nysgjerrige, og Høvdingerne fulgte de tre Fremmede med spejdende Blik, hver Gang de gik bort, men forbausedes over, at disse ikke efterlode noget synligt Fodspor. De besluttede sig da til at gaa til Lee, som, efterat have hørt deres sælsomme Beretning, talte med dem om Urindbyggerne i dette Land, om deres Ankomst hertil fra den gamle Verden, om deres Formerelse, Udvikling, Krige og Ødelæggelse, samt om deres Optegnelser og Guds Forjættelser til dem. De forlangte Daab, hvilket Br. Lee, efter nogen Betænkning, udførte, og de begave sig atter paa Vejen til deres fjerne Hjem. Her begyndte de at virke blandt Stammen paa egen Haand, indtil de fornylig sendte Bud efter Lee, som med Biskop Rowberrys Bifald begav sig til Deep Creek, hvor, som Depeschen melder, ovennævnte Resultat var Frugten af hans Besøg. Det Besynderligste ved denne Tildragelse er, at hele Initiativet er kommen fra Indianerne selv, og uagtet en heftig Regnstorm rasede, vilde de ikke opsætte Handlingen, hvilket maa være et Bevis paa deres Oprigtighed og faste Beslutning. Vi ville med Interesse afvente, hvad som videre vil ske.

Blandinger.

Glæden, som opstaar ved Udførelsen af en god Handling, vil vedvare, saalænge Hukommelsen og Erindringen varer.

Den Livsstilling er mest lykkelig, hvor Overflødighed ikke kræves og det Nødvendige ikke mangler.

En god og sikker Regel til Efterfølgelse er den, at være streng og rigtig i sin Dom over sig selv, og at være mild og overbærende imod Andre.

Moralitet uden Religion er kun en Slags død Beregning — en Bestræbelse for at udfinde vort Sted paa en taaget Sø, ved at maale den tilbageværende Distance, uden nogen Jagttagelse af de himmelske Legemer.

„**Den ærværdige** Dr. Newman tog en Dag paa sin Inspektionsrejse til de forskjellige Verdens Konsulater en Spadseretur gjennem Japans Hovedstad Yeddo, og da han gik forbi et Rettergangssted, forsøgte han at komme ind. Han blev imidlertid nægtet Adgang, hvorefter han skrev paa sit Visitkort: „Ærværdige Dr. J. P. Newman, Kaplan i de Forenede Staters Senat og speciel Ven af Præsident Grant" og sendte det til Autoriteterne indenfor. Visitkortet blev bragt ind med megen Ceremoni, og snart derpaa kom Svar tilbage, som udtrykte Rettens Beklagelse over, at der ikke var Nogen af tilstrækkelig høj Rang tilstede for at kunne modtage en saa ophøjet Amerikaners Besøg." — Hans Højærværdighed blev igjen afvist.

Cigarrøgningen i Upsala gaar i Følge svenske Blade næsten over alle rimelige Grænser. Ikke mindre end 17 Cigarbutiker findes nemlig i den gode, gamle Universitetsby, og de Handlende, der ogsaa føre Cigarer blandt de Varer, de forsyne Byens Folk med, ere mindst lige saa mange. For at hver Butik skal kunne bære sig, maa den mindst sælge for 8000 Kroner aarlig, og dette gjør for dem alle 17 en samlet Sum af 136,000 Kroner. Regner man nu, og det kan man vist temmelig rolig gjøre, at Byens andre Handlende sælge lige saa meget, bliver det altsaa 272,000 Kr. Sætter man dernæst hver Cigar gjennemsnitlig til 10 Øre, repræsenterer den nævnte Sum altsaa næsten — 3 Millioner Cigarer, og anslaar man den cigarrøgende Befolkning til 3000 Personer, saa røger altsaa hver af dem 1000 Cigarer om Aaret. — Det er snart mærkeligt nok, at ikke hele Byen gaar op i Røg.

En nedbrændt By. Et Telegram i Levant Herald bringer den Efterretning, at hele Byen Tenedos i Anatolien er bleven ødelagt ved Ildsvaade. Kun 10 Huse undgik at blive et Bytte for Flammerne.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Konferencemødet i Salt Lake City den 8de Maj 1874.

(Fra «Deseret News».)

Vi bleve anmodede om af Præs. Young ved Begyndelsen af denne Konference at afgive vore Vidnesbyrd for eller imod Zions forenede Orden. Jeg ved ikke, om jeg vil blive nogen dygtig Talsmand imod den. Jeg har overvejet i mit Sind de Argumenter, som man kunde anføre imod den, og der er nogle faa, jeg vil nævne. Hvis vi vilde forene os, overensstemmende med denne Ordens Aand og Bogstav, vilde det, i én Betydning af Ordet, betage os Udsigten til at have et halvt Dusin Kandidater ved Valgene, som det i Almindelighed er Tilfældet i den kristne Verden. Det vilde paa en vis Maade berøve disse Kandidater Lejligheden til i maanedsvis at holde deres afstumpede Taler for at vinde Folkets Stemmer; ligeledes vilde det spare dem Ulejligheden ved, naar Valgdagen kom, at indkjøbe to eller tre Tønder Whiskey til Uddeling blandt dem, der skulle afgive deres Stemmer. Det vil betage Borgermester Clinton saavelsom enhver anden Fredsdommer Muligheden af at samle to eller tre hundrede Dollars som Mulkter af dem, der have gjort Brud paa den offentlige Fred. Saarlægerne vilde ikke faa Anledning til at samle en femhundrede à tusinde Dollars for Lægning af brudte Arme og Ben. Folket vil sandsynligvis blive sparet for dets Udgifter til Indførelsen af Sennep, naar Landmændene blot ville opsamle, hvad der for Nærværende er til Skade paa deres Marker. Det vil ogsaa berøve os det Privilegium at betale en hundrede tusind Dollars til Indførselen af Fejekoste, men derimod nøde os til at beplante to eller tre hundrede Akres Land med Gyvelfrø. Disse ere omtrent de eneste Indvendinger, jeg kan gjøre imod den forenede Orden, omendskjøndt man kan detaljere det en hel Del mer; men hvad

angaar dens gode Sider, ere de saa mange, at det vilde tage en lang Tid med at opregne dem. Jeg tror ikke, der behøves mange Argumenter for at bevise, at Enighed er Styrke, og at et forenet Folk har en Magt, som et adskilt Folk ikke besidder.

Det glæder mig meget at have levet længe nok til at se en Dag, da Folkets Hjerter kunne forenes og udføre disse Ting, medens de paa samme Tid handle efter deres fri Villie i at modtage og adlyde dem. Vi have i mange Aar prædiket om Nødvendigheden af at blive Et i saavel timelige som aandelige Ting, og jeg har for en lang Tid havt den Forudfølelse, at der maa ske en Forandring med os. Den Vej, vi hidtil have fulgt, synes ikke at have til Formaal at udføre Herrens Hensigter og berede os som et Folk til de Begivenheder, der forestaa.

I vore aandelige Anliggender have vi for en Del været forenede, og i nogle Ting ogsaa fra et timeligt Synspunkt f. Ex. med Hensyn til vore Valg. Jeg tror ikke, at noget Menneske i de 24 Aar, vi have boet i disse Dale, nogensinde har betalt en Cent for at erholde et Embede, til hvilket han er bleven valgt ved Folkets Stemmer, det være sig enten som Delegeret til Kongressen, Guvernør af Territoriet, Medlem af den lovgivende Forsamling eller til hvilketsomhelst andet Embede. Jeg tror ikke, at nogen Mand, der har indehavt et Embede, nogensinde har bedet derom hverken paa den ene eller den anden Maade. Forsaavidt dette angaar, have vi været forenede, og vi have én Trøst med Hensyn til vore Embedsmænd, jeg tror nemlig ikke, der har været en eneste iblandt dem i hele Territoriet, der har forsømt at opfylde sine offentlige Pligter. Allerede i denne Henseende se vi Fordelen af at være forenede.

Der er mange Fordele, som vilde opstaa, naar vi ville forene vore Hjerter, Følelser, Arbejder, Interesser, Ejendomme og Alt, hvad vi have under vor Bestyrelse. En Ting er vis, og det er, vi kunne ikke fortsætte paa den Bane, vi have betraadt i Henseende til timelige Ting. Det er ødelæggende for et Folk at indføre for 10 Dollars i Produkter, medens de samtidig kun udføre for 1, og det er besynderlig, at vi have kunnet leve saalænge under en saadan Tingenes Orden. Vi have udgivet Millioner af Dollars hvert Aar for Artikler til vort eget Forbrug, medens vi have udført kun ganske Lidt, hvorfor jeg siger, at Oprettelsen af den nye Orden iblandt os vil blive til vor timelige Frelse.

Vi indtage en forskjellig Stilling fra den øvrige Verden, da vi tro paa Jesu Kristi Aabenbaringer, som indeholdes i Biblen, saavelsom Optegnelserne paa Josephs Træ i Ephraims Haand — Mormons Bog, en Beretning om de gamle Indbyggere paa dette Kontinent. Vi tro ogsaa paa Aabenbaringernes Bog, som blev given ved Profeten Joseph til de Sidste Dages Hellige og til alle Jordens Indbyggere. Altsaa forsaavidt som vi tro disse Ting, maa vi nødvendigvis søge at berede os for Opfyldelsen af Guds Aabenbaringer. Da vi ere i Besiddelse af Guds Aand, forstaa vi, at der er en Forandring ivente, ikke alene for os, men for hele Verden. Der er visse Begivenheder, som vente Nationerne paa Jorden saavelsom Zion; naar disse Begivenheder pludseligen indtræffe, ville vi blive bevarede, hvis vi modtage de Raad, der ere os givne, nemlig forene vor Tid, vort Arbejde og vore Midler, og saaledes producere, hvad vi behøve til vort eget Brug; uden vi gjøre dette, ville vi ikke kunne underholde os selv, men ville lide Tab og Ulempe derved. Vi kunne ikke som

et Folk, følgende den Bane, som vi hidindtil have betraadt, blive beredte for Enochs Zion eller Guds Rige. Der blev en Orden gjennemført i gamle Dage af Folket paa dette Kontinent og af Folket i Enochs Stad, som er forskjellig fra den Praxis, der har været fremherskende blandt de Hellige i de sidste Dage, men at det skulde være os til nogen Skade at antage et saadant System, kan jeg ikke indse. Jeg kan ikke se, det vil skade de Sidste Dages Hellige at blive forenede, overensstemmende med Guds Lov, og at frembringe af Elementerne, hvad vi behøve af Mad, Drikke og Klæder, og jeg føler, som om Tiden var kommen for at oprette en saadan Orden; den Beredvillighed, hvormed Folket modtager Guds Tjeneres Lærdomme i Henseende til denne Sag, er ogsaa et Vidnesbyrd om, at Tiden er kommen til at begunstige Zion. Guds Aand vidner i de Helliges Forsamlinger om Vigtigheden af de Principer, som ere os blevne forelagte, af hvilken Grund vi se de Helliges Beredvillighed i at annamme dem.

Fra Begyndelsen af dette Værk indtil nærværende Tid har det været haardere for Guds Tjenere at faa Folket til at indse Nødvendigheden af at lade Herren styre og kontrollere dem i deres timelige Anliggender, end i Henseende til Ting hørende til deres evige Frelse. Det var et haardt Arbejde for Joseph Smith at berede Folkets Sind til at annamme Evangeliet i hans Dage. Men Herren aabnede Vejen, Evangeliet blev prædiket og Kirken blev oprettet i dens Renhed og i den Orden, som den existerede i Jesu Kristi og Apostlernes Dage, og hvorsomhelst Evangeliet er blevet prædiket, har Folket i mere eller mindre Grad været tilbøjelig til at annamme det. Dette Evangelium er blevet prædiket i enhver kristen Nation under Himlen, hvor Lovene have tilladt dets Forkyndelse, og Folk af disse forskjellige Nationer have overkommet deres Fordomme saa vidt, at de have adlydt dets første Principer; men, som jeg tidligere har bemærket, det har kostet de Sidste Dages Hellige megen Møje at komme til det fornuftige Standpunkt at ville lade Herren styre deres timelige Arbejder. Der er noget Besynderligt i dette, men jeg antager, det er paa Grund af den Stilling, vi for Nærværende indtage. Der er et Slør mellem Mennesket og det Evige; hvis det Slør var borttaget og vi vare istand til at skue evige Ting, som de ere for Herren, vilde Ingen blive provet med Hensyn til Guld, Sølv eller denne Verdens Gods, og intet Menneske vilde være uvillig til at lade Herren kontrollere sig. Men vi have her vor fri Villie, og ere i en Prøvestand; et Slør er nedladt mellem os, vor himmelske Fader og Aandeverden, hvilket Herren har gjort i en vis og særegen Hensigt for at se, om Menneskenes Børn ville vise Lydighed til hans Lov eller ikke i den Stilling, de ere satte her paa Jorden. Sidste Dages Hellige, overvej disse Ting! Vi have været villige af vort ganske Hjerte i, at Joseph Smith, Præs. Young og Folkets Ledere skulle føre og lede os i Henseende til vore evige Interesser; de Velsignelser, som ere beseglede paa os ved deres Autoritet, naa hinsides Sløret og ere i Kraft efter Døden og bestemme vor Skjæbne igjennem Evighedens uendelige Tidsaldere. Mennesker i Abrahams, Isaaks, Jakobs, Jesus's og Apostlernes Dage havde Velsignelser beseglede paa sig saasom Riger, Throner, Magt og Herredømme tilligemed alle den ny og evige Pagts Velsignelser. Man vil maaske spørge, ere disse evigvarende Velsignelser af Interesse for os? Ganske vist ere de eller skulde være. Ere disse Velsignelser værd vor jordiske Rig-

dom, enten vi have Lidt eller Meget? Er Frelse, er evigt Liv værd et Par Oxer, et Hus, en hundrede Akres Land eller nogetsomhelst, vi besidde i dette Liv? Hvis det er, burde vi visselig være ligesaa rede til at lade Herren styre og kontrollere os i alle vore timelige Anliggender, som vi ere villige til at underkaste os i de aandelige.

Naar et Menneske dør, kan det ikke tage sit Kvæg, sine Heste, Huse eller Land med sig; det gaar til Graven — Hvilestedet for alt Kjød. Intet Menneske kan undgaa det, Dødens Lov hviler paa Alle. Alle dø i Adam, medens Alle levendegjøres i Kristo. Vi forstaa, at Døden er gjennemgaaende for alle Mennesker, men Ingen af os véd, naar vor Tid kommer, omendskjøndt vi vide, at det ikke vil vare længe, før vi blive kaldte til at følge de foregaaende Generationer i Graven. Naar vi ville overveje disse Ting, tror jeg, vi Alle vilde være villige til at lade Herren styre os i alle vore timelige Anliggender. Af Mormons Bog lære vi, at de gamle Nephiter, som beboede dette Land, antoge og praktiserede denne Orden i næsten to hundrede Aar. De vare rige og lykkelige, og Herren velsignede dem. De havde ingen Fattige iblandt sig. De vare forenede i Aand og Hjerte, og Herrens Velsignelser hvilede over dem. Det er sandt, de i en vis Forstand indtoge en forskjellig Stilling fra, hvad vi gjøre. De antoge denne Orden strax efterat Herren havde bragt Straffedomme over den hele Nation som Følge af deres Ugudelighed, og efterat Mange af de Ugudelige vare blevne udryddede; deres Byer vare ligeledes blevne ødelagte, og, ydmygede ved disse Straffedomme, var det, at de optoge den forenede Orden. Men en Fylde af Lykke og Velstand blev dem til Del, indtil de brøde Ordenen og begyndte at gaa hver sin Vej, da atter Fordærvelse kom over dem.

Det er anderledes med os. Vi indføre denne Orden, før de Ugudelige ere ødelagte. Vi gjøre en Begyndelse for at forberede os til de store Begivenheder, der ere for Døren; thi om nogensinde Guds Straffedomme vare nær forhaanden for nogen Generation, saa er det for denne. Den ganske Skrift omtaler disse Ting i et meget tydeligt og klart Sprog, og al Jordens Indbyggeres Vantro vil ikke kunne forandre Virkeligheden, ejheller afvende Guds Haand eller tilbageholde hans Straffedomme, der snart ville komme over Babylon. Hun vil ihukommes af Gud, og han vil stride med Nationerne; hans Sværd er uddraget, og det vil falde paa Idumea, Verden, og hvem kan afholde hans Haand? Disse Ting ere blevne forkyndte af næsten enhver Profet siden Verdens Begyndelse. De henvise til vore Dage, og deres Ord maa opfyldes.

I over fyrretyve Aar er Kristi Evangelium blevet forkyndt for denne Generation og for hele den kristne Verden, forsaavidt vi have havt Lejlighed dertil. Lyset er kommet til Verden, men Menneskene have forkastet det, fordi deres Gjerninger ere onde, hvorfor ogsaa Guds Straffedomme snart ville ramme Nationerne paa Jorden som Opfyldelse af hans Ord ved de hellige Profeters Mund. Herren har befalet os at blive forenede og begynde at berede os for de store Begivenheder, der ere forhaanden, saa at naar Dødsenglene udgaa for at høste Jorden, begyndende ved Helligdommen, de da ville undgaa at ødelægge dem, der have deres Faders Navn skrevet i deres Pande, hvilke skulle græde og sørge over Menneskenes Vederstyggelighed. Profeten saa i sit Syn angaaende disse Ting i de sidste Dage, at Jorden blev høstet, og at Høst-

mændene begyndte ved Helligdommen, hvor de Ugudelige bleve udryddede ved Guds vise Domme.

Verden nutildags tror ligesaalidt dette som de i Noæ og Lots Dage troede, at Herrens Straffedomme vilde komme over dem, og de ere ligesaa lidt beredte nu, som de vare i fordums Dage; derimod blive de ugudeligere for hver Dag, de leve. Fordærvelsen tiltager, thi Djævelen har megen Magt over Menneskenes Børns Hjerter. Herren søger at lede og styre sine Hellige, og jeg føler, det er vor Pligt som et Folk at forene vore Interesser, vor Tid, Talenter, Arbejde og Alt, hvad vi ere satte som Husholdere over, at vi som Mænd, der have Tro paa Gud, maa berede os for de Ting, der vente os og paa Menneskens Søns Komme. Vi bemærke Tidernes Tegn, og vi forstaa strax Nødvendigheden af at indtræde i denne Orden. Jeg tror, vi kunne Alle se dette, hvis vi besidde en Del af den Aand, der tilhører vor Religion og Herrens Værk, i hvilket vi ere meddelagtige. Jeg kan se enhver Ting til Gunst, men Intet i Disfavør af den forenede Orden. Disse Lærdomme ere af Herren; Guds Tjenere ere blevne paavirkede til at gjøre en Opvækkelse iblandt Folket, og Herren har atter paavirket Folkets Hjerter, saa at de have været modtagelige for den Hellig-Aands Lys, hvorved de have tiltraadt denne Organisation. Min Følelse er, at om I og jeg, som foregive at være Guds Venner og som have indgaaet en Pagt med ham, drage vore Hjerter bort fra ham, saa at vi ikke se Nødvendigheden af at forene os overensstemmende med denne Guds Lov, vil vor Tro efterhaanden aftage, og den Smule Lys, Aand eller Liv, vi besidde, vil forlade os; vi ville gaa nedad og ikke mere vandre i Herrens Lys. Jeg anser det som en Afgjørelsesdag for de Sidste Dages Hellige i hele Guds Rige og Kirke, og vi ville finde, det vil være til vor Fordel, om vi vandre paa den Sti, som er os betegnet af Herrens Tjenere.

Jeg føler Trang til at sige: Gud velsigne de Sidste Dages Hellige og de Oprigtige og Ydmyge af Hjertet overalt i Verden, og min Bøn er, at Nationerne maa blive beredte til de forestaaende Begivenheder, thi saa sandt Gud lever, vil der ske en stor Forandring, og hvad de gamle Profeter og Patriarker have sagt vil blive opfyldt. Om jeg kunde udtrykke de Følelser, som Aanden indgiver mig, vilde det være en god Del af, hvad Daniel sagde, nemlig at Enhver, som ikke vil berede sig til Kristi Komme, maa vige afvejen, thi den lille Sten, som blev afhuggen af Klippen uden Menneskehaand, vil hurtigen sønderknuse og adsprede dem som Avner for Vinden. Guds Rige, som Daniel saa, Guds Zion i Spiren er paa Jorden, er her i disse Bjerge; det vil gaa fremad, voxe og tiltage, indtil det bliver iført Guds Herlighed.

Maa Gud hjælpe os at berede Vejen for hans Komme og Rige, er min Bøn for Kristi Skyld. Amen.

Brigham Young.

For ikke længe siden tilbragte vi et Par Maaneders Tid i Salt Lake City og dens Omgivelser. Vi kunne med Sandhed sige, at der er Meget at beundre hos Mormon-Folket. Paa faa Undtagelser nær ere de et venligsindet, flittigt og arbejdsomt Folk. Vi tilbragte en lang Tid iblandt dem, rede igjennem deres Settlementer, overnattede i deres Huse, talte med alle Klasser og om de forskjelligste Ting, og vi ville oprigtig tilstaa, at vi have aldrig fundet en Familie, der var dens Overhoved mere hengiven, end Mormonerne ere i Brigham Young. Brigham gjør dem til forstandige og kloge Husfædre og handler ærlig og oprigtig med dem . . . Der er ikke en Mormon i Salt Lake City, uden han jo kan forlade den med alle sine Ejendele, naarsomhelst han ønsker. De ere det mest nøjsomme og flittige Folk, der findes i de Forenede Stater. Brigham er selv det lysende Exempel heri. Der siges, at ikke en Krumme Brød bliver forødt i hans Husholdning . . . Han har blot at udtale Ordet, og det bliver udført med Glæde. . . . Han er sit Folks Ideal; lever tarvelig, men godt; klæder sig respektabelt og bærer i Almindelighed en passende Forretningsdragt uden Juveler, kun et Uhr og Kjæde. Han er en Mand, der vejer omtrent 220 Pund, er omtrent 5 Fod og 10 Tommer høj, stærkt bygget, har en fast Stemme og besidder saa megen Karakterstyrke som nogen levende Mand. Han er født i Vermont og er nu 73 Aar gammel; ser godt ud og synes at ville leve endnu i mange Aar; spadserer omkring i Byen og udfører Forretninger ligesaa hurtig som nogen Mand i sin bedste Alder. Vi hørte ham tale adskillige Gange. Hans Prædikener indeholde ligefremme, gode Raad paa alle Livets Omraader, undtagen naar han nu og da bliver en Smule exalteret over Mormon-Damernes Extravagance i Klædedragt, da han saa revser dem paa en alvorlig Maade. Vi hørte ham fortælle om de Forfølgelser, de maatte udstaa i dette Kounti (Kansas); henved 18 Mennesker dræbtes dagligen, og han selv hjalp med til at begrave dem. Han sagde, at Forfølgelsen satte deres Tro paa Prøve . . . Tabernaklet vil kunne rumme 15000 Personer. Ved en vis Lejlighed saa vi det opfyldt. Det er 350 Fod langt og 150 Fod bredt, bygget i Ellipseform. Et Galleri 40 Fod bredt løber rundt om det Hele, undtagen der, hvor Orgelet har sin Plads. De have det næststørste Orgel i hele Amerika og overgaas i Størrelse kun af 3 i den hele Verden. Det koster 220,000 Dollars, er 30 Fod bredt og 57 Fod højt; blev bygget ved Kirkens Midler og opført ved Mormonernes forenede Arbejde og Dygtighed. De ere isærd med at bygge et Tempel, som vil koste 10 Millioner Dollars, og som vil blive opført af en smuk Art Granit. Murene naa allerede otte Fod over Jordens Overflade . . . Gaderne i Salt Lake City ere meget brede, og en Strøm af friskt Vand løber paa begge Sider af næsten enhver af dem. Der er i Overflod af smukke Skyggetræer langs med Spadsergangene . . . En Verden af Arbejde er bleven udført af disse Mormoner, hvis Land viser mange Tegn paa en dyrekjøbt, møjsommelig Komfort.

„Kansas City Chronicle."

Mormonerne.

Mormonernes Udvandring til Utah var ét af Historiens Undere. I Illinois og Missouri modstode de Forfølgelsen med en saa uforlignelig Standhaftighed og Udholdenhed, som Intet uden en urokkelig Tro kunde bevirke. Deres eneste Udvej var at udvandre for at undgaa de truende Farer, der atter og atter viste sig paa deres skyfulde Himmel. Tilsidst, forladende deres Templer, Huse og Ejendomme, vendte de deres Fjed imod det tørreste Sted i den øde Ørken, som findes mellem Missisippi og det store Ocean. Da de omsider naaede Salt Lake, vare de udmattede af Sygdom og formindskede i Antal formedelst Hunger og Tørst. De havde Intet tilbage, uden den Frihed at tro paa Joseph Smith og gifte sig med de saa udtærede og lidende Kvinder, som delte deres Lod. Men ligesaa megen Nød og Elendighed, de gjennemgik, ligesaa megen Tro havde de. Den tørre Ørken begyndte at blomstre. Bjergenes kjølige Vand blev ledet gjennem de tørre Marker; rigt Grønt og en lovende Høst bedækkede til Gjengjæld den forrige Ørken. Det var forunderlig at se deres Fremskridt som et arbejdsomt, flittigt og fremadstræbende Folk, opfyldt af religiøs Iver og ledet af en Profet, som havde Landets totale Ombannelse til Formaal. Da Guldgraverne begyndte i flokkevis at drage over Land til Kalifornien, bleve de forbausede over her i Utah at finde en behagelig Hvileplads paa deres Rejse. Mormonerne vare overbærende og hjælpsomme imod dem, gave dem Mad og Drikke og Alt, hvad de behøvede til deres Livs Ophold. Ved at tilvejebringe Penge paa denne Maade gjorde de Landet ligeledes en Tjeneste; og det er neppe mulig, at Opholdelsen af mange Fremmedes Liv, Opdyrkningen af et øde Territorium og Grundlæggelsen af en blomstrende By midt i en øde Ørken, kan undgaas at blive regnet dem til Ære.

Mormonerne ere blevne et forstandigt, klogt, opvakt og paapasseligt Folk. Deres Territorium er, forsaavidt dets Anliggender ere i deres egne Borgeres Hænder, ét af de bedst regjerede i hele Verden, og Salt Lake City er en mønsterværdig Stad. De have ingen Shepherd eller Tweed (berygtede amerikanske Svindlere) iblandt sig . . . Deres Forøgelser gaa til det fælles Forraadshus, deres Delinger bestaa i at give enhver Mand sit Eget, og deres Overbevisning i denne Henseende er en Følge af Forstand og Klogskab. Om Brigham Young har Løvens Andel, saa er det, fordi han er en sand Løve, hvis Paapassenhed og Magt er en sikker Borgen for det hele Samfunds Vel.

Vi burde ikke besvære os over, at Brighams Kvæg græsser paa tusinde Høje, at han har Hustruer og Børn, Tjenere og Tjenerinder; thi er ikke Unionens Præsident bleven mægtig og rig paa Folkets Bekostning, og har han ikke tilfredsstillet sine Lidenskaber uden i mindste Maade at begrænse sin Smag?

Men Mormonerne maa lide i Fremtiden, som de have lidt i Fortiden. For mange Aar siden blev Mountain Meadow Blodbadet tilregnet dem som et Folk; og uden det ringeste Bevis for de dem tillagte Beskyldninger, blev en stor og bekostelig Expedition udsendt imod dem. Mormonerne mødte Armén med en breven

Diplomati, bød dem at slaa sig tilro, forsynede dem med Levnetsmidler og tilbyttede sig saa mangen ærlig Dollar, at de med Beklagelse saa dens altfor hastige Bortdragen. Men deres Besiddelser ere ligesaa ubeskaarne som før, deres Religion ligesaa upopulær og Hedningernes Sind endnu oprørt over deres Synder. Kristne Statsmænd kunne ikke fordrage dem. Saaledes blev Hr. Colfax paa sin Rejse dertil forfærdet over den Ugudelighed, han tilsynELadende forefandt. Velærværdige Hr. Newman, som nu oppebærer to Salarier og Himlens Inspiration, blev saa skandaliseret i sin Debat med dette haardnakkede Folks lærde Doktorer, at han fortvivlet maatte drage sin Vej. Hr. Ward af Illinois har ogsaa en stærk Længsel efter at frelse dem; endog Hr. Poland af Vermont har ytret et menneskekjærligt Ønske om at ville være Vidne til Omvendelsen af en 80,000 ulykkelige Fanatikere, forudsat det finder Sted bag Bodfærdighedens Skranker, og paa en Maade, som kan skabe Lejlighed for Mc. Kean . . . og nogle hundrede andre retfærdige Hedninger til at gaa ind og tage deres Land i Besiddelse. Høsten venter øjensynlig paa Seglen. Forfølgelser i det Store, Krig og Armér . . . ere det eneste Syn, som det amerikanske Folk længes efter at se. Lad for al Del Polands Bill blive antaget og gjennemført med ubarmhjertig Strenghed ved d'Hrr. Williams & Grant.

„New York Sun.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Emigration og Løfter om samme.

(Fra „Millennial Star“.)

Vi modtage stadig Breve fra fattige Hellige i forskjellige Dele af Missionen, hvori de anmode os om Hjælp for at kunne emigrere til Utah. Vi have ogsaa modtaget en hel Del Breve fra Søskende i Utah, der bede os om at hjælpe deres Venner fra disse Lande, og som love at ville tilbagebetale Pengene „ved første Lejlighed“ eller „saa hurtig som mulig“ etc. Nogle af disse Breve have vi ikke skjænket nogen Opmærksomhed, dog have vi bestræbt os paa at besvare de fleste af dem, idet vi samtidig venligen have henthydet til deres gode og skjønne Følelser; vi tro derfor at have tydelig forklaret vor Stilling i denne Henseende. Det maa være klart for Alle, at det er over vor Evne at lade de Fattige emigrere paa Nogens Løfte om at ville betale „ved første Lejlighed“ eller endog „saa hurtig som mulig“. Saadanne Løfter, omendskjøndt upaatvivlelig gjorte i den bedste Hensigt og med de bedste Ønsker, ere dog meget uvisse og kunne desværre ikke laanes Penge udaf. Hvor meget vi

end ønske at emigrere de værdige Fattige, saa kunne vi dog ikke uden Penge til at betale deres Rejse med; og vi behøve vel neppe at sige, at vi ingen Penge have, og at vi iaar ikke have modtaget en Skilling fra Emigrationsfondet.

Nogle faa Individer i Utah have sendt Midler til deres Venner, og takket være afdøde Fader Moorhouses Administratorers Villie, have vi modtaget en Del af det Beløb, som denne begrædte Broder har testamenteret det vedvarende Emigrationsfond, inden det endnu var forfalden til Betaling, hvilket Beløb vi ved Konference-Præsidenternes Anvisning have brugt til at hjælpe de Fattige. Vi ere meget taknemlige herfor. Nogle have bedet os om at udhjælpe deres Venner „med næste Skib", og de vilde „sende Pengene saaledes, at vi kunde faa dem før Slutningen af Sæsonen". Vi have sagt dem, at det ikke vilde være nogen Besværlighed for deres Venner at vente til Slutningen af Sæsonen, hvorfor vi have opmuntret dem til at sende Pengene overensstemmende med deres Løfte og have forsikret dem, at saa vilde vi emigrere deres Venner. Vi ønske, at man vil være forsigtig i at give Løfter, og vi ville her raade Ældsterne til at være forstandige, naar de love noget og altid holde, hvad de love. Det vilde ligeledes være vel for de Hellige at erindre, at om en Ældste gjør et Løfte i Henseende til at hjælpe dem at emigrere, at saa kun han alene er ansvarlig for dette Løfte, da det er urimelig at forlange Opfyldelsen deraf af hans Eftertræder eller nogen Anden. Vi frygte, at undertiden det blotte Udtryk af et Ønske fra en Ældstes Side om at hjælpe de Fattige, bliver optaget af dem som et Løfte, eller omtrent det samme som at hjælpe dem. Det er naturlig, at en Ældste, der opfylder sine Pligter, kan føle Sympathi for Mange, der ere i trykkende Omstændigheder og hjerteligen ønske at udfri dem, men det er sjelden, han er i en saadan Stilling eller Omstændighed, at han med Bestemthed kan love Hjælp, om han alligevel kan, saa skulde han opfylde det, og aldrig burde de, der ere Gjenstanden for hans Sympathi, tillade sig at uddrage af hans gode Ønsker for deres Befrielse den Slutning, at han har lovet at hjælpe dem, da de isaafald, naar Skuffelsen indtræder, ville komme til at føle den i en saa langt højere Grad.

Det gjør os ondt at sige, at Enkelte ere i en meget stor Vildfarelse med Hensyn til deres Tiende og deres Emigration. De foregive at være blevne lærte, at om de betalte deres Tiende, skulde de blive emigrerede. Dette er ikke Tilfældet, ejheller kan vi tro, nogen Ældste vilde være saa taabelig at lære nogen saadan absurd Lærdom. Tiendeloven blev given i Aaret 1838 i Far West, Missouri, som Svar paa Spørgsmaalet: „O Herre, sig dine Tjenere, hvor meget Du forlanger af dit Folks Ejendomme i Tiende?" I hin Aabenbaring sagde Herren ej alene, hvor meget han forlangte af dem, men erklærede endog, at den altid skulde være en staaende Lov iblandt hans Folk, idet han ikke indskrænkede den, som Nogle have troet, kun til de indsamlede Hellige, men lod den omfatte Alle, som skulde kalde sig eller blive kaldt hans Folk; det er Alles Pligt, der agte at indsamles til Zions Land, at iagttage og holde denne Lov, „ellers skulle de ikke blive fundne værdige at bo" der. „Og dette skal være et Exempel for alle Zions Staver (hvormed egentlig menes alle de Hellige, hvor de end ere) — det vil sige, Ingen, der er bleven regnet blandt Guds Folk, er fritagen for Lydighed mod denne Lov.

Tienden har intet med Emigration at gjøre, undtagen der, hvor den ordsprogelige Frase af vor værdige præsiderende Biskop er anvendelig, at „betale sin Tiende og blive vel-

signet." Israel i gamle Dage „berøvede Gud Tiende og Offer", derfor talte Herren ved sin Tjener Malachiæ Mund saaledes: „I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøve mig, ja, det ganske Folk; „men," vedbliver han, „fører al Tienden til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth, om jeg ikke skal aabne Eder Himlens Sluser og udgyde Eder Velsignelsen, indtil I have ikke nok at tage udi." Saa at om Folket paadrog sig Forbandelse for Ulydighed mod denne Lov, saa blev det paa den anden Side ved Lydighed mod samme lovet rige og overflødige Velsignelser, ja, indtil „de havde ikke nok at tage udi."

Paa denne Maade er den Yttring opstaaet, at „de, som betale deres Tiende, ville blive de Første til at emigrere til Zion". Hvorfor? Fordi Guds Velsignelse følger deres Bestræbelser, der adlyde denne Lov; deres Foretagender lykkes, Omstændighederne vende sig til deres Bedste, Herren velsigner deres Arbejde, ligesom han gjorde i Tilfældet med sin Tjener Jakob hos Laban og mangfoldiggjør deres Velsignelser paa Grund af deres Lydighed og Tro til hans Love, og de ville saaledes blive istand til at sammenspare Midler til deres Emigration. „Forlad Dig paa Herren i dit ganske Hjerte, men forlad Dig ikke fast paa din Forstand. Kjend ham i alle dine Veje, og han, han skal gjøre dine Stier rette. Lad Dig ikke tykkes at være vis, men frygt Herren og vig fra det Onde. Det skal være en Lægedom for din Navle og en Vædske for dine Ben. Ær Herren af dit Gods og af alt dit Indkommes første Frugt; saa skulle dine Lader blive fulde til Mættelse, og dine Perser sprække af Most." (Sal. Ordsp. 3 Kap.)

Korrespondance.

Amerika.

New York den 6te Juli 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Da Lejligheden idag tilbyder sig, vil jeg ikke undlade at benytte den til at underrette Dem om, hvorledes vi have havt det indtil nærværende Tid. Jeg kan sige, vi have storligen været velsignede af Herren paa vor Rejse, og jeg tror ogsaa, at vore Søskende have forstaaet at paaskjønne denne hans Godhed mod os. Der har hersket en meg t god Forstaaelse iblandt de Hellige, og de have været villige i at efterkomme de Raad, som ere blevne dem givne. Med Undtagelse af lidt Søsyge og en Smule Upasselighed, som næsten altid følger Rejselivet, have vi ikke havt nogen Sygdom iblandt os indtil igaar, da vi havde to Tilfælde af Mæslinger, der viste sig hos Børn af Aalborg Konf.; Lægen tror, de ville blive fuldstændig raske, inden vi forlade New York, saa de ikke behøve at efterlades der. Vi have havt smukt Vejr paa hele Overrejsen undtagen én Dag, da det stormede temmelig

stærkt, Bølgerne rullede som store Bjerge, og en mægtig Sø slog over Skibet, hvis Mellemdæksluge stod aaben; Vandet strømmede derfor ned under Mellemdækket i en saadan Mængde, at man tilsidst havde det særegne Syn at se Madkasser og Kurve frit og uhindret flyde omkring. Man maatte tage sin Tilflugt til Køjerne, indtil Rummet var øst læns. En beundringsværdig Ro var udbredt over de Hellige ved denne Lejlighed. Anderledes var det derimod med de cirka 300 Fremmede, som vare ombord, da stum Fortvivlelse og Modløshed betog dem. Vor Kaptejn, der hed Forsyth, var velbekjendt med os som et Folk, da han havde ført Mange af vore Søskende over det mægtige Dyb og gav vort Folk et godt Vidnesbyrd; han var forøvrig en snaksom og munter Mand. Skibets Mandskab gjorde deres yderste Flid for at gjøre os det saa bekvemt og behagelig som mulig. Flere af dem, der havde faret længe med disse Dampskibe, omtalte vort Folk paa en meget fordelagtig Maade. Vi have nydt en udmærket Opvartning paa Rejsen, og de Hellige synes at have en fortræffelig Appetit.

Nuvel, Broder Larsen, jeg erindrer ikke at have Videre af Interesse at fortælle Dem denne Gang, men vil nu slutte mine Bemærkninger. Brødrene forene sig med mig i en kjærlig Hilsen til Dem og Alle i Nr. 14.

Deres Broder i Evangeliet

P. C. Carstensen.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

den 23de og 24de Maj.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Eftm. De tilstedeværende Brødre fra Zion vare følgende: Jos. F. Smith, Præs. over den europæiske Mission; C. G. Larsen, Præs. over den skandinaviske Mission; Præs. P. C. Carstensen og N. Andersen, Ældsterne G. F. Gibbs, Jun. Wells, J. Frantzen, James Hansen, P. O. Hansen og K. Petersen. Tiden blev benyttet af Forstanderne til at afgive deres Rapporter, hvoraf fremgik, at Tilstanden blandt de Hellige var meget god, og Evangeliet nød stadig Fremgang. Brødrene vare ligeledes glade ved at fortsætte deres Gjerning. Gode Raad og Formaninger bleve givne af de forskjellige Talere. Forsamlingen sluttedes Kl. 8 med Bøn af Ældste John Frantzen.

Søndag Fmd. samledes man paany i et rummeligt Lokale paa Vesterbro. Efter at Præs. Carstensen havde gjort nogle faa indledende Bemærkninger, fremstod Misspræs. C. G. Larsen og talte opmuntrende til de Hellige. Han udtrykte sin Glæde over de afgivne, gunstige Rapporter; sagde, der gaves Mange i disse Lande, som uagtet de ikke forstode Evangeliet idag, dog i Herrens bestemte Tid vilde fatte og annamme det. Der var ingen Sidste Dages Hellig her tilstede, uden han jo kunde bevidne, at „Mormonismen" var Kristi rene, sande Lære, at den var den eneste, der kunde bringe Menneskeт tilbage til Faderens Nærværelse, forsaavidt som vi vilde være trofaste indtil Enden; ønskede Herrens Velsignelse over Brødrene,

som havde virket i Evangeliets Tjeneste og formanede dem til at fortsætte i at efterleve deres hellige Religion; takkede Zionsbrødrene for deres Iver og Nidkjærhed i Herrens Vingaard og nedbad Guds Velsignelse over de Brødre, som vare løste fra deres Kald for at drage hjem til Zion. — Vi vare i Almindelighed forhaanede og hadede af Verden, men dette var ifølge Frelserens Ord. Hvis vi havde sand Kjærlighed og Tro paa Gud, da burde vi vise det i vore Gjerninger. Hvad gavner Troen os, hvis vi ikke efterleve den? Intet, den vil end ydermere fordømme os. Vi have Alle en udødelig Sjæl, som det er af væsentlig Vigtighed at faa frelst i Guds Rige; opmuntrede til Slutning de Hellige i at vandre i Trofasthed og opfylde deres Pligter.

Præs. Jos. F. Smith holdt derpaa en Tale, som er bleven aftrykt i et tidligere Nummer af „Stjernen", hvortil nærmere henvises.

Ældste Jun. F. Wells beklagede, at han ikke kunde tale til Forsamlingen i det danske Sprog, men haabede, at hans Bemærkninger vilde blive oversatte, saa at de Hellige maatte kunne forstaa hans Følelser. Af alle Ting, som vi burde eftertragte, var der Intet mer vigtig end at søge at gjøre Guds Villie, hvorved vi vilde neddrage Guds Velsignelse over os. Han bevidnede, at Efterlevelsen af dette Evangelium vilde bringe store og evige Velsignelser over de Hellige; talte om Apostlenes Mission; var glad ved at være i de Helliges Midte, og opmuntrede til vedvarende Trofasthed. Det var ham en Glæde at kunne bære Vidnesbyrd til Verden og sine Søskende om den evige Frelsningsplan, som nu atter var bleven kundgjort Menneskene, og som var gjengiven formedelst en hellig Engel til Profeten Joseph Smith, om hvem han ligeledes bar Vidnesbyrd.

Forsamlingen om Eftermiddagen aabnedes med Bøn af Ældste E. Nielsen. Præs. Carstensen foreslog Præstedømmet og Kirkens Autoriteter saavel i Zion som i Adspredelsen til Opholdelse af de Hellige, hvilket énstemmig vedtoges.

Ældste G. F. Gibbs fremstod derpaa og talte i det engelske Sprog til Forsamlingen. Han beklagede ligeledes, at han ikke kunde gjøre sig forstaalig for Skandinaverne i deres eget Sprog, men sagde, at uagtet Sproget vel var forskjellig, saa vare de dog forenede ved Evangeliets Baand, hvorved de kunde forstaa hans sande Følelser. Vi vare Herrens Folk, som han havde udvalgt for at fremme hans Gjerning og opbygge Templer og Huse til hans Navns Forherligelse paa Jorden. Han vilde med Glæde erindre sit Besøg blandt de skandinaviske Hellige og sluttede med at nedbede Himlens Velsignelse over Forsamlingen.

Præs. Anderson glædede sig ved Lejligheden, han havde til at samles med de danske Hellige i Konference. Han sagde, det vilde være til sand Velsignelse for os at efterleve de Raad og Lærdomme, vi havde hørt idag. Evangeliet bringer Fred og Glæde og er gjengivet til Menneskeslægtens Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Vi burde skattere Evangeliets Goder og leve for dem, og hvis vi vare trofaste, vilde vi blive indsamlede til Zion og have Lejlighed til at drikke af Livets Kilde, nemlig være under Herrens Profeters og Apostles Røst.

Det var Ældste John Frantzen en Glæde at have Brødrene fra England i vor Midte. Omendskjøndt de ikke kunde udtrykke sig i vort Sprog, saa vare de dog besjælede af den samme Aand, der glæder, trøster og opmuntrer de Hellige. Herrens Tjenere gaa fra Land til Land og forkynde, at Herren atter har aabenbaret sig og gjengivet Evangeliet til

Jorden. De raabe Omvendelse til Menneskene, men de møde i Almindelighed kun Modstand og Forfølgelse. Han formanede de Hellige til at efterleve Visdomsordet; opmuntrede de Fremmede til at ydmyge sig for Herren, thi kun paa denne Maade kunde de faa Tro paa Evangeliet og annamme det; talte om Israels Indsamling og de Velsignelser, vi vilde nyde i Zion, hvis vi vare standhaftige i Troen.

Ældste P. O. Hansen sagde, det var en sand Velsignelse og Glæde at blive belært om Ting, henhørende til Guds Rige og vor Sjæls Frelse; talte om Kjøbmanden, der solgte Alt og kjøbte en kostbar Perle. Det var værd for os at tabe Alt paa denne Jord forat kunne opnaa en Ophøjelse i Gud, vor evige Faders Rige. Det var en formastelig Gjerning at paatage sig Forvaltningen af Herrens Ordinancer og benævne sig selv hans Tjenere uden at være kaldte dertil af Gud. Verden var i al sin Storhed, Civilisation og Pragt fuld af allehaande Ugudelighed og Synd; kunde bevidne, at hvad han havde hørt af Guds Tjenere, var Sandhed og i Overensstemmelse med Jesu Lære. Vi havde hvervet os til Kristi Fane, ikke paa nogen tvungen Maade, men ganske frivillig, og det vilde være af evig Gavn for os at følge den.

Misspræs. Larsen vilde benytte det Resterende af Tiden og var glad ved at føje sit Vidnesbyrd til det allerede Udtalte. Vi havde kun en kort Tid at leve i denne Tilværelse og burde derfor berede os for det Tilkommende. Frelseren sagde: „Stræber alvorlig efter at komme ind ad den snevre Port, thi Mange ere de, der søge den, men skulle ikke finde den." Der er kun én Vej til Salighed, kun én Herre, én Tro, én Daab. Evangeliet er ligeledes kun ét og indbefatter Love, som ere ligefremme og forstaalige for Enhver, som i Oprigtighed vil undersøge dem. Mennesket kan ikke med sin verdslige Visdom fatte Herrens Lære. De Skriftkloge og Farisæerne fordum kunde ikke begribe Jesu Lærdomme, men de Fattige forstode den, fordi de vare ydmyge og oprigtige. Det Samme er Tilfældet i vore Dage, thi kun de Enfoldige og Oprigtige annamme Evangeliet, medens de Vise og Lærde vandre i Mørke, fordi de ikke ville bøje sig for Herren deres Gud. Talte om Frafaldet og dets Følger og om Guds Riges Gjenoprettelse i de sidste Dage, hvilket Johannes saa i et Syn paa Øen Pathmos. En Engel skulde gjengive Evangeliet, som ifølge Frelserens Vidnesbyrd (Matth. 24 Kap.) skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, før Enden kommer. Vi ere Mange tilstede idag, som have været Vidne til de Helliges Fremgang og Guds Riges Opbyggelse i Zions Dale. Brigham Youngs og de andre Lederes Bestræbelser gaa ud paa at bringe Menneskene til Omvendelse og lykkeliggjøre dem baade for Tid og Evighed. Dersom deres Raad blev efterfulgt, vilde ikke mere Krig og Blodsudgydelse finde Sted paa Jorden. Han sluttede med at sige, at store Straffedomme vilde komme over Nationerne for deres Ugudelighed, men Herrens Børn skulde gaa op til Bjergenes Kammer for at undgaa dem.

(Forts.)

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Efter de Helliges stadige og ivrige Bestræbelser for inden fem Aar at opbygge Herrens Tempel i Nauvoo, og medens de vare underkastede de mest skrækkelige og haarde Forfølgelser, af deres Fjender, vare de selvfølgelig meget tilfredse over at have en Del af Huset saa vidt fuldført, at Kirkens Ordinancer deri kunde udføres. De Helliges Begjærlighed efter at nyde det Privilegium, at erholde deres Begavelser, kan kun lignes med den Iver og Alvor, hvormed de søgte at udføre Guds Befaling i at opbygge Templet. I Løbet af December Maaned 1845 erholdt en hel Del Personer deres Begavelser.

De Helliges Bestræbelser i at finde Kjøbere til deres Ejendomme vare i Almindelighed frugtesløse. Et helt Antal Udsendinge fra katholske Kirkesamfund i de forskjellige Byer besøgte Nauvoo, og talte meget om at ville kjøbe eller leje Templet og andre offentlige Bygninger; de Fleste af dem tabte sig i Beundring over Templets Skjønhed, den smukke Stad og dens venlige Omgivelser. Men deres Besøg endte i Almindelighed kun med et Løfte fra deres Side om nærmere at overveje dette Spørgsmaal, og omendskjøndt de af de Hellige fremsatte Betingelser vare meget moderate, ja, kun den halve Værdi af lignende Ejendomme, beliggende i andre Dele af Landet, saa blev det sjelden Andet med disse Agenter og Udsendinge, end blot at undersøge Ejendommen og snakke om at ville kjøbe eller leje dem.

En Smule Ophidselse foraarsagedes i Nauvoo i Begyndelsen af December Maaned 1845 ved Modtagelsen af Efterretninger fra Washington om, at Krigssekretæren og adskillige andre Kabinet-Embedsmænd i Hovedstaden havde besluttet om mulig at forhindre de Hellige fra at flytte mod Vesten. De antoge, at kunne gjøre det under Foregivende af, at det var lovstridig for en bevæbnet Styrke at drage ud fra de forenede Stater til nogen anden Regjerings Enemærker. Rygtet dengang gik, at de Hellige vilde nedsætte sig i Kalifornien eller Oregon, hvilket Territorium paa den Tid tilhørte Mexico. Det maa her erindres, at hvad der nu henhører til Utah Territorium, dengang hørte under Mexico, ja endog indtil nogen Tid efter at det var blevet optaget af de Hellige.

De Hellige droge ikke ud som en bevæbnet Styrke for at undertvinge eller tage nogen anden Regjerings Territorium i Besiddelse, for at oprette en fri Regjering efter deres eget Mønster, udgive Love eller erklære Fjendtligheder mod de forenede Stater eller noget andet Land. Men paa den anden Side, nødsagede til ved deres Fjenders Forfølgelser at opgive deres dyrt erhvervede Hjem, besluttede de fredeligen at udvandre til et eller andet fjernt Sted, hvor de kunde være befriet for deres Fjenders Forfølgelser, og de ønskede at underkaste sig den Regjerings Love, under hvilken de maatte nedsætte sig, ligesom de altid havde vist Lydighed mod de forenede Staters Love.

Præsident Young sagde Folket, at de skulde gaa til Trods for alle Embedsmænds og Andres Bestræbelser for at forhindre dem, da han var overbevist om, at Herren vilde bevare de Hellige i

Fremtiden, som han havde gjort i Fortiden.

Mæglende Breve bleve skrevne fra Nauvoo til Stephen A. Douglas og adskillige andre Medlemmer af Kongressen for at sikre deres Indflydelse imod det Skridt at ville forebygge de Helliges Fjernelse. Flere Embedsmænd besøgte Nauvoo adskillige Gange i Løbet af December Maaned i den Hensigt at arrestere Præs. Young og Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum, men da hine Brødre søgte at undgaa dem, bleve de som Følge heraf ved adskillige Lejligheder nødte til at forstille sig. Den 23de December fandt den berømte „falske Brighams" Arrestation Sted. De Fleste af vore Læsere ere udentvivl bekjendte med denne Tildragelse, da den har været publiceret i sjette Aargang af „the Instructor". Ved hin Lejlighed ankom Marskalen og adskillige andre Statsembedsmænd, ledsagede af et Antal Soldater, til Nauvoo og rede til Templet i den Hensigt at søge efter Brigham Young. Deres Ankomst blev imidlertid berettet Præs. Young, der ogsaa paa den Tid opholdt sig i Templet; en Plan blev lagt, som, hvis den blev heldig udført, vilde hindre dem i deres Forsæt. For at udføre denne, tog Ældste William Miller Præs. Youngs Hue og en Kappe, der lignede Brighams, paa sig, i hvilken Forklædning han mødte Embedsmændene i Døren og tillod dem at arrestere og tage ham med til Carthage, idet de troede, han var den virkelige Brigham og ikke den „falske", som de først siden efter til deres store Ærgrelse opdagede.

(Forts.)

Blandinger.

Lykke mellem Mand og Hustru kan kun blive sikret ved hin stadige Omhed og Omhu fra hinandens Side, som er baseret paa sand, oprigtig Kjærlighed. I et Ord, stedse varende og stedse overbevisende Mildhed maa herske, ellers vil Hjertet uddø.

En værdig Kvæker skrev saaledes: „Jeg forventer at gaa igjennem denne Verden kun én Gang. Hvis jeg derfor kan vise nogen Venlighed eller udføre noget Godt imod mine Medmennesker, lad mig saa gjøre det nu. Lad mig ikke udsætte dermed eller forsømme det, thi jeg kan ikke gaa den samme Vej om igjen."

Gyldne Ord. Naar Du er ene, vogt dine Tanker; i Familien, vogt dit Temperament; i Selskab, vogt din Tunge.

En Mand søgte at drille en Dreng, som han fandt i Arbejde paa Landevejen og spurgte sluttelig, hvem hans Fader og Moder vare, til hvilket Drengen svarede: „De ere Forældre af en Søn, som forstaar at anvende Kong Salomons vise Forskrift, ved at svare en Taabe overensstemmende med hans Daarskab."

(Fra „Womans Exponent".)

Som et Exempel paa sand Kristendom kan anføres Følgende: „I Tromsø, Norge, blev for nogen Tid siden en Barnedaab opsat, da to af Fadderne mødte frem berusede. Ved samme Lejlighed blev en Flaske Vin bortstjaalet fra Alterbordet."

Nylig fortaltes der om Græshoppesværmene i Algier, at de bogstavelig havde bragt et Tog til at standse derved, at Lokomotivet ikke kunde holdes i Gang henover de paa Banelinien ophobede Masser. Sporvejstrafiken i Lüttich stoppede nylig af en næsten ligesaa utrolig Grund. Skjøndt der ikke var Mangel paa Plads i de brede Gader, lod nemlig det katholske Præsteskab en gejstlig Procession marschere frem og tilbage midt i Sporet, og den fanatiserede Pøbel hindrede Vognene fra at nærme sig den. Skjøndt Sporvejsselskabet naturligvis har offentlig Koncession, og skjøndt der var Politi og Gendarmer nok tilstede for at skaffe denne Respekt, varede dog den voldsomme Afbrydelse af Trafiken saalænge, som det behagede Præsterne, nemlig hele to Timer.

Ghena Funk, Andrew Toolesons Hustru, afgik ved Døden i en Alder af 46 Aar 5 Maaneder og 28 Dage i Smithfield, Cache Co., Onsdag den 3die Juni efter et Sygeleje af 12 Dage. Hun døde af Lungebetændelse.

Den Afdøde var født paa Bornholm den 25de November 1827, blev døbt i 1853, emigrerede til Utah i 1859, var en god og sand Sidste Dages Hellig og efterlader sig Ægtefælle og sex unge Børn; var et aktivt Medlem af „the Relief Society", og var indtraadt i den forenede Orden. (D. N.)

Broder F. L. Jacobsen fra Sverrig afgik ved Døden efter længere Tids Sygdom den 13de Ds. i Heber City, Utah, i sit 33te Aar. Han levede og døde i fuld Tro paa Evangeliet og vandt sig et hæderligt Navn blandt sine Omgivelser. (U.-P.)

Trykfejl. I forrige „Stjerne" Side 307 13de og 14de Linie i 2den Spalte fra neden staar: Miner, som før Jernbanen blev bygget, ere . . . Skal være: Miner, som før Jernbanen blev bygget vare aldeles værdiløse, ere . . .

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. Brigham Young,

afholdt i 3die Wards Forsamlingshus, Salt Lake City, den 21de Juni 1874.

(Fra «Deseret News».)

Jeg er her i dette Ward for specielt at tale til Eder, mine Brødre og Søstre. Jeg tror, jeg kun har været her én Gang før, nemlig ved Indvielsen af dette Hus. Jeg har nogle faa Ting at sige Eder, hvilke jeg haaber og venter ville blive modtagne og vurderede efter Fortjeneste.

Maaske en hel Del af denne lille Forsamling har forladt sit Hjem, sine Venner, sit Fødeland for Evangeliets Skyld og for sin egen, sine Familiers og Venners Frelses Skyld. Jeg vil appellere til mine Brødres og Søstres Erfaring, som have annammet Evangeliet, og gjøre dem det Spørgsmaal: Er ikke Evangeliet kjærere for os end noget Andet og alt Andet paa denne Jord? Jeg tror, jeg kan svare for alle Sidste Dages Hellige og sige: „Visselig det er.“ Vi haabe paa Liv, Frelse og Ophøjelse; vi have Evangeliets Forret og Guds Huses Ordinancer, medens Jordens Indbyggere med sammenlignelsesvis meget faa Undtagelser endnu ikke have benyttet sig af denne Forret. Vi prædike Evangeliet for Folket, men de ere saa indhyllede i Fordomme og Traditioner og ere saa uvidende med Hensyn til det Virkelige, angaaende Guds Aabenbaringer og Villie med Menneskene, at de uden Fortrydelse have vendt sig bort fra Sandheden. De ere saa vel uddannede, at de tilsidesætte Evangeliet og føle sig retfærdiggjorte i sin Fremgangsmaade. Dette er et Erfaringspunkt, som vi kunde omhandle mere udførlig, men det er maaske ikke klogt at bruge Tiden dertil denne Aften. Men Evangeliet er Alt for os. At kjende Guds Villie og gjøre den, er det lykkeligste Liv, som forstandige Væsner, vor himmelske Faders Børn, kunne føre. Der er ingen anden Stilling i Livet, som bringer saa megen Glæde,

Fred, Lykke, Behagelighed og Tilfredshed som den, at tjene Herren vor Gud. Om en Person er meget fattig og Guds Kjærlighed opfylder ham, føler han sig rig og lykkelig og kan til en vis Grad leve uden Føde, det vil sige længre og bedre end dem, der ikke have denne Erfaring om Guds Kjærlighed.

Den Person, som ved Erfaring véd, at Guds Rige er paa Jorden og paa samme Tid er opfyldt af Kjærlighed til Gud, er det lykkeligste Individ paa Jorden. Vi, som tro paa og have adlydt dette Evangelium, se fremad med den Forventning at erholde overflødig Kundskab og Visdom. Da vi annammede Evangeliet, tilkjendegav Aanden os den Virkelighed, at Visdom, Kundskab og Guds Magt vilde tiltage iblandt de Hellige. Dette er vor Erfaring. Da jeg selv véd, hvad Herrens Aand bringer for Forstanden, vidner jeg paa samme Tid for, hvad den aabenbarer Andre. Den samme Aand, som er given mig for at oplyse mit Sind, er given Andre; den samme, som er given Eder, har jeg faaet, følgelig taler jeg af personlig Kundskab, af det, som jeg har erfaret og forstaaet; og de, som besidde Aanden af vor hellige Religion, kunne bevidne dette.

Der er en Del af denne Forsamling, som ere unge og kjende kun lidt til de Forenede Stater eller til Folket der; og der er Mange i vort Samfund, som ikke kjende Noget af Erfaring til Yderverdenen. Spørg dem, om de kjende Noget til Kalifornien? Nej. Noget til Staterne? Nej. Kom Du da ikke fra England? Nej, men mine Forældre gjorde; følgelig have de ikke Erfaring. De have levet her, de have voxet op med os. Vi have opdraget dem med Omhyggelighed og Venlighed, have lært og undervist dem, og de have glædet sig ved Livets, Visdommens og Kundskabens Aand. De Børn, som ere blevne fødte her i den nye og evige Pagt, synes ikke at realisere dette. Dette er en Følge af Mangel paa Erfaring, som de ville erholde i deres fremtidige Liv. Men hine Erfarne, hine, som have forladt deres Hjem og Alt for Evangeliets Skyld, ere istand til at dømme bedre om disse Ting.

Vi som Sidste Dages Hellige haabe paa Frelse; vi leve i Forventning af evig Frelse. Vi have forladt vore Hjem og Alt for vor Religions Skyld. Mange Kvinder i vort Samfund have forladt deres Mænd; mange Mænd have forladt deres Hustruer og Børn; unge Drenge have forladt deres Forældre, Brødre og Søstre, og unge Piger have gaaet bort og forladt Alt. De havde Venner, Hjem, Rigdom, Forældre, Brødre og Søstre, dog da Evangeliets Aand kom over dem, bleve de saa paavirkede af den, og den gav dem saadant Lys, Kundskab og Forstand, at de vare villige til at forsage Alt og følge de Sidste Dages Hellige til evigt Liv. Dette er Tilfældet med en stor Del af vort Samfund. Vi gik Alle dengang ud for at erholde Liv og Frelse, og vi have fremdeles intet andet Formaal for Øje.

Jeg ønsker nu, mine Brødre og Søstre, at spørge: Forvente vi ikke mere Kundskab, Visdom og Velsignelser, og mere Meddelelser ved Herrens Aand, flere Beviser, Vidner, Aabenbaringer, og mere Kundskab etc. i dette Rige? Visselig, vi gjøre, enhver En af os. Vi gjøre atter det Spørgsmaal: Vente vi, at vi allerede ere blevne fuldkomne, og at vi ere beredte til at blive talte iblandt de Helliggjorte, at vi nu ere beredte til at blive samlede med Guds Udvalgte, og at, om vi skulde høre den Røst iaften: „Se, Brudgommen kommer", — vi saa skulde blive talte iblandt de Kloge. Antage vi dette? Om vi gjøre, tænke vi urigtig, thi vi ere ikke

beredte. Vi have gjennemgaaet mange Lidelser, dog vil jeg, at mine Brødre skulle forstaa, at jeg ikke tager dette til mig selv, thi Alt, hvad jeg har gjennemgaaet, har kun været Glæde og glædelig for mig; men vi have tilsyneladende ofret Meget, og uden Tvivl gjennemgaaet mange Prøver og Fristelser. Vi have havt Fristelser mer eller mindre, og have taalmodig været Vidner til Ødelæggelsen af vore Huse. Jeg har selv fem Gange, før jeg kom til denne Dal, maattet forlade Alt, hvad Herren havde velsignet mig med, henhørende til denne Verdens Gods, hvilket ikke gjaldt for saa Lidt i det Land, hvor jeg boede.

Vi have gjennemgaaet disse Ildprøver, og vi gaa frembeles fremad. Have vi nu vundet ved Alt, hvad vi have gjennemgaaet og erfaret, saa at vi virkelig kunne betragte os som helliggjorte og beredte for Guds celestiale Rige, eller skulle vi tro, at der er noget Mere endnu at gjøre? Hvortil alle Hjerter svare: Der er endnu Meget at lære i dette Rige. Det gjenlyder i ethvert Hjerte: Vi vente at lære mere, vi vente at modtage mere, vi ere endnu ikke fuldkomne, vi have ikke naaet Fuldkommenhedens Maal som Mænd og Kvinder i Kristo Jesu. Jeg vil her spørge, skulle vi bestandig lære og aldrig komme til en endelig Kundskab om Sandheden? Nej, vi skulle ikke bestandig være lærende, men komme til en fuldstændig Kundskab om det Sande. Dette er mit Haab og min Forventning, og dette er min Glæde. De Sidste Dages Hellige ere som et Folk i mange Henseender kortsynede, vi ere sammenlignelsesvis kun Børn i Guds Kirke og Rige, og i Særdeleshed siden vi ere komne til disse Dale. Vi have kunnet glæde os ved Fred og Overflødighed her; vi have været velsignede i vore Familier, i vore Flokke og Hjorder, i vore Marker og Afgrøde, og vi have samlet os Livets Behageligheder, ja endog dets Overflødigheder; Nogle have endog til en vis Grad samlet sig Rigdom. Er saa Guds Rige vort Fornemste i Nydelsen af alt dette? Jeg kan sige, tagende os som et Folk, ere vore Hjerter for meget henvendte paa Tingene i dette Liv. Vi ere maaske altfor tvivlraadige i vore Følelser med Hensyn til Anliggenderne i dette Rige. Vi synes at samle aandelig Styrke, og vi tro at være istand til at dømme, hvor vi ikke kunne dømme, og vi synes at samle Rigdomme, jeg kan i Virkeligheden ikke se disse Rigdomme uden en Smule af denne Verdens Gods, der undertiden forblinder Sindet og omtaager Personens Aand. Jeg kan henvise til mine Søskendes Erfaring, saavel de Unges som Gamles. Gaa til Barnet, og hvori bestaar dets Glæde? At have Legetøj, noget som de finde giver dem Fornøjelse; saaledes er det ogsaa med vor Ungdom, vore unge Drenge og Piger: de tænke for meget paa denne Verden; de Midaldrende stræbe og stride efter at erholde dette Livs gode Ting, og deres Hjerter ere for meget optagne deraf. Saaledes ogsaa med de Aldrende. Er ikke denne de Sidste Dages Helliges Stilling? Jo, det er. Som et Folk forvente vi evigt Liv; vi tro, vi ere det bedste Folk paa Jorden, og vi tro, vi have ofret mere for vor Religion end nogen Anden, omendskjønbt jeg i min Tro og i denne Henseende rimeligen adskiller mig fra de fleste Sidste Dages Hellige af den simple Grund, at Gud vor himmelske Fader ikke af sine sande Troende forlanger, at Mænd og Kvinder skulle lide, ligesom falske Sekterere foregive. Tag Hedningernes Religioner og de falske Religionssystemer i Almindelighed, og I ville finde, at de forlange Ofre, som Herren ikke forlanger. Herren har tilbudt os sit Offer ved sin énbaarne Søn; men han forlanger

ikke af os at ofre vore Børn eller os selv ligesom Hedningerne ofre deres Guder; følgelig kunne ikke vore Ofre og Lidelser sammenlignes med Hedningernes. Der gives foregivne Kristne i vor Midte, som ere saa strænge i deres religiøse Begreber, at de vilde staa op Klokken fem om Morgenen og gaa flere Mil, om det var nødvendig, for at undgaa at tabe Overværelsen af deres Gudstjeneste; og der findes dem, som ere saa ivrige, at de vilde maale Jorden herfra og til gamle Jerusalem med deres Legemer, om de kunde, for at gjøre Bod, som de kalde det. Gud forlanger ikke noget saadant Offer som dette; heller ikke forlanger han nogen af disse tunge Ofre, som indbefatte Blodsudgydelse eller Tab af Menneskeliv. Saadant hører ikke til Guds Religion, det kommer formedelst Synd og Overtrædelse. Maaske de, som vise saadanne Bekræftelser paa deres Tro, styrke den og gjøre den noget Godt. Alt, hvad der fordres af os, er at ofre vore Følelser og at overvinde Modstanderen ved at undertvinge Lysten i os for andet end Guds Rige paa Jorden, Guds Herlighed, vore Venners, Familiers og hele Menneskeslægtens Frelse; endvidere at vore Sjæle maa være helligede Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden, og for deres Frelse, der slumre og som døde uden Evangeliet. Vi ønske at ofre Nok for at gjøre Guds Villie i at søge at bringe dem frem, som ikke have havt det Privilegium at høre Evangeliet, medens de endnu vare i Kjødet, da de i Aandeverden ikke kunne forvalte Guds Huses Ordinancer. De have gjennemgaaet Ildprøverne og ere udenfor Muligheden af personlig at kunne udføre Ordinancen for deres Synders Forladelse, følgelig maa de stole paa deres Venner, deres Børn og Børnebørn, at de ville udføre det Nødvendige for dem, saa at de kunne blive ophøjede i Guds celestiale Rige. Alt, hvad Gud forlanger af os, er at underkaste os fuldstændig hans Villie. De Sidste Dages Hellige sige strax: „Dette er rigtig, vissselig er det ret, at vi skulle ikke have noget andet Formaal eller Øjemed, end at gjøre Godt og fremme Guds Rige paa Jorden." Men Menneskets Svaghed er saadan, Menneskeligheden, med hvilken vore Aander ere iklædte, er saa svag, at vi ere udsatte for at blive overvundne. Disse Tabernakler ere skrøbelige, udsatte for Synd og Fristelse og for at falde af fra Guds Rige og hans Huses Ordinancer, at tragte efter Rigdom, verdslig Stolthed og Forfængelighed, og disse Ting synes mest at opfylde Menneskenes Sind, — ja endog de Sidste Dages Hellige ere udsatte derfor. Barnet ønsker sit Legetøj, de mere voxne Drenge og Piger deres smukke Dragter, og dette er rigtig; om vi forstode at benytte Tingene i Verden paa rette Maade, vilde Zions Børn blive de smukkeste paa hele Jorden. Men man ønsker Rigdomme og denne Verdens forfængelige Ting, man tænker derpaa baade Morgen og Aften, de ere vore første Tanker, naar vi staa op om Morgenen, og de sidste, naar vi lægge os om Aftenen; vi drømme om, hvorledes vi skulle gjøre dette og hvorledes vi skulle erholde hint, og vor Hu staar altid til denne Verdens Ting. Er ikke dette formeget Tilfældet med de Sidste Dages Hellige?

Jeg vil gjøre dette Spørgsmaal til de Faa, som ere tilstede her: Hvad tænke I, mine erfarne Brødre og Søstre, I, som have kunnet glæde Eder ved Aandens Lys, I, som kunne se de Helliges Fremgangsmaade, tro I, at dette Folk, kaldet Sidste Dages Hellige, vandre paa den Vej, som de skulde? Tro I, at de byde Herren deres Ofre, som de skulde gjøre? Hvad tænke I derom? Hvad er den almindelige Mening i vort Samfund? Det er, at de

Sidste Dages Hellige gaa saa vidt i Afguderi, som de kunne, idet de antage Verdens Aand, dens Stolthed og Forfængelighed.

I læse i Aabenbaringerne, givne Johannes paa Øen Patmos, angaaende de sidste Dage, at en Røst hørtes, der raabte til de Hellige i Babylon: „Gaa bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager, thi hendes Synder naa indtil Himlen" etc. Er denne Røst bleven hørt? Ja, de Sidste Dages Hellige have hørt den. Har Englen vist sig paa Himlen og gjengivet Evangeliet til Menneskenes Børn? Ja, vi tro alt dette. Tro vi, at Herren har sendt sine Engle til Joseph Smith og befalet ham at afholde sig fra at slutte sig til nogen kristen Sekt, ikke deltage i de Ugudeligheder, han saa i de forskjellige Kirker og tilsidst kundgjorde ham, at Herren stod i Begreb med at oprette sit Rige paa Jorden, og førte ham gradvis fremad, indtil han gav ham Aabenbaringen angaaende Pladerne? Ja, det er Altsammen rigtig. Modtog Joseph disse Aabenbaringer? Han gjorde. Kom de himmelske Sendebud til Joseph og overgav ham Nøglerne til det aaronske Præstedømme? Ja, vi tro alt dette. Overgav de ham ogsaa Nøglerne til det melchisedekske Præstedømme? Ja, det er Altsammen rigtig, vi tro alt dette. Talte Herren fra Himlen ved Joseph, befalende sit Folk at samles ud fra de Ugudelige, før Straffedommene: Sygdom, Pest, Krig, Blodsudgydelse og de forskjellige Ulykker, som ere blevne forudsagte ved Profeterne og Apostlene — skulde overgaa Nationerne? Ja, vi tro, Herren har befalet dem, som have annammet Evangeliet, at gaa ud fra Babylon, at afsondre sig fra de Ugudelige og indtage hellige Pladse, beredende sig til Menneskens Søns Komme. Alle Sidste Dages Hellige tro dette; derfor siger jeg, om vi tro det, lad os handle derefter og være oprigtige imod vor Tro og den Kundskab, vi have om Gud og hans Rige. Dette er, hvad der fordres af os.

Vi have gaaet fra én Ting til en anden, og jeg kan sige fra én Grad af Kundskab til en anden. Da Joseph først modtog Kundskab om Pladerne, som vare i Højen Cumorah, fik han ikke dengang Nøglerne til det aaronske Præstedømme, men erholdt blot Kundskab om, at Pladerne vare der, og at Herren vilde bringe dem frem, og at de indeholdt Beretning om Urindvaanerne i dette Land. Han erholdt Kundskab om, at de engang vare i Besiddelse af Evangeliet, og fra den Tid gik han videre Skridt for Skridt, indtil han erholdt Pladerne, og de Urim og Thummim og havde Magt til at oversætte dem. Dog dette gjorde ham ikke til en Apostel, det gav ham ikke Nøglerne til Riget, ejheller gjorde det ham til en Ældste i Israel. Han var en Profet og havde Profetiens Aand og havde modtaget alt dette, før Herren ordinerede ham. Da Herren ved Aabenbaring befalede ham at gaa til Pennsylvanien, gjorde han det og sluttede der Oversættelsen af Mormons Bog; og da Herren i en anden Aabenbaring sagde, han skulde gaa tilbage til Staten New York og tage til gamle Fader Whitmers, som boede paa et Sted ligeoverfor Waterloo og der standse, gjorde han saaledes, holdt Forsamlinger og samlede de Faa, som troede hans Vidnesbyrd. Han erholdt det aaronske Præstedømme, derefter modtog han Nøglerne til det melchisedekske og organiserede Kirken. Han fik først Magt til at døbe og vidste endnu ikke, at han skulde erholde mere, indtil Herren sagde, der var mere for ham. Derpaa modtog han Nøglerne til det melchisedekske Præstedømme og havde Magt

til at konfirmere efter at have døbt, hvilket han ikke før havde. Han vilde have staaet paa samme Standpunkt som Johannes den Døber, hvis ikke Herren havde sendt sine andre Tjenere: Peter, Jakob og Johannes for at ordinere Joseph til det melchisedekske Præstedømme. Efterat derpaa nogle af Brødrene havde været ude at prædike, fik han Aabenbaring om, at de skulde tage op til Ohio. Jeg havde hørt Tale om dem, men var ikke bekjendt med dem, før de toge derop. Nogle af min Familie saa dem, og min Fader saa og talte med dem. Mange kom og sluttede sig til Evangeliet i Staten Ohio. Parley P. Pratt, Oliver Cowdery, Samuel Peterson, David Whitmer, John Whitmer og nogle faa Andre toge derhen og prædikede Evangeliet, og de kom iblandt Medlemmerne af et Samfund kaldet Campbelliterne, fordum Medlemmer af „the Close Communion Baptists", hvis Leders Navn var Alexander Campbell. Denne Mand prædikede Lærdommen om Daab til Syndernes Forladelse, og da Brødrene kom til dette Samfund og lærte dem ikke alene Daab til Syndernes Forladelse, men ogsaa Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, troede de det og bleve døbte til deres Synders Forladelse, modtoge Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave og erholdt andre Ordinancer.

Derefter aabenbarede Herren til Joseph, at han skulde tage til Ohio, og efterat have tagen derop, forstod han og blev lært af Herren at sende Mænd til Vesten for at udfinde et Sted for Zions Centrums Stav. De gik overensstemmende med Aabenbaringerne, som Joseph modtog, og endelig gik Joseph op for at møde dem i Independence, Jackson County paa Lamaniternes Grænser. I kunne læse alt dette i Lærdommens og Pagtens Bog. Han havde ejheller dengang erholdt Alt, og paa den Tid, da Zions Lejr, som den kaldtes, gik op til Missouri i 1834, havde Joseph endnu ikke, saa vidt jeg véd, erholdt nogen Tilkjendegivelse af, at der skulde være nogen Patriark i Kirken. Paa vor Tilbagevenden fra Missouri spurgte min Broder Joseph Young, medens han samtalede med mig, om det vilde være ret af vor Fader at give os en Velsignelse. Han sagde: „Jeg føler just, som om jeg ønsker, at min Fader skulde give mig en patriarkalsk Velsignelse." Da vi naaede Kirtland, talte vi med Joseph om denne Gjenstand, og han sagde: „visselig"; vi bestemte endelig en Dag, og Broder Joseph, Profeten, kom til Stedet, hvor vi vare forsamlede, og ordinerede min Fader til Patriark, der var den Første, som blev ordineret til Patriarkembedet i Kirken, og han velsignede sine Børn; strax efter ordinerede Joseph sin Fader til Patriark, og hans Fader sammenkaldte sine Børn og velsignede dem. Joseph havde sidenefter en anden Aabenbaring om, at der skulde holdes en Beretning over Velsignelserne, hvorpaa han lod sin Fader atter sammenkalde sit Hus og velsignede dem paany, og en Beretning blev skreven derom. Dette er for at vise Eder og i Særdeleshed dem, som ingen Erfaring have i Kirken, hvorledes Herren gradvis har ført sit Folk fremad.

Vi bleve fordrevne fra Missouri, efterat Joseph var tagen bid, og vi kom til Nauvoo; de Tolv gik til England. Da vi vare i England, aabenbarede Herren for mig ved Syner og sin Aand Ting, som jeg dengang ikke forstod. Jeg har aldrig talt til nogen Person derom, indtil jeg vendte tilbage til Nauvoo. Joseph havde aldrig omtalt dette, der havde aldrig været en Tanke derom i Kirken, som jeg véd noget af paa den Tid. Men jeg beholdt dette for mig selv, og da jeg

vendte hjem og Joseph aabenbarede disse Ting for mig, forstod jeg de Reflektioner, som vare paakomne mit Sind, da jeg var i England. Men dette var først efterat jeg havde sagt ham, hvad jeg forstod. Jeg bemærkede, hvorledes han i sin Samtale med os prøvede vort Sindelag for at se, hvorledes vi kunde taale det. Dette var i Aaret 1841, Aabenbaringen blev given i 1843, men Lærdommen var før denne Tid, og da jeg sagde Joseph, hvad jeg forstod, hvilket fandt Sted lige foran mit Hus i Gaden, og idet han vilde sige Farvel, vendte han sig om, saa paa mig og sagde: „Broder Brigham, siger De, hvad De forstaar, taler De alvorlig?" Jeg sagde: „Jeg siger netop, hvad Aanden aabenbarer mig." Derpaa sagde han: „Gud velsigne Dem, Herren har aabnet Deres Sind," og han vendte sig om og gik bort.

Omtrent paa denne Tid blev en Aabenbaring om Daab for de Døde tilkjendegivet. Jeg véd, at naar jeg var ude at rejse og prædike, standsede jeg mangen en Gang ved et eller andet Vand og tænkte ved mig selv: „Hvor glædelig det vilde være for mig at gaa ned i dette Vand og blive døbt til mine Synders Forladelse." Da jeg kom hjem, sagde Joseph mig, at dette var min Rettighed. Paa denne Tid erholdtes en ny Aabenbaring om, at de Hellige kunde døbes paany, om de ønskede, og at vi kunde døbes for vore afdøde Venner, men i det Første blev det ikke aabenbaret, at der skulde holdes en Fortegnelse over dem, som bleve døbte; men da han modtog en supplerende Aabenbaring i hint Øjemed, blev sidenefter en Fortegnelse holdt. Jeg antager Hundreder og Tusinder bleve døbte, før nogen Fortegnelse over dem holdtes, hvorfor de bleve døbte paany og en Fortegnelse holdt over de Døbte, deres Navne og over dem, som virkede for de Døde samt for Vidnerne. I kunne læse i Lærdommens og Pagtens Bog det Brev, som Joseph skrev, da han var borte fra Hjemmet, med Hensyn til at have Vidner ved Forrettelsen af Daab for de Døde. Jeg fortæller dette for at vise Eder, at Herren ikke aabenbarede Alt paa én Gang, men jeg behøver ikke at dvæle ved dette længer.

Jeg vil nu sige mine Brødre og Søstre, at Herren i det Første begyndte at bringe Folket sammen paa Basis af Enighed og Samvirken; men de kunde ikke taale dette. I kunne læse i Lærdommens og Pagtens Bog Side 161 en Aabenbaring given til Colesville's Gren. Lemon Copley havde en Landstrækning, som skulde gives de Hellige, og de tænkte paa at opbygge en Stav af Zion der, indtil der var et andet Sted beredt for Centrumsstaven; men han faldt fra, og Folket gik bort. Før dette fandt Sted, aabenbarede Herren til Joseph, at Folket vilde blive udsamlet fra Babylon og oprette Guds Rige efter Himlens Principer. De gik op til Jackson County med denne Tro og i den Hensigt, at naar de kom der, skulde de lægge Alt for Biskopens Fødder og ikke for Apostlene, som de gjorde i gamle Dage. Dengang, vide I, solgte de Alt, hvad de havde, og lagde det for Apostlenes Fødder. Aabenbaringen given ved Joseph tilkjendegav derimod, at Alt skulde overgives Biskopen, der skulde uddele det blandt Folket, overensstemmende med Aabenbaringen, der var given i den Hensigt og til deres Bedste. Men de vilde ikke adlyde, følgelig bleve de fordrevne fra Jackson County og samlede sig atter, Nogle i Caldwell, Andre i Davies County, og tilsidst bleve de fordrevne fra Staten. Dette fandt Sted i Efteraaret 1838. Jeg erindrer, at da Joseph i Far West talte om disse Ting, sagde han: „Folket kan ikke taale Aaben-

baringerne, som Herren har for dem. Der var en hel Del Aabenbaringer endnu, om Folket kunde taale dem." Jeg tror, det var paa den 8de Dag i Juli Maaned 1831, at Joseph havde en Aabenbaring om, at Folket skulde hellige det Overflødige af deres Formue til Opbyggelsen af Templet i Far West, til Understøttelse af Præstedømmet, til Betaling af Præsidentskabets Gjæld etc., hvilket jeg kunde give en Beretning om, thi jeg var nærværende, da den blev given. Joseph skulde gjøre Forretninger i Kirtland, og det syntes, som om Alle vilde besnære ham paa enhver mulig Maade, og de dreve ham fra hans Forretninger, der bleve opsatte, saaat noget af hans Gjæld maatte afbetales senere, og det glæder mig at sige, at Alt blev oppe og afgjort; der blev endvidere gjort Forespørgsel i New York, i Ohio og paa ethvert Sted, hvor jeg havde nogen Idé om, at Joseph havde gjort Forretning, om der fandtes Nogen, til hvem Joseph Smith jun. skyldte en Dollar eller Sexpence. Om der var, vilde vi betale det. Men jeg har ikke været istand til at finde Nogen. Jeg lod avertere paa ethvert Sted, hvor han tidligere havde boet, følgelig har jeg Ret til at slutte, at al hans Gjæld er bleven afgjort.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Polands Lovforslag vedtaget i Kongressen.

Det er en bekjendt Sag, at der fra Tid til anden er gjort Forsøg paa at forulempe vore Brødre i Nydelsen af de Rettigheder, de som Borgere af den fri amerikanske Stat have Krav paa. Men det er ligesaa bekjendt, at alle de onde Anslag og Planer, som ere blevne lagte af vore Fjender imod Guds Folk, altid ere strandede og hvorfor, kunde man spørge? Jo, ene og alene fordi Jehovah lever og stedse har sin beskjærmende Haand udrakt over sit Folk. Ene og alene, fordi Han, al Godheds Ophav, i sin Naade kommer sine Udvalgte i Hu i deres trykkende Omstændigheder, og som en frelsende Magt befrir dem udaf deres kritiske Stillinger. Saadan har det været, saadan vil det blive. Den 23de Juni var en skjæbnesvanger Dag saavel for Zion som hendes Fjender. Efterat de første telegrafiske Efterretninger fra Washington vare indløbne, om at Polands Bill var bleven vedtagen i Kongressen, jublede og frydede „Ringens" Medlemmer sig over deres Triumf, men vi vide, Glæden er ofte af en kortvarig Beskaffenhed, og det viste sig nu ogsaa her; strax efter modtoges en anden telegrafisk Meddelelse, der rigtignok konstaterede Billens Vedtagelse, men med saa betydelige Ændringer, at den var gjort omtrent uskadelig.

Man tænke sig „Ringens" Medlemmers Skuffelse ved den sidste Efterretning, da deres rigeste Forhaabninger, om at kunne udplyndre og fratage de Hellige deres Rettigheder, derved bleve tilintetgjorte. Det behagede imidlertid ikke Herren, at denne ugudelige Bill skulde gjennemføres i hele sin Strenghed, hvorfor Han paavirkede tvende Mænds Hjerter — Senatorerne Freelinghuysen og Sargent — til at foretage de nødvendige Forandringer ved samme. Vi kunne næst Herren takke Delegerede George Q. Cannon for det heldige Udfald af Billens Ændring, da han længe varmt og tappert har kjæmpet for den ædle og ophøjede Sag, i hvilken vi ere medbelagtige. Maa Herrens Velsignelse være ham tildel i rigeligt Maal for den Utrættelighed, han har lagt for Dagen ved at forsvare Guds Folks Rettigheder for den amerikanske Kongres! Han har ved sin personlige Elskværdighed, Venlighed og Forekommenhed og ved sin ubetinget Dygtighed som Repræsentant, sikret sig mange politiske Venner blandt Kongressens Medlemmer. — Guds Rige vil stadig gaa fremad, uagtet snu Politikeres Rænker, uagtet „Ringens" skumle Planer og uagtet Apostaters og Andres falske Vidnesbyrd. Saafremt Guds Folk lever deres hellige Religion og ikke overtræder de Pagter, de have gjort med Herren, men stadig har Guds Riges Fremme for Øje, saalænge vil ikke Zions Fjender have Magt til at skade dem. Det er enhver Mands og Kvindes Pligt saavel i Zion som i Adspredelsen at søge at fremme Guds Riges Interesser, hvilket kan ske paa mange Maader, uden vi derfor her behøve at detaljere dem. Vi ville her efter „Utah-Posten" anføre nogle af de ved Billen foretagne Forandringer:

„Enhver, der bliver anklaget for Polygami eller Bigami, har Ret til at appellere til Staternes Højesteret, hvorved Angjældende betrygges imod uretfærdige Kjendelser af ildesindede Dommere. Det Punkt i den oprindelige Bill, som man byggede de briljanteste Luftkasteller paa, nemlig polygamiske Hustruers Ret til ikke blot at søge Skilsmisse, men ogsaa Skadeserstatning af deres Mænd, hvorved saa lyse Udsigter aabnede sig for Juristerne til at plyndre — dette Punkt er gaaet i Vasken, idet den vedtagne Bill vil give utilfredse Hustruer Ret til at søge Skilsmisse ved Probate- eller Distriktsretten, men plyndre en Polygamists Lomme kunne hverken de eller deres Sagførere. En Mormons Kone, der maaske staar sig godt med en Dommer, kan ikke faa al eller stor Part af hans Ejendom overført til sig. Dernæst kunne Mormoner ikke længre afvises fra Juryerne paa Grund af deres religiøse Tro som hidindtil. Al Lejlighed til at „pakke" en Jury er for Eftertiden afskaaret. Under Anklage for Polygami og Bigami er den blotte Beskyldning mod en Mand af en utilfreds Hustru ikke længre nok — Klagen maa bevises, og hvor Mange kunne vel domfældes under denne Bestemmelse? Ved Polygamisager gives der den Anklagede Ret til at vrage femten Juryer, medens Anklageren kun kan vrage fem. Billen anerkjender fremdeles Probateretternes Myndighed, som den er bleven haandhævet i Fortiden, og alle Tyve, Røvere og andre Forbrydere kunne de derfra strax beordre sendte tilbage til Fængslerne, hvorfra de ere blevne løsladte paa habeas corpus. Og det bedste af Alt er maaske, at vor uforglemmelige Overdommer Mc. Kean ikke længre har Lov til at vægre sig ved at afholde Distriktsret, men nødes til at behandle de Sager, som ligger indenfor hans Jurisdiktion, hvilket han hid-

indtil under alle mulige Paaskud har luftet sig fra. Der er al Udsigt til, at Vedtagelsen af denne Bill i dens nuværende Form vil bestemme mangt et svævende Spørgsmaal, samt at Forretningslivet i Utah vil faa nyt Liv og Udvikling."

—uu—.

Emigranterne, der afgik herfra den 18de Juni, ere efter 27 Dages Rejse lykkelig og vel ankomne til Salt Lake City den 15de Juli.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste John F. Oblad, Præs. over Stockholms Konference, afløses med Tilladelse at gaa hjem med næste Emigration.

Ældste John Anderson beskikkes foreløbig at indtage hans Plads.

Ældste C. S. Winge, Præs. over Aalborg Konference, bliver ligeledes at afløse.

Ældste P. O. Hansen, der tidligere var bestemt at skulle afgaa med næste Emigration, overtager hans Plads.

Ovennævnte Brødres Afløsning sker paa Grund af deres daarlige Helbred.

C. G. Larsen,
Præs. over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Amerika.

Ephraim, San Pete Co., Utah, den 5te Juli 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg er Dem meget forbunden for „Skandinaviens Stjerne", som jeg en Tidlang har modtaget regelmæssig. I Betragtning af det store Antal begavede Brødre, som befinde sig inden Grænserne af Utahs evige Høje, har jeg hver Gang ventet at se noget Interessant fra Denne eller Hin, som kunde give et Slags „Livstegn" til deres Brødre, Søstre og Venner, at Mormonismen eller Evangeliet endnu er for dem, hvad den var i forrige Tider — deres Alt. Jeg har ikke glemt den Erfaring, jeg gjorde, at Vidnesbyrdene kunne aldrig blive for mange, og jeg drager deraf den Slutning, at under Zions Prøvelser ere opmuntrende Ord til de Svage og Vaklende ligesom kvægende Regn paa den af en lang Tørke smægtende Vegetation. Hvorledes har Broder N. N. det? — Er det sandt, at han er falden fra Troen eller er nær ved

det, og mange lignende Spørgsmaal af ængstelige Bekymringer, som opkomme i vore ømme Brødres og Søstres Følelser, blive gjorte især under truende eller andre ualmindelge Omstændigheder. Undskyld derfor, at jeg har troet at have gjort min Part i denne Henseende og har desuden ogsaa troet, at De gjennem „Utah-Posten" har havt Anledning til at se Lidt en Gang imellem fra min Pen.

Igaar fejrede vi her i Ephraim (og jeg formoder paa mange andre Steder i Territoriet) den amerikanske Nations Frihedsdag. Musik og Kanonskud hilsede den opgaaendd Sol, medens Friheds-Banneret udfoldede sine Striber og Stjerner for den lette Zephyr. Klokken 9 samledes Unge og Gamle i Tabernaklet, hvor Musik, Sang og Taler afvexlende underholdt de Tilstedeværende næsten i tre Timer, hvorpaa Enhver gik til sit Hjem eller til sine Venner for at deltage i andre Nydelser, som under et kjærligt Forsyns Styrelse var bleven selv de Fattigste til Del i dette udvalgte Land. Om Eftermiddagen og Aftenen morede Ungdommen sig med Dans, og jeg hverken hørte eller saa noget, som kunde give Nogen Anledning til ubehagelige Reflektioner. Det er nu et hundrede Aar siden, at den brittiske Regjering var i fuld Virksomhed med at udstede undertrykkende og tyranniske Love for Kolonisterne i Amerika, hvilket endte med Friheds-Erklæringen den 4de Juli 1776. — I dette Aar have Repræsentanterne for disse ved denne Lejlighed forenede Stater vedtaget en Lov, langt mere uretfærdig og tyrannisk end nogen af de Magtbud, som udgik fra Kong Georg og Parlamentet netop et Aarhundrede tilbage. Polands Lovforslag, dog med betydelige modererede Ændringer, blev Lov, og saaledes stemplede den sidste Kongres sig ved denne Handling som de Svages Bødler istedetfor de Undertryktes Forsvarer.

„Dersom dette Værk er af Gud, kunne I ikke forstyrre det, men er det af Mennesker, vil det bukke under," sagde en gammel Jøde, som havde mere Visdom end vor store Nations udvalgte Repræsentanter tilsammen. Tiden har vist, at Gamaliels Anskuelser vare rigtige, og det vil fremdeles vise sig i vor Tid. Om vi ikke vare saa overbeviste om Sandheden af den Aabenbaring, som ordner de ægteskabelige Forhold blandt Guds Folk, ikke for dette korte Liv alene, men for Evigheden, kunde vi vist have Grund til at se Fremtiden imøde med Ængstelse, men, som det er, glæde vi os i Nydelsen af Guds Velsignelser, saaledes som vi have arvet dem igjennem ædle Mænds Tro og Handlinger, ubekymrede om de Ugudeliges Trusler.

Jeg er bange for, at jeg allerede har gjort Beregning paa for megen Plads og vil derfor slutte for denne Gang med en kjærlig Hilsen til mine mange Venner i Skandinavien og især Brødrene fra Zion. Maa Herren krone Eders Arbejde med Velsignelser her og hisset, beder Deres i Pagten evig forbundne Broder

C. C. A. Christensen.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

den 23de og 24de Maj.

(Fortsat.)

Konferencen fortsattes Kl. 6 Eftm. Bøn af Ældste N. Nielsen.

Ældste H. K. Olsen var glad ved at kunne vidne i Forening med sine Brødre om Evangeliets Principper og dets Sandhed. Talte om Guds Riges Gjenoprettelse i disse sidste Dage. Fremsatte Verdens vildfarende Anskuelser med Hensyn til Herrens Veje og Hensigten med Menneskets Komme her paa Jorden. Vi vare ikke udsendte som „Sjælesørgerne" i Almindelighed med en vis Løn for vort Arbejde, men vi vare gangne ud uden Pung og Taske for at formane Menneskene til Omvendelse. Vi vare lig Herrens Tjenere fordum, nemlig simple og ulærde. Troen kom ved Bøn og Ydmyghed og ikke ved at undersøge med vor menneskelige Forstand.

Ældste James Hansen sagde, vi havde annammet store og herlige Lærdomme igjennem denne Konference. Vi havde ikke gaaet ud for at erholde timelig Vinding eller Anseelse, men vare kaldte fra vore Familier og Hjem for at udbrede Sandheden blandt vore Medmennesker. Frelseren gav os et følgeværdigt Exempel; der var kun én Vej til Salighed. Lad os ikke skamme os ved at bekjende Evangeliet for vore Medmennesker, men forkynde det baade i Ord og Gjerning. Træets Frugter vare Kjendetegnene paa dets Godhed. Hvad ere Frugterne af Kristendommen idag? Den tillader allehaande Laster at finde Sted iblandt sig. Lad os ikke alene være Ordets Hørere, men ogsaa dets Gjørere.

Misspræs. Larsen talte om Tegnene paa Kristi andet Komme og Verdens Ende. Som det var i Noæ Dage, saa skal det være ved Menneskens Søns Tilkommelse, de aade og drak, toge tilægte og gave tilægte og agtede ikke paa Noæ Vidnesbyrd. Vore Medmennesker se, at vi Aar efter Aar drage ud fra disse Lande og derved opfylde Profeternes Forudsigelse, men de ere ligegyldige og agte ikke paa Biblens Ord. Biblen bærer Vidnesbyrd om, at Guds Hus i de sidste Dage skal beredes paa Bjergenes Toppe, og at Folk skulle drage dertil fra alle Nationer paa Jorden. Talte om de løgnagtige Beskyldninger, som Præster og Redaktører udbredte om os. Han sagde, at han havde boet i Zion i 16 Aar, men aldrig seet et bedre og lykkeligere Folk end de Sidste Dages Hellige. Talte om den Forandring, som denne Jord skulde undergaa, da Fred og Glæde atter i Millenniet skal herske paa Jorden. „Salige ere de Sagtmodige i Herren, thi de skulle arve Jorden." Det er ligemeget, hvad Verdens Vise sige i denne Dag om, at vi alene kunne frelses ved Naaden, men Dagen vil komme, da de ville faa at se, at Enhver vil blive dømt efter sine Gjerninger, gjorte i dette Liv. Formanede til at efterleve Visdomsordet og afstaa fra alle fordærvelige Vaner og Skikke. Talte om Israels Indsamling og Zions Forløsning, og at Dagen skal komme, da Herren vil indsamle sine Børn fra alle Jordens fire Hjørner, fra Øerne i Havet og fra Nordenland. Glædede sig ved vore engelske Brødres Nærværelse iblandt os. Uagtet de ikke kunde tale til os i vort

Modersmaal, bragte de en god og belærende Aand med sig. Sluttede med at ønske Herrens Velsignelse over hans Tjenere, hans Hellige og alle gode Mænd paa den ganske Jord.

Præs. Carstensen gjorde nogle gode Slutningsbemærkninger og sagde, det var sandsynligvis den sidste Konference, han denne Gang overværede her i Danmark. Takkede sine Medarbejdere for deres gode Bistand, var Sangkoret meget forbunden for dets Præstationer og takkede de Hellige for deres Opmærksomhed.

Konferencen sluttedes énstemmig til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præs. Carstensen.

H. K. Olsen,
Skriver.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“.)

(Fortsat).

Den 27de December viste atter en Befuldmægtiget fra de Forenede Stater sig i Nauvoo for at opsøge de Tolv og Andre. Han tillodes at gjennemsøge enhver Del af Templet, og efterat have seet dette og Staden fra Taarnet, udtrykte han sin Tilfredsstillelse med, hvad han saa. Han maatte saaledes tage bort uden at have fundet Gjenstanden for sin Søgen, da de, efter hvem han søgte, fra tidligere Erfaring vidste, at den letteste og heldigste Maade for at sikre sig selv overfor disse Embedsmænds Overgreb — hvis hele Formaal gik ud paa at overvælde og straffe de Hellige uden i mindste Maade at have Grund til at fremføre nogen Anklage imod dem — var at undgaa deres Efterstræbelser.“

Guvernør Ford skrev den 4de Januar 1846 et langt Brev til Sheriff Backenstos, i hvilket han frabad sig enhver Beskyldning for at have foranlediget det sidste Forsøg paa at arrestere Kirkens Autoriteter i Nauvoo, eller for at have været Medhjælper deri ved at stille Tropper til Marskalens Disposition. Han tilkjendegav tillige, at det var en Regjeringsaffære, i hvilken han ikke havde taget nogen officiel Del, og at han havde afslaaet Marskalens Forlangende om at stille Tropper til hans Raadighed. Han ytrede sin Tro paa, at Regjeringen vilde forebygge de Helliges Bortflyttelse til Klippebjergene, da de isaafald sikkerligen vilde „forene sig med Britterne“ og foraarsage de Forenede Stater mere Besvær end nogensinde. Han overvejede, hvad Resultatet vilde blive, om de Hellige bleve bragte i Kollision med Regjeringen, og ansaa det for rimelig, at Kirkens Ledere vilde blive adskilte fra Folket og blive Flygtninge paa Jorden eller ogsaa blive nødsagede til at underkaste sig Forhør paa deres Anklager.

Det var ikke meget at forundres over, at Guvernøren ikke „billigede“ en Bevægelse, der endte paa en saa løjerlig Maade, som Tilfældet var med Forsøget i at arrestere Præsident Young. Han (Guvernøren) havde vist i alle sine Handlinger imod de Hellige, at han var en nedrig Hykler, der ikke besad den ringeste Agtelse for Retfærdighed, men var en karakterløs Mand, uskikket til endog at indehave det ringeste offentlige Embede. De Hellige vare ikke bange for at underkaste sig Forhør, grundet paa Anklager for Bedrageri eller nogen anden Forbrydelse, som maatte bringes imod dem,

hvis de blot kunde blive forsikrede om, at deres Liv ikke vilde blive udsat for Fare, eller erholde Sikkerhed for ikke at blive myrdede paa samme Maade som Joseph og Hyrum Smith, da de vare under Forhør; men efter Guvernørens Forræderi ved hin Lejlighed kunde de ikke længer stole paa hans Løfter.

Den 20de Januar 1846 udstedte Kirkens Højraad i Nauvoo et Cirkulære til Kirkens Medlemmer i Almindelighed og Andre, hvilket tilkjendegav Autoriteternes Bestemmelse om at udsende et Kompagni unge, haardføre Mænd som Pionérer tidlig i Marts Maaned forat gaa imod Vest og udfinde et Sted i en eller anden Dal blandt Klippebjergenes Regioner, hvor de kunde saa og høste, bygge Huse og berede sig til Modtagelsen af deres Familier, der da skulde tage afsted saa tidlig paa Foraaret, som Græsset var tilstrækkelig nok udvoxet til at kunne tjene deres medtagne Heste og Kvæg til Føde. Det Sted, de skulde udvælge, vilde blive gjort til Hvilested for de Hellige, indtil et varigt Sted nærmere kunde blive bestemt. Den Angivelse, som var bleven gjort i Henseende til, at de Hellige vare blevne fjernede fra deres Land og vare utilfredse med de Forenede Staters Regjeringsform, blev modbevist; og det blev kundgjort, at „om der skulde opstaa Fjendtligheder mellem de Forenede Staters Regjering og nogen anden Magt, angaaende den retlige Besiddelse af Territoriet Oregon, ville vi strax hjælpe de Forenede Staters Regjering til Besiddelse af dette Land. Det er fra et geografisk Standpunkt vort, og ingen anden Magt har Ret til at herske der; om vor Tjeneste bliver forlangt til at forebygge dette, vil samme med Glæde blive ydet overensstemmende med vor Evne."

De Helliges Villighed i at holde fast ved Landets Love og at efterkomme Regjeringsembedsmændenes Opfordring i at bistaa de Forenede Stater, blev snart sat paa Prøve, som senere vil blive paavist. Paa den Tid blev der anlagt Kolonier i Oregon af de Forenede Stater, og det antoges for sandsynlig, at Regjeringen vilde anlægge en Fæstningslinie fra Missouri Floden til disse Settlementer. I Tilfælde af at dette skulde blive gjort, haabede de Hellige at faa dette Arbejde at udføre, da de rimeligvis vilde være bosiddende i denne Egn, og de som Følge heraf vilde kunne udføre dette Arbejde bedre end Andre; Betalingen for deres Arbejde vilde saaledes afhjælpe deres Fornødenheder. Den Forvovenhed, som blev udvist af de Hellige ved paa denne Aarstid at foretage en Rejse i Ørken paa henved tusind Mil til en Egn udelukkende beboet af Vilde, kunde ene og alene hidrøre fra en ubetinget Tro paa Gud. Vi kunne ikke tilbageholde en Følelse af Ærbødighed for hine Mænd, naar vi overveje deres Handlinger. De stolede fuldstændig paa Gud, thi deres Transportmidler vare af den Beskaffenhed, at de ikke kunde tage et meget stort Forraad af Levnetsmidler med sig, og hvilken menneskelig Sikkerhed havde de for, at de vilde være istand til at avle Korn i deres nye og fredelige Hjem, inden deres eget medtagne Forraad var opsluppet? De havde ingen personlig Erfaring at støtte sig til; de, der vare mest bekjendte med Egnene i Klippebjergene, holdt stærkest paa, at Korn ikke kunde dyrkes der. Disse kjække Mænd og Kvinder vidste fuldt vel, at dette Foretagende vilde blive rigt paa Farer, men de besade ubetinget Tro paa Gud, og de stolede paa, at Han vilde befri dem.

Det blev bestemt, at disse, som vare istand til at tage afsted, og som havde det Nødvendige til Rejsen, skulde gjøre det saa tidlig som mulig, og en Komité blev nedsat til at varetage de Helliges

Ejendomme, bestaaende af følgende Brødre: A. W. Bobbitt, Jos. L. Heywood, John S. Fullmer, Henry W. Miller og John M. Bernhisel. Saa snart som Ejendommene kunde blive solgte, bleve de saaledes erholdte Midler anvendte til at udhjælpe dem, som af Mangel paa Udrustning til Rejsen ellers maatte være forblevne tilbage.

(Forts.)

Blandinger.

Handlinger tale mere tydlig end Ord; de ere Prøver paa Karakteren. Lig Frugten paa Træet, vise de Menneskets Natur, medens Motivet, lig Træets Saft, er skjult for vort Blik.

Hengivenhed kan neppe blive udøvet og kan visselig neppe længe vedvare, medmindre den er grundet paa Agtelse.

Næst den Behagelighed at have en Ven, hvem Du kunde stole paa, er at have en Ven, som vil stole paa Dig.

Der er et kort Skridt fra Beskedenhed til Ydmyghed, men et endnu kortere fra Forfængelighed til Daarskab.

Godt Humør er det Baand, der binder Venskab til Kjærlighed.

Ordsprog ere Erfaringens Børn.

Den, der venter at gjøre en hel Del paa én Gang, vil aldrig gjøre Noget. — Dr. Johnson.

Verden forbruger 259,000,000 Pund The og 718,000,000 Pund Kaffe hvert Aar. Kina producerer næsten al Theen og Brasilien næsten al Kaffen.

Louisiana-Stormfloden har foraarsaget Skade for ikke mindre end 70,000 Mennesker, de oversvømmede Distrikter i Staterne Louisiana, Missisippi og Arkansas udgjøre et Areal af omtrent 12,565,000 Akres Land. (Fra „W. E.")

Stor amerikansk Skandale. Fra New York telegraferes der, at den højt ansete Prædikant Henry Ward Beecher, som næsten har gaaet og gjældt for en Helgen, er bleven indblandet i en skandaløs Proces. En Person ved Navn Theodore Tilton beskylder nemlig Beecher for at have forført Fru Tilton. Denne Forbindelse, som varede fra 1868—70, blev i den Tid af Fru Tilton ikke betragtet som brødefuld eller moralsk urigtig, i den Grad havde Beecher som Præst forstaaet at besejre hendes religiøse Skrupler. Tilton paaberaaber sig en Mængde angerfulde Breve fra Fru Tilton. Pastor Beecher har i de offentlige Blade indrykket en Erklæring, hvori han bestemt benægter, at der i hans Forhold til Fru Tilton har været Noget, som kunde plette denne kristelige Kvindes Hæder og Renhed. Som man kan tænke sig, er hele New York stærkt optaget af denne Skandale.

En dyr Salmebog. Paa en Bogauktion i London solgtes forleden Dag en Salmebog, der skal have tilhørt Dronning Elisabeth, og som indeholdt omtrent 20 Sider skrevne paa Velin og paa den indre Side af Bindet to Miniaturer, af hvilke det ene var et Portræt af Elisabeth. Prisen for denne Bog var 3000 Rd.

Stor Ildebrand i Chikago. I Chikago udbrød der for kort Tid siden en stor Ildebrand, som strakte sig over flere af Byens Kvarterer. Den udbrød, hvor Gaden Nr. 12 og Harrisonsgade krydse hinanden, udbredte sig til Kakegade og ødelagde Baptistkirken, Posthuset og fire Hoteller. Mange Huse bleve sprængte i Luften, men uden Nytte. Ilden, der begyndte om Eftermiddagen Kl. 5, varede til den næste Dags Eftermiddag, da det endelig lykkedes at blive Herre over den ved Gaden Vanburhn. Over 20 Huskvarterer ødelagdes og 4 Brandfolk omkom.

Brand i Skanør. Ifølge Sydsv. Dagbl. er en Trediedel af Byen Skanør lagt i Aske som Følge af et Lynnedslag. Der brændte ialt 30 større og mindre Bygninger, af hvilke omtrent en Trediedel var forsikret.

Pennsylvanien er bleven haardt hjemsøgt af en Orkan og Stormflod. Pittburgs Omegn i en Omkreds af 25 Mil er ligeledes oversvømmet. Endel af Hovedstaden er skaanet, men Forstæderne ere fuldstændig ødelagte. Alleghany er blevet haardest hjemsøgt. Vandet steg til en Højde af 20 Fod. Over 200 Personer ere druknede. Orkanen har ogsaa strakt sig over Ohio og Kentucky, overalt udbredende Ødelæggelse paa sin Vej.

Den 16de Juni afgik ved Døden i Salt Lake City Anna Christiana, Eric Osells Hustru, i en Alder af 28 Aar.

Afdøde var født den 17de September 1846 i Helsingborg, Sverig, blev allerede Medlem af Kirken, da hun var 10 Aar gammel, og emigrerede til Utah i 1866. Hun døde som en sand Sidste Dages Hellig. (D. N.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 23. *Den 1. September 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. Brigham Young,

afholdt i 3die Wards Forsamlingshus, Salt Lake City, den 21de Juni 1874.

(Fra «Deseret News».)

(Fortsat.)

Vi ville nu gaa videre. I kjende det Historiske ved vor Bortdragen fra Nauvoo. Jeg ønsker at gjøre de Sidste Dages Hellige et Spørgsmaal: Tale de alvorlig og mene de, hvad de sige, naar de fortælle, de tro, at Br. Brigham Young er Profeten Joseph Smiths lovlige Eftertræder? Vi tro paa Profeten Joseph Smith; han beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod, følgelig kunne vi nu mere sikkert tro paa ham, end om han fremdeles havde levet. Da han endnu levede, var hans Vidnesbyrd ikke saaledes bekræftet, som det er nu. Men er Broder Brigham Broder Josephs lovlige Efterfølger? Dette Folk, kaldet Sidste Dages Hellige, vise ved sine Handlinger og sine Afstemninger, at de tro, han er. Godt, vi ville tilstaa denne Virkelighed. Jeg har Lidt at sige og vil gaa tilbage til forrige Dage og paavise det Individs Pligter, som leder Guds Kirke paa Jorden.

I enhver Tidsalder, som vi have nogen Kundskab om, at der har været et Folk paa Jorden, som Gud har anerkjendt for sit, har han uforanderligen ledet det i saavel aandelige som timelige Ting. Dette Anliggende blev drøftet Aar efter Aar i Josephs Dage. De to første Biskoper i Kirken — Edward Partridge var den første, med hvilken jeg var vel bekjendt, og Newel K. Whitney var den anden — bestrede Sømmeligheden af, at Joseph skulde have noget at gjøre med timelige Ting. Joseph vilde derfor bevise dem, hvorledes det egentlig forholdt sig hermed og fremtog Skriften for at vise dem, at det ikke kunde være anderledes, og at det var umulig for Herren at lede Folket,

uden han ogsaa ledede dem i deres timelige Anliggender. Det Første, man udfører, efterat have troet, er en timelig Handling. Efterat jeg hører Evangeliet prædikes og tror det, gaar jeg ned i Daabens Vande, hvilket er en timelig Handling; det er en Handling, som angaar min Villie og mit Legeme. Jeg vil, at mit Legeme skal gaa ned i Vandet og blive nedsænket til mine Synders Forladelse, følgelig maa jeg gaa til den Ældste, der har lært mig Evangeliet — den aandelige Del af Riget — og henvende mig til ham, forat den timelige Ordinance kan blive udført, og han maa gjøre det; idet han har undervist Vedkommende i Evangeliets første Principer, udfører han Handlingen, og I ville finde gjennem hele Livet og i alle Tilfælde, at den, der er sat til at lede de aandelige Anliggender i Guds Rige, ogsaa maa lede de timelige, thi det kan ikke være anderledes. Jeg siger dette til Eder, fordi der er Nogle, som tænke: „Brigham burde ikke have med de timelige Anliggender at gjøre." De sagde det Samme til Joseph, og de sage saa meget derom, at jeg gik til Templet i Kirtland og opfordrede de Mænd, der vare tvivlraadige i saa Henseende, om at bevise eller frembringe et eneste Exempel, hvor Gud ikke ogsaa tilkjendegav sin Villie angaaende timelige Ting, naarsomhelst han har kundgjort sin Villie til Menneskens Børn, om at oprette sit Rige paa Jorden. De bleve altid slagne af Marken, de kunde Intet sige herimod. Der var William Mc. Lellin, John F. Boynton og Lyman Johnson, som hørte til de Tolv, Frederik G. Williams, Josephs anden Raadgiver, og to Trediedele af Højraadet alle talende om dette, og jeg gik ind i Templet og opfordrede dem til at vise, hvor Herren, naar han har forlenet en Mand Magten til at lede de aandelige Anliggender, at han saa ikke ogsaa paa samme Tid har givet ham Rettighed til at styre de timelige? Men de kunde ikke. Jeg sagde dem, de kunde ikke drage Linien mellem det Aandelige og Timelige. Alle Ting bleve først skabte aandelig og derpaa timelig. Alt i Aandeverden var fremstillet, som vi se det nu, og denne timelige Jord var synlig for os. Vi vare i Aandeverden og kom her i denne Tid, som er et Tidsrum af Evigheden, hvilket atter kun er en Forandring af Tid og Aarstider, afpassede til forandrede Væsner. Den er i Evigheden, og vi ere netop ligesaa meget i Evigheden nu, som vi ville blive Millioner af Aar herefter. Men Tiden er afmaalt til bestemte Væsner, er foranderlig og kaldes timelig, medens det Virkelige er, at Alt er aandelig i Begyndelsen, derpaa timelig, saa aandelig igjen og gjort udødelig, følgelig kunne I ikke adskille disse Ting. Jeg siger dette til Overvejelse for dem, som tro, der er en Forskjel paa timelige og aandelige Ting. Jeg siger ikke, der er nogen Saadanne her tilstede, thi jeg véd det ikke.

Vi komme nu til vor nærværende Stilling. I kjende den forbigangne. De Børn, der ere fødte i denne Stad eller i dette Territorium, vide, hvad de kunne erindre, og mange af dem ere gamle nok til at kunne overveje og kunne se og forstaa en hel Del Ting; men de ældre vide, at dette Folk ere gaaede saa vidt, som de kunne gaa uden at reformere sig. Enhver, der besidder en Del af Aanden, véd dette. Jeg vil nu sige mine Brødre og Søstre, at medens vi laa i Vinterkvarter i Florentz, Nebraska, gav Herren mig en Aabenbaring. Han aabnede mit Sind og viste mig Organisationen af Guds Rige som en enig, samvirkende Familie, om hvilket jeg talte til mine Brødre. Jeg lod enkelte Bemærkninger hist og her falde derom, snart til min

første Raadgiver, snart til min anden og de tolv Apostle, men med Undtagelse af en eller to af de Tolv, lod Ingen sig paavirke deraf. De troede ganske vist, det vilde komme, men kun efter en gradvis Udvikling, hvortil jeg sagde: „Hvorfor ikke nu?" Hvis jeg havde havt Millioner, da vi kom til denne Dal, og bygget, hvad vi nu kalde „The old Fort", vilde jeg have givet det, om Folket dengang havde været beredt til at modtage Guds Rige overensstemmende med det Mønster, der var givet Enoch. Men de lode sig ikke paavirke. En sagde: „Jeg vil til Kalifornien," en Anden: „Jeg vil søge efter Guld", kort sagt, den Ene vilde dette, den Anden hint, og Nogle søgte at bruge sin Indflydelse til at overtale Andre at gaa til Kalifornien. De sagde: „I kunne ikke opholde Eder her, I kunne ikke frembringe Noget, det er for koldt, for frysende, disse Bjerge ere ikke til at bo i, dette er ikke et Sted for hvide Folk, lad os gaa til Kalifornien og skaffe os noget Guld", etc.

Jeg vil nu fortælle en Drøm, jeg havde, som jeg tror vil være ligesaa anvendelig paa Folket idag — den 21de Juni 1874 — som da jeg havde den. Der var saa Mange, som gik til Kalifornien, og som gik hid og did og ikke vidste, hvad de selv ønskede; jeg sagde imidlertid: „Bliv her, vi kunne skaffe os Føde her, jeg véd, det er et godt Land for Kvæg- og Faaravl og et ligesaa godt Land for Silkeproduktionen som noget Land i Verden, og vi ville frembringe den bedste Hvede." Der staar en Mand — Burr Frost, og der er Truman O. Angell, som vare nærværende ved hin Lejlighed. Jeg sagde: „Vi kunne frembringe Alt, hvad vi behøve her, gaa ikke bort, tab ikke Modet." Det var da Pionérerne kom, det næste Aar var det altid og bestandig Kalifornien. „Nej," sagde jeg, „bliv her." Efter megen Tænken og Overvejelse og en god Del Bøn og Ængstelse med Hensyn til om Folket vilde blive sparet efter al den megen Møje og Besvær, vi maatte gjennemgaa ved at blive drevne ud i Ørkenen, havde jeg en Drøm en Nat i det andet Aar efterat vi vare komne ind her. Kaptejn Brown var gaaen op til Weber for at kjøbe et lille Sted, tilhørende Miles Goodyear. Miles Goodyear havde nogle faa Gjeder, og jeg havde nogle Faar, som jeg havde drevet ind i Dalen, og jeg ønskede at have nogle Gjeder til at gaa iblandt Faarene. Jeg havde seet Kaptejn Brown og talt til ham om Gjederne, og han sagde, jeg kunde tage dem. Det var netop paa den Tid, jeg havde denne Drøm, som jeg nu vil fortælle. Jeg syntes at have taget bort og var kommen forbi „The Hot Springs", som er beliggende omtrent fire Mil nord for denne Stad. Jeg var tagen afsted efter mine Gjeder. Da jeg netop var gaaen rundt en fremstaaende Klippe og var kommen en halv eng. Mil hinsides „The Springs", hvem skulde jeg saa møde uden Broder Joseph Smith. Han havde en Vogn med kun løse Bund-Brædder, Telt og tilhørende Lejr-Ekviperings-Gjenstande. Der var Nogen, der sad paa Vognen og kjørte Hestene. Bag Vognen saa jeg en hel Flok Faar. Jeg hørte deres Brægen og bemærkede nogle Gjeder iblandt dem. Jeg saa paa dem og tænkte: „Det er besynderlig, Broder Jesephs har været henne hos Kaptejn Brown og faaet mine Gjeder." Der var nogle Mænd til at drive Faarene, og nogle af Faarene saa ud til at være tre og en halv Fod høje med stor, smuk, hvid Uld, og de saa yndige og rene ud; andre vare af middelmaadig Størrelse, rene og hvide; i Virkeligheden var der Faar af enhver

Størrelse med pæn, ren, hvid Uld. Jeg saa derpaa nogle, som vare mørke og spraglede af enhver Størrelse, Kulør og Slags, deres Uld var smudsig og uren, og de saa ud til at være af en mer underordnet Race; nogle af disse vare af en betydelig Størrelse, dog ikke saa store som nogen af de store, smukke, hvide Faar, tilsammentagne udgjorde de en uhyre Mængde af enhver Størrelse og Slags, og Gjeder ligeledes af enhver Størrelse, Kulør og Slags vare blandede imellem dem. Joseph standsede Vognen, og Faarene vedbleve at komme frem, indtil de udgjorde en uhyre Hjord. Jeg saa ind i Josephs Øje og lo, som jeg saa mangen Gang tidligere havde gjort, medens han levede, over en eller anden ubetydelig Ting, og jeg sagde: „Broder Joseph, De har faaet den mest brogede Faareflok, jeg nogensinde har seet, hvad vil De gjøre med dem, hvad i al Verden ere de til?" Joseph saa listig paa mig og sagde: „De ere alle gode, enhver paa sit Sted." Da jeg vaagnede om Morgenen, fandt jeg ingen Fejl ved dem, som ønskede at gaa til Kalifornien; jeg sagde: „Om de ønske at gaa, lad dem saa gaa, og vi ville gjøre Alt for at frelse dem; jeg har ikke mer Fejl at finde, Faarene og Gjederne ville løbe sammen, men Joseph siger: „Enhver er god paa sit Sted."

Dette er netop anvendelig paa, hvad vi ere ifærd med at udføre for nærværende Tid. Vi søge at bringe Folket sammen i den Orden, som Herren aabenbarede Enoch, hvilken vil blive adlydt og opholdt i de sidste Dage forat gjenløse og ophygge Zion; dette er netop den Orden, som vil gjøre det, denne og ingen anden. Vi søge at organisere de Sidste Dages Hellige i denne Orden; men jeg ønsker at sige Eder, mine Brødre og Søstre, at jeg er ikke kommen her forat sige, I maa enten slutte Eder til denne Orden, eller ogsaa udelukke vi Eder af Kirken, eller enten maa I forene Eder med os i denne Orden, ellers ville I blive betragtede som Apostater; aldeles ikke, det er ikke vor Mening, de Hellige ere ikke beredte til at se Alt paa én Gang. De maa lære lidt efter lidt og gaa gradvis fremad. Siden vi begyndte at organisere i St. George, har jeg ikke havt nogen Følelse i mit Hjerte uden at sige dem, som ikke kunne forstaa denne Orden: Søg at leve Eders Religion, faa Herrens Aand og behold den; ydmyge Eder for Herren, at I kunne faa hans Aand, bed Faderen i Jesu Navn om at aabne Eders Sind, saa at I maa komme til at forstaa Tingene, som de ere, og I ville komme til Kundskab om det Rette. Og jeg siger til alle dem, som ønske at antage Ordenen, kommer frem, og vi ville organisere Eder; vi ville gjøre det Bedste, vi formaa, for Eder. Det er sandt, at Nogle, som ere i Ordenen, tale meget taabelig til dem, som endnu ikke ere tilbøjelige til at slutte sig til den; de tillade sig at bruge upassende Udtryk ligeoverfor dem, hvilket er aldeles urigtig. De ere ikke blevne tilsagte noget Saadant, ejheller behøves det, thi det vil ikke bringe det allermindste Godt. Vi maa vise vore Brødre, at vi føre et mere helligt Liv, end vi hidindtil have gjort. Jeg vil sige Eder, som ønske at organiseres i denne Orden, vi ville ikke tage en eneste Cent fra Eder, men derimod vil Herren, hvis I lyde mit Raad, give Eder Rigdom og Ære. Som vi have sagt fra Begyndelsen, sige vi nu, vi ønske ikke Eders Ejendomme, Eders Guld eller Sølv, men kun Eders Tid. Vi ønske at lede de Sidste Dages Helliges Tid, saa at vi kunne vise dem, at vi kunne komme i Guds Orden, og at vi ville blive det Folk, som Herren har

sagt med Hensyn til timelige Ting. Idet Herren taler om de Sidste Dages Hellige, siger han: „Jeg vil gjøre Dig til det rigeste Folk paa Jorden," og han kan gjøre det, hvis vi selv ønske det. Det er Folkets Tid, vi ønske at leve.

(Forts.)

Kristenhedens Frafald.

Af Ældste P. C. Geertsen.

Uagtet alle Sekter i Kristenheden fuldt vel vide, at Kristus aldrig lærte mere end én Lære og ikke oprettede og anerkjendte mere end ét Samfund som sin Kirke, saa ere de dog blevne enige i, hvor modstridende deres Grundsætninger end synes at være, at erkjende Alle, som med Munden bekjende Kristum, for at være hans Disciple. Det gjør Intet, hvor fordærvede de ere, eller hvor langt de ere afvegne fra den Lære, som er nedskreven i det nye Testamentes Bøger, Alt bliver udgivet for Kristendom og dyrket med største Højtidelighed; ja, der gives endog Exempel paa, at det, som af Paulus og Profeterne er kaldet for Djævles Lærdomme, er anseet som det Allerhelligste og mest Ophøjede i den faldne Kristenhed.

Vi ville her ved en kort Betragtning af Profetierne i det gamle og nye Testamente fremstille for vore Læsere nogle Spaadomme, hvis efterfølgende Historie paa det Utvetydigste tilkjendegiver, at Kristi Kirke ikke har existeret paa den østlige Halvkugle siden det første Aarhundrede.

Jesus sagde: „Mener ikke, at jeg er kommen for at opløse Loven eller Profeterne, jeg er ikke kommen for at opløse, men at fuldkomme; thi sandelig siger jeg Eder: Indtil Himlen og Jorden forgaa, skal end ikke én Bogstav eller Tøddel forgaa af Loven, førend de Ting ske allesammen." Hvo kan bekjende Tro paa Kristum og da til samme Tid tvivle paa Opfyldelsen af de Ting, som ere forudsagte i de hellige Skrifter. Ingen Andre end dem, som ved et hykkelsk Sind og Bedrageri ville skjule deres eget Frafald og Fordærvelse. Den Oprigtige vil erkjende Sandheden, om han endog finder, at den udelukker ham fra de hellige Privilegier, som han har haabet paa, han vil med hellig Ærefrygt bøje sig for Sandhøden, vende om og gaa ind af Døren til den Sti, hvor Jesu Faar findes; thi Tro paa Jesus er en levende Forvisning, at Alt, hvad der er talet, skal opfyldes. I det Haab, at disse Linier maa falde mange Sandhedssøgende i Hænderne og være dem et Middel til at se Lyset, som nu skinner i Mørket, ville vi begive os ind paa den udstrakte Mark og søge efter den kostbare Perle: Guds Rige eller Kirke.

Hvo kan læse Eph. 4 Kap. uden at blive overbevist om, at Kristi Kirke med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, hvilke alle kun udgjøre ét Legeme, ikke anerkjendte mere end én Tro og én Daab, og at de omtalte Embedsmænd skulde forblive i Kirken, indtil Alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns

Erkjendelse osv., og 1 Cor. 12 Kap. vil overbevise os om, at hvis de borttages, vil Menigheden ophøre at existere, thi 19de Vers siger: „Dersom de alle vare ét Lem, hvor blev da Legemet," og 28de Vers: „Gud har sat i Menigheden først Apostle, for det andet Profeter, for det tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe til at styre, til at tale adskillige Tungemaal." Disse vare Embedsmændene med de forskjellige Gaver; og Menighedens Medlemmer, hvad enten de vare Jøder eller Grækere, Trælle eller Fri, vare alle døbte ved én Aand til at være ét Legeme (Vers 13), og i 1 Kap. af samme Brev 10, 12, 13 Vers siger Paulus: „Jeg formaner Eder, Brødre, ved vor Herres Jesu Kristi Navn, at I alle føre den samme Tale og at der ikke maa findes Splidagtigheder iblandt Eder, men at I skulle være forenede i det samme Sind og i den samme Mening. Jeg mener nemlig, at Enhver af Eder siger: Jeg er Pauli, eller: „Jeg er Apollos, eller: Jeg er Kephæ, eller: Jeg er Kristi. Er da Kristus delt?"

Kjære Læser: hvorledes kan Nogen læse disse Lærdomme af en Mand, der erklærer, at han ikke havde annammet sin Lære af noget Menneske, ejheller ved noget Menneske, men ved Jesu Kristi Aabenbarelse, og som udtaler en Forbandelse over enhver, der prædiker Evangeliet anderledes, end han prædikede det (se Gal. 1; 7, 8, 9), uden at bemærke Afvigelsen. Vi se Folket inddelt i forskjellige Sekter, benævnede efter Navnet af deres Stiftere: Lutheranere, Grundtvigianere, Svedenborgianere, Kalvinister, Methodister, Baptister osv., alle under Navnet Kristne, udsendende deres Missionærer til Hedningene for at omvende dem til deres Tro, og naar de have gjort nogen Tilhængre, gjøre de et Helvedes Barn af dem, værre, end de vare før. Thi naar deres Kristendom er indført, da bliver dernæst deres Hore- og Drikkehuse oprettede; og Kristus siger: „Hvert Træ kjendes paa dets Frugter"; man kan ikke sanke Vindruer af Torne.

Efterdi Kristus aldrig har været delt eller Legemet adskilt i Partier, saa er det ikke underlig, at disse ere Frugterne i den selvlavede Kristenhed, og uagtet vi med Sorg maa beskue disse Ting, saa ere de dog Fakta, som vise sig for det forskende Sind. De Kristne, der have indseet det Uholdbare i deres Systemer og Splidagtigheden, som findes iblandt dem, have søgt at berolige sig selv ved den Tanke, at Gud skulde tage de bedste af alle Sekter, naar de kom til Himlen, og der forene dem til Et. Men hvor maa vi ikke forbauses, naar vi se, at de mest Ivrige i de forskjellige Samfund ere de, som ere mest rede til at fordømme sine Modstandere, der til Gjengjæld fælde den samme Dom. Kunne vi for et Øjeblik antage, at disse, ved blot at aflægge Legemet, vilde blive forenede i Aandernes Verden? Kjære Læser, en kort Rejse didhen vilde overbevise Dig om det Modsatte, og Du vilde, lig den rige Mand, ønske at En eller Anden maa blive sendt for at advare dine Brødre; men Jesus siger: „De have Moses og Profeterne, om de ikke tro dem, vilde de ikke tro, om Nogen opstod fra de Døde." Derfor ville vi undersøge, om det i Himlens Raadslutning var bestemt, at Kristi Kirke skulde tages bort fra Jorden og blive efterfulgt af en falsk og fordærvelig Kirke — al Jordens Hore.

Vi ville begynde med Pauli andet Brev til Thess. 2, 1—4. „Men vi bede Eder, Brødre, angaaende vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse og vor Forsamling til ham, at I ikke snarligen lade

Eder forvilde i Sindet, hverken ved nogen Aand eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som var Kristi Dag forhaanden. Lader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme, og det Syndens Menneske aabenbares Fordærvelsens Søn; han som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud og Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel som en Gud og udgiver sig for at være en Gud." Af Ovenstaaende fremgaar det, at Paulus tilfulde forstod, at Kirken skulde falde og Fordærvelsens Søn blive ophøjet over Alt, ja endog sætte sig i Guds Tempel som en Gud; men her begynder Menneskenes Tro at prøves, og de begynde at gaa irette med Gud, sigende: „Kan det være mulig, at Gud har forkastet os med al vor Gudsdyrkelse, vore Kirker og Præster, vi, som bekjende at tro paa Gud og hans Søn Jesus og den Hellig-Aand. Nej, I Siste Dages Hellige maa være Bedragere, og I maa misforstaa Pauli Ord."

Hvorfor skulde Gud tillade saa mange Mennesker at blive forkastede? Læs 10, 11 Vers: „Fordi de ikke annammede Sandheds-Kjærlighed til deres Frelse, derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle tro Løgnen." Her er altsaa Grunden, hvorfor Gud har tilladt Vildfarelserne at blive mangfoldige paa Jorden. Det vilde maaske være af Interesse, om Læseren vilde behage at slaa op i det 11te Kap. af Pauli Brev til de Romere. Her finde vi Kristi Kirke fremstillet ved et Træ med dets forskjellige Grene og Jesus som Træets Rod; tillige finde vi, at Jøderne, som ifølge Forjættelserne til Fædrene vare de ejendommelige Grene, bleve afhugne, og Hedningene indpodede i deres Sted; „men," siger Paulus, „Du staar ved Troen; vær ikke overmodig, men frygt; thi sparede Gud ikke de naturlige Grene, skal han maaske ej heller spare Dig. Se derfor Guds Godhed og Strenghed; Strengheden mod dem, som ere faldne, men Godheden mod Dig, om Du bliver ved i Godheden; ellers skal ogsaa Du afhugges."

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Emigranternes Afreise.

Vore sidste Emigranter for i Aar indskibede sig under de heldigste Auspicier den 27de August paa Dampskibet „Cato", der dog først afgik herfra tidlig om Morgenen den 28de. De Emigrerendes Antal var denne Gang kun 214 foruden 4 hjemvendende Missionærer, nemlig: N. P. Lindeløf, Leder af Kompagniet, Andrew Nilson, John F. Oblad og C. S. Winge. Det var os en Glæde at være tilstede ved vore Søskendes Afrejse, der var begunstiget af det heldigste Vejr. Det er bekjendt, at

man ikke ser mere glade og tilfredse Udvandrere end de saakaldte „Mormoner". Dette viste sig nu ogsaa denne Gang. Med Fryd og Glæde indskibede de sig, og med muntre Sange droge de bort. Det vækker de Udenforstaaendes Forundring og Forbauselse at se disse mange glædestraalende Ansigter, og uvilkaarlig komme Mange til at udbryde: „Det er dog forunderlig med disse Mormoner, altid glade og tilfredse, selv naar de forlade deres Fødeland! Hvad kan være Grunden til denne lykkelige Tilstand? Hvad bevirker den? I Sandhed, disse Mormoner ere nogle besynderlige Folk!" Disse og mange lignende Spørgsmaal og Udraab gjøres af Udenforstaaende ved slige Lejligheder. Kan man undre sig over, at de fremkomme med slige Ytringer? Nej, ganske vist ikke. Efter de „Kristnes" taabelige og indskrænkede Begreber skal man forat være en sand „Kristen" med ét Ord sagt være et „Hængehoved". Det tillades ikke, at man deltager i nogen Slags Fornøjelser, man maa afstaa fra disse Ting, det sømmer sig ikke for en god „Kristen" at være munter og overgiven, nej, jo mere mørk og alvorlig, desto bedre, og jo længre Ansigt man kan vise, desto større „Kristen" er man. Nej, vi hylde aldeles ikke noget Saadant. Vi have ikke nogen saadanne urimelige og ufornuftige Lærdomme. Vi ønske Alle at være glade, lykkelige og tilfredse. Evangeliet, som vi have annammet, bringer Enhver, der efterlever dets Principer, en Glæde og Tilfredshed, som Udenforstaaende ikke ere i Besiddelse af, af hvilken Grund de ikke kunne fatte de Sidste Dages Helliges glade og muntre Sind.

Evangeliet prædikes i disse Lande Aar efter Aar, Israels Ældster gaa ud og forkynde den glade Tidende, og de faa Oprigtige, som have annammet Sandheden, gaa aarligen ud fra disse og andre Lande og indsamles til det Sted, som Herren har beredt for sit Folk i de sidste Dage, og opfylde derved Profetierne, der sige: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdighed i Hu." Dog se vi, det er forholdsvis kun en ringe Del af Befolkningen i disse Lande, som efterkomme denne Herrens Befaling og vise Lydighed til Evangeliet. Vi vente imidlertid ikke anderledes, det har altid vist sig, at naar det sande Evangelium er bleven prædiket for Menneskene, er det altid bleven forkastet af den store Mængde, kun en ringe Del have annammet det og bleven velsignet.

De hjemvendende Missionærer have været stræbsomme i at udbrede Evangeliet og bibringe sine Medmennesker Lys og Kundskab, for hvilket gode Arbejde vi takke dem og bede Herren maa velsigne dem i Fremtiden for deres Bestræbelser i at fremme hans Værk paa Jorden. Ligeledes nedbede vi Herrens Velsignelse over de bortdragende Hellige og ønske, at de maa naa lykkelig og vel deres Bestemmelsessted. Vi føle os ligeledes forpligtede til offentlig at bevise de kjøbenhavnske Politi-Myndigheder vor Erkjendtlighed for deres velvillige Assistance ved Indskibningen af Emigranterne.

Korrespondance.

Amerika.

Parowan den 11te Juli 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

. . . Det glæder mig at høre en saa god Beretning om Missionen under Deres Ledelse, enhver Ting, der staar i Forbindelse med den skandinaviske Mission er af særlig Interesse for mig, da jeg for en lang Tid ofrede mine bedste Kræfter paa Guds Riges Fremme i disse Lande. Det glæder mig ligeledes at høre, at De har tro og nidkjære Medarbejdere ved Deres Side. Jeg kjender ingen mere behagelig Pligt end den at prædike Evangeliet for dem, som oprigtig søge efter Sandheden.

Med Hensyn til vore Hjemmeaffærer synes Alt at lykkes for de Hellige, omendskjøndt der neppe er nogen Penge i Markedet. Men der er en udmærket Udsigt til en rig Høst baade af Korn og Frugt. Vi søge fremdeles at lære den stadig gjentagne Lektie, at forsyne sig selv itide med Livets Nødvendigheder af det, som frembringes inden vore egne Grænser, og ikke forgjæves søge at skaffe Penge tilveje for at vedligeholde Afløbet af vore Kontanter til Markederne udenom. Vi søge at gjøre god Brug af den producerede Uldmængde, saa at den for en Del kan afhjælpe vor Mangel paa Klæde, og vi søge mere alvorlig end tidligere at tilvejebringe det tilstrækkelige Læder til vort eget Behov.

Med venlig Hilsen til Dem selv og Deres Medarbejdere samt til de trofaste Hellige i Deres Arbejdsmark forbliver jeg

Deres i Evangeliet
Jesse N. Smith.

Ogden den 22de Juli 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Efterat være kommen hjem og kommen til Ro, føler jeg, det er min Pligt at tilsende Dem disse Linier til Underretning om, naar og under hvilke Omstændigheder vi arriverede her. Den 15de Kl. 6 Eftm. ankom vi Alle vel og tilfredse hertil Ogden, hvor vi bleve modtagne af en Mængde Slægtninge, Venner og Bekjendte. To Timer efter fortsatte største Delen af Kompagniet til Salt Lake City. Efterat vi Torsdag den 16de havde faaet vort Tøj ordnet, blev der afholdt Forsamling for de tilstedeværende, nysankomne Søskende, ved hvilken Lejlighed Apostlen Erastus Snow talte i det danske Sprog. Jeg er taknemmelig til Herren for vor lykkelige Rejse, thi hans beskyttende Haand har været over os, og Helo og Lykke har fulgt os fra Begyndelsen til Enden af vor Rejse. Kun to Dødsfald have indtruffet undervejs, i begge Tilfælde har det været Børn, som, hvilket formodes, ere blevne bortrevne af Mæslinger. Det ene Barn, som døde først, var fra England, dets Forældre vare ikke i vor Menighed, men fulgte med Kompagniet. Det andet var Broder Hartvigsens fra Norge, hvilket døde Dagen efter

vi forlode Omaha. En gammel, engelsk Broder ved Navn Walker, som gik af Toget ved en Station, blev efterladt; jeg telegraferede og gjorde Alt, hvad jeg formaaede for at bringe ham frem til os igjen, men forgjæves; om han nu er kommen hertil eller ikke, er mig ubekjendt. — Her har været en ualmindelig stærk Varme denne Sommer, hvorfor jeg paa Grund af den store Forandring paa Klima, ikke har befundet mig vel de to første Dage, vi ankom hertil. Desuden har jeg havt Forretninger hver Dag indtil iforgaars saavel i Salt Lake City som her med Emigranterne og deres Tøj. Da De af Aviserne rimeligvis kjender, hvorledes det staar til i Forretningsverdenen her i denne Tid, skal jeg ikke nærmere omtale samme. Mange vente paa at se Udfaldet af den forenede Orden. I Syden er den i fuld Gang, men her i Norden synes det at staa stille for Tiden og vil vistnok blive saa en Tid endnu, thi der maa gjøres mange Forberedelser, inden den kan blive sat i fuld Gang i alle Retninger. Alt er Fred og vel i Zion, og det tegner til at blive en lovende Høst saavel af Frugt som af Korn. Jeg kunde have mange Ting at meddele Dem, Broder Larsen, men vil opsætte dermed til en anden Gang, da jeg er bange for at trætte Dem med mine Bemærkninger.

Med kjærlig Hilsen til Dem og Familie i Nr. 14 forbliver jeg

Deres Broder og Ven
P. C. Carstensen.

Danmark.

Aalborg den 3die August 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg føler mig tilskyndet at skrive Dem nogle Linier til og underrette Dem om vor Virksomhed her i den senere Tid.

Jeg er just kommen tilbage fra en sex Ugers Tur paa Landet, under hvilken jeg tredie Gang besøgte Thyland og Morsø og de vestlige Egne af Konferencen. Jeg var vel tilfreds med mit Besøg denne Gang og benyttede Tiden til at besøge alle i disse Egne værende Søskende og en Del af vore Venner, som findes hist og her. Omendskjøndt Folket næsten overalt paa denne Aarstid har meget travlt med det Timelige og de Fleste som Følge heraf ikke give sig Tid til at tale med os, saa findes der dog altid nogle Oprigtige, som ønske at undersøge de Ting, der høre Gud og hans Rige til og derfor tage sig den dertil fornødne Tid. Jeg tror, at inden ret længe vil en Del af disse Faa i de omtalte Egne komme og slutte sig til Sandheden. Paa Morsø have vore Missionærer ikke forhen været istand til at gjøre megen Fremgang, da Folk synes at have været bange for vor Lære. Sidste Vinter lykkedes det dog vore Brødre at faa lidt Indgang der og afholdt nogle Forsamlinger paa Øens nordlige Del, der havde til Følge, at 4 bleve døbte. Af Frygt for, at det maatte virke skadelig paa den gamle „orthodoxe" Lære, begynde Præsterne at opvaagne og udslynge allehaand Løgne og Usandheder imod os. En af

disse Lejesvende gjorde sig endog den Ulejlighed at gaa fra Sted til Sted forat advare Folket om at vogte sig for disse „Mormoner" og fremfor Alt aldrig tillade dem at holde Forsamlinger mere. Da vi nu kom igjen, fandt vi, at en stor Del af dem, som før havde været venlige og forekommende sidste Vinter, vare blevne bange over Præstens Rædselshistorier og nægtede os Adgang til at holde Forsamlinger. Alligevel blev det os tilladt et Par Steder, hvorfor vi en Søndag afholdt 2 temmelig godt besøgte Forsamlinger. Selv Præsten og Skolelæreren vare nærværende ved en af disse. Folket vare alle rolige og opmærksomme med Undtagelse af Pastoren, som gjorde Forstyrrelse paa en højst upassende Maade, og efterat Forsamlingen var sluttet, gav han sin Utilfredshed Luft i en meget uforskammet Tone, idet han fremkom med Beskyldninger, som han aldeles ikke kunde bevise. Han gjentog i Egenskab af Theolog sin forrige Advarsel til Folket om at vogte sig for „Mormonerne". Han prøvede aldeles ikke paa at modbevise vor Lære fra et bibelsk Standpunkt, men raabte kun Bedrageri. Jeg er sikker paa, at Afholdelsen af disse Forsamlinger vil bære gode Frugter, Flere ville vistnok komme og undersøge Sandheden og derved faa Ojnene op for Præsternes og den moderne Kristendoms elendige Tilstand, og ville ved Undersøgelsen af Evangeliet komme til Kundskab om, at Guds Rige er oprettet paa Jorden, og at det er Sandheden, vi forkynde dem. Vi fandt Mange paa Morsø, som vare helt uvidende om, hvad Mormonismen i Virkeligheden var, thi de kjendte den kun efter Rygter og Præsteudtalelser, men da de fik dens virkelige Side fremstillet og hørte Evangeliets Principer blive forklarede, indrømmede Flere, at de nu forstod, at Sagen forholdt sig ganske anderledes, end som de tidligere havde troet.

Udsigterne for Værkets Fremme ere i disse Egne ret lovende, medens det andre Steder staar lidt stille i Sommertiden. I Frederikshavns Given er der mest Opvækkelse for Tiden, 12 ere døbte der det sidste Kvartal, og Flere ventes snart at komme.

Jeg er vel baade paa Aand og Legeme, og mit Studium er henvendt paa Evangeliet, hvilken Beskjæftigelse er mig en større Glæde end nogensomhelst tilforn. Vi følte lidt Savn her efter Br. Christensen, som rejste med sidste Emigration, men hans Plads er fuldelig erstattet ved Br. Winge. Han er en god Mand og har allerede vunden de Helliges Tillid her.

Bedende Dem at hilse Br. J. Frantzen og Brødrene paa Kontoret, tegner jeg mig Deres Broder og Medarbejder i Evangeliet

Andrew Jenson.

Konferencemødet i Malmø

den 30te og 31te Maj

tog sin Begyndelse Lørdag Eftm. Kl. 8. Følgende Zionsbrødre vare nærværende: Missionspræsident C. G. Larsen, Præs. P. C. Carstensen, Ældste John Frantzen og Konferencens Præsident N. Anderson. Det lokale Præstedømme tilligemed mange Hellige og Fremmede vare tilstede. Præs. N. Anderson fremstod og erklærede Konfe-

reneemødet for aabnet, gjorde derpaa nogle faa Bemærkninger og opfordrede Forstanderne til at aflægge deres Rapporter om Tilstanden i deres respektive Grene. Af Rapporterne fremgik, at Udsigterne for Evangeliet vare for Nærværende mindre lovende, men de Hellige vare for største Delen nidkjære i at opfylde sine Pligter, de vare i Almindelighed fattige og stillede i meget trængende Omstændigheder. Siden sidste Konference vare 45 blevne døbte. Missionærerne vare tilfredse i sine Stillinger og vare taknemmelige til Herren, at de vare agtede værdige at bære Vidnesbyrd om Evangeliet til sine Medmennesker, dog var der Nogle, som havde andre Følelser og som ønskede at blive løste. Præs. Anderson fremstod og gjorde nogle Forandringer saavel ved det arbejdende Præstedømme som ved Konferencens Grene, der tidligere havde været 15, men som nu bleve inddragne til 5 Grene.

Missionspræsident Larsen og de øvrige Zionsbrødre fremlagde gode Lærdomme og Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jorden i vore Dage, talte om de hedengangne Profeter, der havde forkyndt, at Tiden skulde komme, da Evangeliet skulde prædikes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og da skulde Enden komme. Tiden er kommen, da dette vil ske, og den Formaning lyder nu til alle Mennesker at omvende sig og berede sig for Kristi andet Komme. Der taltes om den Forstyrrelse og Uenighed, som findes i Verden blandt de ulige Trosbekjendere og som Modsætning hertil den Fred og Enighed, som bestaar iblandt de Sidste Dages Hellige. Der taltes om Gud som Enighedens, Kjærlighedens og Retfærdighedens Gud, der var istand til at lykkeliggjøre sit Folk, naar de vilde efterleve hans Bud og Befalinger. Endvidere blev der omtalt de usle Vaaben, som Djævlen brugte for at standse Guds Værk i dets Fremgang. Løgn, Bagvaskelse og onde Rygter vare i Almindelighed de Vaaben, hvormed han søgte at tilintetgjøre Guds Værk. De Hellige formanedes til at efterleve deres hellige Religion, være varagtige i Bønnen og ydmyge for Herren, ihukommende at han kjender vore Hjerter, vore Tanker, Ord og Handlinger.

Kirkens Autoriteter saavel i Zion som i Adspredelsen bleve derefter foreslaaede til Opholdelse, hvilket énstemmig vedtoges.

Ved alle Forsamlingerne var en rigelig Del af Herrens Aand udgydt over saavel Talerne som Tilhørerne. De Tilstedeværende lyttede til med megen Opmærksomhed. Sangkoret fra Kjøbenhavn var nærværende og bidrog i Forening med det svenske Sangkor til at forøge den gode Stemning, der herskede under alle Møderne. Præs. Anderson takkede paa de Forsamledes Vegne begge Sangkor for deres velvillige Assistance.

Paa Forslag sluttedes Konferencen til ubestemt Tid.

Olof Jønsson,
Skriver.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

I Januar Maaned syntes den Anskuelse for hver Dag at blive mer fremherskende, at der vilde opstaa Vanskeligheder, naar de Hellige skulde tage afsted. Det Rygte naaede Nauvoo fra Washington, at Regjeringens Embedsmænd vilde afskjære dem paa Vejen og fratage dem deres Vaaben, saa at om de havde besluttet at drage bort, maatte de tage afsted forsvarsløse. Præsident Young raadede disse af Folket, som vare beredte til at drage bort, om at holde sig færdige for efter et Par Timers Varsel at tage afsted.

Ældste Samuel Brannan, der havde lejet Skibet Brooklyn, afsejlede fra New York for at gaa til Kalifornien den 4de Februar med omtrent to hundrede og tredive Sjæle ombord for Størstedelen Hellige og med betydelig Fragt, af hvilken Noget skulde til Sandwichs Øerne. Passagererne begave sig med Glæde paa Rejsen. De toge alle Slags Værktøj og Redskaber med sig, som bleve benyttede af Landmænd, Smede, Tømmermænd, Hjulmænd etc., ligeledes Materialier til to Kornmøller, de nødvendige Maskiner til en Savmølle, en Bogtrykkerpresse, Typer, Papir og enhver anden Ting, der behøvedes for at anlægge en Koloni i et fjernt Land.

Arbejdet med at administrere de hellige Ordinancer i Templet vedblev næsten uophørlig Dag og Nat indtil den 7de Februar; Folket vare saa ivrige heri, at de syntes næsten uvillige i at lade Præsident Young og de Tolv rejse bort, da deres Privilegier i saa Tilfælde vilde ophøre. De Hellige havde allerede den foregaaende Dag paabegyndt deres Bortdragen under Ledelse af Biskop George Miller, da sex Vogne bleve satte over Mississippi-Floden, og inden mange Dage vare forløbne, vare alle Vogne blevne overførte, efterat have været beskjæftiget dermed Dag og Nat. Nogle smaa Uheld indtraf f. Ex. Synkningen af en Færgebaad, men i Almindelighed lykkedes det dem at komme heldig over.

Den 9de opdagedes der Ild i Templets Tag. Kakkelovns-røret havde antændt den. Der blev øjeblikkelig gjort Allarm, Borgerne kom strax til Stedet, hvor Ilden blev slukket efter en halv Times Forløb. Den ved Ilden foraarsagede Skade var ikke meget stor.

John E. Page, et gammelt Medlem af Kirken og en af de tolv Apostle, havde for nogen Tid tilbage nægtet at ville virke sammen med de andre Apostle og var stedse tilbøjelig til at finde Fejl og klage. Det var længe blevet bemærket, at han arbejdede sig henimod Apostaci, og den 9de blev han derfor udelukt af de tolv Apostles Kvorum.

Præs. Young og nogle Andre med deres Familier forlode Nauvoo den 15de, satte over Floden og rejste ni Mil til Sugar Creek i Lee County, Iowa. Her sloge de Lejr, bleve organiserede i Kompagnier og ventede Andres Ankomst fra Nauvoo, før de toge videre afsted. Medens de opholdt sig der, vedblev Vejret at være meget strengt, og man led meget i Lejren af Kulden.

Kulden var saa streng, at Missis-

sippi-Floden var fuldstændig tilfrossen, saa at man med Lethed kunde kjøre over Isen. Mange af de Hellige i Lejren manglede Vognbækker og Telte, hvoraf Følgen var, at da Sneen faldt og det strenge Vejr begyndte, lede de mere, end de ellers vilde have gjort, men uagtet dette, vare de i Almindelighed glade og tilfredse og saa fremad med Glæde til deres endelige Befrielse fra deres Forfølgeres Magt.

I Februar Maaned 1846, medens de, som vare gaaede ud fra Nauvoo paa deres Rejse imod Vesten, havde lejret sig ved Sugar Creek, modtoge de Efterretninger om en Bevægelse i New York, som var sat i Scene i den Hensigt at frarane dem deres Hjem, som de forventede at erhverve sig, naar de naaede deres Bestemmelsessted i Vesten.

Ifølge Breve fra Samuel Brannan, der havde virket som Agent for Kirken i New York, viste det sig, at et Antal Mænd, iblandt hvilke Amos Kendall, tidligere Over-Postmester i de Forenede Stater, og A. G. Benson havde sammensvoret sig for at udbrede den Anskuelse, at Regjeringen havde Magt og Ret og tillige vilde benytte samme til at forhindre deres Bortflyttelse mod Vest og bevirke deres Adspredelse. De havde overbevist Brannan om, at dette virkelig var Tilfældet, og at de ogsaa besade den nødvendige Indflydelse til at afvende Ulykken og vare villige til paa visse Betingelser at gjøre det. Betingelserne vare, at om de Hellige skulde tillades at fortsætte deres Rejse uden at hindres deri af Regjeringen, skulde de, naar de naaede deres Bestemmelsessted, afstaa Halvdelen af deres Ejendomme — vexelvis hver Lod eller Sektion — til denne Forening af Mænd, iblandt hvilke man ogsaa troede at tælle Præsidenten for de Forenede Stater, dog var hans Navn ikke bleven brugt i Sagen. Ældste Brannan indvilgede i sin Iver og Ængstelse for at spare Kirken altfor megen Besvær disse Mænd i at opsætte et Forligsdokument, der indeholdt de omtalte Betingelser, hvilket han undertegnede paa Kirkens Vegne og A. G. Benson paa det andet Partis Vegne; det blev derpaa sendt til Nauvoo forat saa det sanktioneret af Kirkens ledende Mænd.

Denne Bestræbelse paa at bedrage de Hellige var saa klart lagt for Dagen, at Præsident Young og de ledende Mænd i Lejren, hvem Sagen blev forelagt, øjeblikkelig gjennemskuede det Hele, og uagtet Ældste Brannan saa tillidsfuld troede paa Oprigtigheden af disse Mænds Hensigter og i god Tro havde undertegnet sit Navn, vare Kirkens Autoriteter ikke saa lettroende, følgelig erholdt dette Dokument aldrig deres Sanktion.

Præsident Young og nogle faa Andre i Lejren vendte tilbage til Nauvoo den 18de Februar og forbleve der til den følgende Søndag forat prædike til og opmuntre dem, som bleve tilbage i Byen. Under Forsamlingen herskede der en almindelig Bestyrtelse, der foraarsagedes ved, at der under Templets Gulv hørtes en bragende Lyd, hvoraf Følgen var, at to Mænd — Apostater —, som vare i Forsamlingen, bleve saa betagne af Frygt, at de virkelig hoppede ud af Vinduet, hvilket medførte, at den ene brækkede sit Ben og den anden sin Arm, foruden at de ogsaa knuste Vindusruden ved deres overilede Flugt. Præsident Young søgte forgjæves at berolige Folket ved at forklare dem Grunden til den opstaaede Allarm og udsatte sluttelig Mødet til den nærliggende Lund, omendskjøndt Sneen bedækkede Jorden indtil en Fods Dybde.

Uagtet strænge Befalinger vare givne de Hellige af Autoriteterne om at forsyne sig med et tilstrækkeligt Forraad Levnetsmidler, før de toge afsted, viste det sig dog,

at Mange af dem, der havde lejret sig ved Sugar Creek, vare blottede for Føde, idet de kun havde forsynet sig med det Tilstrækkelige for nogle faa Dage. Præsident Young og Andre i Lejren, som havde taget afsted med et bedre Forraad af Levnetsmidler og Føde til deres Dyr, delte med dem, som vare i Nød, og Bestræbelser bleve gjorte af mange af Brødrene paa at erholde Arbejde i Jowa, hvilket ogsaa lykkedes for Mange. Noget Arbejde med at hugge Tømmer og afskalle Korn erholdtes, ved hvilket de Hellige fik nogle Midler til Hjælp paa Rejsen.

Den 28de Februar blev en Petition sendt til Guvernøren i Jowa ved Kirkens Autoriteter, anraabende om hans Beskyttelse og Indflydelse til Gunst for de Hellige, medens de vare paa Rejsen til et fjernt Land, eller medens de opholdt sig i Territoriet for ved Arbejde at lægge sig Noget til Side til Rejsens Udstyr, eller i Tilfælde af at Nødvendigheden skulde byde dem at saa og høste paa lejet eller ulejet Grund, da at gjøre dette.

(Forts.)

Blandinger.

Venlige Ord ere ligesom lyse Blomster paa Marken; brug dem i Særdeleshed omkring den hjemlige Arne. De ere kostelige Juveler, mægtige til at læge det saarede Hjerte og gjøre den sorgbetyngede Sjæl glad.

Spar Noget. — Hvadsomhelst dine Indtægter monne være, søg at spare Noget. Et Baand, en Juvel, en Silkedragt mindre overensstemmende med den Stil, hvorefter Du klæder Dig, vil aldrig skade; og Lidt nu og da lagt til Side vil om nogle Aar udgjøre en net lille Sum.

Hævn er en Slags vild Retfærdighed, som jo mere den griber om sig, desto strængere bør Lovene skride ind.

Held bestaar ikke i aldrig at gjøre Bommerter, men i aldrig at gjøre det Samme om igjen. — J. Billings.

„**Hvorledes** skulle vi bestemme Arbejderspørgsmaalet?" spurgte et Medlem af den lovgivende Forsamling i Georgia midt under sin Tale. „Ved at Alle gaa og arbejde og lære at leve ærlig!" tordnede en opbragt Stemme fra Galleriet.

(Fra „W. E.")

Missionen paa Sandwich-Øerne. „Igaar," skriver „Deseret News" for 29de Juli, „havde vi Besøg af Ældste Harvey H. Cluff, som nylig er vendt tilbage fra en Mission paa Sandwich-Øerne. Han beretter, at der i de senere Aar er skeet en betydelig Forøgelse af Kirkens Medlemmer i hin Del af Verden. Da han kom dertil i 1869, var de indfødte Medlemmers Antal neppe 1000, siden den Tid har Antallet forøget sig til 4347.

Utah-Ældsterne arbejde flittig, baade med deres Hænder og i at prædike Evangeliet og de nylig ankomne Missionærer gjøre meget gode Fremskridt i at tilegne sig de Indfødtes Sprog.

Som Følge af, at en af de indfødte Ældster blev fængslet paa Grund af religiøs Forfølgelse, besøgte Ældsterne Mitchell og Cluff Kong David Kalakaua i den Hensigt at faa Fangen udløst, hvilket han ogsaa lovede skulde blive gjort. Under Sammenkomsten havde de Besøgende og Kongen en lang Samtale om Evangeliets Principper, hvilket syntes at interessere Kongen meget, der ytrede Ønske om at besidde „Mormons Bog" og andre af Kirkens Værker, som vilde blive sendte til ham herfra. Han ytrede ligeledes Ønske om, at den yderste religiøse Frihed og Tolerants skulde herske overalt paa Øerne."

Om Nutidens Pyntesyge skriver en Indsender i „Sv. A." bl. A.: „Pigebørn blive underviste i Dans og Fransk, medens Syning og Modersmaalet vilde være hundrede Procent gavnligere for dem. Lad Johanne og Emma synge og spille, men ikke førend de kunne stoppe en Strømpe og sy en Skjorte. Naar jeg ser en ung Dame med en Blomsterhave paa sit Hoved og en Modehandlerbutik paa Legemet, idet hun slaar med Nakken, som om hun troede, at Enhver var indtaget i hende, er jeg vis paa, at hun maa være uvidende, meget uvidende. Forstandige Mænd ægte ikke et Klædeskab eller en Hatæske, de attraa en Kvinde med Forstand, og en saadan klæder sig forstandig. Giv mig en Kvinde i net, tækkelig Dragt, der er ren og sømmelig, og hun vil, hvad Skjønhed angaar, slaa alle de udmajede unge Koketter sønder og sammen. Alle Fruentimmer ere gode — enten til Noget eller til Ingenting, og deres Dragt vil i Almindelighed fortælle Dig til hvilken af Delene."

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 24. *Den 15. September 1874.* Pr.: 6 Sk. pr Expl.

Tale af Præs. Brigham Young,

afholdt i 3die Wards Forsamlingshus, Salt Lake City, den 21de Juni 1874.

(Fra «Deseret News».)

(Fortsat.)

Jeg vil gaa over til en anden Del af Emnet. Her er en Broder, som siger: „I maa gjerne tage noget af min Formue eller endog tage det Hele, men jeg ønsker at være min egen Herre, jeg ønsker ikke at blive ledet, jeg ønsker at bevare min egen Frihed og vil ikke være nogen Slave." Hvilken Anskuelse! Det er fra Mørkets Kilde og fordi en Person ikke er i Besiddelse af Guds Aand til at se Tingene, som de ere. Der findes ikke En iblandt os, uden han jo strax er villig at indrømme, at Gud forlanger ubetinget Lydighed til sine Befalinger. Men ere vi derfor Slaver ved at underkaste os denne ubetingede Lydighed? Nej, det er den eneste Maade, hvorpaa I og jeg kunne blive fuldstændig fri, og om vi gaa frem paa nogen anden Maade, ville vi blive Slaver af vore egne Lidenskaber og blive Djævelens Tjenere og med ham og hans Engle gaa til Helvede. At sige, at jeg ikke ligesaameget er i Besiddelse af min egen fri Villie, naar jeg beder, som naar jeg sværger, er et falsk Princip og en falsk Grund at bygge paa. Den Mand, der bander, har ikke mere Frihed og handler ikke mere efter sin egen Villie end den, der beder; den, som viser ubetinget Lydighed til Guds Bud og Befalinger, handler efter sin egen fri Villie og nyder ligesaamegen Frihed som den, der er Slave af sine Lidenskaber, og jeg tror, det er meget bedre og mere ærefuldt for os Alle, Store og Smaa, Unge og Gamle, om vi vilde vise streng Lydighed til Livets Principer, som Herren vor Gud har aabenbaret, end blive Slaver af vore egne Tilbøjeligheder. Alt, hvad Herren forlanger af os, er streng Lydighed til Livets

Love. Hele det Offer, som Herren fordrer af sit Folk, er streng Lydighed til vore egne Pagter, som vi have gjort med ham, og det er at tjene ham af vort ganske Hjerte.

Jeg siger dette, fordi jeg ønsker, I skulle forstaa vor Stilling. Jeg er dette Folks Leder og Raadgiver i at opbygge Guds Rige paa Jorden. Jeg er den, som vil sige, hvad der skal gjøres og hvorledes det skal gjøres; om Nogen farer vild og siger, der haves en anden Hensigt med den forenede Orden end at bringe Folket i en mere fri og uafhængig Stilling, hvori de ville kunne nyde mere af Himlens og Jordens Velsignelser, siger ikke Sandheden. I vide Alle, det er kun forstandige Væsner, som kunne glæde sig. Personer ved god Helbred nyde deres Føde. Hvorfor? Fordi de have Følelse. Tag den bort, og de vilde være ligesom et Kakkelovnsrør, hvori der var indsat Beufsteg eller Plumbudding, thi vilde disse Ting gavne Kakkelovnsrøret Noget? Nej. Hvorfor ikke? Fordi det har ingen Følelse. Vi nyde, fordi vi have Følelse. Søg at udvide denne Følelse, søg at erholde mere Kundskab, mere og mere Visdom og Forstand, og søg at kjende Guds Ting. Han er Ophavet til Liv, Glæde og Behagelighed; han er Kilden til alt Godt og Forstandigt i os; vær saa tilfreds med at adlyde ham, og søg at erholde mere og mere af hans Natur, og lær mere og mere af ham. Dette vil give os større Sensibilitet, og vi ville vide, hvorledes vi skulle glæde os og taale det. Jeg siger, hvis I ønske at glæde Eder i en høj Grad, bliv saa en Sidste Dages Hellig og lev Jesu Kristi Lærdomme. Den Mand eller Kvinde, som vil gjøre dette, vil glæde sig mest og taale mest, og om de ville være ydmyge og trofaste, ville de erholde Guds Magts Høder og Storhed og blive beredte til at leve med Guder og Engle.

Vi ønske at opbygge Guds Rige paa Jorden. Jeg véd ikke, om jeg benytter mere af Tiden idag, end jeg maaske skulde, men jeg har endnu Noget at sige. Dette tredie Ward er endnu ikke organiseret. Jeg véd ikke, naar det vil blive. Vi spurgte Eders Biskop, og han følte sig just ikke beredt til at træde ind i Ordenen. Vi kjende Grunden hertil. Vil han blive beredt? Ja. Jeg ønsker at profetere, at baade han og hans Ward ville efterhaanden blive beredte, og jeg haaber, min Profeti vil gaa i Opfyldelse. Han ser ikke Tingene saa hurtig, som jeg gjør. Jeg vil sige Eder, hvorledes min Stilling altid har været. Før jeg annammede Evangeliet, forstod jeg fuldt vel, hvad de forskjellige Sekter prædikede, men jeg blev kaldt en Vantro, fordi jeg ikke kunde antage deres Læresætninger. Jeg kunde ikke tro Alt af Methodismen; jeg kunde ikke tro alle Baptisternes Lærdomme; der var Noget, de prædikede, som jeg kunde tro og Noget, som jeg ikke kunde tro. Jeg kunde ikke ganske stemme overens med Presbyterianerne i deres Lærdomme, ejheller med Kvækerne, Katholikerne eller andre Sekter, omendskjøndt de alle have noget Sandt. Forsaavidt deres Lærdomme vare i Overensstemmelse med Biblen, kunde jeg tro dem, men ikke videre. Jeg var bekjendt med Læresætningerne i næsten enhver af de forskjellige afvigende Sekter i Amerika, thi jeg ønskede at erkyndige mig om de Principper, paa hvilke de troede. Jeg var tilbøjelig til Religiøsitet i min Ungdom, men jeg kunde ikke tro paa deres Dogmer, thi de levede ikke, som de prædikede; allerede som Barn besøgte jeg deres Lejrforsamlinger og havde seet, hvad de kaldte Guds Magt. Jeg havde seet Mænd og Kvinder falde og

ligge ligesaa aandeløse som Støvet foran mig. Jeg havde seet Videnskabsmænd holde den letteste Fjeder, som kunde skaffes tilveje, for slige Omkuldsfaldnes Næse og Mund for at se, om en Luftpartikel kom fra eller til Lungerne, men uden at opdage det Mindste. Da jeg var et Barn, saa jeg alt dette, men jeg kunde ikke tro paa deres Læresætninger. Jeg kunde ikke sige, at Folket ikke vare oprigtige i deres Tro og Handlinger, thi det var stedse en Hemmelighed for mig. Jeg var ikke gammel nok til at forstaa og afgjøre det. I Josephs Dage, da Aabenbaringen kom til ham og Sidney Rigdon, medens de vare beskjæftigede med at oversætte den Del af det nye Testamente, som angaar de forskjellige Grader af Herlighed, var jeg ikke beredt nok til at sige, at jeg troede det, og jeg maatte vente. Hvad gjorde jeg? Jeg overlod dette til Herren i mine Følelser, idet jeg sagde: „Jeg vil vente, indtil Guds Aand bærer Vidnesbyrd for eller imod det." Jeg dømte ikke i Sagen, ejheller førte jeg Grunde imod den. Jeg argumenterede aldrig imod, hvad Joseph foreslog, men naar der var Noget, jeg ikke forstod, overlod jeg det til Herren. Dette er mit Raad til Eder, mine Søskende, og om jeg var vis paa, at min Forudsigelse vilde blive opfyldt, vilde jeg visselig profetere, at Alle her, som bekjende sig at være Sidste Dages Hellige, vilde træde ind i denne hellige Orden og glæde sig ved den. Og om I endnu ikke ønske at slutte Eder til Ordenen, hjælp saa dem, som ville, og sig ikke Noget imod dem. I, som indtræde i Ordenen, siger Intet imod dem, som ikke gjøre det; om I føle ret, ville I ikke have den ringeste Følelse imod dem Kom frem, thi som jeg har sagt, om jeg ikke finder mere end halvtredsindstyve Mænd i Guds Rige, som ville gaa med mig og organisere Guds Rige og Kirke mere fuldkommeligen, vil jeg gaa foran. Hvorfor? For at erholde mere Kundskab, Visdom og Fuldkommenhed i Bestyrelsen af vore timelige Anliggender. Dette er, hvad jeg agter at gjøre, og hvad jeg ogsaa vil gjøre. Spørg mig, om jeg vil træde ind i Ordenen med Alt, hvad jeg besidder? Ja, som jeg fortalte dem for ikke ret længe siden i en Forsamling, jeg gaar ind med Hat, Kjole, Vest, Buxer, Støvler og Alt, hvad jeg har. Og om det Spørgsmaal bliver gjort: Hvis nu Deres Familie ikke tiltræder Ordenen, hvad vil De saa gjøre med Deres Formue? Saa vil jeg besegle det Hele til Guds Rige, thi jeg ønsker ikke, at Kirkens Fjender skulle have en Pence deraf, om jeg kan forhindre det. Jeg ønsker, det skal benyttes til Guds Riges Fremme paa Jorden, til Menneskehedens Frelse, Opbyggelsen af Templer og til Opholdelsen af de Familier, hvis mandlige Medlemmer gaa ud at prædike Evangeliet; jeg ønsker, det skal blive brugt til Bedste for de Fattige og til Forfremmelsen af Sandhed og Retfærdighed paa Jorden. Det er Alt, hvad det er for; jeg har ingen Glæde eller Fornøjelse i det, det er Intet for mig. Jeg ønsker, at Alt, hvad Herren har givet mig i Besiddelse, min Tid, mine Talenter, min Dygtighed og enhver Stilling, som han har betroet mig, maa blive brugt til Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden. Jeg har Intet, uden hvad han har anbetroet mig. Hvad sige I dertil? Er det rigtig? Det er akkurat rigtig. Der er ikke En her tilstede, som har faaet sit Syn, sin Hørelse eller Smag, uden han jo skylder Herren derfor. Herren har givet os Alt, hvad vi ere i Besiddelse af, hvad Dygtighed eller Talenter vi have. Vore Tabernakler og Alt, hvad vi nyde, ere Herrens Gaver, og Alt skulde helliges Forfremmelsen af hans Rige paa Jorden, hvortil jeg vil

benytte mine, saa sandt hjælpe mig Herren min Gud.

Jeg ønsker ikke at sige til Medlemmerne af dette Ward, I maa træde ind i Ordenen, ellers vilde vi ikke have nogen Omgang med Eder, thi om I ikke gjøre, vilde vi dog omgaas Eder. For en kort Tid siden sagde jeg til dem af dette Ward, som ønskede at blive organiserede: Gaa til ottende Ward og bliv organiserede med dem, men det var en Misforstaaelse, at jeg skulde have afsat Broder Weiler fra at være Biskop her, og om nogen Anden skulde forstaa det saaledes, tager han fejl. Han er endnu Eders Biskop, og jeg paalægger ham i Guds Navn ikke at spøge med de hellige Ting i Guds Rige eller ringeagte dem; om han gjør, vil han blive ladt tilbage i Mørke og vil til Slutning apostasere. Jeg siger til Eders Biskop og til mine Brødre og Søstre, vær trofaste, lev saaledes, at Herrens Aand kan bo i Eder, saa ville I kunne dømme for Eder selv. Jeg har ofte sagt til de Sidste Dages Hellige: „Lev saaledes, at I kunne vide, om jeg lærer Eder Sandhed eller ikke.“ Antag, at I vare sløve og ligegyldige og gave efter for Verdens Aand, og jeg i lige Maade blev ledet til at prædike denne Verdens Ting, som ikke ere af Gud, hvor let vilde det ikke være for mig at føre Eder paa Afveje? Men jeg siger Eder, lev saaledes, at I kunne vide for Eder selv, om jeg siger Eder Sandheden eller ikke. Dette er den Maade, som vi ønske, alle Hellige skulle leve paa. Ville I gjøre det? Ja, jeg haaber, I ville, Alle og Enhver af Eder. Jeg siger til Biskopen her, gaa fremad og bestrid ikke længer Guds Ting. De og Deres Raadgivere ere tilbøjelige til at argumentere i Henseende til den forenede Orden. Der behøves ingen Argumenteren i dette Tilfælde; Herrens Aand er den eneste Ting, der kan oplyse vort Sind og give os Kundskab om Guds Ting. Intet jordisk Argument, ingen jordisk Ræsonneren kunne aabne intelligente Væsners Sind og vise dem himmelske Ting; det kan kun ske ved Aabenbaringens Aand. Jeg bevidner dette for de Sidste Dages Hellige, og jeg føler Trang til at sige: Gud velsigne Eder, Fred være med Eder. Jeg er ikke kommen her for at skjænde paa Eder eller nogen Anden. Jeg fører undertiden et skarpt Sprog til Folket og giver dem en streng Irettesættelse, men jeg vil ikke Individet tillivs, det er kun dets urigtige Handlinger, jeg ønsker at paatale. Om en Person gjør Uret, ønsker jeg at blotte det og straffe Overtræderen, hvis han vedbliver dermed. Nuvel, Søskende, lad ingen Tvivl indsnige sig hos Eder angaaaende Guddommeligheden af den forenede Orden, ligesaalidt som I tvivlede om Nødvendigheden af Daab til Eders Synders Forladelse. Hvormange er der ikke i vor Kirke, som frygte og skjælve, fordi de have talt imod Himlens Ordinancer og i Særdeleshed imod den Ordinance, som Gud har aabenbaret for Menneskens Børns Ophøjelse i celestialt Ægteskab? Hold det for ligesaa helligt som Eders egen Sjæl; om I ikke kunne se det Skjønne og Ædle deri og føle det i Eders egne Hjerter, sig saa Intet derimod. Denne Jord blev overladt Adam og hans Sønner, og han er Jordens Herre; den mandlige Del af Menneskeheden er Jordens Herrer, og de ere fulde af Ugudelighed og Ondskab, i Særdeleshed i deres Handlinger imod det kvindelige Kjøn. Men Gud vil kræve dem til Regnskab herfor. Virkeligheden er, lad Guds Riges rene og hellige Principer blive fremsatte for Mænd og Kvinder, og I ville finde, at langt flere af Sidstnævnte ville annamme og adlyde dem end af Forstnævnte. Hvad skulle vi gjøre med dem? De ønske Ophøjelse, de ønske

at blive talte blandt Himlens store Familie, de ønske ikke at blive forkastede, følgelig maa de optages i disses Familier, som vise sig værdige til at blive ophøjede med Guderne. Hvo kan ikke se det Skjønne og Ypperlige ved celestialt Ægteskab at faa vore Børn beseglede til os? Hvad skulde vi gjøre uden dette? Naar der ikke var bleven aabenbaret Noget om de beseglende Ordinancer, kunde Børn, der vare fødte udenfor Pagten, ikke blive beseglede til deres Forældre; Børn, fødte i Pagten, ere berettigede til Herrens Aand og alle Rigets Velsignelser. Jeg véd, at vore Børn i Almindelighed have Herrens Aand, og naar de blive gamle nok til at skjelne Ondt fra Godt, og de saa vende sig fra det Gode og lade det Onde faa Fremgang i deres Hjerter, da er Tiden kommen, at de synde.

Maa Gud velsigne Eder, Amen.

Kristenhedens Frafald.

Af Ældste P. C. Geertsen.

(Fortsat.)

Til Timotheus siger han: „Prædike Ordet, hold ved i Tide og i Utide, overbevis, straf, forman med al Langmodighed og Lærdom, thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, og de skulle vende Ørene fra Sandheden og henvende sig til Fabler."

Da han var forsamlet med de Ældste af Ephesus, giver han dem lignende Advarsler. Efter først at have sagt dem, at de ikke mere skulde se hans Ansigt, siger han: „Thi jeg véd dette, at der skal indkomme svare Ulve iblandt Eder efter min Bortgang, som ikke skulle spare Hjorden, og af Eder selv skulle opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting og drage Disciplenes Hjerter efter sig." Ap. Gj. 20; 29, 30.

Jeg kunde anføre mange andre Skriftsprog for at bevise, at dette Frafald var Gjenstand for en almindelig Forventning; men eftersom det kun vilde være en Gjentagelse af det allerede Anførte, saa ville vi ikke trætte Læseren hermed, men gaa over til at betragte nogle af Johannes' og Daniels Profetier angaaende den Fordærvelsens Søn, som Paulus har omtalt. Daniel, der levede i den babyloniske Landflygtigheds Tid, hvem det blev forundt at skue indenfor det Slør, som tildækker Menneskenes Sind, omtaler 4 Riger (Læseren bedes at læse 2 og 7 Kap.), hvilke skulle følge efter hinanden, nemlig det babyloniske, persisk-mediske, græske og det romerske. Disse 4 Riger bleve fremstillede for ham under Skikkelse af 4 Dyr, og naar Englen tilkjendegiver ham Forklaringen, siger han, 7 Kap. 23 Vers: „Det fjerde Dyr skal være det fjerde Rige paa Jorden, som skal blive anderledes end alle Rigerne, og det skal æde al Jorden og tærske den og knuse den. Men de ti Horn betyde, at af det samme Rige skulle

opstaa ti Konger, og en anden skal opstaa efter dem, og han, han skal være anderledes end de forrige og nedtrykke tre Konger. Og han skal tale Ord imod den Højeste og ødelægge de Hellige af de høje Himle tage sig for at omskifte Tider og Lov, og de skulle gives i hans Haand indtil en Tid og Tider og Del af en Tid."

Jeg kan ikke her undlade at minde Læseren om de grusomme Lidelser, de Hellige maatte udholde under de romerske Kejsere, da de bleve korsfæstede, halshuggede, brændte som Fakler paa Roms Gader, indtil Ingen vovede at bekjende Kristum, uden de modtoge Dyrets Mærke, og da de Hellige saaledes vare overvundne, udgave de selv Noget, som de kaldte Kristendom „Et gyldent Bæger, hvoraf alle Nationer bleve drukne", se Aab. 17 Kap.

Nu blev Tider og Lov omskiftede. Istedetfor at Tidsregningen tidligere var regnet fra Verdens Skabelse, saa gik dette i Forglemmelse, og man begyndte en ny og usikker Tidsregning, idet man fejlagtig bestemte Kristi Fødsel til den 25de December og begyndte at regne „efter Kristus", men dersom dette havde været Alt, saa vilde der endnu have været Haab; men ak, Loven blev omskiftet. Den Tro og den Daab, der engang blev overantvordet de Hellige, blev enten aldeles afskaffet eller blandet med menneskelige Tilsætninger, saa at den frelsende Kraft var ikke mere.

Der fandtes ikke mere Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere af Gud med Aandens Gaver til at helbrede, styre, tale adskillige Tungemaal osv., men en Pave, Kardinaler og Præster med verdslig Visdom, paa det Kristi Kors maatte tabe sin Kraft. Sandheden flyede, og Fordærvelsens Søn ophøjede sig over Gud og Gudsdyrkelse, bestemte Gud til at være et Væsen uden Legeme eller Dele, altsaa et Intet, og Syndsforladelsen, der før kun erholdtes ved at bære Omvendelsens værdige Frugter og lade sig døbe, kunde nu faas for Penge og en Kvittering udstedes som Bevis paa samme. O gruopvækkende Scene! hvorledes er det, at Folket ikke kan se dette rædsomme Syn. I Sandhed sagde Daniel, at det var anderledes end alle de andre Riger; thi medens de andre søgte jordiske Skatte og Rigdomme, saa gjorde dette Rige en Ende paa Kristi Kirke og indførte alt Ugudeligheds Bedrag, se 2 Thess. 2, 10. Daaben forblev ikke mere en Samvittigheds-Pagt, indgaaet af den Troende, men det blev paabudet ved Lov Aar 252, at Barnedaab skulde vedtages, og Alle skulde være Kristne, uden at afstaa fra al Uretfærdighed. Nu var det første store og hellige Bud, der blev givet, før Synd var kjendt: „Vorder frugtbare og opfylder Jorden" ikke mere nødvendig, nej, Prostitution, Munke- og Nonneklostre bleve ansete den første som en Nødvendighed og de sidste som noget Helligt, hvis Medlemmer bleve betragtede som Helgener, til hvem Bønner opsendtes og Billeder udskaarne tvertimod Herrens Ord: „Du skal ikke gjøre Dig noget udskaaret Billede efter det, som er i Himlen oventil eller paa Jorden nedentil; Du skal ikke tilbede dem og ej dyrke dem", og Pauli Ord til 1 Timoth. 4, 1. 3 blev opfyldt: „Men Aanden siger klarligen, at i de sidste Tider skulle Nogle affalde fra Troen og hænge ved forføreriske Aanders og Djævles Lærdomme ved deres Hykleri, som tale Løgn, brændemærkede i deres egen Samvittighed, som byder ikke at gifte sig" osv. Frafaldet kom, og Lærere opstode i Hobetal og prædikede, hvad der kildrede Menneskenes Øren, og Kristenheden er bleven lig en Butik, hvor man kan kjøbe Varer af ethvert Slags. Barnedaab, Voxnes Daab, Bestænkelse eller Overøselse, ja endog Neddyppelse alt efter eget godt Befindende. Men, siger En, vi

vide vel, at Sandheden er bleven forvanskket ved Paven, men denne eller hin Reformator kom, og han har forbedret Tilstanden blandt os, og vi tro, at sande Kristne, som have udgjort Kristi Kirke, altid have existeret, omendskjønt skjult for Verden. Læser, kom i Hu Pauli Ord: „Dersom de alle var ét Lem, hvor blev saa Legemet?" visende os, at et enkelt Medlem eller Afdeling af Troende ikke kan udgjøre en organiseret Kirke eller Menighed. Lad os et Øjeblik betragte Aab. 13, 5. 6. 7: „Og en Mand blev det givet at tale store Ting, og Bespottelse og Magt blev det given til at virke i to og fyrretyve Maaneder. Og det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud at bespotte hans Navn og hans Paulun og dem, som bo i Himlen. Og det blev givet det at føre Krig mod de Hellige og overvinde dem, og Magt blev det given over hver Stamme, hvert Tungemaal og hvert Folk." Her have vi Sandheden afgjort for stedse. Kirken, beklædt med Solen, flyede, og en Kvinde paa det skarlagenfarvede Dyr (det fjerde Rige) kom frem, hvilken blev en Moder til Skjøger og Vederstyggeligheder paa Jorden. Denne Kvinde havde et Navn: „Babylons Hemlighed". Men takket være Gud, som bor i det Høje, der ikke har ladet os uden Haab; thi da disse Rædselsscener bleve viste hans Tjenere, da saa de tillige en Engel gjenbringe det evige Evangelium, hvilket blev forkyndt blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. (Aab. 14. 6.) De saa Guds Rige gjenoprettes og de Hellige af de høje Himle overtage Riget og Rigernes Storhed under al Himlen. (Dan. 7, 27. 2, 44.) — Jeg vil nu aflægge mit ydmyge Vidnesbyrd om, at jeg véd, at Guds Rige er gjenoprettet, og at Engle have tjent Mænd i Kjødet. Jeg har hørt med mine egne Øren og talt Ansigt til Ansigt med Mænd, der lig Paulus have været betjente af dem. Jeg har i 20 Aar været en opmærksom Jagttager og véd med Vished, at Joseph Smith var en Guds Profet og al Verden skal engang kjende det. Og til de Oprigtige siger jeg: Værer ikke sløve til at annamme, Tiden nærmer sig, da Hedningenes Fylde skal indgaa og Israel indpodes i deres eget Træ. Derfor værer ikke sene til at annamme, paa det I skulle ikke blive ladt tilbage; men saalænge det hedder idag, da forhærder ikke Eders Hjerter. De Kristne have ikke havt Magt til at drage nogen Del af Israels Hus ind med sig i Vildfarelsen; men om en føje Tid vil Herren være alle Israels Slægters Gud, og de skulle være hans Folk. Og Verden skal kjende, at Gud holder og ihukommer Forjættelserne givne til Fædrene, som tjente ham og holdt hans Befalinger, hvem Gud lovede at velsigne indtil tusinde Led. O Kristenhed! Din Dom er udtalt i Himlen. Din Hemlighed udfoldes for Verden. Du skal falde og aldrig mere staa op.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Tiende.

(Fra „Millennial Star".)

Herren har kundgjort Principet eller Loven om Tiende, for at Kirkens Autoriteter kunne have Midler ihænde for dermed at fremme det store Værk i de sidste Dage. Det er saavel et timeligt som et aandeligt Rige, der er bestemt at skulle blive oprettet paa Jorden; det kan ikke blive bygget eller oprettet uden Arbejde og Brug af Midler efter Anvisning af dem, som ere meddelagtige i Værket.

Profeterne have erklæret, at dette store sidste Dages Værk skulde blive forkortet i Retfærdighed, at det skulde blive en besynderlig Gjerning, ja et Under, og at ingen Magt skulde afholde Guds Haand i at indsamle Israel og fuldføre sine store Hensigter i de sidste Dage. Herren søgte derfor i vore Dage — næsten ved Begyndelsen af dette Værk — at indføre Zions fuldkomne Orden blandt de Faa, som havde vist Lydighed til hans Befalinger; men efter at have gjort Folket bekjendt med det sande Princip, kaldet Enochs Orden, ved hvilket Zion skulde blive frelst, viste det sig, at de nu ligesom i gamle Dage ej vare beredte dertil. Deres Opmærksomhed var for meget henvendt paa denne Verdens Ting; Fædrenes Traditioner havde for stærkt rodfæstet sig i deres Sind; Mangel paa Tro og Tillid til Forjættelserne og Guds Tjenere, Begjærlighed, Gjerrighed og Havesyge tilligemed den Mennesket stedse medfølgende Uvillighed i at vise streng Lydighed til Guds Aands Vejledning og Retfærdighedens Lov, samt de tusinde Svagheder, Menneske-Naturen er underkastet, vare alle til Hinder for Oprettelsen af Zions sande og fuldkomne Orden, og hindrede derfor de Hellige i at kunne nyde de store Velsignelser og Privilegier, som stedse følge Oprettelsen af Guds Rige og Evangeliets Fylde paa Jorden.

Men den Almægtiges Beslutninger skulde ikke omstyrtes, thi de vilde ufejlbarligen blive udførte i denne Evangeliets Udbeling; Riget vil ikke blive givet til noget andet Folk eller borttages. Forat ikke Folket skulde blive bragt under en altfor stor Fordømmelse, blev derfor Zions Lov, som var mere vidtløftig og udførlig i sine Fordringer for den hurtige Udførelse af det store sidste Dages Værk — for en Tid tilbageholdt, og den mindre fuldkomne og derfor maaske mere passende Tiendelov blev indført. Vi sige mere passende, fordi den kom mindre i Berørelse med Folkets forudfattede Meninger og Anskuelser; og da den var mindre fuldkommen og mindre udførlig for de tilsigtede Bestemmelser, nemlig Opbyggelsen af Guds Rige eller Oprettelsen af Guds Zion paa Jorden, vilde den være mere anvendelig paa Folkets Stilling og

Omstændigheder, indtil de bleve bragte i en saadan Stilling. at de mere nøje kunde blive lærte i den fuldkomne Lov.

Vi have en Overflødighed af Exempler i de gamle Israeliters Historie paa, at Herren kun for en Del indførte denne Lov iblandt dem, da Folket i dets ufuldkomne Tilstand ikke var istand til at annamme den i dens Fylde; men, uligt Guds Handlemaade med dem, vil han nu lutre sit Folk, han vil lutre og rense dem fra al Urenhed, vil tugte dem og lede dem ved sin egen Haand og være med dem ikke ved sin Engel, som hos de gamle Israeliter, men ved sin „egen Nærværelse"; og „med en udstrakt Arm og en mægtig Haand" vil han befri dem fra Undertrykkelse og Uret i sin belejlige Tid, indtil alle Ting, der ere omtalte ved de hellige Profeter siden Verdens Begyndelse af, angaaende denne sidste Uddeling, ville blive opfyldte. Han vil bringe Folket til at triumfere over Synden, afstaa fra Ugudelighed, Uenighed, Strid, Begjærlighed og Verdens Forfængelighed og Daarskab, og blive villige og tro Undersaatter af Kristus, Kongernes Konge, blive hans Præster og besidde og regjere Jorden. Som vi have sagt før, vidne vi atter, at medens Israeliterne i gamle Dage afvege „overtraadte Love, forandrede Skikke og gjorde en evig Pagt til Intet", og bleve forbandede, slagne og dræbne af deres Fjender og tilsidst omspredte til de fire Vejr, deres Land gjort øde, ufrugtbart og goldt som Opfyldelse af Profeternes Forudsigelser — saaledes vil, ifølge Profeterne, det Rige, som Himlens Gud har oprettet i disse sidste Dage, aldrig blive borttaget eller givet til noget andet Folk, men skal tilsidst opfylde den ganske Jord. Herren vil bringe dette Resultat paa sin egen Maade, ved at de Hellige blive Et i alle Ting saavel timelige som aandelige og gaa fremad og lære Bud paa Bud og Linie paa Linie, indtil de Alle kunne se Øje til Øje, underkaste sig den fuldkomne Lov og besidde Fylden af Præstedømmets Magt og Guds Søns Evangelium. Forat fremskynde denne ønskelige Fuldkommenhed, er det enhver Sidste Dages Helligs Pligt at gjøre Sit dertil, sætte Skulderen til Hjulet og hjælpe at rulle Værket fremad.

Intet er mere sandsynlig for det rettænkende og oplyste Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, end at Tiendeloven er et af de mest vigtige Principer, som er forbunden med Opbyggelsen af Guds Rige. I Zion bliver Folkets Tiende brugt til at opbygge Templer, forskjønne hendes Stæder og til at velsigne hendes Indbyggere — at forsørge de Aldrende, Affældige, Fattige, de Faderløse og Enken — at udsamle de Fattige fra de forskjellige Jordens Nationer, at udbrede Evangeliet og underholde Familierne til de Ældster, som sendes ud i Verden for at prædike Evangeliet, forsaavidt som det er nødvendig; Folket bliver rigelig velsignet ved Efterlevelsen af dette Princip, og vi kunne med Sandhed sige, de blive begunstigede i Forhold til deres Beredvillighed i at adlyde det. Templer kunde ikke blive byggede, Evangeliet blive prædiket udenlands, Israel blive indsamlet eller de Fattige forsørgede uden Lydighed til denne Lov; og der er ingen Undskyldning for nogen Sidste Dages Hellig, hvorsomhelst han monne være, i ikke at efterkomme denne Lov.

De, som i England, Skandinavien og Tydskland annamme Evangeliet, forventes at antage dette Princip eller denne Lov tilligemed de øvrige Principer. De kunne ikke annamme Evangeliet uden det, ejheller kunne de lade Hjerte og Sjæl virke i den store Sag, undtagen de ville, ligt alt Andet, som er bleven dem lært, ogsaa adlyde og udføre dette. Det er i Virkeligheden en af de væsentligste Lærdomme i

Kirken. Den er nødvendig i disse Lande til at underholde Ældsterne i deres Arbejde, til at bestride Udgifterne ved at leje Forsamlingslokaler, hvor de Hellige kunne mødes tilsammen, og hvortil de kunne indbyde deres Naboer og Venner at komme og høre Sandheden; den er kort sagt uundgaalig nødvendig for den store Sags Fremme i alle Lande og til alle Tider. Det er tillige et Princip med Forjættelse; store Velsignelser ville uden Forskjel følge Jagttagelsen deraf i Tro og Herrens Aand. Det er et Princip, hvis Jagttagelse i enhver Tidsalder fra den retfærdige Abels Dage af indtil nærværende Tid, er bleven ledsaget af store og særegne Velsignelser: Rigdom, Velstand, Overflod af enhver Ting, og uendelig Held og Lykke blev Israel til Del i gamle Dage, naarsomhelst de viste Lydighed dertil, og naar de vare ulydige, bleve de hjemsøgte af svære Straffedomme som f. Ex. skadelige Insekter, Meldug og mange andre umiskjendelige Tegn paa Guds Mishag; thi det var en Lov af Gud til dem, ligesom det er en Lov til hans Hellige i de sidste Dage.

Lad de Hellige paa de britiske Øer saavelsom i de andre Lande iagttage denne retfærdige Lov, søge alvorlig at efterkomme den i Tro og med villige Hjerter, og Himlen vil blive dem aaben ligesom i gamle Dage, og Gud vil udgyde sine Velsignelser over dem, saa at endog de Fattige og Undertrykte i disse Lande, som vedblive at være trofaste, „ikke skulle have nok at tage udi".

Ifølge Bestemmelse ville de forskjellige Konferencemøder i den skandinaviske Mission blive afholdte i følgende Orden:

I Kristiania den 3die og 4de Oktober; i Stockholm den 10de og 11te; i Goteborg og Aalborg den 17de og 18de; i Aarhus den 24de og 25de; i Kjøbenhavn den 31te Oktober og 1ste November; i Malmø den 7de og 8de November.

Gjennem Brev fra Ældste H. K. Olsen erfare vi, at han befinder sig vel og trives godt i Zion; han sender sin Hilsen til de Hellige i Missionen og formaner dem til at være trofaste og leve sin hellige Religion.

Korrespondance.

England.

Liverpool den 11te Juli 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Efterat være ankommen hertil, vil jeg som hastigst skrive nogle Linier for at underrette Dem om, hvorledes vi have det. Som De véd, afgik vi i det heldigste Vejr fra Kjøbenhavn, hvilket smukke Vejr vedvarede under hele Overrejsen, saa at der ikke var den ringeste

Aarsag til Søsyge ombord. Der herskede en god Aand paa hele Skibet; Kaptejnen sagde Ingenting hverken Ondt eller Godt, men lod os gjøre, som vi ønskede. Vi havde Bøn Morgen og Aften og talte undertiden til de Hellige. De Fremmede, som vare ombord, kom ned og hørte os med Glæde; hele deres Ønske var at maatte følge os. Skibets Besætning var venlige og forekommende Folk, som stadig fremsatte Spørgsmaal til Brødrene om vor Religion. Vi ankom til Hull den 31te August Kl. 11 Formiddag, hvor vi modtoges af Mr. Ramsden, der gjorde Alt, for at besørdre os hurtig og bekvemt afsted. Vi afgik atter fra Hull Kl. 2 med Jernbanen til Liverpool, hvor vi Alle lykkelig og vel ankom Kl. 9½ Eftm. Præsident Joseph F. Smith med flere af Brødrene samt Hr. Ramsden modtoge os ved Stationen. De Hellige bleve strax satte ombord paa Dampskibet „Wyoming", og jeg fulgte med Broder Smith til 42 Islington. — — — Præsident Smith bad mig at hilse Dem og Brødrene paa Kontoret paa det Hjerteligste. I Forening med Brødrene Winge, Oblad og Nielsen hilses De, Br. Frantzen og de Øvrige paa Kontoret venligst fra

Deres ringe Broder
N. P. Lindeløf.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

I Løbet af Februar Maaned ankom der næsten hver Dag Familier fra Illinois til Lejren ved Sugar Creek. Folkets Lidelser paa Rejsen, ja endog efterat de vare ankomne til Lejren, vare store, da Kulden var overordentlig streng næsten hele Tiden, og de Hellige vare kun slet forsynede med Klæder.

Den 1ste Januar paabegyndte atter de, der havde lejret sig ved Sugar Creek, sin Rejse i nordvestlig Retning. De maatte udstaa mange Besværligheder undervejs, da Vejene vare meget slette og Oxerne for faa til den svære Last. Ved Afrejsen vare de kun for en Del organiserede i Kompagnier. Efterat have rejst et Par Dage blev Præsident Young valgt til Leder for Lejren, og det lykkedes ham at organisere dem paa en saadan Maade, at de vare istand til at kunne rejse behagelig. Pionérerne bleve beskikkede til at overtage Ledelsen og berede Vejen for de Andre, som fulgte efter i Orden under Vejledning af deres forskjellige Underledere.

I Nauvoo fortsatte man med at gjøre Forberedelser til Rejsen. Arbejdet paa Templet blev ogsaa fortsat, og de Helliges største Bekymring syntes at være for at fuldføre Bygningen saa hurtig som mulig og i at ruste sig til Rejsen. Der var en hel Del Apostater, som søgte at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt forat vække Splittelse, men deres Indflydelse var kun ringe. De Hellige var i Almindelighed enige i at søge at udføre

de Raad, som bleve dem givne af Præsident Young angaaende Afrejsen. Et helt Antal Mænd, som tidligere havde været fremragende Medlemmer af Kirken og som havde vendt sig bort formedelst Overtrædelse, stræbte nu at bevirke Adskillelse. John E. Page, tidligere en af de tolv Apostle, var meget haard i sin Dom om Kirkens Autoriteter, og raadede Folket i Nauvoo i en offentlig Tale til at antage J. J. Strang, en anden Apostat, til deres Leder. Det var lykkedes Strang at samle et Antal Tilhængre, og virkelig var en vis Klasse af Personer, som havde været Medlemmer af Kirken og som ikke besade Guds Aand, strax rede til at lytte til og tro de falske Lærdomme, som bleve fremsatte af Personer, der foregav at have faaet Aabenbaring fra Herren om at lede dem. Til Oplysning herom kunne vi meddele, at omtrent paa denne Tid skrev en Mand ved Navn C. W. Wandell en Artikel, som han udgav for at være en Aabenbaring fra Herren til J. J. Strang og sendte den til en af hans Tilhængre for at se, hvilken Virkning det vilde have iblandt dem. Denne Mand læste den i en offentlig Forsamling og afgav sit Vidnesbyrd om, at han vidste, den var fra Herren; men da Wandell saa, hvor stor Tiltro den erholdt, underrettede han dem om, at han selv var Forfatteren deraf, at Strang aldrig havde seet denne Artikel, og at Herren Intet havde at gjøre med den.

Dette Wandells Bedrageri var meget dadelværdig. Hans Forsøg paa at bedrage Folket ved den falske Brug af Herrens Navn var syndig og gudsbespottelig. Han tabte selv strax efter Herrens Aand og faldt i Mørke, og omendskjøndt han nogle Aar derefter atter fornyede sine Pagter og gik paa Mission, tabte han igjen sin Stilling og blev, det Sidste, vi hørte om ham, en Modstander af Kirken.

(Forts.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Fireogtyvende Aargang.

Fra 1. Oktbr. 1874

„Den Ugudelige forlade sin Vej, og hver, som gjør Uret, sine Tanker, og omvende sig til Herren, og han skal forbarme sig over ham, og til vor Gud, thi han skal mangfoldigen tilgive." (Esajas 55, 7.)

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.

1875.

Indhold af 24de Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Oktober 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste George Q. Cannon,

afholdt i Tabernaklet, Salt Lake City, den 12te Juli 1874.

(Fra «Deseret News».)

Det glæder mig idag at have Lejlighed til at forsamles med mine Brødre og Søstre, men det vilde være mig en større Tilfredsstillelse at sidde ned og lytte til Andres Røst, end selv at optage Tiden. Dog er jeg taknemlig for at være i Eders Midte, og at Omstændighederne ere saa gode for os, som de ere.

Jeg formoder af Alt, hvad jeg har hørt, at der under den forgangne Sæson har herstet en Del Ængstelse blandt de Sidste Dages Hellige i Utah Territorium; men jeg tror ikke, at Eders Lykke har lidt noget særlig Skaar, hvis jeg efter mine egne Følelser kan dømme Eders. Vi have havt saa mange Ting at bestride i den Tid, vi have været forbundne med dette Værk, og vi ventede ogsaa at faa det, da vi annammede Evangeliet, saa vi have aldrig været skuffede i denne Henseende. Heri adskille de Sidste Dages Hellige sig fra ethvert andet Folk, som jeg er kommen i Berørelse med. Hvis noget andet Folk under denne Regjering var blevet angrebet som de Sidste Dages Hellige og skulde antage saa mange urimelige og ødelæggende Love som dem, der ere blevne foreslaaede af den amerikanske Kongres, vilde faste Ejendomme blive af megen liden Værdi og enhver Forretning blive forrykket og bragt i Uorden. Men jeg kan ikke opdage, at Værdier, Forretninger eller Eders Tro paa den Herre Jesu Kristi Evangelium i mindste Maade har været forstyrret.

Jeg er bleven spurgt mange Gange, siden jeg er kommen tilbage hertil om, hvordan mine Følelser vare under min Fraværelse. Mit Svar har stedse været, at jeg aldrig følte mig mere lykkelig og tilfreds end under de sidste otte Maaneder. Jeg har været fraværende fra Hjemmet en god Del Gange, har rejst meget i mange forskjellige Lande og været sammen

med Folk under de forskjelligste Omstændigheder, men jeg kan med Sandhed sige denne Dag, at under nogen af mine Rejser eller under de forskjellige Omstændigheder, i hvilke jeg har været stillet, har jeg ingensinde været mere tilfreds end under min nylige Fraværelse fra Hjemmet.

Dette vil maaske forundre Nogle, som ikke ere bekjendte med dette Værk, og det vil maaske ogsaa fremkalde en vis Grad af Forundring hos dem, som kjende det nøjere; men min Theori er, at naar et Menneske eller et Folk er sig bevidst, at det vandrer paa Pligtens Sti og gjør, hvad der er ret i Guds Øjne, ville de altid være lykkelige, det gjør Intet til Sagen, hvad Omstændighederne kunne være, der omgive dem. Jeg tror, at Gud har skabt os for at være lykkelige, og min Tro er, at Alle kunne opnaa denne Lyksalighed; det er et Menneskes egen Fejl, om det ikke er lykkelig og glæder sig ved hver Dag, det lever. Dette er en af Grundene, hvorfor jeg holder af min Religion, dette System kaldet „Mormonisme", fordi den yder sine Troende fuldkommen Glæde og Tilfredshed. De kunne være lykkelige midt under den største Modgang, de kunne glæde sig, naar de ere omringede af Fjender og deres Liv satte i Fare. Under min Fraværelse har min Følelse været, at Gud var med dette Folk, jeg følte ogsaa, at de Sidste Dages Helliges Tro var højlig udøvet for min Skyld, og at den styrkede og opholdt mig.

I nogle Henseender var min Stilling som Delegeret for dette Territorium just ikke misundelsesværdig, og fra den Tid af, at jeg ankom til Washington indtil Kongressens Slutning, var der idetmindste én Avis, som stadig udslyngede grove Forhaanelser imod mig og mine Vælgere. Neppe en Dag hengik, uden at en eller anden Usandhed blev sat i Omløb eller nederdrægtige Løgne og Opdigtelser bleve publicerede om Folket i disse Bjerge eller om mig selv. Henvendelser af enhver mulig Slags bleve gjorte til de Forenede Staters Kongres, det vil sige, særlig Repræsentanthuset, om at man skulde tage øjeblikkelige Forholdsregler for at faa mig ud deraf, men da der ikke blev taget noget Hensyn til disse Forlangender, gjorde de det strax til, at Embedsmændene vare blevne bestukne, og at Kongressens Medlemmer vare blevne betalte for at forebygge min Sags Behandling. I denne Henseende kan en Delegerets Stilling just ikke blive betragtet som behagelig, men jeg følte en Styrke, jeg følte en Magt, jeg havde en Indflydelse eller troede idetmindste at have det, som intet andet Medlem af Repræsentanthuset besad. Husets Medlemmer vare i Almindelighed stadigen plagede med Tanken om, hvad deres Vælgere tænkte om dem, hvorledes de vilde bedømme deres Handlemaade og Voteringer etc. De vidste, at deres fremtidige Valg beroede paa, om de besade Folkets Gunst, og for at sikre sig denne, forlangtes en høj Grad af Omtanke og Snildhed fra Manges Side. Jeg var befriet for denne Frygt, jeg tænkte ikke paa, hvad mine Vælgere troede om mig, det kostede mig aldrig et eneste Øjebliks Overvejelse, fordi jeg vidste, jeg besad det Folks usvækkede Tillid, som jeg repræsenterede, og jeg vidste, at hvadsomhelst jeg gjorde, handlende efter bedste Overbevisning, vilde det være antagelig for Eder, og det ganske Folk i disse Dale vilde understøtte mig, saa at i denne Henseende havde jeg en Styrke, som ingen Anden besad. Jeg sagde ofte til Kongresmændene, naar det var belejlig og passende at tale paa denne Maade, at jeg havde det hele Folks Tro, og at de bade for mig. Dette vilde more en hel Del, men jeg har aldrig manglet i, naarsomhelst jeg under min Fraværelse har havt

Anledning dertil — at bibringe mine Medmennesker den Anskuelse, at vi ere et Folk, som tro paa og tilbede Gud, samt at vi havde Tro i vore Bønner. Noget af det Vigtigste, vi have at lære Verden idag, er Tro paa Gud, og omendskjøndt et Kongresmedlem er stærkt optaget med at behandle politiske Spørgsmaal og Anliggender, hvilket bliver betragtet af den store Mængde som noget Religionen Uvedkommende, har jeg dog ikke den Anskuelse, at Religionen er et Søndagsplag, som kun bæres om Søndagen i Forsamlingen, Tabernaklet, Kapellet eller Kirken og saa Mandag Morgen lægges til Side, nej, jeg har aldrig havt den Anskuelse om Religionen og har den heller ikke nu.

Der existerer for nærværende Tid næsten ingen Tro paa Gud blandt Menneskene. Jeg har under min Fraværelse erholdt mere Bekræftelse herpaa end noget Andet, jeg har iagttaget. Tal med gode, forstandige Mænd, Mænd af god, moralsk Karakter, og I ville forbauses over den høje Grad af Vantro, som findes i Verden. Der synes at være en Anskuelse om, at Gud vor evige Fader bor paa et eller andet fjernt Sted, saa langt borte fra os, at han ikke foretager nogen Undersøgelser om os eller vore Handlinger, at han styrer Universet og Menneskets Anliggender ved store naturlige og uforanderlige Love, at der er ingen speciel guddommelig Omsorg for Mennesket, men at Mennesket gaar fremad overensstemmende med dets Visdom, Kræfter og Talenter, og at et svagt Folk ikke kan vente at staa sig imod et stærkere; derfor blev den Bemærkning gjort mig, jeg tør sige, over hundrede Gange under min Fraværelse: „Eders Folk maa enten rette sig efter den øvrige Verdens Anskuelser, eller de maa vige,“ „Eders Folk maa forsage sine besynderlige Idéer og særegne Anskuelser, ellers ville de uundgaaeligen blive tilintetgjorte.“ Ved saadanne Lejligheder kunde jeg ikke afholde mig fra at tilkjendegive vor urokkelige Tro paa Gud, ligeledes at dette Værk var af Gud, at vi vare blevne opholdte og bevarede i det Forbigangne, samt at vi fremdeles vilde stole paa ham, og at han vilde berede en Udvej for os. Men naar de taalmodig og venlig lyttede til saadanne Bemærkninger, vilde man tydeligen kunne se Vantroen afspejle sig i ethvert af deres Ansigtstræk, en Slags medlidende Vantro, som omendskjøndt de ansaa Eder for meget velmenende, dog i denne Henseende vare fejltagne. Den almindelige Anskuelse er, at Gud eller Forsynet stedse er paa den stærkeste Side, og at, om vi ere svage og blive bekrigede, maa vi nødvendigvis gaa under paa Grund af vor Svaghed.

Der kan naturligvis, hvor denne Anskuelse er herskende, kun være liden Tro paa Guds specielle Indgriben. Hvis dette var en rigtig Forestilling, vilde der være liden Brug for Bøn, Paakaldelse af Herrens Navn og Beden til ham om, at hans Velsignelse og Kraft maa hvile over os. Men vi have selv saa ofte seet Virkningen af Bøn, at vi behøve ikke at dvæle ved dette Punkt eller fremføre Beviser herpaa. Mit eget Liv er rigt paa Tilfælde — hvilket uden Tvivl er det Samme med ethvert her tilstedeværende Individ, som tror paa Gud — der ere tydelige Beviser paa, at han har bønhørt mig, og jeg tror, at en af de største Pligter, som paahviler os, er at lære Verden, at der er en Gud til, og at han har ligesaa megen Magt til idag som i tidligere Dage at frelse dem, der ville sætte sin Lid til ham. Det er dette besynderlige Træk, som gjør Alt, hvad der staar i Forbindelse med dette Værk, saa ubegribelig for Menneskene. De af Eder, som have havt med Forretninger at gjøre, vide, hvor underlig Sagerne ere blevne

arrangerede til vort Bedste. Naar jeg ser tilbage paa de syv eller otte forgangne Maaneder og ser, hvad der er bleven gjort, forbauses jeg, idet jeg paa samme Tid véd, hvor grundige deres Forholdsregler og Bestræbelser have været for at berøve os enhver Rettighed og bringe os i Trældom. Ikke mindre end otte eller ni Biller bleve forelagte Kongressen ved Begyndelsen af Sessionen i den udtrykkelige Hensigt at komme til Ende med „Mormon-Sagen". Disse Biller bleve henviste til forskjellige Komitér, hvor der saa blev fremført Bevisgrunde for dem; men en hel Del Medlemmer havde besluttet sig til at votere paa hvilkensomhelst Bill, der blev indført i Huset fra Komitén, ligemeget hvad dens Hovedtræk maatte være. Man kan dog ikke i ethvert Tilfælde dømme en Mands private Følelser efter hans Votering. En stor Del Medlemmer af Kongressen vilde langt hellere afholde sig fra at votere imod os, hvis de altid kunde gjøre, hvad de selv vilde, men Medlemmernes Frygtsomhed for „Mormon-Spørgsmaalet" er Utah-Folkets Fjenders Styrke, idet disse derved gjøre Regning paa et Middel til at fremme deres egne skurkagtige Planer. De ere vel bekjendte med, at offentlige Mænd ikke ønske at optegne i deres Dagbøger Noget, som de skulde have gjort for at fremme, hvad man kalder „Mormonisme". Vore Fjender gjorde Regning herpaa sidste Session. Ved Begyndelsen af Sessionen troede de, at dette vilde være Midlet, hvorved de kunde forhindre mig fra at tage Sæde i Repræsentanthuset. Skuffede heri, var det, at de begyndte sine Operationer for Udvalgskomitén, og, som I uden Tvivl ere bekjendte med, gjorde de Alt, hvad der stod i deres Magt for at fremskynde hint Spørgsmaal for Huset. Jeg behøver ikke at gjentage for Eder, hvorledes disse Forsøg mislykkedes. For mig er Guds Haand saa tydelig aabenbaret i disse Omstændigheder som de Gjenstande, jeg her ser foran mig i Dagslyset.

Da Billerne imod Utah bleve forelagte Kongressen, bleve de samtidig, som jeg har sagt, henviste til Komitérne. De vare hovedsagelig Kopier af hin Bill, som passerede Senatet i sidste Session af den 42de Kongres, kaldet Frelinghuysens Bill. En af disse blev indført ved Formanden for Territorial-Komitén og blev kaldt Mc. Kee's Bill. Denne Bill blev debatteret længe for Territorial-Komitén, hvorpaa den blev indberettet for Huset.

Til den hæderlige Forfatters Forbauselse blev et Ordenspunkt opstillet, paa hvilket han ikke var forberedt, og før han neppe vidste af det, blev Billen ham fratagen og henvist til Komitén for det Hele, hvorved den i Virkeligheden blev forkastet for den Session. Vore Fjender vare naturligvis ikke tilfredse med det Arrangement, de vilde have en anden Bill til at gaa igjennem, og da de haabede, at Polands Bill vilde være den, man mindst vilde have Noget at indvende imod og derfor lettere vilde kunne gaa igjennem, bragte de den frem og tilskyndede dens Antagelse for Retskomitén.

Et Antal Møder blev afholdt, Bevisgrunde gjorte for og imod Billen, og sluttelig blev gjennem megen Møje og Besvær en Modifikation erholdt ved en vigtig Del af Billen, nemlig i det Punkt, der angaar Valg af Edsvorne. Billen i dens oprindelige Skikkelse besad de samme Hovedtræk som alle de øvrige, idet den gav Distriktsrettens Dommer, dennes Skriver og de Forenede Staters Marskal Retten til at vælge alle vore Edsvorne. Dette Punkt blev alvorlig bestridt, og tilsidst maatte Dommer Poland forandre den, saa at der skulde bestikkes tre Kommissionærer til at foretage de nødvendige

Valg af Edsvorne. Ligeledes blev en anden Forandring foretaget ved det samme Afsnit af Billen, og de Hovedtræk, der nu staa i Loven, som den gik igjennem, blede indførte, hvorved Rettigheden til at vælge Edsvorne blev vexelvis tillagt Probate-Dommeren i ethvert Kounty og Distriktsrettens Skriver efter de allerede fremlagte Lister. Jeg følte, at dette i sig selv var en meget stor Triumf, thi som Billen oprindelig stod, overlod den i Virkeligheden os, vore Liv, vor Frihed og vort Gods til tre Individers eget Forgodtbefindende, som tillige, efter hvad vi kunne dømme fra tidligere Erfaring, uden mindste Skrupler vilde sammenkalde ulovlige Jurier; og jeg følte, det var en stor Fordel for os, at det infame Angreb var blevet gjort paa os for to Aar siden af Dommeren i dette Distrikt tilligemed hans Sammensvorne, thi det gav mig her Lejlighed til at fremsætte, hvad der var bleven gjort i det Forbigangne, da der ingen Lov var til at ophalde noget Saadant, og til at argumentere, hvad der kunde ventes, hvis der var en Lov, som understøttede det.

Da Polands Bill blev bragt for Huset, syntes der at være en Forglemmelse fra den Ansvarhavendes Side — ikke dens Forfatter, men dens Repræsentant — Dommer Poland, da der var en Lov i Kraft, der forlangte, at enhver Bill, hvis Gjennemførelse krævede nye Ofre fra Statens Side, skulde henvises til Komitén for det Hele. Han havde forglemt det Punkt, som var bleven anført imod Mc. Kee's Bill, og da hans hæderlige Bill blev forelagt, blev dette Punkt atter frembraget og understøttet af Formanden. Dommer Poland saa, at han ingen Vej kunde komme med Formanden og de bedste Parlamentærer i Huset, hvorfor han, for at spare sin Bill at blive henvist til Komitén for det Hele, skyndsomst tog den tilbage. En Mand, som havde været nede i Washington og brugt sin Indflydelse for at faa denne Bill til at blive Lov, mødte mig i Repræsentanthuset og udbrød, da han saa mig: „Hr. Cannon, for De forlod Salt Lake City, fortalte De mig, at Gud var paa Deres Side, og jeg vil være f——t, om jeg ikke begynder at tro det.“ Jeg sagde ham, Gud var paa vor Side, og var tillige paa Nippet til, da vi skiltes, at sige ham, at han vilde blive fordømt, om han ikke troede det. I det Øjeblik blev hans Frygt levende, formodentlig troede han, at der var en eller anden hemmelig Magt med os, da dette var den anden Bill, som var falden igjennem for hin Session. Det lykkedes Dommer Poland senere atter at faa Billen forelagt Huset, og fik den der anerkjendt som fremlagt for Komitén for det Hele, hvorved han kom ud over den fastsatte Orden.

Som jeg har sagt Eder, vore Fjenders Styrke bestaar ikke i deres Sags Retfærdighed eller Billighed; den bestaar ikke i deres Argumenters Rimelighed; den bestaar i Virkeligheden ikke af Noget af den Beskaffenhed, at det kunde blive bragt frem for Medlemmerne; men deres hovedsagelige Fortrøstning stod til Udbredelsen af afskyelige Løgne og Usandheder og ufornuftige Lærdomme, som existerede imod Befolkningen i dette Territorium, hvilket afholdt Medlemmerne fra grundig at behandle vort Spørgsmaal. Et Folk, som har vist en saadan Villighed i at lide alle Ting, for hvad de betragte for ret, har Vanskelighed for at forstaa, hvorledes de ledende Mænd kunne være saa frygtagtige, naar der foreligger rimelige Bevæggrunde. Men mange Kongresmedlemmers Magt er temmelig usikker. Manges Ret til deres Embeder er hyppigen baseret paa en slet Grundvold. Nogle kjæmpe haardt for at komme

i Kongressen, og de kjæmpe endnu haardere for at blive der. Seet fra deres Standpunkt, dømme de saaledes: Jeg anser Politiken som en Profession, min Tanke er at leve ved denne Profession; jeg har erholdt Sæde i Kongressen med Vanskelighed, thi der har været kjæmpet tappert og længe i mit Distrikt derfor. Jeg maa votere paa en Maade, saa jeg ikke forringer min Majoritet i mit Distrikt eller saa jog taber min Indflydelse. Der existerer Fordomme imod Mormonerne, og om jeg skulde begunstige dem, vilde mine Modstandere benytte sig deraf ved første Lejlighed til at besudle min Karakter, endog om det skulde lykkes mig at blive gjenvalgt af mit eget Parti.

(Forts.)

Kristenhedens Frafald.

Af Ældste P. C. Geertsen.

(Sluttet.)

Efterat vi i det Foregaaende have vist, at Kristenhedens Frafald tydelig var omtalt og forstaaet af de forrige Dages Hellige, ville vi skride til at undersøge nogle Skriftsteder, der hyppigen ere blevne anvendte af vore Modstandere til at bevise Kristi Kirkes Fortsættelse paa Jorden. Vi ville begynde med Matth. 28, 19. 20. „Gaar derfor hen og lærer alle alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig Aands, og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet Eder. Og se, jeg er med Eder alle Dage, indtil Verdens Ende." Man har draget den Slutning, at Apostlene kun vilde leve et Menneskes almindelige Alder, og at de Ord: „Jeg er med Eder alle Dage" indeholde en Forjættelse til Kirken; men Enhver, som kjender det danske Sprog, véd, at „Eder" er et Stedord i anden Person og kan derfor kun gjøres anvendelig paa dem, til hvem han talte. Læseren bedes ligeledes at erindre, at Jesus ved denne Lejlighed kun aabenbarede sig for Apostlene, for hvis Aasyn han blev optagen, hans Ord vare derfor ikke til Offentligheden og kunde ikke angaa dem; thi at sige, at en Forjættelse, given til En eller Flere, var bindende for Alle, vilde være ligesaa urimelig, som at formode, at Alle skulde bygge et Tempel, fordi Salomon blev befalet at bygge et; eller at Alle skulde gifte en Hore, fordi Hoseas blev befalet at tage en Horekone (se Hoseas 1 Kap.) Men antag for et Djeblik, at Jesu Ord angik alle troende Disciple, saa maa det ikke forglemmes, at han først befalede dem at gaa hen og lære alle Folk og døbe dem, og kun ved Lydighed til Befalingen kunne de blive delagtige i Forjættelsen; og i det Djeblik, de ophørte at medtage den sande Lære og blive døbte, vilde Forjættelsen ikke mere blive dem til Del; thi Johannes siger: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, haver ikke Gud", 2 Joh. 1, 9. Og om de ikke have Gud, hvorledes kunne de gjøre Fordring paa

hans Forjættelse? Læser, læg Mærke til Jesu Ord: „Mange skulle sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke profeteret i dit Navn, og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger ved dit Navn? Og da vil jeg bekjende for dem: jeg kjendte Eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beflitte Eder paa Uret." Lad derfor Ingen smigre sig med et falsk Haab uden at være vis paa, at han har adlydt Jesu Befalinger og ikke Menneskenes. Det næste Skriftsted findes hos Matth. 16. 17, 18. Og Jesus svarede og sagde til ham: „Salig er Du, Simon Jonas' Søn, thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene. Men jeg siger Dig ogsaa, at Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den." Man har her draget den Slutning, at dersom Kirken (Menigheden) er bleven udryddet, saa har Helvedes Porte faaet Overhaand over den. Det vilde være ligesaa fornuftig at sige om Jesus, at Djævelen fik Overhaand over ham, fordi Jøderne sloge ham ihjel; men Jesus, der kjendte Guds Gjernings Udstrækning, kaldte det at blive ophøjet af Jøderne. Nogle have fortalt os, at Petrus var Klippen, paa hvem Herren byggede Menigheden, men hvormeget fejler ikke Modstanderen i at bevise sin Paastand ad denne Vej; thi var Petrus Klippen, hvorpaa Bygningen stod, da er det indlysende, at naar Klippen ophørte at være paa Jorden, saa maatte ogsaa Bygningen, der stod paa Klippen, ophøre. Men heldigvis var det Aabenbaring, der havde givet Petrus Vished, at Jesus var Kristus den levende Guds Søn, hvilken Vished skulde blive hele Menigheden til Del ved Aabenbaring, der er den Klippe, paa hvilken alle Helliges Tro har været bygget, og formedelst denne Klippe staar Guds Kirke atter paa Jorden med Præstedømmets Nøgler, lig Jesus opstod fra de Døde uovervunden af Helvede. Det vil altsaa ses, at der findes ikke den mindste Grund heri til Bevis for, at Kirken skulde forblive paa Jorden, men snarere det Modsatte, dersom Modstandernes Forklaring skulde anses for rigtig, hvilket vi naturligvis ingenlunde indrømme. Det tredie og sidste Skriftsted findes i Aab. 12. 6. „Og Kvinden flyede i Ørken, hvor hun haver et Sted beredet af Gud, at de der skulde ernære hende tusinde to hundrede og tredsindstyve Dage." Man har formodet, at denne Ørken, til hvilken Kvinden flyede, var et eller andet hemligt Sted paa Jorden, og at Kirken er vedbleven hemligen at existere paa Jorden. Læseren bedes at læse 14 Vers: „Og den store Ørns tvende Vinger bleve Kvinden givne, at hun skulde flyve til Ørken, til sit Sted, der hvor hun næres en Tid og Tider og en halv Tid, borte fra Slangen." Heraf ses det først, at Kirken skulde tage Flugten, og for det Andet, at Stedet skulde være borte fra Slangen. Det samme Kap. lærer os, at Djævelen blev nedstyrtet fra Himlen til Jorden. Han kaldes ogsaa denne Verdens Fyrste, og om Modstanderen ikke kan vise mig en Plet paa Jorden, til hvilken Slangen ingen Adgang har, da maa Stedet være i Himlen, hvorfra han blev nedstyrtet, og istedenfor et Bevis paa Kirkens Vedbliven, er det et uomstødeligt Bevis for, at den skulde blive borttagen fra Jorden, indtil en vis Tid var fuldkommet, og da atter blive opreist paa Jorden. Og jeg aflægger nu mit ydmyge Vidnesbyrd til Alle, som læse dette, at Guds Rige er igjen opreist paa Grundlag af Apostle og Profeter, for aldrig mere at blive udryddet. Vend derfor hastig om, at I

maa finde Naade og blive oplærte af dem, hvem Herren har kaldet, og lader Eder døbe til Eders Synders Forladelse, paa det I maa være af de tro og gode Tjenere, der skulle gaa ind til deres Herres Glæde.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Ved Begyndelsen af „Stjernens" 24de Aargang.

Atter er et Aar henrunden, og „Stjernen" har i 23 Aar udkastet sit velgjørende Skin under de forskjelligste Omstændigheder og Forholde. Tusinder og atter Tusinder have under dens hidtidige Tilværelse erholdt Lys og Kundskab om det sande og evige Evangelium. Den har været et Middel til at opmuntre, styrke og bevare de Hellige i deres Tro, den har skaffet sig Adgang til Steder, hvor vore Ældster ikke have havt Lejlighed til at komme, og derved virket til, at Mange have faaet Kundskab om Sandheden. I sine smaa Spalter er den fremkommen med meget Gavnligt, Nyttigt og Lærerigt, som vi haabe dens ærede Læsere have taget sig til Indtægt; det er fremdeles vort Formaal og Bestemmelse gjennem den at bibringe vore Medmennesker den fornødne Kundskab om Evighedens Principer, om Gud vor evige Faders forudlagte Plan til Menneskehedens Frelse og om de Bud, Love og Anordninger, som Herren gjennem sine bemyndigede Tjenere fra Tid til anden aabenbarer til vor Forfremmelse og Ophøjelse i Guds sande Kirke paa Jorden. Det er nu over fireogtyve Aar siden (den 14de Juni 1850), at en inspireret Herrens Apostel — vor agtede og elskede Broder Erastus Snow — ankom til disse skandinaviske Lande og grundlagde Evangeliet i denne fjerne Del af Verden. Det er ligeledes ham, vi skylde Fremkomsten af dette Blad; den 1ste Oktober 1851 udkom nemlig det første Nummer af „Skandinaviens Stjerne". Fra hint mindeværdige Aar har den sande Kundskab om Israels Gud og om hans ædle og ophøjede Hensigter med Menneskens Børn vidt udbredt sig i disse nordlige Lande, og Mange ere komne under Evangeliets velgjørende Indflydelse; Mange have annammet dets skjønne og ædle Principer, have efterkommet Aandens sagte og stille Hvisken om at drage ud til Herrens Zion — til det forjættede Land, hvor de saa med Jehovas Velsignelse paa deres Hoved have arbejdet sig fremad, saa at de i materiel Henseende have tilegnet sig dette Livs Goder. Medens Mange i disse og andre Lande, førend de erholdt Kundskab om Evangeliet, vilde have ført en ussel Tilværelse, ere de nu ved Flid og Arbejdsomhed og Efterlevelse af Evangeliets Principer naaede frem til et ganske respektabelt Standpunkt. For disse har Lydighed til Evangeliet saaledes frembragt det Forønskede i deres ydre Vilkaar, de have erholdt de nødvendige ydre Betingelser for at kunne

opnaa en glad og lykkelig Fremtid paa denne Jord, men hvad har ikke den selvsamme Lydighed til Guds Bud og Befalinger bevirket i aandelig Henseende? Bragte ud af det aandelige Mørke, i hvilket de for Tider have været indhyllede, ere de gjennem Evangeliet komne til Kundskab om, hvilken Vej de have at vandre paa forat kunne behage Gud og for igjennem Tid og Evighed at kunne leve som lykkelige og tilfredse Væsener. De ere ikke længer stedte i Uvished om, paa hvilken Maade de kunne opnaa jordisk Lykke, samt erholde saavel timelig som aandelig Frelse. Disse Ting ligge klart for dem, de vide, hvad de have at gjøre i saa Henseende.

Det vilde være ønskelig, om „Stjernens" ærede Læsere vilde lægge sig de Ting paa Hjerte, som blive publicerede i dette lille Blad, thi vi vide, det vil være til deres eget Gavn og Bedste, om de vise Lydighed til Evangeliets Principer og efterkomme de Raad og Formaninger, de fra Tid til anden ville erholde herigjennem. Det er aldeles nødvendig for de Hellige at leve saaledes hver Dag, at de kunne vide for sig selv, at Gud er med dem, og at de have hans Velbehag over sig. Vi burde Alle leve og handle saaledes, at vi med et Øjebliks Varsel kunde træde ind for vor himmelske Dommer, thi vi vide ikke, hvorlænge vi skulle leve eller hvorlænge vor Tilværelse vil vare paa denne Jord. Lad os derfor stræbe fremad, Sosken(d)e, stedse søgende at blive mere og mere fuldkomne for hver Dag, vi leve, aflæggende vore onde Vaner og Tilbøjeligheder og gaa fremad i det Gode.

Nu, vi ønske at lade „Stjernen" udgaa i den samme Aand som tidligere, og det skal stedse være vor Bestræbelse at gjøre den saa interessant og underholdende som mulig. Og til Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed sige vi: Søg efter bedste Evne og paa bedst mulige Maade at udbrede „Stjernen", se at skaffe den Indgang der, hvor I selv ikke kunne komme, udspred den vidt og bredt, thi vi ønske, at Alle skulle komme til Kundskab om Sandheden, og Herren vil lønne Eders Bestræbelser.

Fra „the Provo Times":

En ulykkelig Begivenhed indtraf her i Dag den 20de August omtrent Kl. 10 Formiddag. Da Loptur Johnson var i Færd med ude paa Marken at spænde sine Heste fra Vognen, bleve de sky og satte afsted, hvorved Vognens ene Hjul gik over ham, der havde til Følge, at han døde omtrent fire Timer efter. Afdøde var født paa Island og var for nylig vendt tilbage fra en Mission til hint Land. Han var en god Medborger og en trofast Hellig, og var elsket af Alle, som kjendte ham. Hans pludselige Død har gjort et sørgeligt Indtryk paa Alle.

Ærbødigst
E. Monk.

Vi erfare gjennem „Millennial Star“, at vore sidste Emigranter lykkelig og vel ankom til New York den 13de Ds. Kl. 12 Midnat og ere antagelig nu allerede i Utah.

Tegn og Advarsel.

(Fra „Deseret News“.)

Parley P. Pratts Selvbiografi er et Værk, som bør læses af enhver Sidste Dages Hellig og endmere af enhver sidste Dages Synder. Det er et sandt Spejl, der gjengiver Billedet af vor nuværende amerikanske Regjerings tøjlesløse Politik imod dette Folk. Jeg tror ikke, det vilde skade Præsident Grant, om han læste den, ejheller den føderale Ring i Salt Lake City, selv Dommer Poland og alle Andre af lignende Anskuelser og Tænkemaade vilde have godt af at gjennemlæse den.

Af de talrige og frygtelige Ildebrande i den senere Tid og andre mørke Begivenheder, som have fundet Sted, synes det næsten, som om Elementerne, ledede af Ham, som styrer alle Ting, havde begyndt at udføre sine specielle Love. Forsynet har ikke uden Grund lagt sit Mishag for Dagen over dem, som have Øjne, men se ikke, Øren, men høre ikke og Hjerter, men forstaa ikke. Nedstyrtningen af Vand fra det øvre Dyb kan endnu oversvømme hines Retrætsteder, som have skjult sig under Falskhedens Maske, hine, som have anført Usandfærdigheder imod Guds Folk i Utah, imod deres politiske Rettigheder, imod deres religiøse Tro og imod deres Person og Ejendomme, alene i den Hensigt at gjøre dem arveløse. Deres Ønske synes at være at herske eller ruinere. Tænk om Alles Skaber skulde komme til en lignende Beslutning at herske og ødelægge! Og antag, at han paa en mild og begrændset Maade allerede af mange retfærdige Grunde skulde have begyndt at udføre det Sidste. „Nu, spotter ikke, at Eders Baand ikke skulle blive haardere, thi jeg haver hørt en fuld Fordærvelse, ja den, som er bestemt af Herren, den Herre Zebaoth, over al Jorden.“ Se Esaiæ 28 Kap. 22 Vers. O, Du amerikanske Nation, overvej og se! Disse ere Tiderne, der kræve nøje Betragtning! Hvorfor ville I dø, I Indbyggere af dette hidindtil saa begunstigede Land? Hvorfor stride imod Gud, som gjorde Eder til en Nation, hvorfor forstyrre og ødelægge hans Folk, som ingen Skade gjør Eder? Det er en ulige Krig. Jeg raader Eder til at ophøre dermed. Gjør Retfærdighed, elsk Barmhjertighed, udøv lige Rettigheder og lev!

Orson Hyde.

Af et Brev

fra en Indsender i „Utah-Posten", undertegnet: Tilskuer.

Valgene her i San Pete foregik i sin sædvanlige rolige og besindige Orden, saavidt mig er bekjendt, og jeg véd ikke, at vi have nogen Grund til at være misfornøjede over, at de saakaldte „liberale" Tendentser, saaledes som vi høre, at de vise sig i sine Virkninger paa de mere civiliserede Steder her i vort kjære Utah, ikke have faaet Indpas her. Jeg har hørt, at Baskin har faaet en Stemme for „Fenceviewer", men skjøndt han vistnok saaledes kan sige at være enstemmig valgt til denne Bestilling, tror jeg det neppe farlig for Enigheden her. Jeg har været ledet til mange Slags Reflektioner ved at se disse Navne, især skandinaviske, figurere sammen med vore aabenbare Fjenders, for at komme i Besiddelse af disse Embeder, som det stod i Vælgernes Magt at besætte, og hvorfor? Jeg har ikke hørt Nogen være ærlig nok til at erklære det rette Motiv — Indtægterne, men en Mængde andre fjerntliggende Grunde, som enten helt eller for en stor Del ere aldeles ubegrundede. I de gamle Lande, hvor Embeder for det Meste besættes ved Magtsprog, og hvor Ansøgning, ledsaget af Anbefalinger, er det første nødvendige Skridt til at komme i Besiddelse af samme, har jeg endnu ikke hørt et eneste Exempel paa, at Vedkommende paaberaabte sig slige intetsigende Paaskud, som disse „Liberale" her bruge, at det er for at komme deres forurettede, tilsidesatte og lidende Medmennesker til Hjælp — imod hvem? Imod Embedsmænd, som have erholdt sine Poster, efter hvad de Liberale sige, netop paa samme Maade, og ved at give de samme Løfter for de samme Hensigter. Hvad Garanti kan derfor det ene Parti give, som er mere værd end det andets, uden den, som Tillid erhvervet gjennem Prøver og Vanskeligheder skjænker den fremstillede Kandidat, og saadanne Kandidater véd Folket nok selv at finde. At vore ledende Mænd, som ubestridelig udgjøre en Part af Folket, tage en virksom Del heri, anser jeg aldeles i sin Orden, naar Folket siden har sin Frihed til at handle som Individer.

At Nogle af vore skandinaviske Brødre, som upaatvivlelig bære det hellige Præstedømme, og maaske i lange Aarrækker have arbejdet paa at indsamle Israel og lære dem Nødvendigheden af Enighed, saavel som andre Principer nødvendige til deres timelige og aandelige Velvære, kan saaledes glemme sig selv og sin Fortid, samt forblindes angaaende Fremtiden, er mildelst talt sørgelig. Erfaringen viser os ikke et eneste Tilfælde, hvor Oppositionsprincipet, om det virkelig fortjener Navnet Princip, har havt noget varigt Held med sig, men vi have en lang Række af Exempler paa, at de selvkaldte Reformatorer inden dette Guds Rige have endt med aldeles fejlslagne Forhaabninger; og at vente, at vi Skandinaver skulde have mere Held paa den samme slibrige Bane, hvor saamangen mægtig Mand har fejlet, synes mig at være taabelig, og det vil snart vise sig saaledes for Alle. At de Skandinaviske ikke altid have været betragtede som lige begavede med de Amerikanske og Engelske, er maaske mest Sprogets Skyld, som kun Faa have opnaaet tilstrækkelig Dygtighed i, til sukcesful Embedsførelse; og disse Faa ere for det Meste at finde i ligesaa gunstige Livsstillinger, som andre Nationaliteter i vort Samfund. Det er

følgelig urigtig at benytte dette Paaskud til at stifte Partifølelser for egen Fordels Skyld, og enhver tænkende Skandinav burde se disse patriotiske Embedsjægere i dette Lys og lade dem sejle deres egen Sø.

Naar jeg ser fra Tid til anden Meddelelser igjennem Pressen fra mine Brødre og Medarbejdere, saa danner jeg mig derved en Slags Forestilling (rigtig eller urigtig) om deres Frem- eller Tilbagegang i dette Værk, og sandsynligvis gjøre Andre det Samme. I denne Tid er det derfor af Interesse at høre fra sine Venner, især fra dem, som har eller har havt fremtrædende Stillinger i Forbindelse med dette Riges Udvikling, især naar disse Meddelelser kunne inspirere den tilfredsstillende Følelse — „Han var en god Mand, og er det endnu, Gud ske Lov!"

Med saadanne Følelser læste jeg Br. J. Bohns Digt „Himlens Raad", og det lød næsten som en Røst fra den usynlige Verden, da her har cirkuleret et Rygte om, at han var ved at dø og gaa bag Sløret.

Tak, Broder Bohn, at Du Tausheden brød!
Rygtet gik her, at Du nylig var død;
Nu kan vi se, at Du lever og tænker
Endnu det Samme om Babylons Rænker,
At Du, som fordum, er stridbar og stærk,
Rede at kæmpe for Gud og hans Værk,
Rede at møde den snedige Fjende,
Rede at stride, til Striden faar Ende,
Rede at sende lidt Spøg i vor Lejr,
Rede som Skjald at besynge vor Sejr.
O! at vi ej maatte savnes, naar Alt,
Som er tilovers fra Striden, bli'er talt —
Mange — ja Mange de Faldne vil bli'e —
Faa de Udvalgte, Trofaste og Fri.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Luke Johnson, tidligere en af de tolv Apostle, som for en Tid havde været udelukt af Kirken, bekjendte omtrent paa denne Tid sine Fejl i en offentlig Forsamling i Nauvoo og udtalte Ønske om atter at forene sig med Kirken og drage ud med dem i Ørkenen. Han fornyede følgelig sine Pagter og forblev et Medlem af Kirken indtil sin Død, der indtraf i dette Territorium. Luke Johnson var bleven valgt til en af de Tolv, da dette Kvorum først blev organiseret i Kirtland, Ohio. Han faldt siden i Mørke og blev udelukt af Kirken. John E. Page blev valgt til Apostel i hans Sted. Da Luke kom til Nauvoo for at gjøre Tilstaaelse og atter forene sig med Kirken, fik han høre, at Page var der. Dog vidste han ikke, at han havde apostaseret. Han havde isinde, da Page var bleven ordineret i hans Sted, at ville kalde paa ham og faa en Samtale i Gang med ham. Page gjenkjendte ham imidlertid ikke. „Hvorledes, kjender De mig ikke?" sagde Luke. „Nej," var Page's Svar. „De er min Efterfølger i Embedet," vedblev Luke, „og jeg kommer for at affordre Dem Regnskab for dets Forvaltning." Page rødmede

og sænkede Hovedet. Luke Johnsons Hensigt var kun at have en uskyldig Spøg med ham; men istedetfor en Spøg, viste det sig at være den værste Straf for Page, saa meget mere som, da Luke var uvidende om Page's virkelige Stilling.

De Hellige vare udsatte for mange Farer, medens de havde lejret sig ved Sugar Creek og senere, medens de rejste fra hint Punkt i en vestlig Retning, efter at Foraaret var indtraadt. De vare mangelfuldt klædte, Vognene vare kun for en Del bedækkede, og Mange havde ingen Telte, tilmed var Føden knap for Enkelte. Deres Stilling var i mange Tilfælde frygtelig. Kulden havde været saa streng, medens de vare lejrede ved Sugar Creek, at Mississippi-Floden var fuldstændig tilfrossen; de vare ligeledes udsatte for strenge Vinde og for Sne, og senere, da Vinteren ophørte, bleve de ofte gjennemblødte af Regnen, som øsede ned i Strømme og gjennemvædede Jordbunden i den Grad, at Rejsen fremad blev temlig besværliggjort baade for Mennesker og Dyr, og Telte bleve ofte opslaaede i Dyndet, da der intet tørt Sted fandtes. Disse Gjenvordigheder vilde have været utaalelige for et Folk, som ikke havde udstaaet saamange Lidelser som de Hellige. Men de havde lidt saa meget under de Ugudeliges Hænder, at de vare glade ved at komme bort fra dem og overlade dem til sig selv. Pøbelen havde dræbt deres elskede Profet og deres Patriark og mange af deres Brødre; de havde opbrændt deres Huse og anden Ejendom, havde plaget og besværet dem paa alle mulige Maader og havde stadig søgt at borttage Apostlenes og andre af Guds Tjeneres Liv.

De vilde ikke tillade de Hellige at leve i Fred og tilbede deres Gud overensstemmende med hans Befalinger. Omendskjøndt Nauvoo og det omliggende Land var opfyldt af rige Landejendomme og skjønne og behagelige Hjem, havde det dog ingen Tiltrækning for de Hellige, som elskede deres Religion over alt Andet; de forlode derfor med Glæde alle deres behagelige Steder og droge ud i Ørken. Al den Træthed, Udmattelse og Møjsommelighed, de maatte udholde, blev formildet ved den rolige, uforstyrrede Dyrkelse af Herren. Fred herskede i deres Barm, i deres Telte, Vogne og i Lejren, og de vare lykkelige. Herren gav dem Styrke i Forhold til deres Prøvelser; han udgød sin Aand over dem, og Ørkenen syntes ikke at have noget Skrækkende ved sig. Glade og tilfredse droge de videre, stolende paa, at Gud vilde føre dem til et Land, hvor de vilde være langt mere fjernede fra deres forrige Fjender, og hvor de kunde bo i Fred og Sikkerhed.

Ved at se tilbage paa hine Dage fra vort nuværende Standpunkt, hvor tydelig ses saa ikke Guds Haand i alle de Begivenheder, som have fundet Sted? Pøbelen troede, de havde vundet en stor Sejr over de Hellige ved at dræbe nogle af dem, ødelægge deres Ejendomme, plage dem paa alle mulige Maader og søge at tage Præsident Youngs og de andre Apostles Liv. Da de havde nødet dem til at forlade Nauvoo, glædede de sig overordentlig. Lig Jøderne, som dræbte Jesus Kristus, troede de at have vundet en uhyre Sejr, men ligesom disse tænkte de lidet paa, at deres Handlinger kunde blive ledet paa en saadan Maade, at det vilde fremme og ophjælpe den Sag, som de havde isinde at ødelægge. Dog blev det saaledes. Hvor Mange af de Hellige, tro I, besade tilstrækkelig Tro til at forlade et Land, hvor de vandt Fremgang, ophobede Livets Goder omkring sig og bleve rige, og hvor de ikke bleve forstyrrede eller truede i deres Gudsdyrkelse? I Særdeleshed drage ud i Ørken og udholde en lang Rejses Besværligheder i et øde Land.

Mange vilde have været uvillige i at gjøre det, endnu Flere vilde sandsynligvis have nægtet at gjøre det, og det er rimelig, at kun Faa vilde have havt Tro nok til at gaa ud og udholde Alt. Men Pøbelens Opførsel bragte enhver sand Sidste Dages Hellig til at føle sig glad ved at have Lejlighed til at forlade Nauvoo. Det blev anseet som et Privilegium at drage ud mod Vesten. Heraf kan man se, at Gud leder de Ondes Slethed til det Gode. Han overlader til dem at gjøre, hvad de ville, Godt eller Ondt, som de selv ønske, men lader Resultatet stedse blive saaledes, at hans Hensigter blive udførte og hans Navn forherliget. Pøbelens onde Handlinger havde den Virkning at berede de Hellige for Rejsen, som laa foran dem, og at tiltræde samme med Glæde, taalende Alt. Men ere vi derfor Pøbelen nogen Tak skyldig? Nej, de havde isinde at ødelægge Guds Værk, og han vil kræve dem til Regnskab derfor og straffe dem for deres onde og grusomme Fremgangsmaade. De Hellige havde Ret til under Konstitutionen og Lovene at leve i Fred; de havde kjøbt og betalt deres Land, og vare berettigede til alle deres Lands Velsignelser og Privilegier. Men deres Fjender saa, at de trivedes; de begyndte at blive misundelige og besluttede at tilintetgjøre dem; hvad Resultat hint Forsøg havde, have vi seet.

Uagtet Alt, hvad de maatte taale og gjennemgaa, var Folket dog i Almindelighed ved god Helbred; der indtraf kun faa Dødstilfælde. Ældste Orson Spencer blev kaldt bort fra sin Ungdoms Hustru og sine Børns Moder. En Nevø af Præsident Young, Edwin Little, blev ligeledes kaldt bort. Han blev angreben af Lungebetændelse og døde ved Sugar Creek.

En Omstændighed indtraf, efterat Lejren havde naaet Richardsons Point, hvilket maaske vil være af Interesse for vore Læsere. En af Brødrene forlod Lejren for at gaa tilbage og føre frem et Læs for en af de Hellige. Efterat have taget ud, blev en af hans Heste syg, og han maatte standse. Han og en af Brødrene, som var med ham, blev tilskyndet til at lægge Hænder paa den. De gjorde det, og Hesten kom sig øjeblikkelig. Efterat have rejst omtrent to Mil, blev Hesten atter angreben og det mere heftig end før. De forsøgte at give den Medicin, men kunde ikke faa den til at tage deraf. Den laa aldeles som død. En af Brødrene troede dog, at der endnu var Liv i den og besluttede at lægge sine Hænder paa den. Nogle af de Tilstedeværende betvivlede det Sømmelige i at lægge Hænder paa et Dyr; de troede neppe det var rigtig. Ejeren af Hesten citerede Profeten Joels Udsagn om, at i de sidste Dage vilde Herren udgyde sin Aand over alt Kjød. Dette tilfredsstillede dem, og sex af dem lagde sine Hænder paa den, bade for dens Helbredelse og bød den onde Indflydelse, hvorunder den var, at vige. Hesten rullede sig derpaa et Par Gange, sprang op og var snart atter frisk. Den næste Morgen blev den igjen iført Seletøjet, hjalp med til at trække et stort Læs og arbejdede ligesaa godt som tidligere. Dette var paa en Tid, da en Hest var meget nødvendig; Folket havde ingen tilovers og ingen Penge til at kjøbe flere; Brødrene følte uden Tvivl, at de vare i Forlegenhed; de øvede stor Tro, og Hesten blev helbredet. (Bemærkning af Udgiveren af „the Juvenile Instructor“. — I sidste Nummer Side 379, hvor der er Tale om, at Lejren brød op fra Sugar Creek, staar der: „Den 1ste Januar paabegyndte atter de, der havde lejret sig ved Sugar Creek, sin Rejse i nordvestlig Retning“ er der sket en Fejltagelse, idet Ordet „Januar“ er bleven sat istedenfor Marts.) (Forts.)

Blandinger.

Det har været smukt sagt, at „det Slør, som skjuler Fremtiden for os, blev virket ved Barmhjertighedens Haand".

Næsten Enhver klager over sin daarlige Hukommelse, men Ingen klager over sin Mangel paa Forstand.

Foretræk Flid for Dovenskab, med mindre Du agter Sløvhed fremfor Skarpsindighed. — Plato.

Indianerne. En Depesche fra Hebron i det sydlige Utah melder om en besynderlig Bevægelse blandt Indianerne dersteds. Det viser sig klart, at en mægtig Aand begynder at paavirke dem. De paastaa, at de ere ledede i deres Bevægelser af den „Store Aand."

Klædesfabriken i Provo tilvirker 800 Yards (1164 d. Al.) bedste Kvalitet Klæde om Dagen. (W. E.)

Luftsyn. Fra en Ejendom paa Nørrebros Dossering observeredes forleden Aften lidt over Klokken Elleve et lysende Legeme paa Himlen, som bevægede sig i Retning fra Sydost til Nordvest og viste sig for Ojet noget større end en Stjerne af første Klasse. Meteoret bevægede sig langsomt sejlende hen over Himlen og lyste med en klar hvidlig Straaleglands, som pludselig slog om i et stærkt rødligt Lys, der vedligeholdt sig, indtil Meteoret pludselig forsvandt, efter at det var blevet observeret i over to Minuter.

Den østerrigske Nordpolsexpedition under Weyprecht og Grev Wilczek, om hvilken man i hele to Aar ikke har hørt det Allermindste, hvorfor man ogsaa har været ifærd med at udruste en Expedition for at finde den, er ankommen til Norge. Expeditionen indefros den 11de August 1872 Nord for Novaja-Semblia. I August 1873 ankom den til et stort, tidligere uopdaget Bjergland under 79 Gr. 51′ nordlig Brede, 59 Gr. Længde, som blev kaldt Kejser Frantz Josephs Land. Den 20de Maj 1874 forlod Mandskabet, som den Gang led af Skjørbug, Skibet „Tegethoff". Rejsen gik nu Syd paa i 96 Dage paa Baade med Slæder over Is og fra den 15de August paa aabent Vand til Dunenbay, hvor en russisk Skonnert tog Mandskabet ombord.

Orkanagtig Storm. Paa flere Steder i Landet har der i Fredags Middags, omtrent mellem Kl. 1 og 3, raset en orkanagtig Storm. I Nyborg var den ifølge B. Av. saa heftig, at den afrev armtykke Grene af Træerne.

I det russiske Gouvernement Suivalki er der udbrudt Kvægpest; i to Kredse ere 1000 Stykker Kvæg blevne dræbte. Regjeringen har strax udstedt Forbud mod Indførsel af Kvæg.

Byen Pandernia ved Marmorahavet er bleven fuldstændig ødelagt paa omtrent tredive Huse nær.

En i Mejningen den 6te September opstaaet Ildebrand havde indtil Midnat lagt over 250 Huse i Aske. 3000 Mennesker ere derved blevne husvilde, af hvilke Halvdelen hører til de fattige Klasser.

I Mantua, Box Elder Co., afgik ved Døden den 20de Ds. efter femten Ugers Sygeleje N. N. Jeppesens Hustru, Emma Emilie Bravan.

Afdøde var født i Kjøbenhavn den 25de April 1837, hvor hun blev tillagt Kirken ved Daab den 29de December 1853, ankom til Utah med det første Haandkarre-Kompagni 1856; hendes Oprigtighed og Trofasthed forblev stedse usvækket; hun virkede som Sekretær for den kvindelige Hjælpeforening i hin By fra dens første Organisation; hun døde i Troen, efterladende sig Ægtefælle og otte Børn.

(D. N.)

Adresse.

N. Andersson.

Stora Nygatan Nr. 38, Malmø.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Oktober 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste George Q. Cannon,

afholdt i Tabernaklet, Salt Lake City, den 12te Juli 1874.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet.)

Som I vide, passerede Polands Bill Huset og blev sendt over til Senatet. Man ventede, at den næsten strax vilde passere Senatet, dog først efterat den som en Formsag var bleven henvist til Retskomitén, hvorfra den saa atter blev sendt tilbage for endelig at blive antaget. Men Medlemmerne af Retskomitén vare ikke tilbøjelige til at lade denne saa hurtig passere, omendskjøndt Frelinghuysens Bill var bleven antaget af den foregaaende Kongres. Meget var blevet sagt, mange Argumenter fremført og Samtaler holdt med Senatorerne, hvorved den sande Tingenes Stilling saa vidt mulig var kommen for Dagen; de frygtede derfor, at det hele Angreb paa Lovgivningen kun var et Skjul, hvorunder de Sammensvorne haabede at kunne bemægtige sig „Mormonernes" Ejendomme i Utah.

Der var to mægtige Hjælpemidler, jeg havde i Washington. Det ene var den allerede omtalte Anskuelse, der herskede om, at det Hele kun var en Plan fra visse interesserede Partiers Side for under Paaskud af Polygami og „Mormonisme" at kunne plyndre og frarøve Folket dets haardt erhvervede Besiddelser. Mange Senatorer og Medlemmer havde været i Utah og vare bekjendte med Ejendommenes forhøjede Værdi ved Minernes Opdagelse. De havde ingen Tro paa Snyltegjæster, hvorfor der var en Uvillie fra Manges Side i at lade sig benytte til at fremme en Plan af den Beskaffenhed.

Det andet store Hjælpemiddel, jeg havde, var de Mænds Udseende, som egenmægtigen vilde udstede Love. Alt, hvad jeg havde at gjøre, var at henvise til disse Mænd og spørge Senatorerne og Husets Medlemmer om, hvorledes de vilde lide at have Magten lagt i saadanne

Personers Hænder, hvis de boede i Utah. Argumentet vilde have været afgjørende, hvis de havde havt Lejlighed til at se de Personer, som paa den Tid vilde paatvinge os Love. Jeg overdriver ikke, naar jeg siger, at disse, som toge ned til Washington for at berøve mig Sæde i Kongressen og selv egenmægtig fremtvinge Love, — vare de bedste Hjælpere, som kunde gives mig. Nogle have troet, at jeg burde have havt nogen Hjælp, men jeg siger Eder, dette var den bedste Hjælp, som kunde sendes mig. Jeg er gjentagne Gange bleven spurgt, hvad vi betalte en af dem for i det Mindste at opholde sig der. Da dette Spørgsmaal første Gang blev gjort mig, blev jeg en Smule forundret og kunde ikke afholde mig fra at udtrykke min Forundring derover, da jeg ikke ganske forstod dets Betydning. Jeg sagde: „Vi betale ham Intet; hvad mener De forøvrigt?" „Godt," sagde den Herre, som gjorde mig Spørgsmaalet, „hvis I ikke betale ham, vil det være meget fordelagtig for Eder at gjøre saa for fremdeles at faa ham til at opholde sig her." Dette var en streng Ræsonneren til vor Fordel, og bidrog ikke saa lidt til at befæste vor Sag.

Da Billen, som jeg har sagt, blev overført fra Retskomitén til Senatet, var den endnu i sin oprindelige Form med Undtagelse af Udslettelsen af et Punkt, der gik ud paa at udstrække den fælles Lov over hele dette Territorium. Men da der var en saadan Tilbøjelighed til at modificere Billen, kunde den ikke blive brugt paa den Maade, som dens Forsvarere egentlig havde tænkt sig, og I vide, hvorledes den senere er bleven beskaaren. I Alt dette har Guds Haand tydelig og klart vist sig, og jeg følte, at han virkede paa vor Side, at han vilde hjælpe og befri os, ligesom han havde hjulpet og befriet Andre i de forbigangne Tider; Herren formildede Menneskenes Sind, bragte dem til at have bedre Tanker om os og føle Interesse for vor Sag.

Som en Forklaring hertil har det været sagt, at vi have brugt Penge i Washington til at bestikke Legislaturen. Jeg har ikke sét disse Angivelser selv, thi jeg gjorde det til en Regel aldrig at læse Bøger eller Aviser, som forhaane dette Folk. Jeg har i Virkeligheden kun altfor liden Tid til at læse Bøger og Aviser, som kunne være belærende og interessante for mig, hvor langt mindre da befatte mig et eneste Øjeblik med at læse fornærmelige, løgnagtige og bagvaskende Artikler om dette Folk eller mig selv. Medens jeg var fraværende, publiceredes der i Washington en Avis, som næsten hver Dag indeholdt Artikler imod Eder og mig selv. Jeg gjorde det til en Regel, aldrig at læse en eneste af dem. Jeg ønskede ikke at tabe mit gode Humør. „Hvor Uvidenheden prises," siger Digteren, „er det Daarskab at være vis." Jeg tænkte, Planen er at stille vor Sag i et slet Lys og vidste, hvad der var sat i Scene for at opretholde denne Beskyldning for Bestikkelse, og jeg var fast besluttet paa ikke at lade mig forstyrre. Naarsomhelst Brugen af Penge har været hentydet til, har jeg hørt Præsident Young udtrykkelig sige, at hvad ham angaar, vilde han ikke anvende én Cent til at bevare vore Rettigheder, eller til at erholde mere udstrakt Frihed for os som et Folk. Dette har været hans bestemte Udtalelse, hans udtrykkelige Erklæring. Hans Anskuelser om denne Gjenstand have været ansete i enhver Henseende som korrekte.

Jeg ønsker at sige Eder her i Dag, mine Brødre og Søstre, at ikke én Cent har været anvendt paa noget Menneske i den Hensigt at ville indvirke paa ham. Jeg tror, dette Folk kan stole paa mit Ord: I have kjendt mig hele mit

Liv, og naar jeg siger dette, kunne I sætte fuldkommen Lid til, hvad jeg siger. Vi have ikke havt nogen Hjælp af denne Slags eller brugt vore Midler paa denne Maade. Det, der er blevet gjort, har været gjort offentlig, og Guds Velsignelser have været over os paa Grund af dette Folks forenede Tro og Bønner, der have udvirket det gode Resultat, vi have været Vidne til. Jeg er glad over, at vi ere gaaede frem paa denne Maade og kunne stole paa Gud og forlade os paa ham, thi han vil frelse til det Yderste.

Jeg erindrer, jeg skrev hjem et Brev for nogle Uger siden, i Virkeligheden nogle Uger før Udsættelsen, i hvilket jeg sagde, at forsaavidt Øjets Syn, Ørets Hørelse og naturlig Dømmekraft angik, kunde En retfærdiggjøres i sin Tro paa, at en streng Lov vilde blive udstedt, og at jeg vilde tabe mit Sæde i Kongressen. Og dog kan jeg med Sandhed sige, at jeg aldrig fra den Dag, jeg blev valgt, indtil jeg forlod Washington, havde den ringeste Tvivl, om jeg vilde beholde mit Sæde eller ikke; det har aldrig kostet mig et Øjebliks Overvejelse. Jeg vidste, da jeg rejste herfra, at jeg vilde komme til at beholde mit Sæde; jeg vidste, da der blev gjort Forsøg paa at uddrive mig, at det saa vilde mislykkes for dem; jeg vidste endvidere, at ethvert Forsøg paa at antage en Lov, saaledes som den oprindelig stod, vilde falde uheldig ud, og om en Bill blev antaget, vilde den sammenligneslesvis blive holdt i en mild Form. Da jeg havde disse Anskuelser, følte jeg mig naturligvis, som allerede anført, meget lykkelig. Jeg har havt Glæde og Fred hele Tiden, og har havt god Grund til at være taknemlig mod Gud, min himmelske Fader, for hans Velsignelser imod mig.

At jeg ikke blev berøvet mit Sæde i Huset var dog ikke som en Følge af Mangel paa Virksomhed fra den Persons Side, som saa gjerne ønskede det. Det var helt morende at høre den pathetiske Maade, paa hvilken den stakkels Skabning og hans Medforbundne henthydede til det tekniske og legale Svar, som jeg gav (og som blev publiceret i denne Stad) imod hans Beskyldninger, vedgaaende mig i sin Tale om Rettigheden til Sæde i Kongressen som Delegeret. Han havde dynget Beskyldning paa Beskyldning imod mig, og Intet var for slet, falskt eller ondskabsfuldt til at blive indlemmet i disse Anklager og fordi jeg Intet erkjendte af Alt dette, men opfordrede ham til at bevise sine ærekrænkende Udtalelser, knurrede han stadig. Det vilde uden Tvivl have været meget tilfredsstillende for ham at have faaet sin Sag bragt til Ende paa en for ham gunstig Maade. Tilflugt blev taget til de mest lave og foragtelige Midler for at kunne erholde saadanne Vidnesbyrd, som man troede vilde være nødvendig. Spioner undersøgte mine huslige Anliggender, og fra dem og Apostater erholdtes en Del opdigtede Vidnesbyrd, hvormed de troede at kunne opnaa det forønskede Resultat. Hvis lav Bagtalelse, nedrige Løgne, falske Vidnesbyrd eller listige Angreb kunde have faaet den attraaede Virkning, vilde jeg ikke have kunnet beholde mit Sæde i Kongressen. Hvis grove, æreskjændende Avisartikler, hvis skjændig, usømmelig Lekture, hvis taabelig Paaberaabelse af Folkets Fordomme eller den hemlige Omsendelse af Dokumenter, undertegnede af hensynsløse Menedere, kunde have indvirket paa Kongressen om at tage hastige og uoverlagte Bestemmelser, vilde Pladsen som Delegeret fra Utah maaske være bleven erklæret for ledig. Mine Modstandere beskyldte mig for at være en „Mormon" af værste Slags; en af deres ivrigste Bestræbelser var at bevise min Frækhed, da jeg erklærede min bestemte Tro paa Gud og paa

samme Tid udøvede ethvert Punkt i min Religion, og at jeg ikke stod det Mindste tilbage for de mest Fremragende i vor Kirke, hvorfor jeg paa Grund heraf ikke burde have Sæde i Kongressen. Hvis dette Endossement vilde have været Noget værd, vilde det have behaget mig. Men det passede ikke altid at give mig denne Karakter. For at sætte ondt Blod herhjemme, blev en anden Plan antaget. Jeg blev nemlig beskyldt for ikke at staa fast ved mine Principer. Denne Beskyldning var falsk og mishagede mig ligesaalidt, som de andre behagede mig. Jeg er taknemlig for at sige, at jeg har lært at betragte alle saadanne Anklager med fuldstændig Upartiskhed. Overbevist om det Passende i min Fremgangsmaade, og havende mine Vælgeres ubetingede Tillid, foraarsagede ikke mine Fjenders Angreb mig nogen Bekymring. Jeg optog dem i Virkeligheden som Komplimenter, og var fuldkommen villig til at lade mit Levnet blive undersøgt. Jeg har stedse søgt at leve saaledes, at jeg uden Frygt kunde lade mit Livs Handlinger underkaste en nøje Undersøgelse. Paa samme Tid har jeg aldrig indrømmet, at Kongressen havde Rettighed til at udgrandske mine huslige Anliggender. Jeg har ejheller nogen Idé om, at jeg nogensinde vil faa den Tro, at den har denne Rettighed.

Hvad min Person angaar, maa jeg sige, at jeg blev behandlet med Ærbødighed og Agtelse. Nogle faa Individer, nogle Medlemmer have søgt at gjøre os Skade; nogle Faa kunne gjøre megen Forstyrrelse ved et Spørgsmaal, i Særdeleshed naar det er om „Mormonisme", hvilket man er meget omfindtlig med at behandle. Men af den store Majoritet, de ni og halvfems af hundrede Mænd, med hvilke jeg er kommen i Berørelse som Medlemmer af Huset, som Senatorer eller som Departementschefer, kunde jeg ikke gjøre Krav paa bedre Behandling end den mig viste. Jeg har altid bestræbt mig paa at vise mig som en Gentleman i de forskjellige Forholde i Livet, at behandle Enhver med den Agtelse og Ærbødighed, som tilkommer ham, og jeg er til Gjengjæld bleven behandlet paa samme Maade. Jeg er glad ved at aflægge dette Vidnesbyrd, da man let kan tænke sig ved de hertil indløbne Efterretninger, at jeg har staaet i en stadig Kamp og Strid. Det har været en stadig Kamp, men en Kamp, som har været indskrænket til at bekæmpe og modbevise de mange Løgne, Usandheder og Bagtalelser samt blotte deres usle Planer, som have konspireret imod os. Og jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd for Eder denne Eftermiddag, at saafremt I ville sætte Eders Lid til Gud, vil han aldrig forlade Eder. Jeg følte aldrig nogen Ængstelse for vore Anliggender uden én Gang, og det var, da jeg fik høre om den stedfundne Spaltning i vore Valg, det gjorde mig en Smule ængstelig. Hvis de Sidste Dages Hellige kun ere enige, hvis de ville holde Guds Bud og gjøre hans Villie, da siger jeg Eder, der er ingen Magt paa Jorden eller i Helvede, som kan skade os eller forhindre den stadige Fremgang af dette Værk. Jeg véd dette ligesaa godt, som jeg véd, jeg staar her. Men blive I uenige, tabe Troen, og den Ene opstaar imod den Anden, hvori bestaar saa Eders Styrke? I ere da ikke noget bedre end andre Folk, og Gud vil hjemsøge Eder med svære Plager og Straffedomme, I ville blive revsede, og Eders Fjender ville faa Magt over Eder. Jeg hører, der gives Mænd, som tvivle angaaende deres Tro paa vor Herre Jesu Kristi Evangelium. Jeg forbauses derover. Det synes for mig, som om ethvert Vidnesbyrd, der er nødvendig for at overbevise oprigtige og sandhedssøgende Mennesker om Gud-

domligheden af dette Værk, er blevet givet os som et Folk.

Jeg troede, jeg kjendte noget til Guds Magt, da jeg tog herfra; ligeledes troede jeg at kjende noget til Gud vor evige Faders guddomlige Forsorg for sine Børn, men jeg har aldrig havt en bedre Erfaring heri hele mit Liv end under min nylig Fraværelse fra Hjemmet. Jeg véd, at Gud er med dette Folk; jeg véd, at Gud har udvalgt Brigham Young til at være hans Tjener og præsidere over hans Kirke paa Jorden. Jeg véd dette ligesaa godt, som jeg véd, at jeg lever, og jeg kunde ligesaa godt betvivle min egen Tilværelse, betvivle Tilværelsen af Himlen over mit Hoved eller Jorden, paa hvilken jeg staar, som at betvivle dette, og jeg véd, at de, som ville følge hans Raad, ville blive velsignede og frelste, medens de, som give Afkald paa hans Raad, ville komme til at lide derfor.

Det kan synes besynderlig, at et Menneske skulde have faaet denne Magt i vore Dage, men det er overensstemmende med Frelsningsplanen, som den blev aabenbaret i gamle Dage. Erindrer den Magt, som Jesus gav Peter — at han skulde binde paa Jorden, og det skulde være bundet i Himlen, og at han skulde løse paa Jorden, og at det skulde være løst i Himlen. Hvilken stor Magt var ikke dette at give et Menneske? Jesus sagde til ham: „Og jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene."

Naar Gud vælger en Mand til at være sin Tjener, forventer han af alle sine Børn, at de skulle ære den Mand, naar de blive bekjendte med Beskaffenheden af hans Mission, og de, som ære ham, vil Gud ære, og de, som foragte ham, vil han foragte; jeg véd, de Sidste Dages Hellige ere gaaede fremad ved at adlyde Guds Tjeners Raad, det har været min Erfaring i hele mit Liv fra min Barndom af indtil denne Dag. Da de Sidste Dages Hellige i Jos. Smiths Dage adløde hans Raad, trivedes de, og siden hans Død for omtrent tredive Aar siden, naar de have adlydt Brighams Raad, er Alting lykkedes for dem, og de have været velsignede. Og der er dette Vidnesbyrd, som jeg betragter for et af de største Vidnesbyrd, man kan have, nemlig at naarsomhelst vi gjøre, hvad der forlanges af os, have vi Fred i vore Hjerter, og naar vi modsætte os, føle vi os ulykkelige. Jeg anser dette for det bedste Middel til at bedømme Beskaffenheden af den Aand, som maatte besjæle os eller som maatte faa Adgang til vore Hjerter. Naarsomhelst en Aand viser sig at bevirke Uro i vore Følelser, Bedrøvelse, Smerte, Uvished eller Tvivl, kunne vi vide, hvis vi ville dømme, som vi skulde gjøre, at den ikke er af Gud, men en Aand, som bevirker Fred, Glæde, Lys og Liv, kommer fra Gud, og som et Folk skulde vi være istand til at dømme imellem disse to Klasser af Indvirkninger paa Sindet.

Jeg sagde i Begyndelsen, at det er ethvert menneskeligt Væsens Privilegium paa hele denne Jords Overflade at blive lykkeligt, hvis det vil søge Lykken paa den rette Maade. Hedningen, som efterlever det Lys, Gud har givet ham, kan være lykkelig. Afgudsdyrkeren, ligemeget hvad hans Tro eller Stilling monne være, hvis han efterlever det Lys, Gud har givet ham, kan blive lykkelig, om han iagttager de Love, som Gud har fremlagt tydeligen og klart for os Alle. Nu, mine Søskende, der ere falske Aander udgangne i Verden, som søge at narre og bedrage. Løgnagtighedens Aand regjerer overalt paa Jorden. Menneskene glæde sig ved Bagtalelse af deres Næste og ved

Alt, hvad der er usandt og falskt. I have prøvet dette tilstrækkelig, og hvis I ikke ere paa Vagt, ville I blive betagne af denne Aand, førend I vide noget af det. Hvorledes kunne I kjende en god Aand fra en ond Aand? Ved den Virkning, som den foraarsager paa Sindet. Jeg véd, der er Nogle, som tro, at medmindre et Menneske tvivler, kan det ikke erholde Kundskab. Dette synes for mig at være en stor Taabelighed. Jeg tror aldeles ikke, det er nødvendigt at tvivle eller at stride med Djævelen for at komme til Kundskab. Jeg har aldrig sét en Mand, som har gaaet frem paa den Maade, uden hans Sind er blevet foruroliget og hans Forstand formørket. Søg efter det, som gjør en god Indvirkning paa Sindet, hvis vi altid gjøre det, vil det bringe os tilbage til Gud. Vi ville da aldrig blive bedragne ved nogen Aand eller Indflydelse, og vi kunne altid kjende Sandheden, naar vi høre den. Vi have en Leder inden os selv, som vi Alle bære, og det er Magten til at skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse, mellem Ret og Uret, mellem Godt og Ondt og mellem Lysets Aand og Mørkets Aand. Jeg ønsker ikke at være i Besiddelse af nogen Aand, der foraarsager en ubehagelig Følelse. Jeg ønsker ikke at lade nogen Aand faa Indpas i mit Hjerte, som bevirker Mørke og Tvivl. Jeg vil besidde en Aand, som forskaffer mig Fred og Glæde, selv naar jeg befinder mig omringet af Fjender og mit Liv sat i Fare, eller om jeg skulde vandre den trange og frygtelige Vej, som fører til Døden for min Tros Skyld, at jeg saa kunde vandre den og besidde Guds Aand, Fredens, Glædens og Resignationens Aand, uden at Mørke eller Tvivl skulde overfalde mig. Det er den Aand, vi som et Folk skulde søge efter. Naar I ere mismodige i Aanden og Tvivl er overkommen Eder, og I ikke føle Eder lykkelige, trækker Eder da tilbage fra Verden, lægger de Sorger og Bekymringer til Side, som trykke Eder, og gaar ind i Eders Lønkammer, bøjer Eder ned for Eders Gud og anraaber ham i Jesu Navn at give Eder sin Aand og forlader ikke Eders Lønkammer, førend I ere som døbte i Guds Aand, fulde af Fred og Glæde, medens Eders Sorger og Bekymringer ere forsvundne som en taaget Drøm. Dette er den Fremgangsmaade, vi skulde tage som Sidste Dages Hellige, og det vilde være langt bedre for os end noget Andet, vi kunde gjøre under saadanne Omstændigheder. Der er Intet, som kan sammenlignes med at staa i Samfund med den Hellig Aand, der er ingen Velsignelse, som kan lignes dermed. Jeg har prøvet dette overflødigen under min Fraværelse, og jeg er glad over at kunne bære dette Vidnesbyrd for Eder i Dag.

Jeg formoder, det lyder besynderligt at høre En, der har været beskjæftiget, som jeg har i den senere Tid, tale paa denne Maade til Eder; men der er Intet af større Vigtighed for mig, hvad jeg forstaar, end Menneskenes timelige og aandelige Frelse i Gud vor himmelske Faders Rige; Intet af større Vigtighed end at lære Mænd og Kvinder, hvorledes de skulle leve for altid at være i Besiddelse af Lys og Kundskab og Gud vor himmelske Faders fredbringende Aand.

At Gud maa velsigne Eder, at Gud maa bevare Eder, at Gud maa forene Eders Hjerter og gjøre Eder til Et, ja til et Folk, som kan vise Jordens Indbyggere, at Gud endnu lever og er uforanderlig, at han er stedse den Samme idag, som han var igaar, og at han vil være den Samme til evig Tid, — er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

En Kvindes Raad.

(Fra „Womans Exponent.“)

Nogle faa Ord som Raad til vore Søstre, baade unge og gamle, kunne maaske være paa rette Sted, thi det er vor Pligt som Mødre at staa som lysende Exempler for vore Børn, saavelsom at lære dem gode og retfærdige Principer. Det er vor Pligt at være venlige og hengivne i vore Familier og imod vore Mænd, ikke alene i Ord, men ogsaa i Gjerning. Ikke ved at sidde ned og knurre, kun ventende paa, at En eller Anden vil komme og besøge os, hvorved vi kunne faa Anledning til at spille den fine Dame eller søge paa at blive til Byrde for vore Mænd ved at sige, vi ville ikke arbejde, saalænge vi kunne faa Nogen til at gjøre det for os; men ved at gaa i os selv og gjøre Alt, hvad vi formaa for at hjælpe vore Mænd fremad. Vi skulde søge at faa Maden færdig i rette Tid og tilberede den saa velsmagende og nærende som mulig for vore Mænd, som stadig arbejde for os. Ligeledes skulde vi søge at have Orden i vore Hjem; thi det er en af Himlens første Love Vi skulde lære vore Børn at elske, ære og adlyde deres Forældre, og sky alt Selskab, som ikke gjør disse Ting; thi hvis de omgaas Saadanne, ville de mer eller mindre antage denne Aand. Det er vor Pligt at se vel til vore Børn og vide, hvem de omgaas. Dette er i Særdeleshed vigtig med vore unge Piger fra omtrent tolv til sexten Aar, da der er saa mange unge Mænd fra sexten til tredive, ja fyrretyve Aar gamle, iblandt hvilke ere Nogle af vore saakaldte Mormon-Drenge, som kunne ønske at omgaas dem; men gaa de først til deres Forældre eller til dem, der have Omsorg for Pigerne, og bede om Tilladelse til at tage dem med til Bal, Theater eller at tale med dem? Nej, de gjøre ikke. De, som vilde gjøre dette, kunde man have mere Tillid til. Men de, som søge vore unge Pigers Selskab, uden at deres Forældre, Beskyttere eller Venner vide Noget derom, ville bruge List og faa Andre til at tro, at disse Piger virkelig tænke saa meget om dem, at de ere besluttede paa at holde deres Omgang med dem hemlig; og de ville faa deres Søstre, Kusiner eller Nogen af deres Bekjendte til at overtale de unge Piger til at gaa et eller andet Sted hen, hvor de kunne møde dem og der udgyde deres ødelæggende Gift ved forførende og indsmigrende Tale, indtil de ofte slutteligt søge at ødelægge dem. Mødre, forelægger Eders Døtre disse Ting og advarer dem for Omgang med Fremmede. Unge Mænd, vogter Eder for en Pige, som er meddelagtig i en saadan List, thi hun vil uden Tvivl spille dobbelt Rolle. Hvis Du gjør Bekjendtskab med en Pige, som Du virkelig elsker, lyt ikke til, naar man bagtaler hende og hæv ikke Forbindelsen med hende, førend Du faar Sandheden at vide. Jeg har kjendt mange unge Folk, som ere blevne gjorte ulykkelige for Livet ved Andres Usandheder og Falskhed, og erindrer ikke at have kjendt noget ungt Par, som oprigtigen have holdt af hinanden, uden Nogen har havt Noget at sige om dem. Piger, tager det samme Raad til Eder selv, i Særdeleshed naar Eders Tilbedere ere agtværdige Mænd. B.

Lydighed.

(Fra „Womans Exponent“.)

Apostelen Paulus siger i sit Brev til Romerne 16. Kap. 1. Vers: „Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanig; thi der er ikke Øvrigheder uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, har Gud beskikket.“ Derfor er det nødvendigt for os at vise Lydighed til dem, som ere stillede over os ved vor himmelske Fader, og vær forvisset om, at han ikke vil stille Nogen over os, der ikke har faaet denne højere Magt fra ham. Guds Tjenere ere i Besiddelse af en højere Magt og Myndighed end vi selv, derfor skulde vi adlyde dem. Det er ikke alene Gud og hans Tjenere, vi skylde Lydighed, men ogsaa vore Forældre, som have kjæmpet og stridt og gjort Alt, hvad der stod i deres Magt for at gjøre os elsket, æret og agtet ligesom dem selv. Tænk paa den Omsorg og Bekymring, de have havt for os; hvorledes de have vaaget over os og ledet ethvert af vore Skridt, medens vi vare ude af Stand til at sørge for os selv; lad os tænke paa dette, og hvis vi ønske at gjengjælde dem for alt det Gode, de have gjort imod os, giv Agt paa deres Ønsker, thi der er Intet saa behageligt for en Fader og Moder som et lydigt Barn. For dem, som ønske at gjøre ret, har Ordet „Lydighed“ intet Tyranni ved sig; thi for dem, der engang have begyndt at betræde Lydigheds-Bane, er det let at gaa videre. Det er ikke haardt at gjøre deres Villie, hvem vi elske; og om vi virkelig elske Gud, hans Tjenere og vore Forældre, ville vi med Glæde adlyde dem og ville ingen Skade tage deraf. Vi skulde adlyde enhver god Følelse i vore Hjerter, og naar en Tanke opstaar om at gjøre noget Godt, lad os saa handle derefter; lad os gjøre Godt, naarsomhelst vi kunne paa en saadan Maade, at det altid vil blive erindret af Andre — idet vi ikke se hen til nogen anden Belønning, end den behagelige Tilfredsstillelse, som altid udspringer fra Bevidstheden om, at vi have gjort ret og at vi vide, vi have vor himmelske Faders Bifald. Lad os da søge med al vor Magt, Sind og Styrke at overkomme de mange Fristelser om at gjøre Uret og holde vore Hjerter rene, saa at vi kunne modtage enhver Lærdom, der vilde være til vort Gavn og Bedste. Lad os gjøre Alt, hvad vi kunne, for at erholde vor egen Samvittigheds Tilfredsstillelse og vor himmelske Faders Bifald i alle Ting.

L. T.

Kvindens Virkekreds.

(Fra „Womans Exponent.“)

For det Første skal Kvinden være en Medhjælp til Manden. Denne Sætning alene indbefatter en hel Del; det forventes ikke, at hun skal gjøre en Mands Arbejde, men hun skulde ikke føle sig degraderet ved at udføre sine Husholdnings-Pligter, forsaavidt som det staar i hendes Magt; ved at gjøre dette, vil hun kunne være en stor Hjælp for sin Mand. En anden meget vigtig Ting er, at hun skulde uddanne sin Aand ved Læsning af gode og nyttige Bøger, thi dette er en Pligt, hun skylder sig selv, saavelsom sin Efterslægt. Vi kunne neppe nok prise det Gode, som det er for Børn at have en dannet og kundskabsrig Moder, der tilfulde forstaar sin hellige Religion. De blive lærte et korrekt Sprog og sande Principer fra Begyndelsen, følgelig voxe de op paa den rette Sti, og naar dette er Tilfældet, er det lidet rimeligt, at de ville afvige fra Sandheden. Paa den anden Side er det i højeste Grad dadelværdigt for en Moder at misbruge sin kostbare Tid med at læse Romaner eller anden taabelig Literatur, af hvilken Verden er opfyldt. Med Hensyn til Moden; der er højere og ædlere Ting, som skulde optage hendes Tanker. Hun skulde ikke klæde sig saaledes, at hun saa anderledes og forskjellig ud fra enhver Anden, men hun kan meget godt klæde sig med Nethed og Smag uden derfor at tage Mode efter Nogen, eller bryde sin Hjerne i Timer eller maaske Dage med at udfinde eller adoptere Noget, som hun har sét En eller Anden bære. Kort sagt, hun skulde stræbe at blive en Hellig i alle sine Tanker, Ord og Gjerninger, og dette vilde stedse lære hende at følge den rette Fremgangsmaade.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Guds Folk skulle arve og eje Jorden evindeligen.

Ved at behandle et Emne som det foreliggende, maa man absolut tage sin Tilflugt til de aabenbarede Sandheder og Kjendsgjerninger desangaaende. Vi finde saaledes ved at grandske en Smule i Bibelen, at Herren, Israels Gud, paa flere Steder tilkjendegiver sin Villie angaaende denne Gjenstand, idet han tydelig og klart ved sine hellige Profeter omtaler, hvem der skulle have dette Privilegium. Vi ville skride til at bevise af de hellige Skrifter, at det er Guds Folk, Herrens Udvalgte, de Hellige og Trofaste, som ville komme til at nyde denne overordentlige Velsignelse.

Lad os for en Gang se, hvorledes Forjættelsen til Abraham, de Troendes Fader, lyder. Herren sagde til ham: „Og jeg vil gjøre dig til et stort Folk, og velsigne dig og gjøre dit Navn stort, og vær en Velsignelse. Og jeg vil velsigne dem, som velsigne dig, og dem, som forbande dig, vil jeg forbande; og i dig skulle alle Slægter paa Jorden velsignes." (1 Moseb. 12, 2. 3.) Lægger vel Mærke til disse sidste Ord: „Og i dig skulle alle Slægter paa Jorden velsignes." Atter: „Og jeg vil gjøre min Pagt imellem mig og imellem dig, og formere dig ganske meget. Da faldt Abram paa sit Ansigt; og Gud talede med ham og sagde: Hvad mig anlanger, se, min Pagt er med dig, og du skal vorde mange Hedningers Fader." (1 Moseb. 17, 2. 3. 4.) Han bekræfter denne sin Forjættelse ved at gjentage i det 22 Kap.: „Derfor vil jeg storligen velsigne dig og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som Stjernerne paa Himlen og som Sand, der er paa Havets Bred. Og udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, fordi du adlød min Røst." Det fremgaar tydelig af de allerede citerede Skriftsteder, at Abraham maatte være en god og retfærdig Mand, der netop paa Grund af denne sin Retfærdighed og Hellighed erholdt saa store og herlige Velsignelser. Det er ligeledes en uomtvistelig Sandhed, at denne Forjættelse til Abraham for en Del blev opfyldt ved Frelserens Komme, hans Lidelse og Død for vore Synder. Jesu kjødelige Moder var af Abrahams forjættede Sæd. Hvilken skjøn og herlig Opfyldelse af Forjættelsen! Menneskeslægten — alle Nationer under Himlen — vilde være redningsløst fortabt, hvis ikke det mæglende og forsonende Middel Guds énbaarne Søn havde hengivet sig selv for al Verdens Synd. Nu, det var Herrens Bestemmelse, at Verdens Frelser skulde fødes blandt En af Abrahams Efterkommere, hvorved, som sagt, Forjættelsen: „Og udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes", for en meget vigtig Del blev opfyldt. Men Herren havde forbeholdt Abraham endnu en stor Velsignelse. Profeterne underrette os om, at en Del af Efraims Sæd skal findes omspredt blandt alle Jordens Nationer og blande sig med Hedningerne. Det er dette efraimitiske eller abramitiske Blod, der som en velgjørende Strøm gjennemløber Nationernes Aarer. Vi se her den bogstavelige Opfyldelse af Forjættelsen. Det nittende Aarhundredes store og mægtige Profet Jos. Smith var en ægte Efraimit af det reneste Blod. Det evige og frelsende Evangelium er i denne vor Tidsalder blevet gjengivet Menneskene ved en Efraimit, en Abrahams retlige Efterkommer. Forstaa I dette, I Jordens Beboere! Kunne I fatte Herrens, Israels Guds store og uudgrundelige Visdom! Kunne I forstaa Jehovas uendelige Godhed imod dem, som beflitte sig paa Retfærdighed. Og dog kalde I Abraham en uretfærdig Mand, fordi han udøvede et guddommeligt, et rent og helligt Princip. Fare I ikke vild? Mon ikke Frelserens Ord passende kunne anvendes paa Eder: „Hvis I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gjerninger!"? Men tilbage til vort Emne. Hvem ere de Sidste Dages Hellige? Hvo ere de, der adlyde Røsten, den bekjendte, Evangeliets Røst? Jesus sagde: „Mine Faar høre min Røst." Størstedelen af dem, som i denne vor Tidsalder have faaet Tro paa Evangeliet og annammet dets Principer ere af Efraims Blod, ja den forjættede Abrahams Sæd. Profeten Jos. Smith sagde, at hvis en virkelig Hedning annammede Evangeliet, vilde han faa Krampetrækninger, naar en Israels Ældste ved Haandspaalæggelse bekræftede ham som Medlem af Kirken, og Efraims Blod vilde for Fremtiden rinde igjennem hans Aarer. Han

eller hun vilde saaledes blive en adopteret Datter eller Søn af den forjættede Sæd. Og hvor besynderlig Herren har fordelt denne velsignede Sæd, vil kunne ses af det Følgende i en af Brighams Taler: „Iblandt en Familie paa ti Børn, kunne I finde ni af dem at være aldeles af den hedenske Stamme, og én Søn eller én Datter i den Familie, som er aldeles af Efraims Blod. Det var i Faderens eller Moderens Aarer og gik over fra dem i Sønnens eller Datterens, medens alle de Øvrige i denne Familie ere Hedninger. Det kan synes besynderligt, men det er dog sandt. Det er Israels Hus, vi ere efter, og bryde os ikke om, enten de komme fra Øst, Vest, Nord eller Syd; fra Kina, Rusland, Skandinavien, England, Kalifornien, Nord- eller Sydamerika eller fra andre Steder; og det er den selvsamme Dreng, som Fader Jakob lagde sine Hænder paa, der vil frelse Israels Hus." Af Abrahams Sæd var, som vi se, Josefs Søn Efraim særligen velsignet. Vi finde saaledes, at da Jakob gav Josefs to Sønner Manasse og Efraim sin patriarkalske Velsignelse, „lagde han vitterlig sine to Hænder saaledes, at den højre kom paa Efraim." Josef, der stod hos og bemærkede denne tilsyneladende Fejltagelse, traadte til og sagde: „Ikke saa, min Fader, thi denne er den Førstefødte; læg den højre Haand paa hans Hoved." Men hans Fader vægrede sig og sagde: „Jeg véd det, min Søn, jeg véd det, han, han skal ogsaa blive et Folk, og han skal ogsaa blive stor; men hans yngste Broder skal blive større end han, og hans Sæd skal blive en stor Hob Folk." Vi se saaledes Guds Velsignelse over Efraim og hans Sæd, hvorfor det aldeles ikke forundrer os, at Herren har udvalgt hans Efterkommere i denne vor Tid til at frembære den glade Tidende for Menneskene og staa som Ledere for hans Kirke paa Jorden, holdende Nøglerne til det melchisedekske og aaronske Præstedømme. De Sidste Dages Hellige ere dette Folk, det er dem, som ville udføre det store og ædle sidste Dages Værk: Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden. Det er nu engang blevet oprettet og vil vedblive at skride fremad, indtil „Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himlen, er given til det Folk, som er de Hellige af de høje Himle; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle ære og adlyde ham." (Dan. 7. 27.)

Vi ville dernæst spørge: Hvori bestaar celestial Herlighed? Dette Spørgsmaal tro vi at kunne besvare ved at sige, at kun de, som blive agtet værdige til at bebo denne Klode, kaldet Idumea eller Jorden, efter at den har undergaaet sin Forvandling og bragt tilbage til Herrens Nærværelse, kun de ville opnaa denne høje Grad af Herlighed. Men er nu virkelig Jorden en af de Planeter, som vil blive iklædt celestial Glands og Herlighed? Den hellige Skrift omtaler paa flere Steder, at Jorden engang vil undergaa en gjennemgribende Forandring, at ligesom den i Noæ Dage gjennemgik en Vanddaab, saaledes vil den ogsaa engang komme til at gjennemgaa en Ilddaab. Johannes den Aabenbarer omtaler i sit 21de Kapitel, at „han saa en ny Himmel og en ny Jord; thi den første Himmel og den første Jord var forgaaen." Dog det utvetydigste Bevis paa, at Jorden engang vil blive en herliggjort Klode, haves i en af de nyere Aabenbaringer ved Profeten Jos. Smith, optegnet i Pagtens Bog Side 40, 6te Stykke: „Og atter, sandelig siger jeg Eder, Jorden fordrager et celestialt Riges Lov, thi den udfylder Maalet for sin Skabelse, og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde herliggjort, ja uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igjen, og fordrage den Kraft, ved hvilken den bliver

levendegjort, og de Retfærdige skulle arve den; thi uagtet de skulle dø, skulle de dog ogsaa opstaa igjen aandelige Legemer. De, der ere af en celestial Aand, skulle annamme det samme Legeme, der var det naturlige Legeme, ja I skulle annamme Eders Legemer, og Eders Herlighed skal være den Herlighed, med hvilken Eders Legemer blive levendegjorte." Her se vi Jos. Smith bekræfte, hvad de gamle Profeter have sagt, at „de Retfærdige skulle arve Jorden". Evangelisten Matthæus siger: „Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." Altsaa at „arve Jorden", det vil sige, at faa det Privilegium at bebo denne Jord efter dens Ombannelse, maa heraf kunne ses at indeholde den største Ophøjelse for Mennesket, da alle Profeterne ere enige om, at det kun er de Bedste paa denne Jord, de Retfærdige, de Sagtmodige og Hellige, som ville erholde denne store Ophøjelse. Hvad siger ikke Profeten Esaias om den samme Gjenstand: „Og dit Folk, de skulle alle være retfærdige, de skulle eje Jorden evindeligen, som de, der ere mine Plantelsers Kvist, mine Hænders Gjerning, til at bevise mig selv herlig." (60 Kap. 21 V.) Men hvem ere nu disse „Retfærdige", „Sagtmodige" og „Hellige"? hvortil vi igjen ville spørge: Hvem har lidt og taalt saa meget som de Sidste Dages Hellige for deres Tro og religiøse Anskuelser? Hvem har som dem mere sagtmodigen udholdt Forfølgelse, Haan, Foragt og Bespottelse? De Sidste Dages Hellige have som et Folk bevist ved deres gode og retfærdige Vandel, at de ønske at tjene Herren deres Gud, i hvad der end maatte møde dem. Og Herren vil ihukomme dem i deres Lidelser for Evangeliets Skyld, „thi Herren elsker Ret og skal ikke forlade sine Hellige; de blive bevarede evindelig, men de Ugudeliges Sæd bliver udryddet." Dog er det ikke alene de Hellige og Retfærdige i disse Dage, som ville „arve Jorden", men ogsaa de Hellige i fordums Dage, ja Enhver, som er forbleven trofast under de forskjellige Evangeliets Uddelinger, saa at Profetens Udsagn vil gaa i Opfyldelse, da „de Hellige af de høje Himle skulle antage Riget og besidde Riget evindelig, ja indtil Evighedernes Evighed." (Dan. 7, 18.)

—un—.

Fra Ældste P. C. Christensen, forhenværende Præsident over Aalborg Konference, have vi modtaget Brev, hvoraf vi erfare, at han befinder sig vel og er Herren taknemlig, at han under saa gunstige Omstændigheder har gjenseet sin Familie og Venner. Han sender sin Hilsen til alle de Hellige, i Særdeleshed dem i Aalborg Konference, blandt hvilke han har tilbragt saa mange behagelige Timer.

Korrespondance.

Amerika.

Paa Dampskibet „Wyoming“ 13/9 74.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Med taknemlige Følelser til Herren, ville vi benytte Lejligheden og skrive nogle Linier, at De maa erfare vort og alle de Helliges Befindende paa vor Rejse hidindtil.

Af de Linier, vi sendte fra Liverpool, har De sét om vor Rejse saalangt, saa vi ej anse det nødvendigt at opholde os derved. Vor Indskibning af saavel os selv som vort Tøj foregik i god Orden paa dette mægtige Skib, og nogle af Brødrene i Liverpool vare os behjælpelige med at anvise os Soveplads; efter at have indtaget alle Emigranter, som skulde være med, begyndte vi Rejsen i det dejligste Vejr Onsdagen den 2den Ds. Kl. 3 Efterm. og anløbe Queenstown næste Dags Form. Kl. 11. Her laa vi ganske kort og indtoge omtrent 100 irske Udvandrere, saa vi i Alt ere ombord paa dette Fartøj 800 Sjæle foruden Officerer og Besætning, som udgjør over 100 Mand. Der bliver altsaa over 900 Mennesker ombord, hvoraf omtrent 580 ere Sidste Dages Hellige. Alle Skandinaverne og en Del engelske Hellige havde sin Plads i Agterskibet under Salonen. Skandinaverne ere inddelte i 2 Distrikter med Br. J. Norman fra Sverig til Lærer for 1ste Distrikt, som er Styrbordssiden, og Br. Oluf J. Andersen fra Norge for 2det Distrikt, Bagbordssiden; Br. Lindeløf er Præsident over dem Alle og Br. Graham Kapt. over hele Kompagniet med Br. Heighborn som Raadgiver og de øvrige 11 Zionsbrødre at assistere dem. Herren har i Sandhed velsignet os med et for denne Aarstid sjelden smukt Vejr, saa at Alle, der ej have været for meget søsyge, have kunnet promenere paa begge Skibets rummelige Dæk. Den Vind, der har været, har mest været os ret imod, indtil nu de sidste 2 Døgn, da vi hele Tiden have kunnet benytte Sejlene. Da vi passerede New Foundlands Banker, havde vi, som er sædvanligt der, Taage, saa Signalpiben maatte lyde hvert 2det Minut. Vi havde igaar Middag 544 eng. Mile igjen til New York, men om samme Vejr vedbliver, som vi have havt sidste Døgn, saa forvente vi at glædes ved Synet af New-York senest i Morgen Aften. Den amerikanske Sølods kom ombord til os sidste Aften Kl. 11, og i Dag have vi det yndigste Solskin og saa smult Vande, som man nogensinde kan tænke sig. Blandt Skandinaverne har der ej været megen Søsyge, hvorimod der har været temlig meget blandt de engelske Hellige, saa man skulde ikke tro, de vare „Albions“ Børn.

Br. Oblad synes ogsaa bedre skikket for Landet end for Søen, hvorimod de øvrige 3 af os have været meget flinke. Overhovedet ville vi sige, at Sundhedstilstanden har været særdeles god, og Bordene have omtrent til hvert Maaltid været fuldt besatte. Ingen Ulykker have mødt os, og Ingen ere døde eller fødte undervejs. En Mand fra Danmark, Aalborg Konference, ved Navn Kr. Glæde maatte med Kone og et Barn prøve den Ubehagelighed at blive tilbage i Liverpool, fordi Barnet ved Lægens Eftersyn ombord

før vor Afrejse befandtes at være haardt angreben af Mæslinger. Om Barnet bliver frisk, vil han følge Oktober-Emigrationen til Zion. Saavel vi som vore Søskende nyde en rosværdig Behandling, da Officerer og Besætning, saavidt de have noget med os at bestille, i alle Dele vise os Forekommenhed. Tolken, norsk af Fødsel, har gjort sig de Hellige meget forbunden ved sin Tjenstagtighed og venlige Behandling.

Lægen og Kaptejnen ere hver Dag mindst én Gang i Passagerernes Rum for at paase, at Orden og Renlighed finder Sted, og de have allerede erfaret, at disse to Ting ere en Part af vor Tro og hellige Religion, thi de ere meget tilfredse med os.

Kaptejnen er en meget beskeden Mand, der lægger al Agtelse og Respekt for os for Dagen. Blandt Salonpassagererne er der flere saakaldte Gentlemen, der ere inspirerede af den samme Aand som Frelserens Mordere og Jos. Smiths Stimænd, og det er kun af tvungen Høflighed, at de holde Tand for Tunge, thi de forstaa, at Kaptejnen og de øvrige Officerer tage vort Parti. Kosten her paa Skibet er upaaklagelig af saavel Kvalitet som Kvantitet, skjøndt blandt saa mange Mennesker findes der vel Enkelte, som ere utilfredse. Vi have i Sandhed Meget at takke Herren for, som kunne sige, at dette Kompagni Hellige er en god Flok Zions Sønner og Døtre, og ikke ofte har nogen Emigration været mere velsignet end denne, hvilket ogsaa de Helliges glade Ansigter, deres Enighed og gode Følelser tilfulde bekræfte.

Vi vide godt, at dette Brev kunde have været meget mere detaljeret, men her er en slem Støj af de mange forskjellige Mennesker, saa Tankerne ej saa let kunne samles til at ordne et Brev, men saavidt haabe vi dette er, at De maa faa et lille Overblik af vor Rejse.

Alle i Forening føle vi til at aflægge Dem vor hjertelige Tak for alle Deres Raad og Opmuntringer til os under vort Ophold i Skandinavien paa vor Mission.

Alle de Hellige sende deres kjærlige Hilsen til alle Bekjendte og Venner i de gamle Lande. Hvert Minut bringer os nu nærmere Josefs Arveland og vore Ønskers Maal. Med mange venlige Hilsener til Dem og Deres Medarbejdere Frantzen og Bruun, undertegne vi os Deres Brødre i den nye og evige Pagt.

Lindeløf. Winge. Nielsen.
Oblad.

P. S. New York.
Tirsdagen den 15de.

Igaar Morges ankom vi hertil, og vort Tøj og vi selv bleve førte til Castle Garden, hvor vi den sidste Nat have opholdt os. Vi have allerede faaet vort Tøj paa den Steamer, som skal føre os til Jernbanen og Kl. 2 antagelig begynde vi den sidste Trip af vor Rejse. Alle Skandinaverne skulle være sammen paa de første Vogne og de Engelske sammen paa de bageste. Agent Steins mødte os paa Skibet igaar. Alt er vel med vort Kompagni, ingen Uheld have indtruffet, men den bedste Aand og de bedste Følelser fylde Alles Hjerter. Med mange kjærlige Hilsener tegne vi os som før etc.

Brigham City den 9de Septb. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Da det nu er lang Tid siden, jeg tilskrev Dem, vil jeg i Dag benytte Lejligheden og sende Dem nogle Linier. Førend jeg gaar videre, maa jeg fortælle Dem en glædelig Begivenhed, som har fundet Sted i mit Hus. Min Hustru har nemlig skjænket mig en flink, lille Søn, der synes at være en født Taler, da han undertiden bruger det lille Lem Tungen med en mageløs Færdighed og allerede gestikulerer som en Franskmand.

Vor Høst er nu forbi, og Tærskningen har begyndt, men Afgrøden synes ikke at blive saa overflødig, som det engang troedes. Af Hø derimod haves fuldt op. Tiderne ere forøvrigt flaue for Nærværende, da Penge ere lidet i Cirkulation. Den forenede Orden er fremdeles det staaende Thema overalt. Paa mange Steder har man taget virksomme Forholdsregler for at tiltræde Ordenen med dens ædle Formaal for Øje, og det er almindelig forstaaet, at Brigham City er foran de øvrige Steder i dette Territorium, forsaavidt den praktiske Del angaar. Vor „Co-operative Institutions“ Grundkapital beløber sig til 130,000 Doll. eller omtr. 238,333 Rdl. og bestaar af følgende forskjellige Afdelinger: 1 Klædefabrik, 2 Saug- & 1 Skifer-Mølle, 3 store Farms, 2 Handelsbutiker, 1 Garveri, 1 Støvle & Skofabrik, 1 Sadelmagerværksted, 1 Grovsmedeværksted, 1 Agerbrugs-Maskinværksted, 1 Kvæghjord, 1 Faarehjord, 1 Mejeri, 1 Møbelmagazin, 1 Slagterbutik, 1 Hattefabrik og 1 Modehandlerindebutik. Enhver af disse forskjellige Forretninger staa under Ledelse af en Superintendant, som atter modtager Instruktioner fra og er ansvarlig ligeoverfor Præsidenten og Direktørerne. Der er stadig omtrent 175 Mennesker beskjæftigede, foruden et Antal, som kun midlertidig ere ansatte. Betalingen sker dels ved kontante Pengebeløb, dels ved Modtagelse af Varer fra de forskjellige Afdelinger. Vi haabe om et eller to Aar selv at kunne forsyne vor Klædefabrik med den nødvendige Uld, ligeledes med Hensyn til Huder for Garveriet. Og vi haabe ved den stadige Enighed i Evangeliet inden ret længe at kunne blive fri og uafhængige af vore Fjender. Principet om Samvirken eller Samhold i vore Arbejder kan ikke udelukkes, hvor man har et Folks timelige og aandelige Velfærd for Øje. Det har en mægtig Tendents til at bringe os til at elske vor Næste som os selv.

Maaske jeg har sagt Nok om denne Gjenstand for Nærværende. Vi have ikke lidet Sygdom iblandt os, hvorfor adskillige Dødsfald have indtruffet i det forgangne Aar. Jeg havde den Fornøjelse at møde det første Kompagni Emigranter i Ogden. Et stort Antal have slaaet sig ned i og omkring Brigham City. Det glædede mig at se saa Mange befriede fra Babylons Lænker dette Aar. Det overtraf ganske mine Forventninger. Jeg synes de Hellige i de gamle Lande have stor Grund til at være taknemlige over at se Vejen aabne sig for saa Mange fra Tid til anden. De burde gjøre Alt forat udvirke deres Befrielse i de kommende Aar. Hvis der var nogen Tid i vor Kirkes Historie, hvor det var nødvendigt at bede om og leve for Guds Aand, at vi kunne skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse, saa er det visselig i Dag.

Ønskende Dem og Deres Medarbejdere al Held og Lykke i Eders Bestræbelser for Evangeliets Fremme tilligemed en Hilsen til mine Venner i de gamle Lande, forbliver jeg Deres sande

P. F. Madsen.

Blandinger.

Roses ikke for Eders Fædre, men for Eders egne Dyder.

Lærdom er Rigdom for den Fattige, Ære for den Rige, Hjælp for den Unge og til Underholdning og Behagelighed for den Aldrende.

Punktlighed skaffer Tillid, og er den sikre Vej til Hæder og Anséelse.

En vredagtig Person gjør det ubehageligt for Andre saavelsom for sig selv.

Behersker Eders Temperament og gjører Eder selv og Andre lykkelige.

Til Underretning for Abonnerende i Utah paa „Skandinaviens Stjerne" kunne vi meddele, at vor Agent dersteds er: Frøken Joan Campbell, („Historian Office"), Salt Lake City.

Emigranterne M. Lundberg og Hustru E. Lundberg fra det sydlige Dalarna, Grytnäs Socken, Sverig, have efter Ankomsten til Zion den 15de Juli 1874 ved Døden mistet tvende Børn: Peter Efraim, fød den 22de Juli 1873, død den 3die August 1874, og Viktoria, fød den 5te Februar 1869, død den 12te August 1874. Begge ere døde i Salt Lake City af Lungebetændelse.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 3. *Den 1. November 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det gamle Tabernakel, Salt Lake City, den 19de Juli 1874.

(Fra «Deseret News».)

Jeg haaber Forsamlingen vil skjænke mig sin udelte Opmærksomhed og bede om, at den Hellig Aand maa blive udgydt over alle Oprigtige af Hjertet, at vi kunne blive opbyggede og belærte ved Aandens Inspiration og Kraft, thi dette er et af de Formaal, vi have for Øje, naar vi fra Sabbat til Sabbat møde tilsammen, at blive belærte om de Ting, som henhøre til Guds Rige paa Jorden og deltage i Nadveren, som er Sindbillede paa vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Lidelse og Død.

Vi finde os stillede paa denne Jord som intelligente Væsener, hvorfor uden Tvivl Spørgsmaal opstaa hos enhver Mand og Kvinde, hvilken Skjæbne der venter os, hvad Hensigt der haves med vort Komme paa denne Jord, som vi atter efter en stakket Tid forlade. Dette er Spørgsmaal, som ikke alene gjøres af forstandige Væsener, der tro paa guddommelig Aabenbaring, men ogsaa Hedninger saavelsom halvvilde Nationer, ja i Virkeligheden alle Folk tænke mere eller mindre paa Øjemedet med deres Tilværelse her og hvad der venter dem i Fremtiden. Menneskene erholde kun meget lidt Lys angaaende denne Gjenstand, medmindre de søge hen til guddomlig Aabenbaring, som det eneste rette Middel til at faa Oplysning ogsaa paa dette Omraade, men det er paa Grund af Forkastelsen heraf, at vi finde en saa stor Forskjellighed i Anskuelser blandt alle Folk med Hensyn til denne Gjenstand. Vore amerikanske Indianere have en Idé om en tilkommende Tilværelse, de kunne ikke bekvemme sig til at tro, at naar Mennesket lægger dette dødelige Tabernakel til Side, er det med det Samme bestemt at gaa tilgrunde, men de se derimod fremad til en

lykkeligere Periode, i hvilken de frit og uhindret kunne fare omkring paa deres endeløse Jagtdistrikter. Nogle tro et Princip, Andre et andet med Hensyn til denne Sag, og den eneste Maade, hvorpaa Mennesket kan blive tilfredsstillet angaaende en Gjenstand af saa stor Vigtighed, er ved at modtage Aabenbaring fra den Klasse Væsener, som ere langt forud for os, og som have Kundskab om Menneskets tilkommende Tilstand og Stilling.

Vi finde berettet i den Allerhøjestes Aabenbaringer, kaldet Bibelen, saavelsom i Mormons Bog og de forskjellige nyere Aabenbaringer, som Gud har givet, at Mennesket er bestemt til at leve evindeligen. Gud har aabenbaret dette Faktum til Mænd i gamle Dage som ogsaa til Mænd i vor Tid, og har oprejst Vidner til at bære Vidnesbyrd for Menneskens Børn, at de ere udødelige Væsener, og at den Forandring, som de have at undergaa, almindelig benævnet Døden, ikke er en Tilintetgjørelse af deres Væsen eller en Ende paa deres Tilværelse, men at det kun er en Afkastelse eller Læggen til Side af det kjødelige Tabernakel; fremdeles, at Mennesket lever i den evige Verden, endog efterat det synes at være død og borte, og at naar det har handlet ret og retfærdigt, er det glad og lykkeligt, medens det paa den anden Side befinder sig i en ulykkelig og utilfreds Tilstand, naar det handler imod sin egen Samvittigheds Bydende; vi forvente, overensstemmende med guddomlig Aabenbaring, atter at modtage det Tabernakel, vi for en Tid have aflagt. „Det saas i Skrøbelighed,“ siger Apostelen Paulus, „det opstaar i Kraft, der saas et dødeligt Legeme, der opstaar et udødeligt Legeme.“

Hvis vi ved at studere eller grandske kunde udfinde en eller anden Methode eller Princip, hvorved vi kunde holdes tilbage i denne Verden og bestandig besidde dette Tabernakel, vilde man med Glæde forblive her uagtet alle de Ubehageligheder og Ulemper, som ere en uundgaaelig Følge af denne Tingenes Orden. Hvis noget Menneske ved Grandskning eller Undersøgelse kunde opdage et eller andet Lægemiddel, der kunde bringe Udødelighed til Menneskens Børn i deres nuværende Tilstand, vilde Vedkommende blive betragtet som en af de største Mænd, der nogensinde har levet, og blive ansét som Menneskeslægtens største Velgjører; han vilde blive hævet til Skyerne og hans Navn gjort berømt blandt alle Nationer paa Jorden; saa alvorlig vilde man klynge sig til Livet og ønske at leve, at man gjerne vilde finde sig i det nærværende Livs Ubekvemligheder, naar man blot kunde forblive, og det Uhyre Døden ikke længer have nogen Magt over En. Men det er efter Guds Orden, at Mennesket skal dø. Mennesket bragte dette over sig selv ved at overtræde Himlens Love. Ved at udrække sin Haand og tage af den forbudne Frugt, blev dette store Onde bragt ind i Verden. Døden kom ikke alene over vore første Forældre, som begik den første store Overtrædelse, men Forbandelsen er gaaen i Arv til alle efterfølgende Generationer. Ingen kan undgaa denne Forbandelse, forsaavidt det dødelige Legeme angaar.

Jeg antager denne aabenbare Paastand vil finde Modstand hos Enkelte. De ville for Exempel fortælle os om Enoch, som blev bortrykket til Himlen, ligeledes ville de tale om Elias, som blev optaget i Ildvognen, og sige: „Her er i det Mindste to Undtagelser fra den almindelige Regel.“ Men hvad vide vi angaaende Bortrykkelse? Hvad har Gud aabenbaret i Alt, hvad der indeholdes i det Gamle og Nye Testamente med Hensyn til et bortrykket eller overført Væsen?

Ere vi forvissede om, at saadanne Væsener aldrig vilde komme til at undergaa en Forandring, som er noget lignende Døden?

Vore nye Aabenbaringer, som vi have erholdt, underrette os om en hel Del Individer, der bleve bortrykkede før Syndfloden. Vi læse, at en stor og mægtig Guds Profet blev sendt ud i Adams Dage, nemlig Enoch den Syvende fra Adam, med hvem han samtidig levede; at i hans Dage et stort Antal Folk hørte Frelsningsplanen blive dem prædiket ved den Hellig Aands Kraft, som hvilede over Enoch og dem, som vare kaldte med ham; at de annammede denne Frelsningsplan og udsamledes fra de forskjellige Nationer paa Jorden, hvor de havde adlydt Evangeliet; at de bleve belærte i Retfærdighed, efterat de vare indsamlede, i et Tidsrum af 365 Aar; at de bleve lærte Rigets Love og ethvert Retfærdigheds Princip, som var nødvendigt for dem for at kunne erholde Fylden af Himlens Herlighed; de bleve underviste i at opbygge en Stad, og den blev kaldt Helligheds Stad, thi Gud kom ned og boede iblandt dette Folk; han var i deres Midte, de saa hans Herlighed, de saa hans Ansigt, og han nedlod sig til at bo iblandt dem for mange lange Aar, i hvilken Tid de bleve underviste og belærte om alle hans Veje, og blandt mange andre Ting lærte de ogsaa den store Lærdom og Princip om Bortrykkelse, thi det er ligesaavel en Læresætning som Principet om de Dødes Opstandelse, der er iblandt de første Principer i Frelsningsplanen; vi kunne tillige sige, at Lærdommen om Bortrykkelse, som er paa det Nøjeste forbunden med Opstandelses-Principet, ogsaa er et af de første Principer i Kristi Lære.

Overensstemmende med det Lys og den Kundskab, de Sidste Dages Hellige have om denne Gjenstand formedelst Aabenbaringerne ved Profeten Jos. Smith, finde vi, at disse Folk, da de bleve fuldkommen beredte og efterat have lært Principet om Bortrykkelse, bleve Alle optagne til Himlen, baade Folket, Staden og Boligerne. Hvor meget af Jorden der blev optaget ved denne Lejlighed, have vi ingen Underretning om, men at det har været et betydeligt Stykke er temlig vist. I kunne spørge: „Hvor var denne Zions Stad bygget i gamle Dage?" I Følge ny Aabenbaring var den bygget paa denne store vestlige Halvkugle. Naar jeg siger denne vestlige Halvkugle, saa taler jeg om den, som den nu existerer. I hine Dage var Landet forenet, den østlige og vestlige Halvkugle vare Et, men de boede paa den Del af vor Klode, som nu kaldes den vestlige Halvkugle, og de bleve optagne fra denne Del af Jorden. Uden Tvivl bleve alle de Egne af Landet, som de beboede, bortrykkede eller borttagne fra Jorden.

Beviser nu dette, at de vare udødelige Væsener fra den Stund, de bleve bortrykkede? Nej, det beviser aldeles ikke noget Saadant. Hvorledes skulle vi faa Noget at vide derom? Vi kunne ikke komme til Kundskab om Noget med Hensyn til dette uden ved Aabenbaring. Gud har aabenbaret til os, at de befinde sig i en eller anden Del af det store Verdensrum; deres Sted er ikke aabenbaret, men de ere holdte tilbage, for i de sidste Tider at komme frem og vende tilbage til deres gamle Moder Jorden; alle de Indbyggere, som dengang bleve bortrykkede, ville da vende tilbage til den igjen.

En fem tusinde Aar ere forløbne, siden de bleve optagne til Himlen. Hvad har deres Stilling været i hele den Tid? Ere de blevne fri for Døden? De ere blevne holdte tilbage som Svar paa deres Bønner. Hvad var deres Bønner? Enoch og hans Folk bade, at en Retfærdigheds

Dag maatte oprinde for dem, de bade derom af deres ganske Hjerte; de saa ud over Jorden og bemærkede den dybe Fordærvelse, hvori Jordens Nationer, Adams Efterkommere, vare nedsunkne, deres Hjerter blødte, og de sørgede for Herren deres Gud paa Grund af Menneskens Børns Ugudelighed, de sukkede efter en Hviledag, de bade om, at Retfærdighed atter maatte herske paa Jorden, og Ugudeligheden maatte ophøre, saa at Jorden kunde hvile for en Tid. Gud gav dem Syner, afbildede for dem Verdens fremtidige Tilstand, viste dem, at Jorden maatte fuldføre Maalet for sin Skabelse; at Generation efter Generation maatte fødes og igjen gaa bort, og at efter en vis Tidsperiode skulde Jorden hvile fra al Ugudelighed, de Onde og Ugudelige skulde udryddes og Jorden blive renset, helliget og blive beredt for et retfærdigt Folk. „Indtil den Dag," siger Herren, „skal du og dit Folk hvile, Zion skal blive optaget til min egen Barm." Gamle Zion skulde holdes i Forvaring, indtil Opstandelsens Dag kommer; „da," siger Herren til Enoch, „skal du og hele din Stad nedstige paa Jorden, og dine Bønner skulle blive besvarede."

De have været borte, som jeg allerede har sagt, over fem tusinde Aar. Hvad have de gjort i al den Tid? Alt, hvad vi vide angaaende denne Gjenstand, er hvad der er blevet os aabenbaret ved den store og mægtige sidste Dages Profet Jos. Smith — hin ulærde Yngling, som Gud oprejste for at bringe Mormons Bog frem og oprette denne sidste Dages Kirke. Han har fortalt os, at de have været tjenende Engle i hele den Tid. For hvem? For dem af den terrestriale Orden, om I kunne forstaa dette Udtryk. Gud opfyldte deres Hjertes Ønske, ligesom Tilfældet var med de tre Nefiter, der han gav dem det Privilegium, overensstemmende med deres Forlangende, at forblive og bringe Sjæle til Kristum, saalænge Verden stod. Ligesaa opfyldte han Enochs Folks Ønsker om at blive tjenestgjørende Aander for dem af den terristriale Orden, indtil Jorden skulde hvile og de igjen vende tilbage til den.

Jos. Smith spurgte angaaende deres Stilling, om de vare underkastede Døden i den Tid, og blev underrettet om, som I ville finde i denne Kirkes Historie, publiceret i „Millennial Star" og andre offentlige Organer, at disse Personer maa undergaa en Forandring noget lignende Døden; uagtet deres Bortrykkelse fra Jorden, maa der dog ske en Forandring med dem, som er noget lig Døden og rimeligvis ogsaa noget lig de Dødes Opstandelse. Men før denne Forandring kommer, forrette de i deres Embede for dem af en anden Orden, som er den terrestriale. Fremmede ville maaske ikke forstaa, hvad der menes med den terrestriale Orden. Hvis de ville gjøre sig den Ulejlighed at læse denne Kirkes Lærdomme, som de ere nedlagte i Aabenbaringerne ved Jos. Smith, ville de kunne forstaa vore Anskuelser med Hensyn til denne Sag. Gud aabenbarede ved Syner de forskjellige Grader af Herlighed i de evige Verdener. En Grad, den højeste af alle, kaldes den celestiale; en anden Grad, som er næst den celestiale i Herlighed og Glands, kaldes den terrestriale; en tredie, som er endnu lavere end den terrestriale i Herlighed og Magt, kaldes den telestiale. Denne Middelklasse, som er fremstillet ved Maanens Glands paa Firmamentet sammenlignet med Solens, bestaar af dem, som en Gang have levet paa denne eller nogen anden Klode, og for hvem Evangeliet er blevet prædiket, men som dog ikke have havt en fuld Lejlighed til at annamme det, eller ogsaa at de slet ikke have hørt det og ere døde uden at

have havt dette Privilegium. I Opstandelsen ville de komme frem med terrestriale Legemer. De maa blive administrerede for, siger Herren, og Gud har beskikket Agenter eller Sendebud til at forrette for disse terrestriale Væsener til deres Velsignelse, Ophøjelse, Herlighed og Ære i de evige Verdener.

For Enoch og hans Folk, som forstode dette Princip, havde modtaget Fylden af deres celestiale Herlighed, bønfaldt de Herren, om at maatte blive Redskaber i hans Haand til at gjøre meget Godt iblandt Væsenerne af den terrestriale Orden.

Vi læse i det Nye Testamente om visse Engle, som ere i de evige Verdener, og det Spørgsmaal gjøres af Apostelen Paulus: „Ere de ikke alle tjenende Aander, udsendte til Tjeneste for dem, som skulle arve Salighed?" Lægger vel Mærke til dette, ikke for dem, som allerede vare Arvinger til Salighed, men for dem, som skulle blive — de, som skulle frelses, var det, som skulle blive bragte frem og blive ophøjede. Enoch og hans Folk bleve beskikkede til dette Embede, da de havde Præstedømmets Nøgler med Magt og Myndighed til at administrere, for at disse Væsener kunne blive ophøjede og arve al den Herlighed, som de ønske at modtage.

Der kunde siges Meget om de forskjellige Grader af Herlighed, men ønske dog nu at gaa videre, og vi ville sige nogle faa Ord angaaende Opstandelsen af de Døde, som fuldkommen have beredt sig for den høieste Herlighed, det celestiale Riges Herlighed, den høieste og helligste af alle, det Rige, hvor Gud Fader sidder paa sin Throne i Magt og Herlighed, styrende og regjerende alle Ting. Der er en vis Lov, som Gud har forordnet, før denne Verdens Grundvold blev lagt, en uigjenkaldelig Bestemmelse om, at de, som ville adlyde denne Lov, skulle faa den største og herligste Opstandelse, blive iklædt celestial Herlighed og Magt og bo i deres Faders og Guds Nærværelse gjennem al Evighedernes Evighed.

Spørge I, hvilken Lov det er, som Gud har aabenbaret og som blev bestemt i Evighedens Raad at skulle bekjendtgjøres for Menneskenes Sønner og Døtre til deres Ophøjelse i denne høieste Himmel? Ønske I at vide Veien, Ordinancerne og Principerne, ved hvilke man kan opnaa denne største Ophøjelse? Jeg vil begynde med at sige til Alle, at ethvert Individ, som attraar Fylden af hin Herlighed, jeg mener da hermed dem, som ere komne til Skjelsaar og Alder, og tænker slet ikke paa smaa Børn — maa absolut fødes af Vand og Aand for at kunne blive beredt for den høieste Herlighed. Ingen kommer der efter noget andet Princip. Ingen Ordinancer, Principer, Love eller Institutioner, som ere af menneskelig Oprindelse, og som ere forskjellige fra denne Lærdom, vil nogensinde bringe os i det celestiale Rige. Vi have Jesu Ord til Bekræftelse herpaa, da han siger til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ingenlunde indkomme i Himmeriges Rige." Det er en Umulighed, thi den store Jehovas Ord ere udtalte og ville ikke blive tilbagekaldte; medmindre vi blive fødte af Vand og Aand, kunne vi ikke indkomme i Himmeriges Rige.

(Forts.)

Religiøs Intolerance.

(Fra „Millennial Star".)

Vi finde, at ivrige Bestræbelser stadig gjøres af visse Væsener i menneskelig Skikkelse — som mere passende kunne kaldes Snyltegjæster, og som tilsammen udgjøre den bekjendte Utah „Ring" — for at realisere deres længe udklækkede Planer om at frarane og berøve Folket i Utah Territorium deres opelskede og fredede Hjem; ligeledes at nedbryde Præstedømmets Magt, som har været Midlet til at indsamle saa mange Folk fra de forskjellige Nationer paa Jorden til et Sted, hvor de i Forening kunde dyrke Gud overensstemmende med deres egen Samvittighed, og hvor de ere satte i Omstændigheder, saa de kunne forskaffe sig et rigeligt Udkomme, af hvilke Ingen er tilfreds eller stemmer overens med disse usle, løgnagtige Skurkes Fremgangsmaade eller Mission, hvis eneste Hensigt er at herske og bringe Ødelæggelse over et fredeligt og uskyldigt Folk, som hverken har gjort dem eller nogen Anden noget Ondt, og hvis eneste Forbrydelse — hvis det kan kaldes saaledes — bestaar i at dyrke Gud overensstemmende med det Mønster, som blev givet ved Jesus, hans Apostle og de hellige Profeter for at bringe Frelse til Menneskeheden; endvidere fordi de nære et oprigtigt Ønske om at bygge og forbedre ved stadig at slutte sig sammen og gaa fremad i Forening, af hvilket Resultatet vil blive forøget Frihed, Kundskab og Magt, som ethvert godt Menneske sætter Pris paa; men paa Grund af denne Klikes Lederes forudfattede Meninger og Anskuelser, ere disse Ting anstødelige i deres Øjne; de have endnu aldrig, saavidt vi vide, helliget et Øjeblik af deres Liv til en ærlig Beskjæftigelse, hvorfor de nu søge af al Magt og med hvilketsomhelst Middel, Modstanderen, deres Herre, hvem de tjene, skulde indgive dem at gjøre en Ende paa disse Ting, idet de ikke bryde sig om, hvad Slags Redskab eller foragteligt Middel de kunne benytte sig af til at udføre deres slette Hensigter og iværksætte deres nedrige Planer. Omendskjøndt Antallet af denne skamløse Komplot er Faa i Sammenligning med Utahs Befolkning, indbefattende „Mormoner" og Fremmede, stræbe de dog med en djævelsk Fortvivlelse at udføre deres Planer, og have hidindtil taget sin Tilflugt til mange Slags Paafund og Planer, af hvilke alle have forfejlet sit Maal. De komme nu frem under Titel af „Liberale" og med Begunstigelse af den specielle Lovgivning, hvilken de arbeidede saa haardt for under Kongressens sidste Samling, og for at gjennemføre Polands Bill under Paaskud af, at dens Bestemmelse var at sætte en Stopper for Polygami. Men ak, hvor blinde de ere, som ikke ville se!

Denne Sag om Polygami og „Mormonisme", som det kaldes, har nu været fremme en Tid for Offentligheden; Pressen har skrevet derom; Ledere af forskjellig Benævnelse have diskuteret dette Emne; Retten har havt det under Behandling, og de Forenede Staters Kongres har vedtaget to ukonstitutionelle Biller, hvis eneste Formaal er at undertrykke et uskyldigt Folk. Vi ville ikke dvæle ved de Grusomheder og Voldshandlinger, som dette Folk har været underkastet, eller tænke paa deres Forbrivelse fra Sted til Sted og hvorledes deres Profet, Patriark og mange af deres Ledere bleve myrdede, hvis Historie er og har været fremlagt for

Verden, — men vilde gaa videre. Størstedelen af Verden er fuldkommen bekjendt med Methodist Missionæren, Dommer Mc. Kean's Korstog til Utah, som under hele sin Embedstid som Overdommer for Territoriet Utah har vanæret sin høje Stilling og gjort Alt for at bringe Ødelæggelse over dette Folk, og som i sin methodiske Sjæls Fromhed glæder sig over den ringe Evne, han besidder til at forfølge sit Maal; vi finde nu ham med hele hans Bande, indbefattende Guvernør G. L. Woods, Advokat Carey, Marskal Maxwell, Kommissionær Toohy, Prokuratorerne Baskin, Strickland, Robertson og Djævelen med alle hans Udsendinge tilligemed nogle faa Drabanter, som bade sig i Solskinnet af disse ynkelige Væsener i menneskelig Skikkelse, som istedetfor at haandhæve Lovene og uden Forskjel vise Retfærdighed imod Alle, overensstemmende med Betingelserne og Indholdet af deres aflagte Embedsed — komne frem for Folket under Navn af „Liberale". Hvor liberale de vilde være, om de blot havde Magten! Som et Exempel ville vi anføre følgende Udtog af deres Organ: „Lad os indtage Salt Lake County, og vi ville ødelægge Begavelseshuset, om vi saa skulle jævne det med Jorden. Lad Brigham holde sit eget, saalænge han kan, det vil blive kort nok. Hvis Kongressen vil give os en god, udvalgt Lov og den utvivlsomme Ret, samt give os Midler ihænde til at sætte den i Kraft, ville vi nøde ham til at give tabt inden nogle faa Aar — enten paa en fredelig Maade eller med Magt, eftersom Tilfældet kan være." — Atter: „Vi ville lade ham forstaa en Gang for alle, at de paatrængende Hedninger ønske at forblive her, og Brigham og hans svækkede Hierarki maa lære at rette sig efter de Sæder og Skikke, som disse Folk indføre, ellers ville de uden videre blive stødte til Side."

Dette viser tilstrækkelig deres Liberalitet og hvor meget de bryde sig om Polygami; det tyder klarligen paa morderiske, løgnagtige og mobokratiske Følelser og paa den samme „antastende" Aand, som denne Missionær-Dommer saa meget bryster sig af og forsvarer. Det er den samme Aand, der besjæler disse Mænd som den, Pøbelen i Missouri var i Besiddelse af, da de sagde de Hellige, at de vilde drive dem „fredelig, hvis de kunde, men med Magt, hvis de maatte," og ligesom Jos. og Hyrum Smiths Mordere sagde: „Hvis ikke Landets Love kunne naa dem, skulle Kugler og Krudt;" ligeledes var det den samme Aand, som tilskyndede Pøbelen til at foretage det morderiske Angreb paa de Hellige ved Haun's Mill, og som Jøderne besade, da de raabte: „Korsfæst, korsfæst ham! lad hans Blod komme over os og vore Børn."

Det synes besynderligt, at menneskelige Væsener i dette oplyste nittende Aarhundrede og med Fortidens Historie for sig virkelig kunne opføre sig saaledes, dog er det Faktum forsaavidt Mormonismen angaar. Alt dette er gjort med en religiøs Iver og Begejstring, som man kun kan vente sig af saadanne bigotte og fanatiske Væsener, der ere blevne tilskyndede dertil af en fordærvet Regjering, hvis Hensigt er at herske og ruinere uden at tage Hensyn til Følgerne.

Dog er denne religiøse Intolerance ikke indskrænket til Utah alene, thi det er sørgeligt at maatte berette et Tilfælde, som indtraf for faa Uger siden her i det kristne England, hvis nærmere Omstændigheder vi tage fra et Brev, skrevet af Moderen: — Et Barn, hvis Forældre havde annammet Kristi Evangelium, som det tros og prakticeres af de Sidste Dages Hellige, blev en Morgen syg og døde den næste Dag af Krampetrækninger, førend Lægehjælp kunde blive paakaldt, som Følge

heraf nægtede Lægen at ville udstede Dødsattest, men efter nogen Nølen efterkom han dog Opfordringen, hvorpaa man henvendte sig til Stedets Præst for ogsaa at faa hans skriftlige Vidnesbyrd; han negtede at give det eller lade Barnet blive begravet i indviet Jord, hans eneste erklærede Undskyldning var, at Barnet ikke var blevet kristnet; under denne Tingenes Tilstand bleve de sorgbetyngede Forældre nødsagede til at have deres døde Barn i Hus over fem Dage, indtil Præsten forlod Byen, da Graveren foreslog, at om Forældrene kunde faa en eller anden Kvinde til at bære Barnet til Kirkegaarden efter Solnedgang, vilde han begrave det udenfor den indviede Grund, men hun maatte ikke lade det blive sét eller lade Nogen faa det at vide. Under disse Omstændigheder vidste Forældrene intet Andet at gjøre, end at indvilge i dette Forslag, dog fulgte Moderen den Person, som bar Liget, men stod et Stykke borte og saa Graveren opkaste et Hul nær Indhegningen af Kirkegaarden og nedgrave Barnet som en død Kat eller Hund. Moderen, afmægtig af Sorg, løb hen til Stedet og bønfaldt om at maatte faa plantet et Rosentræ paa Kanten af Graven til Betegnelse af Stedet, men blev tilbagevist af Graveren, da han ikke turde tillade hende noget Saadant, hvorimod han jævnede Jorden, saa der ikke blev noget Spor tilbage af Begravelsesstedet. Dette var meget smerteligt for Forældrene, da de havde to andre Børn begravne paa den samme Kirkegaard. Hvilken en nedværdigende Stilling enkelte Væsener lade deres Bigotteri og Fordomme føre dem! Denne, en saakaldet Evangeliets Tjener (?), nægter et lille uskyldigt Spædebarn Begravelse, som aldrig har kjendt noget til Synd, men for blot at vise sin Harme imod Forældrene, som vovede at tjene Gud paa en anden Maade, end han vilde have det. Skam over alle Saadanne, som anmasse sig en saadan Myndighed, thi de nedkalde en fornærmet Guds Vrede over sig. De vide ikke, hvor dybt de ville synke i Ulykke, som saa mange Andre have gjort, der have stampet imod Guds Værk. Tiden vil komme og er ikke langt borte, da de til deres store Sorg ville forstaa og kjende, imod hvem de have ført Krig, dog ville vi, og endnu mere om de vilde omvende sig fra deres onde Veje, sige med Frelseren: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre."

L. J. N.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Bemærkninger angaaende Ægteskab.

(Fra „Deseret News".)

I Ægyptens tidligste Historie, omtrent 3,500 Aar før Kristi Fødsel, gav Menes, Ægyptens første Konge, Love vedrørende Ægteskabet. Mændene havde den Gang i hint Land flere Hustruer og for Tusinder af Aar derefter.

Norton siger, at et Harem altid dannede en Del af den persiske og tyrkiske Husholdning paa en Tid, da disse to Nationer vare blandt de mægtigste.

Fra Fu-hi's Tid, 2,650 Aar f. Kr., har Polygami været praktiseret i Kina.

„Under hans (Moses') Løve herskede Polygami blandt Jøderne i en større Udstrækning end i hele det øvrige Asien."

„Antallet af Hustruer var ikke indskrænket af Moses, men Rabbiernes Regler fastsatte det derefter til fire efter Patriarken Jakobs Exempel."

Da Folket i Judea blev underkastet den romerske Lov, blev en Kvinde afforbret Medgift, og en Kvinde uden Medgift blev kun betragtet som Medhustru. — Foote.

Nedhoes siger: „Beskrivelsen af det patriarkalske Liv i første Mosebog (Genesis) kan med kun liden Forandring anvendes paa de fleste orientalske Landes samtidige Sæder."

Gibe siger: „Polygami var mere udførlig tilladt i Judea end i det østlige Asien; en Mand var ikke alene tilladt at have mange Hustruer, men ogsaa Medhustruer."

„Endog efterat Jøderne bleve underkastede Romerne, vedbleve de at praktisere Polygami i en betydelig Grad. Der siges om Herodes den Store, hvis jeg erindrer ret, at han havde syv Hustruer. De, som flygtede til Europa efter deres Adspredelse ved Titus Aar 71 e. Kr., holdt haardnakket fast ved deres Skikke, indbefattende Polygami, saalænge de kunde. I Følge Maimonides, en afdød Rabbi, havde Jøderne i Europa et Flertal af Hustruer lige til det trettende Aarhundrede." — Foote.

I Athen tillod Cecrops, 1550 f. K., en Mand at have en Hustru og en Medhustru. Siden efter uddøde den Skik i Grækenland at have Medhustruer eller gik rettere sagt over til et Slags Kourtesaneri, som da vare de mest aandrige, dannede og offentlig ærede Kvinder i Landet.

„Da Grækenland blev en romersk Provinds omtr. Aar 150 før Kristus, var deres Ægteskabssystem, lig Romernes, en, hvad man kan kalde, løs Form af Monogamiet; mindre monogamisk end de første Romeres, og mindre polygamisk og omnigamisk end Grækernes paa Perikles' Tid." — Foote.

Det mægtige persiske Rige blev grundlagt af Cyrus omtr. Aar 560 før Kristus, og i dette Rige har Polygami fra Begyndelsen af været opholdt ved Lov, Religion og Sædvane.

Zoroaster, Stifteren af Persernes Religion, som levede omtr. Aar 1200 f. K., altsaa mange Aarhundreder før Riget grundlagdes, tillod Polygami blandt sine Tilhængere.

Den nye amerikanske Encyklopædi siger: „Polygami har existeret fra umindelige Tider, i Særdeleshed blandt de østlige Nationer. Det herskede før Syndfloden, var almindeligt blandt Patriarkerne og blev opholdt ved Mose Love." „Der gives intet bestemt Forbud i Bibelen imod denne Praxis. I Østen har denne Sædvane været almindelig og tillige sanktioneret af alle Religioner, indbefattende Muhameds Lære, der tillader en Mand at have fire Hustruer." Det herskede blandt Oldtidens barbariske Nationer med Undtagelse af Germanerne, som Tacitus siger, „vare de eneste blandt Barbarerne, der vare tilfredse med kun én Hustru*)."

*) Dog tillodes det de germaniske Fyrster at have flere Hustruer. Red.

Norton siger: „Persiske Konger havde aldrig mindre end fire hundrede Hustruer og Medhustruer."

De gamle Parther og Skyther prakticerede Polygami.

Som det var med de større og mere mægtige, gamle Nationer, saa var det ogsaa med den Mængde mindre; Polygami herskede næsten overalt.

Polygami er en Del af den muhamedanske Religion, som tæller et hundrede og fyrretyve Millioner Tilhængere, og som nu udbreder sig hurtig i Orienten.

Lecky siger, at i det tiende Aarhundrede „blev en Skat, kaldet Kullagium, som i Virkeligheden var en Bevilling af Præsterne til at have Medhustruer, i adskillige Aarhundreder systematisk opkrævet af Fyrsterne."

„Kineseren er tilladt at have saa mange Hustruer, som han kan underholde." — Foote.

Norton siger: „Polygami er en Vedtægt i Kina."

Picard siger, at japanesiske Fyrster og Adelsmænd ere tilladte at have et Flertal af Hustruer.

„Hvis en Mand i Japan finder, at han ikke faar Børn med sin første Hustru, gifter eller kjøber han uden videre en anden." — Foote.

Polygami hersker ligeledes i Birma, Hindostan og over hele Afrika.

Foote siger: „Polygami er en Institution, som har holdt sig uforanderlig gjennem hele Østen og gjennem alle Tider, Slægter, Religioner og under alle Klimaer. Endog dem, som have givet Asien de reneste Love — Zoroaster og Moses vare nødte til at gjøre deres strenge Lærdomme overensstemmende med denne Skik. Det, som beviser, at det existerer i alle Klimaer og under alle Zoner, er, at det findes hos Indianerne i baade Nord- og Sydamerika, hos Tartarerne i det europæiske og asiatiske Rusland og paa Kamschatka, saavelsom i de tropiske Zoner.

„Amerikanske Hustruer ere i Almindelighed tro mod deres Mænd, og mange Mænd, i Særdeleshed i Landdistrikterne, ere igjen tro mod deres Hustruer. Men det Faktum, at over et hundrede tusinde offentlige Skjøger og i det Mindste et ligesaa stort Antal Majtresser opholdes af de Forenede Stater, hvoraf mange leve i Overdaadighed og Pragt, leder os uimodstaaelig til den ubehagelige Slutning, at medens Monogami er Loven i Staten og Samfundet, er Polygami (i disse Tilfælde Horeri) Skikken hos en ikke ringe Del af den mandlige Befolkning. Det er en ordsprogelig Frase i New York, at denne Stads fordærvede Kvinder hovedsagelig opholdes af gifte Mænd, som besøge Hovedstaden.

„Der hersker en almindelig næret Fordom imod Polygami, som dels er grundet paa Oprigtighed, men for en stor Del paa Bigotteri. Den Del af Pressen, der er betagen af denne Fordom, lader Mormonernes Polygami gaa under Svøben. Af personlig Kundskab véd jeg, at mange af disse Artikler ere skrevne af Mænd, som personlig mene Andet, end hvad de publicere. I den literære Verden anses Forfatterskabet kun som en Forretning, hvorved man erholder sit Udkomme, om just ikke Rigdom. Og man kan ikke altid dømme en Avisskrivers personlige Følelser eller Tilbøjelighed efter hans Skrivemaade. Det betaler sig i denne Tid at rive ned paa Mormonernes Polygami, og det er af denne Grund, at det hovedsagelig gjøres."

Norton siger: „Polygami synes ikke at have været ganske ophørt iblandt de Kristne i det sjette Aarhundrede, da vi finde det forordnet i en af hin Tids Kirke-

love, at hvis Nogen er gift med flere Hustruer, skal han gjøre Bod. Endog selve Præsteskabet prakticerede Bigami paa den Tid, thi ved et Koncilium, holdt i Narbonne, blev det bestemt, at de Præster, som vare Bigamister, kun skulde være Forstandere og Diakoner og ikke tilstedes at forrette Vielse."

„I det ottende Aarhundrede havde Charlemagne to Hustruer. Sigebert og Chilperic havde ogsaa flere i Følge Gregor af Tours Udsagn. Men vi finde endog et Exempel paa Bigami og Polygami saa sent som i det sextende Aarhundrede. Den tydske Fyrste Filip af Hessen erholdt Tilladelse af Luther og en Synode af sex Reformatorer til at tage en anden Hustru, medens den første levede, hvilket han ogsaa gjorde. I dette mærkværdige Tilfælde øvede Luther en Myndighed, som endog den mest forvovne Pave i sin apostoliske Magtfuldkommenhed aldrig vilde have vovet at gjøre.

„Den berømte Johan af Leyden (Lederen for Gjendøberne i Tydskland Aar 1533) proklamerede sin Ret til at gifte saa mange Hustruer, som han ønskede, følgende de gamle israelitiske Kongers Skik, og satte det saa vidt i Udførelse, at han giftede sytten.

„Det blev prakticeret blandt de gamle Mexikanere og Peruvianere, saavelsom de mere barbariske Stammer i baade Nord- og Sydamerika. Montezuma, Mexikos Kejser, havde ved Spaniernes Indfald i Landet tre tusinde Kvinder. Inkaerne i det tolvte Aarhundrede giftede kun deres egne Søstre, men vare tilladte et stort Antal Medhustruer. Peruvianerne siges, før Inkaernes Komme, at have havt deres Kvinder i Fællesskab uden nogen virkelig ægteskabelig Forbindelse, men antoge siden efter Polygami.

„Brasilianerne prakticerede Polygami i gamle Tider, og jeg tror, de for en Del vedblive dermed. I Nikaragua var Polygami fordum tilladt, og Overtrædere bleve simpelt hen jagede bort. I Karabahi havde Anførerne saa mange Hustruer, som de ønskede. De andre Indbyggere havde saa mange Hustruer, som de kunde underholde. Polygami synes i Virkeligheden at have været prakticeret af de gamle Indbyggere i hele Central- og Sydamerika, hvoraf Resultatet var, at Hor og Overtrædelse kun blev begaaet i en ringe Grad. Omendskjøndt Urindvaanerne af Nordamerika i Almindelighed vare tilfredse med kun én Hustru, toge de dog undertiden to eller tre. Sluttelig er det en uomstødelig Kjendsgjerning, at Polygami har fra Verdens Skabelse af været en bestemt Regel hos fire Femtedele af Menneskeslægten."

Korrespondance.

Norge.

Kristiania den 6te Oktober 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg vil benytte Lejligheden i denne Morgenstund til at tilskrive Dem nogle Linier, haabende at De maa modtage samme i Nydelsen af Helbred og Sundhed. Fra Kjøbenhavn til Kristiania havde jeg en meget behagelig Rejse, ingen Vind af nogen Betydning, men var længere

paa Vejen, end jeg ventede, og ankom ikke til Kristiania før Fredag Middag, hvor jeg blev kjærlig modtaget af Præs. Andersen og Br. Torgersen. Medens Dampeten laa stille i Gøteborg, gik jeg op for at besøge Br. Johnson, men fandt ham ikke hjemme, hvorimod jeg saa og talte med Forstanderen. Br. Johnson var ude i Konferencen og havde ikke været i Gøteborg, siden han var i Kjøbenhavn med Emigranterne og ventedes ikke dertil, førend han havde overværet Konferencen i Stockholm. Konferencen i Kristiania begyndte efter Bestemmelsen Lørdag Aften Kl. 7, og jeg var meget glad og taknemlig for Lejligheden, jeg havde til at samles med mine Brødre og de norske Hellige i saa vigtigt et Øjemed som til en Konference, da det var et Tidsrum af atten Aar, siden jeg havde denne Anledning. Efter at have afholdt en Forsamling Lørdag Aften, fortsattes Konferencen Søndag Formiddag, hvor Mange vare tilstede af Præstedømmet og et godt Antal Hellige saavelsom nogle Fremmede, dog ikke saa mange, som der var i Eftermiddags-Forsamlingen og især om Aftenen, da det store og smukke Lokale var omtrent fuldt. Under alle Forsamlinger herskede en udmærket Orden, Tilfredshed og gode Følelser, og Herrens Aand var i et rigeligt Maal udgydt over hans Tjenere, som talte og bare Vidnesbyrd om Sandheden, saavelsom over Tilhørerne. Alle Brødrene, som talte, følte en særdeles Frihed til at udtrykke sine Følelser og Glæde over at være agtet værdige til at være meddelagtige i at hjælpe at fremrulle Guds store og herlige Sag paa Jorden. Evangeliet synes at have udmærket god Fremgang paa mange Steder i Norge, som ogsaa er Tilfældet i Almindelighed i hele Skandinavien. Br. Andersen arbejder med Iver og Nidkjærhed og har mange gode og trofaste Medarbejdere, som gjøre Alt, hvad de kunne, for at udbrede Lys og Kundskab blandt deres Medmennesker. Det er en stor Glæde at se og erfare, ligemeget hvor vi finde de Sidste Dages Hellige, deres Trofasthed, Udholdenhed, Kjærlighed og gode Følelser, de bevise. Som jeg sagde, Evangeliet gaar stadig fremad her i Norge, da det fremgik af Rapporterne, at siden sidste Konference ere 109 Personer blevne tillagte Menigheden ved Daab. Efter min Kundskab og de Beretninger, som bleve givne af Brødrene, som præsidere over de forskjellige Grene, søge de Hellige paa meget faa Undtagelser nær at leve deres hellige Religion og opfylde deres Pligter i enhver Henseende og holde de Pagten og Løfter, de have gjort med Herren deres Gud. Br. Andersen giver de Hellige her et godt Vidnesbyrd og føler sig usigelig glad ved at se deres Beredvillighed i at efterkomme hans Raad og Formaninger, og i Særdeleshed at se deres utrættelige Iver og Nidkjærhed i at samle, hvad de kunne til Hjælp for deres Udfrielse fra Babylon. Som det i Almindelighed er Tilfældet overalt ere ogsaa her de Fleste fattige og kunne ikke se nogen Mulighed for at blive samlede med Guds Folk i Zion, medmindre Herren paa en eller anden Maade vil aabne en Udvej for dem, og stolende paa hans Forjættelser, leve de i Haabet om at se denne lykkelige Dag oprinde. Jeg forundrer mig aldeles ikke over de Helliges store Længsel efter at blive udfriet fra disse Lande, naar jeg ser og forstaar de mange forskjellige Omstændigheder, de ere stillede i og de Baand, som hvile paa dem, dog haaber jeg de alle i Herrens belejlige Tid ville blive udfriede, og at de Hellige i Zion ville erindre deres fattige Brødre og Søstre, som ere under Babylons Aag. Vel, kjære Br. Larsen, jeg er glad og taknemlig for at være en Guds Tjener

og en Medarbejder for Sandhedens Sag. Jeg haaber De er vel baade paa Legeme og Aand som ogsaa Brødrene i Deres Nærhed. Guds Værk gaar fremad, trods den Modstand, det møder paa forskjellige Steder. For nylig har en Br. Olsen i Odalen udsonet en Straf med Vand og Brød, for at have prædiket Guds Ord og forkyndt Skriftens Lærdomme og Jesu Kristi Evangelium, men istedetfor at Djævelen og hans Medforbundne ved saadanne usle Vaaben vilde standse Guds Riges Fremme, vide vi det vil gaa desto hurtigere fremad. Jeg agter i denne Uge at besøge mine Slægtninge paa Hedemarken og siden efter at rejse til Frederiksstad. Jeg kan ikke sige, hvad Tid jeg vil komme tilbage til Kjøbenhavn, dog tænker jeg at være der før Konferencen. De Hellige sende mange Hilsener til Dem og Brødrene paa Kontoret. Mange have spurgt efter Dem og havde gjerne ønsket at se Dem her til Konference. I Aften skal der afholdes Præstemøde, hvorefter Brødrene vilde afgaa til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Jeg vil nu slutte for denne Gang, og De selv i Forening med Brødrene Bruun og Petersen være paa det Venligste hilset fra Deres Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag

John Frantzen.

Kristiania den 6te Oktober 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Konferencen er nu forbi for denne Gang. Vi havde en udmærket Tid; Herrens Aand var rigelig udgydt over hans Tjenere, som talte, og Alle følte sig lykkelige over de aflagte Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse og Gjengivelsen af Jesu Kristi sande Evangelium til Jorden. De Hellige følte til at ære og prise Herrens hellige Navn for Sandheden, de havde annammet. Brødrene fra Zion benyttede en god Del af Tiden og vare alle i Besiddelse af en mild og kjærlig Aand. Gode Lærdomme bleve fremsatte og kraftige Vidnesbyrd givne om Jos. Smiths guddomlige Fuldmagt til Oprettelsen af Guds sande Kirke paa Jorden. Ligeledes bleve Beviser fremførte for Sandheden af vore Principer og om at Brigham Young er en Guds Profet, der tilligemed de tolv Apostle have Himmeriges Riges Nøgler ligesom Petrus i gamle Dage. Ja jeg tør sige, at Alle baade Talere og Tilhørere vare glade og tilfredse. Forsamlingerne vare godt besøgte, men der vilde have kommet endnu Flere, om Vejret havde været noget bedre, da det regnede stærkt hele Dagen. Sex erholdt Haandspaalæggelse om Søndagen. De fleste af Forstanderne vare tilstede, og det var en sand Glæde at høre deres Beretninger om, at Herren rigelig havde velsignet deres Arbejde. Det er mig en stor Glæde at kunne sige, at alle Missionærerne ere gode og trofaste Mænd, der gjøre deres Bedste for Guds Riges Fremme. Nogle faa Brødre bleve kaldte til at arbejde i Missionen. Der er siden sidste Konference bleven døbt 109 Personer, 16 ere blevne udelukte. I Morgen Aften ville alle Missionærerne deltage i Fest her paa Lokalet, som vil blive foranstaltet af de Hellige. Som et Bevis paa de Helliges Nidkjærhed og Opofrelse kan jeg anføre, at jeg har modtaget omtrent 20 Spd. som frivillige Gaver at blive brugt for Konferencens Udgifter. Sangkoret har gjort god Fremgang under Broder O. Larsens Ledelse; Utah-Sangen

med sin dejlige Text og smukke Melodi blev afsunget tre Gange med Aand og Kraft. Lokalet var i Dagens Anledning smagfuldt dekoreret, og det Spørgsmaal blev ofte gjort mig, om ikke Præs. Larsen kommer, dog glæder det mig at have Br. Frantzen her.

Vel, kjære Broder Larsen, jeg er Herren taknemlig, at Alt er saa vel her i Norge, som det er, og at Evangeliet stadig nyder Fremgang. Jeg véd, at omendskjøndt Du ikke har været her med din Person, har dine bedste Følelser og Bønner været opsendte til den almægtige Gud for os. — Jeg sender en kjærlig Hilsen til Broder Bruun og Alle i Nr. 14.

At Herren maa velsigne Dig, Br. Larsen, med Visdom, Aand og Kraft til fremdeles at opfylde dit høje og meget ansvarsfulde Kalds Pligter, er min daglige Bøn.

Din Broder og Ven

L. S. Andersen.

Danmark.

Aalborg den 19de Oktober 1874.

Ældste Joh. A. Bruun.

Kjære Broder!

Med Taknemlighed til Herren kan jeg lade Dem vide, at jeg under de heldigste Omstændigheder og efter en meget behagelig Rejse ankom hertil Lørdag Aften Kl. 10 og 15 Minuter, hvor jeg blev meget venlig modtaget af Ældsterne P. O. Hansen, P. C. Geertsen og J. Jensen samt mange Hellige. Konferencen tog sin Begyndelse ved Afholdelsen af en Forsamling Lørdag Eftermiddag og fortsattes den paafølgende Dag, da tre Forsamlinger afholdtes, respektive Kl. 10, 2 og 7, der alle vare vel besøgte af de Hellige fra alle Dele i Konferencen saavelsom af en Del Fremmede. Og jeg kan med Sandhed sige, at vi havde en lykkelig Tid sammen, mange ypperlige og gode Lærdomme bleve fremsatte for de Forsamlede, som Alle viste den største Opmærksomhed. Her er mange gode, oprigtige Mennesker i denne Del af Landet, som uden Tvivl i sin Tid ville annamme Evangeliet, skjøndt kun Faa ere blevne tillagte Kirken ved Daab i det sidste Halvaar, men i Følge Rapporterne ere Udsigterne paa sine Steder ganske gode. Mange undersøge vore Lærdomme, „Stjernen" holdes af ikke mindre end 53 Fremmede, der saavel som de Hellige synes at være meget tilfredse med dens Indhold. Vi have afholdt et Møde i Dag med Brødrene af Præstedømmet, hvor en Del blev ordineret og beskikket til at arbejde i Vingaarden i Vinterens Løb. Præs. Hansen og Ældste Jensen arbejde med Flid og Nidkjærhed for at fremskynde Herrens Sag i denne Del af Missionen. Jeg har i det Hele taget havt en behagelig Tid med de Hellige i Aalborg, som jeg har Grund til at tro vil længe blive erindret af dem, da mange gode og opmuntrende Lærdomme bleve fremsatte for dem ved Herrens Aand igjennem hans Tjenere, saa Alles Ansigter syntes at juble af Glæde og Tilfredshed under Forsamlingerne.

I Morgen maa jeg aflægge Besøg hos nogle Venner i Nørresundby, paa Onsdag afgaa vi til Randers for at afholde en Forsamling der om Aftenen og ville være i Aarhus paa Thorsdag, hvor jeg agter at opholde mig til Tirsdag den

27de og da afgaa med Dampskib, hvis det er gunstigt Vejr, om ikke, kommer jeg med Jernbanen.

Brødrene her sende sin Hilsen. Behag at hilse Broder Petersen og Søster Olsen, ikke forglemmende Broder Frantzen, om han er hjemkommen.

Vær selv paa det Venligste hilset fra Deres Broder og Medarbejder for Kristi Sag C. G. Larsen.

Island.

Vestmanno den 24de Aug. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

I Haab om, at Deres Ønske maatte være at høre Noget angaaende Missionen paa denne fjerne Ø, er det at jeg i Dag benytter Lejligheden til at sende Dem nogle Linier. Det er ved Brødrene Loptur Johnsson og Magnus Bjarnason, at vi her ere komne til Kundskab om det evige Evangelium og annammet samme. Da de rejste herfra i Sommer, vare syv Personer blevne døbte, hvilken lille Green jeg blev beskikket til at bestyre, hvad jeg ansaa mig meget ufuldkommen til, men jeg haaber, at Herren nu som i gamle Dage er mægtig nok til at udføre sine Hensigter ved Hjælp af simple Redskaber. Den ottende Dennes havde jeg den Glæde at døbe tre Kvinder af vore Familier. Altsaa er det i det Hele ti Personer, som have annammet Evangeliet paa denne Ø, og jeg haaber dette Antal vil voxe herefter. Vi have holdt Forsamlinger hver Søndag i mit lille Hus, men det er knapt nok, at ti Personer kunne staa derinde, og vi have intet andet Sted, hvor vi kunne holde offentlige Forsamlinger, derimod have vi underviist Folket i deres Huse om Evangeliets Principer. Hvis vi kunde faa et større Hus, hvor vi kunde holde Forsamlinger, tror jeg, at Mange vilde komme og høre os. Jeg agter imidlertid at flytte derfra, hvor jeg nu bor, da jeg har lejet mig et lille Kammer for min Familie et andet Sted. De Hellige ere mere eller mindre fattige, og nogle have neppe den daglige Føde, tilmed have vi erfaret af den ærede Fattigforstander her paa Øen, at han ikke vil yde os nogen Hjælp om vi skulde trænge dertil, men vi ere vel tilfredse og tro, at Herren nok vil hjælpe os, naar vi blot holde os til ham i ivrig Bøn og leve vor hellige Religion; vi ere forvissede om, at saafremt vi ere hans lydige Børn, vil han en Gang udfri os fra denne usle Verdensdel og indsamle os til de Hellige i Zion, thi han kjender vore Trængsler og véd, at vi have det behov. Vi skulde ønske meget, om vore Brødre Thordur Didriksson og Samuel Bjarnason vilde komme herover til næste Foraar og forkynde Evangeliet. Thi jeg véd, at de ere bedre i Stand til at tale for vore Medmennesker end jeg, hvorfor der kunde komme Flere og slutte Pagt med Herren. Min kjære Broder Loptur fortalte mig, at han vilde skrive Dem til fra England og underrette Dem om vore Omstændigheder, ligeledes talte han om at sende Dem Penge for Bøger til os, thi vi have altfor lidt af dem . . .

I Haab om at have noget Mere at fortælle Eder næste Gang, vil jeg slutte med en venlig Hilsen fra mig selv og Søskende til Dem og alle Brødrene i Deres Omgivelse.

Deres Broder i den evige Pagt
Ejnar Ejriksson.

Blandinger.

Bevægelse iblandt Indianerne. — Under denne Overskrift skriver „Deseret News“ for 30te Septbr. Følgende: Vi erfare gjennem Indianer-Tolken Hr. D. B. Huntington, at der er en stor religiøs Bevægelse iblandt Indianerne i det omliggende Land, baade i Nord, Vest og Syd. Mange af dem berette, at himmelske Væsener have vist sig for dem og sagt dem, at de skulde gaa til „Mormonerne“ og blive døbte, hvoraf Følgen har været, at næsten tolv Hundrede i det Hele ere blevne døbte siden Begyndelsen af afvigte Maj Maaned. Iblandt dem, som ere blevne døbte, synes der at være en tiltagende Tilbøjelighed til at føre et fredeligt Liv og hengive sig til en eller anden industriel Beskjæftigelse. Flere Tilfælde ere indtrufne iblandt dem, at de Syge ere blevne helbredede, ved at Kirkens Ældster have udført Helbredelses-Ordinancen for dem.

Herren har i sin Aabenbaring talet angaaende den vigtige Del, som Indianerne vilde tage i det store sidste Dages Livs-Drama, og de profetiske Forudsigelser kunne ikke slaa Fejl. Disse Kjendetegn tilligemed mange andre ere ligesaa tydelige som, at „naar Figentræet begynder at knoppes“, er det et Tegn paa Sommerens nære Indtrædelse. De tyde paa Begivenheder af overordentlig Interesse i en ikke meget fjern Fremtid.

Eliza O. Jonson, Elof N. Engbergs Hustru, afgik ved Døden den 28de September i Salt Lake City.

Afdøde var født i Gunnarp, Sverig, den 13de Januar 1844. Hun levede og døde som en trofast Sidste Dages Hellig. Hun efterlader Ægtefælle og fem Børn.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1874.* Pr.: 6 Sk. pr Expl.

Den fire og fyrretyvende Halvaars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,

afholdt i det nye Tabernakel i Salt Lake City den 6te Oktober og paafølgende Dage.

(Fra „Deseret News".)

Nærværende paa Forhøjningen:

Af det første Præsidentskab:

Brigham Young, Præsident; Raadgivere: Geo. A. Smith, Daniel H. Wells, Lorenzo Snow, Brigham Young jun., Albert Carrington og Geo. Q. Cannon.

Af de tolv Apostle:

Orson Pratt sen., John Taylor, Wilford Woodruff, C. C. Rich, Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun. og Albert Carrington.

Patriark: John Smith.

Af de første syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyves Kvorum:

Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentskabet for Højpræsternes Kvorum:

Edward Snelgrove og Elias Morris.

Af Præsidentskabet for denne Stav af Zion:

Geo. B. Wallace, W. H. Folsom og John T. Caine.

Af Præsidentskabet for Bispedømmet:

Edward Hunter og Leonard W. Hardy.

Foruden de nævnte Autoriteter vare ledende Mænd fra de forskjellige Dele af Territoriet Utah og nogle fra Idaho tilstede.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præsident Geo A. Smith.

Koret sang: „Alle, der elske Immanuels Navn," osv.

Bøn af Præs. Geo. A. Smith.

Koret sang: „Behageligt er det, min Gud, min Konge."

Præs. Geo A. Smith var taknemlig over at samles med de Hellige i denne Konference. Vi have antaget de første

Principer i Evangeliet og derved sluttet Pagt med Herren, hvilket vi burde erindre os, thi paa Grund af den menneskelige Svaghed ere saa Mange i Kirkens tidligste Dage faldne fra Sandheden og have apostaseret, hvoraf Nogle drage den Slutning, at de bedste Kræfter i Kirken gik bort med dem, men den paafølgende Fremgang i Riget var saadan, at det foregaaende Frafald neppe føltes.

Det Emne, der vilde blive behandlet under denne Konference, var med Hensyn til en almindelig Reformation, indbefattende Principet om Samvirken, hvilket har været udførligt prædiket om, men der behøves endnu en betydelig Forbedring i vor Praxis for at kunne blive et uafhængigt og selvopholdende Samfund. Derfor skulde vi tage fat med Alvor og ikke alene søge at frembringe, hvad vi ligefrem forbruge og bære, men tillige søge at beskytte enhver Gren af vor Hjemmeindustri.

Han talte derpaa om Arbejdets Fremadskriden paa Templet i St. George og i denne Stad (Salt Lake City) og om Nødvendigheden af, at vi vedblive med at lægge 50 Cents til Side om Maaneden for Opbyggelsen af Templer. En to eller tre hundrede Arbejdere ventes at gaa ned til St. George efter Konferencen for at hjælpe til at opbygge Templet, da Arbejdet dernede kan fortsættes hele Vinteren uden synderlig at blive forhindret ved Storme.

Der vilde ligeledes blive kaldt en Del Missionærer under Konferencen til at prædike Evangeliet i Staterne og Kanada.

Lad os være forenede i vore Hjerters Ønske og Begjær til Gud om, at hans Tjener Brigham maa blive befriet for sin nuværende Upasselighed, og at de, som skulle staa frem og tale, maatte være opfyldte af Lys og Kundskab til at belære og velsigne dem, som vare nærværende ved denne Konference. Lad os holde os til Retfærdighed og vedblive at være trofaste indtil Enden, at vi kunne erholde evigt Liv.

Ældste C. C. Rich var glad over at vide, at vi levede paa en Dag, da der gaves Inspiration fra den Almægtige. Et saadant Privilegium havde man ikke havt i mange forgangne Generationer. At vide, at Gud havde paalagt os et Arbejde at udføre, skulde indgyde os Mod og Kraft til at gjøre Alt, hvad vi kunde. Det Arbejde, til hvilket vi vare kaldte, bestod ikke alene i at udvirke vor egen timelige og aandelige Frelse, men ogsaa i vore hedengangne Venners.

Han viste, hvor ruinerende den Politik var, at hente vore Fornødenheder fra et fremmed Marked, og talte stærkt for at blive et selvunderholdende Folk, hvilket var den eneste Maade, vi kunde vente at gaa fremad paa i timelig Henséende. Det gjorde Intet til Sagen, hvor megen Modstand, vi vilde møde, naar vi blot vilde være forenede i at efterkomme Guds Tjeneres Raad; alle de Ondes Planer vilde da tilintetgjøres. Vi maa adlyde Himlens Befalinger gjennem Guds Tjener Brigham, og Alt vilde gaa godt. Det var for os stadig at være paa Vagt, at ingen daarlig Fremgangsmaade maatte blive brugt af os eller nogen Anden, saa at vi tilsidst kunne overkomme Alt.

Ældste Brigham Young jun. sagde, han havde et Vidnesbyrd at fremlægge. Det var en stor Ting at kjende Gud og hans Søn Jesus og at der var en Mand paa Jorden, som var inspireret til at lede Menneskene paa den Vej, som vilde bringe dem tilbage igjen til Guds Nærværelse. Han havde erholdt dette Vidnesbyrd for sig selv, og at Gud talte til sine Tjenere i disse vore Dage, ligesaa tydeligt som han nogensinde har talt til

Esajas, Jeremias eller nogen af de gamle Profeter. Kjød og Blod havde ikke aabenbaret ham dette Faktum, men havde erholdt det fra Gud selv, og Tusinder af Sidste Dages Hellige kunde bære det samme Vidnesbyrd. Derfor vilde Verden, som hører dette Vidnesbyrd og forkaster det, ganske vist være under Fordømmelse. Tusinder vare blevne indsamlede til dette Territorium som en Følge af Guds Tjeneres Løfte om, at et Vidnesbyrd skulde gives dem, hvis de med et oprigtigt Hjerte vilde adlyde Evangeliets Principer. Medens de fredelige Indbyggere af dette Territorium vare ærlig beskjæftigede med at lægge en Grundvold til sin egen Lykke, emigrere de Fattige fra fremmede Lande, desuden forbruge Tusinder og Millioner af Dollars til Opbyggelsen af Templer etc., blive de forfulgte af dem, som burde vide bedre. Men saalænge Gud aabenbarede ham, at det var hans Pligt at prædike Evangeliet, vilde han med hans Hjælp vedblive dermed, saa længe han levede, hvad end Følgerne skulde blive.

Koret istemmede Hymnen: „Hvo er lig Dig?"

Taksigelse af Præs. D. H. Wells.

Eftermiddag.

Koret sang: „Kommer alle I Hellige, som bo paa Jorden."

Bøn af Ældste A. Carrington.

Koret sang: „Lykkelig det Menneske, som finder Naade."

Ældste John Taylor glædede sig over Lejligheden, han havde, til at tale om de Ting, som høre Guds Rige til. Det Arbejde, vi have at udføre i dette Rige, adskiller sig fra ethvert andet paa den hele Jord, og han troede, at vi ikke vare ansvarlige for den Stilling, vi nu indtoge, da det var en Del af det Program, som var blevet opstillet og planlagt, før denne Verden var til.

Han skuede tilbage paa Fortidens Historie, der stod i nøje Samklang med Guds Hensigter, betragtede Menneskets Slethed og Nedværdigelse den Gang og Guds Retfærdighed i at udrydde dem af Jorden, idet han ikke tillod dem at formere sit fordærvelige Slags, men lod dem gaa til Aandeverden, hvor de maatte forblive, indtil Jesus i Tidens Midte gik for at aabne Fængslets Døre og prædike om Befrielse for dem, som vare i Forvaring.

Han hentydede ogsaa til de gamle Guds Mænd, som havde det evige Præstedømme, ved hvilket de kunde forstaa Guds Handlemaade med sit Folk og som var en Del af den store Plan, der var forud lagt af den Almægtige. Efter Abrahams Dage udartede Folket og faldt i Mørke, hvorfor Gud maatte indføre en Lov med kjødelige Bud.

Vi fandt dernæst en Familie, som blev overført til dette Kontinent, voxede og blev til et stort og mægtigt Folk, men som dels var retfærdigt og dels ugudeligt og erholdt Velsignelser eller blev hjemsøgt af den Almægtiges Straffedomme overensstemmende med deres Gjerninger. I over to hundrede Aar levede den retfærdige Del af dem som et enigt og lykkeligt Folk.

Gud havde aabenbaret mange Ting til Jos. Smith, som han ikke vidste noget om, indtil de bleve aabenbarede ham, f. Ex. de første Principer i Evangeliet, Indsamlingen, Opbyggelsen af Templer etc. Alle disse Ting, som henhøre til denne Uddeling, komme fra Gud og ikke fra Mennesket; derfor vare vi blevne bevarede og skulde blive det, saalænge vi efterkom hans Raad igjennem hans Tjenere. De, som sammensvore sig for at standse Herrens Værk, vilde blive skuffede i deres Planer, og deres svage Bestræbelser vilde falde magtesløse til Jorden, thi Herren var den Styrende.

Lad os føle, at vi ere forpligtede til at opbygge Guds Rige og lægge til Side alle modsatte Begreber. Lad os hjælpe til at bygge Templer, saa at alle Folk, der nogensinde levede, kunde blive administrerede for og gjøres noget Godt. Alle de gamle Guds Mænd, som engang levede og endnu leve, vare iførd med hinsides at fremrulle dette store sidste Dages Værk ligesaa vel som vi. Lad os derfor arbejde med vore Hænder og Midler til at opbygge disse Templer. Lad os lægge alle egennyttige og uskjønne Følelser til Side og blive mere fuldkomne og ædle i alle vore Handlinger. Guds Rige gik stadig fremad, og ingen Magt paa Jorden kunde forhindre det. Dette profeterede han i Israels Guds Navn.

Ældste W. Woodruff glædede sig over, at han havde levet længe nok til at se og høre Mænd have tilstrækkeligt Mod til at forsvare og tale for de upopulære Lærdomme i vor Herres Jesu Kristi Evangelium ogsaa i denne Uddeling. Gud holder alle Menneskers Skjæbne i sin Haand, og Ingen kan forhindre ham fra at udføre sine Hensigter, men alle Ting ville blive udførte overensstemmende med hans Sind og Villie. Alle Aabenbaringerne, givne ved Inspiration fra Verdens Begyndelse af indtil nærværende Tid, ville blive opfyldte. Alt, hvad der er blevet sagt med Hensyn til Zion i de sidste Dage, vilde gaa i Opfyldelse. Optegnelserne, som vare blevne forvarede i Jorden for mange Aarhundreder siden ved Profeten Moronis Haand, overensstemmende med Esajas og Ezekiels Udsagn, vare blevne bragte frem for Lyset i disse vore Dage ved Profeten Jos. Smith. Tusinder af Helliges Bønner opstege i disse Dale til Himlen for Guds Tjeneres Skyld og for at Guds Hensigter maatte blive udførte. Dette store sidste Dages Værk blev begyndt ved at Israels Ældster gik ud uden Pung og Taske, vidnende for Folket, hvad Gud havde begyndt at udføre, og Tusinder vare her i Dag som Resultatet af deres Arbejde, og Guds Velsignelser fulgte dem. Alle Aabenbaringer, givne ved hans Tjener Jos. Smith, vare hidindtil blevne opfyldte bogstavelig, og enhver anden vilde blive, thi ikke et Bogstav eller en Tøddel af Guds Ord skulde forgaa.

Naar Hedningerne viste sig uværdige til evigt Liv, vilde Evangeliet blive dem frataget og tilbudt Jøderne. Intet Menneske maa vente sig, at det vil gaa ham vel, der vover at stride imod Gud, dog hvormeget Menneskene end maatte føle sig tilbøjelige til at forfølge og ødelægge dette Folk, ønskede vi dog ikke at gjengjælde dem det, thi vor Hensigt var at opbygge og ikke ødelægge. Vi vare ikke tilbøjelige til at trættes med Nogen om hans Religion, thi det var en Sag imellem ham og hans Gud. Vi opfordrede altid til en nøje Undersøgelse af vore Principer, thi de vare, hvad Gud havde aabenbaret og vilde taale den skarpeste Grandsken og Sammenligning, hvorfor vort Tabernakel stedse havde været aabent for de forskjellige religiøse Lærere, hvor de kunde staa frem og forsvare deres besynderlige Anskuelser.

Koret sang Salmen: „Skjønne ere dine Taarne.“

Konferencen hævedes til den paafølgende Dag Kl. 10 Form.

Taksigelse af Brigham Young jun.

Anden Dag.

Onsdag Form. d. 7de Oktbr.

Koret sang: „Snart skulle Zions Taarne rejses.“

Bøn af Ældste G. B. Wallace.

Koret afsang en Salme.

Ældste Albert Carrington sagde,

han kom ofte i sine Reflektioner til at tænke: Hvad kan det nytte at tale, naar Menneskene ere bestemte paa at beholde deres egne besynderlige Meninger og Anskuelser? Men Gud havde befalet Evangeliets Prædiken i den Hensigt at rette Menneskenes Fejl og lade dem komme til Kundskab om, hvem de tilbede. Han omtalte dernæst Forskjellen mellem Kristenhedens lejede Præsteskare og Guds sande Præsteskab. Han dvælede ogsaa ved Guds Helliges Ufuldkommenhed i disse Dale, da de mere eller mindre havde antaget babyloniske Skikke og Vaner. Det vilde være bedre, strengt at adlyde den Lov, som Gud havde aabenbaret og som havde til Hensigt at føre dem tilbage til deres Faders Nærværelse.

Frelsningsplanen, som er lagt af vor Fader, er saa simpel og saa billig, at den vejfarende Mand, omendskjøndt en Taabe, kan ikke tage fejl deraf, men netop de selvsamme Princippers Simpelhed synes at være den store Anstødssten for Verden.

Vi, som nu bebo disse Dale og blive betragtede af Menneskene i Almindelighed som uvidende og fanatiske, levede en Gang i Kristendommen og vare mere eller mindre bekjendte med den kristne Verdens Tros- og Læresætninger, men som vi nu have antaget Guds Søns evige Evangelium og erholdt Guds Aands livgivende Kraft og Indflydelse, indtage vi en hel forskjellig Stilling fra Verden og hvad den antager. Al den Kundskab, som Verdens Videnskabsmænd besidde, have de erholdt fra Gud. De fik deres Forstand af ham, derfor have de Intet at rose sig af, men enhver Sandhed, enten videnskabelig eller ikke, indbefattes i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Evangelium. Gud er det eneste Ophav til den evige Frelsningsplan, som er bleven aabenbaret i sin Fylde i disse vore Dage, hvorfor Verden ikke burde have noget at udsætte paa de Sidste Dages Hellige for de Principer, den indeholder, men snarere lade deres Vrede vende sig imod Herren og prøve Styrke med ham.

Han glædede sig over, at Gud havde udvalgt en stakkels ulærd Yngling ved Navn Jos. Smith til at aabenbare og indføre Fylden af det evige Evangelium, overensstemmende med Johannes den Aabenbarers og andre Profeters Forudsigende.

Ældste F. D. Richards bar Vidnesbyrd om Sandheden af de Principer, som Gud havde aabenbaret, og som vare blevne os lærte, indbefattende Daab til vore Synders Forladelse for at kunne indkomme i Guds Rige. Han følte sig ogsaa taknemlig for, at saa Mange vare de lykkelige Modtagere af disse Velsignelser.

Han skuede tilbage paa, hvad de Hellige havde maattet gjennemgaa i Kirkens tidligste Dage, da de vare underkastede de Ugudeliges Forfølgelser, og dvælede ved nogle af de store Velsignelser og Privilegier, som formedelst Evangeliet var tilflydt de Hellige.

Jos. Smith, som var et Redskab i Herrens Haand til at bringe frem disse kostelige Aabenbaringer, var en stor Profet for denne Slægt og var gaaen til Aandeverden for at forelægge dem den store Frelsningsplan og hjælpe til at fremme Guds Hensigter med Hensyn til Menneskeslægtens Gjenløsning.

Han bad, at de Hellige maatte leve saaledes, at de kunde komme til at se Sandheden sejre overalt paa Jorden.

Konferencen hævedes til Kl. 2 Efterm.

Koret afsang Salmen: „Eders Hoveder opløft."

Taksigelse af Patriark John Smith.

Eftermiddag.

Koret sang: „Lovet være Herren."

Bøn af Ældste John Taylor.

Koret sang: „Vi beskjæmmes ej ved at tilbede Herren."

Ældste Orson Pratt sagde, han var bleven opfordret til at prædike om Gjenstanden Ægteskab. Han troede ikke, at Nogen, der virkelig troede paa den hellige Skrift, vilde negte, at Ægteskabet var en guddomlig Institution. For at bevise, hvad Gud gjorde i Mose Dage, henviste han til 21de Kap. i anden Mosebog, hvor en Lov blev given til et polygamisk Folk. Han haabede, at fromme Kristne i denne Forsamling ikke vilde have noget at udsætte paa deres egen Bibel. Han haabede ligeledes, at de ikke vilde beklage sig over, at hine gamle Guds Mænd, som vare Polygamister, nu vare Borgere i Guds Rige, og følgelig ikke fordømte eller forkastede paa Grund af deres Polygami. Ej heller skulde de beklage sig over, om Gud fandt det passende at kræve Lydighed til den samme Lov i vore Dage.

For at vise, at den polygamistiske Praxis vedblev hos Israels Hus, henviste han til det 21de og 25de Kapitel af femte Mosebog, hvor den Lov var given, at en Mand skulde gifte sin afdøde Broders Enke. Han viste ligeledes, hvorledes Loven om Polygami, som blev given i Mose Dage, tilligemed enhver anden god og moralsk Lov ikke afskaffedes af Frelseren, men var ligesaa bindende efter som før hans Komme. Han talte ogsaa om den Straf, som ledsagede den, der forkastede eller negtede at adlyde Loven om Polygami, hvilket var en almindelig Vanære blandt hele Israel.

Da Gud begyndte den sidste Uddeling og tillige at gjenoprette alle Ting, som er blevet sagt ved hans Tjenere Profeterne fra Verdens Begyndelse af, maatte Loven om Polygami tilligemed alle andre Ting blive gjengivet, og den kristne Trosbekjender maa enten benegte Bibelen at være en guddomlig Optegnelse eller ogsaa tilstaa, at Loven om Polygami er en bibelsk Lærdom.

Han talte derpaa om dette Princip, som det udøves iblandt de Sidste Dages Hellige. Grunden, hvorfor det blev prakticeret iblandt os, var fordi Gud havde befalet os at adlyde det, havde givet Aabenbaring desangaaende, og fordi vi selv troede det. Hvorfor skulde ikke Gud give Love i vore Dage med Hensyn til Familieforholde som i Mose Dage?

Han troede altid som Dreng, at Enhver havde Ret til at tro og udøve Bibelens Lærdomme i dette Frihedens Land, men det syntes, som om Mænd vare fremkomne med Love, som forhindrede Jagttagelsen af én Lov, nemlig Polygami, under Straf af svære Bøder. Skulde vi derfor adlyde Gud eller Mennesker?

Han udtalte derefter den Profeti, at enhver Mand eller Kvinde, som forkastede Polygami, vilde falde i Mørke, tabe Guds Aand og tilsidst gaa til Fordømmelse.

Dernæst talede han om Menneskets tilkommende Tilstand. Vor fremtidige Stilling afhang af Evangeliets Ordinancer. Da Ægteskabet er en guddomlig Indstiftelse, vare ingen Personer lovlig giftede for Gud, naar de vare viede af en civil Øvrighedsperson, heller ikke vare deres Børn lovlige Arvinger, omend de bleve betragtede som saadanne af alle kristne Landes Love. Han beklagede, at nogle af vore unge Folk, som foregave at være Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, virkelig vare blevne viede for en Fredsdommer alene, hvilket forhindrede deres Forbindelse som Mand og Hustru, naar Døden skilte dem ad.

Saaledes var det ikke med dem, som vare viede af en guddomlig Autoritet for Tid og al Evighed. Deres Samliv vilde aldrig ophøre.

Han sluttede sine Bemærkninger med en smuk Beskrivelse af det Nye Jerusalem, paa hvis Porte de tolv polygamiske Børns Navne vilde blive indskrevne.

Koret afsang Salmen: „Jorden er Herrens."

Konferencen hævedes til den næste Dag Kl. 10.

Taksigelse af Præs. Geo. A. Smith.

Tredie Dag.

Thorsdag Form. den 8de Oktbr.

Koret sang: „Morgenen oprinder, Skyggerne fly."

Bøn af Ældste John van Cott.

Koret sang: „Priser Herren, mit Hjerte forenes skal."

Ældste George Goddard gjorde nogle Bemærkninger angaaende Vigtigheden af, strengt at udføre Guds Tjeneres Raad i Henséende til frit at medvirke til Opbyggelsen af Templer og føre en selvunderholdende Politik ved at ophjælpe enhver mulig Hjemmeindustri.

Ældste C. W. Penrose talte om Nødvendigheden af for enhver offentlig Taler at være inspireret af Herrens Aand, naar man talte til en Forsamling af Sidste Dages Hellige. Han talte ogsaa om Evangeliet, som var blevet prædiket af Ældsterne iblandt de forskjellige Nationer, og efter en nøje Undersøgelse af de Principer, de prædikede, annammede Mange dem og bleve døbte til deres Synders Forladelse. De erholdt saa et Vidnesbyrd fra Gud om Sandheden deraf. De bleve den Gang lærte Principet om Indsamling, som de snart antoge og efterkom. Paa Grund heraf vare Tusinder blevne indsamlede til disse Dale, hvor de kunde lære flere af Evangeliets Ordinancer at kjende, kunde forene deres Kræfter og derved opfylde Frelserens Bøn, at de maatte blive Et, ligesom han og Faderen vare Et.

Han gjorde derpaa nogle Bemærkninger angaaende Præstedømmet, som er paalagt de mandlige Medlemmer af Kirken til de Helliges Opbyggelse.

De fleste Hellige, som kom fra de gamle Lande, vare af den flittige, arbejdende Klasse, Nationernes Marv, som besade moralsk Mod nok til at antage og adlyde Sandheden som de fandt den, og vare villige til at udsætte sig for Følgerne.

Præsident Young var ikke imod Udbredelsen af Oplysning og Kundskab; han havde derimod altid opmuntret dertil, og som et Folk burde vi søge at beskytte vore egne literære Arbejder, der indeholde vore Principer, og lægge til Side alle slette Værker, som komme hertil i stor Mængde.

Han forsvarede Folket imod de uretfærdige Beskyldninger, som vare blevne anførte imod dem i Henséende til at være skyldige i Mord, og Forræderi imod Regjeringen. Vi ere her for at opbygge, ikke nedrive, for at skabe, ikke ødelægge. Lad Forældre sætte et godt Exempel for deres Børn og afholde dem fra slet Selskab eller Omgang med Saadanne, der vare at finde paa Salonerne og andre Steder, hvor de Slette og Ugudelige plejede at samles.

Han sluttede med en tro Paamindelse til baade Hellige og Syndere om deres Pligter, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium.

Præs. Geo. A. Smith haabede, at de Lærdomme, som vare blevne fremsatte i denne Dag, vilde blive udførte i de forskjellige Familier og Warder. Lad os iagttage Sabbaten og Visdomsordet, op-

muntre til Læsning af vore egne offentlige Værker og gjøre, hvad vi kunde, for at opbygge Guds Rige. Det gjør Intet til Sagen, hvilke falske Angivelser man kunde sætte i Omløb, lad os kun holde Stand og gaa fremad.

Han sagde, at Mange skulde kaldes som Missionærer til de Forenede Stater og andre Lande, da en stor Slægt var voxet op siden denne Kirkes Oprettelse, som aldrig havde hørt Evangeliet.

Han beskrev derefter Templets nærværende Forfatning i denne Stad, og bød alle Biskopperne og de Hellige i Almindelighed at gaa hen og se det. Han selv glædede sig over dets Skjønhed og den hurtige Fremadskriden med Arbejdet.

Han haabede, at vore Brødre og Søstre vilde efterkomme de Raad og Formaninger, der vare givne i denne Konference. I Særdeleshed skulde de understøtte Udgivelsen af „Woman's Exponent", der var det eneste Blad, som blev publiceret af vore Søstre. Han talte ligeledes for Principet Selvunderhold, hvilket stod i nøje Forbindelse med den forenede Orden, og sagde, at vi aldrig skulle ophøre med vore Bestræbelser i denne Henséende, indtil Zion var fri og uafhængig.

Koret sang: „O, pris Herren!"

Konferencen hævedes til Kl. 2 Eftm. Taksigelse af Ældste J. L. Smith.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Det er ved Herrens Tjeneres stadige Flid og Arbejde, at Evangeliet har havt saa megen Udbredelse og saa Mange have sluttet sig til Sandheden i disse nordlige Lande, som virkelig Tilfældet har været i de forgangne Aar, og det er os fremdeles en sand Glæde at kunne berette om Guds Værks stadige Fremgaang her i Skandinavien, da vi netop have havt Anledning til at overvære nogle af de afholdte Konferencemøder og modtaget Rapporter fra de øvrige, saa at vi have kunnet overtyde os om Missionens gode og trivelige Tilstand. Vi ville benytte Lejligheden til med det Samme at udtale vor Tilfredshed med vore Medarbejderes Flid og Nidkjærhed i Missionens Tjeneste. De ere gode og trofaste Mænd, som burde have de Helliges Tro og Forbønner til at assistere dem i deres Bestræbelser for at fremme Herrens Værk og bringe Lys og Kundskab til vore Medmennesker angaaende den evige Sandhed. Vi have saaledes de bedste Forhaabninger til Fremtiden, at ligesom Mange hidindtil have adlydt Røsten om at omvende sig fra sine Synder og slutte Pagt med Herren, hvorved de ville kunne vandre fremad i et nyt og helligt Levnet, vidende for sig selv, at de ere blevne indlemmede i Guds sande Kirke paa Jorden, ville fremdeles endnu Mange komme frem og annamme Evangeliet, som nu en lang Række af Aar har været forkyndt til et Vidnesbyrd for Folkene i disse Lande. Dog har

dette sket i en mere eller mindre Grad, da de skandinaviske Lande ere vidtudstrakte og enkelte Steder, for Exempel det nordlige Norge og Sverig, ere næsten utilgjængelige for Missionærerne. Men det er at haabe, at Herren fremdeles vil være barmhjertig og lade Evangeliet blive prædiket her en rundelig Tid endnu, saa at de Gode og Oprigtige, der findes i disse Lande, kunne komme til en fuld Kundskab om Sandheden.

Efter at have adlydt Evangeliets første Principer, ere vi blevne indlemmede i Guds Rige og Kirke paa Jorden eller, for at bruge et bibelsk Udtryk, blevne Borgere af Riget. Det gjælder da for os at beholde denne Stilling, og da det tillige er en bekjendt Sag, at der i dette Rige ikke er nogen Stilleſtaaen, men enten en Fremgang eller ogsaa en Tilbagegang, maa vi nødvendigvis søge efter det, der kan forfremme os og gjøre os mere velbehagelige for Herren. Ethvert Menneske har i sig selv en stadig Paaminder, nemlig Samvittigheden, som naar man altid fulgte dens Tilrettevisning, vilde lede En fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Vi burde altid leve saaledes, at vi kunde besidde en rigelig Del af Herrens Aand, der bringer Liv og Glæde, naar vi befinde os blandt Slægtninge og Venner, og som paaskynder os til at aflægge Vidnesbyrd om Sandheden, naar vi ere iblandt Fremmede. Vort hele Liv skulde staa som et Exempel for de Udenforstaaende, at de kunne se de gode Følger af vor ophøjede Religion. Vi skulde søge at tilegne os alt Godt og Ædelt, tragte efter at erholde mere og mere Kundskab og Forstand, og søge hen til Herren som den rette Visdoms Kilde. De Hellige skulde anse det som sin Pligt efter Evne at lægge noget til Side til sin Emigration; naar man gjorde sig det til en fast og ufravigelig Regel hver Maaned eller Uge at lægge et vist lille Beløb til Side i dette Øjemed, vilde man kunne have en større Udsigt til i en nær Fremtid at komme til at emigrere, end om man blot sætter sin Lid til Tilfældet. Ligeledes med Hensyn til Tienden. Dette burde enhver Sidste Dages Hellig vide at have været en Lov i Israel fra Begyndelsen af, hvis Efterkommelse stedse har bragt de rigeste Velsignelser, hvilket ikke alene har været en Kjendsgjerning i gamle Dage, men som ogsaa har faaet en fuld Stadfæstelse blandt Guds Børn i disse Dage. Det vilde være af stort Gavn, om de Hellige vilde lægge sig disse faa Ting paa Hjerte og sætte dem i praktisk Udførelse. Det vilde ligeledes være efter vort Raad og Ønske, om de forskjellige Konference-Præsidenter ville forestille de Hellige Nødvendigheden af at adlyde og efterkomme disse Ting, der vil være til deres eget sande Gavn og Bedste.

Korrespondance.

Sverig.

Gøteborg den 21de Oktbr. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Vor Konference er nu over, og vi have havt en behagelig Tid. Vort Forsamlingslokale har hver Gang været overfyldt, og mange kraftige Vidnesbyrd ere blevne aflagte. En Del yngre Missionærer bleve kaldte og udsendte under Konferencen.

Jeg har i den senere Tid rejst meget og overværet ikke mindre end 53 Forsamlinger, i hvilke jeg har trolig baaret mit Vidnesbyrd om det evige Evangelium, som nu bliver tilbudt denne Generation. Paa denne min Gjennemrejse i Konferencen ere elleve Personer blevne tillagte Kirken ved Daab. Paa Grund af Folkets Haardhed og Uvillie i at modtage Sandheden, kunne vore Missionærer ikke udrette saa meget, som de ønske. Enkelte Steder er man dog mere villig til at lytte til, hvad vi have at sige, Herrens Aand hviler da over dem, og de komme frem og undersøge vore Lærdomme. Under mit Ophold i Småland afholdt vi en Søndag Formiddag en stor Forsamling i Nærheden af Vestervik; efter Forsamlingen kom fire Personer frem og begjærede at blive døbte. Vi gik derfor midt paa Dagen ud i Søen og døbte dem, ved hvilken Lejlighed flere af vore Venner vare tilstede og overværede denne højtidelige Handling, som syntes at forundre dem meget, da de ikke tidligere havde set, hvorledes det gik til at blive en Sidste Dages Hellig. Vi havde kort sagt en lille Pintsefest. Jeg har forøvrigt hørt, at Flere senere ere blevne døbte paa den Kant; Med Guds Hjælp haabe vi i den tilstundende Vinter at skulle kunne udrette noget Godt iblandt vore Medmennesker.

Det er forskrækkeligt, hvor denne Slægt har liden eller ingen Tro paa den almægtige og levende Gud. Man faar det bedste Begreb herpaa ved at missionere iblandt dem. Naar man taler med dem om Synd og Ugudelighed, som Enhver kan se, saa sige de selv, at som Tilstanden nu er, kan Verden ikke længe bestaa. Gamle, erfarne og forstandige Mænd sige om deres egne Kirkesamfund, at de ere raadne og ville ikke længe kunne bestaa. Dog naar vi forkynde dem, at Herren, den store Jehova, har talet til Jos. Smith og Andre i disse vore Dage, ville de ikke tro det, men raabe Bedrageri osv.

Jeg vil slutte min Skrivelse for denne Gang med en kjærlig Hilsen til Dem og Alle i Nr. 14.

Deres Broder i Pagten
Sam. Johnson.

Danmark.

Aarhus den 7de Novbr. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Modtag min Tak for de behagelige Timer, jeg har tilbragt i Deres Selskab under sidst afholdte Konference, det var en Fest for mig og de Hellige, og vi føle til at sande Salmistens Ord: „Det er saa godt, naar Brødre bo tilsammen.“

Det kunde synes, at Evangeliet ikke har havt saa stor Fremgang som før, idet kun 65 Sjæle ere blevne tillagte Kirken siden sidste Konference (cirka 5 Maaneder), medens 85 ere emigrerede og saaledes Antallet formindsket; men jeg føler tilfreds, vidende, at naar vi have gjort vor Pligt, vil Herren saa gjøre Resten; og jeg er overbevist om, at vi skulle se dette Værk samle mange Ædle til sin Fane, der fører Mottoet: „Sandhed, Tro og Dyd.“ Det er just disse Ting, som Verden i Dag mangler, og uden hvilke Principer Ingen er i Stand til at nærme sig vor Fader i Himlen. De takkes for den tilsendte „Deseret

News". Jeg ser deraf, at et betydeligt Antal Missionærer ere blevne kaldte baade til Amerika og Europa, hvilket er et Vidnesbyrd for mig, at Herren har flere Faar, som han ønsker at have indsamlet paa Jorden. Jeg ser ligesaa, at Dommer Mc. Kean har begyndt et nyt Angreb paa Polygamiet. Hvad mon han vilde have gjort ved Abraham, Jakob, Moses og Profeterne, havde de levet i Utah? Det synes ikke, at være raadeligt for dem at vende tilbage til Jorden, saa længe Mc. Kean er Dommer, i det Mindste ikke til den Del af Jorden. De Kristne synes ikke at lide den Slags Mænds Selskab, og dog tale de om at blive henbaaret af Englene i Abrahams Skjød; men det skal vel forstaas aandeligt! —

Jeg kan bringe Dem den Nyhed, at den syge Pige i Sleth er død. Hun døde i fuld Tro paa Evangeliet, bærende Vidnesbyrd til Besøgende paa sit Dødsleje. Hun glædede sig over, at Herren har forordnet Daab for de Døde, hvilken Ordinance hun, paa Grund af sin langvarige og ondartede Sygdom, ikke kunde modtage i Kjødet, uagtet hendes store Ønske dertil. Jeg var med til hendes Begravelse og havde en ypperlig Lejlighed til at bære Vidnesbyrd for Mange, hvoraf jeg tror Nogle længe ville erindre, hvad de hørte. Jeg traf en Skolelærer, som samtidig med mig var til Prøve-Examen ved Ranum Seminarium i 1854. Jeg greb Lejligheden til at fortælle ham, at jeg ikke var bedrøvet over, at min Vej havde ført mig sammen med de Sidste Dages Hellige. Nej, jeg vil hellere prædike Kristi Evangelium uden Pung og Taske, end forkynde Løgn og fylde de Unges Hjerte med Falskhed, for det bedste Skolelærer-Embede i Danmark. Siden Konferencen ere Nogle blevne tillagte ved Daab, og Flere staa nær. Men Djævelen bruger ogsaa sin Magt og prøver paa at drage tilbage dem, som staa paa svage Fødder; men jeg haaber, vi skulle frelse de Gode ved at give gode Raad itide. En af Mørkets Fyrsters virksomste Midler er Forlovelse. De forestille sig meget hengivne, i det Mindste indtil de have opslugt deres Rov.

Jeg vil nu slutte mit Brev med mange venlige Hilsener til Dem og Brødrene paa Kontoret fra de Hellige her og mine trofaste Medarbejdere, men især fra Deres i den evige Pagt forbundne Broder og Ven

P. E. Geertsen.

Hvad er Lykke?

(Fra „Womans Exponent.")

Enhver af os har sine egne Anskuelser med Hensyn til, hvad der vilde være til vor egen sande Lykke, hvilket naturligvis er fuldkommen rigtig; thi da vi ikke Alle ere ens dannede, kunne vi neppe være kompetente nok til at bedømme hinandens Evner og Egenskaber som Betingelser for virkelig Lykke. Naar vi kaste et Blik omkring os og beskue, hvor Meget Folk besidde, hvor megen Formue, Kom-

fort, Luxus og Elegance de end kunne ophobe omkring sig, er der dog i alt dette en Mangel paa sand Lykke, hvorfor vi naturligt nok vende vore Tanker indad og spørge vore egne Hjerter, hvad der mangler, for at vi kunne være lykkelige.

Alle skulle søge hos sig selv efter Evnen til og Udviklingen af vor Lykke, og dog ville de ikke finde mere end halvt af, hvad de søge. Tilfredsstillet Egenkjærlighed giver undertiden kun halv Tilfredshed uden nogen virkelig Fasthed eller grundig Varighed; vi skulde vise os værdige til at erholde Lykke ved at være vise og forstandige og skattere det Gode og Skjønne. Flid, Orden, Hengivenhed og Ydmyghed ere indledende Egenskaber til Lykke.

Der gives i Verden mange Ting, som synes at være Grundbetingelser for Lykke. Om vi lytte til Smiger, vil den kun bringe os Skuffelse, Sorg og Kummer. De pyntede Efterabere af Moden, som ustadig flagre omkring i deres Sommerfugle-Dragt og som ere frivillige Slaver af den „gyldne Lænke“, der fastholder dem, ere kun lykkelige i Øieblikket; og som oftest er der „en Sky paa Panden“ eller et „Suk paa Læben“ af de fleste af dem. Omendskjøndt den Lærde, Billedhuggeren, Videnskabsmanden og Digteren Alle kunne opnaa stor Ære og Anséelse ved Resultatet af deres Granskning, Studium og Opfindelser, ere de alligevel ikke fuldkommen tilfredse, men stræbe af al Magt efter Noget, de ikke kunne opnaa. Hvor store Erobringer Følgen af Ærgjerrighed end kunne bringe, efterlader den dog sine Dyrkere i en rastløs og ulykkelig Tilstand.

I, som ere unge, forstandige og fri, hvad mangler der i Eders Lykke? I ere opfyldte af Haab, Mod og Tro til Fremtiden, men dette er Eder ikke tilstrækkelig. I ere for forstandige til at tro, at Indflydelse eller „en lille Smule Myndighed“ over Andre vil kunne yde Eder en vedvarende Lykke, men hvad er det saa, der mangler? Er det Kjærlighed, Hengivenhedens Styrke? Det er ganske vist en relativ Lykke, men hvor er Pantet paa Kjærlighed, der er saa uendelig kostelig og sjelden i sin Fylde, naar Alt omkring os røber slet dulgt Begjærlighed, troløst Venskab og ukydske Ønsker? Der er ligeledes en Slags Lykke, der er en Følge af at gjøre godt, men saa er der strax den ubehagelige Bevidsthed tilstede, at Ens Hjælpekilder ere utilstrækkelige og de Trængendes Antal for stort.

Vi kunne saaledes opregne alle Betingelserne for individuel Lykke og ville faa Tusinder af Beviser for, at hvis vi ikke i os selv have Midlerne til at opnaa Lykke, kunne ikke al Verdens Rigdom, Magt og Hæder eller verdslig Visdom sætte os i Besiddelse deraf. Og dog, hvem søger Lykken hos sig selv? Menneskekjærlighed er noget, der ligesom binder os til Andre med et fast og varigt Baand og som opretholder det Samfund, i hvilket vi leve; vi maa elske vor Næste som os selv, maa „gjøre imod Andre, hvad vi selv maatte ønske, de skulde gjøre imod os.“ Og naar vi overveje, hvormeget vi komme tilkort heri, hvor aldeles fjernt vi ere fra disse væsentlige Betingelser, kunne vi til en vis Grad fatte Storheden af det Værk, vi maa fuldende, før vi kunne opnaa den Lykke, som en ophøjet Sjæl virkeliggjør i Selvopofrelse . . .

Da sand Lykke synes at være den fulde Udvikling af en stor Mængde ophøjede Egenskaber, burde vi søge at dyrke enhver god Tilbøjelighed i os, for Exempel Hengivelse i Herren, ædel Overbærenhed, øm Medlidenhed, kristen Barmhjertighed, Pligten med dens Glæder og Sorger, og da vi „ikke kunne drikke den ganske Sø, lad os saa nøje os med Dug-

gens Draaber." Men under alle Omstændigheder er denne udødelige Higen efter Lykke en af Guds Forjættelser til Menneskeslægten.

Sandhed er al Lykkes Grundvold. Da Frelseren viste sig her paa Jorden, var han iklædt den simple, ligefremme Sandhed og bevæbnet med Evangeliets simple og dog tilstrækkelige Kraft. Han betragtede Tingene, som de vare, revsede det Onde og Ugudelige og forelagde tydelig Menneskene det sande Storheds og Herligheds System. Hans Lærdomme og Liv var ikke alene en Række Fakta og Principer, som ethvert Barn kunde forstaa, men han lovede tillige dem, der vilde antage ham, Trøsteren, ja, den Sandheds Aand, som det er vor Rettighed at erholde, naar vi ville leve derfor; og med Guds Aand boende i vore Hjerter, ville vi være i Stand til at kunne skjelne imellem Sandhed og Vildfarelse, og følgelig blive ledet ind i al Sandhed, hvorved vi ville kunne sikre os Nydelsen af evig Lykke.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Ingen uden de, der ere bekjendte med Omstændighederne, hvori Folket var stillet før og efter de forlode Nauvoo, kan forestille sig de Vanskeligheder, som Præsident Young og hans Brødre af de Tolv havde at gjennemgaa ved at lede Folket frem i Ørkenen. Hans Ansvar var naturligvis langt større end alle de Andres tilsammen, thi han var Lederen. Alle søgte Raad og Vejledning hos ham. Om Nogen var i Nød, henvendte man sig til ham om Hjælp. Hvis der opstod Vanskeligheder, maatte han se at bilægge dem. Byrden og Ledelsen af Lejrens Anliggender paahvilede ham, og der krævedes stadig Paapassenhed for at kunne opretholde en god Orden i Lejren, ligeledes fordredes der Indsigt i at ordne Alting passende for Rejsen og lede Mændenes Arbejde paa den heldigste Maade. Lad os fremsætte nogle Exempler, at man kan danne sig et Begreb om Vægten af det Ansvar, som i de Dage paahvilede Præsident Young.

Hundreder af Mænd forlode Nauvoo og satte over Floden omtrent paa samme Tid som Apostlene. Mange af dem havde kun en ringe Del Levnetsmidler med, hvortil kom, at Trækdyrene og Vognene, som de førte med sig, kun vare udrustede i den Hensigt at hjælpe de ledende Mænd at flytte og medtage Kirkens Ejendele. Der tilbragtes tre Uger i Lejr ved Sugar Creek, indtil det tilstrækkelige Antal Trækdyr var tilvejebragt, for at de offentlige Ejendele kunde blive førte med det ledende Kompagni, dog var der endnu en halvtredsindstyve Trækdyr tilbage, der tilhørte Familier, som sandsynligvis vilde have kommet til at vente, indtil de selv havde kunnet forskaffe sig det Fornødne til Rejsen. Medens Præsident Young og de

andre Apostle vare der, viste det sig, at otte hundrede Mennesker kun vare forsynede med Levnetsmidler for fjorten Dage. Lejren var ikke mer end 150 (eng.) Mile fra Nauvoo, da Præsident Young, som var tagen ud med 1 Aars Provision for sin Familie, havde uddelt det Hele. De andre Apostle vare i den samme Stilling. Dette var en meget vanskelig og besværlig Tid. De Mænd, som burde have gaaet i Spidsen og udfundet et passende Sted til Hjem for de Hellige, bleve holdte tilbage. Det syntes, som om Folket var fast besluttet paa ikke at lade dem fortsætte Rejsen. De besværliggjorde ikke alene deres Bevægelser ved at forlange Hjælp og selv benytte Trækdyrene, som skulde have været anvendte til at hjælpe dem paa Rejsen, men de øvede Tro paa, at de tolv Apostle ikke vilde komme noget længere frem end dem selv. I Nauvoo derimod var der Hundreder, som stadig bade og bønfaldt Herren om, at de maatte blive i Stand til at overtage Ledelsen af Lejren. Alt dette forsinkede Rejsen, og Lejren bevægede sig saa sagte fremad, at da Præsident Heber C. Kimball engang talte om denne Gjenstand, bemærkede han, at det vilde tage Aar, inden man naaede Bjergene.

Men medens Ovenstaaende bevirkede Forvirring og Forstyrrelse, var der noget Andet, som var af en mere pinlig Natur. Der var nemlig Mænd i Lejren, som ikke vilde lade sig styre eller lede. En af disse var en fremragende Mand, som, istedetfor at foraarsage Forstyrrelse, skulde have søgt paa at afværge den. Biskop George Miller var uregjerlig, han vilde ikke efterkomme Ordren eller lade sig kontrollere. Præsident Young maatte til Slutning sige ham, at han vilde blive forbudt Adgang til Lejren, ifald han ikke omvendte sig. Dette syntes at have nogen Virkning paa ham for en Tid, dog viste det sig, at det kun var midlertidig. Han vedblev at gjøre Forberedelser til selv at tage bort og rejse naar og hvor det behagede ham. Naar et Menneske er i Besiddelse af en saadan Aand, som den, han havde, er det let for en Guds Tjener at vide, hvad Udfaldet vil blive. Præsident Young bemærkede ved én Lejlighed, at Biskop Miller søgte hastig at skille sig fra sine Brødre, men at det endnu ikke vilde lykkes ham; dog vilde han blive stillet i en Forlegenhed, sagde han, hvor han vilde paakalde hans (Brighams) og Lejrens Hjælp. Denne Forudsigelse gik bogstavelig i Opfyldelse ikke mange Maaneder efter. Han selv og Selskab kom i saa ubehagelige Omstændigheder ved deres Dragen iforvejen, at man maatte sende dem Hjælp. Inden ét Aar fra denne Tid apostaserede han ligefrem, forlod de Helliges Lejr og drog til Texas, hvor Lyman Wight, tidligere en af de Tolv, var tagen hen. Han forblev dog ikke længe der, men flyttede fra denne Del af Landet til Strang. Kort efter døde han.

Der var Andre foruden ham, hvis Opførsel var i højeste Grad smertelig for Herrens Tjenere. Der var saaledes nogle Mænd i enkelte af Kompagnierne, som naar Lejlighed gaves, søgte at bringe falske Penge i Cirkulation blandt Folket. Dette bragte Vanære over hele Lejren, thi naar en Mand, som kalder sig en Sidste Dages Hellig eller „Mormon", begaar en slet eller ond Handling, er det i Almindelighed ikke ham alene, der bliver dadlet, men det bliver som oftest tilregnet hele Folket. En Dag, da Præs. Young og Kimball stode og talte sammen ved den Sidstes Telt, hørte de nogle stærke Raab fra en noget bortliggende Lejr. De ilede strax til Stedet og fandt, at Hovedmanden for Lejren var oppe at skjændes med en to, tre andre Personer om nogen Ejendom. Det viste sig, at

denne Mand havde ladet én af disse Andre faa nogle falske Penge, hvormed han skulde kjøbe Ejendom og saa dele Udbyttet sammen. Manden, hvem disse Penge vare givne, havde ikke betalt ham den Andel, hvorom de vare blevne enige, hvoraf Trætten opstod.

Ethvert ærligt Menneske vil let kunne forstaa, hvor afskyelig og modbydelig en saadan Fremgangsmaade maatte være for Mænd som Præs. Young og Kimball. Førstnævnte irettesatte dem skarpt for deres Opførsel og sagde til Hovedmanden, at han ikke kunde styre sig selv, sin Familie eller et Kompagni, og at medmindre han omvendte sig og ophørte med sin Uredelighed, vilde Herrens Haand være imod ham og enhver Anden, som nedlod sig til en saadan Slethed.

Hans Ord gik bogstavelig i Opfyldelse. Han og hele hans Familie bleve Apostater og temlig æreløse Folk; man kunde tydelig se, at Herrens Haand var imod dem. Den Mand, til hvem han ogsaa gav de falske Penge til Udstedelse, tabte ligeledes sin Stilling i Kirken og faldt fra.

Saa var der Mænd, som brøde Sabbaten og viste Ligegyldighed i at opfylde deres Pligter. Der var Andre, som vare egenkjærlige og ikke brøde sig om deres Medbrødres Rettigheder. Vi ville anføre et Exempel for at klargjøre dette. En af Brødrene, som var bleven beskikket til at indkjøbe Korn, af hvilket der fandtes kun ganske lidt i Lejren, tilkjøbte sig en betydelig Mængde for tyve Cents pr. Bushel, hvilket skulde betales i Fjæder. Man vil uden Tvivl synes, at Fjæder var et besynderligt Betalingsmiddel, og om ikke dette blev nærmere forklaret, vilde man undre sig over, hvorfra man fik Fjæder i Lejren til at kjøbe Korn for. Men dette var af de Fjædersenge, som de Hellige skilte sig af med for at faa Foder til deres Dyr og, i visse Tilfælde, Føde til dem selv. De solgte ikke alene deres Fjædersenge, men ogsaa deres Lertøj, Kjøkkentøj, Husgeraad og saadanne Ting, som de muligvis kunde undvære. De syntes, de vare blottede nok for Ting, da da de forlode Nauvoo, men da de vare vante til Gjenvordigheder, vare de villige i at afstaa de Gjenstande, som de under andre Omstændigheder ellers vilde have anset for uundværlige. Dette gjorde de for den Kjærlighed, de havde til Jesu Kristi Evangelium, og de, som virkelig vare besjælede af denne Hengivenheds Aand, glædede sig og vare lykkelige over at gjøre disse Ting.

(Forts.)

Blandinger.

Arbejd for det andet Liv, som venter Dig, og overvej Tiden, som det maa medtage.

Vær ædel, og den Ædelhed, som bor i Andre, slumrende, men aldrig død, vil rejse sig i Majestæt for at møde din egen.

Stræb at være saa venlig, overbærende og eftergivende som mulig, baade imod Ven og Fjende.

Den, som følger Herren fuldkommen, vil finde, at Godhed og Barmhjertighed stedse følge ham.

Det skulde ikke afskrække os, om vor Godhed bliver upaaagtet; det har sin Indflydelse alligevel.

Livet er en Reise, der stadig bringer nye Afvexlinger.

Mange løbe omkring efter Lykke, ligesom en distraheret Mand jager om efter sin Hat, medens han har den paa Hovedet eller i Haanden. (W. E.)

Pavens Mening om Ægteskabet. Da Pave Pius den Niende fik at høre, at den oprørske Pater Hyacinthe havde giftet sig, skal han være bleven meget glad og have raabt: „Lovet være alle Helgene! Trosfornægteren vil blive tugtet med sit eget Ris! Forsynets Veje ere uransagelige!"

Behørig Selvtillid. (Af en Samtale i et engelsk Vittighedsblad.) Hr. Bilboquet, kaldende sig akademisk Kunstmaler: „Som jeg siger Dem, Højstærede! Hemmeligheden ved den sande Kunst er gaaet tabt, og at kunne male, hører snart alene Fortiden til. Der lever endnu kun tre Mænd, som fortjene Navn af Malere." Hans Patron og Beundrer: „Ja, ganske vist. Og sig mig, Hr. Bilboquet, hvem disse tre Mænd ere." Hr. Bilboquet: „Jeg er den ene af dem; jeg har forglemt Navnet paa de to andre."

En mærkelig Bryllupsceremoni fandt, skriver det engelske Blad East Sussex News, i Begyndelsen af forrige Maaned Sted under Tilstrømning af en Masse Mennesker. Bruden havde nemlig ingen Arme, saa at Vielsesringen maatte sættes paa den tredie Taa paa den venstre Fod. Efter Vielsen indførte hun sit Navn i Kirkebogen med en Pen, som førtes af den højre Fod, og Alle fandt, at hun skrev en smuk Haand.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 5. *Den 1. December 1874.* Pr.: 6 Sk. pr Expl.

Den fire og fyrretyvende Halvaars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,

afholdt i det nye Tabernakel i Salt Lake City den 6te Oktober og paafølgende Dage.

(Fra „Deseret News".)

(Sluttet.)

Tredie Dag.

Thorsdag Eftermiddag den 8de Oktbr.

Koret sang: „Alle hilse den herlige Dag."

Bøn af Ældste J. C. Little.

Koret sang: „O, store Gud, lyt til, naar Zion synger."

Ældste George Q. Cannon sagde, at han for fem Uger siden gjorde en lille Tur til de sydlige Dele af Territoriet. Han fandt et villigt og lydigt Folk, hvorsomhelst han kom frem. Ældsterne Erastus Snow og A. M. Musser vare med ham det meste af Tiden, og de havde udmærkede og store Forsamlinger paa ethvert Sted.

Gud havde inspireret Mænd i vore Dage til at lede og føre Folket fremad paa Frelsens Sti, og vi skulde til alle Tider holde os rede til at blive ledede under de forskjellige Forholde i Livet og til at udføre enhver Pligt, som maatte blive krævet af os. Vi skulde være villige i at forsage gamle og fejlagtige Traditioner, naar vi bleve gjorte opmærksomme derpaa. Der var mange Pligter, som paahvilede os, da Grundlæggelsen af det store sidste Dages Rige var bleven lagt i vore Hænder, og Forjættelsen lyder, at det skal voxe og tiltage, indtil det opfylder den ganske Jord. Paa Grund heraf er der meget at gjøre.

Han gjorde derpaa en Sammenligning mellem Principerne i de Sidste Dages Helliges Tro og den kristne Verdens Lærdomme. Han talte ligeledes gunstig om de Sidste Dages Helliges Ar-

bejde og Stræben. Omendskjøndt vi ikke vare fuldkomne, arbejdede vi os dog fremad mod Fuldkommenhed, og vore Bestræbelser i denne Henséende bleve kronede med Held. Vi søgte stadig at leve i Overensstemmelse med det tilkommende Liv. Et af de første Bud, der blev givet de Hellige i denne Uddeling ved Profeten Jos. Smith, var at blive Et i timelige Ting og underkaste sig en Forening af Interesser. De Helliges Mangel i at efterkomme denne Aabenbaring var Hovedaarsagen, hvorfor de bleve uddrevne fra Jackson County. Han følte sig alligevel taknemlig over, at Gud atter havde talet til de Sidste Dages Hellige og budt dem at blive Et, samt lægge til Side alle individuelle Interesser ved at søge det hele Folks almindelige Vel.

Nogle havde spaaet om Tilintetgjørelsen af Guds Folk i disse Dale, som Følge af de forskjellige Indflydelser, der efterhaanden vilde gjøre sig gjældende iblandt os, men Gud havde besluttet, at hans Rige skulde staa og ikke blive overgivet noget andet Folk. Han talte om Forfølgelserne, som Guds Tjenere havde maattet udstaa i Kirkens tidligste Dage, da de søgte at indføre et Broderskabs-Princip iblandt Folket. Hvis vi skulde udføre et større Værk end nogen af vore Forgængere paa Jorden, maatte vi have en større Tro, en større Magt og udøve mere Retfærdighed, ellers kunde vi ikke udføre det.

I vore Bestræbelser tilligemed Opofrelse og Selvfornægtelse vilde Gud hjælpe os.

Han talte meget gunstig om den nye Ordens Fremgang i nogle af de sydlige Settlementer, og paamindede stærkt Biskopperne og de ledende Mænd i denne Stad om at tage fat og begynde at indføre Ordenen i den rette Aand, og Gud vilde velsigne dem. Men hvis de vedbleve at være saa vantro og uvirksomme, behøvede vi ikke at blive forundrede, om Gud hjemsøgte os i sin Vrede og revsede os, indtil vi vare enige i at blive et lydigt Folk.

Han bevidnede derpaa, at han vidste, at Gud havde aabenbaret den forenede Orden til dette Folk, og ve os, om vi ikke indtraadte i den med gode og oprigtige Hjerter.

Der blev derefter opraabt en Del Navne paa Missionærer, som skulde udsendes til de enkelte Dele af Missionen; til de Forenede Stater og Kanada blev der saaledes kaldt 56, til de britiske Øer 3 og til Skandinavien 6. Navnene paa de til Skandinavien kaldte Missionærer vare: N. C. Flygare, Ogden City; Søren C. Kristoffersen, Manti; Andrew R. Anderson, Lehi; Søren Peterson, Huntsville; C. J. Gustavson, Salt Lake City og John Larson, Salt Lake City. Foruden disse vare allerede 13 Missionærer afgaaede til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Koret sang Salmen: „Giv Agt paa mine Ord.“

Konferencen hævedes til Kl. 10 Fredag Form.

Taksigelse af Præs. Geo. A. Smith.

Fjerde Dag.

Fredag den 9de Oktbr. 1874.

Koret sang: „Da Jorden længe i Trældom var holdt.“

Bøn af Ældste H. H. Cluff.

Koret sang: „Kommer I Hellige, som bo paa Jorden.“

Ældste John Van Cott talte om den megen Lejlighed, de Sidste Dages Hellige havde til at forbedre sig, naar de vilde lytte til Guds Tjeneres Raad og Formaninger, men der herskede betydelig Sløvhed i de senere Tider iblandt dem,

som han troede var en Følge af, at de Hellige nu vare stillede i bedre Omstændigheder end forhen; han syntes derimod, at saadanne Velsignelser skulde indgive dem Følelser af Taknemlighed og Hengivenhed.

Han saa tilbage paa de Prøver og Gjenvordigheder, som de Hellige maatte gjennemgaa for at komme over Sletterne til disse Dale, og den Enighed, som herskede iblandt dem under de trykkende Omstændigheder, hvori de den Gang vare stillede; Følgen af denne Enighed, som vedblev at gjøre sig gjældende iblandt dem, var de beundringsværdige Forbedringer, som man kunde se overalt i Territoriet.

Herren bød os nu gjennem sin Tjener Brigham at forene vore timelige Interesser, saa at vi kunne erholde mere Kraft og Styrke fra Gud, og blive i Stand til at tilbagevise Mørkets Magter.

Han var selv personlig rede og villig til ganske at forene sig med de Hellige i Alt, hvad han havde, og var glad over at kunne gjøre de Skridt, som vare blevne betegnede de Hellige, hvilket ikke alene var for vort nuværende Gode, men vilde være til Velsignelse for efterfølgende Generationer. Der vilde komme flere Goder ud af denne Forening, end det for Øieblikket var de Hellige mulig at kunne fatte eller forstaa.

Ældste Wilford Woodruff sagde, at i Løbet af de sidste fyrretyve Aar vare de Sidste Dages Hellige lærte mange Ting, og de behøvede fremdeles at blive en hel Del prædiket for. Historien beretter os, at i enhver Tidsalder har Forfølgelser og svære Prøver stedse været de Helliges Lod, og Enhver, der ikke var beredt til at tage imod Forfølgelse, ja endog opofre Livet, om det skulde gjøres nødig, var ikke værdig de Velsignelser, som vare blevne forjættede de Trofaste.

Det var denne Uddeling, som de gamle Profeter saa fremad til, og som ikke vilde slutte førend vor Herres og Frelsers anden Tilkommelse.

Vi tragte efter evigt Liv, og hvad var Gods, Huse eller Land i Sammenligning dermed? Vi vilde have langt mere Sikkerhed, om vi forenede os sammen, end om vi forbleve i vor nuværende Tilstand. Gud havde aldrig en bedre eller mere tapper Samling af Mænd og Kvinder i nogensomhelst Tidsalder, end han havde i vore Dage, nemlig de, der vare blevne indsamlede til disse Bjergenes Dale.

Idet han talte om Forfølgelser, sagde han, vi vare ikke bedre end vor Herre og Mester, da han var paa Jorden, der han led meget af Fattigdom og Forfølgelse, ja tilsidst endog Døden; vi behøvede dog ikke at frygte, thi Gud vilde ikke tillade vore Fjender at gjøre mere, end der var nødvendig til at udføre hans Hensigter. Om Forfølgelse eller endog Døden ventede os, hvad gjorde saa det? Alle maatte tidligere eller senere dø, og det var langt bedre at dø under Forsøget paa at fremme Guds Rige, end som saa Mange gjorde, falde paa Kamppladsen for en eller anden ærgjerrig, jordisk Konge eller Potentat.

Lad vore Bønner opstige til Herren for Kirkens Præsidentskab. De vare vore Ledere og havde været det for mange Aar. Vi skulde ikke alene bede for dem, men vore Gjerninger skulde vise, at vi ønskede at understøtte Guds Rige.

Lad os søge at udføre vore Pligter og efterkomme alle Evangeliets Ordinancer, samt indtræde i Guds forenede Orden, ellers ville vi aldrig opnaa celestial Herlighed.

Koret sang Salmen: „Pris være Dig,“ osv.

Taksigelse af Ældste F. D. Richards.

Fjerde Dag.

Fredag Eftm. den 9de Oktbr.

Koret sang: „Hører Jubelaarets Sang."

Bøn af Ældste Brigham Young jun.

Koret sang: „En hellig Engel fra det Høje."

Præs. Geo. A. Smith sagde, at Konferencen i Eftermiddag vilde blive hævet til Søndag Form., og paa Søndag Eftm. vilde den blive hævet til den 6te April 1875.

Han sagde, at der havde været en mærkværdig Enighed i alle vore tidligere Konferencer iblandt de Sidste Dages Hellige, naar Kirkens Autoriteter vare blevne foreslaaede til Opholdelse, hvilket var en Bøn til Gud den Almægtige om at opholde dem i deres Pligter.

Ældste Geo. Q. Cannon foreslog dernæst Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmig vedtoges af den uhyre Forsamling i følgende Orden:

Brigham Young, Profet, Ser og Aabenbarer, samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige overalt i Verden.

George A. Smith og Daniel H. Wells, Præsident Brigham Youngs Raadgivere.

Lorenzo Snow, Brigham Young jun., Albert Carrington, John W. Young og Geo. Q. Cannon, assisterende Raadgivere til Præs. Brigham Young.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostles Kvorum, og Orson Pratt sen., John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun., Jos. F. Smith og Albert Carrington, Medlemmer af dette Kvorum.

John Smith, Kirkens Patriark.

George B. Wallace, Præsident for denne Stav af Zion; William H. Folsom og John T. Caine hans Raadgivere.

William Eddington, Thomas E. Jeremy, John H. Rumell, Miner G. Atwood, Dimick B. Huntington, Theodore Mc. Kean, Hosea Stout, Milando Pratt, J. R. Winder, Geo. J. Taylor, Henry Dinwoody, Millen Atwood, A. M. Cannon, Jos. Horne, Andrew W Winberg og George Nebeker, Medlemmer af Højraadet.

Ældste Cannon berettede, at de sidste fire af ovennævnte Brødre vilde virke som Medlemmer af Højraadet, naar det forlangtes, under Fraværelse af andre Medlemmer; han anførte ligeledes, at et Antal Brødre, som vare blevne foreslaaede til Opholdelse som Medlemmer af Højraadet under sidste Konference, men hvis Navne nu ikke bleve opraabte, vare blevne løste, fordi deres Forretning var af den Beskaffenhed, at de hyppigen maatte udeblive fra Højraadet, naar det var under Samling.

Elias Smith, Præsident for Høj-Præsternes Kvorum; Edward Snelgrove og Elias Morris hans Raadgivere.

Jos. Young, Præsident for de første syv Præsidenter af de Halvfjerds, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jakob Gates og John Van Cott, Medlemmer af de første syv Præsidenter for de Halvfjerds.

E. W. Davis, Præsident for Ældsternes Kvorum. Han vilde vælge sine egne Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop; Leonard W. Hardy og Robert T. Burton, hans Raadgivere.

Konferencen gjordes bekjendt med, at Ældste J. C. Little, fordum en af Biskop Hunters Raadgivere, havde ansøgt om at blive løst fra sit Embede, hvilket var blevet ham tilstaaet, da hans timelige

Beskjæftigelse næsten stadig krævede hans Nærværelse udenfor denne Stad.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Kvorum; W. Mc. Lachlan og James Latham, hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Kvorum; Martin Lenzi og Henry J. Doremus, hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Kvorum; John H. Picknell og Thomas E. Jones, hans Raadgivere.

George A. Smith, timelig Forvalter for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og John Sharp, John L. Smith, Le Grand Young, Elijah F. Sheets, Jos. F. Smith, Moses Thatcher, John Van Cott, Amos M. Musser, James P. Freeze, F. A. Mitchell og Thomas Taylor som hans Medhjælpere.

Albert Carrington, Præsident for det vedvarende Emigrationsfond Komp. til Indsamling af de Fattige.

Truman O. Angell, Kirkens Arkitekt.

Orson Pratt, Historieskriver og almindelig Kirke-Registrator; Wilford Woodruff, Assistent.

Han opraabte ligeledes Navnene paa Embedsmændene af den forenede Orden, saaledes som de bleve valgte under sidste Konference og atter foreslaaede til Opholdelse:

Præsident for den forenede Orden i hele Verden, hvorsomhelst den er oprettet: Brigham Young.

Første Vicepræsident: George A. Smith.

Anden Vicepræsident: Daniel H. Wells.

Assisterende Vicepræsidenter: Orson Pratt sen., John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun., Jos. F. Smith og Albert Carrington.

Sekretær: David Mc. Kenzie.

Assisterende Sekretærer: Geo. Goddard, D. O. Calder, P. A. Schettler, James Jack og J. T. Caine.

Hoved-Bogholder: T. W. Ellerbeck.

Kasserer: G. A. Smith.

Assisterende Kasserer: Biskop E. Hunter.

Direktører: H. S. Eldredge, John Sharp, Feramorz Little, Moses Thatcher, John Van Cott, James P. Freeze, Henry Dinwoodey, Thomas Taylor og E. F. Sheets.

Ældste John Taylor sagde, at naar vi vare samlede i Konference for at tale om Kirkens almindelige Interesser, blev det en Sag af stor Vigtighed for dem, som vare med heri. Vi følte, at vi virkede for vor egen og vore Familiers Velfærd, og for Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden til Bedste for dem, som havde levet og endnu leve paa den, overensstemmende med den Almægtiges Villie. Omgivet af Svagheder og Ufuldkommenheder paa alle Kanter, behøvede vi stadig at opholdes ved vor himmelske Faders Magt og Visdom.

Vi havde foreslaaet Præsidenten og de andre Autoriteter til Opholdelse for Konferencen, men hvorledes vidste vi, at vi behøvede disse Embedsmænd? Gud har selv sagt os det. Vi havde været under den Almægtiges Ledelse siden Kirkens Organisation.

Kirkens Embedsmænd behøvedes i Dag i det selvsamme Øjemed som fordum, nemlig til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning etc. indtil vi kom til Enhed i Troen, omendskjøndt der allerede havde været mange Tilfælde, hvori vor Enighed havde vist sig, f. Ex. ved den stadige Indsamling af Penge til Udfrielsen af de Fattige i de gamle Lande, Forsendelsen af 500 Vogne og 4000 Oxer til Missouri-Floden for at bringe dem over Sletterne, og nu

forleden Aften berettedes der, at 300 Mand vare rede til at gaa ned til St. George og arbejde paa Templet, en Afstand af over 300 eng. Mile, til hvilket der krævedes en god Del Enighed.

Vi vare meddelagtige i et Arbejde, som vilde vedvare gjennem Tid og al Evighed til Gavn og Bedste for dem, som havde levet, som leve og ville komme til at leve. Vi levede nu i nogle sære Tider og under Nødvendigheden af at bringe vore Foreninger i streng Overensstemmelse med Lovene.

Efter at have gjort nogle faa flere Bemærkninger om den forenede Orden, sluttede han med at sige, at vi vare Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger.

Koret sang: „Jeg vil synge om Herrens Godhed."

Bøn af Ældste John Sharp.

Femte Dag.

Søndag Form. den 11te Oktbr.

Koret sang: „Døde opstaa og med Engle sig forene."

Bøn af Biskop Thos. Callister.

Koret sang: „O Herre! dine Tjenere vi have."

Ældste Orson Pratt valgte som Text det 9de til 14de Vers af det 7de Kapitel hos Daniel, ligeledes det 20de Kapitel af Johannes Aabenbaring.

Alle Bibel-Troende saa fremad til den Tid, da Menneskene skulle stilles frem for Gud til Doms, hvor det da vilde vise sig, at Menneskeslægtens Gjerninger ere optegnede i Bøgerne, men hor mange og paa hvilken Maade disse Optegnelser holdtes bag Sløret, var ikke bekjendt. Vi læse i Mormons Bog, som var ligesaa hellig som Bibelen, at Jesus sagde for omtrent atten hundrede Aar siden, at Faderen lod optegne Menneskenes Børns Handlinger. Et Sted erklærede han, at de Hellige skulde dømme Verden. Et andet, at de tolv Apostle skulde dømme Israels Stammer. Ligeledes tales derom i Mormons Bog, at et andet Kvorum skal handle som Dommere, saa at det altsaa fremgaar heraf, at der gaves et helt Antal Kvorumer, som vare udvalgte til at sidde som Dommere under den Almægtiges Inspiration, naar den endelige Dom vil finde Sted, og som vil blive udført i Retfærdighed.

Atter et andet Sted siges der, at der var visse Engle, som maatte underkaste sig Guds Helliges Dom. Enhver af vore Tanker, Ord og Handlinger vilde blive underkastede en Kjendelse og Dommere blive beskikkede for de forskjellige Verdens Tidsaldere, saa at det Hele vilde blive udført i et forholdsvis kort Tidsrum.

Han henviste dernæst til en Tid før Opstandelsen, da der skal holdes Dom, og hvor de Ugudelige ville blive kastede ud i Mørket og de Retfærdige gaa til Paradis. De Engle, som ikke holdt deres første Prøvestand og som blive udstødte fra Guds Aasyn, blive opbevarede til den store Dommedag, da de Hellige, iført det hellige Præstedømmes Myndighed, ville sidde i Dom over dem og bestemme deres endelige Skjæbne.

Ligeledes talte han om den Gamle af Dage, for hvis Aasyn der stod ti Tusinde Gange ti Tusinde, hvilket udgjør et hundrede Millioner. Han vil komme med Magt og Vælde som en stor Dommer, der vil bringe det vidtløftige Præstedømme i Orden fra den tidligste til den sildigste Tidsperiode. Denne gamle Personlighed var ingen Anden, i Følge den store nyere Profet Jos. Smith, end vor Fader Adam, og han overgav Riget og Rigernes Storhed til Jesus Kristus; Stedet, hvor denne Konference skulde holdes, vilde blive Adam-ondi-ahman, omtrent 50 til 60 eng. Mile nord for Jackson County,

Missouri, hvor Adam skulde staa op og velsigne sine Efterkommere, og de igjen skulde velsigne ham. Det var paa det selvsamme Sted, hvor den Gamle af Dage vilde sidde ophøjet i Magt og Herlighed med ti Tusinde Gange ti Tusinde staaende foran sig, og hvor alle forrige Dages Hellige saavelsom Sidste Dages Hellige vilde erholde deres egne Steder overensstemmende med det Præstedømme, som de holdt og ærede i deres Prøvestand. Han paapegede ligeledes de Goder og Velsignelser, som vilde blive dem til Del, der vare blevne giftede overensstemmende med den celestiale Ægteskabsorden, og som Modsætning hertil deres Skuffelse, som kun vare blevne viede ved en Fredsdommer.

Ældste C. C. Rich glædede sig over de Lærdomme, der vare blevne fremsatte under denne Konference, og i Særdeleshed hvad der var blevet talt gjennem denne Dag.

Vi vare delagtige i et stort og herligt Værk, og kunde ikke alene udføre et Arbejde, der vilde være til vort eget Bedste, men ogsaa til Gavn for dem, som allerede vare gangne bag Sløret, og om nogen af os skulde forsømme det Arbejde, som paahviler os for deres Skyld, vilde vi føle os fordømte, naar vi mødte dem hinsides. Vi skulde ligeledes erindre, at Guds Præstedømme paa Jorden havde Ret til at lede os i saavel timelige som aandelige Ting, og jo mere vi lyttede til deres Raad, desto bedre vilde det være for os, thi vi kunde skue fremad til Dommedag med Tilfredshed og uden Frygt, hvilket vi havde hørt saa meget tale om i denne Formiddag.

Jos. Smith var en Guds Profet, ligeledes var Brigham Young, og Evangeliet, som hver af dem lærte, var intet uden Jesu Kristi sande Evangelium. Om vi vilde anvende dette Evangeliums Principer i vort daglige Liv, vilde det frelse os fra ethvert Onde.

Dette var netop, hvad vi behøvede, nemlig en nærværende saavelsom evig Frelse, og om Enhver havde handlet efter og ladet sig lede af disse Principer, vilde Millenniet allerede have været begyndt. Men Prøver vare nødvendige for vor Fremadskriden, lader os derfor ydmygt søge at overkomme dem og blive værdige for den Ophøjelse og Velsignelse, som var blevet saa opmuntrende fremstillet for os i denne Formiddag.

Ældste A. Carrington havde interesseret sig meget for de i denne Konference gjorte Bemærkninger. Han var bleven ledet til at gjøre sig selv det Spørgsmaal, hvad var Forbrydelse? Simpelt hen Overtrædelse af Loven, enten den var af menneskelig eller guddomlig Oprindelse, hvilken Lov skulde være baseret paa Ret og Retfærdighed. Alle menneskelige Love vare nødvendigvis mere eller mindre ufuldkomne, og vilde tidligere eller senere blive ophævede ved Guds Riges fuldkomne Lov.

Han forklarede derpaa, hvilket Værd vort Lands (Amerikas) originale Konstitution havde, og sagde, at vi som et Folk iagttoge og efterkom de Bestemmelser, den indeholdt, men de offentlige Administratorer af Lovene, som for nærværende Tid indtoge ansvarsfulde Tillidsposter under Regjeringen, vare fordærvede, og krænkede med fuldt Vidende Konstitutionens Grundsætninger.

Konferencen hævedes til Kl. 2 Eftm.

Koret sang: „O, fryd Dig i Herren.“

Taksigelse af Biskop E. D. Woolley.

Eftermiddag.

Koret sang: „O Gud, vor Hjælp i fordums Tid.“

Bøn af Ældste J. D. T. Mc. Allister.

Koret sang: „Det var paa hin mørke, højtidelige Aften."

Medens Herrens Nadvere blev omdelt, talte Præsident George A. Smith til Forsamlingen og sagde, at det var naturlig for os, at vi omhandlede de Ting, som i Øjeblikket paakom vort Sind, og at vi søgte at danne en praktisk Udførelse af vor Tro, thi, som Jakob sagde, Tro uden Gjerninger var død.

Han oplæste derefter nogle Regler af den forenede Orden og gjorde nogle Bemærkninger ved samme. Han sagde ligeledes, at der var en altfor stor Mangel paa Tillid blandt Folket, men at den vilde blive gjengivet, naar man for Fremtiden vilde holde sine Løfter og opfylde sine Forpligtelser.

Han anbefalede stærkt Fabrikationen og Brugen af enhver nødvendig Beklædningsartikel, i Særdeleshed anbefalede han at bruge træbundede Sko i raat og fugtigt Vejr som et forebyggende Middel mod Rheumatisme. Han ansporede ligeledes til Opførelse af Skolehuse i ethvert Settlement, til at holde Værelserne rene og luftige og indrette Sæderne og Pultene i Forhold til Børnenes Størrelse, samt til at holde gode og duelige Lærere og understøtte vort eget Universitet.

Efter denne Konference vilde Forsamlinger blive afholdt i de forskjellige Forsamlingslokaler i Byen Kl. 2 Eftm. istedetfor i Tabernaklet. Søndagsskoler vilde blive afholdt om Formiddagen, hvilke han haabede vilde blive godt besøgte af saavel Børn som Lærere. Lad Forældrene se til, at Børnene komme i rette Tid til Skole og paase, at de ere rene og nette, ligeledes skulde Biskopperne skjænke Søndagsskolerne den største Opmærksomhed og se til, at de blive holdte paa den for Børnene mest passende Tid.

Han talte dernæst om Arbejdets Fremadskriden paa de to Templer, som nu vare under Opførelse. Meget var blevet gjort, og Mere var endnu tilbage at gjøre. Han raadede stærkt de Hellige til at være akkurate med at betale de 50 Cents kontant til Opbyggelsen af Templer.

Han saa tilbage paa det store Arbejde, som Præsident Brigham Young havde udført i de mange forgangne Aar, i Særdeleshed siden han ledsagede de Tolv til England, hvor de som de første Missionærer prædikede Evangeliet. Siden den Gang havde han oprettet det vedvarende Emigrationsfond, som er et System, der har bragt over 40,000 Mennesker fra hint Land til dette frie Amerikas Land, af hvilke de Fleste nu vare i Besiddelse af komfortable Hjem og stillede i gode Omstændigheder. Et saadant filantropisk Resultat kunde ikke tillægges nogen anden levende Mand paa Jorden uden Præs. B. Young. Hans hele Liv var et af uophørligt Arbejde og Stræben for Menneskeslægtens Gode. Han var nu svag af Helbred og ude af Stand til at tale til os ved nærværende Lejlighed. Lad Brødrene bede for ham, at han maatte komme sig saa vidt, at hans Stemme atter snart kunde blive hørt iblandt os.

Ældste Geo. Q. Cannon saa hen til de Helliges Forfølgelser og Prøver og til vor nærværende Stilling med Hensyn til den fremmede Presse, i hvilket han tydelig kunde se Guds Haand, der havde været beskyttende udrakt over de Hellige under de mest truende Omstændigheder. Enighed havde været og vilde vedblive at være den eneste Sikkerhed for dette Folk. Vore Fjenders Hensigt var for nærværende Tid at ødelægge os, dog maaske ikke Alle, men under alle Omstændigheder at borttage vore Lederes Liv og tilintetgjøre vor Enighed.

Vi havde stedse vist den største Opmærksomhed og Venlighed ligeoverfor andre religiøse Lærere og tilladt dem at

prædike i vore Tabernakler og Forsamlingshuse, tillige have de altid fundet Tilhørere, som have været villige til at lytte til deres Bemærkninger. Han agtede at hellige sig til Forkyndelsen af Principerne Enighed og Samvirken, thi vi maa blive forenede som et Folk, at vi kunne blive i Stand til med Held at afværge ethvert ukonstitutionelt Angreb, som maatte blive rettet imod os.

Præs. Geo. A. Smith ønskede at opmuntre til de af Søstrene allerede gjorte Bestræbelser i at lære de Unge at klæde sig i en mindre kostbar Stil. Han ønskede ligeledes at se mere Økonomi lagt for Dagen i Begravelsen af vore Døde, og istedetfor at bruge de mere kostbare, importerede Ligkister fra Chikago, da at lade dem forarbejde af Ved, som kommer fra vore egne Skove. Han ønskede ligeledes at se Stoltheden formindsket iblandt os.

Konferencen hævedes til den 6te April 1875.

Koret sang Salmen: „Gloria."

Taksigelse af Præs. Geo. A. Smith.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Missionærernes Ankomst og Beskikkelse.

Man vil af den i dette Nr. aftrykte Konference-Rapport fra Salt Lake City bemærke, at følgende Brødre fra Zion bleve beskikkede som Missionærer til de skandinaviske Lande, nemlig: N. C. Flygare fra Ogden City, Søren C. Kristoffersen fra Manti, Andrew R. Anderson fra Lehi, Søren Peterson fra Huntsville, C. J. Gustavson fra Salt Lake City og John Larson ligeledes fra Salt Lake City. Det er os en Glæde at kunne berette, at disse Missionærer lykkelig og vel ankom her til Kjøbenhavn Søndag den 22de Ds. efter en Rejse paa 25 Dage. De afrejste fra Salt Lake City den 28de Oktober. Disse Brødre, der ere kaldte ved de rette Myndigheder, have vor fuldkomne Tillid, hvorfor vi kunne anbefale dem paa det Bedste til de Hellige i Missionen, som bedes at opholde dem i deres Tro og Bønner for Herren. Vi tvivle ingenlunde paa, at disse vore nyankomne Brødre ville gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt for at udsprede Lys og Kundskab blandt vore Medmennesker, og med deres Midler, Gaver og Talenter søge at fremme Guds Riges Interesser i disse nordlige Lande. Vi vide, at der er et stort Arbejde endnu at udføre i Skandinavien, der findes mange gode, oprigtige Sjæle, som ere af den forjættede Sæd, og det er til dem, vi ønske at bringe den glade Tidende om Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Oprettelse paa Jorden med Profeter, Apostle osv.

Lader os derfor gaa frem, Brødre, og udføre et stort og godt Arbejde gjennem Vinterens Løb. Lader os vise, at vi ere Mænd af Herren, som ønske at tilsidesætte Alt for vor hellige Religions Skyld og opofre os selv indtil det Yderste for Guds Riges Fremme paa Jorden.

Beskikkelse.

Ældste Andrew N. Anderson beskikkes til foreløbig at arbejde i Aarhus Konference under Præsident P. C. Geertsens Ledelse.

Ældste N. C. Flygare til at præsidere over Stockholms Konference og

Ældste John Anderson til at arbejde i samme under Præs. Flygares Ledelse.

Ældste Søren Peterson til at arbejde i Kristiania Konference under Præsident L. S. Andersens Ledelse.

Ældste Søren Kristoffersen at arbejde i Kjøbenhavns Konference,

Ældste John M. Larson at arbejde i Kjøbenhavns Konference, Begge under Præsident K. Petersons Ledelse.

Ældste Hogan Hansen til at virke blandt Slægtninge og Venner i Norge.

C. G. Larsen,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Danmark.

Aalborg den 22de Oktbr. 1874.

Skand. Stjernes Kontor.

Kjære Brødre!

Aalborg Konference afholdtes den 17de og 18de Dennes i en vel opfyldt Sal og under den gode Aands Indflydelse. Vi havde den Fornøjelse at have Præsidenterne Larsen og Geertsen i vor Midte. Vi begyndte Lørdag Aften, da jeg, efter at gjøre nogle indledende Bemærkninger, overlod Tiden til Præsident Geertsen, som var kjendt af Mange her fra hans forrige Mission. Han sagde, han var atter sendt for at prædike Evangeliet, uagtet Menneskene gjerne vilde forhindre det; men saalænge Herren vilde det saaledes, vilde han lade sin Røst lyde højt og længe osv.

Søndag Formiddag blev Rapporten oplæst, og Konferencen fandtes at tælle 492 Medlemmer, hvorefter Præsident Larsen fremstod og talte til den forsamlede Mængde med den for ham sædvanlige Varme og Nidkjærhed, og havde en fuldkommen Magt over de Forsamledes Opmærksomhed.

Om Eftermiddagen blev Autoriteterne i Zion og disse i Adspredelsen, som præsidere over os, samt mig selv og mine Medarbejdere fremstillet hver især og enstemmigt anerkjendt.

Den øvrige Tid blev dels afbenyttet af Broder Geertsen, som atter fængslede vor Opmærksomhed med en interessant og kraftig Tale, og dels af Præsident Larsen, som fremstillede Evangeliets første Grundsætninger i Tydelighed for de Fremmede, gav dem en hjertelig Formaning til Omvendelse og aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om den tilkommende Dom.

Aftenen anvendtes til at foreslaa nogle Brødre som Missionærer til Evangeliets videre Forkyndelse i det tilstundende Halvaar. Vor omrejsende Ældste Andrew Jenson udtrykte sin Glæde og Villighed

som et Redskab til at bære det frelsende Budskab allerede i sin Ungdom; til Slutning aflagde Præsident Larsen et kraftigt Vidnesbyrd om „Mormonismens" Sandhed, formanede paa det Kjærligste de Hellige til Trofasthed og takkede dem for den Agtelse, de lagde for Dagen osv.

Om Mandagen havde vi Brodrene samlede, forrettede Ordination, lærte og formanede dem angaaende deres Kald og advarede dem om hvad Fristelser de muligvis kunde møde, og i dette havde vi atter Aarsag til at være taknemlig for vor Præsidents Nærværelse.

Min Helbred er god, og mit Haab for den tilstundende Vinter er godt. Med venlig Hilsen Eders

P. O. Hansen.

Indianerne — Lamaniterne.

(Fra „Deseret News".)

Der findes mange Profetier i „Mormons Bog", som angaa Amerikas oprindelige Beboere eller, som de ogsaa kaldes i hint Værk, Lamaniterne. Jos. Smith forudsagde ligeledes en hel Del angaaende dem, og deres Tilbøjelighed i den senere Tid til at adlyde Evangeliet, dyrke Jorden og leve et mere fredeligt Liv tyder klarligen paa Opfyldelsen af nogle af hine Profetier i en nær Fremtid; det vil ligeledes vise sig, at deres Opfyldelse allerede nu er begyndt.

I det 12te Kapitel i 2den Nefis Bog siges der om Lamaniterne:

„Og nu vil jeg profetere noget Mere angaaende Jøderne og Hedningerne. Thi efterat Bogen, om hvilken jeg har talet, er kommen for Dagen, og vorder skreven for Hedningerne, og bliver forseglet igjen til Herren, skal der være Mange, som tro de Ord, der ere skrevne, og de skulle bringe dem til de Overblevne af vor Sæd. Og da skulle de Overblevne af vor Sæd vide om os, hvorledes vi kom ud af Jerusalem, og at de ere udsprungne fra Jøderne. Og det Jesu Kristi Evangelium skal blive kundgjort iblandt dem; saaledes skulle de atter komme til Kundskab om deres Fædre, som og til Kundskab om Jesus Kristus, som havde været iblandt deres Fædre. Og da skulle de fryde sig, thi de skulle kjende, at det er en Velsignelse for dem fra Guds Haand: deres Blindhed skal begynde at vige fra deres Ojne, og der skal ikke mange Slægter af dem bortgaa, førend de skulle vorde et hvidt og behageligt Folk."

Evangeliets Prædiken af Kirkens Missionærer har hidindtil været et besværligt Arbejde blandt Lamaniterne, da det tilsyneladende ikke syntes at have gjort noget særligt Indtryk paa dem, men det viser sig nu, at i den senere Tid har en besynderlig Aand virket paa dem, saa at Hundreder af dem have rejst lange Veje udelukkende i den Hensigt at finde Ældster til at døbe dem. Vi ere blevne underrettede om, at omtrent 1400 af dem ere blevne døbte i Løbet af et vist, begrændset Antal Maaneder.

Nogle af Høvdingerne erklære bestemt, at Personer have vist sig for dem, som de ere overbeviste om ere Sendebud fra

Gud, hvilke have fortalt dem, at Tiden er kommen for dem til at blive begravne i Vandet (døbte), og at „Mormonerne" have en Bog, som fortæller om deres Fædre. De berette ligeledes om Forudsigelser, som disse Personer skulle have udtalt, ja at der vil finde meget vigtige Begivenheder Sted om ikke lang Tid.

Siden at denne Følelse og Indflydelse har begyndt at gjøre sig gjældende iblandt dem, ere de blevne mere tilbøjelige til at dyrke Jorden og hengive sig til fredelige Sysler. Da Col. F. H. Head var Indianer-Agent paa disse Kanter, søgte han at drage Indianernes Opmærksomhed hen paa Landlivet og gjorde Alt for at overtale dem dertil, men de behandlede dengang Sagen med Foragt og Ligegyldighed, og kun fex af dem lode sig bevæge til at foretage noget i den Retning. Nu synes de derimod at være ivrige og begjærlige efter at frembringe Korn og andre Produkter, og der er nu ikke mindre end 170, der ere beskjæftigede paa en Landstrækning Vesten for os under Indianer-Tolken William Lee's umiddelbarr Overopsyn.

Nogle af dem ere blevne sagte, siden en Tilbøjelighed til at adlyde Evangeliet har vist sig iblandt dem, at de ikke skulde bemale deres Ansigter, men skulde vadske dem og holde dem rene, og Mange vilde derfor nu ikke længer lade sig tilmale eller røre „Ildvandet", fordi de ere blevne sagte, at det er ikke ret at gjøre saa.

Disse Forbedringer blandt Indianerne ere ikke indskrænkede til kun ét Sted, men det Samme er Tilfældet med dem, som bo baade i Vest, Nord og Syd. Omkring Sevier ere de meget venskabelige og ønske at arbejde og frembringe Landprodukter, som de ogsaa have været beskjæftigede med for en længere Tid. —

Denne Bevægelse er et andet bekræftende Vidnesbyrd for Ægtheden af „Mormons Bog", hvilket er af megen Vigtighed for de Interesserede i det forunderlige Værk, som Herren har isinde at udføre i de sidste Tider, og som endvidere tydelig tilkjendegiver, at den Almægtiges Beslutninger ere lige ved at opfyldes. „Naar Figentræet begynder at knoppes, da vide I, at Sommeren er nær." Ikke alene dette er et betydningsfuldt Tegn, men Tidernes Tegn i Almindelighed bebude Begivenheder af stor og ualmindelig Interesse i en meget nær Fremtid.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Efter at have forklaret, hvorledes Broder Howard Egan kunde have Fjæder til at kjøbe Korn for, ville vi vende tilbage til det Tilfælde, vi stode i Begreb med at omtale. Strax efter at han var bleven enig med Sælgeren om Prisen paa Kornet, kom en anden Broder frem og tilbød den Fremmede fem og tyve Cents pr. Bushel i kontant Betaling. Et saadant Tilbud vilde være for fristende

for Mange til at afslaa, følgelig modtoges Tilbudet, og den Mand, som tilbød fem og tyve Cents kontant pr. Bushel, erholdt derfor Kornet.

Man vil kunne forstaa af disse faa anførte Exempler, hvor megen Møje og Besvær de ledende Mænd, i Særdeleshed Præsident Young, havde. Folket var et godt Folk, det bedste, man kunde finde i Verden, thi de vare villige til at forlade deres Hjem og tage ud i en ukjendt Ørken for deres Religions Skyld; men de havde mange Svagheder, de vare uerfarne, og Mange vare uvidende. Det Arbejde og Ansvar, som paahvilede Præsident Young, var saa stort, at han svandt betydelig ind i legemlig Henséende; hans Frakke, som, da han forlod Nauvoo, neppe sluttede sig helt til om ham, var allerede i Maj Maaned tolv Tommer for vid! Han bød Folket at være mere forenede i aandelig Henséende og ikke at bede paa en saadan Maade, at deres Tro virkede imod Lejrens stadige Fremrykning. Hvis en Forandring ikke fandt Sted, følte han, at han vilde blive bragt ned i sin Grav. Han bemærkede for en offentlig Forsamling, at han neppe kunde afholde sig fra at lægge sig ned og hvile, indtil Opstandelsens herlige Dag kom.

Hvor lidt kjende mange unge Mænd og Personer, som komme hertil fra de forskjellige Nationer, om de Besværligheder og Vanskeligheder, som Guds Tjenere og Folk maatte gjennemgaa i de Dage. Ingen, som er bekjendt med Folkets Stilling i de Dage, eller som har læst Beskrivelsen over de Helliges Rejse, vilde nogensinde klage over de Omstændigheder, som nu omgive Folket i disse Dale, medmindre han slet ikke besad Guds Aand.

Lige til Slutningen af Marts Maaned var Organisationen af Lejren meget ufuldkommen. Paa den Tid, det blev bestemt, at de Hellige skulde flytte fra Nauvoo, bleve omtrent 25 Mænd udvalgte af General-Raadet og beskikkede som Kaptejner over Afdelinger paa hundrede Personer. Det var enhver Særskilts Forretning af disse at udvælge et hundrede Familier og se til, at de vare tilstrækkelig udrustede for en Rejse over Klippebjergene Efter at Kaptejnerne over de forskjellige Afdelinger paa Hundrede vare blevne valgte, havde de igjen til at vælge sine egne Kaptejner over Halvtreds og over Ti, Skrivere etc.

De, som vare færdige af disse Kompagnier, begyndte at forlade Nauvoo til den bestemte Tid. Broder Charles Shumway var den Første, som satte over Mississippi-Floden, hvilket skete paa den fjerde Dag i Februar Maaned Aar 1846. Andre fulgte Dag efter Dag og Nat efter Nat, indtil man omsider dannede en Lejr paa Bredden af Floden og siden efter ved Sugar Creek. Efter Præsident Youngs og de tolv Apostles Ankomst did, blev en delvis Organisation indført. Mere fuldkomment blev dette udført, da Lejren naaede Richardson's Point. Men saa Mange som rejste med Lejren i den Hensigt at yde Hjælp for en lille Tid, vendte tilbage til Nauvoo, og de forskjellige Divisioner vare saa langt fjernede fra hinanden ved Storme, slette Veje og andre Omstændigheder, at det var umuligt at indføre en fuldkommen Organisation for de første faa Uger.

Den 27de Marts bleve, da et Raad blev sammenkaldt i den Hensigt at faa indført en bedre Organisation, Kaptejnerne for de forskjellige Kvorum af Halvtreds udvalgte af Præsident Young, der selv blev valgt til Præsident over det første Kvorum af Halvtreds, Ældste Heber C. Kimball for det andet, Ældste P. P. Pratt for det tredie, Peter Haws for det fjerde, Ældste John Taylor for det

femte og Biskop George Miller for det sjette.

Præsident Young blev enstemmig kaaret til Præsident over hele Israels Lejr. Broder Ezra T. Benson blev valgt til Kaptejn over det første Hundrede, Broder John Smith over det andet Hundrede og Broder Sam. Bent Kaptejn over det tredje Hundrede. De kaarede Kaptejner over Halvtreds vare: Albert P. Rockwood, Stefen Markham, John Howey, Howard Egan, Charles C. Rich og John Chrisman. Disse indtoge de forrige Kaptejners Plads, som igjen bleve forfremmede til Præsidenter over deres Afdelinger af Halvtreds med Undtagelse af det første Hundrede, der blev udsat indtil videre Overvejelse.

Foruden Kaptejnerne var der en Skriver bestikket for hele Lejren, nemlig Broder William Clayton, og tillige en Skriver for ethvert Kvorum af de Halvtreds, hvilke vare: John D. Lee, John Pack, George Hales, Lorenzo Snow, John Oakley og Aschel A. Lathrop. Ældste Willard Richards blev opholdt som Kirkens og Lejrens Historieskriver.

Der blev ligeledes bestikket en Handelskommissær for hvert Halvtreds. Denne Embedsmands Pligter var at raadføre sig med de Andre, komme overens om Betingelser og Priser etc. i Indkjøbet af Korn, Foder, Levnetsmidler og saadanne Artikler, som vare nødvendige i de forskjellige Kompagnier. Deres Navne vare: Henry G. Sherwood — som var Hovedkommissær for hele Lejren — David D. Yearsley, William H. Edwards, Peter Haws, Samuel Gully og Jos. Warthen.

En Proviantholder blev ligeledes bestikket for hver Halvtreds. Deres Navne vare: Charles Kennedy, Jedediah M. Grant, Nathan Tunner, Orson B. Adams, James Allred og Isaak Allred. Disse Embedsmænds Pligter vare at gjøre en retfærdig Uddeling af Korn, Levnetsmidler, og saadanne Artikler, som vare nødvendige til Lejrens Forsyning.

Denne Ordning af Lejren førte til en mere systematisk Rejsemethode. Kompagnierne kunde paa denne Maade bedre ledes. Embedsmændene forstode deres Pligter og gave i Almindelighed Agt paa dem; Medlemmerne af de forskjellige Kompagnier havde paa denne Tid lært Nødvendigheden af at vise Lydighed og streng Opmærksomhed til Orden. Præsident Young sagde de Nærværende ved en Raadsforsamling, som holdtes en Tid derefter, at de havde valgt en Vej, som vilde føre dem til Frelse, dog ikke alene for hin Lejr, men ogsaa for de Hellige, som vare tilbage. Han sagde, at han ikke troede, der nogensinde havde været en Samling Mænd og Kvinder siden Enochs Dage, der havde fremført saa lidet Klage under saa ubehagelige Omstændigheder. Han var glad over, at Herren var tilfreds med største Delen af Israels Lejr. Men der havde været nogle Ting gjort, som ikke var ret. Han udkastede ligeledes en Plan til Dannelsen af Settlementer paa Vejen, hvor de Hellige, som kom bagefter og ikke havde Midler nok til Rejsens Fortsættelse, kunde standse og forny deres Finanser samt erholde, hvad de maatte behøve for at kunne fortsætte deres Rejse til Bjergene.

(Forts.)

Fremtidens Sprog.

(Fra „Womans Exponent“.)

Den afdøde schwejziske Videnskabsmand M. Alfonse de Candolle har, i den af ham for nylig udgivne Bog „Histoire des Sciences“, dristet sig til at fremkomme med nogle Forudsigelser med Hensyn til det engelske Sprog, som uden Tvivl ville interessere vore Læsere. En schwejzisk Lærd burde i det Mindste være en upartisk Dommer. M. de Candolle tror, at det engelske Sprog vil blive Fremtidens Sprog. Han begrunder sine Paastande fremfor Alt paa det engelske Tungemaals Konstruktion. „Dets Former,“ siger han, „ere afpassede efter de nyere Tendentser. Om man skal praje et Skib, raabe Stop til et Træn, standse en Maskine, foretage et fysikalsk Experiment eller i en Skyndning henkaste nogle faa Ord til en Forbigaaende,“ maa man bruge det engelske Sprog.

Dette er det Sprog, vi ville benytte os af, naar vi have Hastværk, eller naar vi ønske at sige Noget paa en tydelig, men kortfattet Maade. „I Sammenligning mellem to Sprog,“ tilføjer han, „er det det korteste og mest simple, som endnu har set Dagens Lys.“ Han beretter, at han ofte i Schwejz har kjendt Familier, hvor Fransk og Tydsk lige godt forstodes, men at det Franske altid fordrev det Tydske paa Grund af dets større Bøjelighed og Lethed. I lige Maade, hvor Engelsk og Fransk blev benyttet i en schwejzisk Familie og var lige godt kjendt, fordrev det Engelske stedse det Franske. Det overføres ligeledes fra en Generation til en anden i et fremmed Land paa Grund af dets større praktiske Lethed. Som Bevis herpaa anfører han det Faktum, at franske og tydske Familier i England eller Amerika saa hurtig glemme deres Modersmaal, medens engelsk-talende Familier i Frankrig eller Tydskland overføre deres fra Slægt til Slægt. Det engelske Sprog, siger han, bruger ikke lange Fraser og mange Ord, det optager hyppig fremmede Ord, men forkorter dem; det har kun uundgaaelige og naturlige Maader, det har ingen videre Kjøns-Forskjel; Hoved-Idén er saa meget Gjenstand i enhver Sætning, at man i en Samtale ikke er nødt til at ende Frasen. Han tilstaar, at dets hovedsagelige Fejl er, at det har „en Orthografi saa uregelmæssig, at det tager et Aar for de fleste Børn at lære at læse.“ Ligeledes anser han dets Udtale for at mangle i Bestemthed. Foruden dets Konstruktion holder M. de Candolle paa, at dets store Fordel i Fremtiden er, at dets Literatur er saa vel afpasset efter Familie- og Huslivet. Det har en Literatur, som fremfor Alt behager Kvinden. Hun finder deri et stort Antal Værker, som ere skrevne med fuldkommen Renhed om Gjenstande, som mest interessere Kvindekjønnet, som for Exempel Religion, Poesi, Opdragelse og Lignende.

For det engelske Sprogs fremtidige Sejr anfører den schwejziske Lærde mere videnskabelige Grunde. Han anslaar, at det engelske Sprog for nærværende Tid tales af 77 Millioner Folk i England, Australien og Amerika; Tydsk af 62 Millioner; Fransk i Frankrig, Belgien og Kolonierne af 40½ Million. I England fordobles Folkemængden en Gang hvert halvtredsindstyvende Aar, saa at om et Aarhundrede eller i 1970 vil det omfatte 124 Millioner. I de Forenede Stater, Kanada og Australien fordobles Folkemængden hvert femogtyvende Aar, saa at deres Antal i 1970 vil være 736

Millioner. Total-Antallet af de engelsk-talende Folk i 1970 vil saaledes blive omtrent 860 Millioner. Paa den anden Side fordobles Folkemængden i Nord-Tydskland hvert sex og halvtredsindstyvende til tredsindstyvende Aar og i Syd-Tydskland hvert hundrede og syv og tredsindstyvende Aar. Tager man et hundrede Aar som Middeltal, vil Antallet af de tydsk-talende Folk i 1970 blive omtrent 124 Millioner.

I Frankrig fordobles Folkemængden hvert hundrede og fyrretyvende Aar, saa at i et Aarhundrede vilde de fransk-talende Folk stige til 60½ Millioner. I Følge denne Beregning vilde de tydsk-talende Individer kun danne Syvendedelen og de fransk-talende kun Tolvtedelen af dem, som i Aaret 1970 tale Engelsk; begge tilsammen vilde kun udgjøre en Fjerdedel af de engelsk-talende Folkeslag.

Det engelske Sprogs Sejr i Fremtiden synes at være sikker for denne schweizziske Lærde. Hans vise Slutning af denne Forudsigelse er, at et stort Ansvar paahviler de engelsk-talende Folkeslag med Hensyn til at bevare deres Sprogs Renhed. Den Fare, han befrygter, er, at Engelsk vil komme til at dele sig i tre Sprog, som vilde ligne hinanden ligesom Italiensk, Spansk og Portugisisk. Det skulde være vor ædle Bestræbelse at bevare et smukt og rent Sprog f. Ex. Milton's eller Shakespeare's, som det fremtidige, almindelige Sprog for Tanken og i Forretnings-Verdenen. Amerikanerne, mener han, vilde have den største Indflydelse i dette Værk, thi deres Land vil lede dem af de engelsk-talende Folkeslag. — Hidindtil, tro vi, at Sproget ikke har lidt nogen synderlig Forvandskning eller i mindste Maade blevet fordærvet paa dette Kontinent.

Til Underretning for Abonnerende i Utah paa „Skandinaviens Stjerne" kunne vi meddele, at vor Agent dersteds er: Frøken Joan Campbell, („Historian Office"), Salt Lake City.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 6. *Den 15. December 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det gamle Tabernakel, Salt Lake City,

den 19de Juli 1871.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet fra Side 37.)

Hvad forstaa vi ved at blive født af Vand? Vi forstaa, hvad Gud har aabenbaret os saavelsom de Gamle, at vi maa blive nedladte under Vandet og igjen bragte frem deraf, billedlig fremstillet ved en Fødsel, thi dette er virkelig en Fødsel af Vand. Hvem er beredt til at blive født af Vand? Ingen uden de, som fuldt og fast tro paa den Herre Jesum Kristum som Verdens Frelser; Ingen uden de, som tro, at han døde for at gjenløse Verden, og at han udgød sit Blod for at udsone for Verdens Synd; de, som tro dette og oprigtig afstaa fra alle deres Synder, ere de Eneste, som ere retfærdiggjorte for Gud i at gaa ned i Daabens Vande, blive neddyppede under Vandet og igjen bragte frem udaf Vandet, hvilket er den nye Fødsel af Vand. Det vil ikke gavne en Person at blive døbt hundrede Gange, hvis hans Daab ikke er forbunden med sand Tro paa Gud og paa Jesum Kristum samt paa hans Aabenbaringer og Befalinger. Og medmindre han oprigtig og tro omvender sig fra sine Synder, begynder et nyt Levnet og indgaar en Pagt med Gud om at tjene ham af Hjertets Ydmyghed, Sagtmodighed og Kjærlighed, vil hans Daab ikke gavne ham noget, den vil ikke blive anerkjendt i Himlen eller blive optegnet i Evighedens Arkiver til hans Retfærdiggjørelse paa den store Dommens Dag. Lad mig gaa endnu videre og sige, at hvis vi have omvendt os og ere blevne døbte til vore Synders Forladelse, og vi saa ikke ogsaa søge at blive døbte af Aanden, vil vor Daab ligeledes Intet kunne gavne os: de maa gaa Haand i Haand — først fødes af Vand og derpaa af Aand.

Hvad forstaa vi ved Fødselen af Aand? Jeg svarer, at der er en Fødsel af Aand, eller med andre Ord, de Personer, som annamme den Hellig-Aand, blive opfyldte af den, nedsænkede i den eller iklædte med den, og følgelig blive de fødte paany; de ønske ikke længere at gjøre noget Ondt, deres tidligere Tilbøjelighed til at gjøre, hvad der var Uret, bliver borttaget, og de blive nye Skabninger i Kristo Jesu, idet de blive fødte af Aanden saavelsom af Vandet. Her ere saaledes visse Love, Ordinancer og Principer, som ere en Begyndelse eller et Udgangspunkt til Erholdelsen af en Indgang til den højeste Herlighed, om hvilken jeg tidligere har talet.

Der er en anden Ting, som man maa tage i Betragtning ved Antagelsen af disse Ordinancer, og det er Myndigheden til at forrette dem. Om jeg end kan være meget oprigtig, ydmyg og villig til at omvende mig fra mine Synder, om jeg end kan have den største Tro paa Gud og paa hans Søn Jesum Kristum, hvis jeg ikke bliver døbt af En, der har Myndighed fra Gud og har Ret til at døbe mig i Navnet Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand, vil min Daab ikke være gyldig eller lovlig, det vil ikke være den nye Fødsel, følgelig kan jeg ikke indkomme i Guds Rige overensstemmende med Jesu Ord. Hvad kræves der da, for at en Mand skal have guddomlig Myndighed? Kan Nogen ved kun en Indvirkning paa Sindet anse sig for at have guddomlig Myndighed til at døbe sine Medmennesker? Nej, der behøves en Kaldelse fra Himlen, der behøves en ny Aabenbaring samtidig med Individerne, der handle, en Aabenbaring fra Gud, som kalder Personerne ved Navn, ordinerer og beskikker dem til at forrette i Embedet, og som byder dem at administrere. Enhver anden Person, som forsøger at forrette Daab, vil ikke blive anerkjendt i Himlen. Men en Mand, som har Ret til Præstedømmet i Kraft af sin guddomlige Kaldelse og Ordination og i Kraft af den Magt, som Gud har forlenet ham, kan gaa ned i Vandet og døbe, og det vil være anerkjendt i Himlen; det vil ikke alene blive optegnet af de Hellige i Kirken her paa Jorden, men det vil ogsaa blive optegnet i Evighedens Bøger, i Beretningerne, som holdes i Himlen, og paa hin Dag, da alle Mennesker skulle dømmes udaf Bøgerne, som ere skrevne, vil det vise sig, at Bøgerne, som ere blevne holdte her paa Jorden, ville stemme overens med dem, der ere blevne holdte i Himlen, og det er ved disse Bøger, at Mange ville blive retfærdiggjorte; ligeledes er det ved dem, at de lovlig udførte Ordinancer her paa Jorden ville blive anerkjendte og antagne i Himlen.

Dette fremkalder et andet Spørgsmaal hos Verden: „Hvorfor er det, at I Sidste Dages Hellige ere saa exklusive i Administrationen af Ordinancerne, at I ikke ville tillade mig, en Baptist, at træde ind i Eders Samfund med min gamle Daab? Jeg er bleven neddyppet,“ siger Baptisten, „jeg var oprigtig, jeg omvendte mig fra mine Synder, og dog ville I, Sidste Dages Hellige, ikke optage mig i Eders Samfund og lade mig blive et Medlem af Eders Kirke, medmindre jeg bliver døbt ved en af Eders Autoriserede.“ Svaret er, vi anerkjende ikke, som jeg allerede har sagt, Baptisternes, Presbyterianernes, Methodisternes, Katholikernes eller noget andet kristent Samfunds Myndighed paa hele denne Jords Overflade til at forrette de hellige Ordinancer, medmindre Gud har kaldet dem ved ny Aabenbaring, ligesom Aaron blev kaldet i gamle Dage. Ere de blevne kaldte saaledes? Spørg dem, og de ville svare Dig nej. Spørg dem, om der har

været nogen Aabenbaring senere end det Gamle og Nye Testamente, og alle disse Samfund vilde fortælle Dig, at Gud ikke har givet nogen Aabenbaring, opreist nogen Profeter eller inspirerede Apostle, udsendt nogen Engle eller givet nogen Syner siden den Dag, da Johannes den Aabenbarer, den sidste af Apostlene, sluttede med at skrive. O, hvilken forfærdelig Stilling de maa være i, hvis dette virkelig er Tilfældet! Og hvo, spørger jeg igjen, med Undtagelse af de Sidste Dages Hellige, har nogen guddomlig Myndighed iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal, Folk og religiøse Samfund paa denne Jords Overflade? Ikke en, derfor er deres Daab ugyldig, deres Administration af Herrens Nadvere er ulovlig, og alle deres Forrettelser af Ordinancerne ere ikke anerkjendte i Himlen. Hvis Gud Intet har sagt siden de gamle Apostles Dage, er det ikke saa forunderligt, at han i disse sidste Dage har befalet, at vi ikke skulle optage Nogen i vor Kirke, medmindre de blive indlemmede paa den rette Maade, nemlig ved Daab.

Men vi have fremlagt for Eder kun nogle af de første Principer i Guds Søns Evangelium, som ere aldeles nødvendige for at kunne opnaa den højeste Herlighed, der er bleven beskreven af Apostelen Paulus, nemlig den celestiale Herlighed. Han siger i det femtende Kapitel af det første Brev til Korinthierne: „En Herlighed er som Solens Glands, en anden som Maanens, atter en anden som Stjernernes Glands, men ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse." Solens Herlighed er den højeste, den kaldes af Paulus den celestiale, og jeg har omtalt for Eder nogle af de første Principer i den celestiale Lov. Hvis I ønske at opnaa celestial Herlighed, maa I være villige til at adlyde den celestiale Lov, ellers vilde I komme tilkort. Men standse vi ved disse første Principer? Nej, der er mange andre store og herlige Principer forbundne med den celestiale Lov, som Gud har aabenbaret og fremsat, hvilke ere nødvendige for hans Folk at annamme for at kunne blive beredte til at indtræde i hin Herlighed. Jeg vil nævne et, nemlig Ægteskab.

Vi kjende meget lidet til den himmelske Orden, forsaavidt Ægteskab angaar, og Alt, hvad vi vide, har Gud aabenbaret. Han har sagt os i det Nye Testamente, at „hvad Gud har sammenføjet, skal Mennesket ikke adskille." Det synes derfor, som om der er et Ægteskab, hvori Gud forretter, eller med andre Ord, han forretter ved sin Magt og Myndighed gjennem sine Tjenere; det er ved dem, han forener Mand og Kvinde i Ægteskab, hvorfor det ogsaa kaldes, at de ere forenede i Gud, det vil sige, hvad Gud har forenet og ikke Mennesket. Det er en guddomlig Institution, som ikke kan forrettes af nogen verdslig Myndighed. Der kan indgaas Ægteskaber under den civile Lov; Kongressen eller de forskjellige Staters og Territoriers Legislatur kunne udstede Love, der regulere Ægteskabet, og Ægteskaber, der ere indgaaede overensstemmende med saadanne Myndigheders Forordninger, vilde være gyldige, forsaavidt de menneskelige Love angaar. Men har Gud noget at gjøre med disse Ægteskaber? Lige saa meget, som han har med Daaben at gjøre, naar den er bleven forrettet ulovlig. Jeg har allerede vist Eder, at en Daab, der er udført af en Mand uden Myndighed, gavner Intet; ligeledes ere en Mand og Kvinde, forenede i Ægteskab ved den civile Lov, ulovlig giftede for Herren; for at det skal være gyldigt, maa Ægteskabs-Ordinancen ud-

føres af En, der er kaldet ved Aabenbaring, ordineret og beskikket til at forrette denne hellige Handling.

Jeg ønsker nu at sige et Par Ord til vore unge Folk, som bo i de forskjellige Dele af Territoriet. Jeg har hørt, at nogle af dem, maaske paa Grund af at de ikke have opfattet Guds Love rigtig, have tilladt sig at blive giftede ved den civile Lov, f. Ex. ved en Fredsdommer, Borgemester eller Raadmand. Det vil være meget godt, forsaavidt Landets Love angaar, men har Gud noget at bestille med saadanne Ægteskaber? Aldeles ikke. Har han nogensinde forordnet, at Ægteskaber skulle indgaas paa denne Maade? Ingenlunde. Ere Børn fødte i saadanne Ægteskaber Eders retmæssige Sønner og Døtre for Herren Eders Gud? Aldeles ikke; de ere i en vis Forstand Bastarder. Det er et temlig strengt Udtryk, ikke sandt? De ere i Virkeligheden uægte Børn. Der er for Exempel mange gamle Folk, som aldrig have hørt om den Bestemmelse eller Forordning, der er bleven givet af Gud i Henséende til Ægteskab, og som ere blevne giftede overensstemmende med de Landes Love, hvor de boede, førend de hørte om dette Værk. De handlede efter Landets Love, og forsaavidt Loven angik var Altsammen rigtig. Men vare de for Guds Aasyn lovmæssigen Mand og Hustru? Netop lige saa meget, som jeg vilde være en Guds Søn og født af Vand, hvis jeg blev bestænket af en sekterisk Præst eller døbt af en Baptist-Præst. Kunde jeg gjøre Fordring paa celestial Herlighed og alle de Rettigheder, Velsignelser og al den Ophøjelse, som Gud har bestemt, før denne Verdens Grundvold blev lagt, skulle blive dem til Del, der vise Lydighed til den celestiale Lov, medmindre vi ogsaa rettede os efter denne Lov? Kunde vore Børn i Opstandelsens Morgen komme frem og sige til os: „Vi gjøre Fordring paa Eder som vore retmæssige Forældre;" „jeg er Eders Søn," „jeg er Eders Datter, og I ere mine Forældre, derfor kræver jeg at deltage i den samme Herlighed som I og erholde Riger, Throner, Magt og Herlighed i de himmelske Steder i Kristo Jesu?" De kunde ikke fordre nogen saadan Ting, ejheller kunde Forældrene gjøre Fordring paa disse Børn; de kunde heller ikke blive samlede sammen og organiserede til én Familie. Hvorfor ikke? Fordi den celestiale Lov ikke er bleven efterkommet. Man vil maaske spørge: „Har De isinde at gjøre os Alle til Bastarder?" Ikke i Lovens, men i Himlens Øjne. Jeg har udpeget Forskjellen mellem de to Love: Menneskets Lov og Guds Lov eller den celestiale Lov. Forældre, hvis I ønske at have Eders Familier samlede omkring Eder i Livet herefter, maa I gjøre de nødvendige Skridt for at sikre Eder dem ved at adlyde den celestiale Lov.

Man spørger: „Er der noget Middel til at afhjælpe det Manglende ved disse ulovlige Ægteskaber, som vi indgik, før vi hørte Evangeliet?" Ja, Gud har forordnet, før denne Verdens Grundvold blev lagt, Love og Institutioner afpassede efter Menneskeslægtens Forholde, som, naar de ere aabenbarede og blive efterlevede af Menneskenes Børn, ville bringe dem Velsignelse og Ophøjelse. Gud har ikke aabenbaret en Lov med Hensyn til Ægteskab, som kan blive udøvet paa et hvilketsomhelst Sted uden nogen Optegnelse; han har bestemt, at der i de sidste Dage kun skal være Befrielse at erholde i Zion og Jerusalem og iblandt dem, som Herren vor Gud skal kalde. Befrielse fra hvilket? Fra alle vore tidligere taabelige Traditioner, fra Mørkhedens Magter og ethvert Onde. Det er af denne Grund, at Folkene indsamles fra Jordens Nationer, saa de kunne blive lærte

Frelsens Lov og Maaden, hvorpaa de lovmæssig og gyldigen kunne blive forenede som Mænd og Hustruer for Himlens Aasyn; og forsaavidt som vore Børn have været fødte i Ægteskab under den civile Lov, da at forny vore Giftermaal under den nye Pagt, som Gud har aabenbaret, at de kunne blive optegnede og beseglede paa Jorden og i Himlen til Velsignelse for vore Børn og deres Afkom gjennem al Evighed. Man vil finde, naar man kommer til mere Kundskab om den celestiale Herlighed, Pauli Ord at være sande, at de, som i hin Herlighed ere i Gud, maa forene sig i Ægteskab; „thi," siger Apostelen Paulus, „hverken er Manden uden Kvinden, ejheller er Kvinden uden Manden i Herren." Dette er et evigt Princip, en evig Lov henhørende til hin Herlighed. I maa gjerne søge at erholde Fylden deraf ved at forblive ugifte, men man vil finde, at man forregner sig, thi Gud har gjort det til en ufravigelig Regel og Lov, at alle Væsener, som blive ophøjede til denne højeste Herlighed, skulle være forenede i Herren som Mand og Hustru.

„Men," siger En, „tror De da, at saadant Familieskab vil vedblive at bestaa efter dette Liv i de evige Verdener?" Ja, hvad Gud har bestikket og forordnet i Evigheden med Hensyn til de Skabninger og Verdener, som han har frembragt, maa opfyldes. Der er ikke nogen saadan Ting, som at en Kvinde eller Mand bor særskilt og frit hver for sig, og paa samme Tid arver Fylden af Himlens Herlighed, nej, de maa blive forenede tilsammen i Herren.

I begynde nu at forstaa en Smule af Læren om Ægteskab, saaledes som det tros af de Sidste Dages Hellige. Vi kunne fremlægge en hel Del andre Principer af den celestiale Lov, som det er nødvendigt at iagttage for at erholde den højeste Herlighed, men da Varmen er saa stor her i Dag, vil det ikke være forstandigt at opholde Eder længer. Lad mig blot sige til mine unge Brødre og Søstre, overtræder ikke Himlens Lov. Disse Ting kunne gjøres uden nogen særdeles stor Fordømmelse af Folk, som staa udenfor vor Kirke, men da vi ere paa et Sted, hvor vi kunne blive lærte og undervifte i Herrens Veje, og vi saa med vore Øjne aabne gaa og lade os vie for Landets civile Autoriteter alene, ville vi finde, at vi ere under stor Fordømmelse. Gud vil dømme Folket overensstemmende med det Lys, de have, og hvis I ere blevne lærte hans Love og Ordinancer, da overtræder dem ikke, men efterlever dem overensstemmende med Himlens Orden. Lader alle Eders Ægteskaber ikke blot indgaas for Tiden alene, hvilket Hedningerne gjøre, men lader Eders Pagter vare for Evigheden, og lader denne hellige Handling blive forrettet af en Guds Mand, som har Myndighed fra Herren dertil. Ligeledes skulle I lade disse Pagter, som I indgaa med hinanden, blive nøjagtigen optegnede, saa at naar Bøgerne blive opladte, de da maa findes at stemme med de himmelske Optegnelser, og om I ere forblevne trofaste, ville I blive berettigede til Eders Hustruer og Børn gjennem al Evighed, i Kraft af de Pagter, som I have indgaaet, og som ere blevne beseglede paa Jorden med guddomlig Fuldmagt og tillige beseglede i Himlen for Eders Skyld. Amen.

Den forenede Orden.

Vor Delegerede i den amerikanske Kongres, Ældste Geo. Q. Cannon, skriver i sit Blad „The Juvenile Instructor" Følgende om dette højst interessante Emne:

„Den forenede Orden! Et meget udtryksfuldt Navn paa det System, som Herren har befalet sin Tjener Brigham at indføre blandt sit Folk, der skulde føle sig taknemlig over, at de leve paa en Tid, da den forenede Orden bliver dem lært. De skulde være villige til at indtræde i den. I de sydlige Settlementer, som Forfatteren for Øjeblikket besøger, og hvor han skriver disse „Tanker", have de Hellige været meget beredvillige i at indtræde i denne Orden. De have allerede arbejdet en Tidlang deri, og de have gjort bedre i mange Tilfælde, end man kunde have ventet sig. Men have de ikke havt nogen Vanskeligheder at overkomme? Jo, ganske vist har der paa enkelte Steder optaarnet sig en Del Vanskeligheder, men dog ikke større, end de Hellige godt have kunnet overkomme dem. For at være en sand Sidste Dages Hellig fordres der Tro, Taalmodighed og Langmodighed. Guds Naade maa erholdes for at sætte Mænd og Kvinder i Stand til med Held at bestride og overvinde dette Livs Kampe og Besværligheder. Saaledes er det ogsaa i den forenede Orden; i mange Tilfælde ville de Helliges Tro, Taalmodighed, Kjærlighed og Overbærenhed blive stillede paa Prøve; men hvis de forlade sig paa Herren, vil han sætte dem i Stand til at overvinde Alt. Til at blive et Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved Daab fordres der Tro fra det udenforstaaende Individs Side. For at udsamles fra Babylon til Zion kræves der ligeledes Tro. Ethvert af Guds Bud, som kommer i Opposition med Menneskenes Traditioner og Fordomme, kræver Tro fra deres Side, som søge at adlyde det. Den forenede Orden kommer i Modsætning til Menneskenes Traditioner og tidligere Fremgangsmaade, derfor skulde man have Tro, Taalmodighed, Menneskekjærlighed, Langmodighed og Kjærlighed til Gud for at indtræde i den.

Nogle af mine unge Venner*) ville rimeligvis spørge: Hvorfor skulde den forenede Orden oprettes? Hvorfor kunne vi ikke leve, som vi hidindtil have levet?

Der gives mange Grunde til Gunst for Indførelsen af den forenede Orden og for en Forandring i de Sidste Dages Helliges Levemethode. Som vi nu leve, kunne vi aldrig blive Et i timelige Ting. Vort nuværende System har den Tendents, at istedetfor at forene os tilsammen, gjør det en større Adskillelse imellem os. Enhver arbejder for sit eget Bedste og ikke for det Heles Gavn. Den almindelige Stræben har mere været at opbygge Individet end at opbygge Samfundet. Om en Mand har havt Talent til at samle Penge, har han i Almindelighed brugt dem til sit eget Gavn og ikke for hans Brødres og Søstres Gode. Om han har havt Ejendom af nogen Slags at sælge f. Ex. Heste, Vogne, Land, Gods eller noget Andet, har han i Almindelighed kun taget Hensyn til sin egen Fordel, uden at søge sine Brødres Gavn, til hvem han solgte. Dette kan naturligvis ikke bringe nogen Enhed, og Mennesker, som leve saaledes, kunne ikke elske sin Næste som sig selv. Samfundet er paa denne

*) „The Juv. Instr." er nemlig et Børneblad. Red.

Maade adskilt i Klasser. De slu, paapassende, Penge opsamlende Mennesker blive rige, medens deres Naboer, der kunne være ligesaa værdige, men som ikke besidde deres Talenter i denne Retning, forblive fattige. De Rige forene sig sammen og danne deres eget Samfund; de have fine Klæder, rig Føde, elegante Huse og Indbo, de bedste Heste og Karreter, deres Børn blive vel uddannede, lære fine Manerer og erholde efterhaanden den Idé, at de ere bedre end de Fattige. De adskille sig i Følelse og Interesse fra den Fattige, de blive stolte og foragte deres fattige Brødre og Søstre. Hvis Saadanne ikke tage sig i Agt, ville de tabe Evangeliets Aand og forene sig med Babylon. Hvor saadan Ulighed existerer, kan Zion ikke blive fuldkommen og hendes Frelse ikke blive udført.

Betragt Babylon, og I ville der se en Tingenes Tilstand, som er netop modsat af, hvad der skulde finde Sted i Zion. Den ene Klasse er i stadig Kamp med den anden. Der ere de Rige, som kun af ganske Hjerte attraa denne Verdens gode Ting. De ere klædte i de fineste Klæder, som kunne tilvirkes. Deres Føde er af den mest udvalgte Slags. Deres Huse ere indrettede med Luxus og Elegance. Menneskelig Kunst har gjort Alt, hvad der er muligt for dem. Til Mangel kjende de Intet. Det store Øjemed hos Mange af dem er at vide, hvorledes de bedst skulle ihjelslaa Tiden med Fornøjelser.

Men hvilken er de Fattiges Stilling? Mange af dem have ikke Føde nok til deres Ophold eller Klæder til at skjule deres Legemer i. Deres Hjem ere usle og elendige. Hvis de skulde blive syge eller tabe deres knappe Erhverv, stirrer Nøden dem i Øjnene, og maa som Følge heraf enten tage til Betlerstaven eller ogsaa dø af Sult. Om de arbejde haardt fra Mandag Morgen og til Lørdag Aften, kunne de knapt nok tjene til Livets Ophold, og naar Alderdommen kommer og de ikke længer kunne arbejde, maa de opholdes af Barmhjertigheden. Deres Børn kunne kun med Vanskelighed erholde den enkleste og simpleste Uddannelse. Arbejde, Slid og Slæb opfylde deres Dages Tal, og alle deres Udsigter ere haabløse.

I enkelte Lande, f. Ex. de Forenede Stater, er de Fattiges Stilling bedre end i andre. Men overalt i Babylon ere de Rige og Fattige vidt adskilte. Hvis vi gaa frem som den øvrige Verden, vil dette ogsaa blive Tilfældet i Zion. Men Gud har befalet sin Tjener Brigham at organisere Folket i den forenede Orden, at Zion kan blive frelst fra de Onder, som Babylon lider under.

Gud har skabt Jorden og dens Elementer til Gavn og Velsignelse for sine Børn. Han har frembragt Nok for Alle til at have enhver Ting til deres Bekvemmelighed. Hvis Jorden blev passende dyrket, vilde den forsyne Mennesket med enhver Fornødenhed, og Ingen vilde faa Lejlighed til at lide Mangel. Hvorfor er der saa megen Lidelse i Verden for nærværende Tid? Hvorfor have nogle Folk Mere, end de kunne bruge, medens Andre ofte lide Mangel paa det Allernødvendigste? — Vi ville engang senere komme tilbage til dette Emne."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Kundskab bør eftertragtes.

For ethvert Menneske, der har en fast Tro paa Gud som Universets Skaber og Opholder, er det en uomstødelig Kjendsgjerning, at enhver Sandhed — dette Ord taget i dets mest udstrakte Betydning og hvadenten det findes i Kunst, Videnskab, Industri eller overhovedet hvor en Sandhed existerer ligefra den simple arithmetiske Thesis, at to og to er fire, til den mest indviklede Opgave i Arithmetiken eller enhver anden Videnskab, — kommer fra en og samme Kilde, ja fra det samme Væsen, der har dannet og skabt Alt, hvad vi se omkring os. Der gives Intet, som er til Menneskeslægtens Fremme og Udvikling i saavel timelig som aandelig Henséende, uden dets Ophav er Gud, og Gud alene. Der findes ikke én god Egenskab hos Menneskene, uden den samme indeholdes i Guddommen, og der kjendes ikke, som allerede berørt, en aabenbaret Sandhed i nogensomhelst Slags Videnskab i Verden, uden den har sit Udspring fra den store Jehova. Men Menneskene i Almindelighed betragte ikke Sagen fra dette Standpunkt; det hedder sig, at naar en Mand har gjort en eller anden nyttig Opfindelse paa dette eller hint Omraade, da er det vedkommende Individ, der har frembragt noget Nyt, uden at tage i Betragtning, at virkelig Gjenstanden for Opfindelsen eller Opdagelsen existerede længe før Opfinderen var til, hvoraf Følgen er, at denne udelukkende tilskriver sig selv Æren derfor, som med Rette tilkommer Ham, der er den oprindelige Skaber og Frembringer. Der er imidlertid formedelst Guds Godhed og Visdom frembragt saa mange nyttige Ting i de forskjellige Retninger, at det vil være af stort Gavn for Menneskene, om de ville tilegne sig dem.

Evangeliet omfatter det Hele, enhver sand Kunst og Videnskab indbefattes i det evige Evangelium. At være i Besiddelse af gode boglige Kundskaber er et stort Gode, og det skulde være os Sidste Dages Hellige om at gjøre at samle os al den Kundskab, som det er os mulig, thi vi vide ikke, hvilken Stilling vi ville komme til at indtage i Fremtiden. Den vise Mand Salomon, som havde faaet al sin Visdom fra Herren, hvem han bad om at maatte faa et vist og forstandigt Hjerte til at styre og lede sit Folk, raadede altid til at lære Visdom. „Hvo, som er vis," siger han, „høre til og forbedre sig i Lærdom, og hvo, som er forstandig, bekomme gode Raad." „Kjøb Visdom, kjøb Forstand, glem ikke og vig ikke fra min Munds Tale." „Sig til Visdom: Du er min Søster, og Forstand skal Du kalde en Kynding." Og atter: „Saligt er det Menneske, som finder Visdom, og det Menneske, som fremfører Forstand." (Sal. Ordsp. 3 Kap. 13 V.) Visdommens Bog siger os, at „dersom og Rigdom er en ønskelig Ting i dette Liv, hvad er rigere end Visdom,

som udretter Alting?" Kundskab, Visdom og Forstand ere ikke alene af uvurderligt Gavn for Enhver, der til en vis Grad besidder disse Egenskaber, men de ere ogsaa til Adspredelse og Behagelighed for Besidderen. Det er saaledes fuldkommen sandt, hvad det hedder, at „Lærdom er Rigdom for den Fattige, Ære for den Rige, Hjælp for den Unge og til Underholdning og Adspredelse for den Aldrende." Vi have ogsaa gjennem nyere Aabenbaring erholdt ligefrem Befaling til at søge Kundskab, idet nemlig Herren i en Aabenbaring, given i December 1832, siger: „Derfor, sandelig siger jeg Eder, mine Venner, sammenkalder Eders hellige Forsamling, som jeg har befalet Eder; og da ikke Alle have Tro, saa søger med Flid og lærer hinanden Visdoms Ord; ja udsøger Visdoms Ord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro." (Pagtens Bog Side 49 Pgr. 36.) Ligeledes i en Aabenbaring til Oliver Cowdery og Jos. Smith i April 1829, som findes optegnet i Pagtens Bog Side 52 Pgr. 3, nemlig: „Og nu, da I have adspurgt, se jeg siger Eder, holder mine Befalinger og søger at fremme og grundfæste Zions Sag, tragter ikke efter Rigdom, men efter Visdom, og se, Guds Hemmeligheder skulle blive udfoldede for Eder, og da skulle I vorde rige. Se, den der har det evige Liv, han er rig."

Af disse faa Bemærkninger vil det ses, hvor nødvendig det er for enhver Sidste Dages Hellig at erhverve sig et Fond af Kundskaber, hvorfor vi ikke noksom kunne anbefale de Hellige Læsningen af gode og nyttige Bøger.

Under Sætningen af forrige „Stjerne" er der sket et Par væsentlige Forglemmelser, idet Apostelen Orson Hyde's Navn, som assisterende Vicepræsident i den forenede Orden tilligemed nedenstaaende Beskikkelse, var udeglemt, hvilket vi bede Vedkommende undskylde.

Beskikkelse. Ældste C. J. Gustavson beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference under Præs. S. Johnsons Ledelse.

Korrespondance.

Vidnesbyrd af Ældste William Gibson.

Salt Lake City den 5te Novbr. 1874.

Præs. Jos. F. Smith.

Kjære Broder!

Det er i Dag fire og tredive Aar, siden jeg blev døbt, og igaar var det fem og tredsindstyve Aar, siden jeg blev født til Verden; begge disse Fødsler fandt Sted i Byen Paisley, Renfrewshire, Skotland. Den første August dette Aar var det tre og tredive Aar, siden jeg begyndte at prædike Evangeliet og bære

Vidnesbyrd om Sandheden, og ved at gjøre dette har jeg rejst fem Gange over Atlanterhavet, krydset Sletterne mellem Omaha og her syv Gange, har prædiket og baaret Vidnesbyrd om Evangeliet, som det blev gjengivet af Gud ved Profeten Jos. Smith, i omtrent to hundrede og tredive Stæder, Byer og Landsbyer i Storbritanien, og i ti Stater og Territorier i Amerika. Jeg har mødt enhver Slags Modstand af den religiøse Verden, og har holdt fjorten offentlige Diskussioner, to med en Kampbelliter-Præst, to med en Irvingian-Prædikant, en med en Methodist-Præst, en med en Kalvinist-Præst, fire med en Baptist-Præst, tre med en Swedenborgianer i England og en med en Præst i den samme Kirke i Skotland; desforuden har jeg givet en Mængde Svar paa skriftlige Forespørgsler og holdt private Diskussioner med Folk af næsten enhver Benævnelse i Kristenheden.

Jeg begynder nu at blive en gammel Mand, og maa snart gaa bort for at gjøre Regnskab for Gjerningerne, gjorte i Legemet. Vidende dette, bærer jeg Vidnesbyrd for Gud, Mennesker og Engle, at jeg med Vished ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande Guds Kirke paa Jorden, at Jos. Smith var en sand Guds Profet, og at Brigham Young, med hvem jeg er vel bekjendt, da jeg har været i Utah over en og tyve Aar, er en god, retfærdig og hæderlig Mand, en Guds Profet og hans udvalgte Tjener.

Efter al min Erfaring er dette mit Vidnesbyrd.

William Gibson.

Tale

af Fru L. B. Pratt, afholdt for en Forsamling af unge Damer i Beaver, Utah.

(Fra „Womans Exponent".)

Mine kjære unge Venner! Jeg har ønsket at henvende et Par Ord til Eder ved denne Lejlighed, da jeg føler mit Hjerte svulme af Interesse for Eders Velfærd i alle kommende Tider. I have erholdt mange gode Instruxer og vise Raad i dette Hus fra dem, som have været satte til at vaage over Eder, og fra vore ærede Ledere af denne Gren af Kirken, hvis Medlemmer I ere. Beskjærmede, som I ere, ved en saadan beskyttende Omsorg, synes det naturligt at formode, at der ikke er nogen Fare for, I vilde blive ledte paa Afveje, ejheller er der nogen Fare, saalænge I vaage og bede for Eder selv; men erindrer, at Fristeren er altid nær, og vil søge det belejlige Øjeblik til at udkaste sine Snarer; hans smukke Udsénde er saa bedaarende, at undertiden den mest Uskyldige i et ubevogtet Øjeblik laaner Øre til hans giftige Udtalelser og finder sit Sind forviklet. O! hvilket Gode, det er for en ung Pige at have en omhyggelig vaagende Moder! og hvor velsignet er den Datter, som ved alle vigtige Lejligheder

søger sin ømme Moders Raad. Naar jeg ser tilbage paa mit lange Liv, kan jeg gjenkalde i min Erindring mange Tilfælde, som kom under min umiddelbare Iagttagelse, da mangen et skjønt tegnende Liv er gaaet tilgrunde kun paa Grund af Eftergivende og Sympathi; jeg vil omtale et Tilfælde.

En uskyldig ung Pige, som var bleven omhyggelig opdragen af religiøse Forældre, og tilmed en munter, elskværdig, lydig Pige, som elskede alt Godt og Gud af sit ganske Hjerte, rejste som Lærerinde til et Distrikt, der laa noget fjernt fra den lille By, hvori hun var bleven opdragen. Hun tog Ophold hos en Familie, hvor der var en Del unge Mænd og Kvinder i Huset, som vare Brødre og Søstre. De unge Mænd vare flinke i Forretning, virksomme og af en foretagsom Aand. Forøvrigt var den hele Familie raa og udannet, og bekymrede sig kun lidet om Religion. Døtrene vare mere modtagelige for Dannelse og søgte at gjøre Bedring i Sind og Manerer. Den nye Lærerinde var Husets Stolthed. De følte en hellig Ærbødighed i hendes Nærværelse. En af de unge Mænd gjorde strax Kur til hende; han kunde blive Noget for hendes Skyld; han kunde gaa hver Søndag til offentlig Gudstjeneste, afstaa fra sin tidligere Vanhellighed, som han havde øvet fra sin Barndom af; stærke Drikke og Tobak forstødes som skadelige og nedbrydende Helbred og Sundhed. Denne ydmyge Pige troede sikkerligen, at en Sjæl var frelst ved denne unge Mands pludselige Omvendelse. Hun gik til sin ærværdige Fader og Moder for at bede om deres Samtykke til at gifte ham. Hendes Moder, der var mindre skarpsindig og kjendte mindre til den menneskelige Karakter end Faderen, var mere tilbøjelig til at slutte sig til sin Datters Dom, hvorimod Faderen, opfyldt af Visdom og Forstand og kjendende Familiens Oprindelse, greb Sagen meget alvorlig an og svarede med Eftertrykkelighed: „Min Datter, véd Du ikke, at Lys og Mørke kunne ikke forenes?" Han vilde ikke give sit Samtykke. Datteren gik tilbage med en fast Beslutning at ville bryde det intime Venskab, men ak! hvor svage vare hendes Beslutninger. Hendes Elsker var ikke til at spøges med. Han protesterede højtidelig imod enhver Indblanding og truede med, at hvis han ikke fik hende, vilde han hænge sig en eller anden Aften udenfor hendes Dør, for hvilken Handling hun skulde bære Skylden. Hun havde ikke Magt til at imodstaa hans Bønner og Trudsler, hvorfor de ogsaa bleve gifte. Sex Maaneder vare imidlertid neppe forløbne, førend hun saa sine Forhaabninger om et nyt Levnet fra den Mands Side, med hvem hun havde indgaaet Ægteskab, fuldstændig tilintetgjorte; hans gamle Natur var fremdeles der, ligesaa ulig hendes, som Ulven og Lammet ere forskjellige.

Aar vare forløbne, og hun havde voxne Døtre, da jeg gjorde hendes Bekjendtskab. Medens hendes Søster fortalte mig den unge Piges Sorg, græd hun med en saa synlig Kval, at man skulde have troet, hun stod og stirrede paa sin Søsters livløse Skikkelse, iklædt Gravens mørke Dragt. Den stakkels Kvinde forlod tilsidst Skuepladsen for sine Lidelser, tog bort fra sin plumpe Ægtefælle og levede med en god og kjærlig Datter. Hendes hele Væren syntes helliget i Kjærlighed til Gud. Hvis nogen Kvinde nogensinde er bleven lutret ved Prøvelser og gjort fuldkommen gjennem Lidelse, har det visseligen været denne. Dyrt maatte hun betale sin Ulydighed imod sin Fader.

Jeg vil fortælle Eder et andet Tilfælde for at vise Eder en slaaende Kon-

trast. Jeg kjendte for mange Aar siden en lille Pige i Salt Lake City. Hun var god og mild, kjærlig og ydmyg lig den ovenomtalte Pige. Hun var et forstandigt Barn, elskede Evangeliet og var sin Moder inderlig hengiven; hendes Fader var død i hendes Barndom. Aar hengik, hun voxede op til en Kvinde og blev gift, før jeg atter mødte hende og lærte hendes Historie at kjende. Hendes Moder fortalte mig, hvor sand og tro hun havde været mod sin Moder under alle hendes Prøvelser, og hvor tro mod Gud og sin Religion! Hun fortalte mig selv, hvorledes hun i sin Ungdom havde besluttet aldrig at ville søge at tiltrække sig nogen Herres Opmærksomhed, i hvem hendes Moder ikke fandt Behag; hun sagde: „Jeg vidste, jeg aldrig kunde bleve lykkelig med Nogen, hvem min Moder ikke bifaldt. Saa naar en Herre ønskede at se mig, tog jeg altid særlig Hensyn til, om Mama havde faaet et heldigt Indtryk af hans Konversation og hele Optræden; hvis hun ikke havde, gav jeg ingen Opmuntring." Tilsidst kom En, som behagede dem begge, han var fast i Evangeliet, god og indtagende, hvorfor hun blev gift med ham, da hun var atten Aar gammel. Han var lig en Søn mod hendes Moder; saaledes blev hun gjort lykkelig ved sin Lydighed, uden at blive nødt til at gjennemgaa saa megen Lidelse som den anden stakkels Pige.

Se I ikke tydelig, mine unge Venner, at „Lydighed er bedre end Offer"? Skriften erklærer det, og her have I det forklaret. Jeg lykønsker Eder til at have et saadant Værn omkring Eder; værer taknemlige for at have vise og retfærdige Forældre. Ved at underkaste Eders Villie deres Ledelse, ville I baade behage dem og Eders himmelske Fader. Engang i Fremtiden vil jeg tale lil Eder om Lovene for Helbreden, om I ønske det, og om almindelig Klædedragt. Bevar denne Grundsætning altid frisk i Eders Erindring: „Visdom overgaar Daarskab som Lys overgaar Mørke."

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Den Plan, som Præsident Young foreslog, var, at Israels Lejr skulde rykke videre frem indtil et Sted ved Grand River, hvor de kunde opslaa deres Telte i en vid Mark, bygge en Del Blokhuse, pløje noget Land, saa Korn og paa denne Maade tilbringe Tiden, indtil Vejret havde bedret sig, da man saa kunde udvælge Mænd og Familier til at varetage de gjorte Forbedringer, medens Resten af Lejren rykkede videre frem mod Vest. Han foreslog ligeledes at sende Mænd tilbage fra Grand River for at udfinde en ny og bedre Vej, saa at de Kompagnier, som kom efter fra Nauvoo, maatte undgaa de slette Veje, Moradser og Settlementer, gjennem hvilke den ledende Lejr var bleven ført. Settlementet ved Grand

River kunde være et Stoppested for dem, som ikke havde Midler nok til at fortsætte deres Rejse med.

De Hellige forlode Nauvoo i Februar, fra hvilken Tid indtil den 19de April ingen Forsamlinger under aaben Himmel havde været afholdt. Vejret havde været for strengt for Afholdelsen af saadanne Forsamlinger. Paa hin Dag derimod den 19de blev en Forsamling sammenkaldt, og de Hellige glædede sig meget over den Lejlighed, de havde til endnu engang at forsamles under aaben Himmel. Vejret var imidlertid saa uvenligt, at Præsident Young havde god Grund til at foreslaa, at man skulde tilbringe Tiden ved Grand River, indtil Vejret blev noget bedre. Den 10de Maj var den første Søndag, de havde fra den Tid, de forlode Nauvoo, som var aldeles fri for Storme.

Den 24de April blev et Sted ved Grand River udvalgt til Settlement og fik Navnet Garden Grove. Ved et Raad, som blev holdt to Dage derefter, viste det sig, at der fandtes 359 arbejdsføre Mænd i Lejren, foruden Handelskommissærer og Kvæghyrder. Af disse blev et Hundrede valgt til at lave Gjærdestokke under Ledelse af C. C. Rich, James Pace, Lewis D. Wilson og Stefen Markham. Ti bleve satte til under James Allred at rejse Gjærder. Otte og fyrretyve under Fader John Smith til at bygge Broer. De Øvrige bleve under Ledelse af Daniel Spencer satte til at rydde Land, pløje og saa. Der var intet Sted for Dovne at være. Lejren var lig en Bikube, Alle vare beskjæftigede, og tilmed, Folket følte sig lykkelig og tilfreds. Præsident Young var selv opfyldt af Iver og Nidkjærhed, og hans Exempel virkede paa de Øvrige. Naar Vejret var mere gunstig, holdtes ofte Forsamlinger, hvori Folket blev belært og opmuntret. I en Forsamling ved Garden Grove fortalte han de Hellige, at Nogle havde vendt tilbage, og maaske Flere vilde, men han nærede bedre Forhaabninger om dem. Han sagde:

„Vi ere dragne ud for at finde et Land og et Hvilested, hvor vi i Fred kunne tjene Herren. Vi ville forlade Nogle her, da de ikke for Nærværende kunne gaa videre. De kunne opholde sig her og rekrutere sig, og efterhaanden pakke sammen og komme efter, medens vi gaa lidt videre, udstrække Snorene og opbygge nogle flere Staver; lad os saaledes vedblive, indtil vi kunne samle alle de Hellige og bringe dem til et Sted, hvor vi kunne bygge Herrens Hus i Bjergenes Toppe."

I den samme Forsamling sagde han:

„Jeg véd, at om dette Folk vil være forenet og lytte til vore Raad, vil Herren give dem ethvert af deres Hjertes Ønsker. Jorden er Herrens og Fylden deraf, og han har til Hensigt, at de Hellige skulle besidde den, saasnart som de ere i Stand til at taale Lykken."

Disse Ord ere hidtil nøjagtig blevne opfyldte. Uagtet de mange Svagheder, som Folket havde gjort sig skyldig i, har han (Gud) altid været villig til at tilgive dem, naar de have omvendt sig, og han har opfyldt ethvert retfærdig næret Ønske. Han har ogsaa ladet Alting lykkes for dem, har beriget dem og givet dem en Forsmag paa de Velsignelser, han har i Forbehold for dem, om de ville være ham trofaste.

Medens man var ifærd med at anlægge et Settlement og berede et Stoppested for de Hellige, som af Mangel paa Midler ikke kunde drage videre frem paa deres Rejse, glemte ikke Præsident Young og hans Brødre af de tolv Apostle, hvad de havde at gjøre for at udfinde en endelig Hvileplads. I Garden Grove havde Præsident Young et Møde for at komme til Kundskab, om der gaves Midler nok

i Lejren til at udruste et hundrede unge Mænd til et gaa over Klippebjergene for at faa en Del Sæd nedlagt i Jorden. Dette syntes stadig at hvile paa hans Sind, og omendskjøndt det ikke i hint Aar blev noget af med Udrustningen af dette Kompagni Pionerer af forskjellige Grunde, som vi nærmere ville forklare, efterhaanden som vi skride frem med denne Historie, tabte dog ikke Præsident Young det af Sigte for en eneste Stund; men alle hans Planer og Bevægelser vare afpassede derefter. I Garden Grove fremlagde han en Liste paa Artikler, som vare aldeles nødvendige for Ekviperingen. Enhver Mand skulde have 250 Pund Mel og andre nødvendige Artikler i Forhold dertil; hver fjerde Person skulde have en Vogn, fire Oxer eller Muldyr og en Ko.

Præsident Young sagde de Hellige i en offentlig Forsamling, idet han talte om den Gjenstand at udsende et Kompagni i Forvejen:

„Havde Brødrene, da Flytningen mod Vest var begyndt i Nauvoo, underkastet sig vore (de tolv Apostles) Raad, bragt frem deres Befordringsmidler og Andet, og autoriseret mig til at gjøre med dem, som Herrens Aand og Visdom dikterede, kunde vi have udvalgt et Kompagni Mænd, som ikke vare bebyrdede med for store Familier, og sendt dem over Bjergene for at dyrke Jorden og bygge Huse, hvortil saa de Øvrige kunne komme efter, begyndende med Præstedømmet først og lade Indsamlingen vedvare fra Aar til Aar, samt bygge og plante paa samme Tid. Hvis man havde gaaet frem paa denne Maade, vilde Ingen have lidt Mangel paa Brød eller været uden de nødvendige Klæder; men Alle vilde have havt Nok i enhver Retning, som har været den Almægtiges Bestemmelse. Men istedetfor at tage denne Fremgangsmaade, have de Hellige hele Tiden trængt paa os, og have fuldstændig bundet vore Hænder ved stadig at bede: „Lad os ikke blive tilbage. Hvorsomhelst I gaa, ønske vi at gaa, og vi ville være med Eder;" saaledes have vi været bundne paa Hænder og Fødder, hvilket har foraarsaget vor Opholdelse indtil nærværende Tid; og nu bede Hundreder i Nauvoo stadig og bønfalde Herren om, at de maa indhente os og komme med os. Saaledes er det ogsaa med de Hellige her. De ere bange for at lade os gaa videre og lade dem blive tilbage, forglemmende at de have lovet at hjælpe de Fattige afsted ved at opofre deres Midler.

Ældste Samuel Bent blev beskikket til at præsidere i Garden Grove, og Ældsterne Aaron Johnson og David Fullmer bleve beskikkede til hans Raadgivere. Det blev ligeledes bestemt, at enhver Mand, der forblev der, skulde have sit Land overdraget til sig af Præsidentskabet i Forhold til Størrelsen af hans Familie. Mænd bleve udsendte for at finde et andet Sted, hvor de kunde anlægge et Settlement, og den 13de Maj drog Præsident Young og mange Andre ud fra Garden Grove i den Hensigt. Før de forlode dette Sted, erholdt Præs. Sam. Bent et Brev, som indeholdt en Del Instruxer til ham. Land var blevet optaget af de Kompagnier, som vare i Færd med at gaa videre mod Vest. Dette blev han tilsagt at dele imellem dem, som vare tilbage, og ikke lade nogen Mand besidde Land, som han ikke dyrkede. Han blev ligeledes tilsagt at se til, at Afgrøden blev sikret og taget Vare paa, og lære de Hellige Loven om Tiende, at modtage samme og bruge den til Gavn for de Fattige og Syge. Den 18de Maj naaede Præsident Young og nogle af Apostlene Midtpunktet af Grand River. Her fandt de Broder Parley P. Pratt i Lejr. (Forts.)

Blandinger.

En god Samvittighed er det bedste Værn imod Bagtalelse.

Den, som tror at bedrage Gud, bedrager sig selv.

En Fejl, begaaet i en Time, kan blive et helt Livs Sorger.

Der var aldrig en Vej saa lang, at den ikke havde nogen Ende. Lad denne Tanke trøste Dig i dine haardeste Prøver.

Brug det bedste Sprog i din Tale i Hjemmet, og det vil snart være Dig en Vane at bruge det ved alle Lejligheder.

Dyrkelsen af Venskab burde aldrig forsømmes. Det bringer os ud af den trange Sfære „os selv“, gjør os mere tolerante for Andres Følelser og aabner en vid Mark for mangen en god Gjerning; thi hvad er Venskab uden en stærk og ædel Sympathi, der kræver Udøvelsen af alle det menneskelige Hjertes bedste Egenskaber, og medens det umærkeligen hæver vor egen Karakter, leder det os til at stræbe at forøge Glæderne og formindske Sorgerne hos Andre. (W. E.)

Præsident Brigham Young har i Aar som sædvanlig valgt St. George til Vinter-Opholdssted. Han tilligemed en Del andre af Kirkens Autoriteter toge fra Salt Lake City den 29de Oktbr. og ankom, i Følge de seneste Efterretninger, til St. George den 11te November. Præsident Youngs Helbred har i den senere Tid ikke været ganske god, men det glæder os at erfare, at han nu er bleven betydelig bedre

Amerikas ældste Enkemand. I Søstrehospitalet i Santa Cruz lever der en 122 Aar gl. Missionær, Justitiano Roxas, som nylig er bleven fotograferet, for at hans Billede kan blive sendt Paven tilligemed et egenhændigt Brev fra den Gamle. Han mistede sin Hustru i 1782, da han var tredive Aar gl., endnu før Amerikas Uafhængighedskrig var endt, og han er saaledes utvivlsom Amerikas ældste Enkemand.

Luftsyn. Et smukt Luftsyn blev forleden Lørdag Aften mellem 9 og 10 iagttaget i Nærheden af Vejen Station, idet en Ildkugle viste sig paa den nordøstlige Himmel og dalede ned imod Jorden i en skraa Retning. Den efterlod i Følge „Svendb. Av.“ paa sin Bane en lang Hale af Gnister og oplyste et Øjeblik den mørke Nattehimmel som et stærkt Lyn, men slukkes derpaa hurtigt, førend den endnu havde naaet Jorden.

Anders Eckstrom afgik ved Døden den 3die Oktbr. d. A. i Efraim; han var født i Eda i Vermland, Sverig, den 24de Novbr. 1821. Afdøde var en trofast Sidste Dages Hellig og elsket af Alle, som kjendte ham. (D. N.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Aaret, endende 30te Novbr. 1874.

Konferencer.	Grene	Højpræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	8	1	2	65	17	30	10	778	157	26	191	18	903
Aarhus . . .	5		1	45	15	25	3	552	183	57	89	6	641
Aalborg . . .	3		2	37	23	9	8	415	96	25	83	10	494
	16	1	5	147	55	64	21	1745	436	108	363	34	2038
Norge.													
Kristiania . .	7		2	92	26	33	14	729	182	32	81	8	896
Sverig.													
Stockholm . .	8		1	52	23	22	7	577	146	57	119	11	682
Gøteborg . .	8		1	43	26	16	18	381	77	43	49	21	485
Skaane . . .	5		1	18	13	11	5	371	84	59	62	7	419
	21		3	113	62	49	30	1329	307	159	230	39	1586
Island . . .	1			1				9	10				10
Summa . . .	45	1	10	353	143	146	65	3812	935	299	674	81	4530

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Konferencemødet i Kjøbenhavn
den 31te Oktober og 1ste November 1874.

Konferencemødet tog sin Begyndelse Lørdag Eftermiddag Kl. 7 med Afholdelsen af en Forsamling i Lokalet paa Nørrebro.

Følgende Ældster fra Zion vare nærværende: Missions-Præsident C. G. Larsen, Præs. K. Petersen, Ældste John Frantzen, Præs. N. Andersson fra Malmø og Andrew Jenson, omrejsende Ældste i Aalborg Konference.

Salme „Fader vor paa Himlens Throne" blev afsungen.

Bøn af Præs. K. Petersen.

Derefter Salme „Vi atter forsamlede ere."

Efter at Præs. K. Petersen havde gjort nogle faa indledende Bemærkninger, overlodes Tiden til Forstanderne, der afgave deres Rapporter. I Følge disse fremgik det, at Tilstanden blandt de Hellige i Almindelighed var meget god, de Fleste levede deres hellige Religion, opfyldte deres Pligter og bidroge efter Evne til at fremme Herrens Værk. Paa sine Steder syntes der at være megen Opvækkelse blandt de Fremmede, der ofte besøgte de forskjellige Forsamlinger. I det Hele taget vare Udsigterne for Guds Riges Fremgang lovende. Forstanderne vare Alle glade og tilfredse over at virke i deres respektive Pladse.

Præs. K. Petersen fremstod atter og udtalte sin Glæde over at høre de afgivne gode Rapporter, og over at have saa gode og trofaste Medarbejdere ved sin Side. Gode Raad og Formaninger bleve fremsatte for Brødrene af Præstedømmet, der bleve opmuntrede til fremdeles at gaa frem og bibringe vore Medmennesker Kundskab om det evige Evangelium, der atter er gjengivet Jorden i disse vore Dage. Formanede de Hellige til Trofasthed og sagde, at vi kunde ikke forvente at opnaa en stor Herlighed, undtagen vi, saalænge vi levede paa denne Jord, søgte at leve vor hellige Religion og bleve tro til de Pagter, vi havde gjort med Herren i Daabens Vande, hvorfor Belønningen var stor, om vi forbleve tro indtil Enden.

Salme „Kom, alle Zions Sønner“ blev derefter afsungen.

Bøn af Ældste Andrew Jenson.

Mødet aabnedes paany Søndag Formiddag Kl. 10 i et smukt Lokale paa Vesterbro.

Salme „O Gud, jeg sov saa tryggelig“ blev afsungen af Koret.

Bøn af Ældste E. V. Mohr.

Koret sang: „Vi atter forsamlede ere.“

Præs. K. Petersen fremstod og afgav, efter først at have gjort nogle faa Bemærkninger, Hovedrapporten over Kjøbenhavns Konference for afvigte Halvaar, hvoraf fremgik, at Konferencen tæller 889 Medlemmer med Præstedømmet iberegnet, der bestaar af 1 Højpræst, 2 af de Halvfjerds, 65 Ældster, 16 Præster, 32 Lærere og 10 Diakoner. Siden sidste Konference var der døbt 71, 10 vare blevne udelukte, 158 havde emigreret og 8 vare døde. De Abonnerendes Antal paa „Stjernen“ var 501, hvoraf 56 vare Fremmede. En Del Forandringer bleve foreslaaede med Hensyn til det bestaaende Præstedømme, hvilke Forslag enstemmig vedtoges, hvorefter

Misspræs. C. G. Larsen fremstod og talte til Forsamlingen. Det var ham en Glæde at være forsamlet med de Hellige i denne Konference, ligeledes glædede det ham at se saa Mange være nærværende ved denne Lejlighed. Verden forundrede sig over den Fasthed og Bestemthed, hvormed de Sidste Dages Hellige komme frem og tilkjendegive sin Overbevisning om Sandheden af dette Værk. Det var den samme faste, urokkelige Overbevisning, som Apostelen Petrus i gamle Dage besad, da han paa Jesu Spørgsmaal: „Hvem sige I (Disciplene) mig at være?“ gav dette bestemte Svar: „Du er Kristus, den levende Guds Søn.“ Det var ikke formedelst Mennesker, at Peter havde faaet denne Kundskab, ligesaalidt som de Sidste Dages Hellige nu, thi Frelseren siger: „Salig er du, Simon, Jonas's Søn, thi Kjød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.“ Det var paa samme Maade, at vi Sidste Dages Hellige vide, at dette Værk var af Herren. Men vi finde, at Sandheden møder den samme Modstand nu som i gamle Dage. Uagtet Zions Ældster have været udsendte i Hundredevis og have baaret Vidnesbyrd om, at Gud atter har oprettet sin Kirke paa Jorden med Apostle, Profeter osv. og gjengivet dens Gaver og Kræfter til Menneskenes Bedste, forkaste dog Menneskene i Almindelighed dette glade Budskab, og istedetfor at undersøge vore Lærdomme, hvorved de vilde kunne forvisse sig om deres Overensstemmelse med Bibelen, raabe de kun „Bedrageri“, „falske Profeter“ osv.; dog er der heldigvis nogle Faa, som ere oprigtige nok til at komme frem og undersøge vor Lære, hvilke da i Almindelighed ere villige til at tage Kristi Kors op og følge ham efter. Herren havde i disse vore Dage et Zion paa Jorden, hvorom de gamle Profeter tydelig havde talet, og hvortil de Gode, Oprigtige og Retfærdige, som fandtes blandt Menneskenes Børn i de sidste Dage, skulde indsamles. Det var i Dag omtrent 1½ Aar siden, at Taleren tilligemed to af de tilstedeværende Brødre vare dragne ud fra dette Sted, for at kundgjøre den glade Tidende om Evangeliets Gjengivelse til Menneskene.

Der var i Sandhed én Ting ved vor Lære, som ikke behagede den religiøse Verden, og det var Principet om Flerkoneri, hvilket for en Del var Aarsagen til den megen Forfølgelse, Had og Bespottelse, som vi stedse vare udsatte for. Men hvor turde Menneskene lade haant om et Princip, som blev udøvet af nogle af de retfærdigste Mænd, der nogensinde

have levet paa Jorden, ja, Mænd som Abraham, Isaak, Jakob, Moses, Gideon, David, Salomon og mange Andre. Hvilken Religion fremkom med mere strenge, moralske Læresætninger end som netop den saakaldte „Mormonisme"? Som Bevis herpaa kunde anføres, at Overtræderen blev forment Samfund med os eller rettere blev udelukket af vor Kirke.

Taleren gik derefter over til at omtale Evangeliets første Principer, som bleve fremsatte paa en tydelig og klar Maade, begyndende med Frelseren som Exempel. Hvilket tydeligere Bevis kan Nogen forlange med Hensyn til Nødvendigheden af at blive døbt paa den rette Maade end i det Udtryk, som Frelseren brugte: „Tilsted det nu, Johannes, thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfærdighed." Omendskjøndt Frelseren var aldeles fri for Synd og man saaledes kunde vente, at det vilde være overflødigt, at Jesus lod sig døbe, maatte det dog ske, fordi det var en evig og uforanderlig Lov, som ikke kunde forbigaas af Nogen, end ikke af Kristum selv. Kirken var oprettet i gamle Dage med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Disse Embedsmænd vare indsatte i Kirken „for de Helliges fuldkomne Beredelse, for Embedets Forvaltning, for Kristi Legemes (Menighedens) Opbyggelse." Med Undtagelse af de Sidste Dages Hellige var der Ingen, som troede, at disse Embedsmænd vare aldeles nødvendige, for at Kirken skulde kunne bestaa. Dog ikke destomindre er den igjen oprettet i disse Dage med de samme Embedsmænd, Gaver og Kræfter. Det evige Evangelium er atter gjengivet og vil enten være til Menneskenes Liv eller til deres Død, overensstemmende med dets Annammelse eller Forkastelse. Vi leve som Følge heraf i en meget vigtig Tid, ja paa en Tid, hvori Jesu Kristi anden Tilkommelse er nær for Haanden. — I Følge Profeterne og Apostlene vil Tilstanden i Verden ved hans andet Komme være, ligesom den var i Slægten i Noæ Dage. Ligesom Menneskene den Gang havde et Redningsmiddel at ty til, saaledes er det ogsaa i vore Dage, da Herren har beredt et Sted, hvortil han vil indsamle sine Børn, nemlig de gode og oprigtige Mennesker, som findes i Verden, og som nu vise Lydighed til hans Bud og Befalinger. Det er paa Grund af, at vi tro og ere overbeviste om alt dette, at vi forfølges, hades og bespottes. Ligesom Profeterne og Apostlene fordum bleve udrydede og ihjelslagne, saa er det ogsaa nu. Mange af vore levende Mænd, Profeter saavelsom Apostle og Andre, have maattet lide samme Skjæbne.

Han bar til Slutning sit Vidnesbyrd om, at Brigham Young var en sand Guds Profet, der var i Besiddelse af Nøglerne til det hellige Præstedømme paa Jorden i vore Dage, og nedbad Herrens Velsignelse over Forsamlingen.

Koret sang: „Nu kom der Bud fra Englekor."

Taksigelse af Ældste John Frantzen.

Kl. 2 Eftermiddag aabnedes atter Mødet med Afsyngelsen af Salmen „Med Spottens Rør i fromme Hænder."

Bøn af Præs. K. Petersen.

Koret sang: „Stor Herren er og til hans Pris."

Præs. K. Petersen udtalte sin Glæde over atter at være forsamlet med de Hellige, og det var med Ærefrygt for Herren, at han fremstod og gjorde nogle faa Bemærkninger. Han gik derpaa over til at foreslaa Kirkens Autoriteter saavel i Zion som i Udspredelsen, tilligemed det lokale Præstedømme til Opholdelse, hvilket enstemmig vedtoges.

Præs. C. G. Larsen ønskede at frem-

stille nogle af vore Lærdomme. Han vilde imidlertid forudskikke et Par Bemærkninger angaaende Folket i Utah; han selv tilligemed flere andre Tilstedeværende havde boet iblandt „Mormonerne“ i Utah for mange Aar, og kunde give dette Folk det bedste Vidnesbyrd. Hvor han end havde været, havde han ikke truffet paa et mere sædeligt, retfærdigt og godt Folk end de Sidste Dages Hellige. Som et Bevis paa deres Arbejdsomhed og Flid anførte han, at da de først nedsatte sig i Utah, var Landet øde og ufrugtbart. Efter Alt, hvad man kunde dømme, syntes Intet at kunne voxe eller trives der. Men ved Folkets Flid og Udholdenhed, samt formedelst Herrens Velsignelse, der fulgte deres Arbejde, forvandledes Stedet pludselig fra et øde til et frugtbart Land, der nu frembringer de ypperligste Produkter. Naar vi nu komme til Utah og se, hvorledes Landet er blevet dyrket og frugtbargjort, maa vi uvilkaarlig erindre Profeten Esajæ Ord: „Og Ørkenen skal blomstre som en Rose.“ Guds Ord ere i denne Henséende gaaede bogstavelig i Opfyldelse.

Talte derpaa om, at Zions Ældster gaa ud fra deres kjære Hjem uden Pung og Taske, og uden at have Noget for deres store Opofrelse. De ere udsendte for at kundgjøre Menneskene, at Herren har gjengivet Evangeliet og oprettet sin Kirke paa Jorden som i fordums Dage, samt for at indsamle Israel, af hvilken en Del er omspredt blandt Jordens Nationer. Vi sige, vi leve paa en Tid, da det vil opfyldes, hvad Profeten Daniel har sagt, at i de sidste Dage skal et Rige oprettes, som er evindeligt i sin Natur og som vil underlægge sig alle andre Riger paa Jorden. Ligeledes sige vi, at Tiden er nær for Haanden, da „Herren skal komme til sit eget Tempel.“ Disse Ting ville alle bogstaveligen opfyldes, som og Frelseren selv siger: „At om end Himmel og Jord skal forgaa, skal dog ikke en Tøddel eller Bogstav af Loven forgaa, uden det vil opfyldes Altsammen.“ Vi aflægge dette Vidnesbyrd for de Sagtmodige, Gode, Ædle og Retfærdige, og det er disse, som ville annamme Evangeliet.

Vi tro, at der i de sidste Dage vil være to Steder, hvortil man vil kunne undfly de kommende Plager og Straffedomme, nemlig i Zion og Jerusalem. Profeten Esajas siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, da skal Herrens Huses Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøjes over Højene, og alle Hedninger skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle gaa og sige: Kommer, og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem.“

Sagde: Mennesket kan ikke retfærdiggjøres ved sin Tro alene, men Gjerningerne maa følge Troen, thi Apostelen siger: „At ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger.“ — Talte om Jorden, der vil undergaa en gjennemgribende Forandring for at blive beredt til at bebos af de Hellige, Retfærdige og Ædle, som have levet i de forskjellige Tidsaldere, og henviste til Esajæ 11te Kap., hvor der tales om den tusindaarige Fredsregjering, da Glæde og Fred vil herske overalt paa Jorden. Sagde: Hvorledes er Verdens Tilstand i Dag? Menneskene fremture i Synd og Ugudelighed, og ere henfaldne til alle mulige Laster; de behøve i Sandhed Omvendelse. — Blottede Skrøbelighederne ved de menneskelige Religionssystemer. Omtalte til Slutning de to

Opstandelser: de Godes og de Ondes, og afgav sit Vidnesbyrd om „Mormonismens“ Sandhed.

Ældste John Frantzen ønskede at føje sit Vidnesbyrd til det allerede aflagte. Han vidste for sig selv, at dette Værk var af Gud, og at ingen Magt paa Jorden var i Stand til at hindre dets Fremgang. Det kunde end møde megen Modstand, men vilde dog stedse gaa fremad. Formanede de Hellige til Trofasthed, og udtrykte sin Glæde over at være en Sidste Dages Hellig.

Koret sang: „Kom dog Alle, Store og Smaa.“

Taksigelse af Præs. N. Andersson.

Mødet fortsattes igjen om Aftenen Kl. 7.

Koret sang: „Elskte Zion, stærk Du stande.“

Bøn af Forstander J. W. Jakobsen.

Koret sang: „Sin Vogn gjør han af Skyer blaa.“

Præs. K. Petersen sagde: Evangeliets Principer kunne ikke for ofte blive omtalte eller fremsatte, men hver Gang de blive fremsatte, er det ligesom noget Nyt. Guds Rige kunde lignes ved et Sædekorn, som, naar det nedlægges i Jorden, voxer op og bærer Frugt. Herren har atter lagt Haand paa Værket i disse vore Dage, grundlagt sin Kirke og Rige paa Jorden for aldrig mere at blive borttaget, men det vil stadig voxe saavel i Styrke som i Antal. Troen paa dette hans Værk kan kun opnaas ved at ydmyge sig for Herren, og i ivrig Bøn henvende sig til ham for at komme til Kundskab om Sandheden heraf. Vi høre ikke til denne Verden, thi om vi hørte til denne Verden, hvorfra vi ere uddragne, vilde Verden elske os; men vi have givet Afkald paa den og hengivet os til Kristi Sag. Der er kun Faa i denne Tidsalder, som annamme Evangeliet; saaledes var det ogsaa fordum. Profeten siger, det skulde kun være To af en Slægt og En af en Stad. — Sandheden har ikke i sin Renhed og Fylde været prædiket i Verden siden Kristi og Apostlenes Dage, men Herren har atter i vor Tid gjengivet Lyset og Sandheden til Menneskenes Børn. Dog uagtet den store Naade, Herren saaledes har bevist Menneskene, forkaste de dog den evige Sandhed, og ere uvillige til at lytte til dens Budbærere.

Ældste A. Jenson fremstod derefter og udtrykte sin Glæde over at være sammen med de Hellige her i Kjøbenhavn i Egenskab af Konference. Formanede de Hellige til at efterleve de Lærdomme, der vare fremsatte her i Dag, da han vidste, det vilde være til deres sande Gavn og Bedste. Man føler aldrig større Glæde, end naar man befinder sig blandt Sidste Dages Hellige, hvorsomhelst de end findes. Naar vi ere sammen med vore Slægtninge og Bekjendte udenfor Pagten, føle vi os ikke saadan tilfredse blandt dem.

De Sidste Dages Hellige vise som et Folk, at de ere enige og ønske at gaa fremad i Forening; selv Verden kan ikke frakjende os dette, hvilket er et stort Bevis paa, at „Mormonismen“ er Sandhed. Der er Mange, som søge at holde Folket i Uvidenhed angaaende vor Læres Principer, hvilket var det samme Tilfældet i gamle Dage. Skriften siger, at man skal ikke holde Kjød for sin Arm og forlade sig paa Mennesket; men ethvert Menneske har erholdt Forstand til at dømme for sig selv, hvorfor Herren vil kræve dem til Regnskab derfor. — Evangeliet er for Alle og er tillige let fatteligt for Alle, som ere i Besiddelse af Herrens Aand; men de Vise og Mægtige kunne ikke formedelst deres Indbildsthed og Forfængelighed forstaa dets Principer; det er derimod de Fattige, Enfoldige og Ulærde, som i enhver Uddeling have været rede til

at annamme Sandheden. Hvem vare nemlig Apostlene og Profeterne fordum? De vare Alle simple og ligefremme Mænd, men det var paa Grund af deres Oprigtighed og Ydmygbed, at disse Mænd bleve valgte til at forkynde Menneskene den glade Tidende.

Han ønskede sluttelig, at vi Alle maatte forblive tro til de Pagter, vi havde indgaaet med Herren.

Præs. N. Anderson var ligeledes glad over at være sammen med de Hellige i Kjøbenhavn. Sagde, vi levede i en vigtig Tid, da Herren har gjengivet Evangeliet, oprettet sin Kirke paa Jorden og oprejst Mænd til at bringe denne glade Tidende til Menneskene. Vi kunne glæde os over den store Naade, der var bleven os bevist ved, at vi vare komne til Kundskab herom og havde sluttet Pagt med Herren.

Talte om den Forfølgelse, dette Værk havde havt fra den tidligste Tid, og bar sit Vidnesbyrd om, at Jos. Smith var en sand Guds Profet. Tusinder og atter Tusinder havde annammet det evige Evangelium i disse skandinaviske Lande, og vare blevne indsamlede til det Zion, hvorom Profeterne havde talt og strevet saa meget.

Ældste John Frantzen fremstod og sagde, at vi ønske at lade vore Medmennesker blive belærte i vore Principer og Lærdomme. Det er af denne Grund, at Zions Ældster udgaa til de forskjellige Dele af Jorden med det Budskab, at Herren atter har lagt sin Haand paa Værket og vil indsamle Israels Hus. Om Menneskene vilde efterkomme vort Raad, vilde Krig og Ødelæggelse ikke mere finde Sted paa Jorden. Fred og Glæde vilde blive herskende blandt Menneskenes Børn.

Talte om, at der kun gaves ét Evangelium, hvilket er evigt og uforanderligt. Menneskene som en Masse forkaste Evangeliet og vedblive at fremture i deres Ugudelighed, hvilket vil bringe Fordømmelse over dem. For at komme til Kundskab om Sandheden, maa vi bøje os for Herren vor Gud og bede om, at han vil oplyse og tilkjendegive for os, om det er Sandhed.

Præs. C. G. Larsen vilde kun stadfæste, hvad der var sagt her i Dag. Vi havde havt en behagelig Tid sammen, vare blevne belærte, underviste og styrkede paa vor allerhelligste Tro. Vidnede til Slutning om den evige Sandhed og nedbad Herrens Velsignelse over alle Tilstedeværende.

Præs. K. Petersen gjorde nogle faa passende Slutningsbemærkninger.

Koret sang: „Hør, i den Enbaarnes Navn."

Bøn af Præs. K. Petersen.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. —

Joh. A. Bruun.

Ældste George Q. Cannon, Utah's hædrede Repræsentant i den amerikanske Kongres, afrejste fra Salt Lake City den 28de November til Washington. Hans Tusinder af Vælgere ønskede ham en lykkelig Rejse og en behagelig Vinter, og ville med Glæde imødese hans Hjemvenden til Foraaret.

Mærkværdig aandelig Bevægelse iblandt Indianerne.

Salt Lake City den 16de November 1874.

Til

Udgiveren af „Deseret News".

Jeg har i den senere Tid i Deres Blad adskillige Gange læst nogle mindre Stykker angaaende Indianernes Daab og den mærkværdige aandelige Bevægelse, som har begyndt iblandt Stammerne i de forskjellige Dele af Territoriet. Da jeg nylig har besøgt nogle af dem og saaledes havt god Lejlighed til at forsikre mig om Sandheden eller Falskheden af disse Rygter, har jeg troet, at nogle faa Linier desangaaende ikke vilde være uden Interesse for Deres Læsere.

I Franklin, Idaho, fandt jeg Indianerne meget misstemte over den Behandlingsmaade, som var bleven dem bevist af Major Ingalls, men deres Tale gav tydeligt Bevis paa Sandheden af den besynderlige aandelige Bevægelse, som har begyndt iblandt dem, thi næsten Alt, hvad de talte om, drejede sig om Indsamling, Daab, Opstandelse og lignende Gjenstande; de ere ligeledes stærkt tilbøjelige til at afstaa fra deres omflakkende Liv og hengive sig til landlige Sysler. En lignende Bevægelse har begyndt og samme Følelse hersker blandt Indianerne i den vestlige Del af dette Territorium, thi ved Deep Creek har der været en stor Rørelse iblandt dem, da En af deres egne Folk erklærer, at han har havt Syner, i hvilke det er blevet ham befalet at kalde paa dem Alle og byde dem at lade sig døbe, samt anlægge en stor Farm ved Deep Creek. De ere ligeledes opfyldte af Tanker om Opstandelsen, som deres Ser siger vil finde Sted inden ret længe, og Enhver af dem, siger han, som vil gjøre Ret, behøver ikke at frygte for Døden; om de blive nedskudte af Soldaterne, vil det kun være, som om man lagde sig til Hvile om Aftenen og igjen stod op ved Morgentide, thi de vilde faa Del i Opstandelsen og ville leve for bestandig. De blive Alle paaskyndede til at berede sig paa at møde deres Fader, Herren, og Alle, som ikke allerede have gjort dette, blive befalede at lade sig døbe. De maa ikke længer kjæmpe mod hinanden, men blive tilsagte at skulle forene sig og blive Et. Deep Creek-Indianerne udsende deres fornemste Mænd for at opsøge de spredte Levninger af deres Stamme, at de maa faa en stor Indsamling og Møde paa dette Sted til Foraaret. Denne Bevægelse har slaaet dybe Rødder i deres Hjerter, og de kunne hverken tale eller tænke paa noget Andet.

Hvis de Sidste Dages Hellige vare ligesaa forenede som disse Indianere, vilde der ikke være nogen Vanskelighed for Opbyggelsen af Guds Rige, thi en saadan Tro har jeg aldrig set; de tro hvert af deres Faders Ord.

Ærbødigst

Newum-Vah.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Vi sige i Dag Farvel til det gamle Aar, og hilse med Glæde det nye i Møde. Hvor mange Tanker storme ikke ved en saadan Lejlighed ind paa En? Hvor gjerne tilbagekalder man ikke i sin Erindring enhver behagelig tilbragt Time, enhver Glæde og uskyldig Fornøjelse, som man i det svundne Aar har nydt? Vel sandt, en Ting plejer i Almindelighed at have to Sider, en Lyssíde og (uheldigvis) en — Skyggeside, saaledes ogsaa her. Ved Siden af de behagelige Reflektioner, som man uvilkaarlig ved Aarsskiftet kommer til, vil der desværre ogsaa saa gjerne indsnige sig en eller anden ubehagelig Tanke hos Mange af os. Aarsagerne hertil kunne være saa mange og tillige højst forskjellige, at vi ikke ønske at gjøre dem til Gjenstand for nærmere Omtale, kun ville vi sige, at Fattigdom, Nød og Kval ere mange Menneskers Lod, for hvem det ikke altid maa være behageligt at skue tilbage paa det forgangne Aar.

Vi ville imidlertid ikke forglemme eller afvige fra den gamle, smukke Skik at ønske hinanden alt Godt ved Aarsskiftet, men ønske af Hjertet vore Læsere og Velyndere et godt og glædeligt Nytaar. Maa Held, Lykke og Velsignelse følge enhver trofast Sidste Dages Hellig gjennem det kommende Aar! Ja vi kunne endog paa Forhaand sige, at Guds Velsignelser ville tilflyde den i et rigeligt Maal, som ønsker at tjene Herren sin Gud af sit ganske Hjerte, Sjæl og Styrke; som vil leve sin Religion, opfylde sine Pligter, elske sin Næste som sig selv og efter Evne søge at fremme Herrens Værk. Hvis vi med saadanne gode Forsætter tage fat paa det nye Aar, kunne vi være forvissede om, at det vil bringe os Held og Lykke. — Vi benytte tillige Lejligheden til at paaminde de Hellige om at opspare og lægge til Side saa meget af deres Midler til deres Emigration, som det er dem muligt, da Udsigterne saaledes ville være større til, at de i en nær Fremtid ville kunne komme hjem til Zion, end om man ikke tog disse Forholdsregler. Man burde stedse erindre sig det gamle, sande Ordsprog, at „mange Bække smaa gjøre en stor Aa." De, som have havt Lejlighed til at spare Noget, men ikke gjort det, ville en Gang komme til at fortryde det. —

Vi ere Herren meget taknemlige for, hvad der er blevet udrettet i det forløbne Aar, thi vi føle og forstaa, at han har velsignet vore Bestræbelser for at fremme hans Værk i disse Lande. Om vi sætte vor Lid til ham i alle vore Foretagender, kunne vi være forvissede om, at de ville blive kronede med Held, og Alting vil lykkes for os. Der er i Aar fra Skandinavien emigreret 915 Sjæle, af hvilke 515 vare fra Danmark, 302 fra Sverig og 98 fra Norge, foruden 9 hjemvendende Missionærer og et Antal af 11 Personer fra Island, som toge direkte over til Liverpool. Det glæder os ligeledes at kunne berette, at de Abonnerendes Antal paa

„Stjernen" i den senere Tid er forøget med 125, og haabe, at den samme Velvillie, der hidindtil i denne Henséende er bleven os bevist, maa vorde os til Del i Fremtiden. —

Naar vi ved Begyndelsen af Aaret 1875 kaste et Blik udover Verden og betragte dens faldne Tilstand, maa vi sande Evangelistens Ord, at „ligesom Noæ Dage vare, saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være. Thi ligesom de vare i de Dage før Syndfloden, de aade og drak, toge tilægte og gave tilægte, indtil den Dag, der Noah gik ind i Arken, og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og toge dem Alle bort, saaledes skal og Menneskens Søns Tilkommelse være." (Matth. 24 Kap. 37. 38. 39 V.) Menneskene ligge i en stadig Kamp og Strid med hverandre i saavel social, politisk som religiøs Henséende. Det ene Parti og Samfund søger at vinde Overhaand over det andet. Splid, Tvedragt og Forvirring synes at herske overalt, hvilket Altsammen er Tidernes Tegn. Selv i de forskjellige Repræsentanthuse finder den største Uorden og Forvirring Sted. Enighed synes at være borttagei fra dem. Vi kunne saaledes til Exempel blot anføre, hvad der foregaar i den franske Nationalforsamling, hvor man undertiden hører, at de største Skandaler have fundet Sted.

Der siges i det samme Kapitel hos Matthæus, at man i de sidste Dage „skal høre Krige og Rygter om Krig." Hvorledes er Tilstanden i Spanien i denne Tid? Hersker ikke der den mest ødelæggende Borgerkrig? Landet udsuges og udtæres formedelst de idelige Kampe imellem Regjeringen og Karlisterne dersteds; i det Hele taget synes dette ulykkelige Land at gaa sin fuldstændige Opløsning i Møde. Høres der Rygter om Krig? Der har længe været Tale om, at der vilde udbryde Krig imellem Kina og Japan, men Stridighederne imellem disse to Nationer synes dog at være blevne bilagte ad fredelig Vej. Den hvide og sorte Befolkning i de Forenede Stater har ligeledes staaet paa en spændt Fod med hinanden i den sidste Tid.

Der kunde siges en hel Del Mere om dette Emne, men vi ville lade det bero hermed denne Gang og slutte med at gjentage vort Ønske om et godt og glædeligt Nytaar til alle vore ærede Læsere.

Korrespondance.

England.

Liverpool den 15de Decbr. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Deres velkomne Skrivelse af 19de og 21de Novbr. har jeg rigtig modtaget, og det er mig en Glæde at kunne bevidne min særdeles Tilfredshed med Deres Beretning om Missionens trivelige Tilstand. Maa Gud velsigne mine Brødre, som virke for Sandhedens Udbredelse i Skandinavien, tilligemed alle de Hellige, at

de maa blive virksomme Redskaber i Herrens Haand, til at staa som Vidner for den nuværende Slægt om Gjengivelsen af det evige Evangelium i dets Fylde til Jorden for aldrig mere at blive borttaget derfra, indtil den tusindaarige Freds- og Retfærdigheds-Regjering vil indtræde. Maa Herren velsigne Ældsterne fra Zion, at de maa være vise Raadgivere, forstandige Lærere og staa som Fædre for Folket, visende Exemplet i enhver god Ting. Maa de Hellige være ydmyge og sagtmodige, lærvillige, trofaste, redelige og opfyldte af Kjærlighed til Gud, at de maa virkeliggjøre Opfyldelsen af Guds Forjættelser til sine Børn. Min Bøn er ligeledes for alle Brødrene, som virke overalt i den ganske Verden for at udsprede Lys om Evangeliets Sandhed, saaledes som det blev aabenbaret gjennem Profeten Jos. Smith.

Jeg er meget taknemlig for de Velsignelser, der ere blevne mange Steder til Del i denne Mission, da Mange have kommet til Kundskab om Sandheden, som længe have levet i Mørke, ja lige ved Indgangen til Lyset, stadfæstende Kristi Udsagn, at „Lyset skinner i Mørket, men Mørket begriber det ikke."

Jeg ser af Aviserne, at fire andre Missionærer ere for nylig blevne kaldte til at gaa paa Mission til England, hvilke Alle ere gode og trofaste Mænd; Arbejdsmarken er i Sandhed stor, og det kan være, at Høsten endnu ikke er til Ende. Medens jeg skriver dette, har jeg netop modtaget Brev fra Manchester Konference, hvori det berettes, at tolv Personer ere blevne døbte foruden sex Andre, der ere blevne gjenoptagne i Menigheden ved Daab, altsaa i det Hele atten Personer. Dette er saa meget mere opmuntrende, som da Arbejdet for nogen Tid paa de Kanter synes at have været ved lav Ebbe. Jeg har ligeledes netop modtaget Skrivelse fra Ældste W. Geddes i Australien, hvor Evangeliet nyder saa megen Fremgang, som man paa dette ensomme Sted kan vente sig. Nogle Faa ere blevne udsamlede derfra i den senere Tid, og han tror, der er Udsigt til, at et ikke ringe Antal vil emigrere til Foraaret.

Jeg vil slutte min Skrivelse for denne Gang, bedende Dem at hilse Brødrene Frantzen og Bruun, og alle de Ældster, som kjende mig, samt alle trofaste Hellige.

Jeg forbliver Deres sande

Jos. F. Smith.

Amerika.

Mount Pleasant den 23de Novbr. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

En lang Tid er allerede hengaaet, siden jeg, efter en lykkelig og behagelig Rejse, ankom til mit elskede Hjem; jeg troede imidlertid, jeg vilde faa god Tid og Lejlighed til at besøge Venner og Bekjendte i de forskjellige Byer, og naar jeg saa kom til Spring City, kunde jeg opfylde Deres Ønske om at hilse Deres Familie. Alle disse Forestillinger sloge uheldigvis Fejl, hvorfor jeg beder Dem have mig undskyldt. Førend jeg forlod mit Hjem i Foraaret, indgav jeg mit Navn og Ejendom i den forenede Orden; da

jeg derfor kom hjem, var min Tid ikke min egen. Brødrene havde arbejdet tilsammen gjennem Sommeren, nogle i Kanyon, andre passede Sæden og saa fremdeles. Ved Ankomsten til mit Hjem i de sidste Dage af September Maaned var Sæden netop indhøstet, men Majs og Kartofler vare endnu tilbage, og det blev overladt enhver Mand saa vidt muligt at sørge for det, som var paa hans eget Land, følgelig fik vi Alle travlt med at høste det, forinden Kreaturerne kom i Marken. Sæden, som i Aar ikke var mere end et Middelaars Høst, blev tilligemed Hoet bragt sammen i to store Hobe, en Syd og en Nord for Byen; en Tærskemaskine har været i fuld Gang paa hvert Sted, i Dag derimod er det Snevejr, saa vi ikke kunne arbejde. Kornet bringes til et stort Hus oppe i Byen, hvorfra Enhver faar sine Fornødenheds-Artikler. Regnskab bliver holdt med, hvor mange Dage en Mand arbejder. Haandværkerne arbejde saa vidt mulig i deres Profession. Vi have netop nu faaet vor Dampsaugmølle i fuld Gang oppe i Cedercreek Kanyon; Ordenen har havt et Kompagni Mænd emplojeret der for en Tid af fem à sex Uger til at anlægge Veje, af hvilken Grund vi maatte standse Tærskningen en hel Uge for at gaa og hjælpe dem at opføre Møllen, forinden Snen blev for dyb. Et svært Arbejde er herved blevet udført, og kun en Forening som denne vilde have været i Stand til at udføre samme. Møllen er beliggende omtrent tre eng. Mile fra Mundingen af Kanyon, hvor en stor Strækning med Træer maatte omhugges og ryddes, Klipperne sprænges og Vejen udlægges ved Siden af Bjergene. De stakkels Oxer havde en haard Tid at døje, inden vi fik Møllen fuldført; et Læs alene vejede omtrent 3 Tons (6000 eng. Pd.), og enkelte Steder var det saa stejlt, at en Mand næsten maatte gaa paa alle Fire.

Jeg kunde ikke danne mig nogen Idé om, hvad vore Bjergkløfter indeholdt, førend jeg saa denne, hvori vi nu arbejdede. Her imellem de snekladte Bjerge stode de dejlige, grønne Fyr- og Grantræer, rette som et Lys og saa tæt sammenpakkede, at man neppe skulde kunne tro at finde nogen Aabning imellem dem, bølgende frem og tilbage, som om de vilde sige: „Velkommen, I Sidste Dages Hellige! Her har vor Herre og Mester plantet os for at I skulle komme og omhugge os, at vi maa hjælpe til at bygge Eders Stæder og Templer, forskjønne Eders Beboelseshuse og beskytte Eder og Eders Smaa mod de haarde Vinterstorme." Selv Raadyrene, som her i disse vilde Trakter plejede at leve i uforstyrret Ro, kom af Nysgjerrighed frem i Flokkevis for at se, hvad dette havde at betyde, hvoraf Følgen var, at mangen et af disse letfodede Dyr blev et Rov for vore Skytter. — Her er Tommer i stor Mangfoldighed, som jeg haaber vil blive en god Indtægtskilde for Ordenen, saa vi ikke skulle behøve at sælge saa meget af vor Sæd. Penge ere knappe i denne Tid, saa der vil rimeligvis ikke blive sendt mange Penge til de Helliges Udfrielse i Aar fra dette Sted, men om Alt gaar vel, kan det forventes, at i Fremtiden ville Midlerne blive brugte til Opbyggelsen af Guds Rige. Vi møde om Morgenen paa vore forskjellige Arbejdspladse, hvor den bedste Enighed og Forstaaelse hersker. Alt har i det Hele taget gaaet over al Forventning. Ordenen er organiseret i alle Byer i San Pete, men kun Mount Pleasant og Nordbend have endnu taget fat og begyndt at arbejde i den. Forrige Søndag var Præs. Hyde og en Del Hjemme-Missionærer over her at prædike

til os, og opmuntrede os paa det Bedste. Deres Broder Lauritz var iblandt dem, og af ham erfarede jeg, at Deres Familie just havde modtaget Brev fra Dem.

Vi have herfra Byen i Aar ligesom ifjor sendt Mænd og Teams til St. George at arbejde paa Templet, og to af vore Søstre ledsagede dem for at koge for dem. Arbejdet skrider rakst fremad, de forvente at have Murene færdig til Foraaret. Vore Modstandere lægge Planer og spænde Buen haardt, men endnu er Ingen skudt; Erfaringen i de svundne Aar synes endnu ikke ganske at have lært dem det Unyttige og Taabelige i at stride imod Herrens Værk.

Undskyld, Br. Larsen, min usammenhængende Skrivelse, jeg er aldeles uskikket dertil. Hvad mig selv angaar, da er jeg vel, glæder mig i Evangeliet, som jeg har annammet, og har det Haab at holde ud indtil Enden. — Jeg er Dem meget forbunden for al udvist Godhed mod mig under mit Ophold i Danmark. Præsidentskabet herhjemme tillod mig at gaa og besøge mine Slægtninge i mit Fødeland; det glæder mig, at jeg havde denne Lejlighed, og jeg forsøgte i min Ringhed at gjøre det bedste, jeg forstod for at overbevise dem om Sandheden af Guds Værk; jeg havde ikke Andet til Hensigt, og jeg haaber, at min Vandel blandt Hellige og Fremmede ikke har været at give Forargelse eller være Nogen til Byrde, men kun at opfylde mit Løfte om at besøge Slægtninge og tale med dem.

Maa Herren velsigne Dem, Br. Larsen, og maa „Stjernen" fremdeles skinne som et Lys i Mørket. Med mange Hilsener til Dem og Brødrene, som kjende mig, forbliver jeg

Deres Broder i Evangeliet
Søren Jakobsen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Efter at have passeret Broen, som det ledende Kompagni havde bygget over Floden, bestege de en Høj og fandt der en Masse graa Granit, som havde Udseende af et gammelt Alter, hvis Dele vare omspredte i forskjellige Retninger, som om det var bevirket ved en Ildebrand. Denne Granitmasse var saa meget mere mærkværdig, som at der ingen Klippe var at se i dette Land. Broder Parley havde kaldt dette Sted Mount Pisgah, og det Settlement, som blev anlagt der, bar dette Navn og er endnu kjendt, saavidt vi vide, under dette Navn. Lejren var nu i Pottawattamie-Indianernes Land, og de bleve af og til sete af Folket.

Den 2den Juni var den Dag, da Præsident Young forlod Mount Pisgah for at fortsætte sin Rejse med Lejren mod Vest, og indtil denne Dag havde han og Apostlene været optagne med at give Raad og lede de Helliges Arbejde i at anlægge et Settlement. Raad og Møder bleve holdte, hvori det blev bestemt, at de tolv

Apostle og Biskop Whitney skulde medtage Optegnelserne og andre af Kirkens Ejendele og fortsætte Rejsen vestover. De, som ikke havde tilstrækkelig Udrustning til at drage videre frem, bleve raadede til at forblive der. Dyrknings-Land blev udvalgt, og man forenede sig om at opbryde og indhegne det samt lægge Sæd i Jorden. De, som stode i Begreb med at tage videre afsted, delte disse Arbejder med dem, som forbleve. Omendskjøndt Egenkjærligheden ikke ganske var overvunden, var der dog en almindelig Tilbøjelighed iblandt de trofaste Hellige til at hjælpe hinanden og arbejde for hinandens Gode. Det var en Opofrelsens Dag. Mange havde forladt værdifulde Ejendomme, og Alle, endog de Fattigste, havde forladt Noget og vare med Glæde tagne ud i Ørkenen at møde dens Rædsler og Besværligheder; paa samme Tid vidste de ikke, hvor de skulde vandre hen, undtagen at Gud gjennem sine Tjenere vilde lede dem til et passende Land, og alt dette havde de gjort for Evangeliets Skyld. De havde besluttet at tjene Gud og holde alle hans Befalinger, og da ugudelige Mennesker ikke vilde tillade dem dette i Nauvoo og omliggende Land, vare de villige til at gaa til hvilketsomhelst Sted, som den Almægtige maatte føre dem, hvor de kunde bo i Fred og fryde sig i den Religion, som Herren havde aabenbaret dem. De Gjenvordigheder, de havde gjennemgaaet, bragte dem til at føle som én Familie, og de sympathiserede med og vare villige til at hjælpe hinanden. Omstændigheder som disse have den Virkning paa Folk, der ere i Besiddelse af Evangeliet, at de blive nøjere forenede og tage Interesse i hinandens Velfærd.

Ældste William Huntington blev valgt til Præsident i Mount Pisgah, Ældsterne Ezra T. Benson og Charles C. Rich til hans Raadgivere.

Lejren bevægede sig nu fremad gjennem et Indianer-Land. Der fandtes ingen Settlementer, ingen omspredte Huse eller Marker, ingen Landeveje uden hist og her en Indianer-Sti, men det hele Land, som de Hellige nu gjennemrejste, var i en fuldstændig Natur-Tilstand, aldeles som det havde været for Aarhundreder tilbage. Aarstiden var paa den Tid, de forlode Mount Pisgah, saa stærkt fremskreden, at Virkningerne af Foraarsregnen vare forbi. Landet var her mere ophøjet, end hvad det var Østen for dette sidste Punkt, og omendskjøndt man maatte opkaste nye Veje hele Tiden, gik dog Rejsen forholdsvis hurtig fremad.

Der var adskillige Broer at bygge over Floder, som man skulde sætte over, men dette foraarsagede dog ikke noget synderligt Ophold, thi et Kompagni Pionerer gik i Forvejen for Hovedlejren for at udføre dette Arbejde. Præsident Young og alle de ledende Kompagnier sloge Lejr den 14de Juni, og dannede en Karré paa Bredden af Missouri-Floden ikke langt fra Council Bluffs. Men et Raad blev holdt den paafølgende Dag, hvori det blev bestemt, at man skulde trække sig tilbage fra Floden hen til „the Bluffs“ (Bankerne). Hensigten hermed var at faa godt Drikkevand og for at holde sig borte fra Omaha-Indianerne, medens en Færgebaad blev bygget, hvormed de kunde sætte over Floden. Til dette Arbejde blev et Antal dygtige Mænd udset, som stode under Ledelse af Broder Frederick Kesler.

Pottawattamie-Indianerne behandlede de Hellige venlig, især viste deres Anførere dem megen Velvillie. De Helliges Ophold paa dette Sted var paa Grund heraf meget behageligt, da Kvæget

og Hestene frit og uhindret kunde drive omkring paa de uhyre Banker og Sletter og saaledes gjøre sig til Gode af Jordens Overflødigheder.

Efter at Lejren havde naaet „the Bluffs“, forenede to af de tolv Apostle sig med deres Kompagnier, nemlig Brødrene Orson Hyde og Wilford Woodruff. Broder Woodruff havde præsideret over Kirken i Europa. I Nauvoo havde Broder Hydes Arbejde været af megen Vigtighed. Han var den Eneste af de tolv Apostle, som havde bevaret Troen, med Undtagelse af Broder Woodruff, som var i Europa. Den Post, der var anbetroet Br. Hyde, var at blive tilbage og vaage over de Hellige i Nauvoo. Det Ansvar, som paa denne Tid hvilede paa ham, var meget stort. De Hellige vare omgivne af Fjender, som kun ønskede det mindste Paaskud til at styrte sig over, myrde og ødelægge dem. Mange af dem vare meget fattige, og vare derfor bange for den Smule Ejendom, de havde, da alt deres Haab om at faa Noget til deres Udrustning beroede paa Besiddelsen heraf. Under disse Omstændigheder krævedes der megen Flid, Paapassenhed og Visdom fra saavel hans som de øvrige Ældsters Side, der vare forenede med ham i at udføre de nødvendige offentlige Pligter og i at undgaa Vanskeligheder.

Saa var der Templet at fuldføre, at det kunde blive indviet til Herren og blive antaget af ham. Han havde befalet, at det skulde bygges, og indtil det blev bygget, var Daab, udført for de Døde andetsteds, antagelig for ham. Men hvis de Hellige ikke opfyldte denne Befaling, efter at de havde havt tilstrækkelig Tid til at bygge et Hus for Herren, vilde de som en Kirke blive forkastede tilligemed deres Døde. I Aabenbaringen, som blev given om denne Gjenstand, forklarede Herren, hvorledes hans Folks og Tjeneres Arbejde kunde blive antagelig for ham, selv om de ikke fuldførte det Tempel, som han monne befale dem at opreise. Han sagde:

„Sandelig, sandelig siger jeg Eder, at naar jeg giver Befaling til nogen af Menneskenes Børn om at udføre en Gjerning til mit Navn, og disse Menneskenes Børn gaa frem med al deres Magt, og med Alt, hvad de have, for at udføre den Gjerning, og ophøre ikke med deres Flid, og deres Fjender komme over dem, og hindre dem fra at udføre den Gjerning, se, da bør det mig ikke mere at fordre den Gjerning af hine Menneskenes Børns Hænder, men annamme deres Offer. Og mine hellige Loves og Befalingers Overtrædelse og Straffen derfor vil jeg hjemsøge paa deres Hoveder, som forhindrede min Gjerning, i tredie og fjerde Led, saalænge de ikke omvende sig, men hade mig, siger den Herre, Gud. Af den Grund har jeg annammet deres Offer, som jeg befalede at bygge en Stad og et Hus til mit Navn i Jackson County i Missouri, og som bleve forhindrede deri af deres Fjender, siger Herren, Eders Gud. Og jeg vil gjengjælde Dom, Vrede, Grumhed, Graad, Angst og Tænders Gnidsel paa deres Hoveder i tredie og fjerde Led, saalænge de ikke omvende sig, men hade mig, siger Herren, Eders Gud.

Og dette siger jeg Eder, som et Exempel til Eders Trøst angaaende alle dem, som ere blevne befalede at udføre en Gjerning, og ere blevne hindrede deri ved deres Fjenders Hænder, og ved Undertrykkelse, siger Herren, Eders Gud.“

De Hellige kunde muligvis have undskyldt sig med denne Aabenbaring fra at fuldende Arbejdet paa Templet, efter at deres Fjender havde kommet over dem og med Magt nødet dem til at love, at de skulde forlade deres Hjem. Men dette

var ikke Præsident Youngs og hans Brødres Følelse. De vare fast besluttede paa at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt, for at faa Huset færdigt. Fra den Tid, de vendte tilbage til Nauvoo, efter Profeten Jos. Smiths Død, indtil de igjen bleve nødsagede til at forlade samme, havde de arbejdet uophørligt paa Templet. Det Arbejde, der var blevet udført paa hin Bygning i en femten eller sexten Maaneder efter deres Tilbagevenden, var forbavsende, naar man tager de Midler i Betragtning, hvormed man arbejdede. I dette Tidsrum blev største Delen af Murene bygget, Taget lagt paa, Taarnet oprejst og de øvre Værelser fuldendte, hvori mange af de Hellige modtoge deres Begavelser. Men ikke nok hermed, omendskjøndt de selv maatte forlade Nauvoo, bleve Instruxer givne med Hensyn til at fortsætte Arbejdet paa Huset, og alle de Midler, som kunde spares, bleve helligede til dette Øjemed.

Præsident Young og hans Brødre vare ivrige i at opfylde til Punkt og Prikke Herrens Ord til Profeten Jos. Smith og gjennem ham til Folket. Ældste Orson Hyde havde den Fornøjelse at kunne tilmelde ham pr. Brev, at om Aftenen den 30te April 1846 blev Templet privat indviet. Ældste Orson Hyde, Wilford Woodruff, John, Josef og Fineas H. Young, John M. Bernhisel, Jos. L. Heywood og adskillige Andre vare nærværende, Ældste Jos. Young fremsagde Indvielses-Bønnen. Den næste Dag, nemlig den 1ste Maj, blev det offentlig indviet af Ældste Orson Hyde; Ældsterne Wilford Woodruff, A. W. Babbit og Jos. A. Stratton vare nærværende og toge Del i Ceremonierne.

(Forts.)

Blandinger.

Venlighed er det ædleste Vaaben til at erobre med.

Den er vis, som kan taale Irettesættelse.

Et Tilskud i Kundskab giver god Rente.

Bed ikke Andre om det, som Du selv kan udføre.

Vær døv mod den Trættekjære, blind mod Spotteren og taus ligeoverfor den, som gjør ondskabsfulde Spørgsmaal.

Arbejdet paa de to Templer skrider fremdeles raskt fremad. Mange Mænd fra de forskjellige Dele af Territoriet ere kaldte til at gaa ned til St. George for frivillig at arbejde paa Templet dersteds, og Templet i Salt Lake City hæver sig nu allerede sexten Fod over Jorden. Denne smukke Bygning har endog i sin ufuldendte Tilstand et ganske imponerende Udseende. (W. E.)

En kolossal Lysekrone. Man er for Tiden ifærd med at anbringe Lysekronen i det nye Operahus i Paris. Den har en Vægt af henimod 6000 Kilos, saa at man har maattet opføre en Mængde Stilladser for at faa den ophængt og fastgjort. Den er ikke mindre end 24 Fod høj, og om dens Omfang kan man danne sig et Begreb, naar man hører, at 16 Mennesker kunne bekvemt faa Plads i den indre Ring. Hele Kronen, som er et sandt Kunstværk, og som er udført efter Tegning af

Operaens Arkitekt Garnier, er af Bronce og Krystal og har 450 Blus i Kupler, som have Form af Tulipaner.

Italienske Tilstande. I Følge „Gazetta militare Italiana" har det kongl. italienske Gendarmeri i det tredie Kvartal af dette Aar arresteret 17,953 Individer; af disse bleve de 628 arresterede som skyldige i Mord, 223 som sigtede for Attentat paa Mord, 509 for Røveri, 3,025 for at have forsætlig bibragt Andre legemlige Beskadigelser, 177 for Brandstiftelse, 477 for Oprør, 41 for Undvigelse af Arrester, og 8,734 for andre Lovovertrædelser. De fleste Mord ere begaaede i Distriktet Palermo, nemlig 160, og ligeledes de fleste Røverier, nemlig 166. Det kan man kalde hyggelige Tilstande!

Jernbaneulykke i England. (Telegram til Ritz. Bur. fra London af 25de Decbr.) Igaar har der fundet en stor Ulykke Sted paa Østbanen ved Shipton. Exprestoget kom ud af Sporet, og flere Vogne styrtede ned i Kanalen. Indtil Kl. 9½ havde man fundet 30 Døde, og det er sandsynligt, at endnu flere Personer ere omkomne. Mange ere saarede.

Gasexplosion. Ved en Gasexplosion i Kulgruben ved Cronill Hill i North Staffordshire i England ere 20 Personer blevne dræbte.

Den 27de Oktober 1874 afgik ved Døden i Levan, Juab Co., M. Jakobsens Hustru Margrethe, som var født paa Bornholm den 21de Maj 1821; hun døde som et trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

— L. M. Bods Hustru Sofie døde i Salt Lake City den 10de Novbr. 1874 i en Alder af 37 Aar. — Den 26de November døde sammesteds John og Eliza Sholdebrands Søn Oliver Hugo i en Alder af 1 Aar og 2 Dage.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. Geo. A. Smith,

afholdt ved Konferencemødet i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 11te Oktober 1874.

(Fra «Deseret News».)

Da dette er Konferencens Slutningsdag, og da vi tillige administrere Sakramentet, er det naturligt, at vi overveje visse Ting, som henhøre til vort daglige Liv. Apostelen Jakob siger os, at „Tro uden Gjerninger er død", og gode Gjerninger ere visselig de bedste Tegn paa den Tro, vi ere i Besiddelse af.

Da vore Brødre snart ville sprede sig i de forskjellige Warder og Settlementer i Territoriet, og til andre Dele af Verden, ønske vi, at de skulde medbringe en sund og rigtig Opfattelse af de simple Principer om Tro og Udøvelse, som henhøre til det evige Evangelium, og at de maa udsprede de Lærdomme, de have modtaget, at Alle maa blive velsignede derved. Naar vi komme her og deltage i Brødet og Vinen til Ihukommelse om vor Frelsers Lidelse og Død, vidne vi for ham, at vi erindre ham, at vi elske hans Lov, at vi ere besluttede paa at vise Lydighed til hans Evangelium, og at vi ville gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at efterleve Principerne: Tro, Taalmodighed, Overbærenhed, Langmodighed, Sandhed og Retfærdighed. For at belyse dette nærmere og for at drage Forsamlingens Opmærksomhed direkte hen paa enkelte Lærdomspunkter, er jeg villig til at oplæse en Del af Reglerne i den forenede Orden.

Regel en siger: „Vi ville ikke tage Guds Navn forfængelig, ejheller tale letfærdigen om hans Karakter eller om hellige Ting." Det gjør mig ondt at sige, at Nogle, som bekjende sig at være Sidste Dages Hellige, ere ligegyldige med Hensyn til Iagttagelsen af denne Regel, hvilken enhver Sidste Dages Hellig og enhver Person, der har Respekt for sin egen Karakter, maa med Rette betragtes som meget vigtig og god, og tillige absolut bindende. Lader os være meget om-

hyggelige, og aldrig indlade os paa et profant Sprog eller overhovedet bruge Guddommens Navn, undtagen paa en Maade, saa det tilkommer hans høje og hellige Stilling, stedse erindrende vor Afhængighed af ham for ethvert af vore Aandedrag. Lader os tillige indskjærpe vore Børn en Ærbødighed for hint rene, kydske og beskedne Sprog, som er passende for den Allerhøjestes Hellige at føre.

Regel to: „Vi ville bede i vore Familier Morgen og Aften, og tillige bede til ham i Løndom." Nu, Brødre og Søstre, erindrer dette. Hvis der er Nogen af Eder, som har været ligegyldig og forsømmelig med denne Gjenstand, da erindrer, hvor ofte Gud har hørt vore Bønner og hvor afhængige vi ere af ham for enhver Velsignelse, vi nyde og ere i Besiddelse af, samt for den Beskyttelse, som har været udstrakt til os. Medens næsten hele Verden har været rede til at udslette de Sidste Dages Hellige af Jorden, har Herren besvaret vore Bønner og beskyttet os. Lader os ikke forglemme at paakalde ham Morgen og Aften, at vore Familier kunne lære fra deres Barndom af at iagttage denne store og vigtige Pligt. Og før vi lægge os til Hvile eller staa op om Morgenen, skulle vi opløfte vore Hjerter i lønlig Bøn til den Allerhøjeste, bedende om hans Beskyttelse og Velsignelse i alle Ting, at vi med forenet Tro kunne være istand til at udføre de store og ansvarsfulde Pligter, som paahvile os. Og lader os i vore Bønner erindre vore Biskopper, Lærere og Autoriteterne i vor Kirke — Kirkens Præsident, hans Raadgivere og alle dem, som virke i det hellige Præstedømme, at den Almægtiges Aand maa hvile over dem saavel som over os, saa at vi med ét Hjerte og ét Sind kunne have en fuld Kundskab om Guds Ting; fremdeles at vi, ved at iagttage disse Pligter med Hensyn til Bønnen og bevare os i Renhed for Herren, kunne have nok af den Hellig-Aand i vore Hjerter til at vide for os selv, om de Lærdomme, Raad og Instruxer, som vi erholde fra Tid til anden, ere sande, gode og gavnlige for os, og at naar falske Aander komme frem og lede Folk paa Afveje, at vi saa kunne skjelne mellem de sande og falske Aander, opdage dem, som ere Løgnere og stille dem blot, om det gjøres nødvendigt.

Den tredie Regel er: „Vi ville iagttage og holde Visdomsordet, overensstemmende med Aanden og Meningen deraf." Erindrer dette, Brødre og Søstre. Jeg hører undertiden, at der findes Brødre, som ere tilbøjelige til at nyde berusende Drikke, og jeg har set Nogle af dem, endog unge Mænd været hengivne til Brugen af Tobak, en Vane, som er meget skadelig og ødelæggende for Helbreden, og er tillige en Krænkelse af Visdomsordet. Der gives ogsaa andre Krænkelser af denne Regel iblandt os, som skulde ophøre, thi der er blevet os sagt i Visdomsordet, at om vi ville efterleve det af vort ganske Hjerte, holdende Guds Befalinger, skulle vi have Tro, Helbred og Styrke, Marv i vore Ben, Visdom og store Skatte af Kundskab; Ødelæggeren vil da gaa forbi og ikke ødelægge os. Brødre, hvor almindelig er det ikke hos os, at naar Personer ere syge og plagede, eller naar vore Børn ere syge, at sige til Ældsterne: „Brødre, kommer og lægger Eders Hænder paa dem," og i Tusinder af Tilfælde blive de helbredede. Maaske vi tabe noget af vor Tro. Vi læse i Skrifterne, at Kong Asa, hvem Gud havde helbredet og velsignet, tabte Tilliden til Herren, da han igjen blev syg, søgte derfor Læger og døde. Medens vi anbefale og bifalde Brugen af ethvert optænkeligt Middel, som staar til vor Raadighed, for at bevare vore egne og vore

Børns Liv, ere vi fremfor Alt afhængige af Tro paa det hellige Evangelium, Administrationen af dets Ordinancer og Opfyldelsen af Guds Forjættelser. Og forsaavidt som vi tagttage Visdomsordet og holde Guds Bud, have vi Tro, og vi have Guds Forjættelser, paa hvilke vi kunne stole, og ved hvilke Tusinder og atter Tusinder blive befriede for de Sygdomme, de ere besværede af.

„Vi ville behandle vore Familier med Venlighed og Hengivenhed, og sætte dem et Exempel, værdig Efterfølgelse. I vore Familier saavelsom i vor Omgang med alle Mennesker ville vi afholde os fra at være trættekjære og kivagtige. Vi ville ophøre at tale Ondt om hverandre og vise en kjærlig og barmhjertig Aand mod Alle. Vi betragte det som vor første Pligt at afholde os fra at handle egenkjærligen eller af begjærlige Bevæggrunde, men ville søge hverandres Interesse og hele Menneskeslægtens Frelse." Dette er Regel fire, og idet jeg henleder Eders Opmærksomhed herpaa, ønsker jeg, det skulde blive erindret, at det har Hensyn til saavel vore Forretnings-Affærer som vort daglige Liv i det Hele. Jeg har bemærket i Løbet af mange Aar, medens jeg har været ude at rejse og prædike og været iblandt Hundreder af Familier, at nogle Mennesker vare behagelige og forekommende, medens andre vare mørke, fortrædelige, ildesindede og frastødende i deres Væsen. Dette er Altsammen urigtigt. Vi skulde dyrke Venlighed, Overbærenhed og Taalmodighed i vore Familier og en Aand, som vil drage dem til os; ligeledes skulde vi sætte et saadant Exempel for vore Børn i alle Ting, at vi kunne være som skinnende Lys for dem, saa de efterhaanden som de voxe op, efterlignende vort Exempel, kunne blive Piller i Samfundet, berømmelige Planter og Prydelser i Guds Rige, og ikke blive ledede af begjærlige, uredelige, afgudiske eller overhovedet slette Bevæggrunde. Overvejer alle disse Ting, og erindrer dette som en af Reglerne i den forenede Orden, hvilken det er af særdeles Vigtighed for os at iagttage.

Regel fem lærer: „Vi ville iagttage personlig Renlighed, bevare os selv i al Kydskhed, afstaa fra Horeri og Vellyst, og afholde os fra at føre et raat og uanstændigt Sprog eller vise en daarlig Opførsel." Med Hensyn til denne Regel bedrøver det mig at sige, at Indflydelsen af den saakaldte Civilisation og Kristenhed i vor Midte har vist sine skadelige Virkninger paa nogle Dele af vort Samfund, og at den strenge og gjennemgaaende Lydighed til Kydskheds-Principet, for hvilket de Sidste Dages Hellige have været mærkelige siden Kirkens Oprettelse og Indsamlingen af Folket, — synes i nogle Tilfælde at være borte. Vi tilsige alle saadanne Personer at omvende og ydmyge sig for Herren, og vi formane alle Sidste Dages Hellige til stedse at indtage en saadan Stilling for Gud, at enhver Handling i deres Liv kan blive bifaldt af ham. Lader os aldrig sige eller gjøre Noget, som vi vilde skamme os ved lige overfor vor Fader, Moder, Sødskende eller himmelske Fader. Dette er et Prrncip, som vi skulde dyrke, underholde og forblive ved i alle Ting. Og hvorsomhelst Nogen har været taabelig nok til at falde eller ladet sig lede paa Afveje af Andre, lad ham saa omvende og ydmyge sig for Herren, og lad en Enighedens, Samdrægtighedens, Fredens, Renhedens og Barmhjertighedens Aand tage Ophold i ethvert Hjerte; thi om vi nogensinde skulle erholde Ophøjelse og Herlighed, om vi nogensinde skulle blive værdige til at modtage Throner, Herredømmer, Fyrstendømmer, Magt og evigt Liv, hvilket Altsammen henhører til Ophøjelsen i Guds

Rige, maa det ske ved at vise lige saamegen Kydskhed og Trofasthed som Joseph, der blev solgt til Ægypten.

Den sjette Regel er: „Vi ville helligholde Sabbatsdagen." Det er beklageligt at maatte sige, at jeg har bemærket en hel Del Tilfælde af Mangel paa Jagttagelse af denne Regel; jeg ønsker derfor, at Ældsterne og Lærerne i alle Grene og Settlementer skulle prædike og udøve Helligholdelse af Sabbaten. Brødre, arbejder sex Dage, hviler paa den syvende og helligholder Sabbaten overensstemmende med Aabenbaringen; formaner de Hellige, hvorsomhelst de befinde sig, at udøve dette Princip. Jeg erindrer engang, jeg havde Hast med at komme til Salt Lake City. Fillmore var dengang det eneste Settlement mellem mit Sted i Parowan, Iron Co., og Settlementerne i Utah County. Søndagen var meget smuk, vi havde holdt Forsamling, og da vi havde været længe borte fra Brødrene i Salt Lake City, vilde vi gjerne skynde paa. Jeg troede ganske bestemt, at vi Søndag Aften kunde rejse en tyve Mil, hvorfor vi ogsaa toge afsted. Jeg havde dog en Smule Samvittighedsnag, idet jeg sagde til mig selv: „Dette er ikke ganske rigtig, og jeg er bange for, vi ville ikke komme saa godt frem, som hvis vi havde ventet til Mandag Morgen." Vi kjørte alligevel omtr. tyve eller to og tyve eng. Mil hin Aften. Jeg bad Brødrene at binde Hestene, men nogle af dem kom løs og vendte lige tilbage, hvorfor Brødrene den næste Morgen maatte gaa hele den lange Vej tilbage efter dem. Dette var, hvad vi erholdt ved at bryde Sabbaten; men det endte ikke hermed. Den næste Dag gik en Vogn istykker for os, og vi kom tillige ud i en Storm, hvilket Altsammen havde til Følge, at vi vare sex Dage om at naa Fillmore, og det tog os omtrent tolv Dage at komme til denne Stad. Nu, jeg tror ikke, vi ialmindelighed ville vinde noget ved at arbejde paa Sabbaten, og jeg raader og formaner Enhver, som bekjender sig at høre til den forenede Orden eller siger sig at være en Sidste Dages Hellig, at helligholde Sabbaten; helliger den til Gudsdyrkelse, til Læsning af gode Bøger, til at modtage Lærdom, til at besøge Forsamlingerne, og lader under alle Omstændigheder ikke den Tanke indsnige sig hos Eder, at I kunne gjøre, hvad I behage paa Sabbaten. Vi maa engang møde vor Fader i Himlen, og den Dag er ikke meget langt borte for Mange af os. Jeg er her i denne Konference forsamlet med en hel Del, som i Sommer for fyrretyve Aar siden marscherede frem med Zions Lejr omtrent et tusinde Mil. Det synes ikke længe, men vi rykke stadig vort Maal nærmere, og vi skulde ikke lade vor Egenkjærlighed, vort Ønske efter Vinding eller vor Tilbøjelighed til Fornøjelser saaledes fordærve vor Vej, at, naar vi komme i vor Faders Nærværelse i Himlen, vi saa skulle komme til den ubehagelige Erindring, at vi, istedetfor at helligholde Sabbaten overensstemmende med Befalingen, paa en saadan Dag gik til Gjæstebud eller paa Jagt, gik ud for at se efter Kvæget, hente Ved eller slentrede omkring og paa denne Maade brøde Sabbaten Tid efter anden; thi om vor Samvittighed bebrejdede os, var Gud større end vor Samvittighed, og han vilde sikkerligen fordømme os.

Regel syv: „Det, som ikke er betroet vor Varetægt, ville vi ikke tilvende os for vort eget Brug." Det er en meget ærlig Maade at komme overens eller love paa, at vi ikke ville stjæle eller tage det, som ikke hører os til. Et af de ti Bud lærer: „Du skal ikke stjæle," og i Lærdommens og Pagtens Bog blive vi underrettede om, at de, som stjæle, skulle

kastes ud og overleveres Landets Lov. Disse Ting skulde aldrig forglemmes af dem, som bekjende sig at være Sidste Dages Hellige. Jeg har i Løbet af mit Liv kjendt mange Mennesker, der have foregivet at være meget fromme, men som i Virkeligheden have været meget uredelige. I det Naboskab, hvor jeg blev født, gaves der Mænd, som vilde tage en god rund Pris for en Bushel Hvede og tilmed bruge falsk Maal. Paa den Maade lærte de Børnene at blive uredelige. Hvis der findes Fædre eller Lærere i Israel, der bedrive en saa nedrig Praxis, eller som tage det, der ikke tilhører dem, sætte de derved Exempler for deres Børn, hvorved en Slægt af Tyve vil voxe op. Jeg er bekjendt med et Tilfælde, som nærmere vil forklare dette. Et ungt Menneske blev udelukket af Kirken paa Grund af Tyveri. Da han kom hjem, bebrejdede hans Moder ham derfor, „men," sagde han, „Mo'r, Du har Dig selv at takke for dette. Fa'r sagde mig altid, at jeg skulde aldrig stjæle; han forbød mig at røre Noget, som ikke hørte mig til, men Du plejede at sende mig til Naboerne at stjæle Æg; Du lærte mig at stjæle, og Du er derfor hovedsagelig ansvarlig for mit Fejltrin." Dette var en temlig bitter Pille for Moderen, men den indeholder en vigtig Lektie for os, om vi ville overveje det.

„Hvad vi laane, ville vi bringe tilbage overensstemmende med vort Løfte, og hvad vi finde, ville vi ikke tilvende os for vort eget Brug, men ville søge at give det tilbage til den rette Ejer." Der er for megen Mangel paa Tillid blandt de Hellige. Naar Nogen lover, fejle de for ofte i ikke at holde deres Ord; og de, som have Forretninger med hinanden, have ikke den Tillid til hinanden, som de burde have. Der har været dem, som have kommet til mig og sagt: „Mine Brødre ere ikke saa tjenstgjørende mod mig som Fremmede ere," og jeg har da undertiden svaret dem ved at sige: „Maaske Du ikke er saa punktlig i at betale dine Brødre, som Du vilde være i at betale en Fremmed." Mange af vore Brødre ere det ikke, hvilket er meget urigtigt. Tilliden skulde næres til hinanden ved at fuldføre, hvad vi foretage os, hvad vi laane, skulde vi bringe tilbage, og hvad vi komme overens om at gjøre, skulde vi udføre. Vi skulde være omhyggelige i at gjøre vore Overenskomster saaledes, at vi kunne opfylde dem, og hvis vi paa Grund af uforudsete Omstændigheder ikke skulde kunne opfylde dem, burde vi uopholdelig gjøre disse hindrende Omstændigheder ved Sagen bekjendt for Vedkommende, og saaledes stedse være ærlig. Jeg haaber, disse Tilfælde ikke paa nogen Maade ere almindelige, dog tror jeg, det sker oftere, end det burde at være.

(Forts.)

Arbejdet — en Velsignelse.

(Fra „Juvenile Instructor".)

Fra de Dage af, da Konger og Regenter først anmassede sig Myndighed over deres Medmennesker og krænkede den patriarkalske Orden i Familie-Bestyrelsen, saaledes som den var af himmelsk Oprindelse, har der været en Tendents til at se ned paa Arbejdet som noget meget Lavt og Foragteligt, som en Ting, der

om muligt vilde være heldigst at undgaa, og endnu værre, der har været en Tilbøjelighed i Manges Hjerter til at foragte og haane den simple Arbejder.

Det har været paastaaet, at Arbejde er en Følge af Guds Forbandelse, og at de, som maa arbejde for deres daglige Brød, ere forbandede. Men er det saaledes? Da Mennesket var udødeligt, før Adam faldt, satte Gud ham i Edens Have for at dyrke og vogte den. Ingen Forbandelse var dengang udtalt over denne skjønne Jord; Alt, hvad der var derpaa, havde den store Skaber omtalt som „saare godt". Dog maatte Adam dyrke og passe Haven, thi omendskjøndt Jorden dengang ikke frembragte Ukrud, Torne eller Tidsler, krævedes der dog et Menneskes Omsorg og Ledelse for at holde den i Orden.

Da Adam først overtraadte Guds Befaling, hvorved Synd og Død blev bragt ind i Verden, sagde Gud til Adam, at han vilde forbande Jorden for hans Skyld, og at han herefter skulde æde sit Brød i sit Ansigts Sved. Dog læse vi ikke, at Gud forbandede hans Arbejde, eller gjorde det vanærende. Sandt nok, Jorden maatte frembringe Torne og Tidsler, men Arbejdet overvandt Jorden og bedækkede Stedet, hvor disse Torne og Tidsler voxede op, med Frugttræer, Blomster og Korn.

Arbejdet har, istedetfor at være en Forbandelse, været en Velsignelse for Menneskeslægten. Intet Brød er saa behageligt som det, der er vundet ved ærlig Stræben. Arbejde er Lykke; intet Hjerte er mere glad end det, som stedse er optaget med Arbejder af Kjærlighed og Pligt. Arbejde er Helbred; Ingen er mere kraftig end Arbejderen. Arbejde er Liv; uden det vilde vi ophøre, og Menneskeslægten vilde snart forsvinde af Jorden. Uden det maatte Kunster, Videnskaber og al Civilisation forgaa, i Virkeligheden maa alt menneskeligt Liv, undtagen det raaeste og vildeste Slags, tillige ophøre.

Arbejdet er evigt og guddomligt. I sex Dage skabte Herren Himlen og Jorden. Arbejdet med denne Jords Forløsning vil medtage hele Millenniet og strække sig ind i Evigheden. Verden med alle dens Skabninger er Guds Gjerning, og fremtidige Verdener ville tilkjendegive guddomlige Væseners Visdom og skabende Magt, deres Flid og Arbejde; nye Verdener ville saaledes rulle ind i Tilværelsen og nye Systemer fremkomme,

„Medens Liv, Tanke og Væsen varer
Og Udødeligheden bliver ved."

Hvad Gud har sat os til Exempel, kan ikke være lavt eller nedværdigende. Det var ham, som skabte Jorden med alle dens Undere. Kunne vi uden Skam kalde vore Medmennesker lave, raa eller foragtelige, fordi de hjælpe til at forskjønne denne selvsamme Jord, som vor himmelske Fader har dannet og skabt? Skulle de, som bygge Stæderne, pløje Jorden, eller som paa nogen anden Maade hjælpe til at gjøre denne Jord beboelig og skjøn, nyde mindre Agtelse end de, som simpelthen kun deltage i de tilvejebragte Goder uden at hjælpe til i Kampen for at erholde dem?

Det er sandt, at Arbejdet kan være simpelt og Byrden overordentlig, som falder paa Nogles Skuldre, medens Andre derimod sidde i Ro og Mag og se til. Det er Samfundets Fejl, ikke Guds oprindelige Forbandelse. Denne Uoverensstemmelse klargjør Nødvendigheden af en ny Tingenes Orden, da Alle skulle arbejde for gjensidigt Gode, og da den Efterladne ikke skal spise Arbejderens Brød, men ved vis Ledelse og retfærdig Økonomi vil Enhver blive sat til det Arbejde,

kan bedst er skikket for, hvorved de største og bedste Resultater vilde flyde af Guds Riges Oprettelse paa Jorden.

Ingen ung Mand eller ung Kvinde skulde skamme sig for at udføre et nyttigt Arbejde. Lad det blive agtet om aldrig saa simpelt, det er prisværdigt. En af de største Ting, som vi have lært ved Evangeliet, er, at vi Alle maa være Arbejdere. Lad os stræbe saaledes, at vort Arbejde ikke skal være forgjæves, men at enhver af vore Bestræbelser skal agtes for godt, og at vort Kjendskab til et eller andet Erhverv, Profession eller Kunst skal, samtidig med at det udvikler vore egne Kræfter og Talenter, tillige og i Særdeleshed være til Gavn for Guds Folk. —

Templet i Salt Lake City. — F. P. Thomas, Formand for Murerarbejdet paa Templet, sender os Følgende: „Arbejdet paa Tempel-Murene er tilendebragt for iaar; der er i Løbet af Sommeren og Høsten medgaaet omtrent 38000 Kubik Fod Sten. For at vise, med hvilken Nøjagtighed Arbejdet ledes, hvilket er til Broder T. O. Angells store Berømmelse, kan det anføres, at ikke en eneste Sten af de ovenomtalte 38000 Kubik Fod, efter at være dannet ifølge de givne Instruxer, er i mindste Maade bleven forandret efter dens Opstilling paa sin Plads i Bygningen. Tempel-Murene rage nu sexten Fod op over Grundfladen og begynde at vise et imponerende Udséende; at dømme efter Maaden, hvorpaa Arbejdet hidindtil er blevet udført, har jeg ingen Tvivl om, at naar det bliver fuldført, vil Templet blive en af de smukkeste og mest solide Bygninger paa dette Kontinent." (D. N.)

Foretræk Tab for uretfærdig Vinding, thi hint bringer kun Sorg for én Gang, dette derimod for bestandig.

Slette Mennesker ere aldrig fuldstændig lykkelige, omendskjøndt de kunne besidde Alt, hvad denne Verden kan; forskaffe og gode Mennesker ere aldrig fuldstændig ulykkelige, omend de blive berøvede Alt, hvad denne Verden kan fratage dem.

Den, som lever for sig alene, lever for en ringe Person.

Pligt er det første Skridt til Storhed — er det Ror, som styrer sikkert over Livets Bølger. Hvis vi forsømme vore Pligter, byde vi Farvel til Forjættelsens Land — til Haabets Havn; Menneskets hæderlige Beskjæftigelse er borte.

Hold godt Selskab og vær selv en af Tallet.

Før Du udbeder Dig en Tjeneste af Nogen, saa overvej først tre Ting. For det Første, kan Du undgaa det? For det Andet, kan den, som Du henvender Dig til, opfylde din Begjæring? For det Tredie, vilde Du — hvis Eders Stilling var omvendt — gjøre for din Ven, hvad Du beder ham at gjøre for Dig selv? Det vilde være vel at overveje dette, da det maaske kunde forandre din Bestemmelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Flere hellige Skrifter end Bibelen.

Da den Anskuelse synes at være saa almindelig i Verden, at den hellige Skrift er fuld, og at alle andre Skrifter ere fuldstændig overflødige, ville vi her optage Følgende om dette Emne fra „Mill. Star.“: — Apostelen Paulus skriver blandt Andet til Timotheum saaledes: „Fra din Barndom af kjender du den hellige Skrift, som kan gjøre dig vis til Salighed ved Troen paa Jesum Kristum. Den ganske Skrift er indblæst af Gud og nyttig til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed, at det Guds Menneske maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gjerning." (2det Brev, 3die Kap. 15—17 V.) I Johannis Evang. 5te Kap. 39te V. siges der: „I randsage Skrifterne, thi I mene, at I have et evigt Liv i dem, og de samme ere de, som vidne om mig." Atter (Aab. 22de Kap. 18—19.): „Thi jeg vidner for hver, som hører denne Bogs Profeties Ord: Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog. Og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Profeties Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Del af Livsens Bog og af den hellige Stad og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog."

Meningen med disse Skriftsteder har saa ofte været omtalt og saa tydelig fremsat for Verden ved Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at vi finde det fuldstændig overflødigt at hentyde dertil nu, men til vor Forbauselse finde vi, at den Mening fremdeles er den herskende blandt de „Bibeltroende" overalt i Kristenheden, at den hellige Bibel indeholder alle de hellige Skrifter, som Gud har givet Menneskene, og som ere nødvendige for Menneskeslægtens Frelse; fremdeles at „Skriftens Kanon er fuld", og at Aabenbaring ikke mer behøves eller nogensinde mer vil blive given. Denne Mening eller Tro synes at være grundet paa de ovenfor anførte Skriftsteder, hvilket imidlertid er saa absurd, at vi ville forbigaa denne Del af Gjenstanden med kun et Par Bemærkninger, da disse Skriftsteder i Grunden forklare sig selv. — —

Hvorfor var Skrifterne, som Timotheus havde læst fra sin Barndom af, istand til at gjøre ham vis til Salighed? Fordi de vare givne ved Inspiration af Gud og vare nyttige til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed eller med andre Ord, de vare som Vejvisere for den Rejsende til at komme i Besiddelse af den levende Tro og Kundskab, som udgaa direkte fra Gud til Mennesket, og som Timotheus besad, hvilket gjorde ham til et „Guds Menneske", at han kunde blive „fuldkommen, dygtiggjort til al god Gjerning formedelst Tro paa Jesum Kristum." Men uagtet Jøderne havde Skrifterne, i hvilke de „mente at have evigt Liv", og uden Tvivl kjendte dem ligesaa godt som Timotheus, kjendte de dog ikke Kristus og hans Evangelium, da han kom til dem, men forkastede ham og sloge

ham ihjel. Ordet var ikke blandet med Tro paa dem, derfor var det dem heller ikke til „Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse eller Optugtelse i Retfærdighed", men de vare, som Jesus selv siger, „værdig Helvedes Dom", omendskjøndt de havde alle Skrifterne i deres Besiddelse, hvilke dengang vare mange, og som uden Tvivl tilsammen udgjorde meget mere end vor nuværende Bibel. Jødernes Tro dengang var ligesom de „Kristnes" nu grundet paa Skrifterne og ikke paa den Klippe, hvorfra Frelse og evigt Liv udgaar.

Den øjensynlige Mening af det nys anførte Sted af Johannis Aabenbaring, er den Bog han dengang havde skrevet. „Denne Profeties Bog," som han der siger og ikke Bibelen, som Nutidens Theologer sige. Hvis vi skulde antage denne Udlæggelse, vilde Apostelen staa fordømt ved sine egne Ord, da han skrev sin Beretning om Evangeliet i Lille-Asien, omtrent et Aar efter at Aabenbaringen var given paa Øen Patmos.

Men lader os nærmere betragte denne Gjenstand. Gud skabte Verden og alle Ting deri, og „han haver gjort, at al Menneskens Slægt af et Blod bor paa den ganske Jordens Kreds, og haver bestemt dem forud beskikkede Tider og visse Grændser for deres Bolig." (Ap. Gj. 17, 26—28.) Det er derfor klart, at hvorsomhelst der findes en Nation af Mennesker paa Jorden, ere de der formedelst Guds Villie, de ere af samme Oprindelse og ere af samme Blod som den øvrige Del af Menneskeslægten, og da Gud ikke anser Personer, men dømmer alle Mennesker overensstemmende med deres Gjerninger — en retfærdig Dom —, vilde den ene Nation have ligesaa megen Krav paa deres Faders og Skabers Velvillie og Omhu som den anden — paa den anden Side vilde Gud i sin Retfærdighed handle ligeligen med Alle, men har dette været Tilfældet? Hvis vi anerkjende den „kristne" Verdens religiøse Tro, at Bibelen indeholder alle de nødvendige Aabenbaringer fra Gud til Mennesket, maa vi svare nej! thi det var ikke indtil for sammenligneslesvis faa Aar siden, at den vestlige Halvkugle med dens Millioner af Indbyggere, som for mange Tider havde levet i Mørke uden Gud eller hans Evangelium (overensstemmende med de „kristne" Trosbekjendelser), — bleve bekjendte med de Nationer, som vare i Besiddelse af Bibelen. Eftersom vi læse (Gen. 11, 8), at strax efter Syndfloden, ved Forvirringen af Sproget, „adspredte Herren Folket over al Jordens Kreds", maa vi med Rimelighed antage, at ogsaa det vestlige Kontinent har optaget en Del af dette adspredte Folk i sit Skjød, som med deres Efterkommere i omtrent tre tusinde Aar vare, overensstemmende med de populære Anskuelser, overladte til at hendø uden den mindste Kundskab om Gud. Dette vilde i sig selv være nok til at faa Ens Blod til at stivne ved Tanken om en saadan Uretfærdighed, men naar vi hertil føje de „ti tabte Stammer" af Israel, hvilke Gud bortførte til Nordenland, hvor de tilligemed deres Millioner af Efterkommere have været skjulte for den øvrige Verdens Kundskab lige indtil denne Dag, er Uretfærdigheden tifold større, og Sjælen fyldes med Skræk over den frygtelige Tanke. Men hvem vover at beskylde Ophavet til alt Godt, Skaberen af Mennesket, hans Børns Fader — for en saadan Uretfærdighed og Grusomhed? Lad Brøden falde, hvor den hører hen, den hører ikke til de Sidste Dages Hellige. Vi have lært Sandheden, og vi have atter og atter erklæret det for Verden. Dog vilde de ikke tro det.

Lader os nu se, hvor tydeligt Lyset har været sat til at skinne midt i Mørket,

nagtet Mørket begriber det ikke. Vi læse i Johannis Evangelium 10de Kap., 16de V.: „Og jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig og at føre did, og de skulle høre min Røst, og der skal blive én Hjord, én Hyrde." Vi ville nu vende os til en anden Bog, som ligeledes indeholder Fylden af Evangeliet, og atter anføre Jesu Kristi Ord, som de bleve udtalte i Amerika efter hans Opstandelse og Himmelfart. „Og se, dette er Eders Ejendoms Land, og Faderen har givet Eder det. Og aldrig har Faderen befalet mig at kundgjøre det for Eders Brødre i Jerusalem . . . Dette befalede Faderen mig, at jeg skulde kundgjøre dem: at jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti"; men paa Grund af Vantro forstode de ikke hans Ord, „derfor," vedblev han, „befalede Faderen mig, ikke at sige Mere om dette til dem." Og er dette Alt? Nej, thi Jesus vedbliver: „Og sandelig, sandelig siger jeg Eder, at jeg haver andre Faar, som ere ikke af dette Land, ej heller af Jerusalems Land, ej heller i nogen Del af det Land rundt omkring . . . Men jeg har faaet Befaling af Faderen, at jeg skal gaa til dem, og de skulle høre min Røst og blive regnede blandt mine Faar, at der maa blive én Hjord og én Hyrde." (Mormons Bog Side 470 og 471) Jesus erklærer ligeledes, at Indvaanerne i Amerika dengang vare de „andre Faar", om hvilke han talte til Jøderne.

Vi ere imidlertid tilbøjelige til at tro, at de „andre Faar", som han henviser til i Mormons Bog, ere de tabte Stammer, for hvis Aasyn ved deres Tilbagevenden Bjergene ville falde ned, og naar Gud skal komme frem for at samle sit Folk fra de yderste Dele af Jorden, hvorsomhelst de end ere blevne adspredte.

Saaledes se vi, at Gud er retfærdig og upartisk i sin Handlemaade med alle sine Børn. Af Mormons Bog lære vi, at de Folk, som beboede det store vestlige Kontinent lige fra Syndflodens Tid til Kristi Komme, havde i deres Midte Profeter og inspirerede Mænd til at lære dem Herrens Ord og lede dem paa hans Veje ligesom og Jøderne. Og deres Optegnelser ere komne frem som Opfyldelse af Profetierne, der indeholdes i Bibelen, og de samme Profetier hentyde bestemt til Fremkomsten af andre og store Optegnelser, men som endnu ere tilbageholdte, angaaende Guds Handlemaade med sit Folk, som han har skabt til at bo paa hele Jordens Kreds.

Korrespondance.

Norge.

Kristiania den 28de Decbr. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Igaar Søndag modtog jeg dit Brev af 22de Decbr. Det var mig meget kjærkomment, og jeg takker herved for Hilsenerne fra Nr. 14. Det er mig stedse en Glæde at høre, at Du og alle Brødrene ere vel, og at Herrens Gjerning stadig gaar fremad i hele Missionen. Dog er der kun Faa, som blive døbte her i denne Tid, da vi have saa streng Vinter, og der saaledes kræves stor Tro til at lade sig døbe. Ja, Mange sige, der har ikke været en saa streng Vinter paa flere Aar.

Vi have nu overstaaet Julen og have havt en behagelig Tid. Mange Forsamlinger bleve afholdte i Løbet af Julen, som alle vare godt besøgte af saavel Fremmede som Hellige. Der er Mange, som ønske at samles med vore Søskende. Ligeledes have vi havt Forsamlinger ude paa Landet i denne Tid, og jeg har udsendt nogle Brødre til at missionere blandt Folket paa saadanne Steder, hvor Ingen har været for en lang Tid. Vi havde en udmærket Koncert Julebags Aften. Salen var ganske fuld af Tilhørere, og efter Sangen talte jeg omtrent en halv Time, under hvilken der herskede den største Opmærksomhed.

Jeg kan sige, at de Helliges Følelser ere gode, og Alt gaar vel. De Fleste gjøre Alt, hvad de formaa for at opfylde deres Pligter. Jeg synes, de Hellige have gjort megen Fremgang i det sidste Aar; naar vi gjennemse Regnskaberne, kunne vi se, at deres Gjerninger vise, at de have Tro og forstaa Nødvendigheden af at adlyde Guds Love. Det bringer megen Glæde at se den Flid, som de Hellige lægge for Dagen i at spare Penge til deres Rejse. I dette have de gjort megen Fremgang, og Alle, som have taget dette ædle Skridt til deres Udfrielse af Babylon, føle sig lykkelige og vel tilfredse over at adlyde det Raad, som i denne Henséende er dem givet.

Vel, Br. Larsen, jeg føler taknemlig til den almægtige Gud, at han saa rigelig har velsignet vore Bestræbelser baade timelig og aandelig. Det er et Bevis paa, at Herren er tilfreds med os. Det var mig en stor Glæde at læse dit Brev, og deraf forstaa dine gode Følelser for mig og alle Brødrene, ligeledes glædede det mig at høre, at Alt er saa vel i Missionen, og at vore Brødre ere gode og trofaste Mænd, som gjøre Alt for at fremme Guds Rige. Det bringer Dig og os Alle megen Glæde, og at forstaa Præsident Smiths gode Følelse og Tilfredshed med den skandinaviske Mission er saare glædeligt. —

Alting er vel i Zion. Jeg synes, det var udmærket, da jeg læste, at Cannon er gaaen til Kongressen, jeg følte taknemlig til Gud i Himlen derfor og over, at Præs. Young er vel. Nyhederne fra Hjemmet ere i det Hele taget opmuntrende. Arbejdet paa Templerne saavel som Anlæggelsen af Jernbanen til Sanpete gaar hurtig fremad.

Hvad „Stjernen" angaar, maa jeg jeg sige, den er meget interessant, det er den Følelse, de Hellige have, og jeg finder, at det er en Pligt, som paahviler de Hellige, at læse den, da de derved ville føle sig velsignede.

Lev nu vel og modtag en kjærlig Hilsen fra de Hellige her. Med Hilsen og Ønske om et glædeligt Nytaar for Dig og Alle i Nr. 14 forbliver jeg din Broder og Ven

L. S. Andersen.

Opbyggelsen af Templer.

(Af M. G. H. i „Womans Exponent.")

Hvis jeg kunde sige Noget til mine Søstre i Henséende til at formane dem til at leve mere nær til Herren, vilde jeg med Glæde gjøre saa. Thi jeg føler, at Tiden er langt fremskreden, at store Begivenheder finde Sted, og at større Ting ville ske, inden Mange blive dem var eller ere beredte paa dem. Jeg overværede for

nylig en Forsamling, ved hvilken Præs. Brigham Young jun. talte om Tiderne, og i mit Hjerte glædede jeg mig over at høre Sandhedens Ord udtalte af en Guds Apostels Læber. Og jeg takker min himmelske Fader for Evangeliets Lys, som jeg har erholdt.

O! mine Søstre, det er nødvendigt for os at blive mere og mere forenede i vore Bestræbelser for at hjælpe Ældsterne i at opbygge Guds Rige. Hvad antage vi, de Ord, som ere blevne udtalte af de hellige Profeters Mund, angaaende Oprettelsen af Guds Rige paa Jorden, kunne mene, uden at hans Hellige maa opbygge det i hans Navn, ved hans Myndighed og ved hans Hjælp og Velsignelse?

Skrifterne sige os, at „Herren vil pludselig komme til sit Tempel." Kunne vi tænke os, at han vil komme, før Templet er beredt for ham? Eller kan Nogen af os have Haab om at blive opfordret til at træde ind i Templet og høre Livets og Saliggjørelsens Ord udtalte af Verdens Frelser og Forløser, se hans Aasyn og vidne om hans Herlighed, hvis vi ikke ere behjælpelige med at gjøre det færdigt for hans Modtagelse? Vi forstaa, at den Religion, vi have annammet, er en praktisk Religion, at vi maa arbejde saavel som vaage og bede. Hvis Nogen af os muligvis ikke kunne tilvejebringe det forlangte Beløb af halvtredsindstyve Cents pr. Maaned til Templers Opførelse, er det imidlertid mulig for de fleste af os at gjøre noget Andet, som i mange Tilfælde vil være ligesaa godt. Folkene, som arbejde paa Templerne, skulle klædes og fødes. Mange af os, som bo paa Landet, have i disse „knappe Tider" neppe udgivet en Dollar i Penge, hvorfor vi kunne spare nogle Pund Smør, et Par Dusin Æg, strikke et Par gode, varme Sokker eller paa anden lignende Maade indgive vore personlige Ofre. I nogle Tilfælde kan en Søster maaske have lidt Strømpegarn, som hun da kunde anvende i hint Øjemed, hvis hun havde en lille Tid tilovers fra Omsorgen for sin unge, hjælpeløse Familie; medens hendes Nabo muligvis vilde benytte Tiden til at strikke Strømperne, hvis hun kun havde eller kunde faa Garn. Lader os være forekommende, søsterlige, møde og tale ofte med hinanden, lære hinandens Stilling at kjende, og lad under de nævnte Omstændigheder den Ene yde Materialet, den Anden Arbejdet. Alter i dette Stykke ville vi finde Samarbejde behageligt og velgjørende. Men da det vilde være at foretrække at faa Pengene indbetalte som Tempelafgift, tror jeg, at i de fleste Tilfælde vilde vi ved en Smule Anstrengelse fra vor Side være istand til at indrette det saaledes, at vi kunne erholde kontante Penge for Artikler af nævnte Slags.

Det er nødvendigt, at vi anstrenge os, hvis vi ellers ønske at lade os benytte i Herrens Tjeneste. Han kan slet ikke lide eller begunstige dovne Tjenere, ligesaa lidt som Forretnings-Mænd eller Forretnings-Kvinder kunne. Hans Arbejde maa gjøres, og han vil benytte dem, som ville gjøre det. Ikke de, som bede om, at Riget maa blive opbygget, men som tro, at det er muligt for dem praktisk at fremme dets Interesser, da Herren i sin store Visdom og Naade har skjænket dem Evner og Kræfter til, at de ikke alene kunne fremme hans Sag, men ogsaa vinde Kroner af udødelig Herlighed for dem selv. Det synes for mig, at det staar i enhver Kvindes Magt i dette Territorium, som føler en dyb Interesse for Zions Gjerning, og som er istand til at sy, strikke, spinde eller gjøre noget andet Slags Arbejde, — at gjøre Noget for Opførelsen af Templer og saaledes erhverve sig en Ret til de Velsignelser og Privilegier, som dér ville blive at erholde.

Endvidere, hvis vore Ønsker om at gjøre noget Godt ere særdeles fremherskende, have vi kun at bede til Herren i Tro og med Alvor om Visdom og Forstand til at udføre det Gode, som vi agte at gjøre, og saa tage fat at arbejde, først med vore Hoveder for at udfinde den passende Maade — siden vore Hjerter allerede have taget Del i — dernæst med vore Hænder for at gjøre, hvadsomhelst der maa kræves.

Ved disse simple Midler kan enhver Kvinde, som er i Besiddelse af en Smule Udholdenhed og uden at besvære sin Mand dermed, ligeledes abonnere paa „Womans Exponent“ og tillige finde Tid til at læse den Hun skulde ligeledes betale for „the Juvenile Instructor“ til Gavn og Bedste for sine Børn, indtil at disse vare istand til at erhverve sig Subskriptions-Pengene selv.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“.)

(Fortsat).

Efterretningen om Indvielsen af Templet modtoges med Jubel af Kirkens Autoriteter og af alle trofaste Hellige. De glædede sig over den Virkelighed, at de havde stræbt efter bedste Evne at bygge Herrens Hus, som han havde befalet dem, og over at vide, at deres Nidkjærhed i at udføre dette Arbejde havde fundet hans Behag, og at han havde antaget Huset. Hvad nu end Templets fremtidige Skjæbne maatte blive, havde de gjort deres Pligt, og vare, formedelst de Ugudeliges grusomme og nedrige Handling i at drive dem derfra, løste fra videre Omsorg og Ansvarlighed angaaende det. Medens Nogle af de Hellige vare tilladte at forblive, vaagede de over det, men efter at alle de Trofaste vare blevne fordrevne fra Nauvoo, opdagedes der en Dag Ild i Templet. Et eller andet slet Menneske havde sat Ild derpaa, og det brændte derfor aldeles ned. Hans Motiver for denne Handling vare meget usle, og hans Fordømmelse vil blive meget stor, dog vilde det, om det havde staaet uskadt, have været endnu smerteligere at vide, at dets Indre i saa Fald vilde være bleven besmittet ved Nærværelsen af et Folk, som havde dræbt Herrens Salvede, hans Kirkes Profet og Patriark — Joseph og Hyrum Smith, — og drevet hans Tjenere og Folk ud i Ørkenen.

Den 29de Juni gik den Færgebaad af Stabelen, som var bleven bygget paa Bredden af Missouri-Floden i den Hensigt at sætte over med, og den næste Dag tog Præs. Young og adskillige af Apostlene ned til Floden for at sætte over. Paa denne den 29de Juni 1846 indtraf en anden Begivenhed, som er værd at optegne, nemlig Eldste Ezra T. Benzon blev af Apostlene valgt til at være en Apostel istedetfor John E. Page, som var falden i Mørke og bleven udelukket af Kirken.

Præs. Young var fremdeles meget ængstelig for at faa et Kompagni til paa den Tid at gaa iforvejen og sikre de Hellige et Sted i Bjergene. Han foreslog for Lejren at organisere et saadant Kompagni, og at det kun skulde bestaa af Mænd, hvis Familie senere kunde følge

efter. Mange udtrykte deres Villighed i at gaa og forlade deres Familier. Han fortalte de Hellige, at Alt, hvad Mennesker og Helvede kunde udfinde, vilde blive udtænkt for at forhindre Lejren fra at gjøre nogen Fremgang. Han var stærkt paavirket til at tale til dem om denne Gjenstand. Han sagde, at om Kirken skulde spredes til de fire Vinde og aldrig blive samlet igjen, ønskede han, at de skulde erindre, at han havde sagt dem, hvorledes, naar og hvor de skulde indsamles, og at hvis de ikke gjorde det efter den anskrevne Maade, om de da vilde erindre og aflægge ham Vidnesbyrd paa Dommens Dag.

(Forts.)

Skibet „Kospatricks" Brand.

Times meddeler følgende Beretning, som er afgivet af en Officer, der blev reddet: „Den 17de November," hedder det, „om Aftenen lidt over Kl. 8 blev jeg vækket ved Brandallarm; der trængte Røg frem af Forlugen, Pumperne bleve satte i Bevægelse, ligesom der ogsaa blev øst Vand ind ad Lugen. Jeg løb agterud for at bringe Skibet op i Vinden og fandt der Kaptejnen ifærd med at gjøre det Samme, men det lykkedes os ikke; Skibet blev tvertimod liggende for Vinden, saa at Flammerne, der imidlertid sloge op af Forlugen, antændte de forreste Baade. Kaptejnen vilde ikke lade de andre Baade fire ned, men befalede, at der skulde fortsættes med Slukningsforsøgene. Men Passagererne sprang i de bageste Baade og overfyldte dem. Jeg tror, at ikke færre end 80 Personer, mest Fruentimmer, toge Plads i dem. De Bjælker, hvorved de hang, gave efter for Vægten; de sank ned, kæntrede, og Alle i dem druknede, da det var umuligt at komme dem tilhjælp. Ved den anden Baad blev der sat nogle Matroser med Befaling til ikke at fire den ned, før de fik Ordre dertil; men det var umuligt at hindre Passagererne fra at trænge ind i den. Formasten var imidlertid falden, og Flammerne sloge nu ogsaa ud af Baglugen; jeg hørte da Kaptejnen sige: Enhver søge nu at redde sig, som han kan. Styrmanden, Baadsmanden, den tredie Officer og jeg søgte at dreje Storbaaden om og sætte den i Søen; men Ingen hjalp os, og da der gik Ild i dens Boug, maatte vi fjerne os. Nogle skjøde Kaptejnens Baad fra Borde, men jeg saa Intet til ham. Jeg lod nu Baaden paa Bagbordsiden fire ned, og da den var halvt nede, sprang jeg ind i den. Da vi havde stødt fra Skibet, sprang første Officer i Vandet og svømmede hen til os. Vi hjalp ham og hans Kone op i Baaden. Der var nu 34 Personer i den. Stormasten faldt imidlertid og maa have dræbt mange Mennesker. En Passager fortalte mig siden, at han saa, hvorledes Kaptejnen styrtede sin Kone i Søen og selv sprang bagefter, at Lægen med Kaptejnens Søn paa Armen ligeledes sprang i Søen, og at alle Fire druknede. Vi bleve liggende i det brændende Skibs Nærhed til Dagbrækningen; vi saa nogle Folk drive om paa Bjælker og Planker, og enkelte af dem trak vi ind i Baaden. Vi mødte Styrbordsbaaden, og da der ikke var nogen Officer i den, gik jeg over i den for at overtage Kommandoen. Den

19de November om Aftenen sank Skibet. Vi lode os drive for Vind og Vove. Vi havde ingen Aarer, hverken Levnetsmidler eller Vand, hverken Mast eller Sejl; en irsk Pige gav os sit Skjørt til Sejl. Vi rettede Kurs, saa godt vi kunde beregne det, efter det gode Haabs Forbjerg og bleve sammen til den 21de om Aftenen. Da blev det stormfuldt Vejr, og jeg saa ikke mere noget til den anden Baad. I vor Baad fandtes Udvandrernes Kok og Bager, 4 Matroser og 23 Passagerer. Den 22de blev Vejret uklart, og Søen gik højt; vi lede meget af Tørst, og en Mand faldt overbord og druknede. De Folk, der drak Søvand, døde i Raseri, og vi kastede deres Lig overbord. Mandagen den 23de maatte vi stadig øse Baaden; der døde 4 Mand, og vi vare saa hungrige og tørstige, at vi drak deres Blod, og 2 spiste af Ligene. Om Tirsdagen døde 6 Mand. Om Onsdagen var det meget varmt, og flere Folk døde; vi vare endnu 8 ilive, men de 3 vare blevne vanvittige, og vi Andre vare højst ulykkelige! Om Thorsdagen sejlede et Skib forbi os, vi raabte om Hjælp, men fik intet Svar og tabte nu alt Haab. Der døde en Mand, og vi drak hans Blod. Om Fredagen var det Storm, vi kastede atter en Død overbord; vi vare nu kun 5 tilbage, 3 Matroser, 1 Passager og jeg. Passageren var vanvittig og vilde drukne sig, vi havde nu Alle drukket Søvand og laa i en bevidstløs Tilstand; jeg vaagnede ved, at den Vanvittige bed mig i Foden, og saa det Skib, der frelste os.

Blandinger.

Naar Folk forsamle sig for at dyrke Herren, skulde de forsage alle verdslige Tanker, og først da er Sindet beredt for at dyrke ham, paakalde ham i Jesu Navn og erholde hans Hellig-Aand, hvorved de kunne høre og forstaa Ting, som de ere i Evigheden og vide, hvorledes de skulde forstaa vor Guds guddomlige Forsorg. Først da vil deres Sind blive aabnet, at de kunne se Guds usynlige Ting, som han aabenbarer ved sin Aand. Atter, antag at en Familie ønsker at samles til Bøn, hvad vilde saa være mest passende og i sin Orden? At Familiens Hoved kaldte sin Hustru og sine Børn sammen, og naar han bad højt, skulde alle Tilstedeværende, som ere gamle nok til at forstaa, gjentage i Hukommelsen de Ord, som falde fra hans Læber; og hvorfor det? Paa det at Alle maa blive Et. — Brigham Young.

En Sandhed. „Her er," skriver „Deseret News" for 16de Decbr., „et Uddrag af en Aabenbaring til Profeten Jos. Smith i November 1831. „Sandelig saa siger Herren til Eder, der er intet Vaaben, som dannet er imod Eder, der skal lykkes; og hvis noget Menneske oplø fter sin Røst imod Eder, skal han vorde beskjæmmet i min egen bestemte Tid." Hvor nøjagtig og bestemt dette er blevet opfyldt i det Forbigangne i alle de Tilfælde, hvor Nogen har indladt sig paa at bekjæmpe „Mormonismen"! og dog synes Folk ikke at ville drage Fordel af de Udfald, som disse Tilfælde have faaet og stedse ville faa. At bekjæmpe „Mormonismen" er ligesom at „stampe imod Braadden"; den, som indlader sig derpaa, saarer sig selv mest. Den samme Følge er i ethvert Tilfælde kun en Tidssag og tillige hyppigen en kort Tid." Ovenstaaende er rimeligvis fremkommen i Anledning af

Guvernør Fords Død. Vi læse i en Vorstidende nogle særegne Omstændigheder ved Thomas Ford, Guvernør i Illinois, som højtidelig lovede at ville beskytte Joseph og Hyrum Smith, men som senere overlod dem til de morderiske Angreb af en Pøbelhob, der havde sværtet deres Ansigter. En Dame blev indbudt til at besøge en Methodist-Kirke i Peoria, Illinois, og idet hun bemærkede en simpel Ligkiste, der var henstillet under Prædikestolen, spurgte hun desangaaende og blev underrettet om, at den indesluttede de jordiske Levninger af Ex-Guvernør Fords Hustru, og var hensat der paa det Offentliges Bekostning. Ford var nærværende, og han saa udtæret og ynkelig ud; hans Ben syntes formelig at ville trænge ud igjennem Skindet. Ti Uger senere besøgte denne Dame atter Kirken og blev forundret over at se en lignende Kiste paa samme Sted. Den indeholdt Alt, hvad der var tilbage af Guvernør Ford, som for nogen Tid havde levet og nu var død som en Fattig. Damen, der havde set dette, omendskjøndt hun havde forladt „Mormon" Kirken, erindrede at have hørt Ældste John Taylor sige i Nauvoo, at „Guvernør Ford vilde leve, indtil Kjødet skulde hentæres af hans Ben, og han skulde dø som en Fattig."

Margreta Elizabeth Wilhelmine Lybbert døde af Vattersot den 6te December 1874 i Levan.

Afdøde var født den 20de Oktbr. 1802 i Syttel, blev døbt til Kirken i Aalborg den 8de Juli 1854 og emigrerede til Utah i 1865. Hun var en god, trofast Hellig og døde med Fred og i fuld Tro paa Sandheden. (D. N.)

Rettelse.

Ved Udfaldet af en Sætning er der i forrige „Stjerne" indløbet en meget ubehagelig Fejl, idet der paa Side 110, 1ste Spalte, 12te Linie fra oven skulde staa: „Han var den Eneste, der forblev tilbage i Nauvoo af de tolv Apostle, hvilke (nemlig Apostlene) havde bevaret Troen," osv.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. Geo. A. Smith,

afholdt ved Konferencemødet i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 11te Oktober 1874.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet.)

Den niende Regel kræver, at vi skulle saa snart som mulig opgjøre al Gjæld med hinanden og i Fremtiden undgaa at komme i Gjæld. Folkets Velstand har i de senere Aar været meget stor paa Grund af Minernes Aabning, Anlæggelsen af Jernbaner og det stedse gode Udfald af deres Høst, og som et vist og forstandigt Samfund skulde vi have taget en saadan Fremgangsmaade, at vi kunde have nydt det Gode ved alle disse Midler, uden at være nødt til at komme i Gjæld; thi uagtet vi have havt svære Udgifter som Følge af vore Fjenders Forfølgelse og Undertrykkelse, have vi dog været i en Stilling, saa vi kunde have sparet en hel Del. Men nogle af vore Brødre ere i Gjæld uagtet al denne Velstand. Denne Regel kræver, at vi betale eller opgjøre vor Gjæld saa snart som mulig, og siden undgaa at komme i Gjæld ved at leve i Forhold til vore Indtægter. Ærgjerrighed i at stræbe fremad for at blive rig, skulde ikke bevæge os til at indvikle os i Gjæld, men vi skulde med Økonomi og Klogskab leve inden Grændserne af vore Midler.

De øvrige af disse Regler vil jeg ikke oplæse, men anbefale dem til Overvejelse for alle Brødrene, da de ere af yderste Vigtighed for os. Der er dog én, som jeg endnu ønsker at omtale. Den sigter til vor Maade at leve og klæde os paa og fordrer, at vi skulle bruge en passende Økonomi og Klogskab i Bestyrelsen af alle de Ting, som ere anbetroede vor Varetægt. Jeg beklager i høj Grad den Tilbøjelighed til Extravagance, som hersker iblandt os, og ligeledes den Tilbøjelighed til at kjøbe fra Udlandet en Forskjellighed af Artikler, som ikke ere absolut nødvendige. Jeg tror i Sandhed, at det er pas-

sende og rigtigt, at vi skulle gjøre os den yderste Umage for, som en forenet Orden og et forenet Folk, at forsyne os selv med Alt, hvad vi selv kunne tilvejebringe, og ikke sende bort alle de Penge, vi kunne faa, for at indkjøbe de Ting, som vi selv kunne frembringe. Vore Fejekoste f. Ex., en stor Del af vort Klæde og Størstedelen af vore Sko kunne vi forarbejde her. Uagtet al den Spot, som man ved Brugen af træbundede Støvler og Sko har været udsat for, raader jeg indstændig Enhver, der er plaget af Hoste eller er udsat for Gigt, Forkjølelse, Asthma eller nogen Upasselighed af lignende Slags, at lægge Træsaaler under sit Fodtøj i dette Efteraar. De ville bevare Helbreden en god Del bedre end de almindelige Gummi-Galoscher, og selv om man skulde betale og ikke blive krediteret for dem, vilde det være langt bedre end at skylde en Kjøbmand derfor, eller at bære Læder, som er lig en Svamp, der trækker Fugtighed til sig, hvilket vil bevirke Hoste eller Forkjølelse. Jeg er af den Tro, at træbundede Sko, baarne om Vinteren, ville helbrede ni Tilfælde af ti for Rheumatisme og ville spare mange af vore Børns Liv ved at holde deres Fødder tørre og varme. Det paakommer mit Sind at tale om Brugen af Træsko som en medicinsk Forskrift, om I behage, saavel som ogsaa i økonomisk Hensende.

Jeg ønsker, Brødre, at I skulle se lidt til Skolerne, naar I vende tilbage til Settlementerne. Ser til, at de blive oprettede i alle Settlementer for Vinteren, saa at intet Barn maa blive afskaaret Lejlighed til at erhverve sig Kundskab i de almindelige Skolefag. Ser til, at alle de Fattige have Midler nok til at sende deres Børn i Skole, at intet Barn maa være berøvet den Rettighed at kunne besøge Skolen formedelst dets Forældres Fattigdom. Indretter Eders Skolehuse paa en hensigtsmæssig og passende Maade. Gjører Sæderne af en passende Høide og komfortable, saa at Børnene maa undgaa at blive krogryggede, rundskuldrede, eller at de paa nogen Maade skulde paadrage sig Rygsmerter som Følge af Sædernes uhensigtsmæssige Indretelse. Der er Overflod af Tømmer i Bjergene og nok af Arbejdere; lader dem gjøre gode, komfortabte Sæder for Børnene. Ser til, at Skoleværelserne ere passende opvarmede, og værer omhyggelige med Hensyn til de Mænds Karakter, som I vælge til Skolelærere. Vælger ikke en Usling, en Forfører eller Bedrager til den Stilling, thi hvis I anvende som Lærere i Eders Skoler Saadanne, som ere dovne, slette og fordærvede i deres Sæder, paatage I Eder et forfærdeligt Ansvar, thi de Indtryk, som Børnene faa, og de Lærdomme, de erholde ved at besøge Skolen, har en stor Indflydelse enten til det Gode eller Onde paa deres fremtidige Liv og Velfærd. Jeg tror, jeg har prædiket om denne Gjenstand i næsten enhver Konference, jeg har nogen Erindring om, eller rettere, siden jeg begyndte at tale i Konferencer, og jeg skal ogsaa vedblive dermed. Lader Forældrene blive paamindede med Hensyn til Opdragelsen af deres Børn, og sørge for deres Velfærd. I de tidligere Dage af Territoriet var det første Hus, som blev bygget i et Settlement, ialmindelighed et Skolehus. Denne Regel skulde fremdeles følges, og lader vore Børn erholde deres Uddannelse iblandt os selv; hvis vi ønske de skulle studere de mere vidtløftige Læresag, lader os saa sende dem ind paa vort eget Universitet herhjemme; istedetfor at sende dem udenlands for at blive uddannede, skulde I understøtte Eders eget Universitet og Eders egne Skoler.

Efter denne Konferences Slutning ville Forsamlinger ikke længere blive afholdt i denne Bygning i Vinterens Løb.

men derimod i de forskjellige Warders Forsamlingslokaler under Ledelse af de respektive Biskopper hver Søndag Eftermiddag og Aften. Formiddagstimerne vilde blive benyttede til Afholdelsen af Søndagsskoler, og jeg formaner mine Sødskende til at holde deres Børn rede, saa at de kunne blive sendte i Skole til rette Tid. Og jeg opfordrer de unge Mænd og især deleshed de unge Søstre til at besøge Søndagsskolerne; jeg ønsker at opmuntre de unge Mænd til at gaa der og danne Bibelklasser, og opfordrer Ældsterne til at være nærværende som Lærere, saa der ikke maa være nogen Mangel paa Lærere. Jeg ønsker ligeledes at udtale min Beundring for Broder Goddard og et Antal andre Skolebestyrere og Lærere, med hvem jeg er bekjendt, for den Nidkjærhed de lægge for Dagen i at udbrede blandt Ungdommen overalt i Territoriet en Kundskab om Evangeliets Principer, saaledes som de ere nedskrevne i Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog og i andre af Kirkens fortrinlige Værker. Jeg siger de unge Mænd, at hvis de vilde besøge Bibelklasserne og studere den Kathekisme, som er i Brug i vore Skoler, og gjøre sig bekjendt med den, vilde de blive saa vel belærte i Evangeliets Principer og forstaa Tydeligheden deraf, at om de skulde blive opfordrede til at gaa udenlands for at forsvare Zions Lærdomme, vilde de være fuldkommen beredte dertil. Jeg opfordrer Ældsterne til at undersøge, om disse Klasser ere oprettede i alle Settlementer.

Jeg vil atter gjentage, hvad der har været sagt med Hensyn til at understøtte vore egne literære Organer, som f. Ex. „the Juvenile Instructor", „the Womans Exponent" og „the Deseret News", som indeholder Taler af det første Præsidentskab og de Tolv; ligeledes fortjene Bladene i de forskjellige Kountyer Understøttelse. De blive ledede af Mænd, som bestræbe sig paa at udbrede Sandheden saavel som at meddele de almindelige Nyheder i Verden, og de burde blive understøttede, at deres Indflydelse kunde udstrækkes og forøges. Benytter ikke Eders Penge til at kjøbe Løgne, ejheller Eders Tid til at læse smudsig Literatur eller til at studere saadanne Ting, som i deres Natur ere beregnede paa at fordærve det menneskelige Sind og neddværdige Sjælen. En af de bedste Bøger, som I kunne læse her paa Jorden, er Bibelen. Den er den smukkeste Bog, der nogensinde er udgivet i Stor-Britannien. Studerer dens Historie og Forskrifter. Den er Grundvolden for al Verdens Videnskab og Grundlaget for alle kristne Nationers Love, og omendskjønt Menneskene i enhver Retning have udskilt sig fra den, kunne vi læse og forstaa den for os selv. Ser til, at den findes paa ethvert Bord, i ethvert Hus, paa enhver Prædikestol, og at den er enhver Familles Skolebog overalt i Territoriet.

Jeg ønsker at sige med Hensyn til Templet i St. George, at Murene ere imellem femogtyve og tredive Fod høje. Nogle af Brødrene bleve tilbage at arbejde paa det hele Sommeren, enkelte af dem uden Sko og daarlig forsynede med Klæder. Omtrent 300 Personer er bleven beretted at skulle gaa ned der i denne strenge Vinter, for at hjælpe til at fremskynde Arbejdet paa dette Tempel som Frivillige fra de forskjellige Settlementer i Territoriet. Vi haabe ved Hjælp af denne værdifulde Assistance og ved de Bidrag, som maa blive sendt dertil, at faa Taget paa til næste Foraar og meget snart en Døbefond i Bygningsgrunden, hvorved vi kunne begynde at udføre Principet Daab for de Døde og Evangeliets Ordinancer i Forbindelse med vore Fædre. Klimatet i St. George er meget passende

for dem, som ere af en svagelig Helbred, og de, som ønske at gjøre det, kunne, efterat Templet er blevet fuldført, gaa derned og tilbringe Vinteren med at udføre Ordinancerne for deres Døde.

Jeg har anmodet Brødrene under Konferencen om at gaa hen og bese Tempelgrunden i denne Stad. Det er en meget smuk Grundvold, og Bygningsplanen er storartet. Arbejdet med at tage Granitstenen udaf Bjergene, bringe den til dette Sted, tilhugge den og sætte den paa sin Plads i Bygningen, er uhyre. I saa der en hel Del tilhugne Stene, som ikke bleve brugte; jeg vil forklare, hvorfor det ikke er sket. Vi havde en hel Del Begyndere, som kunde bearbejde en utilhuggen Sten, men ikke saa mange Stenhuggere til at udføre et fuldendt Arbejde, og alle Stenene til Ydersiden maatte tilhugges af dygtige Arbejdere. Et stort Antal af dem, som I saa laa opstablede indtil trettende eller fjortende Række, vare tilhugne af Mænd, som ikke vare dygtige Arbejdere. Dette er Grunden, hvorfor saa mange ikke ere blevne lagte paa Bygningen. Vi fandt det nødvendigt under Indhøstningstiden at afskedige halvtredsindstyve Arbejdere af denne Slags, saa de kunde gaa og hjælpe til med Indhøstningen, fordi vi kunde ikke forsyne dem med Arbejde i samme Forhold, som Stenene bleve indsatte i Bygningen. Broder Trueman O. Angell har været overordentlig nidkjær i at lede dette Arbejde, han har været saa bange for at en Sten skulde blive lagt fejl, at han har været paa Murene baade tidlig og sent forat se til, at enhver Sten nøjagtig blev indsat paa sit rette Sted. Hans Iver har været af den Beskaffenhed, at jeg næsten har frygtet for, at han, til Trods for de Helliges Tro og den menneskelige Sjæls Kraft, vilde arbejde sig selv i Graven. Jeg ønsker, Brødrene skulde bede for ham, at han maatte blive opholdt i sit besværlige Arbejde.

En stor Vanskelighed med Arbejdet paa dette Tempel har været den stadige Mangel paa Penge, hvormed man kunde betale Arbejderne det Nødvendige. Vi have været vante til, under de heldige Tider i det forgangne Aar eller to, at betale dem en Fjerdedel i Kontanter og Resten i Varer; iaar have vi ikke været istand til at gjøre dette, derfor udgik en Indbydelse fra det første Præsidentskab og Bisskopperne til alle de Hellige vidt og bredt om at yde en Gave af halvtredsindstyve Cents pr. Maaned tilhjælp til Fortsættelsen af Arbejdet paa Templet; Navnene paa alle Bidragydende vilde blive indførte i „Herrens Lovs Bog“. Et større Antal har allerede vist sig villig hertil, og nogle Midler ere saaledes komne ind fra denne Kilde. Jeg opfordrer nu Brødrene, Søstrene, de Fremmede og Alle, som føle en Interesse for Templet og ønske at have deres Navne indskrevne i „Herrens Lovs Bog“, at yde dette maanedlige Bidrag, saa at Arbejdernes Hjerter kunne glædes og deres Hænder ikke blive bundne, som ere kaldte til at lede denne Forretning. Vi have været nødsagede til at laane Penge og betale Rente, forat fortsætte dette Arbejde. De Hjælpemidler, der ere indkomne, have ikke været tilstrækkelige, og den Slags, der er indkommen, har ikke været saadan, at vi have kunnet gjøre den tjenlig til Fortsættelsen af Arbejdet paa dette Tempel, saavel som paa Templet i St George saa hurtig, som vi ønskede at gjøre. Jeg beder ligeledes Brødrene at erindre Templet i deres Bønner. Lader os bede, at Gud vil give os Kraft til at oprejse og indvie det, og at han vil bevare vor Præsidents Liv, at han kan organisere Præstedømmet i hele dets Orden og Skjønhed i dette Tempel, og saaledes til det Yderste opfylde Plig-

terne ved de Nøgler, som bleve ham overleverede af Jos. Smith, angaaende de Tolv, Kirken og Fuldførelsen af dette Arbejde i de sidste Dage. Lader os opløfte vore Hjerter i Bøn til Gud, at han vil bevare sine Tjenere i Udførelsen af dette Arbejde. Og medens vi saaledes opløfte vore Hjerter i Bøn til Gud om denne Gjenstand, skulde vore Sjæle være opfyldte af Velgjørenhed og Gavmildhed til at betale vor Tiende og Offer.

Størstedelen af Emigranterne iaar ere blevne udfriede ved deres egne Midler og ved deres Slægtninges og Venners Hjælp; saaledes er et godt Antal paa denne Maade blevet indsamlet. Vi opfordre atter alle dem, som skylde det vedvarende Emigrationsfond eller hvis Slægtninge og Venner skylde det Noget, at erindre deres Forpligtelser, saa at de i de gamle Lande, som ønske det, kunne blive indsamlede hertil saa hurtig som mulig. Vi opfordre ligeledes Brødrene til at udhjælpe deres Venner af de gamle Lande, men før de anvende deres Penge i dette Øjemed, skulde de først udfinde, om de, som de ønske at udsamle, fremdeles ere forblevne Hellige, eller om de have fordærvet deres Vej for Herren. Det vilde være meget godt at komme til Kundskab herom, førinden man forstrakte dem med Penge, omendskjøndt det er en Barmhjertigheds-Gjerning at bringe Nogen fra den gamle Verden til Amerikas vidtudstrakte Sletter, hvor de kunne være istand til at erhverve sig et Hjem for sig selv.

Jeg ønsker at sige med Hensyn til Præsident Brigham Youngs Missions-Arbejde i at gaa til Europa, grundlægge og oprette et Emigrations-System, hvorved Tusinder paa Tusinder ere blevne indsamlede fra den gamle Verden og stillede i Omstændigheder, saa de have kunnet erhverve sig et eget Hjem, at han er den mest skjelne og udmærkede Velgjører for denne Menneskeslægt, ja, en større Menneskeven end nogen levende Mand, om hvem jeg har Kundskab. Vi beklage, at han ikke har kunnet tale til os under denne Konference. Vi føle os alligevel forvissede om, at havde Evangeliet, som han nu har prædiket i 43 Aar for Verdens Beboere, været ligesaa oprigtigt annammet af dem, som have hørt det, som det har været fremsat af ham og hans Brødre, vilde hele Menneskeslægten have havt en Kundskab om Evangeliet idag, og Millenniet vilde allerede have taget sin Begyndelse. Dette har dog ikke været Tilfældet, men Præs. Youngs tidligere Prædiken og hans Virksomhed i at lære og være en Fader til Folket vil blive holdt i en evigvarende Erindring. Lader os øve Tro til Herren, at han vil gjengive ham hans Sundhed, at hans Røst atter maa blive hørt iblandt os, om det end ikke er muligt for Nærværende. Vi ere taknemlige for at vide, at han er istand til at være i vor Midte, at høre vore Vidnesbyrd, se vore Ansigter og vide, at der inden i os er en Del af den Hellig-Aand, som Gud har aabenbaret til vor Frelse.

Det er ikke altid sikkert at dømme efter det ydre Udsénde. Pjalterne kunne skjule Ædelhed; Fattigdom er ofte Hjem for Storhed. Overfladen angiver ikke altid Centrets Indhold; det Smil, der saa yndig synes at omgive Læben, skjuler hyppigen den bitreste Galde.

Kun vise og gode Mænd kunne være Venner; Andre ere blot Kammerater.

Handlefrihed overensstemmende med Evangeliet.

(Fra „Juvenile Instructor".)

Vi have hørt nogle Mænd tale om Lydighed til Evangeliets Lov som en Indskrænkning af Menneskets fri Villie eller med andre Ord, at den, som viser Lydighed til Guds Bud og Befalinger, ikke er ligesaa fri som den, der ikke adlyder dem. Naar en Mand viser fuldstændig Lydighed til Herrens Villie i alle Ting, foregive Nogle at tro, at han nødvendigvis maa tabe sin Handlefrihed og strax blive et Værktøj i Andres Hænder. De, som nære denne Anskuelse, maa vurdere den menneskelige Natur meget lavt, thi de ville have os til at tro, at Menneskeslægtens naturlige Stilling er at elske og udøve Synd og Ugudelighed; heller ikke synes de at være villige til at indrømme, at en Mand kan frit og uden Tvang elske Gud og holde hans Befalinger. Men vi paastaa, at den Anskuelse, at Synderen er den eneste fri Handlende, er fuldstændig falsk, derimod er det Synderen, der er den virkelige Slave; og den, som dandser paa Djævelens Grund og holder Skridt med hans Musik, maa tjene en haard Tugtemester.

Atter ville vi spørge: Er Drukkenbolten ligesaa fri en Mand som den, der holder sig ædru? Bruger Drengen, der bander, sin Villie mere frit end den, som beder? Taber den Pige, som siger Sandhed, sin Handlefrihed, medens hun, der lyver, beholder sin? Om ikke, af hvilke Grunde kunne vi da antage, at den Lydige bruger sin Villie noget mindre frit end den, som vælger at være ulydig? Fordi en Mand eller Yngling vælger at tjene Gud og adlyde hans Lære, er han saa noget mindre fri ved at gjøre dette end hans uvise Kammerat, som foretrækker at leve uden Gud i Verden? Kan ikke en Mand ligesaa frit tjene Gud, som han kan Djævelen, og betræde Himlens Sti ligesaa frivillig, som han kan nedstige paa Vejen, der fører til Helvede? Vi tro det; hvorfor ikke?

Virkeligheden er, at Nogle, som ikke finde nogen Glæde i at gjøre Guds Villie, sammenblande Idér, naar de snakke om, at aaben og uforbeholden Lydighed til Gud tilintetgjør Menneskets Handlefrihed. De mene virkelig, at den, som holder Guds Love, ikke har nogen Frihed til at synde, men det er denne Frihed til at synde og ikke Magten, Tilladelsen og Lejligheden til at vælge mellem Ret og Uret, som er borttaget. En Mand er ligesaa meget i Besiddelse af sin Handlefrihed ved at undgaa Synd som i at begaa den, ved at gjøre Godt som ved at gjøre Ondt.

Nogle paastaa ogsaa, at det Faktum at bøje vor Villie efter en Andens er at bortødsle vor Mandighed. Vi kunne imidlertid ikke se det i det Lys. Hvis den Gud, vi tjene, var Menneskets Underordnede i Visdom og Magt, lig de døde Afguder, kunde der være noget uværdigt for vor Mandighed i at adlyde hans Befalinger. Eller vare hans Love fordærvelige, ufuldkomne, umoralske eller nedværdigende, kunde vi gjøre Oprør, omendskjøndt vi frygte, at Størstedelen af Menneskeslægten da ikke vilde gjøre det, thi Satans Befalinger, som saa stort et Antal adlyde uden Klage, ere af netop denne Beskaffenhed.

Men Herrens Love ere fuldkomne, de ere afpassede efter vor evige Natur og værdige vor guddomlige Oprindelse; de ere Fred og Frelse for os, og vi se intet Uværdigt for vor Mandighed i at vælge

at adlyde dem. Det er dem, som afslaa en saa stor Frelse, der aabenbare deres Blindhed og Daarskab, og vise hvor stor deres Uvidenhed om sand og himmelsk Visdom er.

Her vil maaske Nogen foregive, at han ikke har et Ord at sige imod, om en Mand viser Lydighed til Gud, men det er denne Lydighed til andre Mennesker, som han forkaster. Hvad menes der med dette Udtryk „andre Mennesker"? Vi svare det hellige Præstedømme — Guds Tjenere. Ligesaa godt kunde en Mand sige, han tror paa Lydighed til Kongen, men tror ikke paa Lydighed til hans Embedsmænd eller hans Repræsentanter. Hvorledes kan en Mand adlyde Gud og vise Ulydighed mod Præstedømmet, som lærer Guds Villie? Præstedømmet er Kommunikations-Midlet mellem Himlen og Jorden, og Guds Tjenere ere Jehovahs Mund paa Jorden, derfor naar vi lytte til dem, adlyde vi ham.

Men, kunde man spørge, ere de, til hvem vi vise Lydighed angaaende en Ting, Guds Mund? Thi hvis vi vide, de ere dette, da ære vi Gud, naar vi ære dem, og adlyde ham, naar vi adlyde deres Ord; eller paa den anden Side, ved at foragte dem, foragte vi ham, ved at forkaste dem, forkaste vi ham til vor egen store Fordømmelse. Jesus sagde til sine Apostle: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og hvo, som annammer mig, annammer den, som mig udsendte." Vi ville her bemærke, at om Andre ikke vide, at de, til hvem vi vise Lydighed, ere den Allerhøjeste Tjenere, er det Noget, der ikke i mindste Maade vedkommer os. Have vi erholdt denne Kundskab, er Andres Uvidenhed Intet for os, heller ikke skulle vi være ansvarlige derfor, om vi gjøre vor Pligt. Forsaavidt som en Mand har hørt Guds Røst, er en Millions Vidnesbyrd om, at de ikke have hørt den, intet Bevis for den Mand, at Gud ikke talte til ham, og naar vi have et Vidnesbyrd for os selv, givet af den Hellig-Aand, at disse Mænd ere Guds Tjenere, er dette Spørgsmaal, forsaavidt os angaar, udenfor al menneskelig Strid. Da dette er Tilfældet, gjør det Intet til Sagen med Hensyn til vor Handlefrihed, enten vi adlyde Herrens Ord, som de komme direkte fra en levende Apostels Læber, eller som vi samle dem fra Optegnelsen om hans Lærdomme, saaledes som de ere gaaede i Arv fra Slægt til Slægt, men de, som adlyde et levende Præstedømme, have den store Fordel, at de kunne erholde Herrens Ord direkte, eftersom deres Stilling og Omstændigheder maatte kræve.

Du maa blive, hvad Du vil, hvis Du kun arbejder i din Stilling med al den Kraft, som Gud har forlenet Dig. Vælg da hvilken Stilling, Du vil. Dog lad det ikke være forat vinde Rigdom, Hæder eller Anséelse blandt Menneskene, eller Noget, Gud ikke finder Behag i. Hav en eller anden stor, ædel Hensigt til Formaal, hvorover Du kan nedbede Herrens Velsignelse. Tag saa fat med al din Kraft, og Sejren vil være Dig vis.

Gjør det ikke alene til en fast Regel at være punktlig, men vær om mulig ogsaa en Smule forud.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Emigration — Indsamling.

Præsidentskabet i Liverpool offentliggjør herom Følgende i det sidst ankomne Nummer af „Mill. Star.“, som vi bede de Hellige særligen at mærke sig: „Det vil ses ved at gjennemlæse Ældste W. C. Staines' Brev, der er publiceret i det sidste Nr. af „the Star“, at han skulde forlade Salt Lake City den 11te December forat afgaa til de østlige Stater (Amerika) i Forretningsanliggender for det kommende Aars Emigration til Utah. Vi blive saaledes paamindede om, at Tiden skrider fremad, og at Emigrations-Sæsonen for 1875 hurtig nærmer sig og vil i Begivenhedernes Løb snart blive talt blandt de allerede forgangne.

For dem, som hidindtil have været sløve i deres Bestræbelser, er det nu paatide at tage fat for Alvor og begynde at spare deres Midler, lægge Planer og gjøre Foranstaltninger til deres Befrielse fra Mørke, Synd, Ugudelighed, Fattigdom, Baand og Tvang, hvilket man mer eller mindre er undergiven her i den gamle Verden, og komme over til Josephs Land med de vidtudstrakte Sletter, den friske Luft, de spejlklare Vande og lyse Skyer, hvor Guds Zion bliver opbygget i de sidste Dage, hvorfra Loven og Guds Ord skal udgaa: „levende og kraftigt, skarpere end noget tveægget Sværd“, og hvortil Nationerne ville fly, som Profeterne have sagt. Men lader vort stadige Formaal være at sætte Skulderen til Hjulet og under gunstigere Omstændigheder at tage en mere aktiv Del i at hjælpe til at fremrulle det store Værk: Menneskets Forløsning, Opfyldelsen af Loven og Profeterne, og Fuldbyrdelsen af Guds retfærdige Hensigter.

Den Forkyndelse er udgaaet fra ham, der formedelst sin Barmhjertighed har udsonet for vore Synder, at han vil samle sit Folk, ja saa Mange, som ville lytte til hans Røst og ydmyge sig, paakaldende ham i mægtig Bøn, at de ere udvalgte af Verden, at han er deres Talsmand hos Faderen, at det er hans gode Villie at give dem Riget; og hvadsomhelst de skulle bede om i Tro og ivrig Bøn til ham, skulle de ifølge hans Forjættelse erholde. De Udvalgte ville blive indsamlede, thi de ville høre hans Røst og ikke forhærde deres Hjerter imod ham. „Hvorfor den faste Beslutning er udgaaet fra Faderen, at de skulle blive indsamlede til ét Sted paa dette Land, forat berede deres Hjerter, ja forat beredes i alle Ting til den Dag, da Trængsel og Ødelæggelse skal udsendes over de Ugudelige; thi Timen er nær og Dagen snart forhaanden, da Jorden er moden.“ (L. og P. B. Side 58 og 59.)

Kirkens Ældster have gaaet frem i Lydighed til Guds Befaling, have baaret Vidnesbyrd til Folket og talt, eftersom de have været drevne af Guds Aand; men Faa have lyttet til, Massen har vendt et døvt Øre til deres betimelige Advarsel og har ikke troet deres Beretning, og det synes allerede, som om Tiden er kommen til at sanke, efterat Høsten er forbi, ikke desmindre er der skrevet, at „hvadsomhelst de

tale, naar de ere drevne af den Hellig-Aand, skal være Skriften, skal være Herrens Villie, skal være Herrens Sind, skal være Herrens Ord, skal være Herrens Røst og Guds Kraft til Saliggjørelse. Se, dette er Herrens Forjættelse til Eder, o, mine Tjenere, værer derfor ved godt Mod og frygter ikke, thi jeg, Herren, er med Eder og vil staa Eder bi; og I skulle vidne om mig, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Søn, at jeg var, at jeg er, og at jeg bliver fremdeles." (L. og P. B. Side 112.) Efter deres Vidnesbyrd kommer Vrede og Hævn over Folket; Vidnesbyrd med Jordskjælv, Torden og Lynild, Hagelstorme, Meldug og Fluer, som skulle tage fat paa Jordens Indbyggere og bevirke, at Madiker komme over dem; Storme og Uvejr, Havets Bølger stigende over sine Bredder, Skibbrud, Ild og Ødelæggelse paa Havet, Stormfloder, ødelæggende Ildsbrande, Explosioner, Jernbane-Uheld osv., Altsammen bevirkende Ruin og Død allevegne. Krige, politiske, civile og religiøse Stridigheder og Forvirring. Pestilentse, Hungersnød og Fordærv, og „Menneskenes Hærskarer skulle græde og hyle", „deres Tunger skulle klæbe sig til deres Gane, at de ikke skulle opløfte deres Røst mod mig, deres Kjød skal falde af fra deres Ben og deres Øjne falde ud af deres Hulninger, og Dyrene og Fuglene skulle fortære dem," siger Herren, thi paa Grund af Verdens Ugudelighed vil han tage Hævn over de Vantro og Oprørske, som skulle udslettes af Jorden, „og der skal blive større Tegn i Himlen oventil."

Spottere kunne søge at tage Ly bag deres virkelige eller foregivne Vantro, sigende: „Hvor er Forjættelsen om hans Komme? thi siden Fædrene gik bort, ere alle Ting vedblevne, som det var i Skabelsens Begyndelse"; men deres Skjul vil pludseligen blive borttaget, og deres Nøgenhed og Skam blive aabenbaret. De forglemme, at Gud regner ikke Tiden, som Mennesket gjør, at han er ikke sløv angaaende sine Forjættelser, som Mennesket anser for Sløvhed, at han er langmodig og taalmodig, ønskende at Alle skulde komme til Omvendelse og Ingen omkomme. „Men Herrens Dag skal komme som en Tyv om Natten"; da vil Skriget lyde: „Den er falden, den er falden, Babylon den store, og er bleven Djævlenes Bolig og et Fængsel for alle urene og afskyede Fugle." (Aab. 18de Kap. 2 V.) Hendes Indbyggeres Klageskrig vil tilkjendegive deres forfærdelige Kvaler, og Alle, som ikke adlyde Engelens Røst, raabende „gaar ud fra hende, I mit Folk", ville blive rammede af hendes Plager, thi „jeg er den Herre Zebaoth, og jeg vil ikke spare Nogen, som bliver tilbage i Babylon. Dersom I derfor tro mig, ville I arbejde, medens det hedder idag." (L. og P. B. Side 110.)

Lad Ældsterne erindre sig denne Paamindelse og „arbejde," medens det hedder idag", udspreder Evangeliets Lys blandt Menneskenes Børn, raaber højt og længe, sparer Eder ikke, at denne Menneskeslægts Blod ikke skal findes paa vore Klæder. Lader de Hellige lytte til, at deres Røst ikke skal høres blande sig med Babylons Indbyggeres Klageskrig, men syngende Zions Sange med Fryd og evig Glæde, „sigende Halleluja! Saliggjørelse, Ære, Pris og Magt være Herren vor Gud! Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han haver dømt den store Skjøge, som fordærvede Jorden med sit Horeri, og at han haver krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand." (Aab. 19 Kap. 1 V.)

Ja „fryder Eder over hende I Himle, I hellige Apostle og Profeter, thi Gud har hævnet Eder paa hende." Vi sige ikke som Løjsvenden „lad ej disse Ting ske,"

men sige i Jesu Navn, at de ville komme til at finde Sted, thi ikke en Tøddel eller Bogstav skal forgaa, uden det vil opfyldes Altsammen, hvilket er nær forhaanden, ja lige for Døren."

Korrespondance.

Amerika.

Efraim d. 27de Decbr. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Snart vil jo det indeværende Aar træde tilbage og tage Plads i „Fortiden" og det nye, indhyllet i det Mystiskes hemmelighedsfulde Gevandt, komme frem paa Handlingens Skueplads, og mange betydningsfulde Tanker paatrænge sig mit Sind, eftersom Tidens ustandselige Strøm fører os og alle Ting nærmere det store Maal for deres og vor Tilværelse. — Gjennem Evangeliets Lys have vi faaet Oplysning om lidt af dette store Tilkommende, og dette Lidet giver mig en saare stor Glæde.

Jeg ser igjennem „Stjernen", som jeg modtager af og til, at Værket under Deres Bestyrelse har god Fremgang, og det glæder mig at se de heldige Frugter af Deres og Deres Medarbejderes Virksomhed — Andre have maaske arbejdet ligesaa flittigt uden at se Frugterne, men naar Høsten er endt, tør vi forhaabentlig Alle dele Glæden. Der er maaske et endnu større Arbejde udført herhjemme i Løbet af det nu snart forløbne Aar, end paa nogen anden Del af Jorden, skjøndt Frugterne ikke figurere i statistiske Talstørrelser. Præsident Young og hans Raadgivere tilligemed de Tolv anstrænge alle deres Kræfter paa at bringe de Hellige herhjemme til den Enighed, som er saa absolut nødvendig for deres Fuldkommengjørelse, og det synes, som om Mørkets Fyrste med sine Hjælpere arbejde med tilsvarende Energi paa at stifte Uenighed og Partifølelse, og endogsaa med noget Held, at benytte sig af Nationalfølelsen hos de indsamlede Hellige for at naa sit Øjemed. — Det er med Bedrøvelse, at jeg ser nogle af vore fordums Ældste og Missionærer stille sig i Oppositionens Tjeneste og andre flokke sig omkring dem, som om noget Stort havde ladet sig tilsyne, dog gjælder dette mest om Salt Lake City, hvor Frafaldet ikke er ubetydeligt. Hvilken Forskjel viser ikke denne Stad imod, hvad den var 15 à 20 Aar tilbage! Og sammenlignet med vore endnu af den saakaldte Civilisation uberørte Settlementer, er der endnu en udmærket Anledning for den upartiske Betragter af „Mormonismens" Virkninger at se og erklære sig for denne mod hin. Med hvilken Vægt af Overbevisning vilde ikke derfor Guds Rige fremstille sig, om Enoks Orden var i Kraft, som den engang vil blive, og den sande Civilisation, som stiller Næstens Ret og Ønsker lige med vore egne, vil blive Zions Særkjende. Dette er fornemlig Maalet og Gjenstanden for Præstedømmets Arbejde i denne Tid, og skjøndt Frugten ikke er moden og Resultatet hidindtil ikke har svaret til Hensigten, er der dog umiskjendelige Tegn til, at Herrens aaben-

barede Villie dennegang skal finde Gjenklang i de Oprigtiges Hjerter og triumfere, som Sandheden altid vil. —

Med Ønsket om Herrens Velsignelse over Dem og Deres Medarbejdere, undertegner jeg mig,

Deres i den evige Pagt
C. C. A. Christensen.

Ogden City den 28de Decbr. 1874.
Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Omendskjøndt jeg ikke har nogen videre Nyheder at meddele Dem, tror jeg dog, at et Par Ord fra en Ven i det fjerne Vest muligvis kunne være Dem kjærkomne.

Vi ere nu snart ved Enden af Julen, og hos Dem er den endnu mer fremskreden. Efteraaret har været særdeles smukt; jeg kan neppe mindes at have oplevet et bedre end som netop det nu forgangne. Først i de sidste Par Dage have vi havt en temlig haard Frost med lidt Sne, og det synes at tegne sig til, at vi skulle faa mere af sidstnævnte Slags. Med Hensyn til Forretningsverdenen maa jeg sige, at det forløbne Aar ikke har været det heldigste. Produkterne holde nu en almindelig, god Pris med Undtagelse af Kjød, hvilket staar meget lavt, ja næsten ikke til at sælge. Kjøber man det pr. ¼, faar man det for 5 til 7 Cents pr. Pund, Hvede 1 Doll. pr. Bushel, Smør 40 Cents pr. Pd. og Æg 40 Cents pr. Dusin, sidstnævnte to Artikler ere, hvad man kalder godt i Prisen for Farmerne.

Hvad Politiken angaar, saa synes det at være stille for Tiden, dog tvivler jeg ikke det Ringeste paa, at „Ringen" er ligesaa ivrig beskjæftiget med at arbejde for dette Folks Undergang nu som tilforn; hvorvidt den lange Baskin vil opnaa Maalet i Henséende til at tage Br. Cannons Plads i Kongressen, er Noget, som hører den mysteriøse Fremtid til, dog frygter jeg ikke meget for, at det vil ske. Hvad der mest tiltrækker sig Folkets Opmærksomhed i denne Tid, er den Rørelse, der finder Sted blandt Indianerne, som have havt Aabenbaringer og komme nu frem i Flokkevis forat annamme Evangeliet. Jeg formoder, De gjennem Aviserne er bekjendt med de nærmere Omstændigheder ved denne Høvdings Overgang til „Mormonismen", der paastaar at have havt Aabenbaring angaaende Evangeliet, og har som Følge heraf ladet sig døbe tilligemed 100 Andre af hans Stamme. Siden ere Flere blevne døbte fra Tid til anden. Der siges, at noget Lignende er Tilfældet blandt Stammerne i Norden. Det synes, som om Tiden er kommen, da Profetierne skulle opfyldes paa den røde Mand.

Siden min Hjemkomst har jeg havt det meget travlt, hvilket De nok kan tænke Dem; naar man har været fra Hjemmet i noget over to Aar, vil man, naar man kommer hjem, finde mange Ting, som trænge til Forbedring. Tillige har jeg begyndt at bygge, men har ikke faaet mere end ét Værelse færdig endnu, alligevel har det givet mig betydelig mere Plads for min Familie.

Tiden vil nu snart komme, da, som jeg formoder, De og Frantzen maa have Lejlighed til at byde gamle Danmark Farvel, og jeg ved, at ved Tanken om samme føler De stor Glæde. Jeg haaber, at en stor Flok maa følge Dem til Zions fredelige Dale. Det skal være mig en sand Glæde at kunne møde Dem her paa Stationen, naar De kommer. — Det skulde være mig en stor Fornøjelse at modtage et Par Linier fra Frantzen og Bruun,

rigtignok skylde de mig ingen Skrivelse, men jeg haaber, de vilde være overbærende, da Pennen ligger langt borte fra mig i denne Tid, og der er andre Redskaber, som ligge nærmere ved Haanden, og som jeg nu oftere maa bruge.

Med de kjærligste Hilsener til Dem, Frantzen, Bruun, Petersen og Søster Olsen tegner jeg mig,

Deres Broder i Pagten
P. C. Carstensen.

Noget at leve for.

(Af B. B. i „Womans Exponent.")

Jeg tror at kunne være fuldkommen berettiget til at sige, at der aldrig har existeret en Tid siden Verdens Skabelse, da Mænd og Kvinder tillige vare saa tilbøjelige til at moralisere, reformere og i det Hele taget omdanne Samfundet, som netop den nærværende Tid. I Virkeligheden synes en eller anden Aand at drive Massen af Menneskeslægten hen til en Omdannelse, Omordning eller Organisation af alle Ting. De raabe Ve over dette eller hint offentlige Onde, over den herskende Overdaadighed, Synd og Ugudelighed, og Enhver synes at tro, at om hans eller hendes Theori blev sat i Anvendelse, vilde den bevirke en radikal Forandring i Menneskenes Gjøren og Laden. Der er som Følge heraf ligesaa mange Midler opfundet til at forbedre Samfundet, som der gives Lægemidler for den Syges Lindring, og de ere alle omtrent lige værdiløse og ubrugelige. De tale om at reformere, naar de Bøger, de skrive, de Prædikener, de holde, de Forelæsninger, de give, og de politiske Taler, de opvarte med, i sig selv ere beregnede paa at bringe Forstyrrelse og Forvirring i Samfundet.

De isærdeleshed, som raabe højest for Offentligheden, fremlæggende Folkets Fejl i det mest klare og utvetydige Lys, ere dem, der lægge den ulyksalige Spire til Uenighed og Forstyrrelse, og samtidig hermed opmuntre de Onde, Hadefulde og Avindssyge til at gribe til de voldsomste Forholdsregler. De Principer, de søge at fremme, ere saadanne, der allermest egne sig til at forstyrre den herskende Fred og Harmoni, og synes mere at være beregnede paa at vise sig demoraliserende end forbedrende i sine Virkninger; de fremstille det nyere Samfund som et sandt Skrækkebillede, og man skulde tro ved at høre deres Forelæsninger, eller høre dem oplæse deres Værker, at Dyd hos baade Mand og Kvinde i saavel offentlig som privat Liv var flygtet fra Jorden, og at vi stadig udartede til en særegen Dyrerace, manglende ethvert medfødt Fortrin eller Talent, gaaende tilbage til Darwinismen.

Disse Yderliggaaende sige maaske nogle nøgne Sandheder, men til hvis Bedste sker det? Og hvem, der besidder en Smule naturlig Kydskhed, gyser ikke tilbage for et saadant udelikat Sprog, en saa dristig Trods af den offentlige Mening, naar det kommer fra en Kvinde? Og hvad have de i Virkeligheden at tilbyde som Modgift mod den moralske Pestilents, der for Tiden er herskende i Samfundet?

Omendskjøndt jeg aldeles ikke samstemmer med denne Klasse af offentlige Forelæsere, tror jeg dog, der findes dem, som virkelig ere opfyldte af „Iver overensstemmende med Kundskab", og som ønske at hæve Kvinden til en højere Stilling og en sandere Sfære end den, hun

i det Forbigangne har indtaget. Ikke ved at omstøde Mændenes Indflydelse eller underminere deres individuelle Karakter eller Standpunkt i Samfundet, men hjælpe til at gjøre, hvad Mændene sikkerligen have fejlet i at se var til deres Bedste, nemlig at give Kvinderne en højere Uddannelse i Lighed med deres Brødre, hvilket de ere fuldkommen berettigede til, og som vil give dem en bedre Indsigt i deres Lands Regjerings-System; som Følge heraf skulle ogsaa de have deres Stemmeret ligesom Mændene, og som dem kunne vælge og udnævne deres Embedsmænd, forudsat disse ere tilbørlig kvalificerede dertil. Jeg siger derfor, at hvis de kunde erholde nogle af disse Rettigheder, de hidindtil have været udelukkede fra, vilde de kunne gavne Samfundet overordentlig meget. Jeg tiltræder ganske den Anskuelse, at Manden skal være den Ledende i Familien, netop af selvsamme Grund skulde han være saa meget omhyggeligere lige overfor Kvinden, skulde søge at afhjælpe hendes Mangler istedetfor at tilintetgjøre Spiren til medfødt Kvindelighed, som hendes Væsens Ophav har nedlagt hos hende, hvilket ikke alene vilde være for hendes egen individuelle Udvikling og Lykke, men vilde give hende større Værd og Anséelse i Mandens Øjne.

Det er beklageligt at vide, at Piger ere blevne lærte at uddanne sig mere specielt forat tiltrække sig det andet Kjøns Opmærksomhed, end det er overensstemmende med kvindelig Værdighed og Selvrespekt. Saasnart hun begynder at nærme sig den voxne Alder, har hendes Opdragelse og Uddannelse den besynderlige Tendents at ville vinde en eller anden ung Mand for sig, som har fundet hendes Smag, og som er villig til at befri hendes Fader, Moder eller Værge for længer at opholde hende, men vil tage hende til sig for den øvrige Del af hendes Liv. Hun stuer fremad til dette som Kroningspunktet i hendes jordiske Tilværelse, og idet hun forsømmer sin Selv-Uddannelse, Selv-Opdragelse, forglemmer sin moralske, fysiske eller aandelige Udvikling, har hun kun Tanke og Hoved for en Mand, som vil tage hende med alle hendes Fejl, (kastende et Par „personlige Yndigheder" i Vægtskaalen til Erstatning) gjøre hende til sin Hustru, sin Kammerat, sin Hjertensven, forsyne hende med Lækkerier og Luxus, og krone hende med sin sande og udelukkende jordiske Kjærlighed. At det kun lykkes at opnaa virkelig Lykke paa denne Maade, og at de Fleste fejle heri, ere vi dagligen Vidner til. Det vilde være højst nødvendigt at bringe Kvinden til at forstaa, at hun var skabt i en langt ædlere Hensigt, end at søge at vinde Mændenes Beundring, eller opnaa nogle faa Aars Glæde ved at være Lykkens Begunstling eller den Toneangivende i de højere Cirkler. Og naar Kvinden opnaar en virkelig naturlig Værd, naar hun viser sig mindre agtsom paa Mændenes Opmærksomhed, mere uafhængig, mere værdig og viser mere Ønske forat udsprede Solskin hjemme end at vinde Berømmelse ude, da kunne vi vente, at Mændene ville ære saavel som beundre og skattere dem.

Jeg stuer fremad til en Dag ikke langt borte, da Kvinden vil blive begavet med en saadan Overlegenhed i Kundskab og Forstand, da hun vil besidde saa megen Godhed, Oprigtighed og Renhed, at Mændene ville bestemme en frivillig Tribut for hendes uskatterlige Værd. Jeg tilstaar, at Sagen er vidt forskjellig nu, men stræber, mine Søstre, at leve i Renhed for Herren. Dyrker hos Eder saavel aandelige som sjælelige Gaver; beder om den Hellig-Aand, at den maa hjælpe Eder til at overkomme Fristelsen. Hvis I leve et saadant Liv, kunne I være forvissede om, at I have Eders Samvittig-

heds Bifald, hvilket er langt bedre end at have en god og trofast Mands Kjærlighed uden den. Men tror mig, Tiden vil sikkerlig komme, da vi ville blive kjendte, skatterede og elskede, ikke for vore mangfoldige, personlige Yndigheder, men for sand, virkelig, naturlig Oprigtighed og Sandhedskjærlighed.

Jeg ved, at Skik, Vane, Opdragelse og Tradition have gjort det naturligt for Kvinden at anholde om og vente Beundring af det andet Kjøn, og hvis en Kvinde afviger herfra, bliver hun set hen til med Mishag og stemplet enten som en taabelig, egensindig eller paataget Person. Dog gives der Kvinder, som, tro mod sig selv og foragtende Samfundets daarlige Skikke, tør komme og gaa alene, og som ikke ville antage denne Følelse, Indbildning, Lidenskab eller Tilbeden af den blotte personlige Fortryllelse, denne bedragerske Artikel, som lader Øjeblikkets Hengivenhed passere for sand og varig Kjærlighed. Hvis vi forstode den menneskelige Natur bedre, skulde vi ikke saa ofte blive vildledte i disse Ting, hvorved tillige saa megen Hjertesorg vilde undgaas.

Lader os som fornuftige Væsener gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, forat uddanne Kvinden og sætte hende i Besiddelse af saadanne Kundskaber paa forskjellige Omraader, som det er nødvendigt for hende i hendes fremtidige Stilling som Hustru og Moder, opdrage og undervise hende angaaende Livets og Sundhedens Love samt om hendes egen legemlige Organisation, saa der ikke maa være nogen Mangel paa Pligt formedelst Uvidenhed.

Piger, det var forat tilvejebringe en ny Tingenes Orden (en ny Omordning af Samfundet, om I ville), oprette Love og Principer til Bedste for den menneskelige Families Fremadskriden (ved Aabenbaring og Befaling), at vi Mødre have været villige til at lægge tilside vore forudfattede Meninger, vore Begreber om Børneopdragelse og deres moralske Uddannelse overensstemmende med den kristne Verden; vi have saaledes lagt Alt, hvad der var os kjært, paa vor Tros Alter, at vore Døtre maatte blive ædlere, renere og bedre end os selv; det var paa Grund af disse og lignende Goder, at vi indtraadte i den hellige Pagt. Ikke for Fornøjelse, Lykke eller Nydelse her, vi ventede ikke dette i mange Tilfælde, men for Noget langt ædlere, større og mere varigt; at vore Børn maatte blive fødte Arvinger til den hellige Pagt og Forjættelse, som var gjort Abraham formedelst det hellige Præstedømme. For dette have vi maattet taale Forfølgelse, have stræbet og lidt. For dette forlode vi vore Hjem og kom til denne øde Ørken, regnende vore Sorger og Bekymringer for Intet, fordi vi kjendte vor sande Stilling og dens fremtidige Indflydelse paa vort Afkom. Og vi maa ikke give op endnu. Vi maa ikke være bange for videre Udholdenhed, om vort Held ikke ganske har svaret til vore overdrevne, store Forventninger. Lader os undersøge os selv omhyggelig og se, om vi ikke have tilladt nogen ubehagelig Omstændighed at have Indflydelse over os; lader os se tilbage paa Livets Væv og se, om vi stedse have arbejdet med Tapperhed og Udholdenhed, og om vi ikke hist og her have tabt en Traad, maaske meget fin, neppe bemærkelig for det uvante Øje, men alligevel har det spoleret Skjønheden af det Arbejde, som vi ventede skulde blive næsten aldeles fuldkomment. Lader os fordoble vor Flid, Trofasthed og vore Bønner, at vi maa befæste os selv mod Fristelse og gjøre Krav paa de Velsignelser, vi have været forjættede som en Belønning for vore Ofre.

Unge Damer, I have al Grund til

at være stolte af Eders Mødre, dog lader ingen falsk Stolthed indvirke paa Eder i denne Sag. Eders Fødsel er hæderlig, enten Verden anerkjender det eller ikke. Frygter ikke, dette er ikke vort eget Værk, men Guds Værk, og han er overflødigen istand til at understøtte det, hvilket han ogsaa vil; vi vide, paa hvem vi tro, vort Haab er fast og urokkeligt, hvis vi forblive tro indtil Enden. Vi have havt Noget at leve for, der har opholdt os under de mest prøvende og vanskeligste Omstændigheder; vi mangle ikke Følelse, som saa Mange tro. Det er, fordi vi besidde Noget af en mere virkelig Værd end den øvrige Del af Verden, at den ikke kan forstaa os, kort sagt, fordi vi med Sandhed kunne sige, at vi have Noget at leve for.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Der var gode Grunde for hans Ængstelse med Hensyn til denne Gjenstand paa denne Tid, omendskjøndt de vare ukjendte for ham. Endog medens han saaledes henvendte sig til Lejren, stod man i Begreb med at fuldføre en Plan, som tidligere var lagt, og som vilde have den Virkning at forhindre Rejsen til Bjergene paa den Tid af et saadant Kompagni, som han havde foreslaaet. Dog ligesom utallige andre Planer, der til forskjellige Tider vare lagte for at forstyrre og skade de Hellige, saaledes blev ogsaa denne ved den Almægtiges Haand vendt til deres Bedste. Vi sigte til Befalingen fra Regjeringen om at hverve en Batallion paa femhundrede Mand, bekjendt i Historien som „Mormon-Batallionen". Den 26de Juni ankom Hr. James Allen, Kaptejn i de Forenede Staters Armé, til Mount Pisgah, hvor han havde en Sammenkomst med de ledende Mænd paa dette Sted og overrakte dem Følgende: —

„Cirkulære til Mormonerne."

„Jeg er kommen iblandt Eder efter Ordre af Hr. S. W. Kearney, Oberst i de Forenede Staters Armé og for Øjeblikket Befalingsmand over Vestens Armé, — for at besøge Mormon-Lejren og hverve fire eller fem Kompagnier af de Mormon-Mænd, som for en Tid af tolv Maaneder ere villige til at tjene deres Land i vor nuværende Krig med Mexiko. Endvidere at forene denne Styrke med Vestens Armé i Santa Fe, hvorfra den har at marchere til Kalifornien, hvor den vil blive aftakket.

„De ville erholde Lønning, Rationer og øvrige Indrømmelser saasom andre Frivillige eller regulære Soldater fra den Dag, de ville blive antagne i Tjenesten, og ville blive berettigede til de samme Bekvemligheder og Fordele som almindelige Soldater i Arméen; naar de blive afskedigede som anført i Kalifornien, ville de gratis blive givne deres Vaaben og Rustninger, med hvilke de ville blive rigelig forsynede ved Fort Leavenworth. Saaledes er der nu i dette Aar tilbudt Mormon-Folket Lejlighed til at sende en Del af deres unge og forstandige Mænd til deres Folks endelige Bestemmelsessted, hvilket hovedsagelig sker paa de Forenede Staters Bekostning, og denne Forløber-

Skare kan saaledes bane Vej og udse et Land, hvortil deres Brødre kunne komme efter.

„Enhver enkelt Frivilligs Lønning vil blive syv Dollars pr. Maaned, og Forsyningen med Klædning efter en almindelig Soldats Beklædnings Kostende.

„De af Mormonerne, som ønske at tjene deres Land efter de her anførte Betingelser, opfordres til uopholdelig at møde mig ved deres Hoved-Lejr i Council Bluffs, hvorhen jeg nu gaar forat raadslaa med deres fornemste Mænd, samt modtage og organisere den Styrke, som jeg formoder vil blive tilvejebragt.

„Jeg vil antage alle kraftige og dygtige Mænd fra atten til fem og fyrretyve Aars Alder.

„J. Allen, Kaptejn af 1ste Dragon-Regiment.

„Mormonernes Lejr ved Mount Pisgah, 130 eng. Mile Øst for Council Bluffs, den 26de Juni 1846.

„Anm. Jeg haaber at kunne fuldføre Organisationen af denne Batallion inden sex Dage efter Ankomsten til Council Bluffs eller inden ni Dage fra denne Tid." —

(Forts.)

Blandinger.

Ifølge de seneste Efterretninger fra Salt Lake City har de Forenede Staters Senat bekræftet Antagelsen af en vis S. B. Axtell til Guvernør for Utah istedetfor General Woods, der er forflyttet til Kalifornien.

Et fremmed amerikansk Blad skriver fornylig Følgende: „Forfølgelsen af Mormonerne under vor formente frie Regjering er nok til at gjøre os Alle til Mormoner. Jeg vil fægte paa deres Side indtil Døden, hvormeget jeg end hader Polygamiet. Intet uden Gridstheden hos de Spekulanter, som søge at tilrane sig Ejendomme og Magt i Utah, opmuntrer til denne usle, grusomme Forfølgelse. Hvorfor i Retfærdighedens Navn tage ikke alle dygtige Redaktører Vaaben op imod en Synd, der er saa modstridende vor Tidsalders frie Tendentser, som den at man skal straffes og forfølges for sine religiøse Anskuelser, og hvad man i denne Henséende maatte foretrække?"

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt ved Konferencemødet i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 7de Oktober 1874.

(Fra «Deseret News».)

Jeg havde ikke det Privilegium at kunne lytte til alle de Bemærkninger, der bleve gjorte af Ældste John Taylor i Formiddag, dog hvad jeg hørte, kan jeg vidne var Sandhed. Det er mig stedse en stor Glæde at se en Mand bære et kraftigt Vidnesbyrd om Jesus Kristus. Der er noget Storartet i Evangeliets Principer. Fra min Barndom af var min stadige Bøn og Haab, at jeg maatte leve længe nok paa Jorden til, at jeg kunde finde en Mand, der besad Mod og Uafhængighed nok til at tro paa den samme Lærdom og det samme Evangelium, som Jesus Kristus lærte, og jeg har levet længe nok til at se, høre og selv tage Del deri; jeg fryder mig ved dette Evangelium, thi jeg ved, det er Sandhed.

Jesu Kristi Religion eller Evangelium er en meget upopulær Ting og har været det i enhver Verdens Tidsalder. Vis mig en Mand, der nogensinde har været inspireret af Herren Israels Gud til at udføre en Gjerning for ham, og som har været populær? I kunne ikke finde en saadan Mand i hele Verdens Historie. Tag f. Ex. Noah, som var omtrent 120 Aar om at bygge Arken, og hvormange Venner havde han? Jeg tror omtrent otte ialt Lot var meget upopulær den Morgen, han forlod Sodoma og Gomorra, det Samme har Tilfældet været med alle de Patriarker og Profeter, som til forskjellige Tider have levet i Verden. Da Jesus Kristus, Guds Søn, Verdens Frelser, Jødernes store Shiloh kom til Jerusalem, gik han til sin egen Faders Hus, dog gaves der ikke et Menneske i hele Judæa og Jerusalem, der var mere foragtet end Jesus Kristus, ligefra den Dag han blev født til Verden indtil den Dag, da han blev korsfæstet paa Golgatha. Hvorfor er dette Tilfældet? Fordi

Menneskene elske hellere Mørke end Lys, og fordi deres Gjerninger ere onde. Herren den Almægtige har i disse sidste Dage lagt sin Haand paa Værket til Fuldbyrdelsen af sine Ord, der i de forgangne fem à sex tusinde Aar ere blevne udtalte ved hans Tjeneres Apostlenes og Profeternes Mund, naarsomhelst han har havt dem paa Jorden. Han har begyndt denne Gjerning, og han vil fuldføre den, thi som Broder Taylor netop har sagt, der gives ingen Magt paa Jorden, som kan tilbageholde hans Haand af den simple Grund, at Gud styrer alle Menneskers saavel Kongers, Fyrsters, Regenters som Statsmænds, Guvernørers og hele Nationers Skjæbne overalt paa den ganske Jord, og vi ere satte her i en Stilling, hvor det er nødvendigt for os at vise Tro paa Gud for at opbygge hans Rige. Læser det ellevte Kapitel af Brevet til de Ebræer, og I ville finde at, begyndende med Verdens Skabelse, er Alting bleven udført ved Tro. De gamle Patriarkers og Profeters underfulde Gjerninger bleve udførte ved Udøvelsen af dette Princip, og det var netop saaledes i denne sidste Uddeling af Tidernes Fylde, da Gud sendte Engle til Jos. Smith. Han vidste og forstod ved de Lærdomme, der vare ham givne, hvad han paa en vis Maade havde at udføre. Herren kaldte ham til at udføre en Gjerning og oprejste ham derfor i det Øjemed. Var Jos. Smith populær blandt Menneskene? Nej aldrig, han blev forfulgt indtil sin Dødsdag, ja indtil han beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod. Men Forfølgelsen mod ham og Verdens Vantro gjør ikke Guds Sandhed til Intet. Herren har opfyldt alle disse Profetier fra Begyndelsen af indtil nu; det har aldrig været tilladt saa meget som et Bogstav eller en Tøddel at gaa uopfyldt hen, og der har aldrig været givet en Aabenbaring fra gamle Fader Adams Dage indtil nærværende Tid, som har været udtalt af en inspireret Herrens Apostel eller Profet, der ikke vil gaa i bogstavelig Opfyldelse. Omendskjøndt Himmel og Jord vil forgaa, skal dog ikke disse Ting fejle at blive fuldbyrdede, og som Broder Taylor har sagt, Verden kan ikke standse Herrens Værk, hvilket er noget, de aldrig have gjort eller ville kunne gjøre.

Dette er en forskjellig Uddeling fra alle andre. Gud har taget fat forat opbygge sit Rige og Zion, og dette Rige maa opbygges, ellers vilde Guds Aabenbaringer forblive uopfyldte. Bibelen er fuld af disse Lærdomme, hvilket Altsammen maa opfyldes, og jeg bærer Vidnesbyrd om deres Sandhed. Bibelen er sand, og dens Profetier bleve udtalte af hellige Mænd i gamle Dage, eftersom de vare drevne af den Hellig-Aand. Esajæ Aabenbaringer angaaende Opbyggelsen af Guds Zion i de sidste Dage ville gaa i Opfyldelse. Guds Hus vil blive oprejst paa Bjergenes Toppe, og alle Nationer ville fly dertil. Zion maa blive oprejst og iføre sig sin smukke Dragt, hun maa beklædes med Guds Herlighed. Guds Tempel maa ligeledes blive opbygget paa Bjergene, og Evangeliet prædikes for alle Nationer under Himlen, inden Enden kommer.

Verden siger, den tror ikke disse Ting, det er sandt, vi vente imidlertid ikke og have aldrig ventet, at den skulde tro dem, men Verdens Vantro forandrer ikke Guds Værk. Vi maa leve i Tro. Da Moroni, fire hundrede Aar efter at Kristus var kommen i Kjødet, skjulte den Optegnelse i Jorden, hvorfra Mormons Bog blev oversat, gjorde han det i Tro, paa samme Maade som Noah byggede Arken. Han skuede fremad og saa den Optegnelse komme frem i de sidste Dage, hvorom Profeterne Ezekiel og Esajas

havde talet, da Josephs Træ skulde føjes til Judæ Træ, og de skulde blive til Et i Herrens Tjeneres Hænder for Verdens Øjne, da Sandhed skulde opvoxe af Jorden og Retfærdighed skue ned af Himlen. Disse Ting skulde være en Begyndelse til det store Guds Værk, forberedende Indsamlingen af de tolv Israels Stammer i de sidste Dage. Denne Optegnelse er fremkommen, ligesom alt Andet er blevet opfyldt, der er blevet gjort ved Tro og Guds Befaling.

Da Jos. Smith begyndte at modtage Aabenbaring fra Gud, var han en Dreng, en ulærd Yngling; og havde han ikke havt Tro og bleven inspireret af den Almægtige, kunde han aldrig have havt Magt eller Mod til at gaa frem og indføre Jesu Kristi Evangelium iblandt en Slægt, der var saa stærkt indhyllet i falske Lærdomme, Uvidenhed og Mørke. Men Gud bevarede, inspirerede og opholdt ham, og lod ham leve paa Jorden, indtil han havde grundlagt dette Rige som Opfyldelse af Profetierne. Han organiserede Kirken og modtog det hellige Præstedømme under Hænders Paalæggelse af Engle, som Gud i den Hensigt udsendte — Mænd, som havde holdt det aaronske og melchisedekske Præstedømme i andre Slægter paa Jorden. De overførte paa Joseph alle de Præstedømmets Nøgler og Kræfter, som vare nødvendige for Opbyggelsen af Guds Rige, og han levede længe nok til at organisere dette Rige, der aldrig mer vil blive omstyrtet paa Jorden.

Guds Aabenbaringer til os have været opmuntrende, vi have set dem gaa i Opfyldelse og ville vedblive at gjøre det indtil Enden. Jeg vil sige til de Sidste Dages Hellige, at vi ere i den samme Stilling, som andre Slægter have været — vi maa gaa fremad i Tro og have Tillid til Opfyldelsen af Guds Aabenbaringer. Ingen Mand eller Kvinde paa denne Jordens Kreds vil nogensinde blive skuffet med Hensyn til Opfyldelsen af Herrens Ord, thi han har udtalt sine Beslutninger, gjort Pagter, og ved sine Tjenere Profeterne har han aabenbaret sit Ord og sin Villie angaaende Verden og dens Beboere, og ikke én af hans Udtalelser ville fejle, men alle ville blive opfyldte. Hvis det kunde være anderledes, vilde Zion aldrig blive opbygget, men Gud har besluttet, at hans Rige skal grundfæstes, at Zion skal rejse sig i Majestæt og staa som et skinnende Lys for Nationerne, og at ethvert Vaaben, der er dannet imod hende, skal sønderbrydes.

I disse Bjergenes Dale opstige daglig Hundreder og Tusinder af Helliges Bønner for den Herre Zebaoths Øren, bønfaldende ham om at opfylde sit Ord paa Jorden og opholde sine Tjenere. Beder ikke de Hellige for nogen Anden? Jo, de bede for Enhver — for Præsident Grant, Dommer Mc. Kean, Utahs Guvernør og for Enhver, der beklæder offentlige Embeder saavelsom for Brigham Young og Apostlene. Disse Bønner opstige for Herren, og de ville blive hørte og besvarede.

Hvormange have ikke sagt til Jos. Smith: „Hvorledes i al Verden styrer og regjerer De dette Folk? Hvor let De gjør det!“ Vore Fjender idag se paa Brigham Young og sige: „Hvis kun han døde, vilde det være forbi med Mormonismen;“ men heri tage de fejl. Dette Værk beror ikke paa Præs. Young, ejheller beroede det paa Jos. Smith. Hele Verden tænkte, hvis man blot kunde faa dræbt Jos. Smith, vilde det være forbi med „Mormonismen“, hvilket ogsaa vilde have været Tilfælde, hvis ikke dette havde været et Værk af Gud den Almægtige; havde det været Menneskeværk, vilde det for længe siden have ophørt at existere paa Jorden. Den Magt, som har op-

holdt dette Værk fra Begyndelsen, opholder det fremdeles. Som Broder Taylor netop har sagt, alle de hellige Profeter og Apostle, som have været dræbte paa Jorden for Jesu Vidnesbyrd og Guds Ords Skyld, og som nu sidde ved Guds højre Haand i Himlen, ere i denne deres nye Stilling ligesaa meget beskjæftigede med at fremrulle Guds Værk, som da de levede her i Kjødet, ja endog meget mere, da de nu besidde mere Lys og Kraft. Og Jesus Kristus selv, som døde paa Korset, og som efter sin Opstandelse besøgte de andre Faar af sin Sti paa dette Kontinent og tilbød Evangeliet til Jøder og Hedninger, den samme Jesus arbejder med Faderen og har gjort det fra den Dag, hans Legeme blev lagt i Graven, at hans Hensigter kunne blive fuldbyrdede og hans Værk fuldført i de sidste Dage, som er i vor Slægt. Vi ere ikke alene om at udføre Guds Værk. Hvis Verdens Øjne vare aabne, vilde man se, at der er Flere for os end imod os. Vi ere i én Forstand kun Støv i Guds Hænder. Dette Værk beror ikke paa noget Menneske eller Del af Mennesker. Herren den Almægtige har begyndt at udføre sine Hensigter, og han søger efter de Oprigtige og Ydmyge overalt i Verden forat finde dem, som ere villige til at tage fat og hjælpe til at opbygge hans Rige i de sidste Dage. Han har fundet nogle Faa, og han vil finde mange Flere.

Hvorledes har det været med Jos. Smith, Brigham Young, Apostlene og Tusinder af Israels Ældster, som have gaaet ud at prædike Evangeliet til Verden uden Pung eller Taske, tilbydende Livsens og Saliggjørelsens Ord uden Betaling Med Randselen paa Ryggen og med Staven i Haand have de rejst Tusinder og Tusinder af Mil i denne Hensigt. De have været inspirerede at gjøre dette ved Gud den Allerhøjestes Kraft, og denne Inspiration fra det Høje har opholdt dem paa deres møjsomlige Vandringer; den har opholdt denne Kirke fra dens Fremkomst af indtil denne Stund og vil gjøre det, indtil den er fuldkommen. Vi kom ind her den 24de Juli 1847 efterat være blevne fordrevne fra vore Hjem, vore Fædres Grave og fra vore Besiddelser, som vi ærlig og redelig havde tilkjøbt os af Regjeringen, ene og alene paa Grund af Guds Ord og Jesu Kristi Vidnesbyrd eller med andre Ord paa Grund af vor Religion. Vi kom her og fandt en øde Ørken, der ikke indeholdt Andet end nogle omflakkende Indianere, nogle sky Ulve og hist og her nogle Græshopper. Der var intet Tegn til nogen angelsaxisk Race eller til nogen hvid Mand her dengang, men det ganske Land var en Ørken af det mest golde og øde Udséende. Naar nu Fremmede komme op til Zion paa denne store banede Vej, der er opkastet som en Opfyldelse af Guds Aabenbaringer, hvad se de saa? De se ikke længer en Ørken, men et Bælte paa sex hundrede eng. Mil opfyldt af Stæder, Byer, Landsbyer, Haver, Marker og Enge. Hvem har gjort dette? Herren Israels Gud har inspireret sine Hellige til at gjøre det. Præsident Young er bleven ledet, ført, raadet og tilskyndet dertil ved den Hellig-Aand og ved Jesu Kristi Aabenbaringer, derfor er, hvad de Fremmede nu se i dette Tabernakel saavelsom Alt i Territoriet, en Opfyldelse af den Del af Aabenbaringerne, som I kunne læse hos Profeten Esajas og andre af Profeterne og Patriarkerne. Disse Ting ere sande, og Eders Øjne kunne se dem; hvad enten I tro dem eller ikke, har Intet at gjøre hermed. Jeg vil sige Eder, at hvis dette Værk ikke havde været af Gud, og Gud ikke havde baaret Vidnesbyrd til Ældsternes Prædiken, kunde vi have prædiket, indtil vi vare blevne saa gamle som Methusalem,

uden at have kunnet indsamle Folket fra næsten enhver Nation under Himlen, som vi have gjort overensstemmende med de gamle Profeters Forudsigelser, der indeholdes i Bibelen. Men Herren har aldrig skuffet Nogen, forsaavidt hans Værk angaar. Det blev ikke standset i sin Fremgang ved Jos. Smiths Død, og det vil heller aldrig ved at nogen Mand, Profet, Apostel eller nogen Anden forlader denne Jord, thi det er i Guds Hænder, og han har besluttet, at det skal staa for evig, og at det skal udstrække sig, indtil dets Herredømme bliver almindeligt.

Vi se ikke idag, hvad vi saa for fire og tyve Aar siden, og vi se ikke idag, hvad der vil blive set fire og tyve Aar fra denne Tid; der vil ikke være nogen Standsning i Opbyggelsen af Guds Zion eller Fuldendelsen af dette hans Værk paa Jorden. Jos. Smith var en Guds Profet, oprejst af Herren den Almægtige, og Guds Inspiration ledede og opholdt ham indtil hans Dødsdag. Han beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod, og dette Vidnesbyrd staar fremdeles ved Magt for hele Verden. Denne Optegnelse, som jeg holder i mine Hænder (Lærdommens og Pagtens Bog), indeholder Guds Aabenbaringer, og i en af dem siger Herren: „Lad Jord og Helvede forene sig imod Eder, og de skulle ikke faa Overhaand, Riget er Eders, jeg har givet det i Eders Hænder, og I ere kaldte til at opbygge det." Herren er den Fornemste i at regjere, lede og styre dette Værk, hvilket han vil vedblive med indtil Enden.

Naar Menneskene derfor indlade sig paa at stride mod dette Værk, saa stride de, som Broder Taylor har sagt, imod Gud; det er ikke imod Brigham Young, Apostlene eller dette Folk alene de stride, men det er imod Gud Herren. Ethvert Menneske vil blive lønnet efter sine Gjerninger. Vore Bønner opstige for Gud baade Dag og Nat, at han vil udøve Ret, Dom, Retfærdighed og Sandhed, at han vil opholde Alt, hvad der leder til Godt og som gjør Godt, og at han vil ødelægge Alt, hvad der leder til Ondt eller til at gjøre Ondt; ved Aabenbaring ere vi tillige blevne forsikrede om, at Herren vil høre vore Bønner og besvare dem. Herren er med dette Folk, men som Sidste Dages Hellige tror jeg ikke, vi altid skattere disse Forrettigheder, som vi skulle. Vi ere kaldte til at udføre et Arbejde; Herren har lagt dette Arbejde i vore Hænder, og vi ere holdte ansvarlige for Himlen og Jorden i Brugen af vore Talenter, for Lyset og Sandheden, som vi have erholdt.

Hvad er dette Liv? Hvad ere Tingene i dette Liv? De Sidste Dages Hellige leve for Tingene paa den anden Side Sløret, det samme som hvad alle Guds Tjenere have gjort. Er det nu ikke en Besynderlighed, at saa Faa af Menneskeslægten have en Interesse for evige Ting, Ting paa den anden Side af Sløret? Vore Liv her ere kun nogle faa Dages Vedvaren, men paa den anden Side af Sløret skulle vi leve evindeligen, vi skulle leve og existere ligesaa længe, som vor Skaber vil existere, og vor evige Skjæbne afhænger af Maaden, hvorpaa vi tilbringe vort korte Liv her i Kjødet. Vil det ikke betale enhver Mand, enhver Profet, Apostel eller Hellig i denne eller nogen anden Verdens Tidsalder at være sand og tro imod sin Gud, ære sin Kaldelse, være tapper i Vidnesbyrdet om Jesus Kristus, prædike Evangeliet og forkynde for Jøder og Hedninger det glade Budskab om Rigets Oprettelse i denne Tid og Slægt? Ja det vil betale sig at gjøre Ret, og Menneskene ville sørge og bitterligen fortryde at have stridt imod Gud eller hans Værk i denne eller nogen anden Generation. Hvad have Jødernes

Lidelser været, fordi de forkastede Jesus Kristus. Ethvert Ord, der er blevet udtalt om dem af Moses og Jesus for Hundreder af Aar tilbage, er gaaet i bogstavelig Opfyldelse indtil denne Dag. De have været til Spot og Mundheld blandt Hedningerne, af hvem de længe have været traadte under Fødder som Opfyldelse af Jesu Kristi Ord, og de ville vedblive i deres nuværende Stilling, indtil Hedningernes Fylde er indgaaet. Jesus tilbød Jøderne Evangeliet i hans Dage, men i disse sidste Dage er det først blevet tilbudt Hedningerne, hvorved det opfyldes, hvad der er bleven sagt, at de Første skulle blive de Sidste og de Sidste de Første; naar derfor Hedningerne blive regnede uværdige til evigt Liv, vil Evangeliet blive bragt til Israels Hus, som da vil annamme det. Hedningerne skulde lægge Mærke til Advarselen, der blev dem given af Apostelen Paulus, at de ikke skulde falde formedelst Vantro ligesom Jøderne, der bleve afskaarne, fordi de forkastede Messias og det Frelsens Budskab, som blev dem tilbudt. Fra hin Dag indtil denne have de været adspredte, forfulgte og plagede; deres Stad blev tilintetgjort og deres Templer ødelagte, og deres Fædres Land har været i Hedningernes Hænder indtil denne Dag. Herren har sagt: „Hævnen tilhører mig, og jeg vil betale," hvorfor vi kunne være forvissede om, at Herren vil gjengjælde dem, som søge at ødelægge hans Folks Liv og omstyrte hans Rige. Hævnen er i den Almægtiges Haand. „Jeg vil føre Eders Krige," siger Herren. Vi søge ikke at skade Nogen, hvor stor en Fjende han end er af os, vi overlade ham i Guds Hænder, da vi vide, han vil gjengjælde ham, og Gjengjældelsen vil blive Alt, hvad Gud, Engle, Hellige, Djævle eller ugudelige Mænd kunne fordre eller hvad noget Menneske kan taale. Naar vi indlade os paa at stride mod Gud, ville vi have til at gjengjælde derfor. Menneskene ville komme til at betale for enhver Synd, der er begaaet i Kjødet, det er ligemeget, hvad de gjøre, de ville blive holdte ansvarlige derfor. Hvis en Mand gjør Ret, er standhaftig i Jesu Kristi Vidnesbyrd, adlyder Evangeliet og holder sine Pagter, har han Adgang til Guds og Lammets Nærværelse, naar han gaar over paa den anden Side af Sløret; da han har holdt den celestiale Lov, træder han ind til celestial Herlighed, han er berettiget dertil ved hin Lov, og han bliver meddelagtig i denne Herlighed gjennem alle Evighedens Tidsaldre. Det betaler sig for ethvert Menneske under Himlen at være lydig og tro mod Guds Lov de faa Dage, man tilbringer her i Kjødet. Jeg siger derfor til Verden, til enhver Sekt under Himlen, hvis I nogensinde erholde nogen Velsignelser i de evige Verdener af Nogen, vil det blive fra den Gud, de Sidste Dages Hellige tilbede, thi Gud har skabt os Alle, enten vi ere Methodister, Baptister, Lutheraner, „Mormoner" eller noget Andet, vi ere Alle Børn af én Fader. Hvorfor skulde vi da forfølge hinanden for vor Religions Skyld? Det er Daarskab i højeste Grad. Vi leve i et Land og under en Konstitution (Amerika), som sikrer enhver Sekt, Parti eller Samfund under Himlen Rettighed til at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende, hvorfor skulde vi da være saa snæverhjertede som at hade eller søge at forfølge eller dræbe vor Næste, fordi han er forskjellig fra os i Religion?

Vi tilbede Gud og ere Sidste Dages Hellige, fordi vi vide, at Evangeliet, som er blevet aabenbaret i disse sidste Dage, er sandt. Vi have annammet det og erholdt Forjættelserne, som ere lovede dem, der ville adlyde det. Den Hellig-Aand og Jesu Kristi Vidnesbyrd have aldrig

bedraget os, og vi have erholdt dette Vidnesbyrd, medens vi vare adspredte blandt næsten enhver Nation under Himlen. Ved denne Magt ere vi blevne indsamlede. Det er Grunden, hvorfor vi ere „Mormoner", som Verden kalder os. Vi vide, dette Værk er sandt, vi vide, det er Jesu Kristi Evangelium. Vi ville ikke forfølge, udskjælde eller trætte med Nogen paa Grund af hans religiøse Anskuelser. En Mands Religion, lad den være, hvad den være vil, er imellem ham og hans Gud. Han gaar til den evige Verden og vil der erholde sin Løn, og der er ingen Grund eller Nytte til at trættes om Religionen, hvilket vi heller aldrig have ønsket at gjøre. Hvad der end er blevet sagt om os, have vore Tabernakler — dette og andre — stedse staaet aabne for enhver Præst, der er kommen hertil, ligemeget hvad Sekt eller Samfund han tilhørte. Vi ere ikke bange for vore Lærdomme, ligesaalidt som vi ere bange forat lade vore Børn høre Andres Lærdomme. Hvis noget Menneske er i Besiddelse af en Sandhed, som vi ikke have, ere vi villige til at tilegne os den. Sandhed er, hvad vi ere efter, og vi ere ikke bange for noget Menneskes Lærdomme, vi ere villige til at staa ved Guds Aabenbaringer. Disse ere de Sidste Dages Helliges Følelser. Da vore methodistiske Venner kom til denne Stad, hvor de opsloge deres Telte og holdt deres store Lejr-Forsamling, hvilken Fremgangsmaade fulgte da de Sidste Dages Hellige? Kirkens Præsident, de tolv Apostle og Stadens Borgere med deres Hustruer og Børn gave dem en Forsamling paa mange Tusinder, vi sadde i deres Telt og lyttede til, medens de udskjældte os det Bedste, de kunde. Vi tro at burde give enhver Mand den Rettighed at sige, hvad han behager, vi have derfor altid været villige til at lade Enhver udtrykke sine Følelser iblandt os. Vi ere ikke bange derfor. Hvis vi ikke have Sandheden, da er det den, vi ere efter, vi ønske at besidde den. Men vi vide, vi have den, at Evangeliet, som det blev gjengivet og aabenbaret til Jos. Smith, er Guds Sandhed, og vi vide, at Gud har taget fat forat opbygge Zion, og han vil ogsaa gjøre det. Vi bære Vidnesbyrd herom, fordi vi vide, det er sandt.

Jeg beder Gud velsigne de Sidste Dages Hellige. Min Bøn er, at vi stedse maatte skattere vore Forrettigheder, at vi maatte besidde Aanden af vor Kaldelse, og at den Hellig-Aand maa oplyse vort Sind stadigen, saa at vi ikke maa vandre i Mørket, men i Lyset. Jeg beder, at den Hellig-Aand maa bære Vidnesbyrd til de Fremmede, der ere indenfor vore Mure. Jeg er glad over, at den gjør, og den har gjort det mer eller mindre i de forgangne fyrretyve Aar. Men den er den Samme idag, som den var i Jesu Dage. Han sagde Nikodemus, at Lyset var kommet til Verden, men Menneskene elskede Mørket hellere end Lyset, fordi deres Gjerninger vare onde, hvorfor de ogsaa vare hjemfaldne til Fordømmelse. Mine Brødre og jeg have rejst mange tusinde Mil forat prædike Evangeliet til vore Medmennesker; vi have gjort dette, fordi vi vide, dette Evangelium er sandt. Vi ere villige til at staa fast ved dette Evangelium, dette Vidnesbyrd og dette Værk i Liv og i Død, i Tid og i Evighed. Vi skulle hinsides møde de Fremmede, som komme her og besøge os, de ville møde os der, og om de aldrig vidste før, ville de da vide, at vort Vidnesbyrd er sandt.

Jeg beder Gud min himmelske Fader, at han vil bære Vidnesbyrd ved sin Hellig-Aand for de Ydmyge og Oprigtige blandt Menneskenes Børn, at de maa annamme Sandheden og blive beredte til at arve evigt Liv, for Kristi Skyld. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Fortsat Aabenbaring er absolut nødvendig.

Naar vi under en tilfældig Samtale med vore kristne Venner skulde komme ind paa dette Emne og aabent erklære vor Tro paa det Uhyre, man ialmindelighed kalder Aabenbaring eller fortsat Aabenbaring, vilde man snart bemærke en pludselig Forandring hos det Individ, med hvem man var kommen i Samtale. Ved den blotte Benævnelse af dette i den saakaldte kristne Verden saa sjeldne Ord bliver vor Antagonist en hel Del urolig. Indtager han en siddende Stilling, farer han op som om ramt af et elektrisk Stød. Finde vi ham i en staaende do., kunne vi være forvissede om at se ham foretage en gymnastisk Øvelse i Retning af en Fjernelse fra os. Skulde nu nogen lignende Udtryk undslippe os, som f. Ex. at vi troede paa Mirakler, Tegn, Englesendelse osv., vilde vi gjøre ham fuldstændig maalløs af Forbauselse. Hvis han nu ikke tillige ovenpaa dette sidste, knusende Stød er løben sin Vej, men er som en fornuftig Mand vendt tilbage for igjen at indtage sin forrige Stilling, kunne vi begynde at gjenoptage Samtalen med ham.

Nu dette kun forat vise, med hvilken Varsomhed de Udenforstaaende modtage Alt, hvad der hedder „Overnaturligt", „Utroligt" osv.; vi ville imidlertid ikke her fortsætte denne Samtale, der syntes at skulle blive af Interesse, men ville, eftersom Rummet for vor Redaktionsartikel tillader det, søge at bevise Nødvendigheden af, at der i enhver Tidsalder finder en Forbindelse mellem Himmel og Jord Sted.

Lader os t. Ex. betragte Verdens Tilstand idag, og vi ville se, at alle optænkelige Onder existere og trives udmærket blandt denne oplyste og lærde Generation. Krig, Blodsudgydelse, Mord, Drab, Tyveri, Horeri, Skjørlevnet og Uterlighed af enhver Slags drives i en betænkelig Grad overalt i Kristenheden. Kiv, Splid og Uenighed i saavel politisk som religiøs og social Henséende er herskende allevegne, hvilket Altsammen er en Følge af den stedfindende Tingenes Orden. Man kunde fristes til at spørge, hvor tør Menneskene under et saadant sandt Babel vove at forkaste Aabenbaring fra det Høje, Kundskab fra Himlen? Hvor tør Menneskene driste sig til under et saadant forfærdeligt Virvar at sige, de behøve ikke disse Ting? At forkaste dette høje og hellige Princip, der er til Menneskeslægtens sande Gavn og Bedste, er det samme som at sige, at de ikke behøve at blive belærte og underviste af vor himmelske Fader, som om deres Institutioner vare af en saa fortrinlig Beskaffenhed, at de ikke behøvede nogen Forbedring eller at et højere Forsyns Indgriben vilde være fuldstændig overflødig. Men dette vilde jo være noget taabeligt Snak, der ikke burde have hjemme hos fornuftige Mennesker. Det er Noget, der strider imod saavel Bibel som Fornuft. Hvis Menneskene behøvede Inspiration og Aabenbaring fordum, saa behøve de det isandhed ogsaa nu. Var det nøvendigt i Kristi og Apostlenes Dage at have disse Ting, saavelsom ogsaa at blive belært og under-

vist ved Drømme og Syner, maa det Samme være nødvendigt i vor Tid saavelsom i alle kommende Slægter. Hvor ville alle Saadanne hen, Bibelen erklærer jo udtrykkelig: „Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt.“ (1 Kor. 12, 7.) — „Udslukker ikke Aanden, foragter ikke Profetier.“ (1 Thess. 5, 19. 20.) — „Tragter efter de aandelige Naadegaver, men mest at I maatte profetere.“ Atter: „Naar der ikke er Syner, forsmægter Folket.“ (Ordsprog 29, 18.) — Der var Nogle, som profeterede i Israels Lejr, og Moses sagde: „Gid alt Herrens Folk var Profeter.“ Nu, den kristne Verden, der siger sig at tro Bibelen, som er Guds Ord, gaar stik imod disse Skriftsteder og erklærer ugenert, at Aabenbaring, Syner, Drømme, Englesendelse, Profetier osv. behøves ikke og er aldeles unødvendigt. Med hvilken Berettigelse de forkaste disse Ting, vil Læseren kunne forstaa af de her anførte Skriftsteder.

Hvorfor er Verden saa uenig og saa højst forskjellig i Religion idag? Hvorfor tror En Et og en Anden et Andet? Hvorfor fortolke de Bibelen paa saa mange forskjellige Maader? Hvorfor kunne de ikke opnaa Enighed i at udlægge den paa den Maade, som den skal udlægges? Svaret bliver: Forbi de Alle ere enige om at forkaste Aabenbaring, der er den eneste Kilde til sand Kundskab om Gud og hans Villie og Hensigter med Menneskenes Børn. Hvad siger ikke Evangelisten Matthæus i sit 11 Kap. 27 Vers: „Ingen kjender Faderen uden Sønnen og den, som Sønnen vil det aabenbare.“ Eller med andre Ord, Ingen kjender Herren uden ved Aabenbaring. „Nøglen til den theologiske Videnskab er Nøglen til guddomlig Aabenbaring. Uden denne Nøgle har aldrig noget Menneske eller nogen Forsamling af Mænd nogensinde kjendt eller vil nogensinde kjende den evige Fader eller Jesum Kristum. — Da Aabenbaringens Nøgle blev tabt for Mennesket, blev ogsaa Kundskaben om Gud tabt. Og da evigt Liv beror paa Kundskaben om Gud, blev naturligvis Nøglen til det evige Liv ogsaa tabt.“ (P. P. Pratts „Key to Theology.“) Sandheden af dette sidste Citat er saa aabenbar for ethvert rettænkende Menneske, at det ikke behøver nogen nærmere Kommentar.

En anden hovedsagelig Aarsag for al den herskende Strid og Uenighed i religiøs Henséende i Verden er Menneskenes Vantro. Var det ikke paa Grund af Menneskenes Mangel paa Tro, vilde Gud fremdeles aabenbare sig for dem. Han vilde skjænke dem Syner og Drømme og gjengive dem de aandelige Naadegaver, som Guds Folk fordum saa saare eftertragtede. Men det er paa Grund af Menneskenes Gjenstridighed, at han fraholder dem disse kostelige Ting. Lader os se, hvad Guds store Profet i de sidste Dage siger herom: „Formedelst Tro vidste de Forrige-Dages Hellige mere om Himlen og himmelske Ting end alle Andre, forbi denne Underretning er Troens Virkning. Thi hvor Troen er, der vil Kundskaben om Gud ogsaa være, tilligemed alle dertil hørende Ting: Aabenbaringer, Syner, Drømme,“ osv. (Pagtens Bog, 7de Forelæsning om Troen § 20.) Mormons Bog Side 560 siger: „Det er ved Tro, at Mirakler blive gjorte, og det er ved Tro, at Engle vise sig og tjene Menneskene; dersom da disse Ting have ophørt, ve Menneskenes Børn, thi det er formedelst deres Vantro.“ Menneskene skulle erindre sig, at Gud er evig og uforanderlig, at han er den Samme igaar, idag og til evig Tid. „Og se, jeg siger Eder, der er ingen Forandring hos Gud; om saa var, vilde han ophøre at være Gud; men han ophører ej at være Gud, og er en Gud, som gjør Mirakler. Og

Aarsagen, hvorfor han ophører at gjøre Mirakler iblandt Menneskenes Børn, er, fordi de henfalde til Vantro, og vige fra den rette Vej, og kjende ikke den Gud, paa hvem de skulde forlade sig." (Mormons Bog Side 519.) Atter: „Og jeg vil raade Eder, mine elskede Brødre, at huske paa, at han er den Samme igaar, idag og til evig Tid, og at alle disse Gaver, om hvilke jeg har talet, hvilke ere aandelige, aldrig ville blive afskaffede, ikke saalænge Verden staar, ikkun ifølge Menneskenes Børns Vantro." (Mormons Bog Side 567.)

En Forjættelse er given alle dem, som ønske at komme til Kundskab om Guds Villie i saavel denne som enhver anden Tidsalder, idet Herren nemlig siger hos Jakob: „Dersom Nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Om den bogstavelige Opfyldelse af den i dette Skriftsted indeholdte Forjættelse paa den store Profet i de sidste Dage Jos. Smith henvise vi til hans Levnetsløb, oversat i „Skand. Stjerne" 1 Aarg. Side 162 og 163. Ved Profeten Nefi siger ligeledes Herren: „Thi den, som flittigen søger, skal finde, og Guds Hemligheder skulle vorde aabenbarede for dem ved den Hellig-Aands Kraft, saavel i disse Tider som i forrige Tider, og som i forrige Tider, saa og i de tilkommende Tider, thi Herrens Vej er en evig Omgang." (M. B. Side 18.)

Til Slutning ville vi sige, at Guds Kirke har aldrig existeret og vil aldrig existere paa Jorden i dens nuværende Tilstand uden Aabenbaring, hvilket stedse har været dens Særkjende. „Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed," var som bekjendt en af Frelserens Ytringer, og er denne „Klippe" borte, saa kan „Menigheden" (Kirken) nødvendigvis heller ikke blive „opbygget". Hvis vi tro paa Bibelen, maa vi absolut tro paa Aabenbaring, Syner, Drømme, Englesendelse osv., thi den siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere, Eders Ældste skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle se Syner. Og end over Tjenere og over Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand. Og jeg vil give underlige Tegn i Himlen og paa Jorden, (nemlig) Blod og Ild og Røgstøtter. Solen skal omvendes til Mørkhed og Maanen til Blod, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer." (Joel 3 Kap. 1—5 V.) Endvidere Aab. 14 Kap. 6 V.: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk."

Vi kunne anføre endnu flere Beviser for Nødvendigheden af at have Aabenbaring og andre herhen hørende Ting, men ville hermed afslutte Emnet for denne Gang, haabende at den oprigtige Læser maa føle Sandheden af Ovenstaaende.

Ansigtets Skjønhed falmer, men Sindets Skjønhed vedvarer.

Som væsentlige Betingelser for Lykke er at have Noget at gjøre, Noget at elske og Noget at haabe for.

En taabelig Ven er mere besværlig at have med at gjøre end en klog Fjende.

Ved at yde Andre Goder, overføre vi dem paa os selv.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhus d. 23de Januar 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

I Haab om, at et Par Ord fra denne Kant maa interessere Dem, vil jeg tage til Pennen, forat sende Dem nogle Linier. Jeg er just kommen tilbage fra et Besøg hos mine Slægtninge nede i Vadum og Omegn i Aalborg Konference. Der er mange „Mormoner" udvandret fra denne Egn i de henrundne Aar, som nu leve i Zions fredelige Dale og idag staa trofaste i Opbyggelsen af Herrens Gjerning. Min Fader hjalp i 1862 næsten alle daværende „Mormoner" til at emigrere herfra denne Egn, og siden den Tid har det omtrent staaet stille her med Evangeliets Udbredelse, kun nogle Enkelte ere udvandrede siden som „Mormoner".

Jeg er bleven vel modtagen baade blandt Slægtninge og Venner, næsten over min Forventning. Her er mange oprigtige Mennesker i denne Egn, som endnu ønske at høre Sandheden, og der er enkelte, som ville komme en lang Vej forat høre vore Lærdomme, hvilket klarligen viser, at der er en Smule Opvækkelse iblandt Folket. Jeg har afbenyttet enhver Lejlighed, jeg har havt, til at fremsætte vore Lærdomme. Jeg føler mig velsignet, lykkelig og taknemlig til Herren, at han kaldte paa mig i min Ungdom, og at jeg er agtet værdig til at være en Arbejder i hans Vingaard. Jeg anser det som en Ære at arbejde for saa nobel en Sag og at være en Forsvarer af Sandheden, thi den vil sejre og triumfere, naar Retfærdighedens Dommer engang kommer.

Mine Slægtninge og Venner syntes, det var sørgeligt, da jeg fortalte dem, at jeg var kommen som „Mormonmissionær", og enkelte af dem endog græd over mig, jeg trøstede dem det bedste, jeg kunde, og fortalte dem, at jeg var meget godt tilfreds med min Stilling og vilde ikke bortbytte den for Danmarks Kongekrone, desuden fremførte jeg Frelserens egne Ord, hvor han siger, at den, som ikke kan forlade Fader og Moder, Hustru og Broder for mit Navns Skyld, er mig ikke værd.

Jeg havde mange Forsamlinger i Vadum og Omegn, som alle vare godt besøgte. Den første, jeg afholdt, var i en stor Sal, hvor flere hundrede Mennesker vare tilstede. Iblandt de Forsamlede var der 2 Præster, 2—3 Lærere og nogle Flere af samme Kaliber. Det var den ene af Præsterne meget magtpaaliggende at komme til at tale. Jeg sagde ham derfor, at om han bare vilde være rolig, til jeg blev færdig, saa vilde jeg tale med ham til Klokken blev 12 samme Aften, eller ogsaa møde ham i offentlig Foredrag den næste Aften i Vadum Skolehus, thi han havde der bestemt et Møde, men han frasagde sig begge Dele i hele Forsamlingens Paahør; hvis jeg vilde møde ham nogetsteds, maatte det ske i Kirken. Han afholdt et Møde nogen Tid efter, i hvilket han brugte store Ord og advarede Menigheden fra at byde mig Velkommen eller at tage mig tilhuse. O, hvilken barmhjertig Sjælesørger! Jeg tvivler meget om, at han er efter de fortabte Faar af Israels Hus.

Jeg føler mig vel baade paa Legeme og Aand og har kun ét Maal for Øje, nemlig at fremme Herrens Værk; dette

har været mit Øjemed fra den Dag, jeg sluttede Pagt med Herren i Daabens Vande. Min Tro og Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed skrider stadigen fremad. Til samme Tid kan jeg sige med Sandhed baade for Gud og Mennesker, at jeg har aldrig tvivlet derom fra den Dag af, jeg først annammede Evangeliet.

Det glæder mig meget at høre Godt fra Zion, thi jeg er interesseret i hendes Sag tilligemed enhver Ting, jeg ejer. Det var mig en kjærkommen Nyhed at høre, at George Q. Cannon havde taget sit Sæde i Kongressen, og min Bøn skal stedse være, at han maa beholde den trods al Djævelens List og Snarer. Thi jeg anser ham for en Guds Mand og en god Forfægter af Folkets Rettigheder, saa at Zions Staver maa i Fred udvides og Ørknen fremdeles blomstre som en Rose.

Der var lidt Sygdom iblandt de Hellige nede i Aalborg Konference, især iblandt Pigerne, som arbejde paa Fabrikkerne. Hansen og Jensen vare Begge vel. — Jeg haaber at have udrettet noget Godt dernede, der er flere, endog velstaaende Familier, der talte om at rejse, og enkelte, som tro Evangeliet.

Behag at hilse Brødrene Frantzen og Bruun. Brødrene Geertsen og Petersen ere Begge vel og sende en venlig Hilsen. Modtag til Slutning det Samme fra mig,

Deres Medarbejder i Kristo
Andrew R. Andersen.

Aarhus d. 3die Febr. 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

For at lade Dem vide Lidt om min Stilling, siden jeg ankom her til Aarhus, vil jeg idag sende Dem nogle Linier.

Jeg i Forening med A. Andersen blev modtagen paa Dampskibsbryggen dersteds af P. C. Geertsen. Dagen efter bivaanede vi Grensmødet i Aarhus, ved hvilken Lejlighed mange Hellige og Fremmede vare tilstede, da Geertsen havde ladet vor Ankomst til Byen bekjendtgjøre i Avisen. Det var derfor lidt nyt i Begyndelsen for Folket her at høre os, men nu er Alting igjen ved det Gamle. De Hellige ere gode og trofaste i deres Pagter, og her findes vistnok mange oprigtige Mennesker i denne Del af Missionen. Størstedelen af de Hellige ere fattige, hvilket maaske er til deres eget Bedste. I Forening med Broder Geertsen har jeg prøvet paa at opbryde en ny Mark, og igjen bringe Liv til mange af dem, som engang have kjendt Sandheden. Men dette Arbejde synes at være forbunden med mange Vanskeligheder.

Hvad min kjødelige Familie og gamle Venner angaar, saa ønske de helst at være fri forat høre Tale om „Mormonismen“ eller rettere Sandheden. Dog har jeg benyttet enhver Lejlighed til baade Angreb og Forsvar, og har afholdt flere store Forsamlinger her omkring Aarhus. Men Folket er ligegyldigt og vil hellere høre Noget om Amerika og Forholdene der, end de ville høre om Religion. Dog haaber jeg, at Evangeliets Sæd vil have sin velgjørende Indflydelse ved Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed i Herrens egen, bestemte Tid. Mange ville vistnok i Fremtiden komme og adlyde Sandheden.

Maa jeg bringe Dem tilligemed Deres Medarbejdere paa Kontoret min Tak for den Gjæstfrihed, der blev os bevist ved vor Ankomst til Kjøbenhavn efter

den lange og besværlige Reise. Jeg kan altid erindre mine Velgjørere og føler taknemlig til vor fælles Fader for hans Godhed imod mig.

Om mit Liv maa blive sparet, til jeg kommer tilbage til vort Bjerghjem, skal endel af mine Dage blive ofret til vore Børns almindelige Vel, da jeg ser mere Nødvendigheden af dette nu end nogensinde før. Jeg tror, de ville blive Redskaber i Herrens Haand til at udføre et stort Arbejde her paa Jorden, eftersom Friheden bliver mer og mer almindelig, og Folket derved mere modtageligt for Kundskab, Fornuft og Sandhed.

Modtag tilligemed Deres Medarbejdere i Evangeliet en kjærlig Hilsen fra

Deres Broder i Pagten
S. Petersen.

Uddrag af et Brev
fra Br. P. Ahlstrøm til Præs. N. Anderson i Malmø.

St. George den 1ste Jan. 75.

— — Vi vare 14 Brødre, som bleve kaldte til at gaa ned til St. George forat arbejde paa Templet i 6 Maaneder, saa at vi nu udgjøre en Styrke af 100 Mand i det Hele alene fra Sanpete. En god Aand er altid herskende under vort Arbejde her, og vi føle, det er vor Pligt at adlyde Præstedømmet, thi uden Lydighed gaa vi tabt af alle Velsignelser. Mit Arbejde bestaar i at hjælpe til at faa Taget paa, som vil blive omtrent fladt og skal bedækkes med Bly. Du kan tro, at det er en brilliant Bygning. Der arbejdes nu paa den sidste Etage, og det er Præsidentskabets Ønske, at Murene skulle være færdige til den 1ste April, da det saa vil blive os tilladt at gaa hjem til vore Familier. Mange Snedkere ville blive kaldte til Foraaret at komme her og arbejde; jeg antager, min Mission vil vare til Sommeren, og jeg skal være tilfreds med at arbejde, hvor Herrens Tjenere maatte kalde mig. Præsident Young har sendt Mænd til Salt Lake City forat afhente en Døbefond, der skal hvile paa 12 Bronce-Oxer, hvilket Altsammen er støbt og færdig. Daab for de Døde vil blive udført saa snart som mulig. Præsident Young kommer her hver Dag forat se til, hvorledes Arbejdet gaar; det er ham meget om at gjøre at faa denne Bygning færdig. De Helliges Bønner opstige varme for Profeten, at hans Dage maa blive mange paa Jorden til at lede Israel fremad. Apostaterne, med deres Mund fuld af Løgn og deres Tunge fuld af Forgift, tale og udsende alle Slags Usandheder angaaende Guds Tjenere og Herrens Værk, men de ville faa sin Løn, dersom de ikke omvende sig. Vi have havt mange udmærkede Forsamlinger her i St. George, saa at Adskillige have opstaaet at profetere, og Andre have talt i Tungemaal; Herrens Aand har saaledes været udgydt over os i et rigeligt Maal. Juledag holdt Geo. A. Smith en ypperlig Tale, saa mange af de Hellige græd af Glæde og klappede i Hænderne og raabte Hosianna; det var isandhed en Glædesdag for os Alle. — —

Profetiernes Opfyldelse.

Enkelte af vore Læsere ville vistnok af Kirkehistorien erindre, hvorledes de Hellige under deres Ophold i Staten Missouri bleve røvede, plyndrede, forfulgte og tilsidst aldeles fordrevne fra denne Stat. Det blev derfor ved denne Lejlighed profeteret, at de samme Ulykker og den samme Røven og Plyndring skulde i sin Tid falde tilbage paa deres egne Hoveder i dobbelt Maal. Kiv, Strid, Uenighed, Mord, Drab og Røveri skulde blive herskende overalt i Landet. Det synes, som om denne Profeti allerede begynder at gaa i Opfyldelse, da man af Nedenstaaende, der er et Uddrag af en amerikansk Avis, vil kunne danne sig et Begreb om Tilstanden der for Tiden:

„Staten Missouri har ved indirekte at opmuntre Landevejsrøvere og ved at tilbyde Mordere et Asyl vundet en ikke misundelsesværdig Berømmelse. I Begyndelsen af 1871 blev Deligencen overfalden paa Vejen til Hot Springs i Arkansas, og alle de Rejsende bleve udplyndrede til Skindet, hvorefter Banditterne begave sig til Missouri, hvor de endnu færdes paa fri Fod. Den 21de Juli 1873 lagde en Røverbande Hindringer ivejen for et Tog paa Chikago, Rock Island og Pacifik-Banen i Nærheden af Adajri, Iowa. Da Toget nærmede sig, skjød de fra et Baghold paa Lokomotivføreren, og Toget gik ud af Sporet, hvorpaa Banditterne i Fred og Ro udplyndrede Expresvognene og de Rejsende. De flygtede derpaa til det sydøstlige Missouri, og Ingen har endnu generet dem der. I Februar f. A. plyndrede en Røverbande ved Gads Hill i Missouri et Tog paa Irin-Mountain-Banen, medens det holdt ved Stationen. De Rejsende bleve udplyndrede lige til Skindet, og Røverne begave sig til det sydvestlige Missouri til en Egn, som i aarevis har været hjemsøgt af en Bande af Tyve og Mordere, der aldrig ere blevne foruroligede af Lovens Haandhævere. Det er den samme Røverbande, som myrdede Kaptejn Louis Lull fra Chikago. Fornylig blev atter et Jernbanetog plyndret, dennegang paa Kansas Pacific-Banen i Nærheden af Munca. En Skare af maskerede og velbevæbnede Banditter standsede Toget ved at opstable Skinner tvers over Sporet. Ligesom ved Adair, forsøgte man ogsaa her at dræbe Lokomotivføreren, men det mislykkedes dog. Da Toget var standset, undersøgte Banditterne Expresvognen og bemægtigede sig 30,000 Dollars, hvormed de begave sig paa Flugten til Missouri. En saadan Række af Overfald med væbnet Haand viser tydeligt nok, at Missouri er Hjemstedet for en ordnet Hær af Banditter, som føle sig sikre paa Beskyttelse der. Den Omstændigheder, at intet Medlem af denne Røverbande nogensinde er bleven straffet, samt at Statens Styrelse aldrig har gjort Skridt til at arrestere dem, synes at vise, at Autoriteterne ikke ere tilsinds at lægge dem Hindringer ivejen for Fortsættelsen af deres ulovlige Erhverv. Skjøndt deres Samlingssted er kjendt nok — den tapre, men ulykkelige Kaptejn Lull trængte derhen — og skjøndt Banditterne ere personlig bekjendte over hele Staten, er der endnu ikke truffen den fjerneste Foranstaltning til at arrestere dem, og det skjøndt de, foruden i de omtalte Overfald paa Jernbanetog, have gjort sig skyldige i en Mængde andre Forbrydelser. Staten Missouris demokratiske Legislatur lagde tvertimod Retfærdigheden alle mulige Hindringer ivejen, da Staten

Jowas Regjering efter Historien ved Gads-Hill gjorde store Anstrængelser forat gribe Ugjerningsmændene. Da disse Misgjerninger ustraffede have faaet Lov til at gjentage sig i et Tidsrum af tre Aar, og da Staten Missouri rimeligvis ogsaa i Fremtiden vil give disse Banditter Ly og Beskyttelse, saa maa man fordre af Jernbanerne i Jowa, Kansas og Missouri og de sydostlige Stater ialmindelighed, at de gjøre alvorlige Skridt til at beskytte deres Passagerer. Hvis Jernbanebetjentene havde været bevæbnede, saa vilde de gjentagne Anfald have kunnet været afslaaede, thi paa hvert Tog findes der i Gjennemsnit ti Mand, og Røverne have sjeldent været flere end fem eller sex. Imidlertid maa der gjøres noget Alvorligt forat beskytte det rejsende Publikum, der løber Fare nok ved Explosioner, Sammenstød, usikre Broer osv., selv om man befrier det for Faren for at blive udplyndret."

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Efter passende Overlæg raadede de ham til at besøge Kirkens Autoriteter i Council Bluffs og gave ham et Anbefalingsbrev med til Ældste W. Clayton, der var Lejrens Skriver. Han ankom til Council Bluffs den 30te og satte sig øjeblikkelig i Forbindelse med Præsident Young og Medbrødre. Den 1ste Juli traf han sammen med dem og overrakte dem til Gjennemlæsning følgende Instruktioner fra hans Overbefalingsmand:

„Vestens Armés Hovedkvarter, Fort Leavenworth den 19de Juni 1846.

„Min Herre! — Der siges, at der er en stor Skare Mormoner, som ønske at emigrere til Kalifornien i den Hensigt at tage fast Ophold i det Land, jeg maa derfor befale Dem at tage til deres Lejr og søge at hverve fire eller fem Kompagnier Frivillige blandt dem, som skulle forene sig med mig i min Expedition til det Land. Hvert Kompagni at bestaa af et Antal mellem 73 og 109 — Kompagniernes Officerer ville blive en Kaptejn, en Premierløjtnant og en Sekondløjtnant, som ville blive valgte af Folket selv og underkastede Deres Dom, Kaptejnerne kunne udvælge de underordnede Officerer, hvilket ligeledes er afhængig af Deres Dom. De Kompagnier, der paa denne Maade blive organiserede, ville blive mønstrede af Dem i de Forenede Staters Tjeneste, fra hvilken Dag de ville begynde at erholde Lønning, Rationer og øvrige Indrømmelser som andre Infanteri-Volontører, Enhver i Forhold til sin Rang. De vil ved Mønstringen af det fjerde Kompagni blive betragtet som havende en Oberstløjtnants Rang, Lønning og Sportler ved Infanteriet, og er autoriseret til at beskikke en Adjutant, en Majorsergeant og Kvartermester samt en Sergeant for Bataillionen.

„Efterat Kompagnierne ere blevne organiserede, ville de marschere frem til dette Punkt, hvor de ville blive udrustede og beredte til at rykke i Felten, efter hvilket de under Deres Kommando ville følge efter mig i Retning af Santa Fe, hvor

De saa vil modtage nærmere Ordre fra mig.

„De vil ved Organisationen af Kompagnierne behage at rekvirere Provision, Vogne, Heste, Muldyr etc. De maa kjøbe Alt, hvad der er nødvendigt, og trække de nødvendige Vexler paa de forskjellige Kvartermester- og Kommissær-Afdelinger paa dette Sted, hvilke Thratter ville blive betalte ved Præsentationen.

„De vil lade Mormonerne bestemt forstaa, at jeg ønsker at tage dem som Frivillige for en Tid af tolv Maaneder, ligeledes at de maa marschere frem til Kalifornien, erholdende Lønning og Rationer under ovennævnte Tid, efter hvis Udløb de ville blive afskedigede og tilladte at beholde som deres private Ejendom de Geværer og Udrustnings-Gjenstande, hvormed de ville blive forsynede paa dette Sted.

„Hvert Kompagni vil blive tilladt at medtage fire Kvinder som Vadskerkoner, der ville erholde Rationer og øvrige Indrømmelser som andre af vor Armés Vadskerkoner.

„Med de foregaaende Betingelser, som herved forelægges Mormonerne, og som ville blive troligen opfyldte af mig og andre Embedsmænd paa de Forenede Staters Regjerings Vegne, nærer jeg ingen Tvivl om, at De jo inden nogle faa Dage vil være istand til at hverve fem hundrede unge og raske Mænd til denne Expedition.

„Med særdeles Agtelse, Deres lydige Tjener

„S. W. Kearney,
Oberst af 1ste Dragon-Reg.

„Kapt. James Allen,
1ste Dragon-Regiment, Fort Leavenworth."

(Forts.)

Annons.

Det är oss en glädje att kunna anmäla för våra swenska bröder och präsiderande, att „Warnande rösten" är utkommen tillikamed några andra strödda skrifter, som på requisition will blifwa prompt tillställat.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1875.* Pr.: 6 Sk. pr Expl.

Tale af Ældste Geo. Q. Cannon,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 24de August 1874.

(Fra «Deseret News».)

Jeg vil læse endel af det 19de Kapitel af Evangeliet, saaledes som det findes hos St. Matthæus, begyndende med det 16de Vers. (Taleren læste det 16de Vers og til Enden af Kapitlet.)

Dette er et Kapitel, der kræver en nøjere Undersøgelse. Der er mange vigtige Principer indbefattede i disse faa Ord af Jesus til den unge Mand og Disciplene. De ere fulde af Belærelse og af megen Vigtighed for dem, som ønske at holde Guds Bud, og som søge at erholde Frelse i hans Rige. Jesus lærte sine Disciple én Ting, som han selv ansaa for at være af overordentlig Vigtighed, og det var, at de i dette Liv skulde have Sorger, Bekymringer og Lidelser, og skulde blive kaldte til at taale alle Ting for Evangeliets Skyld, hvilket han havde aabenbaret til dem. Han lod ikke dem, som lyttede til hans Lærdomme, uddrage den Slutning, at de skulde føre et roligt og mageligt Liv, pleje sig selv, som det hedder, og opnaa megen verdslig Lykke, men at de derimod vilde komme til at udstaa Meget, og maaske nedlægge deres Liv for Sandhedens Sag, som han havde lært dem. I alle sine Lærdomme bestræbte han sig derimod paa at lade dem komme til en fuld Forstand paa, at de i den tilkommende Verden skulde erholde en lige Belønning for alle de Sorger og Lidelser, de maatte taale og udholde, medens de vare her i Kjødet. Han bød dem at samle sig Liggendefæ i Himlen, hvor Møl og Rust ikke kunde fordærve, og hvor Tyve ikke kunde bryde igjennem og stjæle; han opmuntrede dem til at skue fremad til hint Liv som Belønningen for deres Flid og Trofasthed. Det Liv, som han selv førte, var af denne Beskaffenhed. Da Satan førte ham op paa Tempeltinden og til Toppen af Bjerget, hvor han viste ham denne Verdens Riger og

tilbød ham al deres Herlighed, var dette ikke nogen Fristelse for Guds Søn. Han vidste, at det Væsen, som gjorde dette Tilbud, ikke havde Magt til at forskaffe ham disse Goder vedvarende, derfor var det heller ikke af nogen Fristelse for ham, da han udentvivl var fuldkommen vidende om, at alle disse Ting vilde blive hans, om han forblev trofast mod sin Fader i Himlen.

Naar vi tænke os, hvem Jesus var, og hvilken herlig Personlighed han havde været i de evige Verdener, og vi saa betragte, hvor lavt han nedsteg, som Apostelen siger, under alle Ting, og tillige erindre hans Ydmyghed, Sagtmodighed og store Selvfornægtelse, burde det opfylde os, som ønske at være hans Efterfølgere, med en Aand og en Tilbøjelighed til at ydmyge os selv i Støvet, som om det var for ham og for vor Fader i Himlen. Han var Livets og Saliggjørelsens Herre, den evige Faders énbaarne Søn, Himlens og Jordens Skaber, det samme Væsen, der talte til Moses i Ørkenen og erklærede, at „Jeg skal være." Det var ham, som førte Israel udaf Ægypti Land, som adskilte det Røde Hav, og som udførte de mægtige Mirakler, der fandt Sted paa den Tid. Dog forlod han Herlighedens Regioner, paatog sig Menneskeskikkelse og blev delagtig i den menneskelige Natur, og kom til Jorden, at han maatte udsone for Menneskets Synder og berede Vejen for dets Frelse og endelige Forløsning. Han gik om blandt Menneskene som En af lav Herkomst og med et ydmygt Væsen, i Armod og Fattigdom, udholdende alle Ting for Evangeliets Skyld, hvilket hans Fader havde overladt til ham at indføre. Han lærte sine Disciple, at deres Hjem, Herlighed og Belønning ikke var paa Jorden eller indskrænket til denne Tilværelses-Stand, og han indgød dem en hellig, ophøjet og ædel Attraa og Stræben, bød dem at se fremad til det tilkommende Liv og at betragte sig selv her kun som hans Faders Tjenere, at gjøre hans Villie og udføre hans Hensigter, hvad Følgerne end maatte blive.

Den unge Mand, til hvem han talte, og til hvem han gav de Lærdomme, som jeg netop har oplæst i Eders Paahør, kunde ikke fatte Beskaffenheden af den Belønning, som Jesus foreholdt ham. Han betragtede sine jordiske Besiddelser som Ting af en overordentlig Værdi, og sandsynligvis var han ogsaa bleven lært at betragte dem som nødvendige for sin Lykke og Velvære. Men Jesus bestræbte sig paa at lære ham, at han kunde gjøre bedre med disse Ting, end at bruge dem til sin egen Fordel og Bekvemlighed, eller for dermed at medvirke til sin egen Lykke. Der har rimeligvis været en Tid i enhver Sidste Dages Helligs Historie, der nu befinder sig indenfor Lyden af min Stemme, da han eller hun har følt, at der ikke var Noget, de besadde i dette Liv, som de ikke med Glæde vilde opofre for Evangeliets Skyld, som de havde annammet. Der kan maaske være Nogle, der ere fødte i Kirken og blevne opdragne blandt Folket, som ikke have havt disse Følelser; men af Alle, som ere Medlemmer af Kirken idag, og som have kunnet fatte Beskaffenheden af Evangeliet, der blev dem prædiket, og som de have annammet, vil der neppe findes Nogen, som ikke følte, da denne Sandhed blev dem lært, at de vilde være villige til at gjøre et hvilketsomhelst Offer og opgive Alt, hvad de besadde, for den herlige Sandheds Skyld, som var bleven dem forkyndt.

Der er Noget ved Sandheden, ved Jesu Kristi Evangelium, som indgyder Mænd og Kvinder denne Følelse, naar de annamme det ret. Der er Noget ved den Hellig-Aands Gaver og Guds Kraft, som er saa tiltrækkende og forøger saa meget

Menneskets Kjærlighed, at naar denne Kraft og disse Velsignelser hvile over ham, føler han, som om Livet selv var noget Foragteligt i Modsætning til disse Ting. Men skulde han tillade nogen anden Aand at faa Besiddelse over sit Hjerte, hvis Kjærlighed til Verden, Omsorgen for Livet, Higen efter Rigdomme eller Noget af denne Beskaffenhed faar Indpas i hans Hjerte, bedrøves Guds gode Aand, og den forlader ham, Mennesket føler ikke, som om det kunde gjøre noget særdeles Offer for Evangeliet. Der er udentvivl Hundreder af mine Tilhørere i Eftermiddag, som have set dette under deres lange Erfaring. De have kjendt Mænd og Kvinder indtræde i denne Kirke, fulde af Iver for og Kjærlighed til Sandheden, fulde af Vidnesbyrd angaaende den og, efter hvad man synes, fuldkommen villige til at udholde alle Ting for dens Skyld. De have set dem i Fattigdom og Modgang; de have set dem omgivne af Pøbelen og deres Liv truede, de have set dem forfulgte og fordrevne, og dog har deres Tro aldrig fejlet, ejheller have de svigtet Sandheden. Nogle af disse selvsamme Individer have forandret sig under en Forandring af Omstændigheder: de truende Forholde ere borte, Lykke og Velstand have indtaget deres Plads, og med denne Forandring er Evnen til at kunne gjøre Opofrelse, eller til at taale Lidelser og Modgang for Evangeliets Skyld, øjensynlig forsvunden, og de synes at have tabt den aldeles.

Dette har været Tilfældet med Hundreder, som have været i denne Kirke, og det vil udentvivl blive Tilfældet med Andre, saalænge Satan har Magt til at friste Menneskenes Børn; og det er den store Vanskelighed, vi som et Folk og som Individer have at kjæmpe med. En af de største Prøver, der er forbunden med de Helliges Liv her paa Jorden, er at bevare hos os Kjærligheden til Sandheden saa ren og uplettet, at vi til alle Tider og under alle Omstændigheder vilde være villige til at gjøre, hvad vi ville kalde et hvilketsomhelst Slags Offer for dens Skyld. Jeg bruger det Ord Offer i den Mening, som det ialmindelighed tages, thi min private Tro er, at ingen Mand eller Kvinde kan gjøre noget Offer for Sandheden. Jeg tror ikke, der er nogen saadan Ting som at gjøre et Offer for den Herre Jesu Kristi Evangelium, og min Grund for denne Tro er, at Belønningen, som bliver dem skjænket, der adlyde Evangeliet, og som forblive trofaste indtil Enden, overflødigen erstatter dem for enhver Ting, der maatte blive betragtet som et Offer; men Prøven og Fristelsen bestaar i at blive opfordret til, ligesom den unge Mand, der gik til Jesus, at gjøre, hvad man vil kalde et Offer. Han ansaa det, som Jesus krævede af ham, forat være et Offer, det var for meget for hans Tro, han kunde ikke efterkomme det Forlangende, der blev stillet til ham, og kunde ikke forstaa det, som virkelig laa paa Frelserens Sind, hvorfor han ogsaa gik bedrøvet bort. Men havde han gjort dette tilsyneladende Offer, vilde Belønningen, som han vilde have modtaget, været langt overflødigere og vilde have erstattet ham langt over Værdien af de verdslige Besiddelser, som han havde under sin Forvaltning.

Vi ville forklare denne Anskuelse lidt nærmere. Mange af Eder kom i denne Kirke midt under Forfølgelse og Prøver, og der krævedes rimeligvis Kraft og til en vis Grad ogsaa Mod til fra Eders Side at komme frem og blive døbt af en Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Eders Venner pegede Finger af Eder eller af det Folk, som I stode i Begreb med at slutte Eder til; de bespottede Eder udentvivl, fordi I vare

saa troskyldige i at annamme disse Mænds Vidnesbyrd, hvem de kaldte for Bedragere; de fortalte Eder maaske om de Lidelser, I maatte udholde og om de Besværligheder, I havde at kjæmpe med, naar I forenede Eder med Guds Folk. Alle Slags Rygter bleve sandsynligvis satte i Omløb om Eder, og der krævedes en god Del Mod for Mange af Eder, som nu ere Medlemmer af denne Kirke, at tage det første Skridt til at blive det, nemlig at gaa frem og blive døbt til sine Synders Forladelse, og udentvivl troede Nogle af Eder, at det var et stort Offer, I gjorde for Jesu Evangeliums Skyld. Men naar I vare blevne døbte og sidenefter bekræftede som Medlemmer af Kirken ved Hænders Paalæggelse af Ældsterne for den Hellig-Aands Gave, og I modtoge denne Aand og dens Gaver i Kraft, følte I, hvis I følte som de fleste Sidste Dages Hellige have gjort, at Alt, hvad I havde opofret og gjort, kun var en Ubetydelighed imod de herlige Velsignelser, Gud havde skjænket Eder som en Følge af Eders Lydighed. Hvis I opofrede Eders Venner eller tabte Eders Slægtninges Venskab; hvis I bleve adskilte fra dem, som I elskede paa Grund af Eders Tro, følte I, at i de nye Venner, som I havde fundet, i de nye Bekjendtskaber, I havde stiftet og i den Hellig-Aand, som I havde annammet, at I vare blevne overflødigen velsignede og erstattede for Alt, hvad I havde maattet gjennemgaa; hvad I før Daaben havde anset for et stort Offer, og som krævede betydelig Mod og Kraft til at underkaste sig, syntes nu at være en meget ubetydelig Sag, sammenlignet med de Velsignelser, I nu havde erholdt. Og saaledes er det, hvis I undersøge dette Folks Historie efter deres individuelle Kapacitet fra deres Daab af indtil nærværende Tid. Nogle af Eder, som boede i de østlige og sydlige Stater, eller som levede i andre Lande, følte udentvivl, naar Tanken om Indsamling med Guds Folk først opsteg i Eders Sind, at I vilde gjøre et overmaade stort Offer ved at tage et saadant Skridt, da det indbefattede Tabet af Venner, Adskillelse fra længe anerkjendte Samfund og en lang Reise til et fjernt og fremmed Land, hvor man vilde være under Nødvendigheden af at lære nye Sæder og Skikke, hvor man maatte knytte nye Forbindelser, og hvor man havde Vanskeligheder at overvinde, som man ikke tidligere kjendte noget til; det syntes at være et meget vigtigt og alvorsfuldt Skridt i Eders Liv. Men efterat I havde taget det, efterat I vare blevne udsamlede, havde forenet Eder med Guds Folk i disse Bjergenes Dale, havde smagt den Velsignelse og Glæde at blive forenet med et Folk af Eders egen Tro og kunne bo med dem, ikke mere udsat for Overfald af frække Pøbelhobe eller Besværligheder af lignende Slags, — følte udentvivl de Fleste af Eder, om ikke Alle, at I vare blevne overflødigen erstattede for dette Offer. Og det har vist sig, naar I saa tilbage paa de Skridt, I havde taget, at det var ligesom Ting af en meget liden Betydning, sammenlignet med de store Resultater, der ere blevne opnaaede ved Eders Handling i denne Sag.

Jeg kunde gaa videre og undersøge de Sidste Dages Helliges Liv, og paa samme Maade dvæle ved de forskjellige Skridt, der ere blevne tagne af os som et Folk, overensstemmende med vor Tro og Efterlevelse af Guds Befalinger. Hvis jeg vilde gjøre dette, vilde man se, at i ethvert Tilfælde, enten det var ved Indsamlingen af de Hellige, Ældsternes Udsenden til de forskjellige Nationer paa Jorden uden Pung eller Taske, forat forkynde Menneskene den glade Tidende om Evangeliets Gjengivelse, hvilket Hverv

har været saa Mange paalagt, og som de have gjort med Frygt og Bæven for Storheden af Foretagendet, eller i hvilkensomhelst Stilling vi have handlet, have vi udført det, som paa Forhaand syntes at være en Sag af næsten uoverkomlig Vanskelighed; det, som har stillet vor Tro og vort Mod paa Prøve, have vi efter sammes Udførelse kun betragtet som en Sag af sammenlignelsesvis ringe Vigtighed, naar vi have taget Resultaterne i Betragtning, som have flydt deraf og de Velsignelser, der have tilflydt os formedelst vor Lydighed.

Gud forlanger af os som hans Folk, at vi skulle gjøre det, som han befaler os at gjøre, ligemeget hvad det kan være. Herren har aldrig havt et Folk her paa Jorden, uden han har stillet visse Fordringer til det. Han forlangte af Noah, at han skulde udføre en vis Gjerning, det Samme krævede han af Abraham, ligeledes krævede han visse Ting af Joseph, Moses og Israels Børn. Og i enhver Tidsalder, naar han har havt et Folk paa Jorden, har han forlangt af det og sine Tjenere, at de skulde afvige fra den Vej, som blev betraadt af Menneskene ialmindelighed, hvilke stedse ønske at følge deres egen Fremgangsmaade og lade sig lede af deres egen Visdom og Forstand. Han har gjort disse Fordringer af alle sine Folk, altsaa ikke af de Sidste Dages Hellige alene, ikke for første Gang af os, som leve i denne Slægt, men i enhver Tidsalder og Slægt, naar han har havt et Folk paa Jorden, som han har anerkjendt, har han givet dem særegne Bud og gjort saadanne Fordringer af dem, at deres Tro og Mod derved er blevet stillet paa Prøve, og deres Oprigtighed for dette hans Værk bleven lagt for Dagen. Beretningen om Guds Handlemaade med Menneskenes Børn er fuld af Tilfælde af lignende Art. Betragter Apostlene selv og ser det Liv, de førte, betragter deres Disciple, og erindrer de særegne Omstændigheder, de bleve kaldte til at gjennemgaa og udholde. Betraadte de en Sti, som var bleven lagt for Generationer tilbage af Folk, som ikke kjendte Gud? Eller kaldte han dem til at gjøre Noget, der krævede Udøvelsen af den største Tro og Tillid til ham, ja til det Yderste? Det var en vigtig Ting for Abraham at forlade sine Venner og rejse — uden at vide, hvor han gik hen; og da Gud havde skjænket ham en Søn, hvem saa mange Forjættelser var lovet, var det haardt for Abraham at føre denne Søn hen paa Toppen af Bjerget og ofre ham for Herren. Forat kunne gjøre en Ting som denne, udkræves der stor Tro til Gud; dog se vi, Gud prøvede og fristede Abraham, indtil han blev fuldstændig tilfreds med ham, ja endog elskede ham saaledes over alle andre Ting paa Jorden, at han kaldte ham for sin Ven. Iligemaade forlanger Gud af os, som leve i denne Slægt, at vi skulle vise vor Tro i vore Gjerninger. Det er i én Henséénde en let Sag for Folk at flyde med Strømmen og have deres Sejl udspredt for den populære Brise, der fører dem med sig med en rivende Fart. Dette er Vejen, den store Majoritet af Menneskene har gaaet, det er den brede Vej, hvortil Jesus hentydede, da han sagde, at saa Mange fulgte den; den Vej derimod, som førte til ham, omtalte han som lige og trang, kun Faa vare de, som sloge ind paa den, thi det var en Vej, som medførte, at de, der vandrede paa den, maatte blive prøvede og fristede og deres Oprigtighed blive bevist. Og dette er den Sti, han byder os som et Folk at vandre paa. Hvis det i gamle Dage blev forlangt af Jesu Kristi Apostle, at være villige til at forsage alle Ting for Evangeliets Skyld, som han aabenbarede dem, er den samme Fordring

stillet til os nu, det vil sige, det forventes af os, at vi skulle være villige til at gjøre et hvilketsomhelst Offer, der maatte blive krævet af os. Om det blev forlangt af Mænd og Kvinder i gamle Dage, at de skulde være villige til at nedlægge deres Liv for Guds Sandheds Skyld, kræves der den samme Beredvillighed fra vor Side idag, omendskjøndt et saadant Offer maaske aldrig vil blive krævet af os, eller at vi skulle underkaste os Noget af lignende Beskaffenhed. Men der maa være Villighed i vore Hjerter; der maa være en Villighed til at gjøre disse Ting og ikke holde os tilbage eller være raadvilde. Hvis det blev forlangt af den unge Mand, at han paa Jesu Opfordring skulde sælge Alt, hvad han havde og give det til de Fattige, skulde vi som Individer være villige til at gjøre det Samme, om det blev forlangt af os, hvis vi vilde erholde de Velsignelser, som Gud har forjættet.

Hvormange Sidste Dages Hellige føle en saadan Tilbøjelighed? Da vi i Begyndelsen ankom til denne Dal, tror jeg neppe, der fandtes Nogen i den hele Lejr, som ikke var villig til at opofre Alt, hvad han havde, om Gud havde forlangt det af ham. Folket havde ikke særdeles Meget dengang, men hvad de havde var af særlig Værdi, da de havde kun Lidt, og der var ingen Udsigt til at erholde noget Mere; men denne Aand var herskende blandt Folket dengang. Da Ordet udgik, at vi skulde forlade vore Hjem i Illinois, sætte over Floden og tage ud i Ørkenen, var der kun en ringe Del, der ikke besad tilstrækkeligt Mod til at gjøre dette. De troede, de vilde møde mange Vanskeligheder paa Vejen. St. Louis var en indbydende Arbejdsmark, og andre Byer langs Floden tilbøde deres Fordele i denne Henséende. Nogle af dem syntes at tænke, at om de ikke kunde leve i Illinois som et samlet Samfund, kunde de muligvis rejse til et andet Sted, hvor de kunde leve og nyde Frugten af deres Arbejde. Men Størstedelen af Folket følte, at deres Tro var af en større Værdi for dem end jordisk Velvære, og de vendte derfor deres Ansigter mod Vesten, satte over Floden, sloge den første Lejr paa Isen, udholdt Faren og Ubehageligheden ved en haard og streng Vinter, som man i Mandsminde ikke havde oplevet Magen til, lejrede sig med deres Kvinder og Børn under aaben Himmel; og midt under alle disse Besværligheder droge de stadig videre og videre mod Vest, uden at vide hvor de gik hen eller havde den mindste Formodning om Stedet, hvor de vilde lande, Beskaffenheden af dets Klima, dets Produktivitet, Jordbundsforhold etc., vandrede bogstaveligen som Abraham, der drog ud fra sine Fædres Land paa Herrens Befaling; og da dette Folk kom til disse Dale, følte de, at der var Intet, der var saa kjært for dem som deres Religion.

Guldet i Kalifornien blev opdaget og fristende Historier om dets Mængde, Letheden hvormed man kunde erhverve sig uhyre Rigdomme paa en kort Tid, og Beretninger om Opdagelsernes fabelagtige Natur kom til disse Dale med ethvert Træn. Men i de fleste Tilfælde følte Folket, at de vare komne hertil for at tjene Gud; de følte, at de havde forladt enhver Ting, der var dem kjær og dyrebar, for Evangeliets Skyld, og af den Grund vare de forblevne her forat opbygge Guds Rige, omendskjøndt de skulde taale Fattigdom, Lidelse, Nød og Trængsel, og kun en ringe Del blev fristet til at gaa andetsteds hen, kun nogle Faa af den store Mængde toge afsted til Kalifornien. Massen af Folket var villig til at forblive her, og om det var fornødent leve paa bare Rødder, Tidsler og magert Kjød,

og klæde sig med Skindet af vilde Dyr; alt dette udholdt de med Glæde for Evangeliets Skyld, som de havde annammet. Jeg kan bære Vidnesbyrd om denne Følelse, thi jeg var selv Øjenvidne dertil, og naar jeg nøjere har overvejet dette og skuet tilbage paa de forgangne Aar samt tilbagekaldt i Erindringen, hvorledes Folket dengang følte, har Beundring opfyldt mit Sind for den Tro, de under saadanne Omstændigheder lagde for Dagen, da saa mange Interesser vare indbefattede.

Dette var den Følelse, Mænd og Kvinder dengang havde. Men vi have tiltaget i Velstand siden den Tid, næsten en ny Slægt er voxet op, og Folk have sluttet sig til Kirken i andre Lande, ere komne hertil og have forenet sig med de Bosiddende her siden dengang. Der har naturligvis ikke været nogen Pøbel her til at rense Smudset og affie Skummet, men der har været andre Indflydelser i Kraft til at prøve og lutre Folket. Jeg tror, at de Folk, som i de senere Aar have nedsat sig her i disse Dale, ikke bør sammenlignes med dem, som først kom hertil, af den Grund at de udaf det ganske Folk vare de Udvalgte, som netop havde gjennemgaaet Forfølgelsens Ild, saa enhver Ting, der kunde blive rystet, var bleven rystet, og de, som kom her først, vare, sammenlignelsesvis talt, ligesom Guldet, der var blevet syv Gange renset ved at føres gjennem Ilden. Men jeg har ofte tænkt, at hvis vi kunde hæve os til den samme Tro, som de havde paa den Tid, hvilket velsignet Folk vilde vi da ikke være? Dengang var Folket ydmygt og sagtmodigt, Ingen hævede sig over sine Brødre, fordi han havde mere af denne Verdens Gods, en Kvinde hævede sig ikke over sin Søster, fordi hun havde bedre Klæder end hende, Børn havde ikke noget Fortrin fremfor hverandre, vi vare Alle lige, saa nær som noget Folk kunde blive det. Hvis En havde et Værktøj og en Anden manglede et saadant, var Ejeren strax villig til at laane det til den Manglende, naturligvis med den strenge Forstaaelse, der var os paabudt gjennem Aabenbaring, at naar vi laante Noget, skulde vi være omhyggelige med at bringe det tilbage til dets Ejer. Hvis En havde mere Mel end en Anden, var man strax tilbøjelig til at dele det. Jeg vil ikke hermed sige, at vi vare aldeles fri for Egenkjærlighed, eller at Folket ikke viste Tegn paa en falden Natur. Vi vare ingenlunde fuldkomne, men vi lagde en Iver for Dagen i vore Bestræbelser i denne Henséende, som det atter skulde glæde mig at se iblandt os, hvilket jeg ogsaa tror vil blive Tilfældet.

Det er kun ved ét Princip, at dette Værk kan blive opholdt og fortsætte sin Existents paa Jorden, hvilket er at adlyde og efterleve de Principer, som Gud har aabenbaret os. Der er intet Løfte givet til Eder eller til noget andet Folk, at de kunne gaa frem og ringeagte hans Raad eller overse hans Fordringer, og paa samme Tid blive bevarede i Sandheden, som han har aabenbaret. Alle vore Forjættelser ere paa Betingelser, de ere os givne paa Betingelse af Trofasthed og paa intet andet Princip. Lad mig sige Eder, hvis vi blive uenige i vore Valg og tillade, at den Ene opstaar imod den Anden, ligesom Tilfældet er blandt de andre Sekter, der ere adskilte i Partier; hvis vi hengive os til Verdens taabelige Moder, hvis vi lade vore Tanker være for meget beskjæftigede med Erhvervelsen af Rigdom, og tillade Klasseforskjel at indsnige sig iblandt os, hvilket aldrig før har existeret, hvis vi vedblive hermed for en Stund, da værer forvissede om, at saa sandt Gud lever, vil hans Aand blive bortdraget fra os, vi ville blive

overladte til os selv, og vore Fjender vilde faa Magt over os. Jeg vil fortælle Eder den Følelse, jeg har havt. Jeg besidder ikke en stor Mængde verdslig Gods, men, hellere end igjen at blive dreven af vore Fjender, vil jeg sige idag, lad mig blive berøvet enhver Ting, som jeg har, lad min Familie blive hjemløs og kun have den Rettighed at blive blandt mine Venner med Fred i disse Dale, og jeg skal være tilfreds. Jeg vilde hellere opgive enhver Ting, jeg er i Besiddelse af, end at være Øjenvidne til, at dette Folk igjen skulde blive fordrevet af dets Fjender, hvilket har skeet i det Forbigangne. Lad en Pøbelskare komme over os, og af hvilken Værd vil da vort Land, vore Ejendomme og vort Gods være? Af hvilken Værd vilde denne Utahs Central-Jernbane være, tilligemed de andre Jernbaner i dette Land, hvis en Pøbelhob brød løs paa os? Af hvilken Værd vilde vore faste Ejendomme være? Min Ejendom vilde ikke være værd fem Dollars, vore Ejendomme vilde i det Hele taget ikke være værd Nogenting. Hvorledes var det i Nauvoo, en Stad, som paa den Tid overgik Chikago i Indbyggerantal, og som var den mest blomstrende By i hele Vesten? I vide, hvorledes Ejendommenes Værdi faldt der, da Pøbelherredømmet fik Overhaand, I kunde ikke faa Noget for dem. Forventer jeg saadanne Scener igjen? Nej, jeg hentyder ikke hertil af den Grund, at jeg formoder, at saadanne Scener vilde gjentage sig, men jeg erindrer Eder om dem forat vise Eder, at som Sidste Dages Hellige er der kun én sikker Vej for os at følge, og det er den Vej, som Gud har udlagt for os. Om vi betræde denne Vej, ere vi sikre, og da er der ingen Magt paa Jorden eller i Helvede, som med Held eller Fordel kan angribe os. Jeg bryder mig ikke om, hvem der kommer eller Hvormange, jeg bryder mig ikke om, hvorledes de sammensværge sig, eller hvad deres Magt monne være. Jeg takker Gud, at jeg aldrig har havt Frygt i mit Hjerte angaaende disse Ting; saalænge vi ere forenede, nærer jeg ingen Frygt for saadanne Ting, men blive vi uenige og fulde af Kjærlighed til Verden og forhærde vore Hjerter, da er Tiden kommen, at jeg nærer Frygt — ikke for Guds Værk, thi jeg ved, at det vil evig bestaa, men for dem, som ere forbundne med det.

Vi skulde afstaa fra Stolthed, Hovmod og Kjærlighed til denne Verden, og begynde at tænke paa Evangeliets store Værd, som vi have annammet, og som Gud har aabenbaret os, for hvilket vi udentvivl engang vare villige til at nedlægge vort Liv, om det gjordes nødigt. Dersom I ikke kunne føle, som I skulde nu, forsøger da at tilbagekalde de Følelser, som I engang havde med Hensyn til Evangeliet. Søger at skattere Sandheden ligesaa højt idag, som I engang gjorde, og ser om det ikke er ligesaa behageligt og af ligesaa megen Værd, samt om I ikke vilde være ligesaa villige til at gjøre ligesaa mange Ofre for det idag, som nogensinde tidligere i Eders Liv. Jeg ved, det er ligesaa behageligt, jeg ved, det er af ligesaa megen Værd nu som tidligere, jeg ved, at Guds Kraft fremdeles aabenbarer sig, og han er ligesaa villig til at udgyde sine Velsignelser over os nu, som han nogensinde var. Men hvor der er Mangel paa Tro, hvor der er Vantro og Pligtforsømmelse, der er ikke det Beløb af Aanden, som der skulde være, og vore Børn voxe op i Vantro og Uvidenhed om Livets og Saliggjørelsens Principer.

Lad mig sige til Eder her, at dette skulde være Mottoet for Enhver af os: Lad mig tjene Gud og holde hans Bud, lad Andre gjøre, som de behage. Hvis de vælge at gjøre Uret, ere de ene

ansvarlige derfor; om de misbruge deres Myndighed, Magt eller Velsignelser, er det Noget, som ikke vedkommer mig. Som Individ føler jeg, at det er min Pligt at tjene Gud af et hengivent Hjerte og holde hans Befalinger, samt at være ydmyg og sagtmodig. Jeg har mere, end jeg kan gjøre ved kun at tage Vare paa mig selv, mere end nok ved at passe min egen Familie, jeg har ingen Tid til at se paa mine Brødres Fejl, deres Familiers eller paa Bestyrelsen af deres Forretninger. Det tager mere Tid, end jeg kan byde over, at passe mine egne Affærer, at holde mig selv saavel som min Familie i Orden og lære mine Børn Guds Ting. Jeg har ikke Tid nok til at passe de Ting, som jeg skulde passe, langtmindre befatte mig med Ting, der vedrøre mine Naboer, mine Brødre eller deres Familier. Nogle spurgte engang: „Hvad er den mormonske Læresætning?“ og Svaret: „At passe sine egne Forretninger,“ indeholder en Sandhed, som vi stedse skulde erindre os. Hvis en Hellig kun tro vil iagttage den Lektie, den indeholder, tror jeg, han vil have god Udsigt til at erholde en Indtrædelse i Guds celestiale Rige. Men den store Vanskelighed med os, saavelsom med mange Andre, er, at vor Tid for meget optages med at betragte andre Folk og deres Affærer, istedetfor at passe vore egne.

Jeg tror, at de Sidste Dages Hellige, der ere her idag, skattere ligesaa højt deres Religion nu som nogensinde tidligere, naar de sidde ned og tænke over det. Jeg tror, at vi som et Folk idag vilde gjøre ligesaa mange Ofre for vor Religion, som Folket i tidligere Dage. Men der kræves Noget til at opvække Erindring hos os. Vi skulde standse og overveje og spørge os selv, hvorfor vi ere her, og hvad Gud forlanger af os? Sendte han os til disse Dale forat blive rige, og for kun at tænke paa Rigdom alene? Nej, han gjorde ikke, det er kun en underordnet Betragtning. Han sendte os hertil, forat vi skulde tjene ham. Han førte os hertil, at vi kunde indføre Retfærdighed og opbygge hans Rige. Det er Hensigten med vort Komme her, hvilket vi stedse skulde erindre os og aldrig forglemme, at hvormegen Rigdom vi end besidde, vil dog Dagen snart komme, da vi maa forlade det Hele. Vi kunne ikke tage det Ringeste af denne Jord med os. Vore Aander høre ikke til her, de gaa tilbage til den Sfære, hvorfra de kom, vore Legemer ville vende tilbage til Støvet, og Alt, hvad vi sætte saa megen Pris paa af jordiske Ting, vil forsvinde med Brugen, aldeles som vore Legemer, der opløses og blive til Intet. Men om vi leve saaledes, at vi kunne komme frem i den første Opstandelses Morgen og blive kronede med Herlighed, Udødelighed og evigt Liv, da vil vort Liv her paa Jorden have været anvendt paa en frugtbringende Maade, ligemeget enten vi have levet i Fattigdom eller Rigdom; det gjør intet til Sagen, enten vi have levet i Jordens Huler og Kløfter og været klædte i Faare- eller Gedeskind, eller om vi have nydt alle Livets Overflødigheder og været klædte i fine Klæder, Silke og enhver Ting, der er smuk og ønskelig for det naturlige Menneske.

At Gud maa hjælpe os til at være trofaste og opvække hos os en Kjærlighed til Sandheden, samt en fast Beslutning om at forblive ved den alle vore Dage, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Den rette Myndighed.

Man anslaar, at der fortiden findes omtrent sex hundrede forskjellige religiøse Sekter og Samfund paa Jorden, som alle gjøre Paastand paa at være det ene Rigtige og Rette, og som hver for sig tror at besidde det rette Præstedømme, hvoraf naturligen følger, at de ogsaa tro sig i Besiddelse af den rette Myndighed til at handle som Guds Tjenere paa Jorden. Det synes besynderligt, at der blandt hele denne brogede Masse af religiøse Trosbekjendelser dog kun én skal være den ene sande og rette, kun én, som er anerkjendt af et alvist Forsyn, da Bibelen, der er vor fælles Rettesnor, bestemt erklærer, at der findes kun „én Tro", som er ret og antagelig for Herren. Vi have i forrige Nr. af „Stjernen" søgt at paavise Nødvendigheden af, at det hellige og dyrebare Princip Aabenbaring, der er det nødvendige Bindeled mellem Himmel og Jord, findes i Kirken, uden hvilket den ikke kan bestaa. Men da alle disse forskjellige Sekter ere enige om at forkaste dette hellige Princip, og endog betragte det som unødvendigt og overflødigt, kunne vi ogsaa med det Samme vide, hvilken Rettighed til Præstedømmet, de besidde, og hvori deres Myndighed bestaar. I Brevet til de Ebræer har dets Forfatter betjent sig af følgende utvetydige Udtryk, der ikke paa nogen Maade kunne misforstaas: „Og Ingen tage sig selv denne Ære (nemlig at være en Præst), men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var." (5te Kap. 4de Vers.) For nu at vise, paa hvilken Maade Aaron blev kaldet, da dette maa være af saare stor Vigtighed, eftersom han var Forbilledet, hvorefter en Herrens Præst og Tjener skulde kaldes eller vælges, ville vi gaa tilbage til 2den Mosebog 28de Kap. og se, hvad Herren udtrykkelig siger til Moses, Aarons Broder, desangaaende: „Og Du, Du skal lade din Broder Aaron komme frem til Dig, og hans Sønner med ham, midt ud af Israels Børn, til at gjøre Præstetjeneste for mig: Aaron, Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar, Aarons Sønner." Nu dette var en Kaldelse, vi kunne forstaa. Det var en Kaldelse, som udgik fra Guds egen Mund eller med andre Ord, Aaron tilligemed hans Sønner bleve kaldte til at være Præster for Folket ved ligefrem Aabenbaring. Herren Jehova aabenbarede sig for Moses og sagde til ham, at Aaron tilligemed hans Sønner vare valgte til at være Præster og Tjenere. Faa de kristne Sekters Præster en saadan Kaldelse? Er det paa denne Maade, de blive indsatte i deres Præstekald? Vi tro ikke dette, imidlertid have vi ikke til Dato set det. Derimod se vi, at de kristne Sekters Præster blive kaldte og indsatte i deres Embeder af de forskjellige Landes civile Autoriteter, det vil sige, indsatte ved Mennesker og ikke ved Gud, opfyldende hvad der er sagt, at „den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren." Altsaa, vi kunne ikke med Bibelen som Rettesnor anerkjende de kristne

Præsters Myndighed til at forrette i Herrens Navn og Herrens Sted. Men da denne Aarons Kaldelse er af saa stor Vigtighed, ville vi anføre nogle flere Beviser paa hans guddomlige Beskikkelse. Saaledes finde vi anført i 2den Mosebog 29de Kap. 44de V.: „Og jeg vil helliggjøre Aaron og hans Sønner til at gjøre Præstetjeneste for mig." Atter: „Og Du skal salve Aarons Sønner, ligesom Du salvede deres Fader, og de skulle gjøre Tjeneste for mig." (2den Mosebog 40de Kap. 15de V.) I 4de Mosebog 3die Kap. siger ligeledes Herren: „Og jeg, se, jeg haver taget Leviterne midt af Israels Børn, for hver Førstefødte; og Leviterne skulle høre mig til." „Men Præsterne, Leviterne, Zadoks Børn, som toge Vare paa min Helligdoms Varetægt, der Israels Børn fore vild fra mig, de skulle komme nær til mig, til at tjene mig." (Ez. 44de Kap. 15de V.) Dette er som sagt en Kaldelse, vi kunne forstaa. Men at et Menneske føler sig „kaldet" ved en indre Paavirkning, en indre Indskydelse til at være en Leder for Folket, hvilket er Tilfældet med de fleste kristne Præster, finde vi i højeste Grad meningsløs, da vi ikke et eneste Øjeblik kunne antage, at en saadan Tilranelse af Magten til at lede sine Medmennesker og handle i Guds Sted paa Jorden, er mildest talt antagelig for Herren, men vi ere snarere tilbøjelige til at tro, at Guds Mishag følger saadanne Individer, der med Bibelen for sig kunne tillade sig noget Saadant.

Vi ville nu se, hvorledes Jesu Disciple og Apostle bleve kaldte, og se om der er nogen Overensstemmelse mellem deres og Nutidens Præsters Kaldelse. I St. Matthæi Evang. 1ste Kap. underrettes vi om, at „der Jesus vandrede ved den galilæiske Sø, saa han Simon og hans Broder Andreas, at de kastede Garn i Søen, (thi de vare Fiskere). Og Jesus sagde til dem: følger efter mig, saa vil jeg gjøre Eder til Menneskefiskere. Og de forlode strax deres Garn og fulgte ham." Ganske vist en besynderlig Kaldelse efter Nutidens Anskuelser i denne Retning. Dog ikke destomindre kaldte Frelseren, Guds énbaarne Søn, to af sine Apostle paa denne simple og ligefremme Maade, og valgte til dette høje og hellige Embede i Kirken to ulærde og ringe Mænd, hvis beskedne Syssel i Livet bestod i at erhverve sig sit Udkomme ved hvad Havet kunde forskaffe dem — ved at fiske. Det var imidlertid ikke blot disse To, der bleve kaldte paa denne Maade, men vi finde i det 19de Vers af samme Kapitel, at „da han gik lidt frem derfra, saa han Jakobus, Zebedæi Søn, og hans Broder Johannes, at ogsaa de bødte deres Garn i Skibet, og (21de V.) han kaldte strax ad dem, og de forlode deres Fader Zebedæus i Skibet med Lejesvendene, og gik efter ham." I Matthæi 10de Kap. siges der, at Jesus „udsendte" de Tolv, og et andet Sted siger han: „I have ikke udvalgt mig, men jeg haver udvalgt Eder." I Slutningen af det 28de Kapitel fortælles der, at Jesus efter sin Opstandelse havde befalet de elleve Disciple (Judas var nemlig falden) at møde ved et bestemt Sted i Galilæa, nemlig ved et Bjerg dersteds; der siges derfor i det 18de Vers: „Og Jesus traadte frem, talede med dem og sagde: Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden. Gaar derfor hen, og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, og Sønnens, og den Hellig-Aands, og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet Eder." Nu dette var Ord, som vare personligen henvendte til de elleve Disciple og ikke til nogen Anden, men alligevel have Nutidens Præster tilladt sig at overføre denne Myndighed paa sig selv. Men Enhver vil kunne forstaa, at en Fuldmagt, der blev given Aarhundreder tilbage og til en vis, indskrænket Kreds

af Mænd, ikke egenmægtigen kan blive tilegnet af Hvemsomhelst, eller at den overhovedet gjælder nu. Den blev given til visse Mænd fordum, som igjen overførte den paa Andre, men da disse døde eller bleve udryddede af Jorden, og det store Frafald kom, om hvilket Paulus tydelig taler, gik dermed tillige denne Fuldmagt og Myndighed tabt. Og medmindre Menneskene kunne paavise, at denne Myndighed atter er gjengivet Jorden, kunne de ikke rimeligen bringe noget fornuftigt Menneske til at tro, at de ere i Besiddelse af det rette Præstedømme. Dog glæder det os Sidste Dages Hellige at kunne aflægge dette ydmyge Vidnesbyrd for vore oprigtige Medmennesker, at dette er sket, at Gud Jehovah har gjengivet Præstedømmets Myndighed til Menneskenes Børn i denne Tid og Slægt, i hvilken vi leve, at Gud har oprettet sin Kirke paa Jorden som i fordums Dage og indsat i samme de samme Embedsmænd, og de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser findes i den nu som før. Lader derfor Menneskene omvende sig allevegne og komme frem og lade sig døbe i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Navn til deres Synders Forladelse, thi Myndigheden hertil er gjengivet, og Gud har sine Tjenere paa Jorden til at forrette denne høje og hellige Ordinance, uden hvilken Ingen kan opnaa Maalet for sin Tilværelse her paa Jorden.

Distriktsmødet i Norrkøping
den 1ste og 3die Jan. 1875.

Distriktsmødet tog sin Begyndelse Fredag Formiddag Kl. 10 og aabnedes med Sang og Bøn.

Nærværende vare Konf.-Præsident Samuel Johnson, omrejsende Ældste fra Zion C. J. Gustafson, omrejsende Ældste for Norrkøping Distrikt L. Dahlquist, Forstanderne for Norrkøping, Linkøping og Västerviks Grene, ligeledes to Ældster fra Gøteborg og Jønkøping Mission; et stort Antal Hellige og Fremmede vare tilstede under alle Forsamlingerne.

Præs. S. Johnson bemærkede, i hvilket Øjemed dette Distriktsmøde vilde blive afholdt, nemlig at det var forat blive opmuntret og styrket paa vor Tro, saa at vi med større Kraft og Nidkjærhed kunde gaa frem og stride mod en falden og vantro Slægt. Bevidnede, at Jesu Kristi Kirke igjen var oprettet paa Jorden i samme Orden og med de samme Gaver og Kræfter som i Frelserens og Apostlenes Dage. Var selv glad ved at have det Privilegium at kunne bære sit Vidnesbyrd derom til sine Medmennesker. Det var ham en stor Glæde at være forsamlet med de Hellige, sine Medbrødre i Missionen og Ældste C. J. Gustafson, som nylig var ankommen til dette Land fra Zion. Tiden blev derpaa overladt Forstanderne, som afgave Beretning om Tilstanden i de forskjellige Grene. Af de saaledes afgivne Rapporter fremgik det, at der var gode Udsigter for Evangeliets Fremme i en Del Trakter af deres vidtløftige Arbejdsmarker. Flere Forsamlinger havde været afholdt blandt Fremmede, som med Opmærksomhed lyttede til Ældsternes Vidnesbyrd om denne Herrens store Gjerning, hvoraf Frugten vistnok vil vise sig i sin Tid, naar Herrens Aand har virket tilstrækkelig paa de Op-

rigtiges Hjerter og frigjort dem fra det Fordommens og Traditionens Baand, der knytter dem til denne Verden, og som afholder saa mange Sjæle fra at annamme Guds aabenbarede Evangelium. Brødrene vare alle glade og tilfredse over at kunne gaa omkring blandt Menneskenes Børn og forkynde dem om dette store sidste Dages Værk, som Herren i sin Naade havde ladet oprette ved sin Tjener Profeten Jos. Smith. De vare alle villige til at indtage deres forrige Pladse, og kunne fortsætte deres Arbejde med at bringe Sjæle til Guds Rige.

Ældste C. J. Gustafson fra Zion bar sit Vidnesbyrd om, at dette Værk, som bærer Navn af „Mormonisme“, ikke var mer eller mindre end den store Jehovahs aabenbarede Sandhed, stadfæstet ved Engles Sendelse og ved Aabenbaring, hvilket er den Grundvold, dette Værk hviler paa. Trods al den Storm af Modstand og Forfølgelse, som den ugudelige Magt fra Tid til anden vil søge at rejse mod det, vil det dog evig bestaa og triumfere over alle sine Modstandere. Det har saaledes været Tilfælde fra Begyndelsen af og vil fremdeles blive det, men Herrens Folk er paa denne Maade blevet prøvet, lutret og renset, og deres Tro tillige bleven bevist. Det var formedelst de Helliges Kraft og Enighed, at et saa stort Arbejde var blevet udført i Zion som at omdanne en øde Ørken til et frugtbart Sted, hvilket ogsaa var et Bevis paa deres Fremgang som et Folk, og de vilde vedblive at gaa fremad, da ingen Magt paa Jorden vil kunne standse dette Værk. Derfor skulde ethvert Menneske, som vil blive frelst og salig, omvende sig fra sine Synder og fra en falden Verden og annamme Sandheden.

Præs. S. Johnson var taknemlig til Herren for den gode Aand, der havde været tilstede, og de Vidnesbyrd, der vare blevne givne af hans Brødre under dette Møde, og var tillige glad over den Opmærksomhed, som var bleven udvist af saavel Hellige som Fremmede. Kaldte derefter to unge Brødre til at blive ordinerede til Ældster, nemlig C. V. Fahlin og Otto Skoglund. Bevidnede derpaa for de Tilstedeværende, at den Tid er inde, da Gud af Himlen skulde oprette et Rige, der aldrig mer skulde borttages af Jorden eller gives til noget andet Folk, men skulde besiddes af den Højestes Hellige til evig Tid, hvilket Profeten Daniel for Aartusinder tilbage saa hen til, og om hvilket han taler til den mægtige Konge af Babylon, der i en Drøm saa de forskjellige Riger fremstillede for sig, lige ned til den sidste Tid. Vidnede om, at dette Rige, der skulde besiddes af den Højestes Hellige, nu var blevet oprettet, og at de Oprigtige og Ædle paa Jorden aarligen samledes dertil. Ønskede til Slutning, at Guds Velsignelse maatte hvile over saavel Hellige som Fremmede, der vare nærværende.

Mødet sluttedes til ubestemt Tid.

C. V. Fahlin,
Skriver.

Gud giver Føde til enhver Fugl, men han bringer den ikke til Reden; paa samme Maade giver han os vort daglige Brød, men ved Hjælp af vort daglige Arbejde.

Sæt aldrig din Fod paa en smudsig eller slet Sti for Penges Skyld. Det er et Arbejde, som bringer daarlig Rente, at suge Honning af Tidsler.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Saasnart Hensigten med Kaptejn Allens Besøg blev Præsident Young og Raadet bekjendt, lode de en Indbydelse udgaa til Brødrene i Lejren om at samle sig. Ved Mødet fremførte Præsident Young Kapt. Allen for Folket, som derpaa talte til dem og tilkjendegav dem Hensigten med sit Komme. Han tilskrev Kaldelsen de Forenede Staters Præsident, James K. Polks Velvillie, idet han sagde, at han ønskede fem Hundrede af de Sidste Dages Hellige, og talte om det, som om det skulde være en Gunstbevisning, thi der var Hundreder og Tusinder af Frivillige i Staterne, sagde han, som paa Opfordring vare villige til at lade sig hverve. Han oplæste sin Ordre fra Oberst Kearney tilligemed et Cirkulære, som han havde ladet udstede i Mount Pisgah, hvorpaa han forklarede dem nærmere. Kaptejn Allen underrettede ikke Folket om — rimeligvis af den Grund, at han ikke kjendte Noget dertil — hvad Hensigten var i Tilfælde af, at Bataillonen ikke blev tilvejebragt. Den hemlige Historie ved Forhandlingerne var, som Præsident Young sidenefter blev underrettet om fra paalidelig Kilde, at Thomas H. Benton, de Forenede Staters Senator fra Staten Missouri, erholdt Løfte om fra Præsident Polk, at hvis „Mormonerne" ikke tilvejebragte den nævnte Bataillon paa fem hundrede Mand, var det ham tilladt at hverve Frivillige i den øvre Del af Missouri til at overfalde og tilintetgjøre dem.

Kaptejn Allen opførte sig under alle sine Forhandlinger med Folket som en Gentleman, og vandt saavel de ledende Mænds som Volontørernes Velvillie.

Efterat Kaptejn Allen havde endt sin Tale, henvendte Præsident Young sig til Forsamlingen. Han spurgte Folket, om de kunde gjøre nogen Forskjel paa denne Fremgangsmaade af Regjeringen i at afkræve Frivillige af dem, og paa deres tidligere Undertrykkelse i Missouri og Illinois.

(Forts.)

En Zions-Ældstes Aftentanker.

(Oversat fra Tydsk af Thor.)

Jeg Aftensolen ser at throne
Bag hine høje Klippers Tind,
Og under Skovens grønne Krone
Ser Maanen mildt i Dalen ind.
Jeg gaar at høre Fugles Stemme —
Jeg er saa vel, jeg er saa fri,
Og føler end jeg ej mig hjemme,
Jeg føler mig dog lykkelig.

Hvor lykkelig! naar bid jeg tænker
Mig blot en ganske lille Stund,
Naar Blikket sig hver Aften lænker,
Hvor Glæde bor i Hjertets Grund.
Da synes mig, jeg hører lege
Smaabørnene, de kjære Smaa,
Den lille Haand jeg ser at pege
Derhen, hvor jeg maa fremmed gaa.

Ak ja! der er jo mine Kjære,
Hvor netop Middagssolen prud
Oplyser Dalen, der de bære
En Tak og Pris til Himlens Gud.
Jeg hører Moder Jer fortæller
Om Landet, der hvor Fader gaar,
Mens taarefyldt hun Ho'det hælder
Og Længselssuk fra Bryst opstaar.

Sig, Moder, kan Dig Ingen trøste?
Hvi føler Du Dig saa forladt?
Stol kun paa Gud, hans Søn udøste
Sit Blod for os, da Alt var Nat.
Du kjendte Magten, som mig vinked'
Langt bort til fjerne Land at gaa,
Om her min sidste Sol end blinked',
Vi samles hisset, stol derpaa!

Ja, kjære Smaa, bortjager Sorgen!
End lever Fader lykkelig,
Og glad han beder Aften, Morgen
En Bøn for Eder som for sig;
For Eder, som hans Navn vil bære,
Naar han forlængst i Grav er lagt,
At I maa stedse stærke være,
Og staa mod Synd af al Jer Magt.

Kun „Pligt at følge" skaffer Freden,
Til Kamp vi Alle ere her,
Og er vor Lod end haard bereden,
Med Mod og Tro vi Sejren ser.
Du Herre vil mig sikkert høre!
Du er ej svag, Du hjælper, og
Til Hjemmet vil Du mig vist føre,
Naar Ordet lyder: „Det er nok!"

Joh. Huber.

Blandinger.

Tidernes Tegn. Om Tændstikkefabriken „Vulkans" Brand hedder det i et Brev fra Tidaholm af 19de Februar til Gøteb. Handels- och Sjøf.-Tidn.: „For knap tre Uger siden brændte den ene Tændstikkefabrik og nu den anden. Nogen egentlig Explosion fandt der ikke Sted, skjøndt Tagvinduerne sprængtes, men der er al Grund til at tro, at hele Luften i Arbejdssalen har været mættet med en eller anden yderst brændbar Gas, som, idet den blev antændt, paa Øjeblikket bragte Alt til at staa i lys Lue. Som Følge af, at den ene Fabrik nylig var afbrændt, og man ikke vilde gjøre endel af Personalet brødløst, arbejdedes der skiftevis Nat og Dag i to Hold. Da der ved Pakningen i Æskerne kom Ild i en saadan, og den i Nærheden staaende Værkmester bemærkede det, ilede han hen imod en netop for slige Tilfældes Skyld anbragt Vandbeholder. Men han fik neppe vendt sig om, førend Ilden allerede havde taget fat i hans Haar. Han saa nu midt i Ildhavet en Kvinde, som, ude af sig selv af Smerte og ude af Stand til at se, drejede sig rundt paa ét Sted; han greb hende om Livet og bar hende ud, men fik derved sine Hænder slemt forbrændte. Ulykken var saa øjeblikkelig, saa voldsom, og Ilden saa stærk, at al menneskelig Hjælp kom for sent eller var frugtesløs. Kort efter laa Alt i en rygende Grushob, og de ulykkelige Ofre bleve nu fremdragne. Men hvilket Syn! Hvilke forfærdelige Lidelser, inden Alt var forbi! Jeg kan ikke beskrive det uden Gysen. Iblandt de Døde befinder der sig en Moder med to smaa Børn og 41 Piger i en Alder af 18—20 Aar."

Grusom Raahed. Fra en lille By i Vestfalen berettes ifølge „Dvnk." følgende

Begivenhed, der er passeret i Fastelavnen. Nogle drukne Mennesker fik fat i en stakkels Idiot, trak hans Benklæder af ham, viklede Halm om hans Ben, hældte Petroleum og Tjære derover og stak Ild deri. Det ulykkelige Menneske opgav Aanden efter to Timers frygtelige Pinsler.

Kontorets Tilgodehavende d. 28de Febr. 1875.

Konference.	Agent.	Boggjæld. Rd.		Mk.		Sk.
Aalborg	P. O. Hansen	209	—	„	—	12
Aarhus	P. C Geertsen	232	—	2	—	2
Gøteborg	S. Johnson	352	—	2	—	15
Kjøbenhavn	K. Petersen	359	—	1	—	4
Kristiania	L. S. Andersen	29	—	„	—	5
Skaane	N. Anderson	113	—	4	—	5
Stockholm	N. C. Flygare	40	—	2	—	3
	Summa	1336	—	1	—	14

Annons.

Det är oss en glädje att kunna anmäla för våra swenske bröder och präsiderande, att „Warnande rösten“ är utkommen tillikamed några andra strödda skrifter, som på requisition will blifwa prompt tillställat.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt ved Konferencemødet i det nye Tabernakel, Salt Lake City, d. 11te Oktbr. 1874.

(Fra «Deseret News».)

(Taleren tog som Grundlag for sine Bemærkninger det 9de, 10de, 11te, 12te og 13de Vers af det 7de Kapitel af Daniels Profetier, samt det 20de Kapitel af St. Johannis Aabenbaring.)

Alle Bibeltroende skue fremad til den Tid, da denne Jords Beboere skulle bringes frem for Dommen og blive dømte udaf Bøgerne, som ere skrevne, Enhver efter sine Gjerninger. Vi maa nødvendigvis slutte af disse Udsagn hos Daniel og i St. Johannis Aabenbaring, at der holdes en Optegnelse eller maaske mange Optegnelser over Menneskenes Gjerninger — deres Handlemaade i denne Prøvestand. Hvorledes disse Optegnelser eller Beretninger holdes i Himlen, kan jeg ikke sige, heller ikke er det blevet os bekjendtgjort, i hvilket Sprog de ere nedskrevne, eller hvilke Tegn de himmelske Beboere benytte sig af, forat gjøre disse Optegnelser, men af hvad der staar skrevet, kunne vi danne nogle Slutninger med Hensyn til denne Sag, thi det er blevet os sagt gjennem Jesus i det Nye Testamente, at for ethvert slet Ord og enhver ond Tanke skulle Menneskene gjøre Regnskab paa den store Dommens Dag. Paa Grund heraf maa disse Ord og Tanker blive holdte i Erindring, enten i Bøger, eller ogsaa blive de indprægede paa saadanne Væseners Sind, som ere istand til at beholde alle Ting i deres Hukommelse. Der maa være en eller anden Maade, hvorpaa Menneskenes onde Ord og Tanker blive holdte i Erindring, og om de Døde skulde dømmes udaf Bøgerne, som vilde blive opladte, maa vi naturligen drage den Slutning, at de ere et Slags Memorandums-Bøger om Menneskenes Børns onde Ord og Tanker.

Vi læse ligeledes i Mormons Bog — en Optegnelse, som alle Sidste Dages Hellige bekjende sig at tro paa, og som

de betragte for ligesaa hellig som det Øvrige af Guds Ord, der er nedskrevet i Bibelen og andetsteds — om Jesu Udtalelser paa dette Kontinent for omtrent atten hundrede Aar siden. Jesus siger: „Alle Ting skrives af Faderen." Jeg formoder ved hans Agenter, det vil sige, ved hans Ledelse og Myndighed. „Alle Ting skrives af Faderen." Naar vi tage alle disse Skriftsteder tilsammen, maa vi nødvendigvis komme til den Slutning, at der holdes et alminideligt Regnskab med alle Jordens Beboere, saavel de Retfærdige som de Ugudelige. Hvor længe denne Dag, kaldet Dommens Dag, vil blive, er ikke aabenbaret. Den kan blive betydelig længere, end hvad Mange tror. Det synes for mig, at medmindre der var et stort Antal beskjæftiget med at dømme de Døde, vilde det tage en overordentlig lang Tidsperiode, thi om ét Væsen personlig skulde undersøge alle Menneskens Børns onde Tanker og Ord fra Adams Dage af indtil denne Tid, vilde det tage en hel Del Millioner Aar, hvorfor jeg ogsaa kommer til en anden Slutning, nemlig den, at Gud har sine Agenter, og at ved disse Agenter ville de Døde blive dømte.

Dette erindrer mig om, hvad der blev sagt ved Apostelen Paulus, da han irettesatte de gamle Kristne, fordi de havde Sager med hverandre, og gik til de hedenske Dommere for at faa disse Ting udjævnede. Han søger at bringe dem udaf denne slette Vane ved at henvise dem til de mindst Agtede blandt dem, som bleve kaldte Hellige. Han siger nemlig: „Lader dem være Eders Dommere, det er ikke nødvendigt for Eder at gaa til de højeste Myndigheder, men lader endog dem, som ere mindst iblandt Eder, blive Dommere i mange af disse Ting, som I nu tage op for de Vantro, og for hvilke I kræve en Dom af dem, som ikke have Noget med Guds Hellige at skaffe," eller rettere med Evangeliet, paa hvilket de troede. Det er i Forbindelse med disse Udtalelser, at han gjør dette Spørgsmaal: „Vide I ikke, at de Hellige skulle dømme Verden?"

Dette minder mig ligeledes om nogle Ytringer, der findes optegnede i Mormons Bog, saavelsom nogle andre, der indeholdes i Bibelen. Jesus sagde saaledes til sine tolv Disciple eller Apostle: „Sandelig siger jeg Eder, at I, som efterfulgte mig, udi Gjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, skulle I og sidde paa tolv Throner og dømme de tolv Israels Stammer." Det synes derfor, at der vil være visse Personer, som skulle dømme Verden. De tolv Apostle skulle dømme de tolv Israels Stammer, og de Hellige ville blive satte til at dømme Verden.

Mormons Bog, talende om den samme Gjenstand, underretter os om, at der ligeledes blev valgt tolv Apostle blandt Nefiterne paa dette amerikanske Fastland, og ligesom de Tolv, der bleve valgte af Jesus paa det asiatiske Kontinent, skulde dømme de tolv Israels Stammer, saaledes skulde ogsaa de Tolv, valgte blandt Nefiterne, dømme Resten af Israels Hus, der boede paa dette Land.

Her er altsaa et andet dømmende Kvorum, et andet Raad, som er beskikket til at dømme, og vi kunne paa denne Maade fortsætte Gjenstanden og opregne alle de Raad, som Gud til forskjellige Tider har oprettet blandt dem, hvem han har beskikket, udvalgt og ordineret med Fuldmagt og Myndighed fra det Høje. Til dem blev ikke alene det Privilegium tilstaaet at handle her i Forbindelse med Barmhjertighedens Ordinancer, men herefter ogsaa i Retfærdighedens Ordinancer; derfor blev til en vis Grad baade Retfærdighed og Barmhjertighed overdraget til dem, som bleve ordinerede af Herren.

Men i disse Henséender er der én Ting til Trøst og Opmuntring for de Hellige i enhver Tidsalder, saavelsom for den hele Verden, og det er, at naar den endelige Tid kommer at dømme Menneskenes Børn, ville de Agenter, som blive satte til at dømme i de forskjellige Sager, gjøre det under den Almægtiges Inspiration, af hvilken Grund vi kunne være forvissede om, at det vil blive gjort ret.

Dette bringer mig ligeledes til at erindre, hvad Jesus sagde til de Tolv, som bleve valgte blandt Israeliterne paa dette Kontinent for atten hundrede Aar siden. Han sagde nemlig: „Vide I ikke, at I skulle være Dommere over dette Folk? Hvilke Personer burde I derfor at være, i al Hellighed og Renhed og Hjertets Oprigtighed, hvis I skulle dømme denne store Nation?" Med andre Ord: „Hvis I skulle sidde i Dom over alle deres Gjerninger, gjorte i Legemet, og aflægge en retfærdig Dom for den Almægtige, hvor rene, hellige, oprigtige og ærlige burde ikke I tolv Apostle være, for virkelig at blive Dommere over Folket, saa at ved at dømme dem, I saa ikke skulle fordømme Eder selv."

Efterat have anført disse Steder, hvilke give os en Smule Forstand paa den Almægtiges Hensigter med Hensyn til at dømme Verden, vil jeg nu anføre et andet Skriftsted, som til en vis Grad afhænger af denne Gjenstand, og som vil vise, at det var et Princip, der blev vel forstaaet af Guds Hellige fordum, og at den evige Dom, som engang i Fremtiden skulde udføres af de Hellige, blev regnet blandt de første Principer i Kristi Lærdom. Det var ikke ét af disse skjulte Mysterier, én af disse skjulte Ting, ét af disse Undere, som maatte udgrandskes af de Trofaste, men det var en Lærdom, som blev talt iblandt de første Principer af Guds Orakler.

Jeg vil nu, idet jeg forlader Principerne i Kristi Lærdomme, overensstemmende med Kong Jakobs Oversættelse, anføre et Sted fra en anden Oversættelse, som jeg har set, og som jeg tror er mere korrekt. Det Sted, hvortil jeg vil henlede Eders Opmærksomhed, lyder saaledes: „Derfor, idet vi ikke forlade Principerne i Kristi Lærdom, skulle vi gaa fremad til Fuldkommenhed og ikke atter lægge Grundvolden til Daab fra døde Gjerninger, til Tro paa Gud og Lærdommen om Daab, om Hænders Paalæggelse, om Opstandelse fra de Døde og om evig Dom."

Disse Principer i Kristi Lærdom bleve fuldstændig forstaaede af de Trofaste, som levede for atten hundrede Aar siden. De forstode, at Dagen vilde komme, da Gud vilde sætte dem til ikke alene at dømme Verden, men ogsaa at dømme Engle. Nogle Engle skulle endnu dømmes, og de Hellige ville blive de Agenter, som skulle udføre dette store Arbejde og afgive Dommens Afgjørelse. Jesus sagde til de Tolv blandt de gamle Nefiter: „Vider dette, at Eders Dom" — talende om, at de skulle dømme den nefitiske Nation — „skal være den Dom, som Faderen skal give Eder;" med andre Ord: „I skulle ikke dømme efter Eders egen naturlige Visdom, I skulle ikke dømme efter det ydre Udséende, men det skal være den Dom, som Faderen skal give Eder." Nu, Herren dømmer Menneskeslægten overensstemmende med Loven og Vidnesbyrdet. Den aabenbarede Lov er givet Folket, og de, til hvem den er aabenbaret, ville blive dømte efter den Lov; derfor siger Jesus: „Mit Ord skal dømme Eder paa den yderste Dag." Det er ikke ved Menneskenes Børns Traditioner, at Verden skal dømmes, det er ikke Loven. Menneskenes Børns Traditioner ere én Ting, og Loven er en anden Ting, populære Anskuelser ere én Ting og Guds Lov en anden

Ting. Vi ville ikke blive dømte efter uinspirerede Mænds Trosbekjendelser, Trosartikler, Lærdomme etc., men ved Guds rene Lov, saaledes som den er udgaaet af hans egen, hans Apostles og Profeters Mund. Vidnesbyrdene ville blive overvældende, af hvilke ét vil blive Optegnelsen eller Bøgerne, som blive skrevne. Ethvert ondt Ord, som er blevet talet, enhver ond Tanke, som nogensinde er indkommet i Menneskets Sind, vil blive opskrevet og bragt frem, og efter denne Beretning om vor Opførsel — vore Tanker, Ord og Handlinger — ville vi blive dømte.

Hvis nu et stort Antal Individer ere beskjæftigede med dette Arbejde at dømme, kan det muligvis blive et kort Arbejde, thi lad hele Menneskeslægten blive klassificeret — en vis Del overgivet til Apostlene i gamle Dage, en anden Del til de Tolv, der bleve valgte blandt de gamle Nefiter, en anden Del overgivet til de Hellige, som levede i de første Tidsalbere af Verden, en anden Del til de Hellige, som levede efter Syndfloden, atter en anden Del til de Sidste Dages Hellige, og lad Alle blive meddelagtige i dette Arbejde at dømme den menneskelige Familie, da vil Arbejdet paa denne Maade blive hurtigt udført. Det kan medtage Aar, og det kan maaske blive udført i mindre end et Aar, det er en Sag, som vi ikke bestemt kunne afgjøre nu. Der vil dogblive en tidligere Dom inden den virkelige Dommedag, hvorom vi ville tale noget nærmere.

Enhver Mand og Kvinde vil til en vis Grad blive underkastet en Dom, saasnart som de have gjennemgaaet den nærværende Prøvestand. Naar de nedlægge deres Legemer i Graven, vende deres Aander tilbage til Guds Nærhed, hvor de ville blive underkastede en foreløbig Kjendel e eller Dom. Derfor læse vi i Mormons Bog, at saasnart alle Menneskenes Aander forlade dette dødelige Legeme, vende de tilbage igjen til den Gud, som gav dem Liv, og da vil det ske, at de Retfærdiges Aander ville indgaa til et Hvilested, kaldet Paradis, hvor de ville have Fred og Lykke, og hvor de ville hvile fra alle deres Arbejder. Og da vil det ske, at de Ugudeliges Aander — thi se, de have ikke nogen Del af Herrens Aand — ville gaa til det yderste Mørke, hvor der er Graad, Hylen og Tænders Gnidsel; og i disse to Tilstande ville Menneskenes Børn være indtil Opstandelsens Tid.

Saa vil der atter igjen blive en Dom efter Opstandelsen, som dog ikke vil være den endelige Dom, men derimod den Dom, som skal overgaa de tolv Israels Stammer, om hvilket Frelseren har talet, som vil finde Sted, naar han og de Tolv vende tilbage igjen til Jorden. Denne Dom vil mere direkte overgaa det ganske Israels Hus, som har elsket Herren og holdt hans Befalinger.

Her er altsaa de forskjellige Doms Tider, Menneskenes Børns forskjellige Stillinger og Omstændigheder i deres aandelige Tilstand, dømte før Opstandelsen, bestemte til Lykke eller Elendighed, eftersom Tilfældet kan være, og i den første Opstandelses Dom ville disse Belønninger, megen Herlighed, Magt, Ophøjelse, Lykke og evigt Liv blive de Retfærdige tildel. Men en anden Doms Afgjørelse vil blive udtalt over dem, som ikke ere begunstigede med at komme frem paa den første Opstandelses Morgen, nemlig dem, som ikke have adlydt Evangeliet. Til alle Saadanne vil Engelens Røst lyde: „Lad Syndere vente og sove, indtil jeg igjen kalder,“ deres Synder ere tilstrækkelig blevne dømte paaforhaand, saa at de ikke blive regnet værdige til en

Opst andelse blandt de Retfærdige og Ædle paa Jorden. Dette stemmer overens med et andet Sted, som findes optegnet i Pagtens Bog, og som siger, at ved den tredie Basuns Røst komme de Menneskers Aander frem, som have været under Fordømmelse. Disse ere Resten af de Døde, og de opleve ikke igjen, indtil de tusinde Aar ere omme eller før Verdens Ende. Hvorfor ikke det? Fordi en vis Grad af Dom allerede da er bleven udtalt over dem. Lader os nu gaa til Englene, som de Hellige skulle dømme. Vi finde, at Englene, som ikke holdt deres første Prøvestand, ere holdte lilbage i Mørkets Lænker indtil den store Dommedag. Hine Engle, som faldt fra Guds Nærværelse, bleve paa en Maade dømte ved Faldet, idet de bleve kastede ud og dømte til at vandre om paa denne Jord, ligesom bundne med Mørkhedens og Elendighedens Lænker, og i denne Tilstand ville de vedblive under hele den timelige Tilværelse af denne Jord, indtil den endelige store Dommedag, da de Hellige med Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed, som Gud den Almægtige har skjænket dem, ville staa op og dømme disse faldne Engle, og de ville da erholde den Fordømmelse, hvortil de ere værdige.

Efterat have gjort disse faa indledende Bemærkninger med Hensyn til Menneskenes Børns Dom, vil jeg henvise til det Sted i det syvende Kapitel hos Daniel, hvor denne gamle Profet siger: „Jeg saa, indtil at Stolene (Thronerne) bleve satte, og den Gamle af Dage satte sig, hans Klæder vare hvide som Sne, og Haaret paa hans Hoved som ren Uld, hans Stol var som en Ildslue, Hjulene derpaa som brændende Ild. Der var en Ildsstrøm, som udflød, og som udgik fra ham: tusinde Gange Tusinde tiente ham, og titusinde Gange ti Tusinde stode for ham; Retten blev sat og Bøgerne opladte."

Hvor meget er titusinde Gange ti Tusinde? Et hundrede Millioner. Det vil blive en større Forsamling, end I eller jeg nogensinde have set, og rimeligvis større end nogen anden Forsamling, som nogensinde er bleven afholdt paa denne Jord paa engang. De vilde optage en uhyre Strækning af Land for kun at faa et Fodfæste. Et hundrede Millioner Mennesker stode for denne Person — den Gamle af Dage. Hvem var denne Person, kaldet den Gamle af Dage? Det er blevet os sagt ved Profeten Jos. Smith, som er den store Profet i de sidste Dage, hvem Gud opreiste ved sin egen Røst og ved Engles Betjening til at indføre Tidernes Fyldes store og sidste Uddeling, hvilken er den sidste Uddeling paa Jorden, forsaavidt Forkyndelsen af Evangeliet angaar; jeg siger, det er blevet os fortalt ved denne Profet, at den Gamle af Dage er den ældste Person, der nogensinde levede paa Jorden. Og hvem var det? Naturligvis gamle Fader Adam, der var det første Menneske og selvfølgelig den ældste Mand paa Jorden. Han vil da komme som en stor Dommer forat samle denne utallige Skare, hvorom Daniel taler. Han kommer i en flammende Ildslue. Det vilde være umuligt, endog for en saa stor Mand som Daniel, fuldstændig at kunne beskrive denne Persons Herlighed og Storhed. Han kommer som en inspireret Mand fra selve Jehovahs evige Throne. Han kommer forat sætte Præstedømmets forskjellige Kvorum og Grader iorden vedrørende alle Uddelinger, at ordne Præstedømmet og de Hellige af alle tidligere Uddelinger til én stor Familie og Husholdning.

Hvad skal alt dette tjene til? Hvorfor al denne Ordning? Al denne Organiseren? Hvorfor skulle alle disse Domme afholdes og Bøgerne aabnes? Det er forat berede Vejen for en anden mægtig Person, hvem Da-

niel saa komme i Himlens Skyer, nemlig Menneskens Søn, og disse Himlens Skyer bragte Menneskens Søn nærmere for den Gamle af Dage. Og da denne Person kom til den Gamle af Dage, se, da blev et Rige givet til Menneskens Søn tilligemed Herlighed og Storhed, at alle Folk, Nationer og Tungemaal skulde tjene ham, og hans Rige skulde blive et evigvarende Rige, et Rige, som aldrig skulde forgaa.

Dette forklarer Grunden, hvorfor vor Fader Adam kommer som den Gamle af Dage med alle disse talrige Hærskarer, og organiserer dem overensstemmende med Bøgernes Beretning, enhver Mand i sin Plads, forberedende Menneskens Søns Komme forat modtage Riget. Da vil enhver Familie, som er i en Orden af Præstedømmet, tilligemed enhver Mand og enhver Kvinde, enhver Søn eller Datter af hvilkensomhelst Slægt, Herkomst eller Præstedømme kjende sin Plads.

Hvor vil denne store Konference finde Sted? Herren har ogsaa aabenbaret dette. Herren oprejste ikke denne Dreng Jos. Smith for Intet, eller for blot at aabenbare nogle af de første Principer i Kristi Evangelium, men han oprejste ham forat aabenbare de skjulte, hemmelighedsfulde Ting, de evige Verdeners Undere, Tidernes Fyldes Husholdnings Undere og hine Undere, som fandt Sted før Verdens Tilblivelse; og alle Ting, forsaavidt som det var Visdom for Herren, bleve udfoldede ved denne Person, kaldet „gamle Joe Smith", som var omtrent fjorten Aar gammel, da Herren oprejste ham. Jeg siger, at han omtalte ved den Hellig-Aands Kraft og Aandens Aabenbaring det selvsamme Sted, hvor denne store Forsamling paa titusinde Gange ti Tusinde af de Retfærdige skulde finde Sted, naar Bøgerne vilde blive opladte. Det vil blive paa et af de sidste Steder, hvor vor Fader Adam residerede, da han var her paa Jorden, hvilket Sted kaldes ved Aabenbaring Adam-ondi-Ahman, som, naar det er oversat, betyder den Guds Dal, hvor Adam boede; Ordene høre hjemme i det Sprog, som blev talet af Menneskenes Børn, før Forvirringen ved Babels Taarn fandt Sted. I hin Dal sammenkaldte Adam Seth, Enos, Kainan, Mahalolil, Jared, Enok, Methusalem og alle Højpræsterne og de Retfærdige af hans Efterkommere for en syv eller otte Generationer tilbage. Tre Aar før sin Død stod han op der, bøjet af Alderdom, og prædikede til den uhyre Forsamling af Folk, og udtalte over dem sin store og sidste patriarkalske Velsignelse, ligeledes opstode de med det hellige Præstedømmes Fuldmagt og Myndighed, og udtalte deres Velsignelse over deres store, fælles Stamfader Adam, som blev kaldet Fredsfyrsten og Fader til mange Nationer, og det blev sagt, at han skulde være Hoved for og herske over sit Folk gjennem alle Slægter, uagtet han var saa gammel. Dette var Velsignelsen, der blev udtalt over det store Hoved, Patriark og Profet for denne Skabelse, den Mand, hvem Gud valgte til at begynde denne Skabelses Gjerning eller med andre Ord til at begynde Befolkningen af denne Jord.

Hvor var hin Dal, i hvilken den store patriarkalske Indsamling blev holdt? Det var omtrent 50, 60 eller 70 miles nordfor Jackson County, Missouri, hvor det sidste Dages Zion vil blive bygget. Hvor Edens Have var, er ikke fuldstændig aabenbaret; hvor Adam spiste den forbudne Frugt, er ikke aabenbaret, saavidt jeg ved, det vil sige, det nøjagtige Sted paa Jorden; ingen Aabenbaring underretter os om, hvor han tilbragte de første Aarhundreder af sit Liv, men lad det være tilstrækkelig at sige, at da Adam var omtrent sex eller syv hundrede Aar

gammel, fandt en stor Indsamling af Folket Sted. Enok, den Syvende fra Adam, som levede samtidig med denne gamle Stamfader, og mange Andre, som bleve kaldte af ham, gik ud og indsamlede alle de Retfærdige fra alle Nationer, og da der i de Dage ikke var noget Atlanterhav, som adskilte det østlige og vestlige Kontinent, kunde de blive indsamlede overland fra Asien, Afrika og Europa. I de Dage var Jorden ikke delt, som den blev efter Vandfloden i Pelegs Dage. I denne Indsamling kom Mange fra Jordens Ender. Adam kunde maaske have været iblandt de emigrerende Kompagnier, hvis ikke, er det mest rimeligt at antage, at han boede paa dette Indsamlingens Central-Sted. Lad imidlertid dette være, som det vil, det er ikke aabenbaret. Der var alligevel et Sted, hvor denne store Konference blev holdt i gamle Dage, hvor Herren aabenbarede sig for denne uhyre Forsamling, stod i deres Midte og underviste dem med sin egen Mund, og de saa hans Ansigt. Der var tillige Stedet, hvor det blev bestemt, at Adam skulde have Magten som den Gamle af Dage efterat en vis Tidsperiode og Uddelinger vare forløbne, at han saa skulde komme i sin Herlighed tilligemed de gamle Hellige saavelsom ogsaa dem, der levede efter ham, og skulde tage fast Ophold paa det Land, hvor de modtoge deres sidste Velsignelse — der i Adam-ondi-Ahmans Dal.

Denne Mand vil sidde paa sin Throne, og titusinde Gange titusinde udødelige Væsener — hans Børn — ville staa foran ham med alle deres forskjellige Grader af Præstedømmet ifølge den Orden, Gud har bestemt og fastsat. Da vil ethvert Kvorum af Præstedømmet i denne sidste Dages Kirke finde sin Plads og aldrig forinden. Om vi gaa bag Sløret, ville vi ikke se denne fuldkomne Organisation af de Hellige i enhver Slægt, førend denne Tidsperiode indtræffer. Det vil ske, før Jesus kommer i sin Herlighed. Da ville vi finde, at der er et Sted for det første Præsidentskab af denne Kirke, for de tolv Apostle kaldte i denne Uddeling; for de tolv Disciple, som bleve kaldte blandt Efterkommerne af Joseph paa dette Land i gamle Tider; for de Tolv, som bleve kaldte blandt de ti Israels Stammer i Nordenland; for de Tolv, som bleve kaldte i Palæstina, og som administrerede i Nærværelsen af vor Frelser; alle de forskjellige Kvorum og Grader af Præstedømmet i enhver Uddeling, der har fundet Sted siden Adams Dage af indtil nærværende Tid, ville finde deres Pladse overensstemmende med de Kaldelser, Gaver, Velsignelser, Ordinationer og Præstedømmes Nøgler, som Herren den Almægtige i de forskjellige Generationer har skjænket dem. Da vil dette blive et af de mest storartede Møder, som nogensinde har fundet Sted paa denne Jordens Kreds. Hvad Slags Personer burde I og jeg, mine elskelige Søskende, og alle Guds Folk i de sidste Dage være, forat blive regnede værdige til at deltage i denne herlige Forsamling, hvis Medlemmer ville bestaa af Væsener fra de evige Verdener, der have brudt Gravens Lænker og kommen frem, udødeliggjorte og evige i deres Natur?

Det vil da blive fundet, hvem der har modtaget Ordinancer ved guddomlig Myndighed, og hvem der har modtaget Ordinancer ved Menneskers Myndighed og Forskrifter. Det vil da blive bekjendt, hvem der er bleven forenet sammen i celestialt Ægteskab ved guddomlig Myndighed og hvem ved ugudelige Subjekter, ved Fredsdommere etc., som ikke troede paa Gud, da de gjorde det, eller dem, som kun ere blevne giftede, indtil Døden skiller dem ad. Det vil ligeledes da vise sig, at de, som have modtaget Ægteskabs-

Ordinancen ifølge guddomlig Beskikkelse, ere giftede for al Evighed; det vil endvidere vise sig, at deres Børn ere retmæssige Arvinger til al den Herlighed, Magt, Ophøjelse, Ære og Præstedømme, som deres Fædre besidde og nyde gjennem alle kommende Slægter i Evigheden. Enhver Mand vil da have sin Familie samlet om sig, som er bleven ham given ved det evige Præstedømmes Besegling, ved den Orden og Lov, som Gud har fastsat, og ved ingen anden. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Babel eller Babylon før og nu.

Den engang mægtige Stad, som bar dette Navn, og som ligesom Rom i sin Tid var Verdens Herskerinde, var beliggende i det fra Bibelen og Verdenshistorien saa meget bekjendte Land Kaldæa, hvorfra Abraham, Israels Huses Stamfader, paa Herrens Befaling drog ud for ikke at blive nødsaget til at tilbede de hedenske Afguder af Sten og Træ, som hans Fader Thara dyrkede. Landene omkring Eufrat og Tigris vare de tidligst befolkede Lande, om hvilket vi have nogen Beretning. Den dunkle Tid før Syndfloden er saa lidet beskrevet og bekjendt, at vi have saa godt som ingen Kilde, hvorfra vi kunne hente nogen Oplysning med Hensyn til de første Menneskers geografiske Opholdssted, det vil da sige fra et historisk eller videnskabeligt Standpunkt. Historien fortæller os f. Ex., at der existerede et Eden, men den paaviser ikke bestemt Stedet, hvor dette Eden var beliggende. Videnskabsmanden med al sin Kløgt og Visdom kan heller ikke udfinde dette Sted eller fortælle os, hvor Arken blev bygget. Verdens Vise have opstillet Hypotheser desangaaende, men det er ogsaa Alt. Noget bestemt Resultat ere de ikke komne til. Nogle have saaledes som en Formodning fremsat, at Stedet, hvor vore første Forældre udrakte Haanden forat tage af den forbudne Frugt, Paradiset eller Edens Have, som den kaldes, var beliggende i det i Oldtiden frugtbare og vandrige Land Mesopotamien. Atter Andre have villet, at det skjønne og frugtbare Landskab Pendschab (som oversat betyder: de fem Floders Land) i Forindien skulde være det rette Sted, hvor Edens Have var beliggende. Dog er Altsammen kun løse og ubestemte Gisninger, som Ingen kan tage noget virkeligt Hensyn til. Imidlertid er denne Sag ogsaa bleven opklaret, forsaavidt de Sidste Dages Hellige angaar, idet der ved den store Profet i de sidste Dage, Jos. Smith, er blevet aabenbaret, at baade Edens Have fandtes og Noahs Ark blev bygget paa Amerikas Fastland. Nu, hvad enten Verden vil tro dette eller ej er ligemeget, engang vil det alligevel blive bekjendt for Alle.

Vi finde imidlertid berettet, at syv Mennesker foruden Noah indskibede sig i Arken, hvilket var Frugten af denne hæderlige, gamle Profets Prædiken af Evangeliet i omtrent 120 Aar. Medens Arken svævede hen over Vandene og Himmel og Jord vare forenede om at udgyde deres Beholdning af „vandige Stoffe", bleve de

Ulydige og Gjenstridige udryddede af Jorden. Intet levende Menneske blev tilovers paa den undtagen de otte Sjæle, der vare vel forvarede i Arken, som omsider landede paa Ararats Bjerge. Ararat er en Bjergtop omtrent 16,000 Fod, beliggende i det høje Bjergland Armenien. Det var altsaa fra dette Land, at Jorden for anden Gang blev befolket. Menneskene begyndte igjen at formere sig og adspredtes i Landene rundt omkring. Imidlertid finde vi dem efter nogen Tids Forløb beskjæftigede med at bygge et kjæmpemæssigt Taarn, der efter deres Formening skulde naa lige til Himlen. Stedet, hvor de vare ifærd med at realisere denne luftige Plan, var ifølge Bibelens historiske Beretninger ikke meget langt fra det Sted, hvor Noah med Familie gik ud af Arken for paany at befolke den ved Syndfloden øde blevne Jord. Dette Sted blev kaldet Babel (det er: Forvirring) og var beliggende i det Land, der var bekjendt under Navn af Babylonien, hvis sydlige Del senere blev kaldet Kaldæa. Efterat nu Sprogforvirringen ved Babel havde fundet Sted, bleve de ihærdige Taarnbyggere adspredte til de forskjellige Dele af Jorden, af hvilke endel under Jareds Anførsel bleve førte til det amerikanske Fastland, hvor de befolkede dette Land og bleve til en mægtig Nation. Blandt dem, der imidlertid forbleve i Nærheden af dette Sted, kaldet Babel, var en Mand ved Navn Nimrod, der omtales i Bibelen som en vældig Jæger for Herren. Samme Autoritet tillægger denne Mand Grundlæggelsen af den mægtige Stad, der senere gaar under Navn af Babylon. „Og Babel var hans Riges Begyndelse," siges der i 1ste Moseb. 10de Kap. Det var denne Stad, der siden skulde spille en saa vigtig Rolle i Verdenshistorien. I Tidernes Løb blev den til en stor og mægtig Stad, da den syntes at skulle blive Sammenknytningspunktet for de omliggende Nationer. Den tiltog i Velstand og Rigdom, og blev efterhaanden Sæde for den tidligste Kultur. Forskjellige Videnskaber, saasom Astronomi, Mathematik, Algebra o. lign., vare ikke alene kjendte, men dreves endog til en meget betydelig Udvikling. Af deres Kunster var især-deleshed Billedhuggerkunsten meget fremtrædende; deres Arbejder paa dette Omraade tiltrække sig endnu den Dag idag Kjenderes Opmærksomhed og Beundring. Den gik stadig fremad, indtil den naaede sit Højdepunkt paa Nebukadnezars Tid. Dette var vistnok dens højeste Glandsperiode. Som et Bevis paa dens uhyre Dimensioner paa denne Tid kan anføres, at ifølge den græske Historieskriver Herodot besad den en Udstrækning af 480 Stadier eller tolv danske Mile i Omkreds, hvilken Størrelse endnu ingen By i Verden har opnaaet. Den Mur, der omgav denne Kjæmpestad, skulde have været 200 Alen høj og 50 Alen bred og havt 100 Kobberporte. Isandhed en Kjæmpestad! Til de største Mærkværdigheder i Staden hørte det mægtige Baals Tempel og de paa Mure anbragte hængende Haver, der betragtedes som ét af Verdens syv Underværker. Men med dens Indbyggeres stigende Kultur tiltog deres Ugudelighed. Foruden at deres Hjerter havde vendt sig til Afguder, og de saaledes tilbade Solen, Maanen og Stjernerne, begyndte de at blive hovmodige og stolte af deres Stads Storhed og Pragt. De ansaa den rimeligvis for uindtagelig og troede i deres blinde Glædes Rus, at den skulde vare ved evindelig. Det babyloniske Herredømme strakte sig til de dengang mest bekjendte Dele af Jorden. Det var isandhed et mægtigt Rige; med Rette blev det kaldet Verdens Herskerinde og i Nebukadnezars Drøm sammenlignet med Guldhovedet. Selv det udvalgte Kanaans Land maatte taale dets haarde Svøbe. Det jødiske Folk, der havde stenet og ihjelslaget Guds

Profeter, hvorved de ganske naturlig nedbroge Herrens Forbandelse over sig, maatte paa Grund af denne deres Haardhed lide den Forsmædelse ved omtr. Aar 600 f. K. at se deres skjønne og frugtbare Land blive traadt under Fødder og lagt øde af disse hedenske Barbarer, der tillige førte dem fangne med til Babylon. Men efterat Jøderne havde udstaaet deres Straffetid i den babyloniske Landsflygtighed, og selve det mægtige Babylon var blevet moden til Ødelæggelse, var ogsaa dermed dets Timeglas udrunden. Vi ville derfor se, hvad Profeten Jeremias forudsagde, der skulde ske med denne mægtige Stad paa Grund af dens Ugudelighed. Han siger saaledes i det 50de Kap.: „Det Ord, som Herren talede imod Babel, imod Kaldæernes Land, formedelst Jeremias, Profeten. Kundgjører iblandt Hedningerne og lader høre og opløfter Bannere, lader høre, I skulle det ikke dølge, siger: Babel er indtagen, Bel er beskjæmmet, Merodach er knust, dens Afguder ere beskjæmmede, dens stygge Afguder ere knuste. Thi der er opdraget et Folk af Norden over den, det, det skal gjøre deres Land aldeles øde, og Ingen skal være, som bor derudi; baade Mennesker og Fæ ere blevne flygtige, ere bortgangne." Det synes at fremgaa heraf, at Babylons Magt skulde tilintetgjøres ved et „Folk", som vi senere underrettes om vare de Meder og Perser, der stiftede det senere persisk-mediske Rige. Men da Herren aldrig har straffet nogen Nation eller Folk, uden iforvejen at have tilbørligen advaret dem og befalet dem gjennem sine Tjenere Profeterne at omvende sig fra sin Ugudelighed, kunne vi ikke andet end formode, at han ogsaa har gjort det Samme i dette Tilfælde, hvilket vi ogsaa finde bekræftet ved at læse Slutningen af det 51de Kap. hos samme Profet, idet han der siger, at han skrev al den Ulykke, der skulde komme over Babel, i en Bog og sendte den med en Mand ved Navn Seraja til den store Stad. Efterat den var bleven tilstrækkelig gjennemlæst, skulde han tage en Sten og binde om Bogen, og med de Ord kaste den i Eufrat: „Saa skal Babel synke og ikke komme op fra den Ulykke, som jeg lader komme over den." At denne ugudelige Stad udøvede en meget skadelig Indflydelse paa mange andre Nationer, vil kunne ses af Følgende: „Babel var et Guldbæger i Herrens Haand, hun haver gjort al Verden drukken; Hedningerne have drukket af hendes Vin, derfor bleve Hedningerne galne. Babel er derfor hasteligen falden og sønderbrudt." (Jeremias 51de Kap. 7de V.) Dens Ødelæggelse skulde i Tidens Løb blive total: „Se, hun er blen det Sidste af Hedningerne, en Ørk, et tørt Sted og en øde Mark." Og skulde kun være et Opholdssted for urene og afskyede Fugle: „Derfor skulle Zijim med Ijim bo der, og Strudsungerne bo derudi; og den skal ikke ydermere bebos evindeligen, og Ingen skal bo i den fra Slægt til Slægt. Ligesom Gud haver omkastet Sodoma og Gomorra og deres Naboer, siger Herren, saa skal Ingen bo der, og intet Menneskes Søn være fremmed i den." (50de Kap. 39—40de V.) Alle disse Profetier ere siden gaaede i bogstavelig Opfyldelse paa denne mægtige Stad. De begyndte allerede at opfyldes under Kong Beltsazar, der under et Gjæstebud havde ladet Herrens Huses hellige Kar hente, for deraf at lade sine Gjæster drikke Vin. Paa Grund af denne bespottelige Handling nedbrog han Herrens Forbandelse over sig, og det blev ham ved samme Lejlighed betydet, at hans Tid var udrunden — hans Rige givet til de Meder og Perser. Siden den Tid har Babylons Tilintetgjørelse gaaet gradvis for sig. En Hob Ruiner ere nu kun tilbage af denne engang

saa mægtige Stad, de ere det Eneste, der betegner Stedet, hvor den var beliggende. Den er som sagt bleven et Hjem for urene og afskyede Fugle; Uglens og Glentens hæse Skrig gjenlyde i dens forladte Hvælvinger. Den omflakkende og ensomme Beduin opslaar sky sit Telt i Nærheden af dens næsten svundne Levninger, og betræder sjelden disse Ruiners hemmelighedsfulde Indre af Frygt for Nimrods onde Aand.

(Forts.)

De forskjellige Konferencemøder

i Skandinavien afholdes i følgende Orden:

I	Kristiania	den	17de og 18de April.
„	Stockholm	„	24de og 25de „
„	Gøteborg	„	1ste og 2den Maj.
„	Aalborg	„	8de og 9de „
„	Aarhus	„	15de og 16de „
„	Kjøbenhavn	„	22de og 23de „
„	Malmø	„	29de og 30te „

Vi haabe at være nærværende ved ovennævnte Møder.

C. G. Larsen,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Amerika.

Huntsville den 10de Febr. 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg skulde egentlig gjøre Undskyldning, forbi jeg ikke allerede for længe siden har ladet høre fra mig, men da jeg ikke ved, om De vil tage den for gyldig, vil jeg heller undlade at give nogen, og sige med Ordsproget: „Det er bedre sent end aldrig."

Jeg haaber ikke, det vil være uvelkommen at faa Lidt at høre fra denne Kant af Landet, nemlig den nordlige Del af Utah Territorium, hvor jeg har boet i en Række af omtrent 11 Aar, i en lille Dal kaldet Ogden Valley. Da jeg først kom hertil, var der kun 3 danske Familier her, Resten vare engelske, nu derimod er her en 80 skandinaviske Familier, saa at disse nordlige Lande ere vel repræsenterede i denne lille Dal, som isandhed er ét af Bjergenes Kamre, omtalte af Propheten Esajas; vi ere nemlig omgivne af høje Bjerge rundt omkring og have kun to Udgange, en mod Vest og en mod Øst. Vort Sted er, som Profeten siger, ophøjet over Højene, da det ligger cirka 5000 Fod over Havfladen, hvoraf tillige følger, at Luften her er kolbere end i

de lavere liggende Dale, dog har Klimaet forandret sig en hel Del til Gunst for Folket, som bor her. Da Dalen derfor først blev koloniseret, var her saa koldt, at næsten Alt, hvad der blev saaet og plantet, blev ødelagt af Frosten; nu derimod avles her overflødigt af alle Kornsorter, saasom Hvede, Byg, Havre etc. Majs og Frugt have vi ikke kunnet frembringe til nogen Fuldkommenhed, men forvente med Tiden ved Guds Hjælp at kunne frembringe Alt, som kan være de Hellige til Gavn og Nytte. I alle disse Ting ser jeg Herrens Styrelse, thi intet Folk har kunnet leve her med Undtagelse af de vilde Indianere, hvis tarvelige Ophold var vilde Rødder og Krickets, indtil Herren i sin Visdom aabnede Vejen for sit Folks Indsamling til Klippebjergene, hvilket er i Overensstemmelse med hans Tjenere Profeternes Forudsigelser, hvor vi nu leve i Fred og Samvirken forat opbygge Guds Rige paa Jorden, at hans Love maa blive anerkjendte; dog ere vi ikke ganske forblevne uforstyrrede i Udførelsen af denne Gjerning, da nemlig Verdens Vise, af hvilke vi have endel her, arbejde paa at kuldkaste disse vore ædle Bestræbelser, men vi bryde os kun lidet derom og kunne kun trække et medlidende Smil over deres Uvidenhed. De vide imidlertid ikke, at de arbejde imod den Almægtige og følgelig lægge Grundvolden til deres egen Ruin.

Jeg er meget taknemlig til min Gud, at jeg kan leve paa denne Tid, om hvilken Fædrene have talet, da Frelsningsplanens evige Principer ere gjengivne til Menneskeslægten i vore Dage, hvilke ville blive til Frelse og Ophøjelse for dem, som ville antage og prakticere dem, hvorimod det vil bringe Fortabelse for dem, som forkaste dem. Jeg er ligeledes taknemlig for det Privilegium, som var mig forundt, at gaa tilbage til mit Fødeland som en Budbærer og et Vidne om disse herlige Principer, der ere indbefattede i det evige Evangelium, givet ved guddommelig Aabenbaring til Profeten Jos. Smith, for hvis Sandhed jeg har et Vidnesbyrd for mig selv. Den forenede Orden er endnu ikke igang her i de nordlige Egne, men der arbejdes bestandig paa at forene de Hellige ogsaa i materiel Henséende, at vi maa blive et frit og uafhængigt Folk, beredte for den Dag, da Ødelæggeren skal udgaa over Jorden. Vi ere saaledes i denne Tid ifærd med at samle Midler til Oprettelsen af et forenet Mejeri, som agtes paabegyndt i det kommende Foraar.

Vel, Broder Larsen, jeg vil slutte for dennegang. Med Glæde erindrer jeg de behagelige Timer, jeg har tilbragt i Deres Selskab, og er glad ved gjennem „Stjernen“ at se Missionens stadige Fremgang under Deres Ledelse.

Modtag i Forening med Br. Frantzen og øvrige Medarbejdere en venlig Hilsen fra

Deres Broder og Medarbejder
for Kristi Sag,
C. F. Schade.

Brigham City den 5te Febr. 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg har ingen specielle Nyheder at meddele dennegang, da Alt synes at gaa sin jævne Gang herhjemme. Man venter, at Præs. Young vil tage fra Dixie om en Uges Tid. Der er bleven arbejdet paa Templet Alt, hvad man har kunnet, omendskjøndt Midlerne, man har havt til at virke med, just ikke have været

overflødige, da det forgangne Aars Høst ikke allevegne har været saa heldig. Her paa dette Sted have vi været meget heldige, ja det er i Virkeligheden gaaet overordentlig godt, naar vi nærmere overveje, hvad der er bleven betalt for vore Produkter. Vor „Co-operative Institution" har gjort det bedre end vore Landmænd i det hele Kounty. Det er virkelig forbausende at se, hvad Enighed kan udføre blandt et Folk, og hvor sandt er ikke det gamle Ordsprog, der siger, at „Enighed er Styrke"? Og dog uagtet alle de Lærdomme, vi have modtaget, og de Profetier, vi have været begunstigede med angaaende dette Princip, hvor sene ere vi ikke til at adlyde det, uagtet det er det eneste Middel, hvorved vi kunne opnaa det attraaede Maal. Vel maa Herren kalde os Børn, thi hvad Visdom, Forstand og Klogskab angaar, er der meget tilbage i denne Retning for saavel Unge som Gamle at lære. Jeg kommer undertiden til at tænke, at hvis det ikke var Herrens Villie i hans egen, bestemte Tid at borttage Skjællet fra vore Ojne, og saaledes berede vort Sind til mere hurtig at kunne forstaa Faderens Ting, vilde det synes afskrækkende at tale eller tænke om Fuldkommenhed. — Hidindtil har Vinteren været særdeles mild, for Ojeblikket have vi kun 1/2 Tomme Sne. Om Dagen er det mildt og behageligt, om Nætterne derimod lidt koldt. Snen ligger mægtig ophobet i Bjergene, hvilket bringer Landmanden Glæde, da hans Haab om en rig Høst derved er saa meget større. Min Familie befinder sig meget vel, min Helbred har i den senere Tid været nogenlunde god, men har følt meget det samme Onde, som da jeg var i Danmark, dog har jeg det bedste Haab om at leve mange Dage paa Jorden endnu.

Behag at hilse Familien paa Kontoret samt Ældsterne og de Hellige, som spørge efter mig. Med en Følelse af Taknemlighed til Gud for hans Velsignelse, der ledsager Deres Arbejde i vort Fødeland, undertegner jeg mig

Deres ydmyge Broder,
P. F. Madsen.

Kong Kalakaua i Ogden, Utah.

(Fra „Deseret News".)

Ifølge en Resolution af City-Raadet sendte Borgemester D. H. Wells Kong Kalakaua en Indbydelse til at besøge Salt Lake City, hvorefter der strax indløb Svar-Telegram fra Hans Majestæt, der angav, at det var ham umuligt at modtage Indbydelsen, og at hans Grunde for samme vilde blive Borgemesteren og Raadet bekjendt ved Tilstillelsen af en af ham egenhændig affattet Skrivelse, som allerede var bleven afsendt.

Derefter afsendte Borgemesteren et Telegram til Kongen, hvori han spurgte ham, eftersom han ikke var istand til at besøge Salt Lake City, om han vilde modtage en Deputation af Borgere fra denne Stad i Ogden, hvorpaa følgende Svar indløb:

„Medicine Buttle den 23de Jan.

„Højstærede Hr. Borgemester D. H. Wells! Hans Majestæt vil med Glæde modtage Deputationen, men

vil kun opholde sig i Ogden, indtil det regulære Træn afgaar.

„William M. Wheray,
„Oberst etc."

Deputationen bestod af følgende Herrer, valgte af Borgemesteren: John Sharp, Ordfører, Geo. Nebeker, Theodore Mc. Kean, W. H. Hooper, Geo. C. Bates, John T. Caine, John R. Winder, H. B. Clawson og R. H. Felt.

Borgemesteren og Deputationen forlode denne Stad i et specielt Træn Kl. 3. 40 Min. igaar Eftm. (d. 21de Jan.) forat møde Hans Majestæt i Ogden, og bleve ledsagede af følgende inviterede Gjæster:

John Taylor og Frue, Dommer Sutherland, Rulon Wells, William Jennings, Junius F. Wells, Henry Dinwoody, William Sharp; en Dreng, der var en Indfødt fra Sandwichs-Øerne, og som boede hos Hr. Geo. Nebeker, var ogsaa iblandt Tallet. Deputationen maatte vente omtrent 50 Minutter i Ogden, ved hvilken Tids Udløb Kongen ankom med Union Pacifik Trænet, og Utah Central Vogn løb strax op til Siden af den, i hvilken Hans Majestæt befandt sig. Borgemesteren og Deputationen blev mødt af Oberst Wheray, ved hvem Borgemester Wells blev fremført for Kongen, hvorefter Borgemesteren til Gjengjæld præsenterede Deputationens Medlemmer og de ledsagende Gjæster for Hans Majestæt. Mødet var af en meget hjertelig Beskaffenhed og aldeles fri for Affektation, Stivhed og nogensomhelst Slags Formaliteter, hvilket ialmindelighed er herskende ved saadanne Lejligheder.

Hr. John T. Caine oplæste derpaa følgende

Adresse:

Til Hans Majestæt Kalakaua,
Konge af Sandwichs-Øerne.

Deres Majestæt!

Som Borgere af Utah byde vi Dem hjertelig velkommen til vort Territorium, og paa Salt Lake Citys Stads-Øvrigheds Vegne, hvilken vi ved denne Lejlighed have den Ære at repræsentere, tillade vi os at udtrykke Folkets Beklagelse over, at Deres Majestæt ikke kunde besøge vor By — vort Territoriums politiske og kommercielle Midtpunkt.

Det vilde have været vore Borgere en stor Fornøjelse at have vist sin Vurdering af Deres Besøg ved at gjengjælde Dem en Smule af den Venlighed, De under Deres Rejse gjennem vort Land har lagt for Dagen fra den Dag af, da De landede paa vore Kyster indtil nærværende Tid. Omendskjønt vi ikke nærede noget Haab om at kunne konkurrere med Unionens ældre og større Byer i Udførelsen af Arrangementet ved Deres Majestæts Modtagelse, vilde vi under alle Omstændigheder ikke have staaet tilbage for nogen med Hensyn til Oprigtigheden og Hjerteligheden af at byde Dem velkommen. Det skulde have glædet os at kunne have vist Dem, hvad Arbejde, Økonomi, Industri og Forening fra vort Folks Side har kunnet udføre i Løbet af et Fjerdedels Aarhundrede ved at omdanne det Land, vi fortiden bebo, fra en aldeles øde Ørken, en gold og ufrugtbar Slette til et Territorium, hvis Dale ere opfyldte af Stæder, Byer og Landsbyer — et fremadstræbende og lykkeligt Folks fredelige Hjem, hvis Marker og Haver vise Frugten af en vidt fremskreden Dygtighed paa dette Omraade, hvis Græsgange ere bedækkede med Flokke af Kvæg, og hvis Bjerge paa den kraftige Minegravers Befaling afgive deres skjulte Skatte, hvilket Altsammen ikke udgjør en saa ringe Del af vor Nations almindelige Velstand. Vi vilde have vist Dem, at medens vort Folk har udført saa meget i materiel Henséende, have de ikke været ligegyldige for moralsk og aandelig Uddannelse. I en-

hver Stad, By og Settlement overalt i Territoriet vil man se Huse indviede til Gudsdyrkelse, Skoler og Læreanstalter, hvor Tusinder af vor opvoxende Ungdom blive underviste i de forskjellige Lærefag. Men da Deres Majestæt ikke kunde besøge os i vore Hjem, ere vi komne forat møde Dem her; forat vise Dem vor Ærbødighed og lykønske Dem ianledning det hjertelige og venskabelige Forhold, som fortiden bestaar mellem det hawajiske Rige og vor Union, og over Udsigten til ved Deres Majestæts Besøg i vort Land, at de kommercielle og internationale Venskabsbaand, som skulde karakterisere Samkvemmet mellem alle oplyste Nationer, end fastere maa blive knyttet, og vi nære det Haab, at de gjensidige Underhandlinger, der fortiden føres, ville blive bragte til en endelig Afgjørelse og vise sig lige fordelagtige og gavnlige for begge Nationer.

Folket i Utah have fra den tidligste Periode af følt en dyb Interesse for Deres Majestæts Undersaatters Velfærd, og Missionærer, der repræsentere den Tro, hvortil Majoriteten af Folket bekjender sig, have fra Tid til anden besøgt de hawajiske Øer som Evangeliets Forkyndere, i hvilken Egenskab de have været fuldkommen beskyttede af Deres Love, og have nydt den civile og religiøse Frihed, som Deres Riges Konstitution og Love garantere.

Til Slutning udbede vi os Tilladelse til at ønske Deres Majestæt en lykkelig og behagelig Hjemrejse og bede Gud, at De maa naa Deres Rige i Sikkerhed, og at Deres Liv maa være længe bevaret til fremdeles at lede og styre Deres Folks Skjæbne.

Paa City-Raadets og Stadens Borgeres Vegne.

D. H. Wells,
Borgemester.

Hans Majestæt, der taler let og flydende Engelsk, underrettede Deputationen om, at hans Svar til Adressen vilde blive skriftlig tilstillet Borgemesteren fra San Francisko.

Kongen er en Mand af fin Anstand, hans Opførsel og Manerer vidnede om en fuldstændig Gentleman. Han konverserede frit om forskjellige Emner, og hentydede i begejstrede Udtryk til sit Besøg til „Mormon"-Kolonien i hans Rige.

Efterat en kort Tid var bleven tilbragt under behagelig Konversation, trak Deputationen sig tilbage og tog strax efter afsted til Salt Lake City.

Hvorfor han ikke gav Bevis.

Under denne Overskrift indeholder „Des. News" for 10de Februar nedenstaaende Karakteristik af Utahs nylig afskedigede Guvernør G. L. Woods.

„San Francisko Chronicle" har følgende „specielle Telegram":

„Salt Lake den 5te Febr. — Guvernør Axtell har givet et Valgbevis til Geo. Q. Cannon. Ex-Guvernør Woods havde tilbageholdt det, forbi intet Bevis kunde tilvejebringes om hans Borgerret, samt paa Grund af Rygter om ulovligt Valg."

At hæderlige Geo. Q. Cannon blev valgt, lovlig og retmæssig valgt af en overvældende Majoritet, er der Ingen, som herom nærer den mindste Skygge af Tvivl. Det var selvfølgelig Guvernør

Woods absolute Pligt at udstede Bevis til Hr. Cannon. Grunden, hvorfor Guvernør Woods ikke har opfyldt denne simple Pligt og især deleshed i dette Stykke, kunne vi gjætte, ligesom den „specielle Meddeler" har gjort i det ovennævnte Citat fra „the Chronicle", og vor Formodning er som følger:

1. At den sidste Guvernør ikke var en redelig Guvernør.

2. At han ikke var en upartisk Guvernør.

3. At han var en bestemt Partifører.

4. At han var et Medlem af den berygtede „Ring", som voterede for Minoritetens Kandidat.

5. At han var fordomsfuld imod og en Modstander af Folket, som stemte for Majoritetens ticket.

6. At han var ivrig behjælpelig med at forhindre Majoritetens Kandidat, der blev valgt, til at tage sit berettigede Sæde i Kongressen, og istedet at bringe Minoritetens Kandidat til at indtage hans Plads, hvilken ikke var valgt.

7. At han manglede sund Fornuft.

Dog den ærede Herre er ude af Sigte, lig et udslukket Lys er han tagen sin Vej, og vi have endnu ikke hørt eller set den første Mand, Kvinde eller Barn, der har ytret det ringeste Udtryk af Sorg over hans officielle Halshugning.

Chasty Larson, Cerren Yoggersens (Søren Jørgensens?) Hustru, afgik ved Døden i en Alder af 61 Aar den 2den Novbr. 1874 i Payson efter et Aars tærende Sygdom.

Afdøde blev døbt i Sverig Aar 1858 og emigrerede til Utah i 1863. Hun levede som en trofast Sidste Dages Hellig, og døde med fuldt Haab om en herlig Opstandelse. (D. N.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Lamaniterne.

Af John Nicholson.

(Oversat fra „Juvenile Instructor".)

Gjenstanden, med Hensyn til hvem Indianerne eller Lamaniterne egentlig ere, har saa ofte været behandlet i „the Instructor", at Forfatteren heraf formoder, de fleste af hans Læsere allerede vide, hvem og hvad de ere, af hvilken Grund han derfor hovedsagelig kun vil indskrænke sig til at fortælle Omstændighederne ved den store Bevægelse, der fortiden hersker blandt dem, der bebo denne Del af Landet. Ældsterne i Jesu Kristi Kirke have prædiket Evangeliet iblandt dem en god Del, især deleshed i de forgangne Aar, men tilsyneladende uden nogen synderlig Virkning, nu derimod synes deres Øine at blive opladte for Sandhedens Principer, og Hundreder af dem blive døbte.

Følgende Citat, angaaende Lamaniterne, er taget fra Anden Nefis Bog, 12te Kap., Par. 12 (Mormons Bog):

„Og nu vil jeg profetere noget Mere angaaende Jøderne og Hedningerne. Thi efterat Bogen, om hvilken jeg har talet, er kommen for Dagen, og vorder skreven for Hedningerne, og bliver forseglet igjen til Herren, skal der være Mange, som tro de Ord, der ere skrevne, og de skulle bringe dem til de Overblevne af vor Sæd. Og da skulle de Overblevne af vor Sæd vide om os, hvorledes vi kom udaf Jerusalem, og at de ere udsprungne fra Jøderne. Og det Jesu Kristi Evangelium skal blive kundgjort iblandt dem; og saaledes skulle de atter komme til Kundskab om deres Fædre, som og til Kundskab om Jesum Kristum, som havde været iblandt deres Fædre. Og da skulle de fryde sig, thi de skulle kjende, at det er en Velsignelse for dem fra Guds Haand: deres Blindhed skal begynde at vige fra deres Øine, og der skal ikke mange Slægter af dem bortgaa, forend de skulle vorde et hvidt og behageligt Folk."

Vi ville se, om denne Forudsigelse af den store Profet begynder at blive opfyldt. Følgende Telegram blev publiceret i „Deseret Evening News“ for 2den Juni afvigte Aar:

„Deep Creek, Utah, den 2den Juni 1874.

„Et hundrede Indianere bleve døbte og indlemmede i „Mormon“-Kirken her igaar af Indianertolken Lee fra Grantsville, tilligemed tre Andre, hvem han kaldte til sin Hjælp. Den hele Handling, der udførtes under en øsende Regn, medtog kun en Tid af 60 Minutter.“

Den omtalte Tolk var Ældste William Lee af Grantsville, hans Medhjælpere vare Ældsterne William H. Lee (ikke beslægtet med den Anden), Edwin Tadlock, Præsident over Deep Creek Gren, samt James Worthington, ligeledes fra sidstnævnte Sted.

Omstændighederne, der ledede til Afsendelsen af dette Telegram til „the News“, skulde være af Interesse for enhver Sidste Dages Hellig, da de tydelig nok vise, at Herren arbejder paa en synlig Maade blandt de Overblevne af hans Folk, hvorved Forudsigelserne angaaende dem blive opfyldte, og hans Forjættelser til deres Fædre blive stadfæstede. Jeg skal forsøge at gjengive dem, saa nøjagtig som det er mig muligt, ganske saadan som jeg hørte dem blive fortalt af Ældste William Lee selv, og han forsikrede mig, at han havde erholdt dem fra Torbukas egen Mund, der er en af Goshute-Indianernes ledende Anførere. De nærmere Omstændigheder ere ogsaa blevne mig stadfæstede af Andre, der mer eller mindre have været bekjendte med Sagen.

Det hændte sig for nogen Tid siden i afvigte Foraar, at Torbuka og Størstedelen af hans Ledsagere vare lejrede i nogen Afstand vestfor Deep Creek, og medens han opholdt sig her, havde han en Nat en besynderlig og meget behagelig Drøm, i hvilken han syntes at se en smuk Eng, gjennem hvilken fløb en Strøm af krystalklart Vand. Han syntes ligeledes, han saa Ældste Lee, som sagde ham, at han selv og hans Folk skulde vadske sig i denne Strøm. Da han vaagnede om Morgenen, havde han meget behagelige Følelser. Han stod op, og da der var en Bæk i Nærheden, bød han sine Folk, at de skulde gaa og vadske sig i den, og de gjorde det, efterat han selv havde gjort det Samme.

Nogen Tid derefter, da Torbuka sad alene i sit Telt, traadte en Mand ind til ham, hvem han sidenefter beskrev som havende et hvidt eller rettere graat Skjæg og et meget smukt Ansigt. Som man kan tænke sig, havde han nogle besynderlige Følelser ved at se denne Fremmede træde saa pludselig ind i hans Telt. Han stirrede nogle Øjeblikke paa denne Person, da han, den Fremmede, begyndte at tiltale Torbuka. Indholdet af hans Tale var, at Tiden var kommen for Indianerne til at blive begravne i Vandet eller blive døbte; endvidere at „Mormonerne“ vare deres Venner, og at de havde en Bog, som fortalte dem om deres Fædre, at Brigham havde direkte Samkvem med Gud, og at de skulde høre ham. Han sagde ligeledes Torbuka, at Indianernes Fjender havde drevet, røvet, plyndret og bedraget dem, men at Tiden, da deres Fjender kunde gjøre dette, nu næsten var forbi, og at Tiden var nær forhaanden, da de, som havde forurettet dem, vilde være ligesom „tør Ved paa Bjergene, der skulde blive fortæret, og de,“ Indianerne, „skulde gaa over deres Aske.“

Den Fremmede forlod ham derpaa, og Torbuka, der var nysgjerrig efterat vide, i hvilken Retning han var gaaen, gik hen til Hjørnet af en Høj, bag hvilken Personen var forsvunden, men da

han naaede dette Punkt, saa at han kunde overskue hele det aabne Land foran sig, var Personen ingensteds at se, men paa hvad Maade Personen saa pludselig var forsvunden, kunde han ikke forstaa.

Efter dette besøgte to andre Personer samtidig Torbuka, hvilke, efterat have gjentaget Ord for Ord, hvad den første Besøger havde sagt, toge bort paa den samme Maade. Torbuka sagde, at den Ene af de To var betydelig højere end den Anden.

Derefter viste igjen en af Personerne sig for Torbuka, hvilket altsaa var det tredie Besøg, og de Ting, som vare blevne ytrede ved de to foregaaende Besøg, bleve nøjagtig gjentagne.

Jeg forstod af Broder Lee, at det Meste af det her Anførte blev fortalt af Torbuka selv i Grantsville Forsamlingshus' Forhal i Nærværelsen af adskillige Brødre, hvor Broder Lee var Tolk.

Disse vare de forudgaaende Omstændigheder, der ledede til Afsendelsen af det nævnte Telegram til „the News“; thi efter disse tydelige Tilkjendegivelser bestemte Torbuka sig strax til, hvorledes han skulde handle. Han samlede saamange af sine Folk tilsammen, som han kunde naa, og tog afsted til Deep Creek. Da han kom dertil i Slutningen af Maj Maaned, lod han et Telegram afsende til Tolk William Lee i Grantsville, idet han bad ham om at komme til sig, da han selv og hans Folk vare rede til at høre, hvad han havde at sige, og at gjøre eftersom han maatte tilraade.

Efter Biskop John Rowberrys Raad tog Broder William H. Lee sin Hest og Vogn og rejste med Broder William Lee som Tolk til Deep Creek, hvor de fandt Torbuka og hans Folk ventende deres Ankomst.

Tolken Lee prædikede Evangeliet for dem og fremlagde dets Principer paa en saa simpel og letfattelig Maade, som det var ham muligt, overensstemmende med deres Fatteevne. Ved Slutningen af sine Bemærkninger sagde han til dem: „Alle I, som ønske at gjøre, som jeg har sagt, overensstemmende med den Store Aands Befalinger, følger mig!“ hvorefter han gik hen til en Elv, der var beliggende en halv engelsk Mil derfra, og blev fulgt af alle Stammens Medlemmer, som vare nærværende, Mænd, Kvinder og Børn.

Da de ankom til Elven, gik en af Brødrene ned i Vandet, medens de Andre stode tilbage paa Bredden, og medens han, der var i Vandet, døbte Lamaniterne i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn og med Fuldmagt fra Jesum Kristum, udførte de, som stode tilbage paa Strandbredden, Ordinancen Haandspaalæggelse paa dem, som efterhaanden kom op af Vandet, i hvilket Øjemed en Stol var medtagen, forat denne sidste Ordidinance kunde blive udført.

Med et saadant Alvor tiltraadte disse stakkels Lamaniter denne hellige Handling, at Kvinderne formelig holdt deres smaa Børn ud til Ældsten, der var i Vandet, at han maatte døbe dem ogsaa, og bleve først tilfredsstillede, da de bleve underrettede om, at Børn skulde ikke døbes, indtil de vare otte Aar gamle, men at de kunde blive velsignede af Guds Tjenere, hvorpaa de Smaa sidenefter bleve tagne i disse Ældstes Arme og velsignede.

Medens de strede fremad med at døbe og forrette Haandspaalæggelses-Ordinancen, begyndte Regnen som anført i Telegrammet at øse ned, men dette tog man intet Hensyn til, og det gode Arbejde blev fortsat, indtil Alle vare bragte ind i Faarestien ved Daab i Lighed med vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Begravelse, og Fremkomsten af Vandet i Lighed med hans Opstandelse.

Lamaniterne glædede sig, ligesom Brødrene ogsaa gjorde, der administrerede for dem Evangeliets hellige Ordinancer; en stille, højtidelig Aand hvilede over Alle.

Foruden at over et Hundrede af disse Folk bleve døbte og indlemmede i Kirken, som ovenfor omtalt, bleve syv af de mest forstandige Mænd blandt dem ordinerede til Ældster og belærte angaaende dette Embedes Pligter, og senere Begivenheder afgive tydelige Beviser for, at de have været meget flittige og ivrige i at fortælle deres Brødre om de Ting, de havde annammet.

Da Ældsterne William Lee og William H. Lee passerede Scull Valley paa deres Hjemrejse den 7de Juni, mødte de femten Andre af Stammen, hvem de ligeledes døbte og gave Haandspaalæggelse, administrerede Nadveren til dem og velsignede deres Børn.

Naar man betragter Indianernes eller Lamaniternes nuværende Tilstand, kunde det næsten synes en Umulighed for dem nogensinde at blive et hvidt og behageligt Folk, som forudsagt i anden Nefis Bog, men hin Profeti vil sikkerlig blive opfyldt, thi Herren har talet det. De bleve et mørkt og afskyeligt Folk, fordi Guds Forbandelse hvilede over deres Fædre, der atter gik over paa Børnene paa Grund af deres store Ugudelighed, og da det var Virkningen af Guds Forbandelse, vil Guds Velsignelse have den modsatte Virkning, istedetfor „et mørkt og afskyeligt" ville de blive til et „hvidt og behageligt" Folk, og den sidste Virkning vil begynde at vise sig og vedvare, saasnart Mørkhedens Skjæl falde fra deres Öjne, og de begynde at tro paa Jesum Kristum deres Frelser. Mange af „the Instructor"'s Læsere have udentvivl kjendt Tilfælde, hvori Folk, som have været belastede med en eller anden Sygdom, ere blevne helbredede ved Guds Kraft formedelst Ældsternes Administration, hvilket er ligesaa forunderligt som Lamaniternes Forandring fra deres nuværende lave Tilstand til et mere oplyst og civiliseret Folk.

Næsten det første Spørgsmaal, som blev rettet til Ældsterne af disse Lamaniter, der bleve døbte, var: „Hvad kunne vi gjøre forat blive uafhængige? Vi ønske at opholde os selv og blive lig de hvide Folk." Ældsterne, hvem disse Spørgsmaal bleve gjorte, gave dem gode Raad, som de viste den største Villighed til at antage. De bleve sagte, at det var meget urigtigt at drikke „Ildvand" eller Brændevin, og Mange af dem vilde ikke for nogensomhelst Betaling røre dette fordærvelige Stof mere. De bleve ligeledes fortalte, at det var bedre at vadske deres Ansigter og holde dem rene, end at bemale dem, og Mange af dem have nu ophørt med at bemale deres Ansigter. Majoriteten af dem i hin vestlige Del ere sandsynligvis mere retskafne end det samme Antal hvide Mænd. Omtrent 170 af dem have taget til Landvæsenet, og de avle Hvede, Poteter og andre Produkter; ved Ældste E. Padlock blev jeg tillige underrettet om, at han fornylig havde optaget en større Strækning Land for dem af 160 Akres Udstrækning, som de kunde opdyrke og kolonisere. Man vil derfor se, at ikke saa snart har Mørkhedens Skjæl begyndt at falde fra deres Öjne, førend Grundvolden er lagt for dem til at blive „et hvidt og behageligt Folk", et flittigt og anseligt Folk, og man vil se af, hvad der allerede er bleven skrevet om denne Gjenstand, at en Begyndelse virkelig er bleven gjort i denne Retning.

En Beretning er bleven given i denne Artikel om tre Personers Besøg til Goshute-Høvdingen Torbuka. Nu opstaar der rimeligvis det naturlige Spørgsmaal i mine unge Læseres Sind, hvem disse

Væsener vare, som aflagde ham disse Besøg. Naturligvis kan jeg ikke bestemt sige, hvem de vare, men idet jeg støtter mine Slutninger paa Mormons Bog, tror jeg, der er god Grund til at tro, at de vare visse Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum, valgte blandt Nefiterne paa dette Kontinent af Jesum Kristum selv, da han personlig besøgte dem efter sin Korsfæstelse og Opstandelse i Jerusalem. I, som have læst det Nye Testamente, erindre maaske, at Johannes, Frelserens „elskede Discipel“, bad Jesus om, at det maatte blive ham forundt aldrig at smage Døden, indtil Herren skulde komme til Jorden i sin Herlighed, hvilket Ønske ogsaa blev ham tilstaaet. Der var tre af Nefiternes Apostle, som ønskede den samme Ting, og Herren skjænkede dem det. Men det er maaske bedst at anføre det Sted i Mormons Bog, der nærmere berører denne Gjenstand. Der siges saaledes paa Side 493, Nefis Bog, 13de Kap., Par. 3 og 4:

„Og da Jesus havde sagt disse Ord, talede han til sine Disciple, den Ene efter den Anden, sigende: Hvad begjære I af mig, efterat jeg er gaaet til Faderen? Og de sagde Alle, undtagen Tre: vi ønske, efterat vi have levet et Menneskes Alder, vor Tjeneste, hvortil Du har kaldet os, da maa have en Ende, og vi maa snarligen komme til Dig i dit Rige. Og han sagde til dem: Salige ere I, fordi I ønske denne Ting af mig; derfor skulle I, efterat I ere to og halvfjerdsindstyve Aar gamle, komme til mig i mit Rige, og hos mig skulle I finde Hvile. Og da han havde talet til dem, vendte han sig til de Tre, og sagde til dem: Hvad ville I, at jeg skal gjøre for Eder, naar jeg er gaaet til Faderen? Og de sørgede i deres Hjerter; thi de turde ikke sige ham de Ting, som de ønskede. Og han sagde til dem: Se, jeg kjender Eders Tanker, og I have ønsket det Samme, som Johannes, min Elskede, begjærede af mig, han som var med mig i min Tjeneste, forend jeg blev ophøjet af Jøderne; derfor, saligere ere I, thi I skulle aldrig smage Døden, men I skulle leve og se alle Faderens Gjerninger for Menneskens Børn, indtil alle Ting blive fuldkommede efter Faderens Villie, naar jeg skal komme i min Herlighed med Himlens Kræfter, og I skulle aldrig lide Dødens Smerter, men naar jeg kommer i min Herlighed, skulle I forandres i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed, og da skulle I blive velsignede i min Faders Rige. Og atter: I skulle ikke have Smerte, medens I leve i Kjødet, ejheller Sorg, udenfor Verdens Synders Skyld, og alt dette vil jeg gjøre paa Grund af de Ting, som I have ønsket af mig, thi I have ønsket, at I maatte bringe Menneskenes Sjæle til mig, saalænge Verden staar, derfor skulle I have fuldkommen Glæde; og I skulle sidde i min Faders Rige, ja, Eders Glæde skal blive fuldkommen, ligesom Faderen har givet mig fuldkommen Glæde; og I skulle blive, ligesom jeg er, og jeg er ligesom Faderen, og Faderen og jeg ere Et, og den Hellig-Aand bærer Vidnesbyrd om Faderen og mig; og Faderen giver Menneskens Børn den Hellig-Aand for min Skyld.

Og da Jesus havde talet disse Ord, skete det, at han berørte enhver af dem med sin Finger, undtagen de Tre, som skulde tøve, og da for han bort.“

Det er min Tro, at de Personer, som besøge og undervise Lamaniterne, ere hine Nefiternes Apostle, til hvem det blev givet aldrig at smage Døden, men at leve til at se Faderens Gjerninger mod Menneskens Børn, indtil Kristus kommer i sin Herlighed i Himlens Skyer, da disse velsignede Apostle ville blive forvandlede

i et Øjeblik, hvilket naturligvis mener, at Forvandlingen vil gaa overordentlig hurtig for sig. Disse ædle Mænd havde det store Ønske, at de maatte leve og bringe Sjæle til Kristum, saalænge Verden stod. Dette var et meget godt Ønske, og Herren havde Behag i dem derfor, og han har ikke alene Behag i dem, men han vil ogsaa finde Behag i Eder, mine Læsere, om I have den Følelse i Eders Hjerter at ville gjøre Godt mod Eders Medmennesker.

Da vi se, at det Ønske blev tilstaaet hine nefitiske Apostle, at leve og bringe Sjæle til Kristum, er det saa ikke rimeligt at antage, at det er dem, som søge at bringe Lamaniterne til Kundskab om Frelseren? Hvis det ikke er dem, hvem er det saa? Thi de havde den Forjættelse at blive tilladte at gjøre dette store Arbejde, og det viser sig nu, at de blive brugte som Redskaber i Guds Haand til at bringe Forjættelserne i Opfyldelse, som bleve givne deres Fædre, nemlig at Lamaniterne, som skulde bo paa dette Land i de sidste Dage, skulde erholde deres Fædres Optegnelser (Mormons Bog), og blive bragte til Kundskab om deres Frelser. Dette er at bringe Sjæle til Kristum.

Siden jeg begyndte denne Artikel om Lamaniterne, har jeg været istand til at indhente nærmere Oplysning angaaende denne Gjenstand, som jeg haaber vil være af ligesaa megen Interesse for „the Instructor"'s Læsere, som den er for mig, da den viser sig for mig som en overmaade vigtig Sag, forbunden med Guds Værks Fremme og Udvikling paa Jorden.

Det vil maaske blive erindret af de fleste af Læserne, at man for omtrent to Aar siden havde nogen Forvikling med Indianerne fra Uintah, i hvilken Anledning General Henry A. Morrow, som dengang var Kommandant i Camp Douglas, havde en Sammenkomst med dem i Springville, og blev assisteret af Ældsterne A. K. Thurber, dengang Biskop i Spanish Fork, Lyman Woods af Springville og Andre. Resultatet af Sammenkomsten var, at adskillige af de ledende Indianere, eller som de i Virkeligheden skulde kaldes Lamaniter, toge til Washington forat forelægge Præsidenten af de Forenede Stater og andre af Landets ledende Mænd deres Sag, idet de haabede at faa Erstatning for deres Forurettelser, da de — udentvivl med god Grund — vare utilfredse med Regjeringens ansatte Indianer-Agenter. Efterat denne Indianer-Deputation havde været i Washington og var vendt tilbage igjen, fortalte En af dem et meget besynderligt Tilfælde, som indtraf, medens han var der. Han fortalte, hvad han havde erfaret til Brødrene A. K. Thurber, S. P. Davies og A. L. Fornsworth, hvoraf man kan se, at jeg er bleven underrettet fra paalidelig Kilde; Indholdet af hans Fortælling var, som den blev mig berettet, at medens han opholdt sig paa sit Værelse i et Hotel i Washington, blev han paa tre forskjellige Aftener besøgt af en Person, som samtalede med ham paa samme Maade, som Sendebudene gjorde, der besøgte Torbuka.

Høvdingen beskrev den Besøgende som en Person med et meget smukt, lyst Ansigt, og i enhver Henséende lig en Mand. Hans Tale var guddomlig. Han sagde Høvdingen, at det var meget urigtig at dræbe Folk eller at stjæle, og raadede ham til aldrig at gjøre noget Saadant. Han fortalte ham ligeledes om Mormons Bog, at den var en Beretning om Indianernes Forfædre, og at der endnu var en anden Bog om Lamaniternes Fædre, som Herren vilde aabenbare, men naar den vil komme for Dagen, vilde Lamaniterne være et ganske forskjelligt Folk fra, hvad de nu ere. De

vilde være fredelige og arbejdsomme, og vilde dyrke Jorden ligesom de Hvide. Han anførte ligeledes, at „Mormonerne" vare Indianernes Venner, og andre Ting af lignende Indhold.

En Ting, der er overensstemmende med Indianerens Beretning om, hvad den Besøgende havde fortalt ham angaaende Fremkomsten af en anden Optegnelse, er, at Herren har lovet i sin egen bestemte Tid, naar Folket bliver mere retfærdigt, at ville aabenbare den Del af Pladerne, som ikke blev oversat af Profeten Jos. Smith, men som blev beseglet igjen, og som sandsynligvis endnu er under den Engels Varetægt, fra hvem Jos. Smith erholdt Pladerne, hvorfra Mormons Bog igjen blev oversat; dette var rimeligvis den anden Bog eller Optegnelse, der var hentydet til af Sendebudet.

Ældste Lafayette Ball af Deep Creek var i denne Stad (Salt Lake) for en kort Tid siden, og havde med sig en Bog, der indeholdt Beretning om de Lamaniters Daab, som i den senere Tid var bleven udført der paa Egnen. Den indeholdt Navnene paa otte Hundrede, som fornylig vare blevne døbte der. Det hænder ofte, at Indianerne komme hertil fra langt borteliggende Dele af Landet, trætte og udmattede af den lange Rejse, udelukkende i den Hensigt at blive „begravne i Vandet". Og de bede undertiden Ældsterne om at administrere for deres syge Børn, som ofte øjeblikkelig blive helbredede ved Guds Kraft.

De, som sige, de bleve besøgte af de himmelske Sendebud, berette, at Sidstnævnte tillige have sagt dem, at det var bedre for Indianerne at opholde sig paa de dem af Regjeringen afstukkede Gebeter, til Foraaret indtraf, da der vilde blive meget koldt Vejr i det omliggende Land i denne Vinter, hvilken Forudsigelse ogsaa allerede har vist sig sand; Vejret omkring Utah i Nord, Nordvest og Øst har nemlig været forfærdelig koldt. Men de skulde indsamles til Ibim Pah (Deep Creek) til Foraaret, blive døbte der og begynde at tage fat paa Landvæsenet, følgelig venter man, at der vil blive en stor Indsamling der paa den Tid; blandt de emigrerende Stammer venter man at se Salmoneaters, Rickons og Crows, hvilket er blevet mig fortalt gjennem Major Dimick B. Huntington, en af Vestens mest erfarne og dygtige Indianertolke. Indianerne sige, de ere blevne tilsagte af de før omtalte Sendebud at dyrke Jorden i to og et halvt Aar, efterat de ere blevne døbte, efter hvilken bestemte Tid Herren vil sige dem noget Andet, som de skulle gjøre. Hvis Soldaterne søge at hindre dem fra at forlade de afstukkede Gebeter og tage til Deep Creek, ere de blevne tilraadede ikke at fægte mod Tropperne, men at undgaa dem ved at slippe bort fra dem. Om endog Soldaterne skulde skyde dem ned, skulde de ikke gjengjælde det, og om de saaledes skulde blive dræbte under Udførelsen af deres Pligter, vil Alt være vel med dem, thi det vil være ligesom at lægge sig tilhvile om Aftenen og igjen opstaa om Morgenen i en langt lykkeligere Tilstand og som Hvide.

Den samme Aand bemægtiger sig Indianerne, naar de blive døbte, som ethvert andet Folk kommer i Besiddelse af, naar man annammer Evangeliet, thi saasnart de antage dets Principer, begynde de at nære Ønske om Indsamling.

Det er tillige værd at bemærke, at da Evangeliet blev gjengivet i denne Tidsalder, blev det ialmindelighed ikke annammet af de Rige og Ophøjede, men for Størstedelen af den fattigere, men mere oprigtige Klasse af Menneskeslægten, og det synes at være det Samme Tilfældet med Annammelsen af Evangeliet

af de „Overblevne af Israel", da Arbejdet blandt dem har begyndt blandt de mere ydmyge, oprigtige og velopdragne Stammer.

Begyndelsen af den 5te Paragraf af en Aabenbaring, der findes optegnet paa Side 182 i Lærdommens og Pagtens Bog, lyder saaledes: „Men førend Herrens store Dag kommer, skal Jakob blomstre i Ørken og Lamaniterne udspringe som Rosen. Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjergene, og vorde forsamlet paa det Sted, som jeg har bestikket."

Det viser sig nu, at Forudsigelsen for endel er bleven opfyldt, men ikke den Del, der angaar Lamaniterne, for hvem det endnu staar tilbage at „udspringe som Rosen", inden Herrens „store og forfærdelige Dag" og hans Komme i Himlens Skyer med Magt og megen Herlighed, men det vil blive opfyldt saa sikkert, som Solen skinner paa Himlen oventil, thi Gud har talet det, og han lyver aldrig.

Synes ikke denne Bevægelse blandt Indianerne, der er bleven omtalt i denne Artikel, at være ligesom et forberedende Skridt til Opfyldelsen af denne Profeti? Om ikke, hvad menes der da med disse Tilkjendegivelser? Kunde nogen jordisk Magt saaledes indvirke paa Indianerens Sind? Ser det ikke ud, som at Gud begynder at opfylde sine Forjættelser mod deres Fædre?

Det er sandt, nogle Folk paastaa, at det er nærmest noget Nonsens at tillægge saadanne Ting himmelsk Betydning, og at tro de højtidelige Beretninger af nogle af Indianerne om, at de have havt Besøg af himmelske Væsener, men Ingen, der tror paa det store sidste Dages Værk, kan sige, at det er uoverensstemmende med, hvad Herren har lovet at ville gjøre forat fuldbyrde sine store Hensigter. Om der er Nogen, der tvivler, lad ham saa læse Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog med den Opmærksomhed, som disse hellige Værker fortjene. Det vil kun tage en kort Tid at prøve Beskaffenheden af denne Bevægelse, thi Herren har lovet at ville „gjøre et forkortet Arbejde i Retfærdighed", ligeledes har Herren lovet de sande Troende af Evangeliet i de sidste Dage, at de skulde „forstaa Parabelen om Figentræet". Med andre Ord, de vilde forstaa „Tidernes Tegn".

Jeg tror, at I, mine Læsere, skulde behandle Indianerne med Venlighed, og at I skulde øve Tro til Gud for dem, at de maa blive gjenopreiste fra deres faldne Tilstand og begynde at annamme Evangeliet, thi jeg kan forsikre Eder, at de ville endnu tage en meget vigtig Del i Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden.

Livet deles i tre Tider — Fortid, Nutid og Fremtid. Lader os lære af det Forbigangne at drage Nytte af det Nærværende, og af det Nærværende at leve bedre for Fremtiden.

Sproget blev os givet, at vi maatte sige behagelige Ting til og for hinanden.

Den lærer Meget, som studerer andre Mennesker; ligeledes lærer den Meget, som studerer sig selv.

At tænke venlig om hinanden er godt, men at handle venlig mod hinanden er endnu bedre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Babylon i de sidste Dage.

I foregaaende Nr. have vi søgt at give et Billede af den fordums mægtige Stad Babylon, og tillige omtalt dens totale Ødelæggelse i Tidens Løb, som Opfyldelse af de om den udtalte Profetier. I vort nærværende Nr. ville vi fortsætte Emnet med kortelig at beskrive det Babylon, som ifølge Profeterne skulde existere i de sidste Dage.

Et mere passende Billede paa det sidste Dages Babylon end den nys beskrevne Stads Historie, kan man vel neppe tænke sig. Det var derfor ingenlunde besynderligt, at Apostelen Johannes valgte den til Forbillede paa den faldne Kirkes Tilstand i de sidste Dage. Efterat det store Frafald var sket i Kristendommens første Dage, hvilket Paulus tydelig sagde skulde finde Sted, og Kirken tilsidst var bleven opløst, overensstemmende med Profetierne, opkom nogle nye Sekter, som alle vare Afarter af den sande Kristendom. Hovedsædet, hvor disse nye Sekter opkom, var de sydlige Dele af Europa, hvilken Verdensdel i mange Aarhundreder har været underlagt disse falske Sekters haarde Tyranni og Trældom. I Tidens Løb have disse Sekter igjen forgrenet og adskilt sig i en Mængde andre Sekter og Partier, indtil de nu i vore Dage, som er den sidste Tid, udgjøre et ganske overordentlig stort Antal. Tilhængerne af disse forskjellige Religionspartier gaa som et Hele under Navn af de kristne Nationer, medens de hver for sig have deres eget Navn, ialmindelighed benævnet efter deres Stifter. Disse saakaldte kristne Nationer have i de senere Aarhundreder udstrakt deres Herredømme til de forskjellige halvciviliserede og hedenske Lande, hvortil de ogsaa have medbragt deres faldne Læres fordærvelige Skikke og Vaner. Man kan let tænke sig, at en saadan Forskjellighed i Religioner maa bringe Forvirring, Splid og Uenighed ind i Verden, hvilket man da ogsaa ser er Tilfældet, thi hvad Andet end et Nutidens Babel er vel den Del af Verden, som disse kristne Nationer bebo? Hvad er fortiden Følgen af de kristne Sekters slappe Religionssystemer? Hvad er Følgen af Monogamiet? Vi kunne besvare disse Spørgsmaal ved at henvise til Avisernes Beretninger om de mange Forbrydelser af enhver optænkelig Natur, som gaa isvang overalt i de kristne Landes store Stæder. Mord, Drab, Tyveri, Røveri og Hor høre til Dagens Orden i disse oplyste og civiliserede Lande. Hvilke forfærdelige Forbrydelser skjule ikke f. Ex. de to Floder i sit Løb, der gjennemstrømme Verdens to største Stæder London og Paris? Hundreder af Ofre falde her aarlig for den nedrige Morders Haand, hvoraf Følgen er, at Galejerne ere overfyldte af disse usle Banditter. Tusinder af Mennesker forkorte selv deres Liv, som Gud har givet dem, paa mange forskjellige Maader. De frækkeste Tyverier og Indbrud høres der stadig Beretning om i de forskjellige Landes Aviser. Røverierne paa Sicilien og andre Dele af Italien ere bekjendte over hele Verden.

Den Synd, som i Mose Dage blev straffet med Døden for begge Parter, og for hvis Overtrædelse i kun ét Tilfælde engang medførte, at den halve Benjamins Stamme blev ødelagt, betragtes nutildags af Mange ikke som nogen Synd, men bliver som Følge heraf dagligen begaaet af Tusinder af Adams Børn. Prostitutionen betragtes som et „nødvendigt Onde" (!) og bliver ikke alene tilladt af Øvrigheden i de forskjellige Lande og Byer, men bliver endog opholdt ved Lov. Hvilke sørgelige Tilstande! Hvor lavt er ikke Menneskeslægten sunken! Hvor langt ere de ikke afvegne fra Dydens, Pligtens og Sandhedens Sti og fra den Bane, der vilde føre dem til Liv og evig Ophøjelse i Guds Rige! Nu, dette er Tilstanden i de saakaldte civiliserede, europæiske Lande, og hvorsomhelst disse Riger have udstrakt deres Herredømme til andre Nationer, have de tillige medført denne deres lovprisede „Civilisation", som bestaar i at bringe Ulykke og Fordærv ind i de Polygami praktiserende Familier i Asien og Afrika ved at opløse deres gjensidig indgaaede Forbindelser, erklære deres Børn for uægte og istedet indføre og oprette Prostitutions-Huse, hvor de fordums hæderlige Familiefædre nu maaske nedsøle sig i Synd og Ugudelighed. Et saadant Babylon var det, som blev fremstillet for Apostelen Johannes i hans Syn paa Øen Patmos. „Og en af de syv Engle," siger han, „som havde de syv Skaaler, kom og talede med mig og sagde til mig: Kom! Jeg vil vise Dig Dommen over den store Skjøge, som sidder paa de mange Vande, med hvilken Kongerne paa Jorden have bolet, og de, som bo Jorden, ere blevne drukne af hendes Horeris Vin. Og han førte mig i Aanden hen i Ørkenen; og jeg saa en Kvinde, som sad paa et skarlagenfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn. Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og bedækket med Guld og med Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeris Urenhed. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemlighed, Babylon den store, en Moder til Skjøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden." (Aab. 17de Kap. 1—6te V.) Ifølge dette Syn skulde det sidste Dages Babylon tillige være „klædt i Purpur og Skarlagen" etc., hvilket mener, at den ligesom Babylon fordum skulde være rig og mægtig. Hvilke uhyre Rigdomme besidde ikke disse „civiliserede" Nationer? Hvilken Luxus lægge de ikke for Dagen? Hvor vidt ere de ikke komne baade i Kundskab og Videnskab baade til det Gode og Onde? Men der er endnu én Ting, for hvilken de isærdeleshed ville nedkalde Herrens Forbandelse og Vrede over sig, og det er, at de skulle forkaste Herrens Tjenere, som komme til dem med Frelsens Budskab, hvilket de ikke ville annamme. Det er dette, som bringer den samme Apostel til at udbryde: „Og jeg saa Kvinden drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod, og jeg forundrede mig, der jeg saa hende, med en stor Forundring." (5te V.) Naar Menneskene have nedsølet sig tilstrækkelig i Synd, og Verden har naaet Højdepunktet for sin Ugudelighed, naar de ædle Martyrers Tal er opfyldt, da vil Røsten lyde: „Den er falden, den er falden, Babylon den store, og er bleven Djævlenes Bolig, og et Fængsel for alle urene Aander, og et Fængsel for urene og afskyede Fugle. Thi af hendes Horeris giftige Vin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde." (Aab. 18de Kap. 2—4de V.) Ligesom Seraja fordum tog en Sten og bandt om Bogen, der indeholdt Jeremiæ Advarsel til det babyloniske Folk, og derpaa kastede

den i Eufrat, saaledes vil en vældig Engel i de sidste Dage oploefte en Sten som en stor Møllesten, kaste den i Havet og sige: „Saa skal Babylon, den store Stad, nedkastes med Hast og ikke findes mere."

Korrespondance.

Amerika.

Spring City den 23de Febr. 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Min elskelige Broder!

Da jeg i Vinterens Løb ofte har hørt fra Dig igjennem din Families Breve, og tillige vidste, at Du gjennem deres Breve til Dig vilde erholde alle Nyheder af Interesse herfra, saa har jeg tildels af denne Grund ikke tilskrevet Dig i lang Tid, og haaber derfor Du vil tilgive mig min Efterladenhed; men vær forvisset om, at Du er ikke forglemt af mig eller Familie, hverken i Tanker, Tale eller Bønner, thi vi erindre Dig ofte for Herren, naar vi i Ydmyghed bøje vore Knæ for hans Throne.

Din Skrivelse af 6te Oktbr. f. A. modtog jeg med megen Taknemlighed og Glæde, da den var meget interessant og særdeles kjærkommen. „Stjernen" modtage vi ligeledes regelmæssig, og dens Indhold godtgjør dens Navn; det er mit Ønske, at Skinnet af dens Lys ikke alene maa være for de Hellige, hvad „Stjernen" var for Østens tre Konger, men at den tillige maa trænge ind og opvarme mangt et koldt Hjerte, oplyse og give Liv i mangen mørk Bolig og blive en overbevisende Kraft til de Oprigtige af Hjertet om, at Herren har talet til denne Slægt, samt at Jesus Kristus atter har besøgt Jorden og givet Befaling til sin Tjener Jos. Smith at oprette Israel Riget for sidste Gang; gid Mange herefter maatte erholde et Vidnesbyrd om Sandheden heraf og blive gjort meddelagtige i Rigets Velsignelser; lykkelige ere derfor de, som erholde Jesu Vidnesbyrds Aand og forblive bestandige indtil Enden, thi „Riget og Rigernes Storhed skal gives til den Allerhøjestes Hellige, og de skulle eje det evindeligen." „Riget" (Jorden) „Rigernes Storhed" (Jordens Fyrsters Vælde, Magt og Ære, „Guldet, Sølvet og Kvæget paa de tusinde Høje") skulle gives til de trofaste Hellige og være dem en evig Arv, som Ingen kan fratage dem, desuden vil Udødelighed og evigt Liv blive dem tildel i Nærværelsen af Kristus, Patriarkerne og Tusinder af helliggjorte Væsener paa en renset og helliggjort Klode, hvor Sygdom, Død eller Ondt ingen Magt vil have, medens Satan og hans Tilhængere ville være henkastede til deres eget Sted. Tanken om dette burde være nok til at anspore enhver Sidste Dages Hellig til Trofasthed, og enhver sidste Dages Synder til Omvendelse og gode Gjerninger. Men jeg tænker, jeg maa standse her med at prædike, da Du sandsynligvis hellere vil høre Lidt om andre Ting, og hvorledes Alt staar og gaar i Bikuben. Om jeg skulde indbefatte Tilstanden i faa Ord, saa ved jeg ikke, hvorledes jeg kunde fortælle det bedre end at sige: Nogle samle Honning, og Andre samle Gift, eller med andre Ord, Mange søge at leve deres hellige Religion, opbygge Guds

Rige, tjene Herren og adlyde hans Profet, medens der er Andre, hvis Hjerter mere og mere forhærdes, tabe Troen og udspy fra Giftens Braad allehaande Falskhed og Fordrejelse, disse sidste ere navnlig Apostater, F. S. Marskaller og Embedsjægere, hvilke have gjort det til Formaal at omstyrte Bikuben og frarane de virksomme Bier deres Honning, og ligesom Hyæner udsuge Blodet af deres Rov. Men takket være Israels Gud, som har bevaret sit Folk indtil denne Dag fra deres Fjender, have vi været opholdte, og Sagen er blot, om vi kunne leve og gjøre Ret, da vil al deres Stræben ende i deres egen Skjændsel og Vanære, og deres Fremtid vil isandhed være mindre misundelsesværdig.

Vi have hidtil havt en meget mild og behagelig Vinter, saa at Kreaturerne, der have bjerget deres Foder ude, se godt ud. Kreaturer ere fortiden i en meget lav Pris, da der er ingen Afsætning paa dem uden hos Slagterne, og det hører næsten til Sjeldenheder at sælge et Stykke Kvæg og erholde Betaling i Penge. Paa Grund af sidste Aars mindre gode Høst findes der allerede Mange, som ville blive nødsagede til at kjøbe deres Sædhvede, dog er Hveden ikke meget dyr endnu, da den kan kjøbes for 1 Dollar pr. Bushel, men det er sandsynlig, at Priserne ville stige til Sommeren, da jeg neppe tror, der er Meget til Overflod. — Jeg er glad ved at kunne sige, at jeg tror din Familie er bedre ved det, hvad Hvede angaar, end de Fleste i Spring City, og dette kan vel mest tilskrives din Virksomhed, idet Du forlod dem i Besiddelsen af et rigt Hvedehus, hvilket jeg tror, de have taget vel Vare paa, saa Du kan glæde Dig ved, at de ikke ville komme til at mangle Noget, før Du kommer hjem, og jeg haaber heller ikke nogensinde efter. — Saavidt man kan skjønne, er der allerede falden betydelig Sne paa Bjergene, og der kan sandsynligvis forventes endnu mere, da det sner stærkt i disse Dage.

Den 18de Ds. kom Præs. Young og Smith til Nefi paa deres Hjemrejse til S. L. City fra St. George. De afholdt ingen offentlige Forsamlinger der, men de fleste af Biskopperne fra Sanpete vare der og havde en privat Samtale med dem, hvilken især deleshed drejede sig om den forenede Orden. Biskop Olsen og enkelte af Brødrene herfra vare ogsaa tilstede. Præs. Young adspurgte Brødrene, om de havde organiseret sig i deres Byer, overensstemmende med hans Instruxer, saavelsom deres af de Tolv, hvem han havde sendt til dem (menende O. Pratt, J. Taylor, G. Q. Cannon og E. Snow), „thi," sagde han, „hvis I have, I have gjort ret, hvis I ikke have, I have gjort forkert; om I organisere ifølge mit Raad, da er der Ingen, som kan oprykke Eder, thi denne er den sidste Uddeling og for sidste Gang, at denne Orden vil blive oprettet, og den vil bestaa. De, som annamme og adlyde den, ville blive frelste, og de, som forkaste den, ville blive fordømte. Ve den Ældste, som vil forvende den, tale letsindigen derom eller udgyde koldt Vand derpaa, thi for Saadanne vil det blive slemt paa en kommende Dag." Efter denne Vis talede Profeten, hvoraf det klarligen ses, at ingen Forandring er gjort, siden han først fremlagde det for Folket, og naar en Person føjer sig til denne Orden, saa menes hermed, at han overgiver sig selv, sin Tid og Alt, hvad han ejer, forat blive ledet og anvendt ifølge Bestyrelsens Vejledning, men det er Folkets Rettighed at vælge deres egen Bestyrelse én Gang om Aaret. Dersom vi som et Folk vilde handle i Overensstemmelse med Aabenbaringen og Profe-

tens Raad, da er jeg overbevist om, at det kan blive udført til Held og Velsignelse for Alle saavel Fattige som Rige; det vil have tilfølge at omorganisere os som et Folk og udrydde af vore Hjerter den Egenkjærlighed og Hang til Vinding, som vi for Øjeblikket lade os beherske altfor meget af. Præsidenten sagde ydermere, at han vilde gjøre Sanpete et længre Besøg og udse Stedet, hvor Templet skulde bygges.

Din Familie ere Alle vel og sende mange Hilsener. Vor gamle Fader er nogenlunde rask. Du hilses fra ham, Broder John og Alle i Familien. Vi glæde os Alle ved Tanken om snart at skulle gjense Dig. Herren velsigne Dig, kjære Broder, er min ydmyge Bøn. Du bedes at hilse Brødrene J. Frantzen, L. S. Andersen, P. C. Geertsen og alle Brødrene og de Hellige, som kjende mig.

Modtag til Slutning en venlig og kjærlig Hilsen fra mig og Familie.

Din heng. Broder
Lauritz Larsen.

Danmark.

Taarby den 11te Marts 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg ønsker at sende Dem nogle Linier, som jeg haaber maa træffe Dem i Nydelsen af Alt, henhørende til Deres Vel. Som en Herrens Tjener og Samler af de Adspredte af Israel her i Norden kan jeg berette, at man bestandig træffer Nogle hist og her, som ere villige til at adlyde den advarende Røst og følge de Faa, som have det himmelsendte Budskab, saa de kunne faa sund Føde og sand Kundskab, hvilket har været tilbageholdt for Jordens Beboere siden Apostlenes Dage fordum og indtil Profeten Jos. Smith, formedelst Faderens Forjættelser til Fædrene om at ihukomme deres Sæd, gjenbragte det evige Evangelium, som bringer Liv, Lys og Glæde til dem, som i Oprigtighed annamme det, og som fylder vore Hjerter med uudsigelig Glæde ved at grunde paa de lovede Velsignelser. Kjære Br. Larsen, jeg glæder mig ved i min Ungdom at være en Budbærer til mine Landsmænd om saa herlig og ædel en Sag, der vedrører Menneskeslægtens fremtidige Skjæbne. Jeg føler vel og er glad ved at arbejde i Missionens Tjeneste; takket være Herren, er min Helbred god og ikke underlagt Klimaets skadelige Indflydelse. I den senere Tid har jeg afholdt mange store Forsamlinger, mest paa Egne, hvor der aldrig før har været afholdt nogen Forsamling. Folket var meget gjæstfri imod os, overlod os deres Sogneraads Lokaler til Afbenyttelse, toge os med hjem efter Forsamlingerne og opvartede os paa det Bedste. Min Tro er, at i sin Tid ville Mange komme og slutte Pagt med Gud i denne Egn; de vare meget begjærlige efter vore Skrifter, som falbødes efter Forsamlingerne.

Da jeg rejste fra Sjælland til Falster, var Dampskibsforbindelsen ophørt paa Grund af den strenge Kulde, saa vi maatte tage over med Isbaade, men da Stormen var stærk og Strømmen os imod, breves vi for en Tid omkring blandt den løse Is. Vi søgte forgjæves Land, og da Baaden med Nød og neppe kunde holdes over Vandet paa Grund af

den stærke Søgang, bleve vi nødsagede til at gaa tilbage. Da vi kom til Land, lignede vi ganske Ismænd. Den anden Dags Morgen Kl. 6½ begyndte vi atter vor Rejse, og kom efter en Times stærk Sejlads til Land, hvorpaa jeg fortsatte med det første Jernbanetog til Nykjøbing, hvor jeg fandt de Hellige forsamlet. Da de havde opgivet mit Komme, bleve de noget skuffede ved min Ankomst, og jeg bragte dem Alle Deres Hilsen, hvilket glædede dem meget.

Behag at hilse Brødrene i Nr. 14. Modtag tilsidst en kjærlig Hilsen fra mig,

Deres Broder i Pagten
K. Petersen.

Præs. Youngs Ankomst til Salt Lake City.

(Fra „Deseret News".)

Præsidenterne Brigham Young og Geo. A. Smith ankom til denne Stad igaar Eftermiddag (d. 19de Febr.) Kl. 4, 35 Min. efter en Fraværelse i det sydlige Utah af 3 Maaneder og 3 Uger; de toge fra denne Stad til St. George den 29de Oktb. f. A. Da Tiden for deres Ankomst var almindelig bekjendt, havde flere hundrede Mennesker af alle Klasser samlet sig ved Ankomststedet forat byde de Mænd Velkommen, hvis Livsarbejde og Stræben under den store Alfaders Ledelse og Velsignelse har været helliget Menneskeslægtens Vel, hvorved de have vundet Tusinders Agtelse og Hengivenhed. Efterat Trænet var løbet op til Siden af Platformen, viste Præsident Young sig — den hæderfulde Leder af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige —, og da han saa denne store Skare af Folk forsamlet, blottede han sit Hoved og hilste dem i nogle faa hjertelige og velvalgte Ord. Hele den lange Gade, som Præsidentens Vogn havde at kjøre forat naa hans Bolig, var ligeledes opfyldt af Grupper af Folk, som vare komne ud forat se ham.

Det glæder os at kunne berette, at Præsident Youngs Helbred er udmærket, hans Ophold i det behagelige Syden har under Guds Velsignelse virket særdeles velgjørende paa ham, saa at han nu er fri for den rheumatiske Affektion, som han var noget besværet af, da han rejste til St. George. Præsident Geo. A. Smiths Helbred er ligeledes god, og i Forening med mange Tusinder i denne Stad, i hvis Agtelse disse gamle Pionérer og Sandhedens Forkyndere indtage en høj Plads, byde vi dem endnu engang Velkommen til Hovedstaden.

Som tidligere berettet i „the News", blev ved Utahs Syd- og Central-Jernbanes Embedsmænd et specielt Træn bestaaende af fire Vogne og en caboose stillet til Medlemmerne af Præs. Young og Smiths Familiers Disposition tilligemed nogle andre inviterede Gjæster, som til et Antal af omtrent to Hundrede forlode denne By Kl. 7, 20 Min. forat afgaa til York, der er Liniens Endepunkt. Et Antal andre Herrer og Damer, som ogsaa vare indbudne, foruden dem, der boede i denne Stad, bleve optagne paa forskjellige Steder paa Vejen; ved Amerikan Fork blev denne Bys udmærkede Musikkorps optaget i Trænet, og bidrog ved sine gode Præstationer til at forhøje

Behageligheden ved denne lille Udflugt. Da Trænet ankom til Stoppestedet, hvor Præs. Young og Selskab ventede dem, blev en kort Tid tilbragt med gjensidig Udvexling af Hilsener. Dagen var smuk, og Enhver syntes højligen at glæde sig ved en saa fornøjelig Tid, foretaget i et saa behageligt Ærinde.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

De havde fornylig lidt saa meget af Pøbelen ved at blive fordrevne fra deres Hjem, berøvede deres Besiddelser og nødsagede til at fly ud i Ørkenen, uden at erholde den mindste Oprejsning af Regjeringen for deres lidte Krænkelser, at de havde en naturlig Følelse af, at dette Forlangende var for haardt for dem, thi, medens deres Familier vare stillede i en vild Ørken ligesom hjemløse Vandrere, skulde de lade deres Mænd og Beskyttere hverve sig som Soldater til at fægte med Mexiko. Hvis Planen var at gjøre Godt, fejlede de at se, hvori dette Gode bestod. Det krævede al den Indflydelse, som Præsident Young og hans Brødre vare i Besiddelse af, forat tilvejebringe denne Batallion af Mænd, thi det syntes at stille sig som en anden Forfølgelsesakt, at man under saadanne Omstændigheder skulde forlange af dem, at de skulde forlade deres Familier, der befandt sig midt i et fremmed og ubekjendt Land.

Ældste Heber C. Kimball foreslog ved dette Møde, at en Batallion paa fem hundrede Mand skulde hverves i Overensstemmelse med Regjeringens Forlangende. Dette Forslag blev understøttet af Ældste Willard Richards og enstemmig vedtaget.

Præsident Young blev derefter valgt til rekruterende Sergeant med Willard Richards som Skriver. Et Antal Navne bleve indgivne som Frivillige. Da der ikke var Mænd nok i Lejren ved Council Bluffs til, at det tilstrækkelige Antal kunde blive tilvejebragt, blev det vedtaget i et Raad, som i den Anledning holdtes, at Præsident Brigham Young og Heber C. Kimball skulde tage til Mount Pisgah forat hverve Frivillige. De toge afsted den 3die Juli og bleve ledsagede af Ældste Willard Richards og adskillige Brødre tilhest. Paa Vejen til Council Bluffs mødte de Mange, der skulde samme Vej, til hvem de forklarede Hensigten med deres Rejse, og med hvem de holdt Forsamlinger, naar Lejlighed gaves. Blandt Andre mødte de ogsaa Jesse C. Little, som havde virket som Præsident i Ny-England og Mellem-Staterne. Han havde besøgt Washington, og havde gjennem Præsident Polk erfaret Regjeringens Hensigt med Hensyn til at hverve en Batallion Mænd, af hvilken Grund han øjeblikkelig tog afsted til Lejren over Nauvoo. Han havde været meget nidkjær i sit Arbejde i Østen og havde gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, forat skabe Sympathi for Folket.

Den 6te ankom Præs. Young, Kimball og Richards til Mount Pisgah. Fra dette Sted sendte de Brev til Garden Grove og Nauvoo, hvori de underrettede de Hellige om det Skridt, der var blevet taget med Hensyn til at hverve en Batallion paa fem Hundrede, og opfordrede

dem til at fremsende alle de Mænd, de havde tilovers, for dermed at forstærke Lejren. I Garden Grove indkaldte de Frivillige til Batallionen. I Mount Pisgah holdt de et Møde, ved hvilket Øjemedet for deres Besøg blev fremsat, og omtalte ved samme Lejlighed den Ængstelse, de havde, forat tilvejebringe det af Regjeringen krævede bestemte Antal Mænd. De forbleve i Pisgah til om Aftenen den 9de, ved hvilken Tid de toge tilbage til Lejren ved Bluffs, hvor de ankom den 12te.

(Forts.)

Blandinger.

Der er gjennem Br. K. Petersen velvilligt bleven os tilstillet en Skrivelse til ham fra Missionær A. A. Bjørn, hvori denne beretter om et Luftsyn, som han Natten mellem den 13de og 14de Ds. observerede i Nærheden af Nykjøbing. Nævnte Br. Bjørn skriver saaledes: „Jeg passerede Nykjøbing Landevej Natten mellem den 13de og 14de Ds. og opdagede Kl. 1 et lysende Legeme bevæge sig sagte henover Himlen i nordvestlig Retning, efterladende en Stribe paa Firmamentet, og som det gled fremad, tiltog det i Klarhed, indtil det indhyllede den allerede af Maanen oplyste Natur i en overordentlig Glands. Efter et Minuts Forløb var det Hele forsvundet." Vi ere af samme Anskuelse som bemeldte Br. Bjørn, der formener, at slige „Fænomener" ere „Tidernes Tegn".

En uheldig Formaning. En Præst prædikede fornylig om de dyre Tider — fortæller et New Yorkerblad — og formanede sine Tilhørere til ivrig Sparsomlighed og til Maadehold i alle Livets Nydelser. Taleren gjorde et saadant Indtryk paa den forsamlede Menighed, at den strax efter Gudstjenestens Slutning afholdt et Møde, hvori det enstemmigt besluttedes at nedsætte Præstens Løn fra 1000 til 600 Dollars. Tableau!

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Gamle Amerika.

(Af G. M. O. i „Juvenile Instructor".)

Adam.

Fra et geologisk Standpunkt er Amerika ligesaa gammel som noget andet Land, om ikke det ældste af Kontinenterne; men vi kunne ikke tillægge Verden den høje Alder, som mange Videnskabsmænd gjøre. Professor Hitchcock siger i sit fortrinlige Værk om elementarisk Geologi (Jordbannelseslære), „at Overensstemmelserne mellem Geologi og Aabenbaring om Punkter, hvor vi med Føje kunde vente Kollision, hvis ikke begge Beretninger i det Væsentlige vare sande, ere langt talrigere end de tilsyneladende Forskjelligheder, af hvilken Grund man formoder, at der ikke existerer nogen virkelig Uoverensstemmelse, hvorimod Geologien burde betragtes som et nyt Middel til at forklare istedetfor at komme i Modsætning til Aabenbaring." Altfor mange af vore levende Mænd i de senere Tider tilsidesætte ganske den mosajiske Historie om vor Klodes Skabelse; Andre fastholde strengt den herskende Mening, der indskrænker Verdens Vedvaren til Menneskets korte Existents af nogle faa tusinde Aar. Det er ikke vor Mening at ville tage Del i denne Strid, da vi ere tilfredse med to Punkter, i hvilke alle rimelige Mennesker stemme overens, nemlig at Gud skabte Verden, og at Mennesket var blandt de sidste Væsener til at bebo den. Det store Spørgsmaal bliver nu, siden Menneskeslægten havde en Begyndelse, hvilket Kontinent var udset som Opholdssted for vore første Forældre, Adam og Eva? Asien har i almindelighed været tilskrevet denne Ære, men nogle Grandskere, som have ofret megen Tid og Studium paa denne Gjenstand, tro, at Menneskeracen først erholdt Tilværelse i Amerika. For fyrretyve Aar siden fremsatte den lærde Oldgrandsker Samuel L. Mitchell i New York tilligemed nogle andre Herrer, der ere navnkundige for deres Kundskab i Naturhistorie,

den Theori, at Amerika var det Land, hvor Adam blev skabt. Med vor nuværende Kundskab om det Forbigangne er denne Anskuelse ikke saa ganske ueffen, og den er vigtig nok til at fortjene alle Historielæseres Opmærksomhed og Ret. Hr. Mitchell støtter sin Theori, ved at forfølge Koloniers Fremrykken mod Vest fra Amerika over det Stille Ocean til nye Settlementer i Europa og Afrika. Hr. Josiah Priest, Forfatter af et Værk om amerikanske Oldsager, gjør Indvendinger mod denne Anskuelse paa Grund af, at Navnene paa de Floder, som udspringe i den Del af Landet, kaldet Paradis, ere givne i 1ste Mosebog (Genesis), og en af disse Floder (Eufrates) beholder fremdeles sit Navn. Hr. Priest forglemmer imidlertid, at en mægtig Vandflod 1600 Aar efter Verdens Skabelse bedækkede Jorden og udentvivl aldeles forandrede dens Overflade ved at jævne Bjerge, ophøje Sletter og danne Floder, medens de gamle udslettedes. Atter antages Stedet for Menneskets Skabelse at have været i Kaschmir i Himalayas bjergrige Regioner. Denne Bjergstrækning formodes at have været det første tørre Land, som kom tilsyne over Vandet, Edens Floder at have været Ganges, Indus og Brahmaputra. Dette er imidlertid kun Gisninger, som ikke ere grundede paa virkelige Fakta. Den nøjagtige Beliggenhed er ukjendt for alle Historieskrivere, og vi kunne med ligesaa stor Grund og Føje antage den Theori, at den store Missisippi-Dal var Adams Paradis, som vi med Rimelighed kunne antage, at Mennesket beboede denne selvsamme Landsdel før Syndfloden, naar man kan dømme efter de fundne Oldsager, hvilke Videnskabsmænd have anset for upaatvivlelig at tilhøre hin antediluvianske Tid. Ved Udgravningen af Grunden til nogle Gasværk i New-Orleans fandt man i en Dybde af 16 Fod under Overfladen Skelettet af et Menneske. Hovedet laa under Rødderne af et Cypressetræ, Alt tilhørende det fjerde Skovlag. Der er ti lignende Skovlag begravede under den nuværende Skov paa Overfladen. Cypressetræer ere bekjendte for deres store Ælde. En i en Have i Kapultepek, Mexiko, anslog Baron Humboldt forat være over 6000 Aar gammel. Ved at grave en Brønd i Cincinnati, Ohio, i Aaret 1820 traf Arbejderne i en Dybde af 80 Fod paa en Træstub, tre Fod i Diameter, og som var bleven afhuggen med en Øxe eller andet skarpt Redskab. Jernrust blev funden paa Enden af Stubben, som om Øxen var bleven opløst under den Tid, da Jordmassen laa bedækket over den. Stedet, hvor den blev funden, er øjensynlig ligesaa gammelt som nogen anden Del af Missisippi-Dalen. I Juli 1868 ved at grave en Brønd for Stillehavsbanen 450 eng. Mil vestfor Omaha, stødte Arbejderne i en Dybde af 68 Fod paa et Gjemmested for Menneskeben. I Kvebek, Kanada, blev et forstenet Menneskeskelet fundet i selve den massive chist Klippe, den samme Dannelse, hvorpaa Byen er beliggende. Dr. Dickeson fandt et Menneske-Bækken i Nærheden af Natchez paa Bredden af Missouri-Floden i en forstenet Tilstand. For nogle Aar siden blev en velbevaret Hjerneskal af et Menneske funden i Nærheden af Altaville i Kalifornien 120 Fod under Jordens Overflade. Ovenpaa denne Gjenstand laa der Dannelser af Basalt og Lava. Hr. Jeffries („Menneskeracernes almindelige Historie") siger, at denne Hjerneskal udentvivl tilhører Amerikas tabte Folkerace, og anslaar dens Nedlæggelse til et meget fjernt Tidspunkt — endog til en langt tidligere Periode end Menneskets Skabelse. Professor Agassiz, der i Aaret 1853 holdt en Forelæsning i Mobile, fremviste Levningerne af en

Menneskefod og Kjæbe med tilhørende Tænder, fundne i et Kalkstens Koralrev i Indsøen Monroe, og angav, at det havde været begravet i Klippen en 10,000 Aar („Typer af Menneskeslægten"). Drypstens Hulerne i Brasilien indeholde Forsteninger af Mennesker, som vise ved Drypstenens stadige Voxen, at Benene have været bedækkede i mange hundrede Aar. Dr. Ledesonzo af Rio Janejro fandt et forstenet Menneskeben i en af disse Huler i den Egn. Det var dybt begravet i Dyndet under Hulens Drypstens Gulv, og han anslaar, at Dækket over Forsteningen havde existeret i Hulen siden Gulvets Dannelse af kulstofagtige Vande i 20,000 Aar. Med Hensyn til de gjorte Opdagelser paa Kysten af Ekvador i Aaret 1860 berettes der, at Hr. James L. Wilson fandt paa forskjellige Punkter i en Udstrækning af over 60 eng. Mil gammelt Pottemagerarbejde, Billeder og Kar, der vare smukt udgraverede, og af hvilke nogle vare af Guld. Den geologiske Dannelse, hvor disse Fornlevninger bleve fundne, berettes at være „ligesaa gamle som Europas Drivelag", et Lag af gammel, overfladig Jord, bedækket med en saltagtig Skorpe, 6 Fod dyb. Hr. Roderick Murchison slutter af denne Opdagelse, at dette Land, efterat have været beboet af Mennesker, var sunket og havde ligget længe nok under Vand til at faa denne saltagtige Skorpe og igjen hæve sig, efter hvilken Tid Skove have voxet op, som ere ældre end den spanske Erobring. Dette stiller den menneskelige Civilisation i Sydamerika ligesaa langt tilbage i Tiden som Vesteuropas gamle Stenalder.

Af en Artikel, som man i den senere Tid har set i Bladene, underrettes man om, at en lærd Sprogkyndig i Brasilien vil om kort Tid udgive et Værk, paa hvilket han har ofret adskillige Aars Studium, og hvori han vil bevise eller søge at bevise, at Sproget nedstammer fra Sydamerika.

Vi kunne fortsætte med Beviser for Menneskets Tilværelse paa dette Kontinent før Syndfloden, men Nok er bleven givet til at stadfæste dets antediluvianske Ælde. Og omendskjønt vi ikke fra et historisk Standpunkt ere istand til at fremsætte nogen bestemte Fakta for, at Adam blev sat paa denne Halvkugle, have vi dog Beviser fra videnskabelige Undersøgelser, der ere af ligesaa megen Vægt og Grund for Paastanden om det Virkelige (at Adam var en Amerikaner), som vore Modstandere kunne bringe imod os. Menneskets upartiske Sind begynder at betragte Tingene, som de ere, ikke som de ønske, de skulde være. Og de nyere Videnskaber, naar de blive rettelig sammenlignede af den fordomsfri Tænker, demonstrere dagligen og sigte alle til at bevise mest klarligen Sandfærdigheden af vore hellige Skrifter, og at en alvis Skabers Haand har ledet og vil vedblive at lede al Skabningen med en Visdom og Dømmekraft, saa langt over vore svage Forestillinger, at vi ere aldeles fortabte og konfuse, naar vi søge at gjennemtrænge Fremtidens guddomlige Herligheder, eller søge at forklare hans Værk og Villie gjennem det mysteriøse Forbigangnes lange Tidsaldere.

Noa.

Det er aldeles ikke urimeligt at tilskrive Amerika Noas Fødested og at antage, at Arken blev bygget i dette Land. Naar denne Gjenstand med Hensyn til Noas Ark bliver omtalt, drages Tanken strax hen paa Bjerget Ararat, forbi den

ved Vandflodens Ophør landede der. Netop denne Virkelighed hindrer Muligheden af, at den har været bygget der; vor Bibel siger nemlig udtrykkelig, at Arken „svævede hen over Vandene", hvilket ligeledes klarligen viser, at den ikke stod stille eller fløð paa et og samme Sted, medens Vandfloden varede. Den blev baaret paa Vandene over Jorden og „svævede" („went") fra Stedet, hvor den blev bygget, følgende Vandenes Løb. Naar vi nu studere Dannelsen af Jordens Overflade, især deleshed den Tidsalder, der kaldes „Driveperioden", finde vi Meningerne forskjellige og hverandre modstridende med Hensyn til Aarsagerne eller Oprindelsen til denne Driven; den mest rimelige Theori, og som er videst antaget, er den, der tillægger Aarsagerne hertil Vandfloden i Noæ Dage. Den store Driven har en almindelig østlig Retning. Denne Blanding af Sten, Grus og Sand er bleven ført afsted øjensynlig ved mægtige Vandløb i næsten ens Retning over hele Verden, og aabenbarer tydelig Vandenes Løb og Voldsomhed, da „alle Kilder i den store Afgrund opbrast" paa den Dag, Vandfloden begyndte. Vi kunne ikke fatte, hvorledes denne store Opbrydning blev bevirket. Den hellige Skrift, der er mere beregnet paa at indbefatte Principer af en højere og mere vigtig Beskaffenhed for Mennesket end den blotte Besvarelse af Spørgsmaal af denne Art, overlader os Afgjørelsen til blotte Gisninger. Mange antage, der var en gradvis Synken af Landet, indtil Vandene oversvømmede alle Kontinenter, men netop den Omstændighed, at Kilderne „opbrast", tyder paa Magt og Voldsomhed — et pludseligt Brud og en stærk, overvældende Frembrusen spredte Død og Ødelæggelse allevegne. Hr. Priest fremsætter en meget rimelig Theori: „Den velbekjendte Hurtighed, hvormed Jorden drejer sig i sit Løb omkring Solen, er omtrent 25 eng. Mil i Sekundet. Lad Gud, som først forordnede denne ubegribelige Hurtighed, pludselig standse Jorden i dens Bevægelse, og hvad vilde saa Følgen blive? Alle Vandene vilde bruse frem med en Magt lig deres Tyngde, hvilket vilde være tilstrækkelig til at bortrydde en hvilkensomhelst Hindring paa deres Vej. Om den ene Halvdel af den forfærdelige Vandflod rullede omkring denne Side og den anden Halvdel over den anden Side, indtil de mødtes i det yderste Østen, hvor de ophobede sig til en vis Højde, vilde de rulle tilbage til deres oprindelige Sted igjen, eftersom Jorden gjenoptog sin Bevægelse. Tyngdekraftens Lov vilde forhindre Vandene fra at forlade Overfladen, og vilde bevirke et hurtigt Løb i den Retning, i hvilken Jorden drejer sig."

Vi ere ikke alene blevne underrettede om denne store Opbryden i den hellige Skrift, men den fornylig opdagede kaldæiske Optegnelse om Syndfloden, skreven paa Tavler, der nu ere i det britiske Museums Besiddelse og oversatte af Hr. Smith, siger herom Følgende; Tallene angive Tavlernes respektive Numre:

86. Han talte, sigende: Om Natten „vil jeg bringe det til at regne stærkt fra Himlen."

92. En Storm om Morgenen

93. rejste sig paa Himlens Horisont, udstrakt og vid;

94. Vul i dens Midte tordnede, og

95. Nebo og Saru gik foran;

98. Ninip gik foran og kastede omkuld.

99. Aanderne bragte Ødelæggelse;

100. i deres Vælde fejede de Jorden.

101. Ved Vul naaede Vandfloden til Himlen.

102. Den skjønne Jord blev til et Øde omvendt.

104. Den udslettede alt Liv fra Jordens Overflade . . .

124. som havde ødelagt lig et Jordskjælv.

Denne Fortælling, der har en saa slaaende Lighed med Bibelens Beretning, blev funden blandt Ninives Ruiner og dateres kun fra Sardanapuli Tidsalder, det sjette eller syvende Aarhundrede f. K.; dog staar der anført paa enhver af Tavlerne, at de vare Kopier af langt ældre Dokumenter. Paa samme Tid som disse mægtige Bølger rullede over Jorden, styrtede Regnen i Mængde ned fra Himlen, og en vedvarende voldsom Orkan i fyrretyve Dage og Nætter bidrog Sit til den store Ødelæggelse. Den nyere Videnskab har forsynet os med meget nojagtig udarbejdede Kort over Vindenes Retning gjennem Atmosfæren, der omgiver os. Vi have ingen Grund til at tro, at disse Vindløb have forandret sig siden Skabelsen. Den herskende Retning for Vinden over de mellemste Dele af Nordamerika er nu fra Vest, og maaske var dette den Retning, som blev fulgt af Orkanen under Syndfloden. Hvis nu Arken var bleven bygget i Armenien, hvor Bjerget Ararat er beliggende, og det er bevist, at Vindene og Strømmene have en almindelig østlig Retning, vilde Arken under de 150 Dage eller 5 Maaneder af Syndfloden (det vil sige fra Begyndelsen, indtil Vandet erholdt sin største Dybde) i en østlig Retning have tilbagelagt en Strækning af 6000 eng. Mil eller forbi Kina, beregnet efter en Hurtighed af omtr. 40 Mil om Dagen; hvis den fløb endnu hurtigere, vilde den have standset et eller andet Sted i det Stille Ocean. Dette vilde imidlertid være en urimelig Theori at antage, da den er aldeles uoverensstemmende med Virkeligheden. Men sæt, at Arken blev bygget i Amerika, lader os formode et eller andet Sted i Missouri, og ved da at blive optaget af den mod Øst løbende Strøm, samt ført afsted af Orkanen, der følger den samme Retning, er det ikke afvejen at antage, den har naaet saa langt frem som til Ararat, der er beliggende en 6 à 7000 eng. Mil fra Amerika, selv om den havde faret afsted med en endnu hurtigere Fart end 40—50 Mil om Dagen. Over 1600 Aar vare forløbne fra Skabelsen, indtil Arken blev bygget. I denne Tid havde Menneskeslægten voxet og formeret sig langt udenfor Landet omkring Eden (Missisippi-Dalen), som Tegn paa en antediluviansk Befolkning antyder, og man kan antage, at Arken blev bygget i nogen Afstand østfor Haven imellem Staterne New York og Missouri. Føj til denne Formodning Omstændighederne, der vare forbundne med Vandfloden, Strømmen f. Ex., der løb i en østlig Retning fra Amerika, og den Virkelighed, at Arken standsede i en østlig Retning for dette Land, og vi kunne ikke komme til nogen anden rimeligere Slutning end den, at her blev det vidunderlige Skib bygget og fragtet med dens Skatte af Dyreliv, og hvor Stamfædrene bestemte at ville forny Menneskeslægten. At de gamle Amerikanere kjendte til Syndfloden, er udenfor al Tvivl, da vi have adskillige Oversættelser af Syndflodens Historie, som den traditionelt er bleven overført fra Slægt til Slægt blandt forskjellige Stammer, og i ét Tilfælde have vi en billedlig skreven Beskrivelse af den fra en gammel toltekisk Optegnelse, der heldigvis er bleven bevaret fra den skrækkelige Ødelæggelse, der paafulgte Erobringen. Vi ville senere nærmere omtale denne Beskrivelse og anføre Aztekernes, Karibernes og Mandanernes Traditioner i et fremtidigt Nr., da de ikke passende høre hjemme under denne Overskrift; disse Stammer have igjen erholdt deres Kundskab fra deres Forfædre efter

Syndfloden, Noas Efterkommere, og efterat Amerika igjen var bleven befolket paany.

I det Foregaaende have vi henført Menneskets Skabelse til dette Land. Adam og Noa vare derfor ubestridelig Landsmænd og i Virkeligheden Slægtninge. Da Noa var en Efterkommer i lige Linie fra Adam, og idet vi føje de allerede anførte Beviser for Arkens Fuldendelse i Amerika til de omtalte fundne antediluvianske Fornlevninger i Forbindelse med Adam, have vi tilstrækkelig Grund til at tillægge Amerika Æren, forat være det oprindelige Paradis og vore første Forældres virkelige Hjem.

(Forts.)

Guvernør Axtells Tale i Provo, Utah.

(Fra „Utah County Times".)

Uagtet det strenge Vejr var Raadhuset vel fyldt i Thorsdags Aftes af vore Borgere, der mødte frem forat se og høre den nye Guvernør. Hans Excellence betraadte Salen, ledsaget af Borgemester A. O. Smoot og Modtagelses-Komitén, som eskorterede ham til et Sæde paa Forhøjningen.

Efterat Provos Musikkorps havde givet nogle Numre tilbedste, forestillede Hr. J. B. Milner med nogle faa passende Bemærkninger Guvernør Axtell for de Forsamlede.

Hans Excellence rejste sig og sagde: „Jeg er taknemlig for den gunstige Lejlighed, jeg nyder, at blive forestillet for saa mange af dette Territoriums Borgere. Thi naar Personer møde tilsammen og se hinanden, tage hinanden ved Haanden og se i hinandens Ansigter, burde det gjøre os mere omhyggelige og slutte os nøjere sammen i Broderskabets Baand. Jeg føler altid et fornyet Ønske i mit Hjerte, naar jeg betragter et forstandigt Folks Ansigter, til at være meget omhyggelig og ikke at gjøre eller sige Noget, der vilde berøve dem nogensomhelst Rettigheder som amerikanske Borgere. Jeg er her kun i den Hensigt at være Eders Guvernør, det vil sige, hvis I, Folket, ville lade mig regjere Eder. Det eneste Ønske, jeg har, er at gjøre Folket Godt og simpelt hen udføre mit Kalds Pligter, og Alt, hvad jeg kan haabe at gjøre i den Egenskab, er at gjøre det Bedste, jeg formaar, i min Karriere. Mine Forfædre før mig vare i mange Generationer Borgere af de Forenede Stater længe før Uafhængigheds-Krigen; og jeg har faaet det Indtryk af dette Folk, at Borgerne i dette Territorium ikke ville forbunkle vort Lands skjønne Navn. Og i fuld Bevidsthed af den Virkelighed, at der findes en fyrretyve Millioner Mennesker i disse Forenede Stater, burde vi have en fælles Interesse og være ligesom Brødre, thi vi ere forenede og forbundne med et Net af Jernbane- og Telegraflinier i en Udstrækning af henved 70,000 (eng.) Mil. Alle Staterne have en fælles Lov, efter hvilken de blive regjerede, og vi have den samme Lov til vor Beskyttelse, og det er af den yderste Vigtighed, at de Forenede Staters Love blive holdte i Ære og adlydte. De Forenede Staters Regjering har Overherredømmet over alle Stater og Territorier, alligevel have alle Stater og Territorier Frihed til at regjere sig selv. Det hele Folk burde derfor være forenet og sammenbundet ved en fælles Tanke, thi i

Enighed er der stor Magt og Styrke. Jeg paastaar, at der er en Magt, som er langt større, mere mægtig og langt højere end den, Kongressen eller de Forenede Staters Højesteret ere i Besiddelse af, og den er grundet i Folket selv. Det er med Folket alene, at vi have at gjøre. Nødvendigheden af Uddannelse er ligeledes en meget vigtig Ting, og det gjør Intet til Sagen, enten vi erholde det i vore Højskoler, ved Forelæsninger, fra Prædikestolen eller gjennem Pressen. Det blev sagt ved Jefferson i gamle Dage, at der ingen virkelig Fare var, saalænge Sandhed kunde stride mod Vildfarelse; i Digterens Sprog hedder det derfor:

„Sandhed ned mod Jorden bragt
Snart opstaar i vældig Magt."

Indvandrere, som flytte og rejse fra et Land til et andet, tabe ikke deres Intelligents, og I, som have rejst og taget fast Ophold i disse Bjerge, kom hertil i den Hensigt at være fri og kunne vælge Eders egne Veje, samt forat dyrke Herren overensstemmende med Eders Samvittigheds Bydende. Det Folk, der er blevet opdraget i et Bjergland, er ikke et Folk, som nogensinde rolig vil underkaste sig Uretfærdighed og Tyranni. Jeg forundrer mig over den gode Helbred, I som et Folk nyde, og over den Overflødighed af enhver Ting, I besidde; Eders Forraadshuse synes at være fulde af Alt, og hvor lidt Armod findes der ikke i Eders Midte. I ere et Folk, som ønsker Fred, som søger for Fred, og som lever i Fred med alle Folk; og i hans Sprog, der talte, som aldrig noget Menneske har talet, naar han blev forhaanet, forhaanede han ikke igjen, hvilket er det Samme Tilfældet med Eder. Alt, hvad jeg kan sige, er, at det er den sikreste Vej til Held og Lykke.

Jern, Kul og de rige Mineralier, hvormed I ere omgivne, ville itide blive en Kilde til Territoriets Velstand. Ærgjerrighed, og den højeste Ærgjerrighed enhver Mand burde have, var at erhverve sig et smukt Hjem og forskjønne det, samt gjøre det til et Lykkens og Behagelighedens Hjem, fuldt af Kjærlighed og Sandhed. Som Borgere af de Forenede Stater og af den store Republik have I alt dette tilbudt Eder frit, simpelt hen for Eders gode Opførsel.

Jeg takker Eder for denne Lejlighed, jeg har til at være forsamlet med Eder, og jeg skal stedse efter bedste Evne bestræbe mig paa som Eders Guvernør at haandhæve Loven i Ret og Retfærdighed." (Bifald.) — Efterat Guvernøren havde endt sine Bemærkninger, spillede Provos Horn-Musikkorps nogle udmærkede Stykker.

Velbaarne Hr. Dommer Emerson og Borgemester A. O. Smoot bleve fremkaldte og gjorde nogle faa passende Bemærkninger; efterat Musikken igjen havde spillet, blev Guvernøren forestillet for over to Hundrede af de tilstedeværende Damer og Herrer.

Der gives Sandheder, som nogle Mennesker foragte, forbi de ikke have undersøgt dem, og som de ikke ville undersøge, forbi de foragte dem.

Det gjælder at male, medens Vinden er gunstig, og hvis Du forsømmer, klag da ikke paa Forsynet.

Falskhed kunde afstedkomme kun liden Ulykke, hvis den ikke, som oftest sker, blev antaget for Sandhed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Emigrationen angaaende.

Da Vinteren nu er forbi, og Foraaret med sin travle Virksomhed er indtraadt, imødese Hundreder af Hellige med Spænding og Forventning den Tid, da den længe ventede Befrielsestime vil oprinde for dem, og de med Fryd og Glæde kunne vende deres Fjed mod deres Ønskers Maal — tage op til det forjættede Land og blive indsamlede med Guds Hellige i Klippebjergenes Dale i det fjerne Vest. Hvilken Glæde og Tilfredshed besidder derfor ikke den Sidste Dages Hellig, der har levet sin hellige Religion og i Lydighed til Præstedømmets Raad har opsparet saameget af sin daglige Fortjeneste, at han kan vide, han ikke længer behøver at opholde sig i Babylon, men ved første Lejlighed er istand til at befri sig for dens Trælleaag. Det er imidlertid at haabe, at de, der ikke have taget den samme vise Fremgangsmaade, ville fra nu af handle mere forstandig og søge at spare, hvad man kan. Man vil derfor tidlig eller sent høste Frugten af sit gode Arbejde. — Det vil rimeligvis glæde de Hellige, hvis Bestemmelse er at emigrere med første Kompagni, at høre, at samme er bestemt at afgaa herfra Kjøbenhavn den 25de Juni førstkommende. Ligeledes kunne vi, ifølge de senest modtagne Efterretninger, meddele, at Priserne herfra Kjøbenhavn og til Ogden City, Utah, ville blive følgende, nemlig:

Voxne	Rdl.	141.	„ Mk.	„ Sk.
Børn over 5 og under 12 Aar	—	70.	3 —	„ —
— 1 — 5 —	—	28.	„ —	„ —
Pattebørn (under 1 Aar)	—	5.	„ —	„ —

Om nogen Forandring skulde indtræde med Hensyn til ovenstaaende Priser, vil det øjeblikkelig blive bragt til de forskjellige Konference-Præsidenters Kundskab, som igjen ville gjøre det bekjendt for de Hellige. Det maa endvidere erindres, at nævnte Priser ere fra Kjøbenhavn til Ogden, og at disse, som maatte ønske at gaa videre med Banen, enten Nord eller Syd i Territoriet, maa selv tilvejebringe den nødvendige Betaling. Priserne paa Utah Central-Bane fra Ogden til Salt Lake City ville for Voxne blive omtr. 2½ Rdlr., Børn mellem 5 og 12 Aar det Halve, og Børn under 5 Aar gaa frit.

Emigranterne maa være beredte paa at udrede sine egne Omkostninger under sit Ophold her i Kjøbenhavn, for Transport af Rejsegods etc., samt at forsyne sig selv med Proviant herfra og til Liverpool, som medtager 4 à 5 Dage, og ligeledes fra New York til Ogden, hvortil hver Person behøver omtr. 5 Rdl. i Kontant.

Enhver Voxen (Alle over 12 Aar gamle) kan have 90 Pund Bagage, Børn over 5 og under 12 Aar 45 Pund, Børn under 5 Aar ingen fri Bagage. Overvægt betales med 1 Mk. pr. Pund, som maa indbetales hertil Kontoret før Emigrationens Afgang. Kasser og Bagage af alle Slags maa mærkes tydelig med Ma-

ling, idet Ejerens Navn og Bestemmelsessted — enten Ogden eller Salt Lake City, — maa staa anført.

Vi haabe, at Ovenstaaende vil blive erindret af dem, som agte at emigrere dette Aar, og at Ældsterne i deres Instruxer og Raad til de Hellige paaminde dem om disse Ting, samt meddele dem andre nødvendige Oplysninger, Rejsens Bekvemlighed angaaende.

Korrespondance.

Amerika.

Salt Lake City, d. 26de Febr. 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Det er nu temlig længe siden, jeg skrev noget til Danmark af offentlig Natur, væsentlig grundet paa knap Tid; men hvis det kan interessere mine Søskende hinsides Havet at høre lidt af, hvad der foregaar heroppe i Klippebjergene, skal jeg forsøge at fremsætte samme, saa godt jeg kan. Medens man nede i Staterne har havt en ualminbelig streng Vinter iaar, og selv Europa har faaet et godt Smæk af dens kolde Haand, have vi heroppe havt en ualminbelig dejlig Vinter med Solskin og Foraarsluft lige til igaar, da vi fik en fire Tommer Sne i Dalen, men idag have vi atter klart og varmt Solskin. Hvis dette vedbliver i Fremtiden, vil Utah, uagtet det ligger 4000 Fod over Havet, blive et yndet Vinteropholdssted for sundhedssøgende Amerikanere, ligesom Schweitz og Italien ere for Europa. Oppe i Bjergene have vi derimod faaet en Masse Sne, som ved sin Nedstyrten i mægtige Laviner har anrettet betydelige Ødelæggelser i Minedistrikterne og krævet mange Ofre af Menneskeliv, og desværre, flere Ulykker af samme Slags ere frembeles at befrygte.

Der har herstet endel Arbejdsløshed i Utah i Vinter, hvilket har bragt Mange til at klage og at ønske sig „hjem igjen". Dette er hovedsagelig bevirket ved fejlagtige Idéer om Grubedriften i Utah i Vintermaanederne, hvilket drager en Mængde Minearbejdere fra Nevada, Idaho, Montana og Kolorado til vort Territorium, som derved bliver opfyldt af Arbejdssøgere. Dog har Nøden i Utah ingen Sammenligning med Nøden i Staterne, hvor for Exempel New York kan opvise 170,000 arbejdsløse Mennesker.

At Utah har en stor Fremtid for sig i økonomisk Henséende, er der Ingen, som længere kan tvivle paa. Dets Mineralrigdom aabner sig for Naturforskeren hver Dag. Først i Rækken staar Sølv, Bly, Jern og Kul, hvilke Dele findes i uudtømmelige Kvantiteter i hele Territoriets Udstrækning paalangs og paatværs, som med Lethed kan naas af Jernbaner uden overvættes Bekostning. Dernæst kommer Guld, Kobber, Svovl, Kalk, Zink, Soda, Alun, Salt og meget mere. Det er ikke nok med, at al denne Rigdom findes i vore Bjerge og ved vore Søer, men der gjøres ogsaa kraftige Skridt til store Kapitalers Anvendelse til deres Udvikling. Grubedriften er fornemlig i fremmede Kapitalisters Hænder, medens Jernbanedriften hovedsagelig er i „Mormonernes". Grunden hertil er saa ligefrem. Da Utah

blev først settlet af de Hvide, bestode disse i en lille Flok Landflygtige, som kom hertil med tomme Hænder, og disse ere stadig blevne rekruterede med Folk af den fattige Klasse fra andre Verdensdele. Selv om Guldet havde „lagt sig for din Fod", havde de dog maattet lade det ligge, thi ikke kunde disse stakkels Mennesker spise det, og ikke kunde de gaa nogensteds hen og kjøbe for det; altsaa Selvopholdelsesdriften nødte dem til at tage fat paa Agerbruget, hvilket ogsaa har vist sig at være det Bedste, vort Folk kunde lægge sig efter. Til Jernbanerne derimod hører en stor Arbejdskraft i kort Tid, hvilket kaster godt af sig strax, medens der til Grubedriften kræves umaadelige Udlæg, som først længere hen i Tiden forrenter sig. Utah har allerede siden 1869 bygget flere Jernbaner, nemlig Utah Central, en bredsporet fra Ogden til Salt Lake, 37 engl. Mil; Utah Sydbane, bredsporet fra Salt Lake til York, 75 Mil; denne agtes forlænget gjennem hele Territoriets Længde til Kolorado Floden i Arizona; Utah Nordbane, smalsporet fra Ogden til Franklin, 84 Mil, som Naboterritorierne agte at forlænge nordpaa; Utah Vestbane, smalsporet fra Salt Lake til Nevada paa Vestsiden af Bjergene, hvoraf 20 Mil ere færdige. Saa have vi Bingham Banen, der udgaar fra Sydbanen 13 Mil fra City, den er smalsporet og strækker sig 20 Mil op i Vestbjergene; Wasatsch Banen, smalsporet, udgaar fra samme Punkt som foregaaende, og strækker sig 10 Mil op i Østbjergene; American Fork Jernbane, smalsporet, udgaar fra Sydbanen 34 Mil Syd for Salt Lake, den slynger sig i en Længde af 22 Mil op i Østbjergene, og tilsidst Coalville Banen, en 9 Mil lang smalsporet Linie, der transporterer Kul fra Summit County; den staar i Forbindelse med den store Union Pacific Bane ved Mundingen af Echo Kanyon. Man har isinde at anlægge en smalsporet Bane fra Salt Lake City direkte til Coalville, forat undgaa at transporte Kul til denne By over tre Baner. Der findes allerede 31 Smeltovne for Sølverts i fuld Gang, 13 Pukværker til Ertsens Knusning og flere Etablissementer for dens Rensning osv., men da denne betydelige Arbejdsdrift ikke paa langt nær forslaar, ville disse Etablissementer blive forøgede til Foraaret. — Et andet vigtigt Skridt, som sidste Aar blev forsøgt med Held, er Udførsel af tørrede Frugter; saaledes blev der ifjor udført ikke mindre end 2730 Skippund Færskener, foruden mindre Kvantiteter Æbler, Blommer og Aprikoser. Denne Industrigren vil naturligvis voxe betydelig fra Aar til Aar, især naar Anstalterne for Henkogning af Frugt blive mere udviklede.

Selve Salt Lake City bærer synlige Spor af Trivsel og Velstand, men antager tillige mere og mere et verdsligt Præg. Før laa den som en Oase i Ørkenen, der vakte alle Rejsendes Beundring ved sin idylliske Ro og sine Beboeres Broderaand; nu har den faaet sit Gasværk, sine Sporvogne, Omnibusser, støjende Værksteder, hvilket i Forbindelse med Forretningsmændenes Travlhed, Brandvæsenets Øvelser, Kirkeklokkernes Ringen og Jernbanernes Brusen synes at have sat os helt tilbage i Babylon igjen. Med den forøgede Handel og Trafik er en Mængde Mennesker strømmet herind, hvis Formaal ere ganske andre end de Helliges. Desværre se vi mange Exempler paa, hvorledes de Fremmedes fordærvelige Aand øver sin Indflydelse paa Folket; men Han, hvis Øje vaager over det Hele, finder vel Visdom heri, og for dem, der ønske at tjene sin Gud, er der ligesaa god Lejlighed nu som før. Klinte og Hvede skulle jo voxe tilsammen indtil Høsten, saa vi have ingen Grund til at forundre

os, om Forstnævnte strutter i Vejret. — Vore politiske Intriganter have ikke gjort stor Spræl i den senere Tid; de synes at være helt bedøvede efter det uventede Slag, som det demokratiske Parti tilføjede Republikanerne med Præsident Grant i Spidsen afvigte November. Noget lignende storartet Omslag i Politiken har Verden neppe nogensinde oplevet, saameget mere som det kom helt uventet. Med Republikanernes Fald vil ogsaa vor berygtede Ring falde i Støvet, da den udelukkende bestod af dette Parti. Guvernør Woods har faaet sin Afsked af Regjeringen, af hvilken Grund er ikke almindelig bekjendt, og en Mr. Axtell er beskikket i hans Sted. Denne synes ikke at ville lade sig bruge til at rage Kastanierne af Ilden for McKean, og bliver derfor ubarmhjertig sønderflænget i dennes Organ „Tribunen". En af Axtells første Embeds-handlinger var at udstede Certifikat til Br. Cannon som lovmæssig valgt Delegat til Kongressen for dette Territorium — Noget, som Woods skulde have gjort for længe siden. Alle Ringens og dens Hjælperes Bestræbelser i Forbundshovedstaden forat udstøde Cannon af Kongressen have været frugtesløse; den Regel synes tilsidst at have sejret dernede, at saalænge en Mand er lovlig valgt og besidder sine Vælgeres Tillid, kommer det ikke Kongressen ved, om han er Ungkarl, gift eller „meget" gift, og hvis Sædelighed skulde være en Betingelse forat kunne indtage et Sæde i Kongressen, vilde vist de fleste Stole staa tomme. — For nogle Dage siden kom Præsident Young med Følge tilbage fra sit Vinterophold i Syden; han er rask og frisk for sin høje Alder og havde ikke isinde at føje sine Ulykkesprofeter, der spaaede hans Død efter alle Stjerneregler den 7de Decbr. sidste Aar; efter Udséndet at dømme kan han leve endnu en Række af Aar, til Glæde for sine Venner, til Ærgrelse for sine Fjender. Han har arbejdet paa at sætte den „forenede Orden" igang, hvor han har været, og havt mere eller mindre Held med sig, alt i Forhold til Folkets Tro; Salt Lake City derimod staar længst tilbage. Denne Orden har brudt Manges Hoved og vil vist bryde mangen en stiv Nakke med. — Skandinaverne heri Byen oprettede sidste Efteraar en literær Forening, hvis Formaal er at styrke Broderbaandet mellem de Hellige ved belærende og underholdende Foredrag, og under den nye Bestyrelse, som for en Tid siden enstemmig valgtes, synes den at nyde god Fremgang og mere og mere at svare til Bestemmelsen. Skolevæsenet tiltrækker sig ligeledes Folkets Eftertanke mer end før. I de tidligere Aar af dette Territoriums Historie havde de Hellige mere end nok at bestille med at skaffe Ophold og Husly til sig og deres Kjære; nu, da forholdsvis Velstand raader, tænker man paa den opvoxende Slægts Udvikling i intellektuel Henséende, og naar man blot vil give Tid, vil man finde, at Utahs Ungdom fuldkommen kan maale sig med de ældre Staters, men en hel Nation kan ikke fødes paa én Dag eller i én Generation, hvilket i Virkeligheden er Længden af „Mormon"-Folkets Tilværelse, oppillet, som det er, fra de laveste Klasser i alle Nationer. Flere af vore unge Mænd ere blevne sendte til Akademier og Kollegier i Oststaterne og Kalifornien, og det er med Stolthed vi erfare, at de have gjort deres Samfund Ære ved Flid, Lærenemhed og Moralitet.

De bliver sagtens bange for saadan et langt Brev som dette, men til Deres Trøst vil jeg love, at De skal ikke faa flere i Deres Regjeringstid, thi jeg antager, De til Sommeren faar Lov at for-

lade Danmark for atter at stille Dem i Række blandt Folket heroppe. Indtil da lev vel, og maa Vorherre hjælpe enhver trofast Hellig til at bære sine beskikkede Prøvelser med Taalmodighed, er Deres ydmyge Broders inderligste Ønske.

P. O. Thomassen.

Dommer McKeans Affættelse.

Utah har i en Række af Aar maattet tage tiltakke med de Mænd, som det har behaget den amerikanske Regjering Tid efter anden at sende didop forat forvalte de vigtigste, offentlige Embeder, men at disse Mænd ikke altid have været blandt de retfærdigste, have de tilfulde bevist i Gjerningen. Blandt dem, der saaledes have udmærket sig ved en slet Embedsførelse, og istedetfor at uddele Ret og Retfærdighed til Folket har traadt deres Rettigheder under Fødder og i mange Tilfælde handlet i aabenbar Trods mod Folket, er den fornylig afsatte Overdommer J. B. McKean, der var en af den berygtede „Rings" fornemste Ledere. En af de sidste Uretfærdigheder, som denne Person under sit Ophold i Utah har begaaet, var at idømme vor højtagtede Leder Brigham Young en Mulkt paa 25 Dollars og 24 Timers Fængsel alene paa Grund af en Formsag. Men da Erfaring har vist, at en slig Fremgangsmaade ikke i Længden kan gaa, maatte man antage, at det ogsaa fik en Ende i dette Tilfælde, hvilket man da ogsaa ser bekræfte sig, idet hans Karriere i Utah har faaet en brat og sørgelig Ende. Præsident Grant har nemlig erklæret hans Forvaltning for „fanatisk og slet" og betragtet adskillige af hans Handlinger som „ukloge, tyranniske og i Udskejelse af hans Myndighed som Dommer", af hvilken Grund han nu endelig er bleven afsat fra det Embede, som han saa slet har varetaget.

Følgende, der er taget fra «S. L. Herald», giver nærmere Oplysning om hans Fremgangsmaade i Utah.

„Et Telegram, der blev modtaget igaar Efterm. (den 16de Marts), og som omtalte Overdommer McKeans Afskedigelse, og Beskikkelse af velbaarne Hr. Isaac C. Parker fra Missouri som hans Efterfølger, var en naturlig Overraskelse og bevirkede stor Sensation i Staden. Omendskjøndt der allerede for Maaneder siden gik Rygter om, at Overdommeren holdt paa at tabe sin Indflydelse i Washington, og at hans Affættelse om kort Tid kunde forventes, var den Mening dog almindelig herskende, at eftersom han var bleven opholdt saalænge i sit Embede, uagtet alle hans retslige Forsélser og ulovlige Fremgangsmaade, vilde han ikke blive afsat, før hans Embedstid var omme. Det synes imidlertid, som om Overdommeren er fremkommen med sit eget Synderegister, idet han under Forvaltningen af sit Embede har lagt en saadan Fordomsfuldhed, personligt Had og Ildesindethed for Dagen, at nogle af hans bedste Venner have udtrykt sin Beklagelse og Sorg derover, og mange af hans tidligere varme Hjælpere have havt Anledning til at beklage hans Fremfærd. Hans partiske Taler fra Dommersædet, hans taabelige Anklage af „Herald" ved

tvende Lejligheder, hans trættekjære Behandling af Rettens Medlemmer, især delesheb i det sidste Tilfælde med Hr. Whitney, var Altsammen forøgende Omstændigheder til end yderligere at nedsætte Overdommeren, ikke alene for Folket ialmindelighed, men ogsaa hos de juridiske Autoriteter og den bestikkende Myndighed. Hertil kommer den afskyelige Afgjørelse af Dommen i Sagen Ann Eliza versus Brigham Young, hvilket er blevet saa ubarmhjertig kritiseret i Landets frie Presse, og den urimelige Indespærring af Brigham Young i Fængsel kun paa Grund af en Formsfejl.

Overdommerens yderliggaaende fanatiske Opførsel og den Krig, han i sit Blad førte mod Guvernør Axtell, have havt sin Indflydelse paa Præsident Grant. Overdommeren synes i sin Iversyge at have forglemt den Magt, der indstallerede ham, og af hvis Villie han var afhængig for sin Stilling. Ved at handle som Eneherster i Utah har han ikke alene fornærmet Publikum, men har forspildt den Magthavendes Venskab og forhaanet ham ved sine Venners Person. En Tid havde Dommeren en meget stærk Stilling og Indflydelse i Washington, nu derimod er han ligesom Guvernør Woods stillet i Kategori med en udspillet Politiker, nej endnu værre, med en bortjaget og beskjæmmet Jurist, afsat midt under hans Embedstid af den Præsident, der bestikkede ham — afskediget, ifølge Telegrammet, paa Grund af Indblanding i Sager, der laa udenfor hans Jurisdiktion. Her er en Advarsel til alle Jurister i Fremtiden.

Det maa siges, at kun Dommer J. B. McKean er ansvarlig for dette Resultat, og han vil udentvivl nu forstaa Virkeligheden. Hans Fremgangsmaade i dette Territorium har været en stadig Forhaanelse og Misrepræsentation af Folket. Hans Domme have været saa fordomsfulde og urimelige, at de, som rimeligt kan være, have fremkaldt en meget streng Kritik i Pressen og blandt levende Medlemmer af udenbys Retter. Hans Afgjørelser og Meninger have været forkastede af de Forenede Staters Højesteret. Han har holdt Samfundet i stadig Oprør og Agitation under hele sin Embedstid. Han har gjort sig selv straffærdig mod Medlemmer af Retten, og har mere end én Gang søgt at komme i Forvikling med Pressefriheden ved ulovlig Fremgangsmaade og ved at anvende forhaanende og frække Skjældsord mod Medlemmer af den journalistiske Stand. Det er Samfundets afgjorte Mening, at hans Fremgangsmaade i dette Territorium har forhindret Omsætningen i Landet, hindret Indvandringen og har tydelig bevist hans partiske Følelser og Fordomme. Under disse Omstændigheder, medens vi paa samme Tid ikke nære nogensomhelst Slags onde Følelser mod bemeldte Overdommer, men kun besjælede af Medynk og Medlidenhed for den ulykkelige Stilling, han selv ved sit Ophold i Utah har erhvervet sig, lykønsker „Herald" hjertelig Folket i denne Stad, Territoriet og Landet i det Hele i Anledning af hans Afskedigelse, haabende — forat bruge Shakespeares Sprog —

„vi aldrig mer hans Lige faar at se."

Taalmodighed og Opmærksomhed vil bringe os langt. Hvis Katten vogter længe nok og nøje ved Musens Rede, vil Musen ikke undslippe.

Lad Gaarsdagens Daarskab gjøre Dig vis idag.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Under deres Fraværelse havde man været ifærd med at hverve Frivillige, men det tilstrækkelige Antal var ikke bleven tilvejebragt. Ved deres Tilbagevenden var denne Forretning end yderligere bleven fremskyndet, idet man havde ladet strenge Opbud udgaa til dem, der vare af en passende Alder, om at lade sig hverve. Præsident Young sagde Folket, at om de ønskede at nyde det Privilegium at gaa til et Sted, hvor de kunde dyrke Gud i Overensstemmelse med deres egen Samvittigheds Bydende, maatte Bataillonen skaffes tilveje; det var ret at gjøre dette, og de Velsignelser, de forventede at erholde, kunde kun opnaas ved Offer; de omgivende Omstændigheder maatte de ikke tænke paa, men lade dem gaa. De kunde ligesaa godt betragte sig som stillede i gode Omstændigheder som slette; han vidste, at enhver Mand var vel forsynet, thi han var ligesaa vel bekjendt med enhver Mands Stilling i Lejren, som han kjendte sin egen. Omendskjøndt der ikke var flere Mænd, end der var nødvendig forat kunne tage Vare paa Familierne og udføre det med Rejsen forbundne Arbejde, maatte dog Bataillonen tilvejebringes. Han sagde: „Vi have levet i saamange gamle Nybyggeres Nærhed, som altid plejede at sige „gaa væk," saa at vi i Grunden burde være taknemlige forat have det Privilegium at kunne gaa og optage nyt Land. I staa i Begreb med at marschere til Kalifornien, sæt at det Land tilsidst kommer under de Forenede Staters Regjering, hvilket burde ske, vilde vi blive de gamle Nybyggere og kunde sige „gaa væk". Antag at vi afslaa at skaffe Bataillonen tilveje, hvad ville vi saa gjøre? Hvis I ikke ville gaa, vil jeg gaa, og lade Eder tilbage. Vi sagde Eder for nogen Tid siden, at vi vilde udruste Eder i det Øjemed, og nu ere vi færdige til at gjøre det med Kapt. Allen som Agent for de Forenede Stater til at hjælpe os." — Ved dette Møde blev det enstemmig vedtaget at overdrage til Præsident Young og Raadet at udvælge Officererne til de forskjellige Kompagnier.

Den 14de ankom de Frivillige fra Mount Pisgah. Bataillonen blev kaldt sammen, og skarpe Instruxer bleve dem givne med Hensyn til, hvorledes de skulde opføre sig paa deres Expedition. Præsident Young ønskede, at de skulde vise sig som de bedste Soldater i de Forenede Staters Tjeneste. Han bød Kaptejnerne at være ligesom Fædre for deres Kompagnier, og at forvalte deres Embeder med Præstedømmets Magt og Indflydelse, da vilde de have Magt til at bevare deres egne saavelsom deres Kompagniers Liv, og de vilde undgaa Vanskeligheder. Han sagde: „En almindelig Soldat er ligesaa hæderlig som en Officer, hvis han opfører sig ligesaa godt; Ingen er udmærket fremfor en Anden, som om han skulde være af bedre Kjød og Blod." De skulde holde sig nette og rene; lære Kydskhed, Venlighed og Forekommenhed; Banden eller Sværgen maatte ikke tillades. De maatte ikke fornærme Nogen; ikke have nogen trættekjær Samtale med Missourianere, Mexikanere eller nogen anden Klasse af Folk; skulde ikke prædike, uden hvor Folk ønskede at høre, og da skulde det være vise Mænd, som bleve valgte hertil. De skulde ikke paanøde Nogen deres Principer, men de skulde

tage deres Bibel og Mormons Bog med sig, og om de havde nogen Spillekort, skulde de brænde dem. Officererne skulde lade foranstaltte Dandse, men de skulde ikke dandse med Verden. De skulde ikke gjøre Indgreb i Andres Rettigheder, og om de kom i Forvikling med Fjenden og havde Held med sig, skulde de behandle Fangerne med den største Hoflighed og aldrig tage Liv, hvis det kunde undgaas. Præsident Young fortalte Brødrene af Batallionen, at de vilde ikke faa nogen Fægtning. Han sagde, at Batallionen vilde sandsynligvis blive afskediget omtrent otte hundrede eng. Mile fra det Sted, hvor Kirken vilde tage fast Fodfæste. Han tilraadede, at de skulde tøve der og gaa at arbejde; „men," sagde han, „det næste Tempel vil blive bygget i Klippebjergene; i det store Basin er Stedet at bygge Templer, og det skal blive de Helliges Befæstning mod Pøbelen."

(Forts.)

Blandinger.

Druknede Methuselah i Syndfloden? — I det 5te Kapitel og 25de Vers af 1ste Mosebog finde vi: „Methuselah var hundrede og syv og firsindstyve Aar gammel, og avlede Lamek." I det 28de Vers af samme Kapitel hedder det: „Lamek var hundrede og to og firsindstyve Aar, da han avlede Noa." Det viser sig nu i det 7de Kap. af 1ste Moseb., at „der Noa var sex hundrede Aar gammel, opbrast Afgrundens Kilder," etc. Man vil her erindre, at Methuselah levede i 969 Aar. Vi spørge derfor, døde den gamle Mand en naturlig Død, eller druknede han i Syndfloden? Adder ovenstaaende Tal og se. (Se 2den Forelæsning om Troen, Par. 41, Lærdommens og Pagtens Bog, som viser, at Methuselah døde i Aaret 1656 efter Skabelsen, der var det samme Aar, i hvilket Syndfloden kom. — M. S.)

Peter P. Thomson afgik ved Døden d. 14de Febr. i Efraim, Sanpete Co., Utah.

Afdøde var født i Landsbyen Bregninge paa Falster, Danmark, d. 15de Jan. 1809; blev døbt til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige d. 15de Jan. 1852; blev kort efter ordineret til Ældste, og har bestandig siden taget virksom Del i at udbrede og opholde Værket i sit Fødeland, indtil han emigrerede til Utah i Aaret 1854. Var en Mand af Indflydelse og Midler, før han annammede Evangeliet, liberal og højmodig i sine Anskuelser og Handlemaade med sine Medmennesker, og da han viede sig til Zions Sag, havde de Fattige Anledning til at glæde sig, thi ved sine Midler bidrog han til at befri otte og fyrretyve Personer fra Mangel og Undertrykkelse og indsamle dem til et Land, hvor Frihed og Velvære ventede dem. Længe vil derfor hans Navn blive holdt i kjær Erindring, ikke alene af hans efterladte, sørgende Familie, men ogsaa af de Mange, som ved hans Liberalitet nu ere i Besiddelse af gode og hyggelige Hjem i et Frihedens Land. Han efterlader en Hustru, ni Børn og otte og tyve Børnebørn.

Rasmus Hansen Hougaard døde i Manti, Sanpete Co., Utah, d. 27de Febr. i en Alder af 68 Aar og 7 Maaneder.

Afdøde var født i Birket paa Falster, Danmark, hvor han annammede Evangeliet i 1861, og emigrerede til dette Land med sin Familie det følgende Aar. Hjalp med sine Midler en fem og tresindstyve af de fattige Hellige i Skandinavien til at emigrere til Utah. Levede en god, sand og trofast Sidste Dages Helligs Liv, og døde som saadan i fuldt Haab og Visshed om en herlig Opstandelse.

Bodil Maria Nielson døde i Weston, Onejda Co., Idaho Territorium, d. 13de Jan.

Afdøde var født d. 30te Jan. 1849 paa Sjælland, Danmark, og blev døbt til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 1858; emigrede til Utah i 1869. Havde Mod til at medtage fem Børn, af hvilke det yngste kun var sex Maaneder gammelt, tilhørende hendes Søster, forat bringe dem fra Babylon til at bo iblandt de Hellige. I 1869 blev hun gift med Br. Lars Peter Nielson og boede med ham i Bear River City; hun fødte ham to Børn, en Dreng og en Pige. Den 15de Decbr. 1873 mistede hun sin Dreng, der hed Lorenzo P. Nielson. I 1874 flyttede hun med sin Mand til Weston, hvor hun d. 8de Jan. 1875 fødte ham en Søn. Hun efterlod Mand og to Børn. Hun viste sig som en sand og trofast Hellig, en venlig og hengiven Moder, og var agtet og elsket af Alle, som kjendte hende.

Peter Sørensen afgik ved Døden d. 21de Oktb. 1874 i Mendon, Cache Co., Utah.

Afdøde var født d. 10de Oktb. 1832 i Byen Hangerup, nær Sorø, Sjælland, Danmark. Han efterlod Hustru, otte Børn og mange Venner, og døde med Haab om en herlig Opstandelse, da han havde været trofast indtil Enden.

Bengta, Ole Nilsons Hustru, døde i en Alder af 53 Aar, 2 Maaneder og 10 Dage i Logan d. 26de Febr. af Lungefeber.

Afdøde var født i Sverig og emigrerede til Utah i 1857; var Medlem af Kirken i tyve Aar, og var en sand og trofast Sidste Dages Hellig indtil sin Dødsdag. Hun efterlader Mand og fem Børn. (D. N.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Maj 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i 20de Wards Forsamlingshus den 7de Febr. 1875.

(Fra «Deseret News».)

Jeg vil læse den 3die Paragraf af en Aabenbaring, der blev given i Aaret 1834. Den begynder paa Side 265 i Lærdommens og Pagtens Bog:

„Men sandelig siger jeg Eder, jeg har besluttet, at Eders Brødre, der ere blevne adspredte, skulle vende tilbage til deres Ejendoms Land og opbygge Zions øde Steder; thi efter megen Trængsel kommer Velsignelsen, som jeg har sagt Eder i en foregaaende Befaling. Se, dette er Velsignelsen, som jeg har lovet efter Eders Trængsler og Eders Brødres Trængsler: Eders Befrielse og Eders Brødres Befrielse, deres Gjenindsættelse i Zions Land, forat blive opbyggede og ikke mere nedstyrtede, men dersom de besmitte deres Arv, skulle de nedstyrtes; thi jeg vil ikke skaane dem, dersom de besmitte deres Arv. Se, jeg siger Eder, Zions Forløsning maa nødvendigvis ske ved Kraft. Derfor vil jeg opreise mit Folk en Mand, der skal føre dem, ligesom Moses førte Israels Børn; thi I ere Israels Børn og Abrahams Sæd, og I maa nødvendigvis føres udaf Trældom ved Kraft og ved en udrakt Arm, og ligesom Eders Fædre vare førte i Begyndelsen, saaledes skal Zions Forløsning ske. Lad derfor ikke Eders Hjerter forsmægte, thi jeg siger ikke til Eder, som jeg sagde til Eders Fædre: Min Engel skal gaa frem foran Eder, og ikke jeg; men jeg siger Eder: Mine Engle skulle gaa foran Eder, og ogsaa jeg, og med Tiden skulle I eje det skjønne Land."

Det er mange Maaneder siden, jeg var forsamlet med Folket her i dette Ward. Jeg erindrer, da jeg var her sidste Gang, at jeg tildels lovede at ville sige noget om Zions Forløsning. Hvad jeg maa kunne meddele Eder med Hensyn til denne store Begivenhed, der af dette Folk bliver betragtet forat være af saa stor Vigtig-

hed, er jeg ikke istand til at kunne sige. Det er muligt, jeg ikke vil være istand til at give nogen mere speciel Underretning, end hvad I allerede ere i Besiddelse af. Alt, hvad Nogen af os ved, og Alt, hvad vi muligen kunne faa at vide med Hensyn til Fremtiden, er, hvad Gud i sin Barmhjertighed aabenbarer. Herren forstaar Fremtiden saavelsom det Forbigangne og Nærværende, og hans Aand fatter de tilkommende Ting; Forjættelsen er imidlertid til os, at vi skulle erholde den samme Aand gjennem Troens Bøn, saa at vi til en vis Grad maa være istand til at forstaa Fremtidens Ting. Frelserens Løfte til de gamle Apostle var, at naar den Sandheds Aand skulde komme, skulde den lede dem ind i al Sandhed og vise dem de tilkommende Ting. Den samme Aand, tildelt Guds Tjenere i det 19de Aarhundrede af den kristne Tidsregning, er ligesaa mægtig til at aabenbare Fremtiden, oplyse Menneskets Sind og vise ham Begivenheder, der skulle finde Sted, som den var det første Aar efter Kristi Korsfæstelse, paa Pintsefestens Dag eller i nogen anden tidligere Tidsalder af Verden — den er den Samme fra Evighed til Evighed, og det er ligesaa nødvendigt for os Sidste Dages Hellige at kjende Guds Ting, som det var for de forrige Dages Hellige at kjende dem. Den store og vigtige Ting for os er, at udøve tilstrækkelig Tro for Himlene, saa at Gud maa udgyde sin Profeties Aand over os. Den samme Tro vil forskaffe os de samme Velsignelser, og Profetiens Aand blev betragtet af Apostlene i gamle Dage som en af de bedste Gaver, langt større end Tungemaalsgaven eller den Gave at kunne udlægge Tungemaal. Det var en Aand, som blev given for Opbyggelsen af den levende Guds Hellige, og den samme Aand er lovet alle hans Tjenere, som leve trofaste for ham.

Jeg erindrer vel, da jeg kun var omtrent 19 Aar gammel — 44 Aar siden afvigte Efteraar — idet jeg troede, at Joseph Smith var en Guds Profet, og da jeg tillige blev ledet af Aanden, foretog jeg en Rejse paa to hundrede eng. Mil forat besøge ham. Jeg erindrer vel de Følelser, som rørte sig i mit Hjerte paa denne Tid. Han bønfaldt Herren og erholdt en Aabenbaring for Eders ydmyge Tjener. Han trak sig tilbage til gamle Fader Whitmers Værelse, i det selvsamme Hus, hvor Kirken blev organiseret i 1830. John Whitmer handlede i Egenskab af hans Skriver, og jeg ledsagede ham ind i Værelset, thi han havde sagt mig, at det var min Rettighed at høre Herrens Ord. Herren gav en Forjættelse i hin Aabenbaring — publiceret i Lærdommens og Pagtens Bog —, som for mig, da jeg var i min Ungdom, syntes at være næsten altfor stor for en Person af saa ydmyg Oprindelse som min. Efterat have sagt i Aabenbaringen, at den store Herrens Dag var nær forhaanden og kaldet mig til at opløfte min Røst blandt Folket, byde dem allevegne at omvende sig og berede Herrens Vej, og at Tiden var nær, da Himlene skulde rystes, da Jorden skulde skjælve, da Stjernerne skulde nægte at give deres Skin, og da store Ødelæggelser ventede de Ugudelige, sagde Herren til Eders ydmyge Tjener: „Opløft din Røst og profeter, og det skal blive givet ved den Hellig-Aands Kraft." Dette var et særligt Punkt i Aabenbaringen, som syntes mig altfor stort at kunne fyldestgjøre, og dog var det en positiv Befaling, at jeg skulde gjøre det. Jeg har ofte nøjere grundet paa denne Aabenbaring, og har stundom spurgt i mit Hjerte: „Har jeg opfyldt den Befaling, som jeg burde have gjort? Har jeg søgt, saa alvorlig som jeg burde, forat erholde Profetiens Gave, saa at jeg kunde opfylde

Himlens Krav?" Og jeg har undertiden følt til at fordømme mig selv paa Grund af min Efterladenhed og den lille Fremgang, jeg har gjort med Hensyn til denne store, himmelske og guddomlige Gave. Jeg har isandhed ikke havt nogen Tilbøjelighed til at profetere til Folket, medmindre det skulde blive mig givet ved den Hellig-Aands Inspiration og Kraft. At profetere af mit eget Hjerte har altid været mig modbydelig, endog at tænke derpaa er mig mere end nok, derfor har jeg mange Gange i mine offentlige Taler undgaaet, naar en Ting plejede at komme særdeles tydelig for mit Sind, at udtale eller fremsætte det af Frygt for, at jeg skulde fremkomme med Noget med Hensyn til Fremtiden, som ikke var ret. Men dog uagtet alt dette, er der én Ting, som jeg har bestræbt mig paa at gjøre, og det er at oplyse mit Sind, saa vidt som jeg har kunnet, ved at læse, hvad Gud har aabenbaret til baade ældre og nyere Profeter i Henséende til Fremtiden, og om jeg ikke har havt mange vigtige Profetier og Aabenbaringer, givne direkte til mig selv, saa har jeg vissselig gjort megen Fremgang og erholdt megen Uddannelse ved at læse og studere, hvad Gud har aabenbaret til Andre.

Det er blevet os fortalt, at Zion — dette Folk, de Sidste Dages Hellige, kaldes Zion — skal blive gjenløst og gjengivet deres Ejendoms Land, og som Følge af dette Løfte, der er blevet os gjort af Herren, have Mange af os været meget ængstelige forat faa vide, naar Herren vilde opfylde denne store Aabenbaring, og maaske Nogle, som vare smaa Drenge og Piger, da den blev given, men som nu ere graahaarede — thi det er nu omtrent 42 Aar siden — have ikke overvejet eller tænkt meget paa, hvad Gud har lovet at ville gjøre med, eller hvad Velsignelser han har lovet at ville skjænke til dette Folk. I deres Familiebønner have de hørt deres Fædre bede til den Allerhøjeste at erindre og gjenløse Zion, samt at gjengive sit Folk deres Ejendoms Land, og maaske nogle af dem have overvejet Gjenstanden. Nogle kunne maaske tænke, det kun var en vedtagen Form i deres Bøn, som deres Fædre havde lært, uden nogensomhelst Forventning, at noget Saadant vilde finde Sted, af hvilken Grund de have været ligegyldige derfor, idet de ikke have kjendt noget til, om Zion nogensinde skulde blive gjenløst eller ikke. Men de, som nøjere have overvejet denne Ting, og som have gjort det til Gjenstand for Bøn og dyb Betragtning, forat komme til Kundskab om Tiden og Maaden, hvorpaa Gud vil bringe disse store Ting i Fuldbyrdelse, have været fulde af Haab, Forventning og Begjær, og deres stadige Bøn har været baade for Familiealteret og i offentlig Forsamling, at Zions Gjenløsning snart maatte finde Sted.

Vi ere lovede, at efter megen Trængsel kommer Velsignelsen. Herren siger: „Jeg Herren haver forordnet en vis Bestemmelse, at mit Folk skal forstaa, at efter deres Gjenvordigheder skulle de blive forløste og gjengivet deres Ejendoms Land." Allermindst tænkte vi, da vi bleve fordrevne fra Jackson County, der var det Sted, som Gud havde lovet at give sine Hellige deres Arvelodder foruden Landet rundt omkring, at næsten et halvt Aarhundrede vilde hengaa over vore Hoveder, før vi vilde blive gjenindsatte i hint Land. Denne lange Trængsel-Periode og Fordrivelsen fra vore Hjem og Ejendomme har maaske været Aarsagen til, at en stor Mængde ere gaaede i Graven uden at have Lejlighed og Privilegium til at vende tilbage og deltage i de lovede Velsignelser. Det vilde være en Kilde til Trøst og Opmuntring for dem, som endnu leve, hvem denne For-

jættelse blev gjort, om de kunde blive overbeviste i deres eget Sind, at de vilde leve her i Kjødet til at se denne Dag. Men lad mig sige nogle faa Ord i Forbindelse hermed. Vi behøve ikke at vente, efter hvad Gud har aabenbaret, at et meget stort Antal af dem, som dengang vare i Kirken, og som bleve fordrevne, vilde have det Privilegium at vende tilbage til hint Land. Vi behøve ikke at forvente noget af den Slags. „Hvorfor ikke?" spørger En. Fordi Herren underretter os om, at kun nogle Faa af dem, som dengang bleve uddrevne, skulde blive tilovers og modtage deres Arvelodder. Vi læse dette eller Beretninger derom i adskillige Aabenbaringer, Sproget er omtrent lig dette: „I skulle forfølges fra Synagoge til Synagoge og fra Stad til Stad, og kun Faa skulle blive tilovers at modtage deres Arv." Hvis nu en stor Del af dem, som bleve uddrevne, skulde leve og igjen blive indsatte i deres forrige Besiddelser, kunde de sidenefter sige: „Dette synes ikke at være overensstemmende med Aabenbaringen, her findes jo Mange, som bleve fordrevne." Men dette vil ikke blive Tilfældet. Naar man, nogle faa Aar fra denne Tid, opregner dem, som bleve fordrevne fra hint Land, vil man finde, at det i Virkeligheden vil blive meget Faa; der vil alligevel blive Nogle udaf dette Antal, men kun meget Faa. Der vil være Nogle, som vilde leve til at se den Dag og ville vende tilbage og modtage deres Arv, de og deres Børn, Børnebørn og Børnebørns Børn overensstemmende med Forjættelsen.

Vi have en særlig Forjættelse med Hensyn til dette Land, givet os som Sidste Dages Hellige, en Forjættelse, som jeg tror, jeg tidligere har gjentaget i dette Hus. Den blev først given den 2den Januar 1831 i en General-Konference, som overværedes af næsten alle de Hellige, der levede i Staten New York, og som afholdtes i det Hus, hvor Kirken blev organiseret. Aabenbaringen blev given i deres Nærværelse og blev nedskreven af en Skriver, eftersom Sætningerne faldt fra Profeten Josephs Mund. Blandt de store Ting, som dengang bleve aabenbarede, var Følgende: „Jeg rækker Eder og vil gjerne give Eder større Rigdomme, ja et Forjættelsens Land, et Land, der flyder med Mælk og Honning, paa hvilket ingen Forbandelse skal være, naar Herren kommer. Og jeg vil give Eder det til et Arveland, dersom I søge det af Eders ganske Hjerte. Og dette skal være min Pagt med Eder: I skulle have det til et Arveland og til en Arv for Eders Børn til evig Tid, saalænge Jorden staar, og I skulle atter eje det i Evigheden, og det skal ikke mere forgaa." Om der er nogen Fremmede tilstede her, vil jeg sige til deres Underretning, at dette er Grunden, hvorfor vi kalde hint Land et Forjættelsens Land. Og omendskjøndt vi nu have været det berøvet i henved 40 Aar, holde Nogle af os fremdeles Fuldmagten til Dele deraf, som vi kjøbte, idet vi betalte vore Penge til de Forenede Staters Embedsmænd, som solgte det til os efter Regjeringens Pris, men det blev os ikke tilladt at leve paa det saaledes indkjøbte Land. Man maa tro, at dette er en temlig besynderlig Ting i denne store amerikanske Republik, der er anset for en af de mest liberale Regjeringer paa hele denne Jords Overflade, men besynderligt eller ikke, er det en velbekjendt Sandhed for Tusinder og Titusinder, at vi bleve berøvede vore retmæssige Besiddelser. Landet er fremdeles der, men er besat af dem, som ikke eje det.

„Hvorfor," spørger man, „bleve I fordrevne fra hint Land?" Jeg kunde besvare Eder ved at gjentage vore Fjen-

deres Ord, thi de have publiceret deres Grunde forat have fordrevet os fra vore Hjem. En Grund var, at vi foregave at tale i Tungemaal, hvilket blev betragtet som en dødelig Fornærmelse mod Pietisterne. Dette var én Beskyldning, som de bragte imod os, og som I ville finde anført i deres publicerede Erklæringer, hvori de tillige satte deres Liv, deres Ejendom og deres hellige Ære i Pant paa at ville berøve os vore Hjem.

En anden Beskyldning var den, at vi tilstode at helbrede de Syge. Hvilken skrækkelig Forbrydelse det var for en Mand, at lægge sine Hænder paa syge Personer og bede Herren at helbrede dem, og om Herren da helbredede de Syge, skulde de ikke være værdige til at beholde deres Land, men skulde i saa Tilfælde fordrives fra deres Hjem og blive berøvede deres Ejendomme!

Atter en anden Grund var, at vi foruden at tro paa den Gave at kunne tale i Tungemaal og helbrede de Syge, tillige bekjendte at kunne forudsige fremtidige Begivenheder. De kunde slet ikke lide dette. At tænke, at Folk skulde tro paa den Del af Evangeliet i det 19de Aarhundrede, var for meget for vore Fjender, af hvilken Grund de sagde: „Vi kunne ikke have saadanne Folk i vor Midte til at fordærve vore Sæder og indføre den gammeldagse Religion, som læres i det Nye Testamente. Vi have en Religion, som udelader alle disse Ting, den tror ikke paa den Tingenes Orden, som det Nye Testamente fremsætter, og at denne Lære atter skal indføres i vore Dage; vore Hustruer og Børn maa ikke forføres ved den."

Disse vare de hovedsagelige Grunde, hvorfor vi bleve fordrevne, overensstemmende med deres egne Udtalelser i deres offentliggjorte Program. Jeg vidste ikke i hine Dage, at det var en Forbrydelse for de Sidste Dages Hellige at tro paa denne Del af det Nye Testamente. Jeg troede virkelig, at Konstitutionen i vort Land tilstod os det Privilegium at tro saavel det Hele af det Nye Testamente som en Del deraf, men det synes at være anderledes, thi fyrretyve Aar ere henrundne, og vi ere fremdeles betagne vore Rettigheder, forsaavidt vore Ejendomme angaar. Vi have appelleret til de Forenede Staters Regjering om at skjænke os vore Rettigheder som amerikanske Borgere. Have de gjort det? Nej, det være langtfra, de have derimod henvist os til de Personer, som fordreve os fra Staten, antagende, at de vilde have den Højmodighed at gjengive os vore Rettigheder. Hvo har hørt, at Mordere, Røvere og Tyve have vendt om og tilbagegivet deres Ofre de dem berøvede Ting? Jeg har neppe nogensinde hørt om et saadant Tilfælde; der kan maaske findes nogle enestaaende Tilfælde af denne Slags i Historien, men det er under alle Omstændigheder meget sjelden, at saadanne Personer omvende sig og tilbagegive, hvad de paa en uærlig Maade have tilvendt sig. De Forenede Staters Regjering sagde os, at vi maatte henvende os til dem, som havde myrdet, røvet og fordrevet os fra vore Hjem, forat erholde den Erstatning, vi søgte. Men Herrens Aabenbaring er paa samme Tid tydelig bleven opfyldt: „I skulle forfølges fra Stad til Stad og fra Synagoge til Synagoge, og kun Faa skulle blive tilovers at modtage deres Arv."

Vi bleve fordrevne fra Jackson County i Staten Missouri om Efteraaret 1833, og tre eller fire Maaneder efter denne Begivenhed blev den Aabenbaring given, hvorfra jeg nu har oplæst et Uddrag, der lover, at efter megen Trængsel skulde vi og vore Børn efter os blive gjenindsatte i vort Arveland.

Have vi havt megen Trængsel? Ja. Betragt de mange Gange, vi have været fordrevne, siden denne Aabenbaring blev given. Vi bleve fordrevne fra Clay County, derefter fra Kirtland i Geauga County, nu kaldet Lake County, Ohio; siden bleve vi igjen fordrevne fra Caldwell County, fra Davies County, Ray County og forskjellige andre omliggende Dele af Staten Missouri, og tilsidst aldeles udjagede af Staten, efterladende adskillige Tusind Akres Land, hvortil vi endnu den Dag idag holde Fuldmagten. Derpaa sloge vi os ned i Staten Illinois, i Nauvoo. Vi vare der kun nogle Aar, da Profeten, hans Broder og adskillige Andre bleve dræbte; atter bleve vi fordrevne, og man begyndte tilsidst at underhandle med Folket. Hvem har nu nogensinde hørt, at én Del af de Forenede Stater har gjort Underhandlinger med en anden Del af de Forenede Stater? Eller hvem har nogensinde hørt Folket i én Del af Landet gjøre Underhandlinger med en anden Del af samme? Ordlyden af hin Traktat var omtrent denne: „I maa forlade Staterne i Unionen, I maa ikke standse paa denne Side af Klippebjergene, I maa gaa hinsides Klippebjergene. Om I ville gjøre dette, kunne I tage bort i Fred, men vi ville tage Eders Huse og Land og besidde dem, uden at erstatte Eder derfor, vi ville ikke betale Eder for dem; men om I kunne komme bort, uden at sælge Eders Ejendomme, og I ville være villige til at gaa hinsides Klippebjergene, kunne I faa Lov til at gaa; hvis ikke, dræbe vi Eder."

Hvilke Forbrydelser var det, vi bleve anklagede for paa de forskjellige Steder, hvorfra vi bleve fordrevne? Hvis nogen af vore Folk havde forbrudt sig imod Lovene, stod det i vore Fjenders Magt at bringe os for deres Øvrigheder, thi de holdt selv de højere Embeder i deres egne Hænder. Men de vidste meget vel, at forsaavidt Landets Love angik, kunde de ikke naa dette Folk. Hvorfor? Fordi vi ikke havde overtraadt nogen af deres Love.

Da vi blevne fordrevne fra Nauvoo, var der Nogle, som ikke vare istand til at tage afsted med — Fattige, Svage og Syge. Nauvoo var et Slags Sygested, da saa Mange vare syge der, og mange af de Fattige, Trængende og Syge maatte blive tilbage der, da de vare ude afstand til at tage afsted med Hovedstyrken af de Hellige. Vi gik over Missisippi-Floden paa Isen og vandrede om i Iowas Snedriver med vore Heste og Vogne, men disse stakkels Folk kunde ikke komme bort itide. Pøbelen var meget ivrig efter at komme i Besiddelse af vore Ejendomme, og efterat Hovedstyrken derfor var kommen 1 á 200 eng. Mil fra Nauvoo, hvor der ingen Indbyggere fandtes, og hvor vi vare ude afstand til at faa nogen Underretning fra vore stakkels Brødre, var Pøbelen saa begjærlig efter at faa fat i vore Besiddelser, som de med Magt havde berøvet os, at de angrebe Staden med Kanoner og Musketild og drev tilsidst disse stakkels Folk ud og nødte dem til at sætte over Floden, hvor en stor Mængde af dem døde. Var ikke dette Gjenvordigheder eller Trængsler? Jo, og de bleve forudsagte flere Aar, før de fandt Sted. „Efter megen Trængsel kommer Velsignelsen, og dette er Velsignelsen, som jeg den Herre Gud haver forjættet Eder, at efter Eders Trængsel skulle I blive forløste og blive gjenindsatte i Eders Ejendoms-Land."

Siden vor Ankomst til disse Bjerge, have vi havt en haard Tid her. Vi have havt et Land, som intet andet Folk nogensinde vilde have optaget og besat. Det var engang betragtet som det mest tørre, øde og golde Sted i hele Nordamerika,

et Land, hvor man antog, at intet menneskeligt Væsen kunde leve, eller hvor man, hvis man tænkte paa at ernære sig ved sine Hænders Arbejde ved at dyrke Jorden, nødvendigvis maatte sulte ihjel. Men ved haardt Arbejde og Udholdenhed have vi forskaffet os komfortable Hjem, hvor der før kun var en Ørken, og Herren har været meget naadig imod os og velsignet os langt over vor Forventning, da han ialmindelighed har skjænket os frugtbare Aar. Dette Land, som syntes saa øde, goldt, ufrugtbart og fuld af Tørke, er derfor blevet et frugtbart Land, og Herren har opfyldt mangen en Profeti, optegnet hos Esajas og i Davids Salmer, med Hensyn til at bringe Ørkenen til at blomstre ligesom Rosen og gjøre den lig Herrens Have. Saaledes er det blevet profeteret, og at det er blevet opfyldt, kan Ingen modsige, som vil tænke og overveje for et Øjeblik, hvad Herren har gjort, siden vi kom her til dette Land. Da Pionérerne først ankom hertil i Juli 1847, gik vi ud til, hvad der nu kaldes Black Rock, det første Punkt hinsides Vest-Bjergene; vi gik ned i Søen forat bade, og vi kunde dengang gaa helt op til Klippen, da Vandet laa adskillige Fod under den Banke, hvorpaa vi vandrede forat komme ud til den. Hvad ser man nu? Ti Fod Vand over den Banke, paa hvilken vi gik. Indsøen har siden dengang stadig voxet og udvidet sig, indtil ti eller tolv Fod Vand er bleven føjet til den. Vi maatte snarere formode, at den vilde have faldet saameget istedetfor at hæve sig, og hvorfor? Fordi Vandet, som forhen altid strømmede ud i Indsøen, blev holdt tilbage fra den, da det blev brugt til at vande Jorden og tildels bortdunstede af sig selv. Dette vilde tilsyneladende have den Tendents at formindske Strømmene, men uagtet al den megen Forbrug af Vandene og Strømmene til Vandingen af Jordbunden etc., har Indsøen stadig udvidet sig. Vi have talrige Profetier angaaende de sidste Dage, hvori der siges, at Ørkenen skulde blive ligesom Edens Have og blive bragt til at blomstre ligesom Rosen, og Glæde- og Frydesange skulde høres blandt Guds Folk. Jeg kunde anføre adskillige Steder hos Esajas og i Davids Salmer angaaende denne Gjenstand, men har ikke Tid nu, da jeg ønsker at berøre nogle andre Punkter.

(Forts.)

En af de alminbelige Skuffelser er, at den nærværende Time ikke er den kritiske, afgjørende Time. Skriv det paa dit Hjertes Tavle, at hver Dag er den bedste Dag i Aaret. Ingen Mand har lært Noget ret, indtil han véd, at enhver Dag er Dommedag. — Emerson.

Ingen Ven elsker Dig mere sandt end den, der vil fortælle Dig dine Fejl paa en venlig og tydelig Maade.

Det er bedre at gaa med gamle Klæder end at komme i Gjæld.

Et stærkt og udholdende Legeme er en god Kapital at begynde Forretninger med. En sund Forstand og en god Dømmekraft føje storligen til dets Værd.

Den, som kjøber for mange Overflødigheder, kan maaske blive nødt til at sælge sine nødvendige Ting.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Maj.

Hvad er Hensigten med vor Tilværelse?

Dette er et Spørgsmaal, som vistnok mere eller mindre paatrænger sig de fleste Menneskers Sind, da det ikke alene er af overordentlig Vigtighed og Betydning for alle Mennesker at komme paa det Rene hermed, men det tillige ligger i Menneskets egen Natur at studere og undersøge Tingene, som omgive os, og da især deleshed de Ting, man kommer i Berørelse med, og hvoraf Ens Ve og Vel afhænger. Det ligger derfor saa nær for Enhver, naar man betænker og overvejer sin egen Stilling, at gjøre sig selv det Spørgsmaal: Hvorfor er man sat her paa Jorden? Hvad kan et alvist Forsyns Villie og Hensigt være med at give et Væsen Tilværelse i en saa syndig og fordærvet Verden som denne? At faa den rette Opfatning heraf og forstaa Guds Hensigter og Villie med os, hans Børn og Skabninger, maa nødvendigvis være af særlig Vigtighed for os. Men, spørger man, hvorfra skulle vi faa denne Oplysning? Hvorledes kunne vi blive underrettede herom? Ganske vist ville vi ikke faa den rette Besvarelse af dette Spørgsmaal ved at henvende os til Verden og appellere til dens Dom, thi dens Opfatning af vor Mission heri Livet er ialmindelighed den, at vi skulle „æde, drikke og være glade" eller med andre Ord „leve", det vil sige, ene tænke paa at more sig og uhindret lade sine Lyster og Begjærligheder have frit Spillerum, saa at vi paa det Sidste kunde sige ligesom Tydskeren: „Wir haben gelebt und geliebet". Det er ikke denne Anskuelse, vi dele, ligesaa lidt som vi kunne samstemme med den vilde Indianer, der mener, at sand jordisk Lykke og Berømmelse bestaar i at besidde de fleste skalperede Menneskehoveder. Den sande Kundskabskilde til at belyse dette Punkt er at søge i Guds aabenbarede Ord, der imidlertid oplyser os om, at vi, den ganske Menneskehed, have gjennemgaaet en Prøvestand, før vi kom paa denne Jord, og at vi ved i dette Liv at blive iførte kjødelige Tabernakler atter ere blevne stillede i en anden Prøvestand, efter hvis Tilbringelse vor endelige og evige Skjæbne vil blive afgjort. Hvem kan nu ikke fatte, hvor uendelig vigtig det er for Mennesket at faa en sund og klar Opfattelse af vor Mission heri Livet, saa at vi ikke maa blive vildledte ved vor egen falske Tro og Indbildninger, men ved at komme til Kundskab om det ene Sande og Rette selv lægge Grundvolden til vor egen Storhed og Lykke i de evige Verdener. Gud, den store Elohim, der er vor fælles Fader, ønskede at skjænke sine Børn en Fylde af Salighed, af hvilken Grund han derfor skabte denne Jord og iførte Mennesket et kjødeligt Tabernakel, thi før vare vi kun Aander, og uden en Forening af Aand og Element kunde vi ikke opnaa en Fylde af Herlighed. Man vil altsaa nu kunne forstaa, hvorfor „Morgenstjernerne sang tillige, og alle Guds Børn raabte af Glæde", da Herren „grundfæstede Jorden", som berettes i Jobs Bog 38te Kapitel. Det var jo meget rimeligt, at det var en Aarsag til stor Glæde og Fryd for Guds

Børn at høre, at Faderen vilde danne en ny Planet, hvor han vilde give dem Lejlighed til at komme ned og erhverve sig selv en Grad af Herlighed, som de ellers i deres daværende Tilstand ikke vilde kunne opnaa. Man kan ligeledes heraf se Guds store Godhed og Barmhjertighed mod sine Skabninger, og at han vil vort Vel. Det ligger altsaa nærmest for os at betragte vor Tilværelse her i Livet som en Mission — en Prøvestand eller Erfaringsskole at gjennemgaa, hvis Udbytte afhænger af Maaden, hvorpaa vi anvende den os skjænkede Prøvefrist. Herren har aabenbaret os visse Love, Bud og Anordninger, hvis Efterlevelse vil bringe os den tilsvarende Løn i Evigheden. Derfor siger Apostelen: „Enhver vil blive dømt efter sine Gjerninger." Men som Kronen paa det Hele har Gud, før Verdens Grundvold blev lagt, forordnet en Frelsningsplan for Mennesket, som, hvis man vilde efterkomme den, vilde bringe os tilbage til Faderens Nærværelse og hos ham nyde en Fylde af Herlighed, hvilken Apostelen Paulus ligner med Solens Glands paa Firmamentet. Og at Herren, som ovenfor berørt, har ladet os komme til en synbig Verden, er rimeligvis af den Grund, at vi ellers ikke tilfulde kunde skattere det Gode, Ædle og Ophøjede, uden iforvejen at have kjendt til Modsætningen det Onde, Lave og Nedværdigende.

Korrespondance.

Norge.

Kristiania den 20de April 1875.

Ældste J. Frantzen.

Kjære Broder!

Da Lejlighed gives idag, vil jeg underrette Dem om min lykkelige Ankomst hertil efter en meget behagelig Rejse. Vi gjorde Holdt den første Nat i Jønkøping, den anden i Kongsvinger og ankom hertil Lørdag Kl. 10, hvor jeg blev venlig modtaget af Præs. Andersen, Brødrene S. Petersen, Thorgersen og mange Andre ved Stationen. Konferencen tog sin Begyndelse efter Bestemmelse den 17de Ds. Kl. 7 Eftm. med en meget respektabel og anselig Forsamling af Hellige og Fremmede. Efter Forsamlingens Aabning med Sang og Bøn afgave Missionærerne deres Rapporter fra de forskjellige Dele af Missionen, som alle vare mere eller mindre lovende for Evangeliets Udbredelse i Fremtiden, og ikke Faa vare tillagte Menigheden ved Daab siden sidste Konference. Der havde været fuldkommen Frihed til at prædike med Undtagelse af, at en Broder Petersen i Drammen var bleven idømt en Mulkt af 10 Spd. forat have døbt nogle gode Mennesker i Vand til deres Synders Forladelse, hvilket var det Mønster, Frelseren viste os, da han vandrede her paa Jorden. — Konferencen fortsattes Søndag med Afholdelsen af tre Forsamlinger, som alle vare besøgte af en talrig Skare Mennesker, saa at Salen var opfyldt til Overflod, thi Mange gik bort, uden at finde Plads til at sidde eller staa, og Herrens Aand var rigelig udgydt over hans Tjenere, som fremlagde for de Forsamlede mange nyttige og gode Lærdomme, samt afgave et kraftigt Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddomlige Sendelse, om Mormons Bogs Fremkomst

og Rigets Gjenoprettelse i de sidste Dage for aldrig mere at blive borttaget fra Jorden. Alle syntes at lytte til med spændt Opmærksomhed; Fred og Orden herskede, og en ydmyg Aand var den ledende under alle vore Forsamlinger; de Helliges Ansigter smilede af Glæde og Tilfredshed. Kristiania Konference er i en trivelig Forfatning baade i aandelig og timelig Henséende under Præs. L. S. Andersens vise Ledelse, og der er ikke Faa, som berede sig til at emigrere, thi de have været saare flittige til at sammenspare af deres ringe og haarde Fortjeneste for deres Udfrielse fra Babylon, og Herren har kronet deres Bestræbelser med Held. Sangkoret har gjort betydelig Fremgang under Br. Larsens Ledelse; en Koncert blev given iaftes, hvortil Adgangen var fri for Alle. Iaften er her Præstedømsmøde, og paa Thorsdag er der igjen Forsamling; om Gud vil, agter jeg at afgaa herfra Fredag Morgen til Stockholm. Jeg er ikke saa ganske vel idag paa Grund af lidt Forkjølelse, men jeg haaber, det vil snart blive Alt vel igjen, saa at jeg kan vedblive at fortsætte mit Arbejde. Det er min største Glæde at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder, thi jeg ved, at dette Værk er af Gud og ikke af Mennesker, og at det vil bestaa evindelig, men der kræves meget Vidnesbyrd i disse Dage forat overtyde Folket om Sandheden, dog er det en Glæde at se Nogle hist og her være villige til at adlyde det. Her er nu fire Utah-Ældster i denne Konference foruden mange unge, gode Brødre, som arbejde i Evangeliets Tjeneste, saa vi haabe, at Riget vil stedse rulle fremad heri Norges Land, da her synes at være mange gode og ædle Folk. Br. Andersen tager en Tur ud paa Landet om nogle Dage forat afholde endel Forsamlinger, og Br. S. Petersen rejser til Trondhjem sidst i Ugen; de tilligemed de øvrige af Brødrene sende mange Hilsener. — Her er meget koldere end i Danmark, endel af Floderne og Indsøerne ere endnu bedækkede med Is, og Sne ligger endnu mange Steder paa Marken, saa at Foraaret vil indfinde sig sildig.

Jeg maa nu slutte for dennegang med mange venlige Hilsener til Dem selv og Alle i Nr. 14.

Deres Broder og Medarbejder
for Sandhedens Sag,
C. G. Larsen.

Danmark.

Aalborg den 10de April 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg griber Lejligheden til i Korthed at give Dem en lille Beretning om min Virksomhed her i den senere Tid, samt give Dem tilkjende, hvordan jeg føler for Evangeliets Forkyndelse.

Vort Vinter-Arbejde er nu tilendebragt, det vil sige, hvad Afholdelsen af Forsamlinger hos Fremmede angaar, hvilket vi have været ivrigt beskjæftigede med siden sidste Efteraar, og det er mig en Glæde at kunne sige, vi have havt Lejlighed til at afholde et godt Antal af slige Forsamlinger og tillige at se lidt Frugter af vort Arbejde. Jeg har ligesom forrige Vinter rejst uafbrudt omkring hele Tiden i Selskab med vore andre unge Missionærer og har afholdt Forsamlinger i næsten alle Dele af Konfe-

rencen. Siden jeg kom tilbage fra mit Besøg i Kjøbenhavn i November Maaned f. A., har jeg — assisteret af Brødrene — afholdt henved 90 Forsamlinger hos Fremmede, alle paa Landet, foruden endel hos Sødskende, hvor ogsaa mange Fremmede have været tilstede. De fleste af disse Forsamlinger have været besøgte af en 25 til 70 Mennesker, og til flere har der endog været cirka 150 Tilhørere. Fred og Orden har ialmindelighed været herskende under Forsamlingerne, og en god Aand har været tilstede, saa at Herrens Tjenere have været istand til ved dens Hjælp at kunne aflægge et trofast Vidnesbyrd om Sandheden, og kunnet fremsætte Evangeliets rene Principer paa en klar og forstaaelig Maade til de Oprigtiges Nytte og Velsignelse, men adskillige Gange har der ogsaa været sande Djævle i Menneskeskikkelse tilstede, som have gjort alt muligt forat forhindre vor Fremgang ved at bringe Forstyrrelse ind i vore Forsamlinger, som ofte have været besøgte af Præster og andre højlærde Personer efter menneskelig Vis, hvilke naturligvis have gjort alt muligt forat sværte Sandheden og lede Faarene vild ved at forsøge paa med deres listige Kneb at forandre Sandhed til Løgn og Vildfarelse og Løgn til Sandhed, men Sandheden trænger dog stedse mere og mere igjennem og skinner som et Lys i Mørket, aabenbarer Løgnens Maske og Grundvold, og giver derved de Oprigtige af Hjertet Lejlighed til at se den vederstyggelige Kirkes Bedragerier og Verdens Tilstand i det rette Lys. Jeg erindrer vel, hvad Br. Brigham sagde engang i en Tale, nemlig at hvor Ulvene vise Tænder, er det temlig sikkert, at der er Faar tilstede. Dette har jeg flere Gange ved Erfaring havt Lejlighed til at erkjende for Sandhed, thi hvor man møder allermest Modstand, vil der altid være Nogen, som annammer Evangeliet. Som sagt, ialmindelighed ere vi blevne behandlede med Venlighed, hvor vi have havt Anledning til i Vinterens Løb at bære Vidnesbyrd for vore Medmennesker, og Flere, som saaledes have givet Agt paa, hvad vi have forkyndt dem, have faaet Øjnene op for den rette Maade at undfly den kommende Vrede paa. I forrige Maaned døbte jeg 6, og der er de bedste Udsigter for, at Flere snart ville komme og slutte sig til Sandhedens Banner. Skjøndt jeg ikke kan sige, at vi have udrettet meget af sidstnævnte Arbejde i denne Vinter, saa føler jeg dog ingenlunde til at klage. Jeg tror, vi have gjort det Bedste, vi have formaaet, forat oplyse vore Medmennesker, og skjøndt kun Faa lytte til og adlyde Budskabet, er jeg dog for min Part glad og tilfreds over det Lidet, som Herren i sin Visdom har forundt os i vor Ufuldkommenhed at udføre. Naar jeg siger vi, mener jeg fornemlig mig selv og mine unge Brødre, som jeg har arbejdet sammen med. De husker nok, det var en Klynge af unge Mænd (med Undtagelse af 2), som blev kaldet til Tjenesten sidste Efteraar. Jeg kan sige til deres Ros, at de have været nidkjære og utrættelige hele Tiden i at udføre deres Mission, og flere af dem have gjort god Fremgang. Herren har styrket dem og vist Verden, at han kan gjøre sin egen Gjerning ved at tage de Umyndige og Ringe i Verdens Øjne til at beskjæmme de Vise og Mægtige. Vi have Alle arbejdet under den bedste Forstaaelse med hinanden; Enighed og Kjærlighed have sammenbundet os som Brødre til at virke i Forening efter bedste Evne, og forsaavidt jeg forstaar, føle vi os Alle glade og lykkelige efter det Arbejde, som er gjort. — Vi se Alle op til vor ældre og erfarne Broder, vor elskelige Præsident P. O. Hansen som Leder. Han staar

altid paa rede Fod til at give os de bedste Raad og Lærdomme, som hans Kundskab og Erfarenhed gjør ham istand til. — Til Slutning vil jeg kun sige, at jeg er vel baade paa Aand og Legeme. Min Helbred er fremdeles god, og naar undtages Forkjølelse enkelte Gange, foraarsaget ved det kolde Vejr gjennem Vinteren, saa har jeg været fuldkommen rask hele Tiden. Jeg føler til at takke og prise Herrens hellige Navn for hans Godhed imod mig og for den Erfaring, jeg har vundet i hans Tjeneste indtil denne Dag.

Med venligste Hilsener til Dem selv og Brødrene i Deres Omgivelse, tegner jeg mig Deres ydmyge Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag,

Andrew Jenson.

Gamle Amerika.

(Af G. M. O. i „Juvenile Instructor".)

(Fortsat).

Peleg.

„Og Eber bleve fødte to Sønner: den enes Navn var Peleg, fordi Jorden blev skiftet*) i hans Tid, og hans Broders Navn var Joktan." (1ste Moseb. 10de Kap. 25de V.)

Dette fandt Sted omtrent et hundrede Aar efter Syndfloden, og bliver betragtet af Mange som at mene, ikke en stor Adskillelse af Jorden i to Halvkugler som for Nærværende, men en blotte Deling af Landet i Familie- og Stamme-Lodder. Men vi have ingen Grund til at antage en saadan Anskuelse. Thi i Begyndelsen sagde Gud: „Vandene under Himlene forsamles til ét Sted, at det Tørre kan ses, og det skete saa." Vi tage den bogstavelige Mening heraf, at Vandene indtage en vis Del af Kloden — samlede sammen til ét Sted, og Landet optog en anden Del som ét uhyre Fastland. Men Gud ansaa det for passende i sin guddomlige Visdom paa Pelegs Tid at dele og adsplitte dette ene, uhyre store Kontinent i to store Dele, saaledes som vi finde det i vore Dage. Der var udentvivl, da denne Adskillelse fandt Sted, en stor Bevægelse og Forstyrrelse, noget lignende et mægtigt Jordskjælvs Bulder, især delesshed i den Del, der var beliggende ved Delingslinien. Og fordi en saadan Forstyrrelse ikke er bleven omtalt, men den simple Virkelighed kun er bleven tilkjendegivet i nogle faa Ord, have Mange næret Tvivl om, at en saadan mægtig Jordomvæltning virkelig har fundet Sted. Men som vi tidligere have sagt, Ojemedet med Skrifterne er højere end den blotte Optegnelse af Detaljer. Vi kunde betvivle Sandheden af den Beretning, der er bleven os given angaaende Verdens Skabelse, fordi mindre, ubetydelige Omstændigheder ikke ere blevne anførte, eller Adams Tilblivelse paa Jorden, fordi ingen Bemærkning er bleven gjort om hans Barn-

---

*) D. v. s. delt, i den engelske Bibel hedder det „divided". Red.

dom, eller forbi nogen anatomisk Detalj er bleven given om hans Bens og Muskelers Konstruktion. Jeg har ikke den mindste Tvivl om, at jo Hundreder af unge Folk, som nu sjelden kaste et Blik i Bibelen, vilde læse den oftere, om Moses havde ofret nogle og tyve Kapitler mere paa en ophidsende Fortælling om Adam og Evas Kjærlighed, Forlovelse og Ægteskab. Selv om han havde gjort dette, af hvad Gavn vilde det have været for os? Havde Noas Rejse-Logbog været indført i Genesis med enhver Dags Beregning omhyggelig opsummeret og enhver Lodning af Vandets Dybde nedført, vilde det maaske have interesseret Sømændene, men for de ni Tiendedele af Menneskeheden vilde det ikke være af den ringeste Interesse. Størstedelen af den mosajske Optegnelse afholder sig som en Regel fra al Detalj, og at Jordens Deling kun er bleven omtalt i nogle faa Ord, er aldeles ingen Grund til at betvivle Sandheden deraf. Tilmed maa vi erindre, at det kun var en kort Tid efter Syndfloden, og at Noas Familie ikke havde havt megen Tid til at formere sig, følgelig kunde der ikke have været en stor Mængde Folk paa Jorden paa den Tid, men Alle levede i Nærheden af Ararat, hvor Arken strandede (deres Kolonier kunde ikke med Rimelighed have udstrakt sig langt derfra). Den store Delingslinie var mange hundrede Mil i Vest eller Øst for dette Sted, og muligvis blev Brydnings-Stødet kun let bemærket af dem, maaske de ikke engang have kjendt til det. Moses har rimeligvis skrevet Alt, hvad han vidste derom — Alt, hvad der blev aabenbaret til ham, og ikke mere.

Vi have fra et geologisk Standpunkt ethvert Bevis paa, at der i en fjern Tidsalder har fundet en skrækkelig Brydning, Bøjning og Spaltning af Jorden Sted. Ustratificerede Klipper ere med Magt blevne bragte udaf deres oprindelige Leje og findes bedækkende den stratificerede Klasse, dannende Jordens Overflade i en Række af afsondrende Toppe og ophøjede Bjergrygninger med dybe Dale og brede Sletter. Overalt finde vi Beviser paa denne store Brydning. Nyere Geologer tilskrive dette langsomme Formationer samt delvise og isolerede Udbrud. Dette er udentvivl rigtigt i mange Tilfælde, men det er dog intet Bevis for, at en stor Omvæltning og Spaltning af Jorden ikke har fundet Sted. At vi have disse Forandringer og Omskiftelser i Omridset af Landet næsten dagligen ved langsomme og gradvise Operationer og heftige og pludselige Jordrystelser, er bekjendt for alle Læsere. Dr. Pingle har klarlig bevist, at Kysten af Grønland i en Længde af 600 eng. Mil i Nord og Syd synker gradvis. Robert Chambers giver et Exempel paa en Landstrækning af 40 Kvadratmile, som paa én Kant synker en 58 Fod og paa en anden hæver sig 96 Fod. Paa den nordlige Kyst af Bajæ Bugten findes de ødelagte Templer af Serapis, Neptun og Nymferne; de ere nu under Vand paa Grund af den gradvise Synken af Landet. I Skotland, England, Wales og Amerika have Kysterne hævet sig fra nogle faa Fod til flere tusind Fod. I Aaret 1759 hævede Bjerget Jurillo sig ligesom ved Trylleri fra Mexikos Sletter til 1600 Fods Højde, hvilken Højde det fremdeles har beholdt. I Aaret 1822 frembragte en Jordrystelse i Sydamerika en Opløftelse af Landet, som blev følt langsmed Kysten af Chili i en Afstand af 1200 eng. Mil, og Landet hævede sig et Øjeblik fra 3 til 4 Fod, hvor det fremdeles befinder sig. Denne Hæven af Landet antages at bedække en Strækning af 100,000 Kvadratmile. I August

1868 bleve Peru, Chili og Ekvador næsten bogstavelig opfyldte af Ruiner paa Grund af Jordskjælv; uhyre Bølger, 48 Fod høje, rullede med en frygtelig Magt henover Kysten, Steder og Byer bleve fuldstændig ødelagte, og 300,000 Mennesker omkom ved denne store Ulykke. Hine mægtige Bølger have forandret hele Landets Overflade. En Vulkan, kaldet Papandajang, den største paa Java, beliggende i den sydlige Del af Øen, forsvandt aldeles i Jorden efter et heftigt Udbrud den 12te August 1792, dog ikke alene Keglen, men det omliggende Land i en Udstrækning af 15 Mil forsvandt med den i Jorden. Fyrretyve Landsbyer bleve ødelagte, de fleste af dem bleve saa at sige virkelig opslugte, og 3000 Indbyggere omkom ved denne Katastrofe. Vi kunde saaledes skrive Kapitler efter Kapitler om lignende Tilfælde af Forandringer og Ombannelser med Jorden ved hans Villie og ubegribelige Magt, som holder alle Ting i sin Haand.

Vi tro paa den Læresætning, der siger, at Intet er tabt eller forspildt paa vor Planet, thi én Kysts synkende Sandbanker forsvinde kun forat opbygge en anden. Denne Byggen op og Riven ned, dette Liv i Døden, er ikke alene naturlig, men ogsaa nødvendig for vor Planets Voxen, Udvikling og Fuldkommengjørelse. Dog forandres ikke alene Jorden i Skikkelse efter Menneskets Fordringer, omendskjøndt den aldrig taber sine Ejendomligheder, men Mennesket, som aldrig taber sin Slægts Aand eller Hensigten med sin Skabelse, ledes, om han er lydig mod Gud, i Forandringer af en mere ophøjende og forædlende Natur, holdende Skridt med den os omgivende Naturs Udvikling og Fremadskriden.

Lidt over 1600 Aar efter Skabelsen fandt Gud det nødvendigt at tilintetgjøre hele Menneskeslægten med Undtagelse af nogle faa Individer. Neppe 100 Aar efter denne skrækkelige Begivenhed og uagtet en saa frygtelig Revselse, begyndte Menneskene at tabe sig i Synd og Ugudelighed, visende klarligen deres Tilbøjelighed til at afvige fra Retfærdighedens Sti, naar de gjøres ubekjendte ved Skaberens Magt. Gud besluttede i sin Visdom ikke at lade noget Middel uforsøgt til Menneskets Frelse. Han besluttede at gjøre en Adskillelse. Forat gjøre dette eftertrykkeligen, var det nødvendigt at adskille Landet og gjøre en Deling saavidt, at enhver Forbindelse mellem Indbyggerne derved gjordes omtrent umulig i flere Aarhundreder. Af den Grund lod han i Pelegs Dage denne store Deling finde Sted, og forat Adskillelsen og Standsningen af Forbindelsen maatte blive endnu mere eftertrykkelig samt efterat have tilstaaet Jorden den korte Frist af 14 Aar til at gjøre sig bekjendt med sin nye Skikkelse, forvirrede han Menneskets Sprog og førte dem hen i bestemte Dele af Landet, at de maatte, uafvidende hinanden, bestræbe sig paa at gjenvinde Præstedømmet, som de saa ganske havde tabt. Theorier kunne fremsættes og Indvendinger gjøres imod Umuligheden af en saadan Deling i Pelegs Dage, men ligemeget hvad man siger, maa det erkjendes, at den Haand, der kunde samle Landet sammen til ét Sted, havde og har Magt til at adskille det efter Behag.

I Rom findes der fortiden syv protestantiske Kirker foruden de for Udlændinge bestemte, protestantiske Kapeller.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)
(Fortsat).

Sex og tyve Aar ere forløbne, siden denne Forudsigelse blev given af Præsident Young. Paa den Tid, han saaledes tiltalte Bataillonen, var dette Land næsten aldeles ukjendt. Intet menneskeligt Væsen vidste, om man kunde avle Korn og Frugt her eller ikke. Alt, hvad man vidste herom, var, at det var en Ørken. Profeten Joseph havde forudsagt i hans Levetid, at de Sidste Dages Hellige skulde blive et stort og mægtigt Folk i Klippebjergene; Præsident Young, dreven af den samme Aand, profeterede i samme Retning. Bataillonen blev afskediget omtrent 800 eng. Mil fra Salt Lake City; de fleste af Volontørerne opholdt sig en Tid i Kalifornien forat søge Arbejde, og bleve herved Midlet til at bringe Guldet for Dagen, hvoraf Kalifornien siden er bleven saa berømt, og hvis Opdagelse og Udgravning næsten har vendt op og ned paa Verden. Det store Basin er blevet de Helliges Befæstning mod Pøbelen. Grundvolden til Templer er bleven lagt, og vi haabe og stole oprigtigen paa, at mange af dem endnu ville blive byggede i forskjellige Dele af det store Basin.

Det var meget vanskeligt at hverve Mænd af den fastsatte Alder — mellem 18 og 45 Aar — til at kompletere de fem Hundrede, men ved vedholdende Bestræbelser bleve de tilsidst tilvejebragte og optoge deres Marschlinie under Anførsel af Oberstløjtnant Allen til Fort Leavenworth og derfra til Santa Fe og videre til Kalifornien. Oberst Allen — til megen Sorg for dem, som kjendte ham — levede ikke til at føre Bataillonen helt frem. Han døde ved Fort Leavenworth. Bataillonen udførte de Pligter, der bleve krævede af den, paa den mest tilfredsstillende Maade, og vandt megen Agtelse ved dens gode Disciplin og taalmodige Udholdenhed midt under de Vanskeligheder, som de havde at kjæmpe med. Ingen bedre Tropper som Soldater, ingen bedre Opdragne som Gentlemen har nogensinde været stillet under den amerikanske Fane end som netop disse Frivillige; vi ville faa Lejlighed til, efterhaanden som vi skride fremad med denne Historie, at omtale dem og deres møjsommelige Arbejde nærmere. Forholdsregler bleve tagne forat sørge for de Frivilliges Familier under deres Fraværelse. Et stort Antal af de mest agtede Mænd i Lejren bleve valgte til at handle som Biskopper i at se til, at Ingen manglede noget blandt disse Familier, og at Alle bleve passende sørgede for.

General Thomas L. Kane, Søn af Dommer Kane af Filadelfia, kom til Lejren omtrent paa samme Tid som Oberst Allen, da han var bleven sendt af Præsident Polk som Overbringer af Depescher til Fort Leavenworth. Det var der, at han først gjorde Bekjendtskab med Præsident Young og Apostlene, og saa Folket midt under de provende Omstændigheder, der omgave dem. Omendskjøndt han var en ganske ung Mand paa den Tid, tog han en varm Interesse i deres Velfærd. Men han blev meget farlig syg i Lejren, og det var kun ved en yderst omhyggelig Pleje og streng Paapassenhed, at hans Liv blev sparet. Han kunde aldrig forglemme denne Venlighed, og ved sin Tilbagevenden til Filadelfia afgav han en Adresse for det historiske

Samfund i den Stad, hvori han i det mest veltalende og rørende Sprog bestred de Scener, de Sidste Dages Hellige havde gjennemgaaet, og det patriotiske Offer, de havde gjort, forat tilvejebringe den af Regjeringen krævede Batallion. Der er sandsynligvis intet Dokument af dets Størrelse, som nogensinde har bestrevet de Sidste Dages Helliges Prøver og Lidelser i et mere tydeligt og slaaende Sprog for Læseren end som netop dette. General Kane har ogsaa ved mange andre Lejligheder vist sit Venskab for de Uskyldige og Undertrykte, og han vil nyde dette Folks Agtelse som en oprigtig, selvopofrende og sand kristen Gentleman — en Menneskeven i dette Ords højeste Betydning.

Den 16de Juli blev Ezra Taft Benson ordineret til Apostel istedetfor John E. Page, som var falden. Den samme Dag bleve Ældsterne Orson Hyde, Parley P. Pratt og John Taylor beskikkede til at gaa paa Mission til England, hvortil de afrejste den 31te samme Maaned, forat ordne Kirkens Affærer i hint Land.

(Forts.)

Blandinger.

Kinas Regjeringsblade ere fortiden opfyldte med utallige Anordninger og Dekreter i Anledning af, at Kejseren „paa sin Drage er stegen tilhimmels", og at hans 4aarige Efterfølger har besteget Dragethronen. En af disse Anordninger bestemmer, at den afdøde Kejsers to Livlæger skulle til Straf, forbi han døde, miste deres Rang, hvorhos Knapperne og Paafuglefjerene skulle borttages af deres Hatte.

Ligbrænding er under et Cirkulære fra Kultus- og Indenrigsministeren bleven forbudt i de preussiske Lande.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Maj 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,
afholdt i 20de Wards Forsamlingshus, Salt Lake City, den 7de Febr. 1875.

(Fra «Deseret News».)

(Fortsat.)

Uagtet alle disse Goder og Velsignelser, som vi have nydt, siden vi kom hertil, have vi dog opslidt os selv, saa stort har det Arbejde været, som vi have maattet udføre. Vi kunde ikke gaa ud før Frokost og hugge os et Læs Ved, som vi kunde i Jackson County; vi kunde ikke gaa ud og paa én Dag hjembringe en tre eller fire Læs Gjærdestokke til at indhegne vort Land med, som vi kunde paa Steder, hvor vi fordum boede. Vi maatte anvende en hel Del Arbejde, og megen Kapital og Midler forbrugtes til at oparbejde Veje til disse vanskelige og ujævne Kanter forat faa det nødvendige Bygnings- og Indhegningstømmer samt Vedbrænde. Ofte maatte vi staa op om Natten og tage den lille Beholdning Vand, som var tilstaaet hver Mand eller Familie, thi det var nødvendigt at omgaas saa sparsomligt med Vandet som muligt, forat bringe vor Grøde til Modenhed. Dette overanstrængende Arbejde har opslidt Mange og bragt dem tidlig i Graven. Det er mig et helt Under, at vi have været istand til at bygge Skolehuse og i nogen Grad uddanne vore Børn, især deleshed naar man tager det uhyre Arbejde med i Betragtning, som har været krævet af dem, thi som de begyndte at voxe op og burde have været i Skole, have de maattet være i Bjergene forat vogte Faar eller til Arbejde og vande Jorden. Og under alle disse forøgede Vanskeligheder er det isandhed over al Maade forbausende, at Folket overalt i Settlementerne i Utah Territorium have været istand til at bygge Skolehuse og opdrage deres Børn, men den herskende Følelse har paa begge Sider baade hos

Forældre og Børn været at erhverve sig saa god en Uddannelse, som det efter Omstændighederne har været muligt. Vilde noget andet Folk have været istand til at udføre dette? Nej. Om noget andet Folk var kommet til denne vilde Ørken og havde prøvet paa at dyrke Jorden, kunde de ikke have gjort det, de vilde have brudt op, der vilde ikke have været Enighed nok blandt nogen Klasse af Folk paa hele det amerikanske Fastland til at udføre, hvad de Sidste Dages Hellige have udført med Hensyn til at ombanne Ørken. Andre vilde have knurret over Vandet og tusinde andre Ting, medens dette Folk har været taalmodigt og udholdende og underkastet sig god Orden.

Da jeg nu har fremstillet Folkets Tilstand indtil nærværende Tid, og da vi have set ældre og nyere Profetier gaa i bogstavelig Opfyldelse for vore Øjne, bliver nu Spørgsmaalet, hvilke Profetier henhøre til dette Folk at blive opfyldt i Fremtiden, og hvilke store Begivenheder maa finde Sted, før Zion bliver forløst. Jeg vil bestræbe mig paa at fremhæve nogle Ting, som maa finde Sted, før Zion bliver gjenløst, foruden de Trængsler, vi allerede have maattet gjennemgaa. En Ting, som jeg vil nævne, indeholdes i Jesu Lærdomme i Mormons Bog. Det er en Sag, som direkte angaar de Hellige, og Noget, som de maa opfylde og udføre før Zions Forløsning. Jeg vil læse Stedet. Ordene, det indeholder, ere vor Herres og Frelsers Ord, efterat han var opstanden fra de Døde og var nedstegen fra Himlen til dette amerikanske Kontinent, hvor han underviste Israeliterne, som boede paa dette Land. Stedet, som jeg hentyder til, begynder med den 2den Paragraf, 7de Kapitel af Nefis Bog, Side 470 og 471 i Mormons Bog. Det lyder som følger:

„Og nu skete det, at da Jesus havde talet disse Ord, sagde han til de Tolv, som han havde udvalgt: I ere mine Disciple;" — hermed mentes ikke de tolv Apostle, som bleve valgte i Jerusalem, men de Tolv, som vare valgte paa dette Amerikas Land — „og I ere et Lys for dette Folk, som er en Levning af Josephs Hus. Og se, dette er Eders Ejendomsland, og Faderen har givet Eder det. Og aldrig har Faderen befalet mig at kundgjøre det for Eders Brødre i Jerusalem; ejheller har Faderen nogentid befalet mig at kundgjøre dem om de andre Stammer af Israels Hus, hvilke Faderen har ført bort udaf Landet. Dette befalede Faderen mig, jeg skulde kundgjøre dem, at jeg haver andre Faar, som ikke ere af denne Sti, dem bør det mig ogsaa at føre frem, og de skulle høre min Røst, og der skal blive én Hjord og én Hyrde. Og nu, paa Grund af Haardnakkethed og Vantro forstode de ikke mit Ord, derfor befalede Faderen mig, ikke at sige Mere om dette til dem. Men sandelig siger jeg Eder, at Faderen har befalet mig, og jeg kundgjør Eder det, at I bleve adskilte fra dem for deres Uretfærdigheds Skyld, og det er for deres Uretfærdigheds Skyld, at de Intet vide om Eder. Og sandelig siger jeg Eder atter, at de andre Stammer har Faderen skilt fra dem, og det er paa Grund af deres Uretfærdighed, at de Intet vide om dem", — det vil sige de ti Stammer. — „Og sandelig siger jeg Eder, at I ere de, om hvilke jeg sagde, jeg haver andre Faar, som ere ikke af denne Sti, dem bør det mig og at føre frem, og de skulle høre min Røst, og der skal blive én Hjord og én Hyrde. Og de forstode mig ikke, thi de troede, at det var Hedningerne, thi de forstode ikke, at Hedningerne skulde omvendes ved deres Prædiken; og de forstode mig ikke, at jeg sagde: de skulle høre min Røst, og de forstode ikke, at

Hedningerne ikke til nogen Tid skulde høre min Røst, at jeg ikke skulde aabenbare mig for dem, uden ved den Hellig-Aand. Men se, I have baade hørt min Røst og set mig; og I ere mine Faar, og I ere regnede blandt dem, som Faderen har givet mig.

Og sandelig, sandelig siger jeg Eder, at jeg haver andre Faar, som ere ikke af dette Land, ejheller af Jerusalems Land, ejheller i nogen Del af det Land rundt omkring, hvor jeg har været forat prædike. Thi de, om hvilke jeg taler, ere de, som ej endnu have hørt min Røst, ejheller har jeg nogen Tid aabenbaret mig selv for dem. Men jeg har faaet Befaling af Faderen, at jeg skal gaa til dem", — disse andre Faar, han nu taler om, vare de ti Stammer, hvem han besøgte, efterat han havde besøgt Folket paa dette Land, — „og de skulle høre min Røst og blive regnede iblandt mine Faar, at der maa blive én Hjord og én Hyrde; derfor gaar jeg hen og viser mig for dem. Og jeg befaler Eder at skrive disse Taler, efter at jeg er gaaet bort, at om det saa skal være, at mit Folk i Jerusalem, de, som have set mig og været med mig i min Tjeneste, ikke bede Faderen i mit Navn, at de maa erholde Kundskab om Eder ved den Hellig-Aand, som og om de andre Stammer, om hvilke de Intet vide, at disse Taler, som I monne skrive, skulle blive bevarede og aabenbarede for Hedningerne", — det vil sige, de skulde komme frem i de sidste Dage og blive aabenbarede for Hedningerne, som det er blevet for denne store Nation — „at gjennem Hedningernes Fylde det Overblevne af deres Sæd, som skal vorde adspredt paa Jorden paa Grund af deres Vantro, maa blive bragte ind, eller maa blive bragte til Kundskab om mig, deres Gjenløser. Og da vil jeg samle dem ind fra Jordens fire Hjørner; og da vil jeg opfylde den Pagt, som Faderen har gjort med alt Israels Huses Folk.

Og velsignede ere Hedningerne paa Grund af deres Tro paa mig, i og af den Hellig-Aand, hvilken vidner for dem om mig og om Faderen. Se, paa Grund af deres Tro paa mig, siger Faderen, og paa Grund af Eders Vantro, o Israels Hus, skal Sandheden paa den sidste Tid komme til Hedningerne, at disse Tings Fylde skal vorde kundgjort for dem. Men ve, siger Faderen, de Vantro af Hedningerne, thi uagtet de komme hid til dette Land og adspreder mit Folk, som er af Israels Hus, og mit Folk, som er af Israels Hus, bliver kastet ud fra dem og bliver traadt under Fødder af dem; og paa Grund af Faderens Naade mod Hedningerne, og ligesaa Faderens Domme over mit Folk, som er af Israels Hus, sandelig, sandelig, siger jeg Eder, at efter alt dette, og jeg har ladet mit Folk, som er af Israels Hus, blive slaget og plaget og dræbt og kastet ud fra dem, og vorde hadet af dem, og blive til Haan og Spot iblandt dem." — Er det blevet opfyldt? Ere Indianerne blevne hadede? Ere de blevne kastede ud og traadte under Fødder? Ere de blevne foragtede? De, som ere bekjendte med Indianernes Historie, kunne besvare disse Spørgsmaal. — „Og saaledes befaler Faderen mig at sige Eder: paa den Dag, naar Hedningerne synde imod mit Evangelium", — det vil sige, det Evangelium, som indeholdes i denne Bog, som han lovede at ville bringe frem til dem — „og vorde opløftede i deres Hjerters Stolthed over alle Folkeslag, og over alt Folket paa hele Jorden," — man kan dømme for sig selv, om dette er sandt eller ikke, forsaavidt den amerikanske Nation angaar, — „og fulde af allehaande Løgn og Bedrag og Uret, og allehaande Hykleri og Mord, og Præstelist og Horeri, og hemlige

Vederstyggeligheder, og dersom de gjøre alle disse Ting, og forkaste mit Evangeliums Fylde, se, siger Faderen, da vil jeg tage mit Evangeliums Fylde fra dem."

Nu, her er et Punkt, som jeg ønsker at omtale og forklare, forinden jeg gaar videre til den næste Sætning, hvilket afhænger af Noget, som vi endnu have at udføre. Herren har sagt os i denne Tale, at om Hedningerne ikke vilde tro paa denne Bog — Evangeliets Fylde — men derimod opløftes i Stolthed over alle Nationer og opfyldes af allehaande Løgn, Bedrag, Utugt, Horeri og ethvert Slags Onde, at han vilde tage sit Evangeliums Fylde fra dem. Jeg vil her anføre, at da jeg læste dette i 1830, var det en stor Hemlighed for mig. Erindrer, dette var skrevet og trykt, før der existerede nogen Kirke af Sidste Dages Hellige, og dog var her en Profeti om, at Herren vilde tage Evangeliets Fylde fra Hedningerne, hvis de ikke annammede det. Da Herren befalede os at gaa op og nedsætte os i Jackson County, tænkte jeg ved mig selv: „Godt, hvis vi bygge en stor Stad her, overensstemmende med hvad der er forudsagt i Mormons Bog, ville vi være midt iblandt Hedningerne, og hvorledes vil det saa blive muligt for hin Profeti nogensinde at gaa i Opfyldelse?" Det var en Hemlighed for mig, som jeg ikke kunde hitte Rede i. Jeg vidste, den var sand, thi Gud havde givet mig et Vidnesbyrd og Bevis, saa at jeg vidste, ligesaa sikkert som jeg levede, at hin Bog var sand; men jeg kunde alligevel ikke forstaa, hvorledes Herren vilde tage Evangeliets Fylde fra Hedningerne, hvis vi bleve tilladte at opbygge en Stad i Jackson County, Missouri, og opholde os der. Men en sytten Aar efter denne Kirkes Oprettelse forandrede Omstændighederne sig saaledes, at Herren opfyldte denne Profeti ved at bringe Hovedmassen af de Hellige bort fra Hedningernes Midte, dog ikke ganske frivillig, thi vi følte ikke Alle fuldkommen villige til at forlade vore Huse. Vi vare blevne fordrevne fire Gange før fra Land og Hjem, og vi følte i Virkeligheden ikke villige til at fortrække igjen; men alligevel, hellere end igjen at blive nedskudt og dræbt, hvilken Skjæbne saa mange af vore Folk allerede havde delt, besluttede vi at flytte for femte Gang, og vi gjorde det, fordi vi vare nødsagede dertil, men kun lidet tænkte vi dengang paa, at vi ved samme Lejlighed opfyldte en Profeti i Mormons Bog, en saadan Tanke var ikke opkommet i vort Sind. Men vi bleve bragte ud her i disse Bjerge, og jeg kjender ikke noget andet Sted paa hele dette uhyre Kontinent, hvor vi kunde have været saa fuldstændig isolerede fra Hedningerne, — de Ugudelige, som havde forkastet Evangeliet — som vi vare ved en masse at komme til dette Land. „Dersom Hedningerne forkaste mit Evangeliums Fylde, se, siger Faderen, da vil jeg tage mit Evangeliums Fylde fra dem." Det blev gjort, Forudsigelsen gik i bogstavelig Opfyldelse. Man kunde have rejst igjennem Landet der for Hundreder og Hundreder af Mil, fra Stad til Stad og spurgt efter en Ældste, som havde Myndighed til at døbe til Syndernes Forladelse og opbygge Guds Kirke og Rige, og Svaret vilde være blevet: „Der findes ikke nogen saadan Person her!" „Hvor ere de?" „De ere dragne bort hinsides Klippebjergene," mere end et tusind eng. Mil borte fra Civilisationen, som det kaldes. Da vi kom her og igjen undersøgte Profetierne, fandt vi, at Herren stod fast ved sit Ord, og havde bogstavelig opfyldt, hvad der var bleven talet med Hensyn til at tage Evangeliet bort fra dem, som havde syndet imod og forkastet det.

Der er én Ting, jeg nu vil oplæse, som endnu ikke er bleven opfyldt, og som vi maa opfylde, forinden Zion bliver gjenløst. Jeg vil læse det: „Se, siger Faderen, jeg vil tage mit Evangeliums Fylde fra dem, og da vil jeg ihukomme min Pagt, som jeg har gjort med mit Folk, o Israels Hus, og jeg vil bringe mit Evangelium til dem.“ Vi befinde os nu her i dette Land, medens Israels Hus findes adspredt rundt omkring os, Nogle i den store Dal, Nogle i Arizona, Nogle i Idaho, Nogle i Kolorado, Nogle i Montana, Nogle paa ét Sted, Andre paa et andet; jeg henty̆der til de amerikanske Indianere, Alle Levninger af Joseph og hørende til Israels Hus. De ere for Øjeblikket i en meget nedværdiget Tilstand som Følge af deres gamle Forfædres Apostaci og Ugudelighed. Dette Folk — de Sidste Dages Hellige — maa, før de nogensinde kunne vende tilbage, forat opbygge Zions øde Steder og modtage deres Arv i Jackson County, Missouri, nødvendigvis anstrænge sig forat bringe Levningerne af Joseph til Kundskab om Sandheden. Vi have ikke gjort nogen særdeles store Anstrængelser i denne Retning indtil nærværende Tid. Herren har givet os Tid, siden han bragte Evangeliets Fylde ud fra Hedningerne, til at lægge en Grundvold, saa at vi kunde begynde denne Missions-Gjerning blandt Levningerne af Joseph. Vi have faaet Grundvolden lagt, det har lykkedes os at bygge mange Stæder, Byer, Landsbyer etc. i en Udstrækning af fire hundrede eng. Mil i Nord og Syd; vi have faaet vort Land indhegnet, vore Vandgrøfter gravede og begyndt at trives i Landet, saa at nu tror jeg Tiden er kommen for os til at begynde Arbejdet blandt de adspredte Levninger af Israels Hus. „Se, da vil jeg ihukomme min Pagt, som jeg har gjort med mit Folk, o Israels Hus, og jeg vil bringe mit Evangelium til dem.“

Det synes allerede, som Herren arbejder blandt dette Folk, og at han er bestemt paa, at denne Profeti skal opfyldes, enten vi tage fat derpaa eller ikke. Hvad høre mine Øren? Hvad høre vi Alle? Sendebud besøge disse vilde Stammer i Egne rundt omkring, Hundreder af Mile borte. Disse Sendebud komme til dem, de tale i deres eget Sprog med stor Tydelighed og sige dem, hvad de skulle gjøre; de sige dem, de skulle omvende sig fra deres Synder og blive døbte til deres Synders Forladelse; sige dem ligeledes, at de skulde ophøre med at strejfe om i Landet og derimod dyrke Jorden, samt opsøge Ældsterne af denne Kirke og modtage Ordinancerne under deres Hænder.

Hvem ere disse Sendebud? Læs Mormons Bog, og man vil der finde, hvad Gud for en fjorten hundrede Aar siden lovede at gjøre for Levningerne af Josephs Sæd, hvilket var omtrent paa den Tid, da de fleste af dem bleve ugudelige og fordærvede. Herren sagde, at naar deres Optegnelse skulde komme frem i de sidste Dage, vilde han sende sine Tjenere til dem, og blandt disse Sendebud omtalte han tre Personer, som levede for omtr. atten hundrede Aar siden, hvilke vare tre af de Tolv, som bleve valgte paa dette Land. Herren gjorde et Løfte til disse Tre, at de skulde virke som hellige Sendebud i de sidste Dage til Gavn for Levningerne af Israels Hus, der skulde falde i en lav og nedværdiget Tilstand som Følge af deres gamle Forfædres store Ugudelighed og Frafald, og at de skulde blive Redskaber i Herrens Haand til at bringe disse Levninger til Kundskab om Sandheden. Vi høre, at disse Sendebud ere komne, ikke i ét Tilfælde alene, men i mange Tilfælde. Vi have allerede hørt om, at der er en fjorten hun-

drede Indianere, og jeg ved ikke, om der er Flere, — som ere blevne døbte. Spørg dem, hvorfor de ere komne saa mange hundrede Mil forat finde Kirkens Ældster, og de ville svare: „Et saadant Sendebud kom til os, han talte i vort eget Sprog, underviste os og sagde os, hvad vi skulde gjøre, og vi ere komne forat rette os efter hans Forlangende."

Man vil maaske spørge: „Skal ikke dette store Værk, disse Indianer-Stammers Gjenløsning finde Sted, efterat vi ere vendte tilbage til vore Besiddelser?" Der vil udentvivl blive et stort Værk udført blandt Indianerne, efterat vi vende tilbage, men lad mig sige Eder, at der ogsaa vil blive en stor Gjerning udført iblandt dem, før vi vende tilbage at modtage vor Arv og før Zions Gjenløsning. Forat bevise dette, vil jeg læse, hvad Jesus videre har sagt om denne Gjenstand. Efterat have forudsagt en stor Mængde Ting, som skulle finde Sted i de sidste Dage, taler vor Herre og Frelser ligeledes om den Del af Hedningerne, som vilde omvende sig og annamme denne Bog kaldet Mormons Bog, og han giver dem følgende Forjættelse: „Hvis de ville omvende sig og lytte til mine Ord og ikke forhærde deres Hjerter, vil jeg oprette min Kirke iblandt dem." Dette har Herren gjort, og Kirken tæller nu over et hundrede Tusind her i denne store Ørken. „Jeg vil oprette min Kirke iblandt dem, og de skulle komme ind under Pagten og blive regnede blandt dem af Jakobs Levning, til hvem jeg har givet dette Land til Arv."

En stor Mængde have ønsket at vide, hvad dette mener. Skulle I Mormoner blive regnede blandt dem og vandre om med dem i disse Bjerge? Skulle I jage, som de jage, og føre det samme vilde, nomadiske Vagabondliv, som de gjøre? Nej. Hvad er saa Meningen dermed? Meningen dermed er denne: Gud Herren gav en Forjættelse til Indianernes Forfædre omtrent sex hundrede Aar før Kristus, at hele dette Kontinent skulde blive givet til dem og til deres Børn efter dem til en evig Arv, og han gav ogsaa en Forjættelse ved Nefis Mund, der var en af de første Kolonister, som kom fra Jerusalem for en 2400 Aar siden, at naar Hedningerne i de sidste Dage skulde komme frem paa dette Land og erholde Optegnelserne af disse gamle Kolonisters Efterkommere, skulde de blive regnede blandt de Overblevne af Jakob i Landets Arv, dog ikke regnede med dem i at komme ned til deres taabelige, nedværdigende, slette og krigerske Sædvaner, men regnede med dem i Landets Arv.

En anden Ting, omtalt i Profetien, er, at „Hedningerne skulle hjælpe mit Folk, Israels Hus, det Overblevne af Jakob, og ligeledes saa mange af Israels Hus, som komme, at de maa bygge en Stad, hvilken skal kaldes det nye Jerusalem; og da skulle de hjælpe mit Folk, som er adspredt over hele Landet, at vorde indsamlet til det nye Jerusalem. Og da skal Himlens Magt komme ned iblandt dem; og jeg vil ogsaa være midt iblandt dem, og da skal Faderens Værk begynde paa den Dag, naar dette Evangelium bliver prædiket iblandt de Overblevne af dette Folk. Sandeligen siger jeg Eder, paa den Dag skal Faderens Værk begynde iblandt alle de Adspredte af mit Folk."

Hvad jeg ønsker at kalde Eders særlige Opmærksomhed til nu, forsaavidt disse Udtalelser angaar, er dette, at de Sidste Dages Hellige i disse Bjerge aldrig kunne faa det Privilegium at gaa tilbage til Jackson County og opbygge hin Stad, som vil blive kaldt det nye Jerusalem, paa det Sted, som blev bestemt ved Aabenbaring gjennem Profeten

Joseph, indtil en ganske stor Del af de Overblevne af Jakob gaa tilbage med os. Nu, her ligger et Arbejde for os, og vi behøve ikke at bede Faderen om at føre os tilbage til Jackson County, indtil det Arbejde er gjort. Vi kunne bede til Faderen i Jesu Navn at omvende disse Indianer-Stammer rundt omkring os og bringe dem til Kundskab om Sandheden, at de maa opfylde de Ting, som indeholdes i Mormons Bog. Og da, naar vi vende tilbage og tage dem med os, at de ikke alene maa blive belærte med Hensyn til deres Fædre og Evangeliet, der indeholdes i deres Fædres Optegnelser, men ogsaa i Kunster og Videnskaber. De ville ogsaa blive lærte at dyrke Jorden, bygge Huse som vi gjøre, undervifte hvorledes de skulle bygge Templer og oplærte i forskjellige Grene af Industrien, og efter saaledes at have modtaget denne Undervisning og Belærelse, ville vi faa det Privilegium at hjælpe dem at bygge det nye Jerusalem. Herren siger: „De," Hedningerne, som tro paa Mormons Bog, „skulle hjælpe mit Folk, det Overblevne af Jakob, at de maa bygge en Stad, som skal blive kaldt det nye Jerusalem."

Mange have, uden at læse disse Ting, smigret sig med, at vi ere dem, som skulle udføre hele dette Arbejde. Det er ikke saaledes, vi ville blive Medhjælpere, vi ville blive dem, som sammen med de Overblevne af Joseph skulle udføre dette store Værk, thi Herren ønsker, de skulle vises Agtelse, fordi de ere af Israels Blod og deres Forjættelser udstrækkes til dem, derfor ville de faa den Forrettighed at bygge denne Stad overensstemmende med det Mønster, som Herren vil give. Misforstaa mig endelig ikke, tro ikke, at alle de lamanitiske Stammer maa omvendes og erholde denne store Grad af Uddannelse og Civilisation, før vi kunne vende tilbage til Jackson County. Tro ikke dette for et Øjeblik, det vil kun være en Levning, thi naar vi have lagt Grundvolden til denne Stad og have bygget endel af den samt bygget et Tempel deri, er der et andet Arbejde, som vi maa udføre i Forening med disse Overblevne af Jakob, hvem vi skulle hjælpe at bygge Staden. Hvad er det? Vi ville blive sendte ud som Missionærer til alle Dele af dette amerikanske Fastland. Ikke til Hedningerne, thi deres Tid er da omme, men vi maa gaa til alle de Stammer, som strejfe om i de kolde Regioner i Norden — britisk Amerika, til alle de Stammer, som bo i de Forenede Staters Territorier, ligeledes til alle dem, som ere spredte omkring i Mexiko, Central- og Sydamerika, og Hensigten dermed vil være at forkynde dem Evangeliets Principer og bringe dem til Kundskab om Sandheden. „Da skulle de hjælpe mit Folk, som er adspredt over det ganske Land, at de maa blive indsamlede til det nye Jerusalem."

Vil ikke dette blive et stort Arbejde? Det vil tage en god Stund at samle alle disse Stammer i Sydamerika, thi nogle af dem maa rejse fra fem til otte tusind eng. Mil forat komme til det nye Jerusalem. Dette vil blive et mægtigt Arbejde, og dog maa vi udføre det, efterat Staden er bygget.

Hvad da? Efterat de Alle ere indsamlede, „skulle Himlens Kræfter komme ned iblandt dette Folk, og ogsaa jeg vil være i Eders Midte." Jeg siger ikke, at dette vil være en Periode efter hans andet Komme i Himlens Skyer, men jeg tror, det vil blive et Komme før den Tid, da han kommer forat aabenbare sig for alle Folkeslag og Slægter paa Jorden. Det vil blive en Opfyldelse af hint Udsagn i Davids Salmer: „Du Israels Hyrde! vend dine Øren hid, Du, som fører Jo-

seph som Faar. Opvæk din Magt og kom os til Frelse." Han er paa en besynderlig Maade kaldet Israels Hyrde. Dette er, hvad der ligeledes menes i Jakobs Velsignelse af de tolv Israels Stammer eller mere specielt af Josephs Stamme. Man erindre, han kaldte til sig sine tolv Sønner forat skjænke dem sin sidste profetiske Velsignelse. Han sagde, at han vilde underrette dem om, hvad der skulde finde Sted i de sidste Dage. Joseph, sagde han, er en frugtbar Kvist ved en Kilde, hvis Skud gaa over Muren. Det var det samme som at sige, at Josephs Efterkommere vilde blive saa talrige, at de ikke vilde forblive ved det gamle Hjemsted nær Jerusalem, men Nogle af dem vilde løbe over Muren, det vil sige, gaa til et andet Sted. „Og Skytterne forbitrede ham, og skjøde, og hadede ham. Og hans Bue blev dog stærk, og hans Hænders Arme styrkedes af Jakobs Mægtiges Hænder; fra da af er han en Hyrde, en Sten i Israel."

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Skulle vi opstaa?

Med den Opfattelse af Hensigten med vor Tilværelse her i Livet, som vi i forrige Nr. antydede, og som bestod i at betragte sig selv som stillet i en ny Prøvestand, efter hvis Tilbringelse vor fremtidige Skjæbne enten til det Gode eller til det Onde afhænger, ligger det klart nok for Enhver at forstaa, at vi ikke kunne samstemme med Fortidens Sadducæer eller Nutidens Athejster, der mene, at naar Mennesket engang er død og borte og Legemet blevet nedsænket i den kolde Grav, er samtidig alt Liv ophørt — Aand og Legeme er gaaet sin totale Opløsning imøde. En saadan Anskuelse vilde, om den viste sig at være sand, aldeles kuldkaste Menneskets skjønneste Forhaabninger. Det ærlige, oprigtige, til det Gode fremadstræbende Menneske vilde se sig skuffet paa den frygteligste Maade i sit berettigede Krav og Forventning om hinsides at erholde Belønning for sin Nidkjærhed, Flid og Trofasthed. Hvis dette forøvrigt virkelig var Tilfældet, hvad havde vi saa at leve for? Det gjaldt da kun om at leve for dette Liv. Vor hele Higen og Attraa vilde kun staa til at ophobe omkring sig alle Livets Behageligheder, og om denne Anskuelse var almindelig herskende, vilde den vise sig over al Maade skadelig for Samfundet. De moralske Begreber vilde i høj Grad slappes; Mennesket vilde blive egenkjærlig og selvisk, man vilde gjøre det til sin Hovedopgave at „æde, drikke og være glad", „thi," vilde man sige, „imorgen dø vi." Ikke at tale om, at allehaande Laster og Ugudeligheder vilde faa en betænkelig Overhaand, da jo i Forbindelse med denne Anskuelse Frygten for den tilkommende Straf ved at begaa det Onde tillige maatte bortfalde. Men heldigvis er denne Tro ikke almindelig, uagtet den mer og mer vinder Udbredelse, og mærkelig nok tæller sine fleste Tilhængere blandt de mere oplyste Klasser af Sam-

fundet. Det er vistnok en meget snu Tanke, som Mørkets Fyrste heri nærer, da han ved Hjælp af denne Tro desto lettere kan bringe Mennesket paa Afveje og desto sikrere føre dem ned i Ulykkens Malstrøm. Men det fornuftige og tænkende Menneske kan let indse, at vi maa have et højere og ædlere Maal at udfylde end det, Athejsten tænker sig. „Naar vi dø, saa er vi død, og der er ikke mer noget Liv efter dette," siger Athejsten, men han glemmer, at Mennesket bestaar af to meget væsentlige Dele, et dødeligt Legeme og en udødelig Aand, som ved Legemets Ophør gaar over i en anden Sfære, hvor den fremdeles fortsætter sin Virken. Og at det saaledes afsjælede Legeme engang igjen skal opstaa, tyder alle Ting i Naturen paa, fraset Bibelens tydelige Tilkjendegivelser i dette Punkt. Hele Naturen er underlagt Døden, og forat Frøkornet, der nedlægges i Jorden, kan voxe op og blive til Nytte, maa det først opløses i sine Bestanddele og forene sig med Jorden, eller med andre Ord forgaa, dø, om man saa vil sige, førend det kan komme frem i en bedre og mere forædlet Skikkelse. Saaledes ogsaa med Mennesket.

Adam, det første Menneske, var skabt og dannet forat leve i al Evighed, men ved Faldet bragte han Død over sig og over Skabningen i det Hele, og denne Dødsspire er siden trængt igjennem til alle efterfølgende Generationer. Ved Kristi Mellemkomst, ved hans frivillige Opofrelse, hans uskyldige Lidelse og Død var Forsoningen for den af Mennesket begaaede Overtrædelse tilvejebragt. Ved ham blev Dødens Magt tilintetgjort. „Thi efterbi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo." (1 Kor. 15de Kap. 21—22de V.) Efter i tre Dage at have hvilet i Gravens Skjød, opstod han og brød Gravens Lænker. Eller som der staar skrevet: „Men nu er Kristus opstanden fra de Døde og er bleven Førstegrøden af de Hensovede." Ved at Kristus saaledes løsrev sig fra Dødens Baand, blev tillige Opstandelsen for alle Mennesker muliggjort. „Men jeg vil ikke," skriver Paulus til Thessalonikerne, „at I skulle være uvidende, Brødre, om de Hensovede, paa det I ikke skulle sørge, som de Andre, der ikke have Haab. Thi dersom vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de Hensovede ved Jesum frem med ham." Atter siger han: „Men om hans Aand, der opreiste Jesum fra de Døde, bor i Eder, da skal han, som opreiste Kristum fra de Døde, levendegjøre ogsaa Eders dødelige Legemer formedelst sin Aand, som bor i Eder." (Rom. 8de Kap. 11te V.) Vi ville Alle opstaa, baade Gode og Onde, „de Gode til Livets Opstandelse og de Onde til Dommens Opstandelse." „Thi det bør dette Forkrænkelige at iføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige at iføres Udødelighed. Men naar dette Forkrænkelige iføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige iføres Udødelighed, da opfyldes det Ord, som er skrevet: Døden er opslugt til Sejer. Død! hvor er din Braad? Helvede! hvor er din Sejer?" (1 Kor. 15de Kap. 53—56de V.)

Videre angaaende Emigrationen. Det er med sand Glæde, vi benytte Lejligheden til at kundgjøre de Hellige og Præsiderende af Præstedømmet, at Overfartspriserne for de med første Emigration afgaaende Emigranter ere blevne betydeligt nedsatte, dog gjælder dette kun første Emigration; om de vedblivende ville holde sig

paa samme lave Standpunkt, vide vi ikke, men det er under alle Omstændigheder en Spore til for de Hellige at anstrænge sig af alle Kræfter forat benytte den saaledes skjænkede gunstige Lejlighed til at komme bort fra Babylon. Priserne ere:

For Voxne	Rdl. 132.	„ Mk.	„ Sk.
— Børn over 5 og under 12 Aar	— 66.	„ —	„ —
— — 1 — 5 —	— 25.	„ —	„ —
— Pattebørn (under 1 Aar)	— 5.	„ —	„ —

NB. Penge og Navne maa være indsendte til Kontoret i Kjøbenhavn inden den 15de Juni.

Konferencemødet i Kjøbenhavn vil Lørdag den 22de Maj fra Kl. 8 til 10 Efterm. blive afholdt i Lokalet i Frederik den Syvendes Gade Nr. 5, Nørrebro, og blive fortsat Søndag den 23de Maj med Afholdelsen af to Forsamlinger, nemlig fra Kl. 10 til 12 Form. og 2 til 4 Efterm. i Hr. Restauratør M. Hansen-Gissemanns store Selskabslokale, Bianko Lunos Sideallé, Frederiksberg.

McKeans Fald.

„Den danske Pionér", der udkommer i Omaha, Nebraska, skriver under 25de Marts Følgende:

„Telegrafen berettede i Slutningen af forrige Uge, at Overdommeren i Salt Lake City, McKean, der havde gjort sig almindelig forhadt ved sin Hensynsløshed overfor Lov og Ret, er bleven afskediget, og J. C. Parker*) fra St. Joseph, Mo., udnævnt til hans Eftermand. Ikke engang U. S. Grant kunde længer lukke Øjnene for sin Aandsfrændes lovløse Fremfærd og daarlige Fanatisme. Mc Kean har fra sin første Optræden som Embedsmand i Utah egenmægtig opkastet sig til Hoved og Leder for en Ring, som vilde kontrollere Territorial-Regjeringen saavel i lokal som føderal Henséende, og enhver Embedsmand, som viste Utilbøjelighed til at dandse efter McKeans Pibe, blev Gjenstand for en Række skamløse Chikaner og Forfølgelser og dømt til politisk Død. Den nuværende brave Guvernør i Utah, Axtell, havde neppe tiltraadt sin Post og vist, at han i liberal Aand var fast bestemt paa at hævde Enhvers Ligeberettigelse under Loven, før McKean og hans Brigade aabnede Felttoget mod ham. Dette er nu bragt tilende ved Overgeneralens Fald, der vel nærmest maa betragtes som foranlediget ved hans Intriger mod Guvernør Axtell og den Uretfærdighed, han til enhver Tid viste overfor dem, der bekjendte sig til Mormonkirken. Folk, som kjende Mr. Parker, sige, at han er en Mand af anerkjendt juridisk Dygtighed og i Besiddelse af en hæderlig og retskaffen Karakter, og vi lykønske vore Landsmænd i Utah til dette Bytte."

*) Ved en Ombestemmelse er senere Hr. Lowe fra Kansas bleven indsat til McKeans Eftertræder. Red.

Omstaaende er en Korrespondance fra Salt Lake City til samme Blad.

Salt Lake, den 20de Marts 1875.

Hr. Redaktør!

Nu bliver De vist bange for mine Breves Talrighed, men vi ere altfor lykkelige heroppe i Rocky Mountains til ikke at give det tilkjende for vore ærede Landsmænd — Deres Læsekreds. Jeg føler, hvorledes jeg burde holde Katten i Sækken saalænge som muligt, forat spænde Deres ærede Læseres Nysgjerrighed til det Højeste, men det er umuligt, plat umuligt. Tænk engang McKean falden! Men er det ogsaa muligt? Missions-Juristen, Advokat-Prædikanten, som gav os Religionsforelæsninger i Retssalen, Repræsentanten for Enevoldsmagten i Territoriet Utah, vor navnkundige Overdommer m. m. M. er ikke mere! Hvad! er han død? Værre end det, han fik uventet en lille Depesche fra Washington, hvorfra al god og fuldkommen Gave kommer, og denne ubetydelige Tingest var Aarsag til den Mægtiges Fald. Men for nu at komme ned til almindelige Menneskers Standpunkt, maa jeg vel lade Begejstringen fare og berette i sindige Ord. I fem Aar har Utahfolket været plaget med denne Mands vilkaarlige Handlinger, og ved sine bigotte Meninger, Kjendelser, Domme og Ytringer i Retten saavelsom ved sine forvrængte Fremstillinger af Utahs Forhold i sit smudsige Organ „Tribunen", hvis Hovedstøtte og anonyme Styrer han er, har han standset vor materielle Udvikling og skræmt fremmede Kapitalister fra at spekulere i vore Bjergværker og Jernbaner. Vore Klager løde, troede vi, for døve Øren, hvori vi bestyrkedes end mere, da han for et Aars Tid siden blev beskikket til sin anden Termin. Da denne Regjeringshandling udtolkedes som høje Vedkommendes højeste Approbation af hans Færd, blev han sidste Aar endnu mere selvraadig og ubehagelig, indtil hans Kjendelse i Ann Elizas Sag, hvorom jeg sidst meldte, og Præsident Youngs Arrestation for én Dag og nogle Tvistigheder med de herværende Jurister, bragte Bægeret til at flyde over. En Depesche meddelte ham hans øjeblikkelige Afsked paa Grund af „uoverlagt og tyrannisk Handlemaade og for at have overskredet Grændserne for sin Myndighed." Isandhed, den første Følelse her var Vantro, thi Efterretningen var altfor god til at kunne fæstes Lid til, men da den saa blev stadfæstet, kjendte Folkets Jubel næsten ingen Grændse. Sig nu ikke længere, at der er intet Godt kommen fra Washington! Denne ene Handling forsoner os en hel Del med Grants Administration, skjønt vi hidindtil ikke have nydt mange Goder fra den Kant. Nu, da Dommer McKean er banket af, vanæret ved sine Handlinger og beskjæmmet af den Myndighed, der betroede ham den højeste Hædersplads blandt dette Folk, ville vi ikke fremdrage hans mange Misgreb, vi ville ikke betynge ham med vor Dadel, selv om han kunde læse vort Sprog; men til Belysning af hans Færd, hvis Dristighed vore Landsmænd i Staterne vel ikke kunne forklare sig, vil jeg kun sige: han vidste, at han havde en højmodig Modstander i Præsident Young, en Fjende, om De saa vil, der aldrig vilde gribe til uædle Vaaben eller til Vold. En Ting er vist, ingensteds i Unionen udenfor Utah, havde han og flere af hans Lige kunnet trampe saaledes paa amerikanske Borgeres Rettigheder som her; ingensteds vilde man have taalt en saadan Uendelighed af Fornærmelser, som netop disse „blodtørstige" Mormoner have taalt. Ene og alene Brigham Youngs Overlegenhed og Statsklogt har holdt

dette Folk itømme og hindret dem i at forløbe sig, hvortil man har udæsket dem Gang efter Gang. Lad ham herefter hvile i Fred, lad ham benytte Resten af de Dage, Forsynet skjænker ham, til at skue tilbage paa sit svundne Liv og til at overveje sit tunge Ansvar.

X.

Korrespondance.

Danmark.

Thorby paa Laaland, d. 5te Maj 75.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Da jeg nu snart har været her i Danmark i sex Maaneder, hvilket er omtrent saa lang Tid siden, jeg landede i Kjøbenhavn sammen med fem andre Brødre fra Zion, og da jeg ved, hvor stor Interesse De føler for Herrens Værks Fremgang og for Brødrenes og de Helliges Velfærd i de forskjellige Dele af disse Lande, som ere under Deres Præsidium, saa ønsker jeg, om Herren ved sin Aand vil staa mig bi, at give Dem en kort Udsigt over min Virksomhed, siden jeg kom hertil. De første to Maaneder benyttede jeg til at besøge dem af mine Slægtninge, som endnu leve og at aflægge mit Vidnesbyrd for dem om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium. De modtoge mig meget venligt og forekommende, og gjorde det Bedste for mig, de kunde, men de synes ikke at være modtagelige for religiøse Indtryk. Jeg opholdt mig paa Fyen en fire Ugers Tid, og i Forening med Brødrene Møller, Olsen og Frantzen afholdt vi endel Forsamlinger, dels hos Fremmede og dels hos Søskende, hvor Fred og god Orden ialmindelighed herskede, og Herren velsignede os med en rigelig Del af sin Aand, saa at et klart og tydeligt Vidnesbyrd blev aflagt; senere har jeg arbejdet i Sydsjællands Gren samt paa Øerne Falster, Laaland og Møen, men jeg maa tilstaa, at det er meget haardt at faa Indgang hos Fremmede her i disse Egne, især deleshed paa Sydsjælland, ikke destomindre har Herren velsignet vore Bestræbelser, og jeg i Forening med Brødrene har havt Lejlighed til at aflægge vort Vidnesbyrd i 42 Forsamlinger, som dels have været afholdte hos Fremmede, dels hos Søskende, og som have været mere eller mindre godt besøgte af Fremmede. Disse ere imidlertid kun de Forsamlinger, hvor jeg selv har havt Lejlighed til at aflægge mit Vidnesbyrd personlig, men mange Forsamlinger have været afholdte af Brødrene i Vinterens Løb, hvor jeg ikke har været tilstede, og jeg kan med Sandhed sige om Brødrene, med hvem jeg har havt den Glæde at rejse og arbejde i denne Vinter, at de ere Alle trofaste og nidkjære unge Mænd, som gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, forat udsprede Evangeliets Sandheder blandt Menneskene, og jeg takker Herren af mit ganske Hjerte for denne Lejlighed, han har givet mig ved i min Svaghed og Ufuldkommenhed at være et Vidne og Budbærer om Sandheden til denne formørkede Slægt, thi jeg har ved egen Erfaring fundet Profetens Ord at være sande, idet han siger: „Mørket skal skjule Jorden

og Dumhed Folkene." Hvad Resultatet af vort Arbejde vil blive, staar i Herrens Haand, dog have vi havt den Glæde, at nogle Faa her paa Laaland have adlydt Sandheden og ere blevne indlemmede i Kirken ved Daab; det er nok, at vi som Herrens Tjenere arbejde flittigt i den Plads, vi indtage, saa at vore Klæder maa være rene for denne Slægts Blod.

Haabende, at disse faa Linier maa træffe Dem og Deres Medarbejdere paa Kontoret i Nydelsen af god Helbred og en Fylde af Herrens Aand, undertegner jeg mig som Deres Broder og Medarbejder i Frelsens Evangelium,

John. M. Larsen.

De konkurrerende Sprog.

Vore Læsere ville vistnok erindre, at vi for en Tid siden optog et lille Stykke, betitlet „Fremtidens Sprog", og som en Stadfæstelse paa de heri udtalte Anskuelser angaaende det engelske Sprog, gjengive vi efter „Sacramento Union" Følgende om det samme Emne.

„For to Aarhundreder siden blev det franske Sprog talet af flere Folk end noget andet Sprog i den europæiske Verden, men næstefter det franske kom det spanske Sprog i Europa og Amerika. Tydsk kom derefter som Nr. 3 og Russisk som Nr. 4. Under Jakob den Førstes Regjering blev det engelske Sprog ikke talt af mere end i det Højeste tyve Millioner. For Øjeblikket bliver intet Sprog af europæisk Oprindelse talt saa meget som Engelsk. Fransk er fremdeles Verdens Hofsprog, men det tales ikke af mere end en fyrretyve Millioner, indbefattende Frankrige og alle dets Kolonier. Det tydske Kejserrige indbefatter omtrent 38,000,000 Sjæle, hvoraf to Millioner eller mere tale Fransk, Dansk eller Slavonisk, hvorved der bliver 36,000,000 tilbage, som tale Tydsk. Der findes 75,000,000 Russere, men de tale ikke Alle det samme Sprog. Maaske ikke over 50,000,000 tale, hvad man i Virkeligheden kalder Russisk. Spansk er fremdeles et almindelig talet Sprog, uagtet den lave Grændse, hvortil Moderlandet har sunket. Fem eller sex Millioner Mexikanere, en Million Central-Amerikanere og ikke mindre end ti eller tolv Millioner Syd-Amerikanere tale dette Sprog Føj hertil 20 Millioner for den spanske Halvø og dens Kolonier, og man vil næsten faa omtrent fyrretyve Millioner, som tale det spanske Sprog. Italien har ingen Kolonier, og Italiensk tales kun i dette Land af omtrent to og tyve Millioner.

Engelsk derimod har spredt sig over hele den bedre og mere væsentlige Halvdel af den nye Verden, over hele Australien og Ny-Zéland, i Skotland, Wales og Irland samt erholdt Borgerret i alle Verdens fornemste Handelsstæder i en større Grad end Fransk og Tydsk. I Shanghaj, Kanton, Hongkong, Yokohama, Nangasaki, Osaka og langsmed de indiske og afrikanske Kyster overgaa Englænderne alle andre Fremmede i Antal. Vi opsummere engelsk-talende Nationer og Folk:

De Forenede Stater	40,000,000.
Storbritannien	31,000,000.
De engelske Besiddelser . . .	3,200,000.
Australien og Ny-Zéland .	1,500,000.
Kapkolonien etc.	1,000,000.
Alle Andre, indbefattende Englænderne i Indien, Kina og Japan.	2,000,000.
Totalsum . . .	78,700,000.

Om et andet halvt Aarhundrede vil det engelske Sprog efter de nuværende Udsigter gjøre saa hurtige Fremskridt, at det vil lade alle andre langt tilbage. Der vil maaske blive 100,000,000, som ville tale det i Indien, 20,000,000 i Australien og Ny-Zéland, og idetmindste 100,000,000 paa det nordamerikanske Fastland. I Korthed, hvis noget særligt Sprog er bestemt at skulle blive hele Menneskeslægtens Sprog, er dette det eneste og ikke Fransk eller Tydsk. Det vil gradvis, men sikkert, ophæve Spansk i Mexiko, Chili, Peru og den argentinske Republik, og sandsynligvis inden dette Aarhundrede blive det populære og kommercielle Sprog i alle de store Søstæder i Indien, Kina og Japan."

Et godt Vidnesbyrd om „Mormonerne" i Utah.

(Fra „Deseret News".)

Dr. Parry, som forrige Aar i Botanikens Interesse aflagde dette Territorium et Besøg og i det Øjemed tilbragte nogle Maaneder i den sydlige Del deraf, har fornylig holdt et Foredrag i Davenport, Iowa, om hvad han havde set og erfaret i Utah. Følgende er et Uddrag af en Beretning om hans Foredrag i „Davenport Gazette" for 21de Februar:

„Da Doktoren fornylig i Egenskab af Botaniker havde besøgt Utah og gjennemrejst Territoriet indtil de mest fjerne Dele deraf, var han allevegne bleven modtaget med den største Venlighed og Gjæstfrihed — var aldrig bleven fornærmet, aldrig bedraget. Han kunde idetmindste sige saameget til Enhver, som følte sig tilbøjelig til at rejse gjennem dette interessante Land: Man behøver ingen Vaaben til at forsvare sig med, kun vil det ikke være forstandigt at rive ned paa Polygamiet eller omtale Præsident Young som en Morder, en Tyv eller Vellystning, hvilket ikke alene vilde være uvist, men u s a n d t.

Ingen fordomsfri Rejsende kan passere gjennem deres Land uden at medføre et meget gunstig Indtryk for deres Sædelighed, Ærlighed og vedholdende Flid. Intet Folk synes saa fuldstændig at efterleve deres Religion i det daglige Liv som disse Mormoner; af ingen nyere Kirke blive det religiøse Livs Pligter mere strængt overholdte end af dem. I intet Hus, hvor fattigt det end er, deltager man af et Maaltid uden først at have nedbedt Velsignelsen derover. Dands og alle andre Sammenkomster, saavel til Fornøjelse som i belærende Øjemed, aabnes og sluttes med Bøn. At et saadant Samfund, der nu er fuldstændig organiseret, sammenbundet ved Forfølgelse og forenet ved de stærkeste sociale og religiøse Baand, kan blive opbrudt ved officielle eller lovlige Midler, viser den forbigangne Historie at være umuligt. Foredraget sluttede med en levende

Beskrivelse af den Ødelæggelse, som vilde paafølge et Militær-Angreb paa Utah. „Nauvoo, den skjønne Stad“ har endnu ikke efter et Forløb af næsten tredive Aar kommet sig af den Ødelæggelse, som paafulgte Mormonernes Uddrivelse i 1846. En gamaliilsk Politik er vistnok den viseste Maade at behandle Mormon-Problemet paa.“

Blandinger.

Stor Ulykke paa Søen har i denne Tid forefaldet, idet det store hamborgske Postdampskib „Schiller“ paa Rejsen fra New York til Hamborg er gaaet under paa den engelske Kyst. Af de ombordværende 254 Passagerer og 101 Mands Besætning ere 312 Passagerer omkomne.

En Præst i Yorkshire prædikede engang i et Asyl for Blinde, og begyndte sin Prædiken med følgende Ord: „Dersom alle Mennesker vare blinde, hvilket sørgeligt Syn vilde det da ikke være.“

I San Francisko gaves nylig et Skuespil „Ishavet“, ved hvilken Lejlighed der ledede s en Strøm af iskold Luft ind over Tilskuerpladsen, forat de Tilstedeværende bedre kunde sætte sig ind i Forholdene.

Behagelig Bolig for alvorlige Naturer. I et Hus paa Boulevard de L'Enfer i Paris averteredes nylig tilleje: „En smuk Række Værelser med prægtig Udsigt til en meget besøgt Have, med løvrige Træer, prægtige Blomster og et stort Antal Statuer og andre Kunstgjenstande.“ Haven var Kirkegaarden Mont Parnasse.

I Amerika sker der som bekjendt meget Underligt, men noget af det mest Enestaaende, som selv derstes er præsteret, turde dog være en Klage, som forleden Dag indleveredes til Politiet i Chikago af en Tydsker ved Navn Frank Neumann over, at han var bleven overfaldet og plyndret for 25 Dollars af „en stærk Negerpige“.

Kvindeemancipationen i Amerika. Ifølge „Liverpool Post“ have fire unge Piger, som nylig have taget Studenterexamen i Lovkyndighed, faaet Plads paa en anset Sagførers Kontor, for praktisk at uddanne sig som Sagførere. En af dem har allerede faaet fast Ansættelse mod et aarligt Honorar, som overstiger, hvad mange Sagførere efter flere Aars Praxis ialmindelighed kunne tjene.

En kostbar Mantille. En Grevinde D. i Paris er i Besiddelse af en Mantille, hvis Værdi løber op til ca. 20,000 Frks. Mantillen er ikke overdreven luxuriøst udstyret, men det Materiale, hvoraf den er forfærdiget, gjør den i og for sig til en Sjeldenhed. Stoffet er nemlig vævet af — Edderkoppespind, og det er saa blødt og saa fint, at et Stykke af det i en Brede af 16 Alen kan trækkes gjennem en almindelig Fingerring. Hvilken Masse Edderkoppespind maa der ikke gaa til forat væve et saadant Stykke Tøj, og hvor et Klædningsstykke af dette Stof maa være behageligt og let, om end maaske noget luftigt.

Koleraen i Indien. Bladet „Times of India" for den 12te April fortæller, at der i flere Egne i Oude og de nordvestlige Provindser er udbrudt en yderst heftig Kolera, som har fremkaldt en almindelig Panik. Dødeligheden blandt Jernbanepassagererne har været saa stor, at man stundom har maattet standse Togene forat faa Ligene fjernede. „De, som have færdedes paa de indiske Jernbaner," siger Bladet, „ville forstaa, hvilken uhyggelig Høst Koleraen kan gjøre i de smaa tredie Klasses Vogne, hvor de Indfødte ere sammenstuvede ligesom Sild i en Tønde."

Et Meteorfald i Amerika. Den 12te Februar Kl. 10½ om Aftenen observerede man i Byen Iowa og dens Omegn et pragtfuldt Meteorfald. Meteoret gik fra Sydost mod Nordvest, og havde en glimrende Hale. I Farve og Glands lignede det smeltet Jern. Medens det endnu var synligt, sprang det, og omtrent tre Minutter senere hørte man tydeligt tre Explosioner. Et af Stykkerne skal være faldet ved Byen West-Liberty. Et Øjenvidne fortæller herom: „I et helt Minut oplystes Himlen af den hurtigt faldende Ildkugle, og da den stødte mod Jorden, rystedes denne som ved et Jordskjælv i en Omkreds af flere engelske Mil, og Braget af Sammenstødet hørtes af Indbyggerne i Grinnel, som ligger 95 engelske Mil derfra. Ildkuglen faldt ned paa en stor, aaben Plads og gjorde Omegnens Beboere næsten afsindige af Skræk. Den borede sig femten Fod ned i Jorden og gravede et Hul af ti Fods Diameter. I flere Minutter vedblev den at gnistre, sprutte og opkaste Flammer og Røg under idelig Torden. Ingen vovede at nærme sig, saalænge den lille Vulkan var i Virksomhed; først da den var slukket, strømmede Alle til forat undersøge den."

Da Talleyrand aflagde Ed til Louis Filippe, ytrede han med sit fine, ironiske Smil: „Deres Majestæt, det er den trettende Troskabsed, jeg har aflagt." Da Talleyrand laa paa sit Dødsleje, saa Louis Filippe til ham og spurgte til hans Befindende. „Aa!" svarede den gamle Diplomat, „jeg lider Helvedes Kvaler." „Allerede," ytrede Kongen tørt.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i 20de Wards Forsamlingshus, Salt Lake City, den 7de Febr. 1875.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet.)

Hvem kan nu forklare og sige os, hvad Meningen hermed er? Kan Nogen af Nutidens vise Fortolkere? Kan Nogen af dem, som have studeret Theologi hele deres Levetid, sige os, hvorfor det er, at af Joseph vil Hyrden, Stenen i Israel, blive aabenbaret? „Men," siger man, „det kan ikke have Hentydning til Jesu Fødsel, fordi Jesus nedstammede fra Juda istedetfor fra Joseph, ud af Judas Lænder gjennem Davids Rod. Han er Juda Stammes Løve." Hvorfor da dette besynderlige Udsagn af den gamle Profet Jakob om Josephs Stamme, at fra da af er Hyrden, Stenen i Israel, hvis han ikke var født af Joseph og nedstammede gjennem den Linie? Dette er et meget besynderligt Udsagn. Men han vil blive aabenbaret i Egenskab af en Hyrde, og denne Hyrde vil lede Joseph som Faar, og han vil iføre sig sin Styrke og frelse Josephs Hus. Men det vil blive i hans egen Tid og paa hans egen Maade. For det Første, en Levning vil blive omvendt; for det Andet, Zion vil blive gjenløst, og Alle blandt Hedningerne, som tro, ville hjælpe denne Levning af Jakob at bygge det nye Jerusalem; for det Tredie, et uhyre Antal Missionærer ville blive udsendte til alle Dele af dette store Fastland i den Hensigt at indsamle alle Adspredte af hans Folk til det nye Jerusalem; for det Fjerde, Himlens Kræfter ville blive aabenbarede midt iblandt dette Folk, og Herren vil ligeledes være i deres Midte i Egenskab af en Hyrde, og han vil lede Joseph ligesom Faar, og han vil selv personlig undervise og raade dem, ligesom han gjorde med deres gamle Fædre i deres Retfærdigheds Dage.

Dette er, hvad vi maa søge efter; disse ere de Ting, som maa opfyldes, hvilket vi maa søge og bede om paa en forstandig Maade. Ikke ved at bede Gud gjenløse Zion, før han har gjenløst endel af de Overblevne af Joseph; ejheller ved at bede Gud indsætte dette Folk i deres Arvelodder i Jackson County, førend de andre Ting ere opfyldte i deres Orden i rette Tid og paa rette Sted.

Maaske Nogle ville spørge: „Har De nogen Idé, Broder Pratt, hvorledes vi ville blive gjenløste, naar vi have udført dette Værk, De der taler om?“ Ikke meget, jeg foregiver ikke at have særdeles stor Kjendskab til Sagen, men der er nogle faa Ting aabenbarede, af hvilke jeg oplæste nogle for Eder ved Begyndelsen af mine Bemærkninger. Idet Herren taler om dette Folks Gjenløsning, siger han: „Se, jeg vil oprejse en Mand lig Moses.“ Hermed mentes ikke Joseph Smith, da han allerede var oprejst og var iblandt os. Han var den, som modtog denne Aabenbaring; han var den, som bragte Mormons Bog for Lyset, og som oversatte den ved den Hellig-Aands Inspiration. Men Herren, som forstaar Enden fra Begyndelsen, saa, at da hans Arbejde var fuldendt, vilde han blive tagen bort og en Anden oprejst i hans Sted. Da denne Aabenbaring først blev given, plejede jeg at spørge i mit eget Sind, om dette mente Joseph, og jeg begyndte at tænke, at maaske Joseph vilde lede os, indtil han blev en meget gammel Mand; jeg var i Haab om hele Tiden, at dette vilde være Tilfældet. Jeg, ligesom mange Andre, syntes ikke at forstaa, at dette var en Forudsigelse, som henhørte til Fremtiden.

Da Joseph blev tagen bort og vor elskelige Broder, Præsident Young, blev beskikket til at overtage Ledelsen og modtog det hellige Præstedømmes Nøgler og Kræfter, som vare blevne beseglede paa Joseph, var jeg i Haab om, at han maatte være Manden, og jeg har fremdeles et svagt Haab om, at dette maa være Tilfældet. Men han begynder nu at blive gammel, og hvorlænge Herren vil velsigne os med hans Nærværelse, ved jeg ikke, men saameget ved jeg, at enten vil han blive bevaret, eller ogsaa vil en anden Person blive oprejst, saa at hin Profeti maa gaa i Opfyldelse. „Se, jeg siger Eder, Zions Forløsning maa nødvendigvis ske ved Kraft. Derfor vil jeg oprejse mit Folk en Mand, der skal føre dem, ligesom Moses førte Israels Børn, thi I ere Israels Børn og Abrahams Sæd, og I maa nødvendigvis føres ud af Trældom ved Kraft og ved en udrakt Arm, og ligesom Eders Fædre vare førte i Begyndelsen, saaledes skal Zions Forløsning ske.“

Det synes saaledes, som at dette Folk engang i Fremtiden under deres Ophold her i dette Land maaske vil komme under større Trældom end for nærværende Tid. Jeg søger at haabe det Bedste, og at tro, at den Trældom, vi ere i og have været i for flere Aar, som Følge af deres Bestræbelser, som stadig søge at fratage os vore Rettigheder som amerikanske Borgere og nedtræde os i Støvet; jeg siger, jeg har næret Haab om, at det vilde være al den Trældom, der har været ment i denne Profeti, men jeg ved ikke, om der maaske kan være en dybere Betydning af disse Ord. Jeg kjender ikke, hvad Herrens Hensigter kunne være med Hensyn til netop denne Ting. Det kan maaske være, at vi ville blive fuldstændig berøvede vore Rettigheder, og hvis vi ikke leve tilstrækkelig trofaste for Herren, ville vi muligens blive bragte i endnu større Trængsler, end hvad vi hidindtil have gjennemgaaet. Det kan være, at vi ville blive bragte i Trældom ligesom Israeliterne i Egyp-

tens Land, thi Herren har sagt, at naar denne Mand skulde blive opreist, vilde han med Magt befri sit Folk ud af Trældom, og de skulle føres, ligesom deres Fædre bleve førte i Begyndelsen. Herren siger: „Jeg siger ikke til Eder, som jeg sagde til Eders Fædre: Min Engel skal gaa for Eder, og ikke jeg; men jeg siger: Mine Engle skulle gaa for Eder, og ogsaa jeg.“ Det var i gamle Dage en stor Ulykke for Israel, naar Herren svor i sin Vrede, at han ikke vilde være iblandt dem, men at han vilde sende sin Engel for dem. Hvorfor gjorde Herren dette? Paa Grund af Folkets Ugudelighed og Haardnakkethed. Han havde ført dem ud af Ægyptens Land, og de vilde ikke lytte til Mose Ord, de vilde ikke lyde Herrens Røst, men de vare gjenstridige og forhærdede deres Hjerter imod de Raad, som de modtoge, og af denne Grund var Herren nødsaget til at føre dem om i Ørkenen i fyrretyve Aar, da han ansaa dem for uværdige til at betræde deres udvalgte og forjættede Land, og han svor en Ed, at alle dem, som vare komne ud af Ægypti Land, som vare tyve Aar gamle og derover, skulde med Undtagelse af Josva og Kaleb ikke indkomme i Forjættelsens Land, saa stor var deres Ugudelighed, og han opfyldte sit Ord. Saa opbragt var han ved en vis Lejlighed over deres Oprør, at han truede med at ville tilintetgjøre dem i et Øjeblik, men Moses gik i Forbøn hos Herren om at spare Folket, at ikke Folket rundt omkring skulde sige, at Herren ikke kunde bringe sit Folk ind i Forjættelsens Land. Moses sagde: „Ihukom Pagten, som Du gjorde med Abraham, Isak og Jakob, vore Fædre, at de og deres Sæd skulde have dette Land til en evig Arv.“ „Nej,“ sagde Herren, „jeg vil opreise Dig Sæd, Moses, at Du kan gaa ind og besidde Landet.“ „Nej,“ sagde Moses, „ihukom den gamle Pagt, at dit Folk ikke maa blive berøvet deres Arv;“ og Herren besluttede endelig at lytte til Mose Røst og lade dem gaa ind i Landet. „Men,“ sagde han, „jeg vil ikke fare op med Eder, at min Vrede ikke skal optændes mod Eder paa Vejen og I blive fortærede i et Øjeblik, men jeg vil sende min Engel for Eder.“

Ved at befri sit Folk fra Trældom, har han i disse sidste Dage sagt os i tydelige Ord, at hans Engel skulde gaa for os og ogsaa ham selv; og da ved Befrielsen af Israel i gamle Dage Havet blev adskilt og Plager udsendte over den ægyptiske Nation, vilde det aldeles ikke overraske mig, om der blev lagt en lignende Kraft for Dagen ved Zions Forløsning. Der vil maaske være nogle faa Individer, som ville gaa forud og berede Vejen, opkjøbe lidt mere Land og faa Tingene bragte i Orden, men naar det er udført, vil dette Folk som et Hele vende tilbage til hint Land, medens Herren gaar op med dem.

Saalænge Herren i gamle Dage fulgte med Israel, aabenbarede han sin Herlighed for dem ved en Skystøtte om Dagen, og naarsomhelst Skystøtten hævede sig, fulgte de den, og hvorsomhelst den hvilede, sloge de deres Telte op og forbleve der, indtil Skystøtten igjen flyttede sig, da de atter rejste videre. Hvis nu Zion vil blive forløst paa samme Maade, behøver man ikke at forundre sig over, om Gud Herren vilde lade sin Herlighed i Form af en Skystøtte om Dagen og en Ildstøtte om Natten hvile over Zions Lejr. Dette er, hvad jeg venter, maaske jeg er lidt for enthusiastisk, men det er i Virkeligheden, hvad jeg tænker og forventer; og naar Herren siger, at hans Ansigt skal gaa med os, forventer jeg, at han vil være midt iblandt dette Folk, ligesom han var midt iblandt Is-

rael fordum, indtil de forstødte ham fra deres Midte.

Talte han med dem i Ørkenen, før han forlod dem? Han talte med dem udaf en Tornebusk paa Bjerget, han talte for deres Øren, som med en Basuns Røst, og udtordnede i alt Israels Huses Øren de ti Bud, og Alle baade Mænd, Kvinder, og Børn hørte det. Forventer jeg lignende Tilkjendegivelser af Guds Kraft og Herlighed, naar Zion bliver gjenløst? Ja, jeg gjør. Han vil maaske ikke komme ned paa noget Bjerg, men han vil ligesaa tydeligt tale til dette Folk, saa at Mænd, Kvinder og Børn kunne forstaa ham, som han gjorde i gamle Tider. Zions Forløsning maa nødvendigvis ske ved Kraft, med en udrakt Arm, og medens Herrens Engel gaar foran dette Folks Lejr; de ville vende tilbage, og en Rest af Lamaniterne vil i Forening med dem opbygge Zions Stad i Jackson County.

Hvorledes vil det være med vor Arv, naar vi komme tilbage der, vore Avlsgaarde etc.? Vi behøve ikke i mindste Maade at bekymre os derfor, thi der vil ikke være nogen Spekulation eller Havebegjærlighed i de Dage, og Ingen til at sige: „Jeg vil optage alt Landet rundt omkring, forat spekulere dermed ved at sælge det til mine Brødre." Der vil ikke finde noget Saadant Sted som dette, ikke en eneste Sjæl iblandt de Sidste Dages Hellige vil modtage en Arv paa denne Maade. En anden Person vil komme i den særlige Hensigt at uddele til de Hellige deres Arvelodder. „Se," siger Herren, „jeg vil sende En, som er mægtig og stærk, iklædt Lys som med et Klædebon, hvis Indre skal være en Kilde til Sandhed, som skal udtale Ord, ja evige Ord, og som skal udstykke til de Hellige deres Arvedele ved Lod."

Have I læst denne Aabenbaring? Den blev publiceret i 14de Aargang af „Millennial Star" og er bleven offentliggjort i andre Blade. „Hvis," siger man, „de Hellige ville faa deres Arvelodder ved Lodkastning, kan maaske en god Mand gaa af med den daarligste Arvedel, og Nogen, som er mindre god, faa noget af det Bedste, det er Altsammen Lykketræf." Nej, aldeles ikke, vi finde, at Lodkastning ved guddomlig Beskikkelse i gamle Tider blev kastet efter et Princip, der udvalgte netop den Ting, som Herren ønskede. Hvorledes var det ved en vis Lejlighed, da man kastede Lod forat opdage Overtræderen iblandt Israels Stammer? En vis Mand havde taget en Guldklump, og Folket var blevet forbudt at tage Noget. Ingen kjendte noget til det uden Overtræderen, som havde skjult Byttet i Jorden. Der blev kastet Lod, og Loddet faldt paa en vis Stamme, dog uden strax at betegne Manden, de kastede Lod igjen, og det faldt paa en vis Del af samme Stamme; de kastede atter Lod, det faldt paa en vis Familie og tilsidst paa en vis Mand i den Familie, og da han blev kaldt frem, viste det sig, at han var netop den Skyldige blandt alle Israels mange Tusinder. Nu, her var en Lodkastning ved guddomlig Myndighed, og Herren, som anordner alle disse Ting vel, foraarsagede, at netop den Ting, som han ønskede, blev aabenbaret. Og naar dette Folk ved Lodkastning vil erholde deres Arvedel, vil Herren ordne det saaledes, at enhver Mand vil blive belønnet efter sine Gjerninger, og det tillige ved Lodkastning, hvor stort Miraklet end maa være.

Jeg har nu fortalt Eder omtrent Alt, hvad jeg ved, saavidt som det er aabenbaret, angaaende Zions Forløsning. Der er alligevel én Ting, som jeg ønsker at nævne, hvilket er, at der vil være et temlig stort Antal af os før Zions Forløsning. Herren siger i en vis Aabenba-

ring: „Lad min Hær blive meget stor, og lad den blive helliggjort for mig, at de maa være saa rene som Solen, saa klare som Maanen, at deres Bannere maa blive frygtelige for alle Jordens Nationer." Vi lære af denne Erklæring af Herren, at vi ville være et temlig talrigt Folk, før Zion bliver forløst, og dette stemmer overens med, hvad der siges i det tresindstyvende Kapitel hos Esajas: „Den Lille skal blive til Tusinde og den Ringe til et stærkt Folk." Det er vor Bestemmelse. Hvormeget vore Fjender end maa hyle, hvadsomhelst vore fremtidige Trængsler end monne være, har den Herre Gud bestemt, at Zion skal blive et stærkt Folk, at Israels Hære skulle blive meget store, og ikke alene meget store, men de ville blive helliggjorte for ham, og der vil blive en saadan Kraft lagt for Dagen iblandt dem, at deres Bannere ville blive frygtelige for alle Jordens Nationer. De ville ikke være frygtelige, forbi vi overgaa Nationerne i Antal, men denne Frygt for Zion, som vil være blandt Nationerne, vil være paa Grund af den store Jehovahs Kraft, som vil blive tilkjendegivet iblandt dem, Noget, som Nationerne ville kjende og forstaa; og naar telegrafiske Beretninger blive sendte ud til de fjerneste Dele af Jorden, vil det blive sagt: „Hvem kan staa for Zions Hærskarer? Se, den Herre Gud er med dem som en Skystøtte om Dagen og en Ildstøtte om Natten." Frygt vil betage Jordens Nationer, og Zions Bannere ville være frygtelige.

Disse ere nogle faa Ting henhørende til Zions Forløsning. Jeg vilde ønske til Herren, at vi vare retfærdige nok til at vide noget Mere. Der er en stor Mængde Ting, som jeg skulde ønske at vide om Zions Forløsning, og som jeg ikke ved, og jeg formoder, at I ligeledes vilde lide at kjende dem. Men hvad Herren har aabenbaret er meget tydeligt, naar Alt bliver nøje sammenlignet; og naar vi nærmere overveje det, er det forbausende for os at tænke, at Herren i vore Dage har besluttet at udføre en saa stor Gjerning paa Jorden. Det vil være forbausende for os, naar Tiden kommer, da Herren vil indsamle fra alle Dele af dette store Fastland disse stakkels ynkelige, nedværdigede Lamaniter, ligeledes at hans Tjenere ville have Magt over dem til at bringe dem til en vis Grad af Civilisation. Det synes umuligt for os, men erindre, at det vil være Herrens Kraftes Dag, og da vil det Udsagn i Lærdommens og Pagtens Bog blive opfyldt, at Herrens Aand skal blive udgydt over dem, som blive ordinerede til dette Hverv; at enhver Mand iblandt disse Overblevne af Joseph ville høre Evangeliet i deres eget Tungemaal formedelst den Hellig Aands Kraft, der er udgydt over dem, som ere beskikkede til denne Kaldelse. Der findes et saadant Udsagn i Pagtens Bog, og naar den Dag kommer, vil den Herre Gud virke mægtigen ved Tegn, Undere og Mirakler paa forskjellige Maader, hvilket vil have en Indflydelse over disse Overblevne af Joseph til at omvende dem og bringe dem til Kundskab om Sandheden, at deres Fædre, Profeterne og Ældsterne, som engang boede paa dette amerikanske Fastland, maa faa deres Bønner opfyldte paa deres Hoveder.

Jeg ved ikke, om jeg har gjort denne Gjenstand, Zions Forløsning, Retfærdighed; hvis jeg ikke har, er det, fordi jeg ikke tilstrækkelig forstaar den. Jeg foregiver ikke at vide Andet med Hensyn til denne Sag, uden hvad Gud har aabenbaret. Jeg har ikke havt noget Syn, ingen Aabenbaring angaaende denne sær-

egne Gjenstand; dog ved jeg, af hvad der er blevet mig tilkjendegivet, at disse Ting ere sande, og at i deres egen bestemte Tid vil enhver Tøddel og Bogstav deraf blive opfyldt.

Amen.

Gjør Dig selv nyttig.

(Fra „Womans Exponent.")

Det er et ubestrideligt Faktum, at Færdighed ofte gjør en Person skikket for en Stilling, som ikke kunde indtages af nogen Anden. Færdighed kvalificerer næsten enhver Person forat udfylde en eller anden Stilling eller udføre et eller andet Arbejde med mere Held end noget Andet, som man maatte foretage sig.

I Betragtning af disse Principer er det ethvert Individs Pligt paa en forstandig Maade at søge at finde den passende Fremgangsmaade at følge, den rette Plads at arbejde i og den bedste Ting at gjøre, forat det største Beløb af Gode kan blive udført med det mindst mulige Tab af Tid og Udgifter.

Vi have undertiden hørt Bemærkninger som: „Jeg har intet Fortrin fremfor Andre, jeg tror ikke, jeg var bestemt til at udmærke mig i Noget." „Jeg tror ikke, jeg blev velsignet med nogen virkelig Gave, eller at jeg besidder Evne for Noget." „Jeg har forsøgt næsten alle Slags Arbejder og holder ikke af nogen af dem." Dette er kun indbildte Anskuelser, som ikke ere grundede paa Sandheden, hvis Individet virkelig ønsker at gavne Verden, sine Venner eller sig selv.

Endog hvis Omstændighederne synes at modsætte sig ethvert Forsøg, og Skuffelser istedetfor Held møde En paa alle Kanter for en Tid, er der dog én Udvej tilbage, som ikke kan slaa fejl, hvis man med Alvor og Oprigtighed søger den. Mennesket kan have fejlet i sin egen Dom; Venner kunne have vildledet ved velmente, men ubetænksomme Raad, dog hvis han beder til Gud i Tro, vil Tingene ikke blive ham fejlagtig fremstillede, men han vil give den forlangte Kundskab og hjælpe at berede Vejen og Personen for Udøvelsen af en god Gjerning.

Ingen behøver at være doven, omendskjøndt de umiddelbare Pligter just ikke strax synes at være overensstemmende med Ens Tilbøjelighed eller Arbejdssøgerens Evne. En bedre Maade end med Skam at give op paa Grund af Selv-Uduelighed og fordi en Anden kan drive kraftigere paa, er at arbejde med en fast Villie og gjøre Alt, hvad man maatte forlange af En, paa den bedst mulige Maade overensstemmende med de Midler og Evner, man er i Besiddelse af. En hvilkensomhelst Kunst, der er lært grundig, gjør Sindet eller Legemet desto mere skikket for Udførelsen af et andet Arbejde — uagtet de to kunne være aldeles forskjellige — og bereder Individet meget mere, end en Stillestaaen vilde gjøre for den rette Stilling, naar den fremstiller sig.

Vær af nogen Nytte for Verden, dyrk en eller anden nyttig Egenskab, lær at elske en nyttig Beskjæftigelse af hvadsomhelst Beskaffenhed den end monne være, og Tiden vil aldrig synes Dig lang, Timerne ville svinde hurtig hen.

Et Besøg hos John Whitmer.

(Fra „Deseret Evening News“.)

Ældste Joshua Davis af Provo City besøgte vort Kontor for nogle Dage siden, efter kort forud at have vendt tilbage fra en Mission til de østlige Stater, paa hvilken Mission han var tagen afsted sidst i December Maaned. Han rejste til Missouri og arbejdede i Caldwell, Clay, Ray, Davis og adskillige andre Kountyer, som alle delvis eller helt vare beboede af Sidste Dages Hellige i Kirkens tidligere Historie. Ældste Davis siger, at den forløbne Vinter har været den koldeste, som man i den Egn i Mands Minde har oplevet, hvilket i Forbindelse med en i de to sidste Aaringer stedfunden Tørke har foraarsaget megen Nød og Elendighed blandt Befolkningen derstedS. Landmændene have i talrige Tilfælde været uden Sædekorn og Kartofler, og Kjørene have mistet deres Forraad af Foder paa Grund af den overmaade strænge Kulde.

Den 21de i forrige Maaned (Marts) besøgte Ældste Davis Hr. John Whitmer, som bor i Far West, og som fordum var et Medlem af Kirken samt et af de otte Vidner, hvis Navne staa anførte i Mormons Bog. Ældste Davis opholdt sig hos Hr. Whitmer én Nat og to Dage. Under Besøget tilbragte de to Herrer det meste af Tiden i Samtale om „Mormonismen“, under hvilken Hr. Whitmer med opløftet Haand erklærede: **„Jeg saa med mine egne Øjne Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og jeg saa ligeledes en Engel, som vidnede om Sandheden af Mormons Bog.“** Hr. Whitmer stadfæstede tillige, at Brigham Young udførte den selvsamme Plan, som var lagt af Jos. Smith, medens han levede. Han spurgte, om Indianerne bleve døbte af „Mormonerne“, og det syntes at glæde ham at høre, at utallige af dem vare komne frem og efter egen Opfordring forlangt Daab under Ældsternes Hænder. Han fortalte ligeledes Ældste Davis, at hans Broder David Whitmer, et af de tre Vidner i Mormons Bog, boede i Richmond, hvor han havde et Gjæstgiveri, og at Oliver Cowdery, en Anden af de tre Vidner i Mormons Bog, døde i Aaret 1849 i Richmond, Mo. Han blev behagelig overrasket ved at høre, at Martin Harris, atter en Anden af de tre Vidner i Mormons Bog, levede i Cache County, Utah, i en meget fremrykket Alder, nemlig godt og vel 90 Aar. Hr. Whitmer spurgte, om Profeten Jos. Smith nogensinde gav en Aabenbaring om Gjenstanden celestialt Ægteskab, og ved at modtage et bekræftende Svar herpaa, anmodede han Ældste Davis om at sende ham en Kopi deraf, thi han kunde ønske at læse den, eftersom han havde hørt det benægtet, at en Aabenbaring om denne Gjenstand nogensinde var bleven given. Ved Enden af deres Sammenkomst udtrykte Hr. Whitmer et særligt Ønske om snart at faa Nyheder fra Utah, men Ældste Davis sagde ham, at istedetfor at stole derpaa, vilde det være bedre for ham og hans Broder David at aflægge Territoriet et Besøg i den kommende Sommer.

D'Hrr. David og John Whitmer forlode Kirken i 1838 paa Grund af de Helliges skrækkelige Forfølgelse og deres Uddrivelse fra Staten Missouri. Som Følge af deres Handling i denne Henséende, bleve de tilladte af Pøbelen at forblive i Staten og beholde deres Ejendomme, ligesom ogsaa Tusinder af Andre

kunde have gjort, om de havde villet forsage deres Tro. Siden den Tid er Hr. John Whitmer bleven en udstrakt Godsbesidder, og bor nu paa sin Ejendom ved Byen Far West; vi erfare ligeledes, at han har aldrig fejlet i at bære Vidnesbyrd om Ægtheden af Mormons Bog, naarsomhelst Lejlighed har tilbudt sig.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Besøg af Præs. Smith m. Fl. i Kjøbenhavn.

Det er en behagelig Pligt, vi opfylde, naar vi gjennem „Stjernen" skride til at underrette de Hellige om, at Præs. Smith fra Liverpool igjen iaar har aflagt os et kortvarigt Besøg, og vi kunne ikke noksom udtrykke vor Glæde over atter at se ham i vor Midte og modtage hans faderlige, vise og gode Raad. I Forening med Brødrene F. M. Lyman, John Smith, M. H. Hardy og E. N. Freeman ankom han hertil den 22de Ds., efterat have rejst over London, Hamborg og Kiel, hvilke Stæder de mer eller mindre have havt Lejlighed til at bese nærmere.

Under vort Konferencemøde, som afholdtes den 22de og 23de Maj, og som overværedes af 14 Zions-Ældster samt en stor Mængde Hellige og Fremmede i et smukt og elegant Lokale, havde vi Anledning til at høre en kort, men kraftig Tale af Præs. Smith og de øvrige engelske Brødre; deres Bemærkninger bleve lyttede til med spændt Opmærksomhed af den forsamlede Mængde. Omendskjøndt disse Brødre ikke vare det danske Sprog mægtige, men maatte som Følge heraf betjene sig af det engelske Sprog, hvilket igjen blev oversat, var det dog en stor Glæde for de Hellige at høre disse Mænd vidne i et fremmed Sprog om Sandheden af det Værk, som vi Alle vare delagtige i, og da Evangeliets Aand, som sammensmelter Følelser, Sind og Tanker, ved denne Lejlighed var rigelig udgydt over de Talende, var det en sand Glædesdag for os Alle. Endvidere havde vi Anledning til at se deres Erfarenhed lagt for Dagen i et senere privat Raad, som holdtes paa Kontoret, hvor udmærkede Raad og Lærdomme bleve fremsatte for de tilstedeværende Brødre af Præstedømmet.

Vore Besøgende afrejste herfra til Stettin Fredag den 28de Maj, hvorfra de med Jernbanen tage til Berlin og igjennem Tydskland til Schweitz, hvor de i Forening med Præs. Stucki agte at afholde en Række Forsamlinger. De tage derfra gjennem Frankrig, over Paris tilbage til England.

Missionærernes Ankomst. Endel af de Missionærer, som bleve kaldte i sidste Konference i Salt Lake City, ankom hertil den 24de Maj efter en hurtig og behagelig Rejse. Deres Navne ere: C. Jensen, H. P. Iversen, Th. Didrikson og Sam. Bjarnason. Ældste Ole Jonasson er kommen forat besøge sine Slægtninge i Sverig.

Beskikkelse.

Ældste C. Jensen, at arbejde som omrejsende Ældste i Aarhus Konference under Præs. Geertsens Ledelse.

Ældste H. P. Iversen, at arbejde som omrejsende Ældste i Aalborg Konf. under Præs. P. O. Hansens Ledelse.

Ældste Th. Didrikson, at præsidere over den islandske Mission, og

Ældste Sam. Bjarnason, at arbejde som omrejsende Ældste paa Island.

C. G. Larsen,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Amerika.

Spring City den 13de April 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Søn!

Jeg vil nu afbenytte nogle Øjeblikke til at fortælle Dig, hvorledan vi have det herhjemme i disse Dale, og vil først sige, at jeg er, Gud være lovet, nogenlunde rask og har det tillige godt paa mine gamle Dage, dog synes Tiden noget lang og kjedsomlig for mig, isærdeleshed siden din Moder døde, hvilket nu er omtrent et Aar siden, og efter hvem jeg føler meget Savn. Jeg skal derfor være taknemlig mod min himmelske Fader, naarsomhelst det maatte behage ham at kalde mig bort fra denne Løbebane, og mit Ønske og Bøn er til ham, at jeg maa have Kraft og Styrke til at leve de øvrige af mine Dage til hans Velbehag, saa at naar Kaldelsen lyder, at jeg maa være værdig til at gaa ind til den Herlighed, som er beredt for alle de Trofaste, og jeg kan vel ikke forvente, at dette vil vare saa ret længe til, da jeg nu gaar i mit tre og firsindstyvende Aar, men jeg haaber dog vi endnu engang i dette Liv maa faa hinanden at se, idetmindste skulde det glæde mig overordentlig meget endnu engang at nyde dit Selskab herhjemme i Forening med din Familie, som ere Alle vel, og som beder at hilse saa mange Gange. Vi glæde os Alle til, at Tiden snart er nær forhaanden, da Du vil have det Privilegium at vende dine Fjed mod Vestens skjønne Dale og saaledes atter samles med dine Kjære. — Jeg mærker Alderdommens Svaghed mere og mere, men jeg takker Gud, at mit Syn og Hørelse er saa vel; jeg kan godt se at læse endnu,

og er glad ved „Stjernen", som Du sender mig. Jeg har nu boet i disse Dale over tyve Aar, og Herren har velsignet mig og mine Børn storligen baade aandelig og timelig, og jeg haaber, at vi maa Alle give Gud Æren og blive bestandige indtil Enden. Hvis jeg var nærværende hos Dig i mit Fødeland, vilde jeg bære mit Vidnesbyrd til mine Bekjendte og Slægtninge om Sandheden af „Mormonismen", som den kaldes, da jeg ved, at det er et himmelsendt Budskab til denne Generation, som vil være til Frelse for alle dem, der ville annamme og adlyde det og gaa bort fra Babylon, før Plagerne komme over de Ugudelige og Gjenstridige, thi de ville visselig snart komme, og Guds Rige vil gaa frem i Kraft; naar derfor de Oprigtige ere indsamlede, da ve over Jordens Nationer, thi Fordærveren er allerede løsladt, og hans Haand kan tydelig ses i alle de Ødelæggelser, som man daglig hører Beretning om. Himlens Kræfter have allerede begyndt at røres, hvilket er Tegn paa, at Frelserens Komme nærmer sig. Lad derfor din og dine Medbrødres Røst være en Advarsel for Folket, og for de Hellige en opmuntrende og indbydende Røst. Det er mig en overmaade stor Glæde at høre om den Tillid, som er bleven Dig bevist af dem. Du er sat til at vaage over, og maa nu Herren velsigne Dig fremdeles og bevare Dig paa din Rejse hjem, at vi atter maa samles med Glæde, thi jeg haaber, at Herren vil forunde mig at leve, til jeg atter faar Dig at se. Du hilses fra dine Søskende og mange Bekjendte, især fra din Familie, men først og sidst fra din hengivne Fader

Lars Johansen.

Danmark.

Aarhus den 15de Maj 1875.

Ældste Joh. A. Bruun.

Kjære Broder!

Deres Skrivelse af 13de Ds. har jeg rigtig modtaget og takker for samme. Det glæder mig deraf at erfare, at De er vel og glæder Dem i Evangeliets Tjeneste ved at bruge Gaverne og Talenterne, som Herren har skjænket Dem, til at fremme hans store og ædle Sag i disse sidste Dage, og De har isandhed Aarsag til at være taknemlig, at De er bleven forbunden med Guds Folk i Deres Ungdom, medens De endnu var, som man kan sige, uskyldig, thi i denne ugudelige Generation er det ikke godt at sige, hvad et Menneskes Skjæbne kunde være bleven, om man var bleven henreven med den store Strøm og indviklet i Verdens Daarskaber og Elendigheder, men nu vide vi med Vished, at vi have set det store Lys, som Herren har tændt i denne vantro og formørkede Tidsalder, og om vi ere ydmyge og vandre ved dets Skin, vil det bringe os til den ophøjede Stilling, som vi tragte efter, og hvorfor De har forladt Deres Forældre, Søskende og Venner og viet Dem til Herrens Sag, hvilket vel for Tiden kunde synes, som om det ikke var meget indbringende, da vi maa arbejde uden Penge og uden Betaling, men Dagen er ikke langt borte, da han, som dømmer rettelig, vil give Dem og os Alle en retfærdig Løn, og om vi ere trofaste indtil den Dag, ville vi se, at vi have arbejdet for det, som ikke var forgjængeligt, thi vor Løn vil blive Ære, Udødelighed og evigt Liv. Burde det derfor ikke være værd al vor Stræben og

Møje, og hvor skulde vi ikke søge at sætte os i Besiddelse af en ydmyg Aand, saa at vi stedse kunde give vel Agt paa Aandens sagte Stemme, og deraf drage Fordel for os selv. Det glæder mig at høre, hvorsomhelst jeg kommer, de Hellige udtrykke deres Tilfredshed med „Stjernen"; den har vunden Indgang hos mange Fremmede, allerede i Aalborg Konference er der ikke mindre end 67 Fremmede, som holde den.

Jeg har havt megen Glæde paa min Rejse ved at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder, da Konferencerne have været godt besøgte, og en god Aand har været den præsiderende. Stilhed og Orden har herstet under alle vore Møder. Fem bleve døbte under mit Ophold i Aalborg. Jeg ankom her til Aarhus igaar Eftermiddag. Konferencen tager sin Begyndelse Kl. 8. Fire have forlangt Daab iaften, der kommer nok Flere, før vi ere færdige. Takket være Herrens Navn, at der findes nogle faa oprigtige Sjæle, som ere villige til at adlyde Sandheden. De Hellige ere ialmindelighed villige til at opfylde deres Pligter og leve deres hellige Religion. Alt synes i det Hele at gaa meget godt. Zions Ældster arbejde med Nidkjærhed og Flid i Forening med Landets Sønner, og megen Sæd er saaledes bleven udsaaet gjennem Vinterens Løb, som vi haabe vil bære Frugt i sin Tid, og jeg føler taknemlig mod den almægtige Gud herfor, thi hans Navn tilkommer Æren for Alt. — Jeg ved dette Værk er af Gud og ikke af Mennesker, og det vil bestaa evindelig. „Salige ere derfor de, som forblive trofaste indtil Enden", men vi vide, det er gjennem Prøver og Gjenvordigheder, at vi skulle arve det evige Livs Krone. — Brødrene sende Hilsener. Præsident Geertsen er ikke ganske vel. Maa Gud velsigne Dem. Modtag i Forening med Alle i Nr. 14 en venlig Hilsen fra Deres Broder og Medtjener

C. G. Larsen.

Krig eller Fred?

(Korrespondance til „Dagens Nyheder".)

London den 10de Maj.

Krig eller Fred? „That is the question", og det er et Spørgsmaal, der hundrede Gange om Dagen rettes til mig, som jeg ligeledes retter til Andre, og som De maaske ogsaa i Tankerne kunde rette til Deres Korrespondent her i London. Men hvad skulde jeg da svare Dem herpaa? Jeg er jo ikke indviet i Kabinetshemligheder, og kan desværre ikke spille en politisk Joaberts Rolle ved Kejseren af Ruslands og Kongen af Preussens — det falder endnu saa vanskeligt at tale om Kejseren af Tydsklands — Sammenkomster i Berlin, og som det nu lader til, igjen senere i Ems, hvor man mener, at Kejseren af Østerrig ligeledes vil indfinde sig. Et kan jeg imidlertid sige Dem, nemlig, at England vil gjøre Alt, hvad der staar i dets Magt, forat forhindre en en Krig paa Fastlandet, thi da det jo nu er en anerkjendt Sag, at en Krig mellem Frankrig og Tydskland under de forandrede Grændseforhold nødvendigvis maa medføre, at Belgiens Neutralitet bliver krænket, indse Englænderne særdeles vel, at det vil blive aldeles umuligt for England at holde sig udenfor en ny eventuel

Fastlandskrig, hvoraf England i intet Tilfælde kunde høste andet end tomme Laurbær, medens det er udsat for alle en Krigs mulige Chancer og dertil hørende Udgifter baade af Blod og Penge. Følelsen her er ubetinget gunstig stemt imod Frankrig, og decideret imod Preussen, og af alle de levende Statsmænd, som have taget Ordet under de Debatter, der gjentagende Gange ere førte i Anledning af de bekjendte Noter baade i Overhuset og Underhuset, er der kun en eneste Taler, nemlig den gamle Grev Russell, der er bedre kjendt under hans tidligere Titel som Lord John Russell, som har taget Ordet til Forsvar for Tydsklands Anmasselser overfor Belgien. Den sidste Udtalelse fra Udenrigsministeren, Lord Derby, lød meget fredelig, idet han erklærede, at han havde faaet de mest beroligende Efterretninger, men Fondsbørsens vaklende og nedadgaaende Tendentser tyde ikke paa, at man i Forretningsverdenen i London og Paris sætter stor Tiltro til disse Erklæringer.

Efter disse korte indledende Bemærkninger skal jeg give Dem et kort, orienterende Uddrag af de ledende Artikler i vore Blade, der berøre dette brændende Spørgsmaal. «Times» siger, at det er umuligt, at Tydskland vilde vove saaledes at krænke den offentlige Moralitet og angribe en Nabo, der ikke viser Skygge af Tilbøjelighed til at lade sig udæske til Kamp, og haaber, at ethvert europæisk Kabinet vil uden Omsvøb lade Fyrst Bismarck vide, at en saadan Angrebskrig ej kan tillades eller taales. Fik Preussen Lov til nu atter at ydmyge Frankrig, vilde Danmark frygte for sin Existents, Holland vilde føle, at Turen kom næste Gang til det, og selv Belgien kunde ikke føle sig sikker, medens Østerrig maatte frygte for sine tydske Provindser, og selv England maatte se sin Overmagt paa Søen truet af Preussens ærgjerrige Planer.

«Daily Telegraph» mener, at det vilde være Daarskab at nægte, at Situationen i Europa for Øjeblikket er meget alvorlig. I England kan man paa ingen Maade tillade, at Preussen uden ringeste Aarsag skulde knuse, ja maaske endog sønderlemme Frankrig, men den, der nu kan lægge det tungeste Ord i Vægtskaalen, er Kejseren af Rusland, og «Daily Telegr.» betvivler ikke, at dette Ord vil være i Fredens Interesse.

«Morning Post» udtaler sig paa samme Maade og siger, at hele Europa vil skylde Kejser Alexander sin Taknemlighed, dersom han afvender den truende Fare og beroliger de oprørte Vande.

«Daily News» kan ikke dele den almindelige Allarm, thi det kan ikke tænke sig endog Muligheden af, at en saadan Tanke som den at overfalde Frankrig kan være opstaaet i Berlin. Tydskland og Frankrig stræbe begge efter at opnaa et Militærherredømme, og derfor maa de nødvendigvis staa imod hinanden, men dersom begge itide vilde tage Reb i Sejlene, kan maaske endnu et Sammenstød undgaas.

«Standard» mener, at det nu viser sig, at Europa maa finde sig i at sove eller rettere blunde i fuld Rustning, og spørger, hvem der er Skyld heri. Svaret er, at det hverken er Frankrig alene eller Tydskland alene, men den nationale Jalousi imellem begge Nationer. Tydskland frygter for, hvad Frankrig vil kunne gjøre om ti Aar, og Frankrig frygter for, hvad Tydskland kan og vil maaske gjøre allerede nu.

«Pall Mall Gazette» tror ikke, at Mødet imellem de to Kejsere i Berlin vil lede til noget endeligt Resultat, thi Tiderne ere meget forandrede siden 1870.

Dengang var det i Ruslands Interesse at lade Krigen bryde ud imellem Frankrig og Tydskland, for deraf at benytte sig til at sønderrive Fredstraktaten i Paris. Nu derimod kan Tydskland ikke byde Rusland et tilsvarende Ækvivalent for paa Frankrigs Bekostning at hæve sig endnu højere, til Ruslands direkte Skade senere engang i Tiden. Tydskland taber ved at maatte vente, medens Rusland vinder derved, og hvor stor Kjærlighed Kejser Alexander end kan føle for Kejser Wilhelm, maa han som Kejser af Rusland lade sit Lands Interesse have den overvejende Indflydelse paa Afgjørelsen af de europæiske politiske Begivenheder.

De vil nu kunne danne Dem et Indtryk af, hvorledes Følelserne ere i de forskjellige Partier, der repræsenteres af disse Blade, og medens det med Rette hedder: Vox populi, vox dei, kan det med ligesaa stor Ret siges: „Aviserne ere kun Udtryk for Folkets Ønsker og Meninger!"

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Den 12te Juli bleve tolv Mænd valgte til at præsidere i alle Sager baade aandelige og timelige i Council Bluffs. Instruxer bleve dem givne med Hensyn til saa hurtig som mulig at opføre Boliger for de Hellige under deres Ophold der, baade for dem, der allerede vare komne til Council Bluffs, og dem, som vilde komme efter senere, ligeledes med Hensyn til at bruge alle de Midler, der stode til deres Raadighed, forat bringe de fattige Hellige ud fra Nauvoo. De bleve ogsaa tilsagte at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt, forat tage Vare paa deres Familier, der vare tagne afsted som Frivillige med Bataillionen. Der blev endvidere givet Instruxer angaaende Oprettelsen af Skoler til Børnenes Opdragelse i Løbet af Vinteren.

Kapt. Allen havde af de Høvdinger, der repræsenterede den indianske Pottawattomi Stamme i Council Bluffs, erholdt deres frivillige Samtykke til for de Sidste Dages Hellige at gjøre deres Land til et Stoppested og at opdyrke en hvilkensomhelst Del deraf, som de selv ikke optoge, saalænge som de, Pottawattomierne, vilde blive i Besiddelse af deres nuværende Land. Han skrev ligeledes et Brev, som kunde bruges, naar Lejligheden krævede det, hvori han under sit officielle Signatur berettede, hvad han havde gjort og raadet under Forhandlingerne. Den indianske Underagent af hin Stamme af Indianere havde ligeledes i et Brev omtalt Forhandlingerne mellem Indianerne og Kapt. Allen som forstandige og passende under de forhaandenværende Omstændigheder. General Kane skrev et Brev til Præsidenten for de Forenede Stater og indlagde samtidig et Kopi af disse Dokumenter samt afgav sin Anerkjendelse af det Forefaldne. Han sagde, at medens han ikke kunde se nogen Grund til, hvorfor „Mormon-Folket" ikke skulde overvintre i den omtalte Egn, ansaa han det for overordentlig vigtigt at tilstaa dem denne Rettighed, da intet Raad var dem givet imod en masse at sætte over Missouri-Floden paa den Tid af Aaret.

Den 1ste August afsendte Raadet et Brev til Biskop Miller og Kompagnierne

med ham, da han var tagen afsted i Retning af Landsbyen Pawnee, hvori de beskreve Lejrens Tilstand, berettede om Organisationen af Batallionen og Hensigten med at ville lejre sig med Hovedstyrken et eller andet Sted i Nærheden af Missouri-Floden for Vinteren. Det blev ham tillige betydet, at Raadet ikke fandt det forsvarligt for nogen Del af Kompagnierne at paatage sig at krydse Bjergene hint Efteraar. Forholdsregler bleve tagne i Hovedlejren af Præsident Young og Raadet forat ordne Affærerne for Aarstiden. Tolv Mænd bleve valgte til at udgjøre Municipal-Højraadet, som skulde tage Forholdsregler forat samle de Hellige sammen til ét Sted under de nødvendige Forordninger. Lejren blev kaldt sammen til en Lund, som blev benævnet Cutlers Park efter Alfeus Cutler, som var valgt til Præsident for Municipal-Højraadet. Instruxer bleve givne Folket med Hensyn til strax at skride til at indsamle Hø i tilstrækkelig Mængde til at forsyne Lejrens Forraad med gjennem Vinteren.

Medens mange af de Hellige, som vare tagne mod Vest fra Nauvoo, fortsatte deres besværlige Rejse, opkastede nye Veje, byggede Broer og vadede gjennem rivende Strømme, ofte lejrede paa lave, sumpige Steder, hvor det hændte, at Natten overrumplede dem, eller hvor deres Teams gav op af Udmattelse; medens Mange vare beskjæftigede med at oprette Stationer, bygge Forter og Avlsgaarde i de vilde og ubekjendte Trakter paa de vestlige Grændser for de Brødres Bekvemlighed, som fulgte efter; medens sem Hundrede af deres dygtigste og flinkeste Mænd efterkom Regjeringens ubillige Fordring og forlode deres Familier forat marschere som Soldater til Mexiko, og medens de saaledes Alle lede under Trykket af de Gjenvordigheder og Besværligheder, som de under disse Omstændigheder maatte taale, havde ogsaa de, der bleve ladte tilbage i Nauvoo, deres rigelige Del af Trængsler. De af de Hellige, som forbleve der, vare ialmindelighed af den fattigere Klasse, Personer, som ikke havde tilstrækkelige Midler til at forsyne sig med Kjøreredskaber og andre Ting, som vare nødvendige forat kunne paabegynde Rejsen, men Alle vare begjærlige efter at komme afsted, og deres Arbejder bleve stedse ledede i Retning af at bevirke dette Resultat. Deres Fjender vidste dette, og ligeledes at ved at fortsætte deres Voldsgjerninger, vilde de Hellige blive forsinkede i deres Forberedelser til at tage bort. Da denne Virkelighed ansporede dem til at være endmere bestemte i deres nedrige Bestræbelser, søgte de ved ethvert optænkeligt Middel at plage dem og nøde dem til at frasige sig deres Hjem, uden at erholde nogensomhelst Erstatning for deres Ejendomme eller nogen Midler til at emigrere med. Som en Forklaring af Sagernes Stilling dér dengang kan tjene en Udtalelse af et Blad „Hancock Eagle", som paa den Tid udgaves i Nauvoo.

(Forts.)

Poem.

Vid dagens skymning, kanhända mer,
Ej morgongryning jag åter ser,
Men glad i hoppet jag somnar sist,
Och fridens englor de vaka vist.

Så drömmar jag om bättre land,
Men står endnu på stormig strand,
Och glad jag vaknar och säll uppstår,
Beredd att vandra i Jesu spår.

Till fridens hemland min längtan står,
Fast korsets törne mig stinger svår,
Jag hoppas likväll att komma fram,
Ty stridens seger den vant Guds Lam.

Jag segler ennu paa stormigt haf,
Af fienden hatad båd' natt och dag,
Men trons glafven jag har i hand
Och ledas daglig utaf Guds And.

Väl fuktas ögat af sorgens tår,
Men frid och glädje i själen bor,
Fast storm och strider i sorgens natt
Blir grenen dock i stammen fast.

Jag vandrat länge bland stridens larm,
Men önskar komma til fridens land,
Der Kristi Konung ibland oss bor,
Samt gifver sällhet och glädje stor.

Jag vandrar redan i tron så glad,
Ty tidens tecken på hvarje blad
Man ser uppfyllas i stort och smått,
Allt det, som Guds profeter spått.

Jag älskar intet af verldens prakt,
Ty i dess nöjen är gift inblagd,
Det gift är synden emot Guds Son,
Och Kristi lärdom blir spott och hån.

Men heldre vill jag en liten tid
Mot synden föra en häftig strid,
Ty stridens lönen är lif och frid,
Och lifvets krona den väntar mig.

Väl tviflets dimmor omkring mig står,
Men hoppets ankor i grunden står,
Den grunden någonsin ej rubbas kann
Ty Jesus lagt den för hvar man.

Och när min pröfning har nått sitt slut,
Och jag från Babel får vandra ut,
Så glad jag sjunger min lilla sång
Bland helgonskaran förlöst från tvång.

C. O. A. Liljeblad.

Blandinger.

„Den danske Pionér" for 25de Marts indeholder Følgende om

Utah. I Ogden skal der til Sommeren udføres betydelige Arbejder. Folk, som bo paa Jernbanens Grund, ere blevne tilsagte at flytte, da Grunden vil blive optaget af nye Jernbanebygninger. Jernstøberiet beskjæftiger fortiden 45 Arbejdere, men det vil i en nær Fremtid blive betydeligt udvidet. Den ny Valsemølle vil være færdig til at optage Arbejdet i Forsommeren. Kontrakter ere afsluttede med flere Kompagnier om at levere Jernore ved Willard Station. Det antages, at 350 Mand ville finde stadig Beskjæftigelse ved Valsemøllen, saasnart den er færdig.

— Utah Central Jernbane mellem Salt Lake City og Ogden er 38 Mile lang og har siden dens Aabning givet Ejeren 12 pCt. pr. Aar. Utah Sydbanen gaar fra Salt Lake City sydpaa i en Strækning af 75 Mile. Disse ere smalsporede, og U. P. Selskabet er Hovedejer. I Territoriet findes nu ialt 6 smalsporede Baner. Utah Nordbanen, som nu gaar fra Ogden og nordpaa, er fuldendt i en Længde af 68 Mile, dens Fortsættelse til Montana vil blive paabegyndt til Sommeren. Bingham-Canyon & Camp - Floyd Banen er 22 Mile lang og forbinder Sydbanen med Minedistrikterne. Baner under Arbejde ere: Am.-Fork Banen, Wasatsch & Jordan Banen, Summit-Co. Banen. Foruden U. P. Banen findes nu over 300 Mile fuldfærdige Jernveje i Territoriet.

Ane Kathrine, N. H. Nielsens Hustru, døde i Bear River City den 23de Marts i en Alder af 29 Aar.

Afdøde havde i en Række af Aar været Medlem af Kirken og var meget agtet for sin Fasthed og urokkelige Trofasthed for Guds Værk.

H. P. Borg afgik ved Døden den 12te April i Mount Pleasant, San Pete Co., i en Alder af 70 Aar og 26 Dage.

Broder Borg efterlader Hustru og otte Børn. Han annammede Evangeliet i Skaane, Sverig, i Aaret 1857 og emigrerede til Utah i 1863. Var stedse en nidkjær Arbejder for Sandheden og døde med fuld Tro paa en herlig Opstandelse.

Else Margrethe, Christian W. Widergrens Hustru, døde den 13de April i Mount Pleasant, San Pete Co.

Afdøde var født i Napstjert, Jylland, Danmark, den 15de Maj 1854.

Christine, J. Mc Kinneys Hustru, og Datter af Andreas og Ingeborg Minér, døde i en Alder of 32 Aar og 6 Maaneder den 15de Marts i Cedar Fort, Utah County.

Afdøde var født i Landskrona, Sverig. Hun efterlader Mand og fem smaa Børn samt en stor Kreds af Slægtninge og Venner.

Rettelse.

I forrige Nr. er der ved en Fejltagelse kommen til at staa under Blandinger „Passagerer“ istedetfor Personer.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Den fem og fyrretyvende Aars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

tog sin Begyndelse den 6te April 1875 Kl. 10 Formiddag i det nye Tabernakel, Salt Lake City.

Nærværende paa Forhøjningen.

Af det første Præsidentskab: Præs. B. Young, Geo. A. Smith og D. H. Wells.

Raadgivere: Lorenzo Snow, Geo. Q. Cannon, B. Young jun. og Alb. Carrington.

Af de tolv Apostle: Orson Hyde, Orson Pratt sen., John Taylor, Wilford Woodruff, C. C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, F. D. Richards, Geo. Q. Cannon, B. Young jun., Alb. Carrington.

Patriark: John Smith.

Af de første syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyves Kvorum: Jos. Young, A. P. Rockwood, H. S. Eldredge.

Af Præsidentskabet for Højpræsternes Kvorum: Elias Smith og Elias Morris.

Af Præsidentskabet for denne Stav af Zion: Geo. B. Wallace, W. H. Folsom og J. T. Caine.

Af Præsidentskabet for Bispedømmet: Edward Hunter og Leonard W. Hardy.

Foruden bemeldte Autoriteter vare Biskopperne og andre ledende Mænd fra alle Dele af Territoriet Utah og den sydlige Del af Idaho vel repræsenterede.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præs. B. Young.

Koret sang: „Lad Verden glæde sig, Herren kommer“, osv.

Bøn af Præs. Geo. A. Smith.

Koret sang: „Snart skulle Zions Taarne rejses.“

Præs. D. H. Wells talte om den stadige og faste Fremadskriden indtil nærværende Tid af Guds Rige, som var blevet oprettet for fem og fyrretyve Aar siden. Han glædede sig ved at vide, at den store Majoritet af dette Folk, som

var blevet indsamlet fra de forskjellige Nationer paa Jorden, ofrede sig for Grundfæstelsen af hine rene Principer i Evangeliet, som vare en Guds Kraft til Saliggjørelse. Efterat have dvælet ved de mange Pligter, som paahvile de Hellige, opfordrede han dem til at være standhaftige i Udførelsen af samme. Han talte ligeledes om Nødvendigheden af at aabne Hjem-Industrien iblandt Folket, saa at vi kunde blive et selvopholdende Samfund. Ligeledes hentydede han til Opbyggelsen af Templer, Hensigten hvorfor de opførtes, Bygningen af Skolehuse og Nødvendigheden af at uddanne Ungdommen, etc.

Ældste C. C. Rich glædede sig over at lytte til det evige Livs Principer, hvortil der var bleven hentydet. Man maa efterleve dem, forat kunne glæde sig ved dem. Saliggjørelsens Principer vare evige i deres Natur. Profeter og Apostle havde i gamle Dage alle havt visse Hverv at udføre. Dette var Tidernes Fyldes store Husholdning og medførte som Følge heraf mange forskjellige Arbejder, som skulde udføres. Det var isærdeleshed en Indsamlings-Uddeling. Vi havde ingen Tid at spilde, men alle vore Kræfter behøvedes forat opbygge Guds Rige paa Jorden, og Gud alene var istand til at lede samme saaledes, at vore Arbejder kunde tjene til at frembringe hans Hensigter. Saadanne Arbejder vare behagelige, fordi de vare rigtige for Herrens Aasyn. Han talte ogsaa for Selvhjælps-Principets praktiske Indførelse i Samfundet. Evangeliet ydede et Middel for alle de Onder, som existerede iblandt os, hvis vi kun vilde benytte os deraf; thi Gud vor himmelske Fader havde nedladt sig til at aabenbare os en Plan, som vilde bringe de Hellige baade timelige og aandelige Velsignelser. Lader os derfor øve Tro og sætte vor Tillid til ham, og beslutte at udføre Guds Tjeneres Raad, etc.

Mødet hævedes til Kl. 2 Efterm.

Koret sang: „Priser ham, alle I Nationer."

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Første Dag. — Eftermiddag.

Koret sang: „Kommer, vi som Herren elske."

Bøn af Ældste B. Young jun.

Koret sang en af Broder Walker forfattet Tempelsang, hvis Korus istemtes af adskillige tusinde Søndags-Skoleborn, som uagtet det ublide Vejr dog havde indfundet sig fra alle Dele af Staden i Tabernaklet, og Kl. 2 havde de Alle indtaget deres Sæde, og deres forenede Stemmer opfyldte det anselige Hus med melodiske Sange.

Ældste Orson Hyde glædede sig over at se et saa behageligt Skue og at lytte til Tusinder af ungdomlige Stemmer, syngende Herrens Pris. Han dvælede ved Forældrenes Pligter imod deres Børn, at tage passende og rigtig Vare paa dem, isærdeleshed paa Sabbatsdagen og i Nattens Mørke. Han talte ligeledes om Nødvendigheden af for Forældre at give deres Børn en god Opdragelse, være villige til at betale deres Skoleregninger og benytte de bedste Lærere til deres Børn. Han bar Vidnesbyrd om, at hvad der kaldes „Mormonisme", var Guds Sandhed, og han vilde forsvare den til det Yderste. Han talte derpaa om de Sidste Dages Helliges tidligere Bestræbelser med Hensyn til at lære Indianerne at afstaa fra deres morderiske Tilbøjeligheder, deres vilde og barbariske Skikke og derimod befatte sig med fredelige og industrielle Sysler, hvilket tilsyneladende syntes at være til liden eller ingen Nytte, men for-

nylig sige de selv, at de have været besøgte af tre Personer, som tilsagde dem at gaa til de Sidste Dages Hellige og blive døbte, og derpaa lære at dyrke Jorden samt ophøre med at røve, plyndre og myrde. Disse Personer fortalte dem, at de vare mere end tusinde Vintre gamle, hvilket stemmer nøjagtig overens med, hvad vi finde i Mormons Bog.

„Zion trives" blev derefter afsungen af Søndags-Skolebørnene.

Ældste Geo. Q. Cannon var meget glad over at være nærværende ved denne interessante Lejlighed og at lytte til de Lærdomme, som vare blevne fremsatte. Det Syn, han saa foran sig idag — adskillige tusind Børn forsamlede — var beregnet paa at opfylde de mere Aldrendes Sind med alvorlige og vigtige Tanker. Det var glædeligt at lytte til deres forenede og harmoniske Stemmer, og det vilde være godt, om vi som Forældre opfyldte det gode Raad, som blev os givet af Ældste Orson Hyde.

Han talte derpaa om Opdragelse. Vi havde været et meget fattigt Folk en Tid, efterat vi vare komne til disse Dale, i adskillige Aar var Størstedelen af vor Grøde bleven fortæret af Græshopper og Kricfets, og dog havde vor Moder-Regjering i Washington aldrig anvendt en Dollar tilhjælp for os i Opdragelsen af vore Børn.

Talte derpaa om Friskoler, som syntes at være saa populære i Manges Sind i dette Land og saa stærkt anbefalede. Han bad ærbødigst om at afvige fra dette Opdragelses-Princip. Han troede, det var en Slags Armod, som ikke var godt eller fornuftigt at opamme i Samfundet. Vi skulde lære at hjælpe os selv og ikke stole paa Andres Flid eller Midler, naar vi havde Lejlighed til at forskaffe os selv, hvad vi behøvede ved vore egne Anstrængelser. De, som slet ikke vare istand til at hjælpe sig selv, skulde vi yde al den Hjælp, de forlangte. Dog var det bedre at give end at modtage.

Børnene sang: „Vor egen Søndagsskole."

Koret sang: „Zions Døtre."

Konferencen hævedes til den paafølgende Dag Kl. 10 Form.

Taksigelse af Ældste Wilford Woodruff.

Anden Dag.

Onsdag den 7de April Kl. 10 Form.

Koret sang: „Gud paa en mærkværdig Maade handler."

Bøn af Ældste J. Caltrin.

Koret sang: „En Engel fra det Høje."

Præs. B. Young var taknemlig for at være nærværende ved denne Konference med en bedre Helbred, end han havde for sex Maaneder siden, omendskjøndt Vejret var meget koldt og ugunstig forat møde tilsammen i Konference. Han haabede imidlertid, at de Tilstedeværende vilde indsvøbe sig vel og berede sig paa at tilbringe en lille Tid her i dette store Hus, indtil man var færdig. Han talte derpaa om Evangeliet og den passende Opdragelse af Børn.

Konferencen hævedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Koret sang: „Jerusalem, mit herlige Hjem."

Taksigelse af Ældste John Taylor.

Anden Dag.

Eftermiddag den 7de April.

Koret sang: „Store Gud, o hør min ringe Bøn."

Bøn af Ældste A. Carrington.

Koret sang: „Stand op, o herlige Zion."

Præs. Jos. Young sagde, at igaar var det den 45de Aarsdag for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og 2 Aar efter den Tid var han bleven døbt i Vand til sine Synders Forladelse, altsaa var det 43 Aar siden, han blev et Medlem af denne Kirke. De Principer, som bleve lærte af dette Folk, vare sande, thi han vidste det, og han var oprigtig i sin Overbevisning. Hvemsomhelst, der besad Kundskab om Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus, havde det evige Livs Spire i sig. Hvis man almindelig besad Guds Aands Indflydelse, vilde al Splid, Trætte og Uenighed imellem Mand og Mand ophøre. Der var Intet lig en behagelig Omgang med Guds Hellige. Han bad Gud at velsigne Konferencen og at velsigne Sangerne, thi hvor sød og himmelsk var ikke Melodiens Stemme! Han kunde se en uhyre Mængde Arbejde paahvile dette Folk, f. Ex. med Hensyn til vor Agerdyrkning, vore Templer, Tienden, vore Jernbaner etc. For nogle Aar siden var det en Umulighed uden for en Profet at vide, at en Jernbane med dens støjende Lokomotiv vilde lade sig høre i denne Stad.

Han talte derpaa om Insekterne, som ødelagde vor Frugt forrige Aar, anbefalede Bøn og Gjerninger forenede for at blive dem kvit. Sagde, at han ønskede at rejse til St. George, dog ikke alene forat se Templet, men ogsaa forat række en hjælpende Haand til dets Opførelse. Han havde hjulpet til ved to, og dette vilde være det tredie.

Han gjorde derefter nogle passende Bemærkninger til Børnene, idet han anbefalede dem at modtage deres Forældres Raad.

Ældste Erastus Snow sagde, han elskede dette Folk, fordi Størstedelen af dem søgte efter Sandheden. Vi bare Guds Billede. Intet andet Folk paa denne Jords Overflade havde en saadan Tro og saa hellige Tilbøjeligheder som vi, der kaldes Sidste Dages Hellige. Selvhjælps-Principet var blevet omtalt. Vi skulde tage en Fremgangsmaade, saa at vi kunde befri os for Trældom eller undgaa at være afhængige af Andre, og søge ved vore egne Hænders Arbejde at forsyne os med de nødvendige Ting, samt bringe vore Fornødenheder til Underkastelse af vor Evne til at frembringe dem. Lad ikke Livets Stolthed staa os ivejen, men lad et guddomligt, ædelt Princip anspore os til Forbedring. Vi skulde stedse holde os ved den sande Begrændsningslinie. Vi vare meget afhængige af hinanden indbyrdes, og vi skulde leve med det Formaal for Øje at udvikle de guddomlige sociale Egenskaber, som vare nedlagte i os. Alle Guds Skabninger, som levede paa Jorden, maatte anstrænge deres Kræfter forat tilvejebringe deres daglige Fornødenheder, og han krævede af os, at vi skulde bruge alle vore Evner til at forsyne os selv med, hvad vi behøvede. Den forenede Orden, som Gud havde kaldet paa os at indtræde i, fordrede, at vi skulde Alle søge at opgjøre vor nuværende Gjæld og blive fri for alle Forpligtelser.

Han gjorde derpaa nogle udmærkede Bemærkninger om Friskole-Opdragelses-Principet. Han troede paa en aandelig og fysisk Opdragelse. Enhver Person skulde være villig til at hjælpe sig selv saa længe, som han muligens kunde, saa skulde den broderlige Venskabs Haand komme ham tilhjælp og udvirke Resten. Praktisk Uddannelse var, hvad vi ønskede, og at vise de Ubemidlede, hvorledes de skulde hjælpe sig selv. Ingen, som var fattig og i trange Kaar, skulde ringeagtes, men vi skulde søge at sætte dem i en Stilling, hvor de selv kunde erhverve sig deres Fornødenheder, og ikke opmuntre

til Lediggang eller Dovenskab. Vort Motto var: „Deserets Bikube". Vi ønske ingen Lediggjængere iblandt os. Mange søgte at leve ved deres Snildhed hellere end ved ærlig Stræben. Han talte ikke imod lovlig Handel, som ikke havde nogen Tendents til at skade, men derimod til at gavne Samfundet. Det var nødvendigt gjensidig at udvexle Varer. Kredit-Systemet syntes for ham snarere at skade end gavne Menneskeheden. Isærdeleshed hos os som et arbejdende Folk var det og altid havde været et ubetinget Onde. Det satte vor Frihed i Fare. Mange havde pantsat deres Ejendomme, og vi vare derfor under et Trældommens Aag. Lad dette derfor være en Advarsel for dem, som engang have havt deres Fingre i Ilden, og lad dem sky den herefter. Som et Middel herimod skulde vi bringe vore Fornødenheder under Afhængighed af vor Evne til at tilvejebringe dem. Trældom og Uærlighed vare det naturlige Resultat af Kredit-Systemet. Ærlighed var den bedste Politik. Han troede paa det saavel blandt Familier som blandt Nationer. Det var ikke godt for os at gaa til Bjergene og finde Skatte af Guld, men det var bedre at finde et Stykke Land, hvor man kunde avle Korn, Poteter etc.

Præs. B. Young gjorde derpaa nogle faa Bemærkninger om Z. C. M. Institution, Assurance-Selskaber etc.

Mødet hævedes til Kl. 10 Form. næste Dag.

Koret sang: „O Herre, barmhjertig og god."

Taksigelse af Præs. Geo. A. Smith.

Tredie Dag.

Thorsdag den 8de April Kl. 10 Form.

Koret sang: „Den lykkelige Dag oprunden er."

Bøn af Ældste Geo. Goddard.

Koret sang: „Se, al Skabning sig forener."

Ældste John Taylor sagde, vi vare forsamlede ved denne Lejlighed, for at overveje, tale om og fremsætte Principer, som vilde være til Gavn og Velsignelse for den Allerhøjestes Hellige. Men forat sikre os disse Velsignelser, var det nødvendigt, at baade Talere og Tilhørere vare under Indflydelse af den Almægtiges Aand. Guds Søns Evangelium omfattede baade det Nærværende, det Forbigangne og Tilkommende, og var beregnet paa i sin Natur at imødekomme ethvert rimeligt Krav fra Menneskeslægtens Side. Vort Haab og Anskuelser i det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende adskilte sig hovedsagelig fra alle andre Folks. Det store Værk, hvori vi vare delagtige, var Altsammen forudbestemt, før Verden blev til. Gud var vort Væsens Ophav og alt Kjøds Aanders Fader, derfor var han interesseret i sit ganske Afkoms almindelige Velfærd. Vi vare aldeles afhængige af den Almægtige for vor Tilværelse, vor Kundskab, for vor Beskyttelse og Ophold, ligesaa meget som noget andet Folk, der boede paa denne Jords Overflade. Alle hans Skabninger vare afhængige af ham. Det første store Bud, som han gav sine Børn, var: „Værer frugtbare, opfylder og formerer Jorden." Mennesket var skabt i Guds Billede og var derfor en Guds Søn. Han var skabt lidt ringere end Englene, men gjennem Evangeliet var han bestemt til i Fremtiden at skulle blive højere end mange af Englene. „Vide I ikke," sagde Frelseren, „at I skulle dømme Engle."

Derpaa gik han over til at omtale den almindelige Omsorg, som Gud, alle levende Væseners Ophav, førte for alle sine Skabninger. Ingen blev forsømt og

isærdeleshed havde han søgt at gavne og gjøre Vel mod Menneskeslægten. Mennesket havde ikke alene en Tilværelse her, men vilde ogsaa være til herefter, ligemeget hvad man sagde til det Modsatte. Den Almægtiges Beslutninger kunde ikke forandres. Omendskjøndt Evangeliet og Præstedømmet havde bestaaet i forskjellige Tider og Uddelinger, var Alt dog bleven gjengivet ved Profeten Jos. Smith i vore Dage, og hine Principer blevne aabenbarede, hvorved Folket skulde regjeres; og Ordet blev ligeledes givet at opbygge Templer til Herren, at vi maatte blive underviste i Livets Love, saa at vi kunde udføre de Ordinancer, der henhørte til de Levende og Døde. Templer vilde ikke være blevne byggede, hvis ikke Gud havde givet Befaling desangaaende. Vi, som vare af Troens Husholdning, skulde være villige til at virke i Forening med den Almægtige at fuldbyrde hans Hensigter med Menneskeslægten, og naar Tiden kom, da vi kunde lade os døbe for vore Forfædre, som havde levet og vare døde uden Kundskab om Evangeliet, hvor taknemlige burde vi da ikke være for saaledes at have Lejlighed til at staa som Frelsere paa Zions Bjerg! Det store Maal, som Gud havde for Øje, var at opsøge alle Mennesker, som vare villige til at annamme og efterleve celestiale Principer, saa at de kunde blive ophøjede til Nydelsen af celestial Herlighed. Han havde lagt en Plan for Andre, som kun kunde opnaa og erholde en terrestrial Herlighed, og ligeledes for en anden Klasse, som vilde blive beredte for en telestial eller endnu mindre Herlighed. Saaledes havde Gud beredt et Hvile- og Ophøjelsessted for hele Menneskeslægten ved Jesu Kristi Evangelium, hvilket Altsammen vilde blive opfyldt i hans egen bestemte Tid og Maade. Evangeliet gav Myndighed til for en Fader eller Moder at velsigne sin Efterslægt. Det var ikke alene Guds Tjenere, som nu levede, der vare interesserede i den menneskelige Families Frelse, men de gamle Guds Profeter, som forlængst vare gangne bag Sløret, virkede Alle i Forening med os og den Almægtige.

Han talte derpaa om vor nuværende Organisation, som var aabenbaret af Gud ved Profeten Jos. Smith, endvidere om den Læresætning, at vi havde existeret i Himlen og vilde vedvare for bestandig. Ingen kjendte noget til Daab for de Døde, til ny Aabenbaring, til Biskopper, Halvfjerds etc., indtil det blev aabenbaret fra Himlen.

Han formanede alle Tilstedeværende til at omvende sig fra deres onde Gjerninger og forene sig om at opbygge Guds Rige. Vi skulde ære Præstedømmet, gjøre hvad der var ret, rense vore Familier og lære dem rigtige Principer, saa at vi tilsidst maatte blive frelste i Guds Rige.

Mødet hævedes til Kl. 2 Efterm.

Koret sang: „Kommer I Hellige, som bo paa Jorden."

Taksigelse af Ældste F. D. Richards.

Tredie Dag.

Thorsdag Efterm. den 8de April 1875.

Koret sang en Salme.

Bøn af Ældste Geo. Q. Cannon.

Koret sang: „O Gud, lyt til, naar Zion synger."

Ældste Geo. Q. Cannon sagde, han havde aldrig glædet sig mere i Troen paa Evangeliet end for nærværende Tid. Han talte derpaa om de Besværligheder, som de Sidste Dages Hellige som et Folk havde maattet gjennemgaa, og endnu større, men af en forskjellig Beskaffenhed, ventede os i Fremtiden, som vilde sætte

vore Lærdomme og vort System paa stræng Prøve, men som dog tilsidst vilde falde ud til Alles fuldkomne Tilfredshed, som vare forbundne dermed. En Mangfoldighed af Prøver vilde sikkerlig komme, hvilket tilsidst vilde forskaffe os den høje Berømmelse, som Profeterne have forudsagt om os. Vi skulde derfor være trofaste i Udøvelsen af vore Pligter samt opmuntre og dyrke Guds Aand, saa at vi maatte fuldkommen beredes til kjækt og uforfærdet at møde enhver Vanskelighed, som maatte optaarne sig paa vor Vej. Ved enhver Bestræbelse af vore Fjender, ved Myrdningen af vor Profet og Patriark, ved de mange Røverier, Plyndringer og Fordrivelser, som vi havde maattet taale, var de Helliges Tro bleven stærkere ved Enden af disse Gjenvordigheder, end den var, da de først begyndte. Uagtet Fjendens listige Planer og Anslag, forat berøve os vore Friheder og med Magt fravriste os dem, havde Gud for nærværende Tid velsignet os med langt større Velsignelser, og udstrakt sin beskyttende Arm som Tegn paa hans store Godhed i at bevare os fra Fjendens Vold. Alle dem, som havde efterlevet deres Religion og nydt Guds Aand, samt opsendt deres Bønner ved Nat og ved Dag til ham, havde meget tydelig været istand til at se de forunderlige Befrielser, som han havde udvirket for os. En stor Bestemmelse ventede dette Folk i Fremtiden, som kun Faa vare istand til at forstaa. Der gaves en levende, urokkelig Tro, som kunde gjennemtrænge Himlene og afsløre Fremtiden. Vi vare blevne beskyldte for Troløshed og at, hvis det ikke var for Nærværelsen af Tropperne i Camp Douglas, vilde Lovene og vort Lands Konstitution ikke blive respekterede af os. Vor hele Historie beviste en saadan Beskyldning at være falsk og uretfærdig.

Men denne Løgn og alle andre imod os maatte vi omstøde ved at skride fremad paa den Vej, som Gud har udlagt for os, ved at være oprigtige, ærlige og sandhedskjærlige samt efterleve den Religion, som vi havde annammet, indtil Verden vilde blive kjed af at lytte til de fejlagtige Fremstillinger og falske Beretninger, som saa frit vare blevne cirkulerede om os. Fra de forløbne faa Aars Erfaring, vare vi sikkerligen beredte til at skattere det Gode at have en retfærdig Dommer siddende paa vort Dommersæde. Og da Tiden kom, hvilket ganske sikkert vilde ske, da Magten vilde falde i vore egne Hænder, haabede han, at dette Embede vilde blive forvaltet i Retfærdighed, og Ret blive udvist, ikke alene mod hinanden som et Folk, men imod alle Mennesker, hvilkensomhelst Trosbekjendelse man end tilhørte. Han følte til at anerkjende Guds Haand i at holde os i en Slags Vasal-Afhængighed som Territorium, hellere end at tillade os at blive en Statsregjering. Netop vor Ubetydelighed synes at have været et Værn imod større Onder, som vi hidtil ikke have været underkastede, og hentydede til de fornylig opstaaede Vanskeligheder i Louisiana. Han havde ophørt at have nogen Ængstelighed forat Utah skulde blive en Stat i Unionen, men overlod det ganske i et alvist, styrende Forsyns Hænder. Mange Bestræbelser vare blevne gjorte, forat bringe os under en Militær-Lov ved at indføre tyranniske Forholdsregler for derved at fremkalde Uvillie hos Folket og faa et rimeligt Paaskud til at stille os under en despotisk og militær Magt.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Præs. C. G. Larsens Affkedshilsen.

Brødre og Søstre i den skandinaviske Mission! Ved Herrens alvise Styrelse er Tiden nu oprunden for mig, da jeg kan have Lejlighed til at sige Eder Farvel og vende mine Fjed mod mit elskede Hjem — Utah i Bjergenes Dale. Det er med Glæde, at jeg længe har imødeset denne Stund, thi Intet er mig saa kjært paa denne Jord som det Sted, hvor min Familie bor, hvor Herren har sit Folk forsamlet, hvor Gud har oprettet sit Rige, og hvor inspirerede Apostle og Profeter udtale Livets og Saliggjørelsens Ord. Det Sted, hvorved mine Tanker saa ofte have dvælet i den Tid, jeg har befunden mig iblandt Eder, og hvortil mine skjønneste Forhaabninger knytte sig, skal jeg nu inden ret længe gjense! Med dette sikre Haab er det, jeg idag henvender mig til Eder og bringer Eder min hjertelige Tak for den Venlighed, Forekommenhed og Godhed, som I Alle under mit Ophold her i Skandinavien have lagt for Dagen for mig. Isærdeleshed maa jeg takke mine Brødre paa Kontoret, Frantzen og Bruun, som med Nidkjærhed og Trofasthed have røgtet deres Kaldelse og udført de til dem stillede Krav. Maa Gud velsigne dem for deres gode Arbejde! Endvidere bringes Ældsterne i de forskjellige Dele af Missionen min Tak, som jeg ved have gjort det Bedste, de have formaaet, forat fremme Herrens Gjerning og gjøre Evangeliets saliggjørende Principer bekjendt for vore Medmennesker. Herrens rigeste Velsignelse ønskes over dem, for hvad de saaledes have udrettet forat stadfæste Ret og Retfærdighed blandt Menneskene og forkynde dem de Ting, som det vilde være til Gavn for dem at efterleve..

Naar det Arbejde tages i Betragtning, som i de to sidste Aar ved vore forenede Bestræbelser er bleven udført her i Skandinavien, bringes jeg til at føle taknemlig mod min himmelske Fader, der har inspireret sine Tjenere og givet dem Kraft til at udføre de Pligter, som have paahvilet dem. Han alene tilkommer Æren for, hvad vi saaledes i vor Ufuldkommenhed have udrettet. En Mængde Skrifter og Bøger er i nævnte Tid bleven udspredt blandt vore Medmennesker, hvorved de Oprigtige og Sandhedssøgende ville faa Lejlighed til at gjøre sig bekjendt med det store sidste Dages Værk og maaske selv erhverve sig et Vidnesbyrd om Sandheden af, hvad vi mundtlig forkynde dem. Meget Godt vil udentvivl i Fremtiden flyde heraf. En betydelig Forøgelse af „Stjerne"-Abonnenter er ligeledes Frugten af vort Arbejde. Ifølge de indgivne Rapporter er en Mængde Forsamlinger bleven afholdt i de forskjellige Dele af Missionen, saa at en rigelig Sæd er bleven udsaaet, som forhaabentlig i sin Tid vil bære gode Frugter.

Under disse heldige Omstændigheder er det, jeg med Glæde overlader Bestyrelsen af den skandinaviske Mission til Præsident N. C. Flygare, der af Præsidentskabet i Liverpool er bleven udset til min Eftertræder. Præsident Flygare er en erfaren, dygtig og god Mand, hvem jeg med Glæde anbefaler til de Hellige, og jeg haaber, at den samme Opmærksomhed, Tillid og Agtelse, som er bleven mig bevist under mit Ophold i Skandinavien, herefter maa overføres paa min værdige Eftertræder.

Kjære Søskende! jeg griber Lejligheden til med det samme for sidste Gang at aflægge mit Vidnesbyrd for Eder om Sandheden af, hvad I have annammet. I have annammet det, som er godt, som er ædelt og ophøjet, og som vil være Eder til evig Velsignelse og Gavn, om I blot ville holde fast derved og leve efter de Raad og Lærdomme, som Herrens Tjenere give Eder Tid efter anden. Vandrer paa den Vej, som I have begyndt at betræde, holder tappert ud, lader Eder ikke afskrække fra at gjøre, hvad Eders ophøjede Religion paabyder Eder, og I ville blive velsignede, I ville have Fred og Glæde i Eders Hjerter og føle, at Herren smiler ned paa Eder med Velbehag. Værer ydmyge og sagtmodige for Eders Gud, venlige og forekommende mod hverandre. Dyrker alle gode Egenskaber, som Eders himmelske Fader har nedlagt hos Eder, stræber fremad til det Gode — mod Fuldkommenhedens Maal, og Alt vil være vel.

Eders Broder i den nye og evige Pagt,

C. G. Larsen.

Missionærernes Ankomst. Ældste M. Petersen og M. Christensen ankom hertil den 5te Ds. efter en hurtig og behagelig Rejse. De forlode Salt Lake City den 12te Maj, altsaa medtog Rejsen en Tid af 23 Dage.

Afløste:

Ældste John Frantzen, Medarbejder paa Kontoret i Kjøbenhavn.
Ældste L. S. Andersen, Præsident over Kristiania Konference.
Ældste Niels Andersen, Præsident over Skaane Konference.
Ældste P. C. Geertsen, Præsident over Aarhus Konference.
Ældste A. Jensen, omrejsende Ældste i Aalborg Konference.

Ovennævnte Brødre afløses med Tilladelse at gaa hjem med første Emigration.

Ældste P. O. Hansen, Præsident over Aalborg Konference.
Ældste E. Torgersen, omrejsende Ældste i Kristiania Konference.

Sidstnævnte Brødre at afgaa med anden Emigration.

Ældste N. C. Flygare løses fra sin Bestikkelse som Præsident over Stockholms Konference.

Disse Brødre, der med Taalmodighed og Udholdenhed have virket i deres respektive Pladse, takkes herved for deres Medvirken ved Udbredelsen af Evangeliet i disse Lande. Maa Guds Velsignelse følge dem baade i Tid og Evighed.

Beskikkede:

Ældste M. Petersen at virke som Medarbejder paa Kontoret i Kjøbenhavn.
Ældste S. Petersen at præsidere over Kristiania Konference.
Ældste John Andersen at præsidere over Stockholms Konference.
Ældste C. J. Gustafson at præsidere over Skaane Konference.
Ældste A. N. Andersen at præsidere over Aarhus Konference.
Ældste Mads Christensen at præsidere over Aalborg Konference.

C. G. Larsen,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Notits. Alle Forretningsbreve dette Kontor vedkommende bedes efter den 22de Ds. adresserede til Hr. N. C. Flygare.

Korrespondance.

Amerika.

Ephraim City den 26de April 1875.

Min kjære Broder C. G. Larsen!

Da jeg rejste gjennem Spring City idag, besøgte jeg Deres Familie og fandt dem Alle vel, især deles hed vare de glade ved Tanken om engang i Juli at se Dem hjemme igjen. Folkets Helbred i dette Kounty er ialmindelighed god. Jeg forlod mit Hjem forrige Lørdag og er paa Rejse i dette og mellemliggende Kountyers Settlementer. Præs. Young og Smith vare ikke ganske vel, men jeg nærer den Tro, at de begge snart ville blive raske igjen. Præs. Young forventer at tage til Dixie i Slutningen af Maj Maaned. Han vil rejse igjennem dette og Sevier Kounty og sandsynligvis udse Stedet til et Tempel enten i denne Egn eller i Manti. Folket begynder allerede at nedlægge deres Sæd i Jorden, men endel af Landet er endnu meget tørt. Der er en stor Mængde Sne i de fleste Bjergkløfter, saa at man venter, der vil blive Overflod paa Vand til at vande Jorden med. St. George Templet er nu saavidt fuldført, at man inden føje Tid venter at have Taget paa; det tilbageværende Træarbejde vil blive fortsat med fordoblet Kraft, saa at inden et Aar vil endel af de lavere Etager blive benyttet til Daab & Begavelses Øjemed. Døbefonden, hvilende paa 12 Bronzeoxer, bliver forarbejdet af Utah-Jern hos Biskop Davis af 17de Ward, Salt Lake City.

Dommer Lowe, den juridiske Tyran J. B. McKeans Efterfølger, synes efter nogle af hans Handlinger at dømme at være en ganske honnet handlende Mand. Man maa haabe, han vil blive ligesaa human og retfærdig, som man vel kan vente af ham. Guvernør Sam. B. Axtell er en flink Mand, det samme er General Smith i Camp Douglas og Dommer Emerson af 1ste Rets-Distrikt. De ser saaledes, at Herren begunstiger os i denne Henséende, saavelsom paa mange andre Maader, altfor talrige til her at omtale. Er glad ved at høre fra og om Dem fra Tid til anden. Det synes, som om Folket i Skandinavien ikke Alle ere saa ligegyldige for Evangeliet, men at Mange blive døbte Tid efter anden. Det forventes, at en god Del Hjælp vil blive ydet de fattige Hellige i Europa ved deres Venner og Slægtninge i Utah. Maatte det saaledes ske, indtil alle de Gode ere indsamlede!

De vil ved Deres Tilbagekomst finde en stor Forandring i de materielle Forbedringer af Territoriet, hvilket vistnok vil være Dem behageligt at se, men det vil paa den anden Side smerte Dem at høre, at en Del formedelst Pligtforsømmelse mod Evangeliets Fordringer tabe Aanden og Vidnesbyrdet af deres hellige Religion og saaledes falde fra Sandheden. Jeg tror og haaber, at der i mange Henséender snart vil blive en radikal Forandring.

Med venlig Hilsen til Dem selv og alle Ældster i Deres Arbejdsmark, samt bedende for Deres stadige Held, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet,

A. M. Musser.

Det Nærværende og Tilkommende.

(Af L. T. i „Womans Exponent.“)

Jeg har ikke valgt denne Gjenstand at skrive om, fordi jeg føler mig kompetent til at behandle det værdigen eller forat kaste noget nyt Lys derover, men kun fordi det er en Gjenstand af saa stor Interesse for mig, og ved at tænke, tale og skrive derom, saavelsom alle andre Emner, ved jeg, at den Underretning, jeg saaledes erholder, end stærkere tjener til at gjøre Indtryk paa Sindet.

Det Nærværende er en Tid, som vi Alle ønske skulde blive saa behagelig som mulig, og det ligger i Virkeligheden indenfor ethvert Menneskes Omraade at gjøre det saaledes. Vi have for en stor Del Befaling over vore egne Liv, enten til Glæde eller Sorg. Det staar ligeledes i vor egen Magt at bringe mere eller mindre Solskin og Lykke til Alle, som ere i vor umiddelbare Nærhed. Omendskjøndt vi kunne blive stillede i meget prøvende Omstændigheder og være omgivet af dem, som finde en Glæde i at kunne besvære og forurolige En, kunne vi dog have en sand indre Fred ved at sætte vor Tillid til „Giveren af al god og fuldkommen Gave“, og ved at handle i Overensstemmelse med den Hellig-Aands Indskydelse, hvilket bringer Fred og Tilfredshed til Sjælen. Vi kunne uden Forskjel finde Lykke ved at lytte til en Samvittigheds Bydende, der er gjort følsom under Indflydelsen af Guds Aand. Vi maa ikke stole paa, at behagelige Omgivelser og opofrende Venner udelukkende vilde bringe os den nødvendige Sindsro og Lykke, men vi maa have rene, tilfredse Følelser i vort Indre, før vi kunne sikre os Lykke udenfra. Sand Lykke kan kun nydes ved Bevidstheden om, at vi handle ret og ere berettigede til vor himmelske Faders Bifald.

Vor nærværende Tid skulde anvendes til aandelig Udvikling, saa at vore Hjerter maa føle den Indskydelse, som leder os fremad til Pligt og Nytte. Vor hele Sjæls Ønske skulde være at gjøre Godt og Enhver af os have „et Øje, alene for Guds Herlighed.“ Naar vi overveje, hvor alvorlig vi ønske at besidde Lykke under vort korte Ophold her paa Jorden, er det saa ikke rimeligt at tænke, at vi mere alvorligen ønske det i Livet herefter, som varer ved i al Evighed? Og naar vi erindre, at vor Opførsel i dette Liv fastsætter vor Skjæbne i Fremtiden, burde saa ikke det være tilstrækkelig til at inspirere os til at gjøre større Anstrængelser forat forbedre os i enhver Retning, end vi nogensinde før have gjort, og søge at opnaa en Belønning værdig den ædleste Stræben? Der holdes en Optegnelse i det Høje, efter hvilken vi Alle ville blive dømte, og hvori ethvert af vort Livs Handlinger, ethvert Ord, som vi have udtalt, vil blive nøjagtig optegnet og nedført. Og denne Beretning vil i den store Fremtid staa som et Vidne enten for eller imod os. Vi kunne hengive os til Tanker, som, hvis de vare bekjendte for vore Slægtninge og Venner, vilde bringe vore Kinder til at rødme af Skam. Men de hæve sig til det Høje og blive bekjendte for Gud og hans hellige Engle. I vor Forberedelses-Skole maa vi lære at taale og fordrage samt vente at blive prøvede til det Yderste i Retfærdighedens Sag, og forglemmer ikke at anerkjende en retfærdig Guds Haand i alle vore Lidelser. Thi Herrens Vrede er ikke optændt imod

Nogen, undtagen mod dem, som ikke anerkjende hans Haand i alle Ting. Mine unge Søstre, naar vi overveje den megen Lejlighed, som vi for Nærværende have med Hensyn til at uddanne vort Sind, og naar vi tænke paa de ansvarsfulde Stillinger, som vente os i en ikke meget fjern Fremtid — Stillinger, som det forventes af os, at vi skulle indtage med Ære som Hustruer og Mødre i Israel, skulde da ikke det være nok til at vække os op af den Ligegyldigheds Dvale, hvori vi hvile, tænkende Alt vil være vel? Det er vor Pligt at berede os til at opmuntre og trøste deres Sind, som ere bestemte at skulle fremføre Guds Sag til Sejer. Vi skulde undersøge os selv og se, om vi tro, at dette er den sande Frelsningsplan, og hvis den ikke er tilfredsstillende for os, hvis der er nogle Principer, som vi ikke klart kunne se, skulde vi ikke ophøre at bede til Gud, indtil han giver os et Vidnesbyrd om Sandheden af det Værk, hvori vi ere meddelagtige. Og da, naar vi have modtaget et Vidnesbyrd, skulde vi efterkomme ethvert Krav og aldrig forsømme os nogen bekjendt Pligt. Om vi gjøre dette, kunne vi være fuldkommen forvissede om, at Englene ville berede Kroner af evig Varighed for os som Belønning for vor nuværende Trofasthed.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

„Ved rolig at overveje den Stilling, hvortil dette Land er blevet forvandlet ved en Bande af Mordere, som benævne sig selv „Regulatorer", nødes man næsten til at slutte, at vi leve i et Land, hvorover en fri Regjering ikke har udgydt sin velgjørende Indflydelse. Her i en af de mest frugtbare Regioner, som Solen nogensinde er opgangen over — i et Landdistrikt, som har været beboet i tyve Aar og i et oplyst Samfunds Midte, ere værdige og respektable amerikanske Borgeres Familier ligesaa meget plagede af Voldsgjerningsmænd, som om de havde boet i en Ørken og dagligen vare udsatte for de Vildes Angreb."

De Hellige vare dog ikke de eneste, som lede under disse selvkaldte „Regulatorers" Forfølgelser og Voldshandlinger; de nye Borgere — disse, som nylig havde kjøbt sig Ejendomme og havde slaaet sig tilro i Nauvoo — især deleshed dem, som vare venlige imod eller sympathiserede med de Hellige, vare i mere eller mindre Grad udsatte for de Trudsler om Udrydelse og den samme Fare for Liv og Ejendom.

John Hill, Archibald N. Hill, Caleb W. Lyans, James W. Huntsman, Gardiner Curtis, John Richards, Elisha Mallory og J. W. D. Phillips, som den 11te Juli vare beskjæftigede med at høste Hvede omtrent 12 eng. Mil fra Nauvoo, bleve, medens de saaledes arbejdede paa Marken, omringede af en bevæbnet Pøbelhob, som fuldstændig indesluttede dem, hvorved de hindrede dem fra at undfly, og gjennemsøgte derpaa deres Vogne forat fratage dem deres Vaaben. Efterat ethvert Vaaben paa denne Maade var bleven dem frataget, lod Pøbelen hente nogle lange Hasselkjæppe fra Skoven, hvorpaa en ad Gangen af disse forsvarsløse Mænd blev tagen og tvungen

til at indtage en bøjet Stilling over en Grøft, medens hver af dem fik tyve Slag over Ryggen med disse Knortekjæppe, hvilken Tortur udførtes af en af Pøbel-Selskabet. Da der kun var otte af Brødrene, vare de saa fuldstændig i disse ubarmhjertige Skabningers Magt, at de kunde ikke andet end underkaste sig Torturen. Pøbelen itubrød derpaa fire af deres Geværer over en Træstub og tilbagegav dem Stumperne deraf, medens de beholdt Resten af Geværerne og Pistolerne. Derefter bleve Brødrene under Edsløfte befalede at gaa i deres Vogne og kjøre bort fra Nauvoo uden at se sig tilbage, og Pøbelen sendte en Afskedssalve efter dem, medens de gjorde dette.

Adskillige af Pøbelen, som vare med i denne Affære, bleve gjenkjendte, og to af dem ved Navn McAuley og Brattle bleve strax arresterede. Som Følge af denne Bevægelse og til Gjengjæld for disse Mænds Arrestation, bleve fem af Brødrene — Phineas H. Young, Brigham H. Young, Richard Ballantyne, James Standing og James Herring — grebne af endel af Pøbelen, medens de vare i Nærheden af Pontoosuc, og med Magt satte i Fængsel. Da de bleve spurgte om, med hvad Myndighed de handlede, svarede Pøbelen, idet de rettede deres Geværer mod Fangerne, at deres Vaaben gav dem denne Ret. Det var en tilstrækkelig Forbrydelse for dem, at de vare „Mormoner". De bleve bragte til Byen Pontoosuc, hvor de mødte 50 andre bevæbnede Mænd. Der bleve de underrettede om, at de ikke vare beskyldte for nogen Forbrydelse, men at de vilde blive holdte som Gidsler for McAuleys og Brattles Sikkerhed, hvilke vare blevne arresterede af Nauvoos Borgere, forbi de havde lynchet Brødrene, som allerede anført.

Nogle af de Mænd, som vare deltagtige i den sidste Arrestation, vare ligeledes med i Lynch-Affæren, og de syntes fast besluttede paa ikke at ville lade Brødrene slippe levende bort. De vare nogle vilde Mænd, som ikke vilde have været bange forat slaa dem ihjel, hvis ikke Frygten forat blive tagen af Rettens Haandhævere havde afholdt dem derfra. Ligesom deres brødefulde Samvittighed bebrejdede dem for deres nedrige Handlinger, troede de bestandig, at deres Fangers Venner vare i Hælene paa dem og følgelig skyndsomst ilede efter dem fra Sted til Sted. Da de rejste en stor Del af Natten, maatte de undertiden gjøre Holdt for en kort Tid, men Frygten kom snart over dem, og de optoge igjen deres vilde Flugt, som førte gjennem Skove, Krat og Myrer, og drev deres Fanger frem ved gjentagende Gange at stikke dem med Bajonetspidsen, hvilket de ogsaa gjorde, naar de vare næsten afmægtige af Sygdom og Udmattelse. Engang var Pøbelen ved Nippet paa at skyde deres Fanger og havde endog trukket Hanen op og lagt an paa dem, da det skjæbnesvangre Raab hørtes af en af Kompagniet, at „Mormonerne" vare lige i Hælene paa dem, og at det ikke var raadeligt at gjøre nogen Støj, hvorpaa de igjen optoge deres Flugt.

En anden Gang, da Fangerne bade om Vand forat slukke deres Tørst, forsøgte Pøbelen paa at forgifte dem ved at give dem Brændevin, der indeholdt Gift, hvoraf dog kun en af dem drak, nemlig B. H. Young. Af den Virkning, som det øjeblikkelig havde paa ham, bleve Brødrene overbeviste om, at han var bleven forgiftet, de lagde derfor deres Hænder paa hans Hoved og udtalte Guds Velsignelse over ham, og han kom sig snart saa meget, at han kunde gjenoptage Marschen med lidt Hjælp af de Andre. Pøbelen troede øjensynlig, at alle deres Fanger

havde nydt af deres sammenblandede Stof, da de sidenefter udtrykte deres Utaalmodighed over deres Sejlivethed saa lydeligt, at Brødrene kunde høre dem. Efter aabent at have raadslaget med hinanden og forsøgt en eller to andre Planer forat stille sig af med deres Fanger, uden dog at stille sig ligeoverfor dem og skyde dem ned, blev det alligevel bestemt tilsidst at antage den sidste Plan, og Brødrene bleve derfor befalede at stille sig op i Række forat lade sig skyde. Ved denne Lejlighed var det, at Phineas H. Young gik i Forbøn hos Pøbelen om at spare hans Brødres Liv, og tilbød sit eget, om de kun vilde tage det. Det ved dette Forslag bevirkede Ophold frelste deres Liv, da netop i samme Øjeblik en af Pøbel-Kompagniet kom ridende op og berettede, at „Mormonerne" 350 Mand stærke kom over dem; atter bleve Fangerne skubbede afsted. Efterat være bleven holdt fangen i tolv Dage, i hvilken Tid de kun havde nydt ringe Føde og betagne, som de vare, af Sygdom og Udmattelse, blev det dem for utaaleligt, og de besluttede endelig at ville forsøge en Flugt, hvormeget de end risikerede i Tilfælde man ikke skulde kunne formaa Vagten til at lade dem gaa. De gjorde tilsidst en Henvendelse, og Vagten tillod dem omsider at gaa og hjalp dem endog med at komme tilbage til deres Hjem.

Da det blev bekjendt i Nauvoo, at Brødrene P. H. og B. H. Young, Richard Ballantyne, James Standing og James Herring vare blevne bortsnappede, bleve Rundskrivelser udstedte og en Kaldelse gjort forat tilvejebringe en væbnet Magt, som skulde gaa og arrestere Røverne og befri Fangerne. Dette Kompagni stod under Ledelse af William Anderson og William L. Cutler. Det lykkedes dem at arrestere femten af Røverne og at gjenfinde noget af de Bestjaalnes Formue, men kunde ikke finde dem selv. Et andet Kompagni blev tilvejebragt i Nauvoo i den samme Hensigt og sat under Kommando af Wm. E. Clifford.

(Forts.)

Utah mit Hjem!

Du kjære, Du skjønne, Du fjeldhøje Vest,
Det udvalgte Land er Du vorden;
Du indbyder mig og os Alle til Gjæst,
:,: Thi Du er som skjønnest paa Jorden. :,:

Du ejer som Minde fra fjerneste Tid
De skyhøje Bjerge og Tinder,
Og nu vil Du rejse ved Arbejd og Flid
:,: Et Tempel til evige Minder. :,:

Ja Du er den udvalgte Plet her paa Jord,
Paa Dig vil Forjættelsen gjælde.
Du sender dit Bud til vort ældgamle Nord,
:,: Som glade Tidender os melde. :,:

Se, derfor jeg elsker Dig, fjeldhøje Vest,
O, kald mig, jeg længes saa saare
At komme til Dig til din glædlige Fest —
:,: Men vent, jeg kommer nok ad Aare. :,:

Thor.

Blandinger.

En nylig afdød Ven, som aldrig kunde taale at høre, at Nogen blev talt ilde om i hans Nærværelse, plejede altid at sige: „Sæt Dig ikke paa Dommersædet." En Anden plejede ligeledes at sige, naar han hørte Nogen tale Ondt om en Anden: „Begynd kun. Jeg er rede til at høre. Erindre kun, at jeg øjeblikkelig gaar til Personen og fortæller ham Alt, hvad Du har sagt om ham." Atter en Anden plejede at sige: „Stop Forhøret, indtil vi faa sendt Bud efter den Anklagede og høre, hvad han har at sige til sit Forsvar." — Newman Hall.

Millionen er naaet, udbryder „Wiener Tages Presse", og med stolt Selvfølelse siger den: „Den store Stad nærmer sig mere til at blive en Verdensstad." Det i saa lang Tid nærede Ønske, at Staden „an der schönen, blauen Donau", Wien, maatte opnaa at kunne tælles med blandt de af Europas Stæder, der indenfor sine Grændser tælle 1 Million Sjæle og derover, er nu realiseret og derfor Bladets Udraab „Millionen er naaet." Sidste Folketælling udviste nemlig et Indvaanerantal af 1,001,999 Personer. „Men," fortsætter T. P., „dette er endnu ikke nok, vi tilraabe den derfor, efterat den første Million lykkelig er naaet, et „Held Dig!" og nu rask til — den anden Million." Noget sangvinsk i sine Forhaabninger nærer Bladet ingen Tvivl om, at dette jo hurtigt vil kunne blive til Virkelighed.

En usædvanlig Sport. Da en Dame, prydet med en prægtig „Krølnakke" og en med Blomster smykket taarnhøj Hat, emballeret i et flagrende Slør, Pintsedag i den stærke Blæst gik over Kongens Nytorv, tog Vinden pludselig saa ublidt fat i hendes Hovedtøj, at det forsøgte en Himmelfart, men den var dog heldigvis af kort Varighed, idet „Nakken" dalede ned ved „Hesten", medens Hatten tog Vejen ned ad Norgesgade til. Et glædsomt Pintsepublikum foranstaltede en lystig Jagt efter Flygtningene, og kort efter bragte Sejrherrerne under Akklamation af de forsamlede Tilskuere dem tilbage til den afnakkede Dame, der i stum Fortvivlelse havde set efter sine bortvejrede, dyrekjøbte Yndigheder.

Svar paa Tiltale. En Advokat i New York, der lagde særlig Vind paa at gjøre Vidnerne forvirrede ved alle Slags Krydsspørgsmaal, spurgte for nylig et Vidne, hvor han havde været paa en nærmere opgivet Dag, hvortil denne svarede: „Sammen med to Venner." — „Venner?" udbrød Advokaten. „De mener vel Tyveknægte?" — „Nok muligt," svarede Vidnet, „de ere nemlig Begge Advokater."

Chr. Jensen fra Tannerup, Aarhus Konference, afgik ved Døden den 7de Maj d. A. i Huntsville, Utah.

Afdøde emigrerede til Utah i 1867 og døde som et elsket og trofast Medlem af Kirken.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Halvaaret 1875.

Konferencer.	Grene	Højpræster	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	8	2	3	70	22	30	12	822	63	17	6	8	961
Aarhus . . .	5	1	2	47	16	23	4	572	65	33		3	665
Aalborg . . .	3		3	35	22	10	8	419	23	8	3	7	497
	16	3	8	152	60	63	24	1813	151	58	9	18	2123
Norge.													
Kristiania . .	7		3	89	29	40	15	757	55	10		8	933
Sverig.													
Stockholm . .	8		2	58	27	25	8	576	51	33	1	4	696
Gøteborg . .	8		2	45	25	18	16	396	36	11		3	502
Skaane . . .	5		1	19	15	13	5	390	48	5		6	443
	21		5	122	67	56	29	1362	135	49	1	13	1641
Island . . .	1	1	1	1				9					12
Summa . . .	45	4	17	364	156	159	68	3941	341	117	10	39	4709

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1875.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Den fem og fyrretyvende Aars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fortsat.)

Disse gjentagne Forurettelser vilde staa som et Under i Historien — at der gaves et Folk, som med Taalmodighed udholdt alle disse Ting. Han forventede at se den Dag, da de Sidste Dages Hellige vilde staa frem og forsvare vort Lands (Amerikas) Konstitution. Han havde gjentagende fortalt fremmede Herrer, at dette vilde blive Tilfælde. Han havde ligeledes anført Jos. Smiths Profeti om Borgerkrige, etc., som snart vilde lægge Landet øde. Han talte derpaa om vor heldige financielle Stilling, sammenlignet med næsten enhver anden Stats og Territoriums i Unionen. Vi vare det mindst beskattede Folk, som han kjendte, hvilket vi ogsaa skulde vedblive at være — han stemte for let Beskatning. Dette var én Grund, hvorfor han var imod Friskole-Systemet. En ny Indstallering af Embedsmænd vilde blive krævet forat forvalte de offentlige Midler, og der vilde være nye Fristelser ved at benytte dem til sin egen Fordel.

Han advarede derpaa de Unge mod at drikke, røge eller bruge et usømligt Sprog, men anbefalede dem at være tro mod deres Religions Principer og have moralsk Mod nok til at staa som dydige Exempler mod Tidens onde og nedværdigede Vaner, omendskjøndt de kunne være nok saa populære.

Præs. B. Young holdt en kort Tale om Jesu Kristi Evangelium.

Konferencen hævedes til den paafølgende Dag Kl. 10 Form.

Koret sang: „Hvo er Hellighedens Konge."

Taksigelse af Præs. B. Young.

Fjerde Dag — Formiddag.

Fredag den 9de April.

Koret sang: „O Fader, hvor din Herlighed er stor."

Bøn af Ældste Lorenzo Snow.

Koret sang: „Behagelig er den Gjerning, min Gud, min Konge", osv.

Ældste Wilford Woodruff sagde, vi havde Alle lært af Erfaring, at vi behøvede Herrens Aand til at hjælpe os i vore offentlige Pligter. Hvis der nogensinde var en Uddeling siden Verdens Skabelse, hvori det var nødvendigt at besidde Inspirationens Aand, saa var det i denne. Vi levede og vare delagtige i den sidste Uddeling, og behøvede som Følge heraf baade Apostles og Profeters Hjælp. Hvor vare de store Nationer og deres Historie, som engang vare saa mægtige, f. Ex. Babylon, Tyrus, Sidon etc.? Ikke alene vare disse Byer forsvundne fra Jordens Overflade, men ogsaa mange andre, af hvilke alle havde været Gjenstand for Guds ydmyge Tjeneres og Profeters Forudsigelser, som havde faaet en bogstavelig Opfyldelse ved disse Stæders totale Ødelæggelse overensstemmende med Herrens Ord. Bibelen eller Juda Træ indeholdt Beretning om mange af disse mægtige Nationer, som vare blevne bevarede. Saaledes ogsaa med Jarediterne, Nefiterne og Lamaniterne og deres Byer og Templer — Folk, som engang levede paa dette Kontinent. Den eneste fuldstændige Beretning, som nu haves angaaende dem, er Mormons Bog eller Efraims Træ, bragt for Lyset ved Aandens Aabenbaring. Alle de Profetier, der indeholdes i Bibelen og Mormons Bog, og som alle vare gaaede i bogstavelig Opfyldelse, vare en sikker og vis Garanti for, at andre, der angik denne Uddeling, ligeledes i deres egen bestemte Tid vilde blive opfyldte. Ikke en Tøddel eller Bogstav af Guds Ord vilde forblive uopfyldt. Gud havde bestemt ifølge Profetierne i Mormons Bog, at intet Folkeslag skulde tillades at vedvare paa dette Fastland og have Fremgang, medmindre de holdt hans Bud, men naar deres Syndebæger var fuldt, skulde de afskjæres og blive tilintetgjorte. Dette Land var nu beboet af et Hedningefolk, som havde ihjelslaget Profeten Joseph og hans Broder Hyrum, udkastet de Hellige fra deres Midte og bestandig forfulgt dem efter deres Organisation; medmindre derfor de omvendte og ydmygede sig for Gud og annammede Evangeliet, kunde ingen Magt paa denne Jord forhindre, at Guds Straffedomme vilde blive udførte overensstemmende med Guds Tjeneres Profetier. Ingen tidligere Uddeling har nogensinde været saa rig paa Profetier som denne, i hvilken vi leve. Intet Menneske kunde indlade sig paa at stride imod Gud og hans Tjenere, uden at blive forbandet af den Almægtige. Der var aldrig en Dommer, Præsident eller Hersker, som nogensinde havde modsat sig Profeten Jos. Smith eller Brigham Young, uden han var gaaen tilbage og hentæredes under Guds Mishag, og saaledes vilde det fremdeles blive. Ve dem, som stride mod Zion.

Han gjorde derpaa nogle Bemærkninger om de nuværende Apostles og Ældsters Arbejde, hvilke gik ud uden Pung og Taske, udsatte for Hunger og Kulde, rejsende Tusinder af Mile fra Stat til Stat tilfods.

Han formanede de Hellige til Trofasthed, til ikke at bortødsle deres kostbare Tid, forsømme deres Bønner og andre Pligter, som Gud krævede, at vi strængt skulde overholde. Om en kort Tid vilde den nuværende Slægts Forældre iblandt os være hos Joseph og Hyrum bag Sløret, da en mægtig Gjerning ventede dem der. Da vilde Ansvaret ved dette store Arbejde

hvile paa vore unge Mænds Skuldre, derfor sagde han til dem, bereder Eder for dette Arbejde.

Han talte derpaa om det Nyttige i at holde en Beretning om Guds Handlemaade mod os som et Folk. Gud havde inspireret ham til at holde en Optegnelse, siden han blev et Medlem af Kirken, og han formanede alvorlig de unge Mænd til at gjøre det samme. Babylon vilde forsvinde, hendes Bogsamlinger blive opbrændte, og hvad Optegnelser, der bleve holdte af Guds Tjenere, vilde blive af uvurderligt Gavn i Fremtiden for kommende Slægter at læse og følge Guds Værk under dets stadige Fremgang.

Ældste Lorenzo Snow sagde, at hvad der var blevet udført ved at prædike Evangeliet, grundlægge et Territorium og bringe Tusinder ud fra Fattigdom og Elendighed til et Frihedens Land, hvor de havde fundet Lejlighed til at anskaffe sig et behageligt Hjem og tusinde andre Ting, tilskreve vi Guds Visdom, Magt og Godhed. Vi havde aldrig opgivet ét Princip af Sandheden, som Gud havde aabenbaret til vor Frelse, for derved at afværge Verdens Haan og Forfølgelse eller sikre sig dens Gunst. Det er sandt, vi opgave vore Templer, vore Huse og Ejendele for en Tid, men vi forvente engang i Fremtiden at vende tilbage og igjen tage disse Ting i Besiddelse og udføre, hvad Gud har bestemt, vi skulle udføre i den Del af Landet. Vi troede paa celestialt Ægteskab. Jos. Smith fortalte ham selv personlig for en tyve á tredive Aar siden, at hellige Væsener havde aabenbaret dette Princip til ham, samt givet ham megen Underretning desangaaende og befalet ham at praktisere det og gjøre det bekjendt for Kirken. Han troede ligesaa stærkt paa den Lærdom idag, som han gjorde, da Joseph først aabenbarede den, og han kunde ikke under nogensomhelst Omstændigheder tilsidesætte den. Som et Folk havde vi erholdt Kundskab fra Gud om Sandheden af dette Værk, og havde været opholdt i vor Tro ved en Mængde omstændelige Vidnesbyrd som for Ex. de Syges Helbredelse og mange andre Tilkjendegivelser af Guds Kraft. Derfor paa Grund af det evige Evangeliums Natur og Beskaffenhed og det lyse og sikre Haab, som vi havde om evigt Liv, vare vi beredte paa at taale Alt, hvad der maatte ligge for os.

Mødet hævedes til Kl. 2 Efterm.

Koret sang: „O Herre, jeg Dig priser."

Taksigelse af Ældste Brigham Young jun.

Fjerde Dag.

Fredag Efterm. den 9de April.

Koret sang: „Priser Herren", etc.

Bøn af Ældste Orson Pratt.

Koret sang: „Vi skammes ikke", etc.

Ældste C. W. Penrose var taknemlig for det Privilegium, han havde ved denne Lejlighed at bære Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet. Vi vare ikke komne her forat udføre vore egne Ønsker og Planer, men forat hellige vor Tid og Talenter til Grundlæggelsen af en bedre Regjeringsform, end der fortiden existerede, hvorved Menneskene kunde blive lærte at afstaa fra deres Krige, Uenigheder og stridende Meninger og lære Noget angaaende den Almægtiges Planer og Hensigter samt vandre paa den lige og trange Vej, som førte til hans Nærhed, vor Gud og Faders Nærværelse i Himlen, som fuldstændig forstod, hvem vi vare, hvad vi vare, hvad vore Følelser vare, og hvad vi gjorde og derfor var vel kvalificeret til at aabenbare os den Plan, der

vilde passe for vor Stilling og Omstændigheder, og som vilde lede os tilbage til hans Nærhed.

Han talte derpaa om Guds Retfærdighed mod Menneskeslægten, idet han belønnede Enhver efter sine Gjerninger. Gud havde aabenbaret til os hans Søns Jesu Kristi Evangelium gjennem Profeten Jos. Smith, hvilket de fleste af de Tilstedeværende havde annammet, da de vare blevne døbte med den samme Daab, havde modtaget den samme gode Aand ved Haandspaalæggelse og erholdt endel af det hellige Præstedømme, og netop i Forhold til som vi ærede vor Kaldelse, skulde vi blive velsignede og have Fremgang i Guds Rige. Det krævedes af os, at vi skulde bede med vore Familier Morgen og Aften, at vi skulde opsende vor Tak til vor himmelske Fader for vort Ophold, besøge vore Forsamlinger, modtage Sakramentet, betale en Tiendedel af vore Indtægter som Tiende og mange andre Ting, som vor Religion paalagde os, og ved strængt at efterkomme dens Fordringer, vilde vi nyde Guds Aand og erfare, at han er os meget nær. Vor Religion lærte os ligeledes bestandig at ofre os for Opbyggelsen af Guds Rige.

Derefter gjorde han nogle interessante Bemærkninger om Præstedømme og og Myndighed, hvortil de kristne Præster kjendte saa lidt, henviste til Pauli Omvendelse og andre Exempler i den hellige Skrift til Bevis for, at intet Menneske havde nogen Rettighed til at prædike og administrere i Herrens Navn, uden forud at være kaldet ved ny Aabenbaring.

Han talte ligeledes om Maaden, hvorpaa Jos. Smith erholdt sin Myndighed fra Gud til at handle i Herrens Navn, først ved Johannes den Døber, som ordinerede ham til det aronske Præstedømme, derpaa af Peter, Jakob og Johannes, som ordinerede ham til det melkisedekske Præstedømme, og denne Myndighed var bleven overført fra Jos. Smith til Andre indtil nærværende Tid.

Han talte om det Arbejde, som Guds Tjenere udføre, der blive udsendte til de forskjellige Nationer paa Jorden, Alle lærende de samme Ting; og alle dem, som annammede deres Vidnesbyrd, vare blevne døbte og havde modtaget den Aand, som kommer fra Gud vor evige Fader, og vare blevne velsignede med de samme Slags Goder, hvilket var et umiskjendeligt Bevis for, at vi havde annammet vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Evangelium. Derfor vare vi Et og forenede i vor Tro og skulde end mere være det i vore Gjerninger. Vi tilbade ikke Mennesker, men vi ærede den Mand, som Gud havde stillet over os til at give os Herrens Ord, og vi burde give flittig Agt paa hans Raad. Guds Love bleve os ikke givne paa en vilkaarlig Maade, men de kom til os afpassede efter vor Stilling. Vi maatte lære Guds Villie angaaende vore Legemer, saa at vi maatte vide, hvorledes vi skulde drage Omsorg for dem. Vor Religion indbefattede derfor saavel timelige som aandelige Ting. Den lærte os ogsaa at blive forenede i enhver Ting, som vilde sammenbinde os i et almindeligt Broderskab. Gud havde bestemt, at vi skulle blive mægtige paa Jorden, og omendskjøndt vi, i vore Bestræbelser forat blive Et, vilde møde megen Modstand, kunde Intet standse Værkets Fremgang og forhindre os fra at udbrede os i Landet og have Indflydelse blandt denne Nation saavelsom blandt alle andre Nationer paa Jorden, indtil Guds Søns Præstedømme bliver det herskende og bringer Guds Villie til at ske paa Jorden, som den sker i Himlen. Øjemedet med Jesu Kristi Kirke var at frigjøre Mennesket fra Forbandelsen og sætte ham i en Stilling, hvor han kan blive velsignet og

ophøjet i Guds Nærværelse. Vi vare ikke her i nogen ond Hensigt eller for paa nogen Maade at skade hverandre, men forat stifte Fred, Sandhed og Retfærdighed iblandt Menneskene.

Han vidste, at dette var Guds Værk, da han havde modtaget Guds Aand, og at det vilde voxe og tiltage, og ingen Magt paa Jorden kunde forhindre det, men det vilde voxe i Indflydelse, i Retfærdighed og i Magt, indtil Jorden vilde blive opfyldt af Guds Herlighed.

Ældste Geo. Q. Cannon oplæste derefter Navnene paa dem, som vare kaldte til at gaa paa Mission til fremmede Lande. Til de britiske Øer blev der kaldt 24, til Skandinavien 4, nemlig Chr. Jensen, H. P. Iversen, Mads Christensen og Mons Petersen; til Holland 1, til Sandwichs-Øerne 1, til de Forenede Stater og Kanada 9, til Australien 2, til Lamaniterne 15 og til Island 2, nemlig Theodor Didrickson og Samuel Bjarnason.

Ældste Geo. Q. Cannon troede, at det Arbejde, som Ældsterne i denne Kirke vare blevne kaldte til at udføre, var mere end nok til at gjendrive de Ugudeliges Forudsigelser med Hensyn til dette Værk, som saa mange Gange havde spaaet „Mormonismens“ Undergang. Vi vidste, at Gud vilde bevare, opholde og grundfæste Zion, uagtet de Ugudeliges Ønsker og Forudsigelser til det Modsatte.

Mødet hævedes til næste Dag Kl. 10 Form.

Koret sang: „Hvor skjønne ere dine Taarne.“

Taksigelse af Ældste Geo. Q. Cannon.

Femte Dag. — Formiddag.

Lørdag den 10de April Kl. 10 Form.

Koret sang: „O Gud, vor Hjælp i svundne Tid.“

Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Koret sang: „Da Jorden længe i Trældom var lagt.“

Ældste Brigham Young jun. ønskede, at hans Ord denne Formiddag, enten det var mange eller faa, maatte blive ledede af Guds Aand. Denne Kirke kunde aldrig være bleven organiseret undtagen under Ledelse af Aabenbaringens Aand. Han troede, at de kristne Reformatorer havde havt til Formaal at gjøre Godt, men de gjorde aldrig Fordring paa umiddelbar Aabenbaring, ejheller troede de paa Engles Sendelse. Baade de selv og deres Efterfølgere som Fortolkere af den hellige Skrift forkastede den Anskuelse, at guddomlig Aabenbaring var absolut nødvendig for Evangeliets Prædiken og dets Ordinancers Administration.

Han henthydede derpaa til Bibelen eller Judæ Træ og Mormons Bog eller Efraims Træ, hvilken var kommen frem i de sidste Dage som en nøjagtig Opfyldelse af Profetierne og som en Virkelighed for alle Folks Øjne, da hver af disse Bøger bærer umiskjendelige Vidnesbyrd om hinandens Sandhed. Vi vare komne her, forat vi kunde blive Et i Opbyggelsen af Guds Rige. Ved naturlige Principer kunde vi let se, at hvor politiske Stridigheder existerede og Oppositions-Partier herskede, kunde ingen solid Republik opbygges. Saaledes ogsaa med Guds Hensigter i at søge at forene dette Folk og gjøre os til Et. Vi kunde aldrig opfylde Guds Aabenbaringer, førend vi tilstrækkelig forstode, hvad han krævede af os og derfor bleve bragte sammen ved et

Enheds-Princip, som vilde bringe vore Interesser sammen til Et. Vor Mission var at opbygge Zion, og det var absolut nødvendigt for os at oprette Enoks Orden. Der var ingen Frelse for dem, som forkastede denne Orden, og da det var et af Evangeliets Principer, kunde det ikke forkastes uden at medføre Straf, ligesaalidt som man kan forkaste Daab og Haandspaalæggelse som nødvendige Betingelser forat kunne blive salig. Hvis vi nogensinde ventede at gjenløse Zion, hvis vi nogensinde ventede at opbygge Zions Centrestav i Jackson County, Mo., maatte vi indtræde i denne Orden, ellers kunde det aldrig blive gjort. Ved at iagttage alle Guds Aabenbaringer, var der Sikkerhed, Fred og Lykke. Ved at forglemme dem, skulde vi have Møje og Besværligheder. For en Del, der havde paabegyndt denne Orden for et Aar siden, var den mislykkedes, og hvorfor? Mange private Foretagender havde ligeledes slaaet fejl, og ved at undersøge Bøgerne, var det tydelig at se Grunden til alle mislykkede Forsøg i Territoriet. Forat man kan have Held med sig, maa de udføres ved strængt ærlige og korrekte Principer, baade i Theori og Praxis, og om de første Bestræbelser mislykkes, skulde man forsøge igjen og vedblive at forsøge, indtil det lykkedes os at opbygge Zion til vor Gud. Vi havde søgt for meget vor egen Fordel, søgt for meget at berige os selv. Derfor vare vore Bestræbelser for endel mislykkedes, hvilket altid vilde ske, saalænge som vi ikke havde vort „Øje aleneste for Guds Herlighed" og intet andet Motiv end Opbyggelsen af Guds Rige.

Denne Orden ophævede Tiendeloven. Enoks Orden blev aabenbaret i Kirkens tidligere Dage, og da de Hellige dengang vare uforberedte til at indtræde i den, indførte Herren Tiendeloven som et lavere Princip eller Lov, hvilken havde vedvaret indtil nærværende Tid, og nu havde Gud igjen aabenbaret den nævnte Orden til vor Efterlevelse forat berede os for de større Ting, som vare nær forhaanden.

Han talte derpaa om Profetierne angaaende Udsendelsen af Guds Tjenere forat prædike til de ti Stammer, for hvis Aasyn Isbjergene skulde falde ned.

Han hentydede ligeledes til, hvad Herren nu udførte blandt Lamaniterne, idet han begyndte at berede dem for den store Gjerning, de havde at udføre. Vi skulde antage den forenede Orden, tale om den, tænke paa den og være villige til at efterleve den, omendskjøndt han villig tilstod, at det var én Ting at tale om den i almindelige Udtryk, men en ganske anden Ting at sætte den i Udførelse.

Han sagde, vi kunde vente Prøver og Vanskeligheder, men hvis vi vare forenede og besluttede at gjøre Guds Villie, vilde vi gaa sejrende igjennem.

Ældste Geo. Q. Cannon sagde, at den eneste Maade, hvorpaa vi kunde blive en Magt paa Jorden, vilde være ved forenede Bestræbelser af Arbejde og Midler. Han talte for Fremskyndelsen af Hjem-Industrien. Brigham City var i denne Hensénde langt foran nogen anden Del af Territoriet. Ved at fremskynde, opmuntre og understøtte enhver Slags Hjem-Fabrikation, hjalp vi til at indføre Arbejde, Velstand og materiel Velvære. Men ved at forsømme disse Ting forarmede og svækkede vi os selv.

Koret sang: „O, priser Gud i hans Hellighed."

Taksigelse af Præsident B. Young.

(Sluttes.)

Erfaring bringer Kundskab.

(Fra „Womans Exponent.")

Jeg har længe ønsket at bære mit Vidnesbyrd til mine elskelige Søskende gjennem „the Exponent", da jeg har havt en lang Erfaring i Guds Kirke og Rige. Det er nu 44½ Aar siden, jeg annammede det evige Evangelium, i hvilken Tid jeg har været Vidne til mange slaaende Exempler paa Guds Godhed og Omsorg for sit Folk.

Hvis jeg ikke talte til Forsvar for Sandheden af de Principer, som bleve aabenbarede til Profeten Jos. Smith, vilde jeg føle mig fordømt.

Jeg ved og kan bære et høitideligt Vidnesbyrd om, at jeg har hørt Herrens Røst gjennem Joseph give store Forjættelser til alle dem, som forblive trofaste indtil Enden, og at han kun vil antage dem, som ere blevne prøvede.

Hvor skrækkeligt er det ikke at falde fra, naar man engang har kjendt Sandheden! men Guds Love ere rene og hellige og taales ikke at blive traadte under Fødder. Ingen maa tillade sig at sammenblande dem med Spiritualisme eller paa nogen Maade drive Spot dermed og vente engang at blive retfærdiggjort for Guds Aasyn og beholde tilstrækkelig af hans Aand til at staa fast i Troen.

Timotheus sagde: „Tager Eder i Agt, at I ikke forføres, thi Mange skulle komme og sige: Jeg er Kristus, og de skulle forføre Mange." Jeg har set mange Stærke og Mægtige i dette Evangelium, som have faldet fra og endog fornægtet vor dyrebare Frelser; hvor kunne de vende dem for Udsoning og Frelse?

Og endnu en Ting før jeg slutter. Den celestiale Ægteskabsorden, aabenbaret gjennem Profeten Joseph til dette Folk og lært af ham selv til min Mand og til mig, kan jeg bære et høitideligt Vidnesbyrd om at være sand og ret. Det blev stadfæstet for os gjennem et Syn, og den Herlighed og Ophøielse, som man vil opnaa ved denne Ordinance, overgaar al menneskelig Forstand. Jeg har aldrig set Nogen, der har vendt sig fra det eller imod det, have Fremgang i Verden, om de have havt Lys, er det bleven vendt til Mørke; jeg ved, at den beseglende Magt og Velsignelse er hos dette Folk, og at dette Embedes Nøgler nu ere paa Jorden. Mine unge Søstre, jeg har været nøie bekjendt med denne Læresætning lige siden dens Kundgjørelse, har levet i den og forventer at leve i den gjennem al Evighed. Jeg var den første Moder, som gav sin Datter i hin hellige Ordinance i denne Slægt, og jeg forstod fuldstændig, hvad jeg gjorde. Nogle faa Andre havde handlet paa egen Haand, men hun blev givet af Fader og Moder med vor fulde og frie Samtykke. Mange Forjættelser, som dengang bleve udtalte paa mit Hoved af Profeten Joseph, ere siden gaaede i Opfyldelse.

Ydmyghed og Sagtmodighed, mine Søstre, vil berede os Alle til at bede i Tro om de Ting, vi behøve og erholde Jesu Vidnesbyrd, ligeledes den Del af hans Hellig-Aand, som er nødvendig for at lede os ind i al Sandhed og hjælpe os til at overkomme alle Ting. Hvis jeg vedbliver at befinde mig vel formedelst mine Søstres Tro og Bønner, vil jeg bære et andet Vidnesbyrd i Fremtiden gjennem disse Spalter.

O, hvor jeg glæder mig ved mine Søstres Arbeide; mine Bønner og Vid-

nesbyrd ere Alt, hvad jeg kan give Eder; jeg er svag og skrøbelig i Legemet, men stærk og standhaftig i den nye og evige Pagt. Gud velsigne mine Søstre i at understøtte Hjem-Industrien! Han har kaldt Eder tilhjælp i dette Arbejde, og det vil lykkes for Eder; enhver Ting, enhver Bestræbelse, I gjøre, beder Gud at velsigne; det gjør Intet til Sagen, hvor ubetydelig en Ting det er, og I ville altid føle den Hellig-Aands Villighed til at lede Eder paa den rette Vej.

Jeg kan se Josephs Profetier dagligen gaa i bogstavelig Opfyldelse paa Søster Eliza R. Snows Hoved. Hun staar i Spidsen for en stor Mission (jeg mener hermed mere særligt Hjem-Industrien). Maa Gud give hende stor Visdom til at begynde dette anselige Arbejde, og maa vi Alle følge efter i den rette Kanal, er min alvorlige Bøn for enhver Moder i Israel og Datter i Zion; og jeg velsigner Eder Alle i Jesu Navn.

Eders Søster
Elizabeth A. Whitney.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Til de Hellige i Skandinavien.

Man vil af forrige Nr. af „Stjernen" erfare, at jeg af Præsidenten for den europæiske Mission, Apostelen Jos. F. Smith, er bleven beskikket til at præsidere over Missionen i de skandinaviske Lande. Ved Overtagelsen af dette vigtige Hverv erkjender jeg tilfulde det store Ansvar, som paahviler mig, men haaber ved Guds Aands Bistand og Vejledning at være istand til at røgte mit Kald til min himmelske Faders Tilfredshed og til de Helliges Gavn, der ere spredte rundt om i disse Lande.

Det er med megen Tilfredshed, jeg kan sige, at den skandinaviske Mission er i en god og trivelig Forfatning baade timelig og aandelig, samt at Værket er i en stadig Fremadskriden. Tusinder glæde sig idag ved de af Gud aabenbarede Principer, som ere saliggjørende i sine Virkninger paa dem, der annamme og efterleve dem. Herren har isandhed velsignet sine Tjeneres Arbejde i disse Lande, da mange Tusinder siden Evangeliets første Forkyndelse her i Norden ere blevne hjemsamlede til Zion, og Tusinder ere tilbage, som glæde sig, ved hvad de have annammet.

Til det præsiderende Præstedømme vil jeg sige, opfylder Eders Pligter som Herrens Tjenere, værer vise i Ord og Gjerning, erindrer Eders Mission, hvilken er at være Overbringere af Liv og Salighed til Folket, samt søger altid at have Aanden af Eders Kaldelse, at I maa være istand til at opsøge de Oprigtige.

De Hellige skulde altid være villige til at modtage Raad af de Mænd, som ere sendte iblandt dem, thi det er den eneste Kilde, hvorigjennem de kunne erholde Kundskab og faa den nødvendige Føde for Sjælen. De skulde være et Lys for Verden og vise deres Tro i deres Gjerninger. Enighed og Fred skulde herske i de Helliges Hjem, og som Brødre og Søstre skulde de være Et, „thi," siger Frelseren, „uden I ere Et, ere I ikke mine."

I en Tid af tre Aar har jeg tidligere havt den Fornøjelse at virke iblandt Eder som Præsident over Stockholms Konference, og den Tillid og Agtelse, som dengang vistes mig, og som senere er bleven mig bevist under mit sidste Ophold i nævnte Konference, haaber jeg i Egenskab af Præsident over den skandinaviske Mission fremdeles at gjøre mig værdig til. I Haab om, at dette maa blive min Lod, og at I ville opsende Eders Bønner til vor fælles Fader for mig, forbliver jeg

Eders oprigtige Broder i Kristo
N. C. Flygare.

Emigranternes Afrejse.

Ud paa Eftermiddagen den 24de Juni begyndte Emigranterne at samle sig under de forskjellige Konference-Præsidenters Ledelse paa det sædvanlige Sted, hvor Emigrationen plejer at afgaa, nemlig ved Gammelholm, og omtrent Kl. 10 Aften var man færdig med Indskibningen af Emigranterne og deres Tøj, der foretoges under de heldigste Omstændigheder. Dagen var smuk, og Indskibningen gik for sig med fuld Ro og Orden, hvilket vi for en stor Del maa tilskrive Hr. Agent Hansen og det kjøbenhavnske Politi, der vare os behjælpelige med at bringe Emigranterne ombord, hvorfor vi herved offentlig bevidne dem vor Erkjendtlighed.

Da det led længere ud paa Aftenen, saa man de glade Ansigter efterhaanden forsvinde for rimeligvis at hengive sig i Søvnens Arme og efter Omstændighederne nyde en vederkvægende Ro og Hvile ovenpaa Dagens Møje og Besvær. Først henad Afgangstiden Kl. 3 om Morgenen den 25de gjensaa man enkelte velbekjendte Ansigter, som hist og her dukkede op forat sige gamle Venner og Bekjendte deres sidste Farvel. Omtrent ved nævnte Tid gled de to Skibe „Pacific" og „Cato" sagte og stille ud af Havnen. Et Par Minutter efter vare de ganske forsvundne for det spejdende Øje. Førstnævnte Skib „Pacific" medtog et Antal af 383 Hellige, som stode under Ledelse af fhv. Præsident C. G. Larsen og medfølgende Ældster John Frantzen, L. S. Andersen og N. Andersen. De Hellige, der fulgte med dette Skib, vare fra Kristiania, Kjøbenhavn og Malmø Konference. Det andet Skib „Cato" medtog 275 Hellige, som vare fra Aarhus, Aalborg, Stockholm og Gøteborg Konference, hvilke stode under Ledelse af fhv. Præsident i Aarhus P. C. Geertsen. Omrejsende Ældste i Aalborg Konference Andrew Jensen fulgte ligeledes med sidstnævnte Skib. Totalantallet af de emigrerende Hellige var altsaa dennegang 658 foruden de hjemvendende Missionærer.

Vi se saaledes, at Herren atter har aabnet Udvej for en ganske anselig Flok Hellige at drage hjem dette Aar, og vi haabe, at der til August-Emigrationen ligeledes maa blive aabnet Udvej for Mange til at frigjøre sig fra Babylon og blive indsamlet med Guds Folk. De Hellige paaskyndes altid til at gjøre, hvad de kunne for deres egen Udfrielse, og vi ere overbeviste om, at Herren vil velsigne deres Bestræbelser, om de kun ville være trofaste og udholdende.

De bortdragende Hellige ønske vi af vort ganske Hjerte en behagelig Hjemrejse, og bede vor himmelske Fader at bevare dem baade paa Land og Sø, saa at de maa naa lykkelig og vel deres endelige Bestemmelsessted.

Uddrag af Korrespondance.

Vi erfare gjennem Brev fra Broder Ejnar Ejriksson, dateret Vestmannøen, Island, den 15de Juni, at Tilstanden blandt de faa Hellige der paa Øen er meget god. Brødrene Thordur Didricksson og Samuel Bjarnason, som bleve kaldte paa Mission til Island i sidste General-Konference, ankom dertil den 7de f. M., og afholdt strax efter Ankomsten dertil en Konference, hvor fire indfødte Brødre bleve ordinerede til Præstedømmet, nemlig 2 til Ældster og 2 til Præster. Den lille Menighed, der findes paa Island af Sidste Dages Hellige, bestaar for Øjeblikket kun af 17 Personer. Brødrene Didricksson og Bjarnason agtede ved Lejlighed at tage over paa Fastlandet og begynde deres Virksomhed. Maa Gud velsigne dem i deres Bestræbelser for Evangeliets Fremme der paa Øen!

Korrespondance.

Amerika.

Richfield, Sevier Co., den 24de Maj 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Det er nu saa længe siden, jeg har skrevet til eller hørt fra Danmark, at jeg snart anser det for en Pligt at lade høre fra mig. For nogle Aar tilbage blev Sevier Co. næsten aldeles forladt paa Grund af, at Indianerne vare for urolige, og blev først igjen beboet for fire Aar siden, men hvad Fremskridt der i forskjellige Retninger i disse fire Aar er bleven gjort her, er ganske forbausende for Alle, som besøge os, og Richfield er som Følge heraf for Nærværende et af de mest trivelige Settlementer i Utah. Indianerne, som for sex à otte Aar siden vare alle hvide Menneskers dødelige Fjender, ere nu vore Brødre i Pagten; i det sidste halve Aar have flere Gange hele Stammer kommen og forlangt Daab, idet de fortælle, at tre gamle Mænd, som ere mere end tusinde Aar gamle, have sagt dem, at de skulle gaa til „Mormonerne" og blive døbte. For ethvert fornuftigt og tænkende Menneske er dette et meget stort Vidnesbyrd for Sandheden af Mormons Bog, og selv Mænd, som have betvivlet Frelserens guddomlige Sendelse, kunne heri finde et uomstødeligt Vidnesbyrd for hans himmelske Kald, hvis de kun vilde læse hans Ord til de tre Nefiter, hans Forjættelse, at de skulde leve, til han anden Gang kom til Jorden, og bringe Sjæle til ham, og at deres Efterkommere i de sidste Dage igjen skulde annamme Evangeliet og blive et hvidt og behageligt Folk. Naar man erindrer, at Mormons Bog blev trykt for over 40 Aar siden, da Indianerne vare ansete for værre end en Flok vilde Dyr og vare en Skræk for næsten hele Amerika, da ved jeg ikke, hvad større Vidnesbyrd man kunde ønske. For de Hellige er dette isandhed en Glædes- og Opmuntrings-Dag, det beviser, at Israels Forløsning er nær, dog ikke dette alene, men de mange Fremskridt, som i de sidste Aar ere blevne gjorte her i Utah, ere et endnu stærkere Bevis for Alle, som have Evangeliets Aand i deres Hjerter, at Herrens Gjer-

ning ruller fremad med stærke Skridt og nærmer sig sin Fuldkommenhed. Enoks Orden, som indtil for et Aar siden har været som en dod Bogstav, og som alle Hellige have ventet engang vilde komme i Kraft, har nu ialmindelighed gjort en god Begyndelse. Vi begyndte her i Richfield for omtrent et Aar siden, og endskjøndt vi, paa Grund af Uerfarenhed og mange Omstændigheder og dertil et daarligt Aar med Sæd, have havt mange Prøver at gjennemgaa, saa findes der neppe en Eneste, som paa nogen Maade vilde forlade Ordenen, thi vi vide, dette er Guds Værk, og at den forenede Orden er et Skridt fremad, samt at det er den eneste Vej for de sande Sidste Dages Hellige til nogensinde at komme i Besiddelse af den Herlighed og Ophøjelse, som venter de Trofaste, og for hvilken vi have gjennemgaaet og ofret saa meget. Jeg har ofte i Danmark og Norge raadet de Hellige til ikke at rejse til Utah, undtagen at deres hele og eneste Ønske var at tjene Herren, og jeg siger det Samme endnu; her findes ikke Zion for Nogen, som ikke elsker Gud over alt Andet, og er fast bestemt paa at gjøre hans Villie i alle Ting, hvadenten deres Lod maa blive Fattigdom eller Rigdom og saavel i Medgang som Modgang være taknemlig mod Forsynet, der ordner alting paa det Bedste for sine trofaste Børn; her er Zion for de Rene af Hjertet, for dem, hvis ædle Karakter er ophøjet over Alt, som nedværdiger Mennesket i Guds og Helliges Øjne, de kunne her altid finde Fryd og Glæde blandt Guds Folk. Fattigdom er ingen Prøve for dem, Herrens Aand bor i deres Hjerter, hans Kraft gjennemtrænger dem, deres Liv er en Glæde paa Jorden, og for dem er Frelserens Aag gavnligt og hans Byrde let. Da Richfield er en af de første Pladse, hvor Ordenen er organiseret og opholdt, saa have vi ogsaa her den Gamle i al sin Kraft imod os. At vi ville have Held med os, behøve vi ikke at tvivle om, thi vi have her nogle af de bedste og ædleste Mænd i Utah til vore Ledere, og Brigham Youngs ældste Søn, Jos. A. Young, er vor Præsident. Vi have Tømmer, Brænde, Land og Vand i Overflødighed samt et udmærket Klimat, næsten ingen Sne om Vinteren og ikke for varmt om Sommeren. Naar derfor vore skandinaviske Emigranter komme til Utah, ville de her finde en heldig Arbejdsmark for dem.

Jeg sender min bedste Hilsen til de Hellige og især mine mange gamle Venner i Skandinavien.

De selv og Brødrene i Missionen er paa det Kjærligste hilset fra Deres i Evangeliet forbundne Broder

Chr. J. Kempe.

Dannelse og Forædling.

(Af B. B. i „Womans Exponent.")

„De Midler, Himlen yde, bør vi tage
Og om ej, hvis Himlen vilde
Og vi ikke, Himlens Tilbud da vi vrage."

Hvilke forunderlige Evner og Egenskaber for ubegrændset Forbedring har ikke vor Skaber udrustet os med, og hvor lidt bliver det forstaaet og vurderet af den store Masse af Menneskeslægten. Børn fødes til Verden og udvikles fysisk til Mænd og Kvinder, erholde maaske en

almindelig Opdragelse og indtager en bestedeu Stilling i Hverdagslivet eller Samfundet; og om de leve saaledes, at de ikke gjøre sig skyldig i nogen aabenbar Krænkelse af Menneskenes Love og efterlader deres Navn paa Jorden, antager man ialmindelighed, de have udfyldt deres Skabelses Maal. Men er dette den eneste Hensigt, hvorfor vi ere blevne skabte i vor Skabers Billede? Kunne vi forvente at modtage en Ophøjelse med herliggjorte Væsener, uden at gjøre nogen Anstrængelse for vor egen Forbedring? Vi modtage himmelske Gaver og Kræfter som Grundstoffe i vor individuelle Natur, de ere modtagelige for en næsten ubegrændset Udvikling. Bleve de os givne, at vi skulde forøde eller lægge dem tilside? Frelseren har i sin Parabel om Talenterne klarligen bevist dette Faktum for alle forstandige Væsener, og dog er der mange Tusinder, som fra Dag til Dag paa en ørkesløs Maade kun søge at tilfredsstille sin Fornøjelsessyge, medens foroven og omkring ere Kilderne til Udvikling i Kunst, Videnskab og Literatur, der ere Frugten af Menneskets Udvikling paa disse Omraader.

Vi bekjende at tro, at Gud havde en bestemt Hensigt at udføre ved at give os en Tilværelse her, men aabenbare i Virkeligheden vore Handlinger en Ærbødighed for de Principer, som vi have antaget? Kunne vi forspilde vore Kræfter, forsømme vor Anledning og tankesløs ringeagte de Fordele, der ere os givne med Hensyn til at befæste, rense og ophøje vore Karakterer og ikke holdes ansvarlige derfor? Vi tro paa alle Ting ved naturlige Principer, derfor have vi et stort Arbejde for os at udføre, og vi skulde være flittige og udholdende i vore Bestræbelser forat leve renere, bedre og mere exemplariske Liv.

Det kan ikke gjøres uden dybsindig Studium og Omhu, vi kunne ikke laane det Altsammen fra Bøger eller uddrage det fra Andre. Men vi maa selv mere omhyggelig udvikle enhver Egenskab, vi besidde, og søge mere aarvaagent at beskytte os imod onde Indflydelser og Tilbøjeligheder.

Smag, Følelse, Hengivenhed og Kjærlighed, enhver Gave og Egenskab, som er nedlagt i vor Natur, er modtagelig for en ubegrændset Udvikling og Forædling; men det maa være et Livsarbejde, det kan ikke gjøres paa én Dag eller i én Time eller ved at antage noget Etikette-System eller nogen Moral-Lovbog. Og dog er det ved og formedelst disse Midler, at Verden er tilbøjelig til at dømme hine rene og ophøjede Kjendetegn, som mærkelig stemple dens Løbebane, der besidder den sandeste og videste Forhøjelse af moralsk, mental og aandelig Udvikling.

Hvis vi kun omhyggelig søge, hvergang vi gjøre Noget, at gjøre vort Bedste og hver Dag og Time bede om den Hellig-Aands Vejledning, ville vi aldrig fejle i at stille os fra vore Arbejder paa en ærefuld og hæderlig Maade, hvilkensomhelst Stilling vi end indtage. Vi lægge Grundvolden til en Fremtid, som vil blive ubegrændset. Og burde vi ikke som Følge heraf vaagne op til en uophørlig og levende Betragtning af Vigtigheden med at naa Maalet for vor Attraa?

Skulle vi gyse tilbage for nogen Ansvarlighed, der paahviler os formedelst Tiden og Omstændighederne, hvorunder vi leve? Det er ikke ved ét Individ, at Guds Hensigter kunne udføres, det er Menneskehedens Gaade, og i vore egne Hjerter er Templet, hvor vi maa begynde, kaldende til Udøvelse enhver Egenskab, der findes i vor bedre Natur. Og om Enhver, der var interesseret i Fremadstribningens Værk, ved Udvexlingen af

Tanker, Anskuelser, Følelser og Sympathier vilde aabenbare deres højeste Attraa, aabne deres dybeste, levende Kilder, og opmuntre hinanden i det store og mægtige Forædlings-Værk, vilde de derved sikre sig den største Lykke.

En naturlig og sand Forædling af den individuelle Karakter vil være væsentlig forat gjøre os skikket til at deltage i ophøjede Væseners Selskab, og de, som forvente at blive Modtagere af en herlig Belønning for deres Ofre her og dog forspilde deres Tid, Midler og Lejlighed, som staa til deres frie Raadighed, uden noget bestemt Maal for Øje undtagen i fuldeste Udstrækning at nyde Livets Overflødigheder, ville sikkerligen blive skuffede i deres Forhaabninger; og ved den endelige Dom ville de Talenter, som de saaledes have begravet, blive kaldte frem og givet til dem, som have været mest trofaste i at udvikle deres mange sjælelige Egenskaber.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)
(Fortsat).

Disse Bevægelser ophidsede Pøbelen, og de bragte alle mulige falske Rygter i Omløb i Hancock og tilstødende Kountyer med Hensyn til „Mormonernes" Hensigter, og benyttede al deres Indflydelse forat faa de omliggende Kountyer til at hjælpe dem i at drive „Mormonerne" og „the Jack Mormons", som de kaldte dem, der vare Venner af Lov og Orden, ud af Staten. En anden ophidsende Sag i Kountyet var, at de Hellige, som boede der, toge Del i Valgene. Da de tolv Apostle forlode Nauvoo, gave de det særlige Raad, at de Hellige ikke skulde befatte sig med Politik eller tage Del i Valgene, da dette vilde have en Tendents til endyderligere at ophidse Pøbelen og give dem Anledning til at begynde Fjendtligheder imod de Forsvarsløse og Fattige, som vare ladte tilbage, og at de skulde standse Salget af deres Ejendomme for derved at forebygge Indflydelsen af fremmede Borgere i Nauvoo. Dette Raad blev forsømt, og dets Forsømmelse bevirkede foruden daarlige Følelser intet godt Resultat, thi Modpartiet af det, for hvilket de Hellige voterede, sejrede med en Majoritet af flere hundrede Stemmer. Man siger, at dette blev gjort ved svigagtig Fremgangsmaade.

Levi Williams, som anførte Pøbelen, der myrdede Profeten Joseph og hans Broder Hyrum i Carthage Fængsel, og som tilstod at være en Baptistpræst, var meget virksom i at ophidse Pøbelen og yde dem al den Hjælp, han kunde. Det lykkedes Pøbelen at faa udstedt Arrestordrer paa adskillige nye Borgere, som vare Modstandere af deres lovløse Fremfærd, og forsøgte paa at faa dem i sin Magt i den Hensigt at myrde dem, hvilken skjændige Plan dog mislykkedes for dem. De nye Borgere i Nauvoo holdt et Møde den 12te August, hvori det blev vedtaget af den nedsatte Komité, der ventede paa Pøbelen, som havde forsamlet sig ved Levi Williams Hus ved Greens Plains, at formaa Pøbelen til fredelig at vende tilbage til deres Hjem. Denne Komité berettede, at den fuldstændige Ligegyldighed og Mangel paa Imødekommenhed fra Anti-Mormonernes Side

gjorde enhver Underhandling med dem umulig. Adskillige Taler bleve holdte og en Komité, bestaaende af fem Mænd, beskikket til at udfærdige Resolutioner, hvori tillige Mødets Mening skulde fremsættes. Disse Resolutioner indeholdt ogsaa Pøbelens Trudsler om, at hvis Nauvoos nye Kolonister ikke inden den 10de September førstkommende fordreve de Hellige fra nævnte Stad over Missouri-Floden, vilde de selv med deres egne Hænder og paa den haandgribeligste Maade gjøre det; endvidere at de nye Kolonister ikke skulde anerkjende Anti-Mormon-Partiets Ret til at blande sig i deres Politik, ligeledes at de (de nye Kolonister) fremdeles skulde sætte ubetinget Tillid til „Mormon-Folket" og det Pant, de havde stillet, som Borgen for deres Dragen mod Vest det selvsamme Aar.

En Mand ved Navn John Carlin blev ulovligen ansat som Konstabel af en Fredsdommer, og han forsøgte at rejse en væbnet Styrke til at gaa til Nauvoo i den Hensigt at arrestere efter ulovlig udstedte Arrestordrer visse nye Borgere, som vare blevne falskeligen beskyldte for Forbrydelser. Dette var kun et Paaskud til at frembringe Vanskeligheder og drive de Hellige fra Staden. Hr. William E. Clifford, som var Præsident for Byen Nauvoos Forvaltere, men som ikke var en Sidste Dages Hellig, skrev og sendte et Brev med Expresbud til Guvernør Ford forat bede om Hjælp til at beskytte Byen mod Pøbelens Angreb. Guvernøren sendte Major James R. Parker af Illinois Militsen til Nauvoo og gav ham Befaling, at i Tilfælde af et Angreb paa Staden skulde han tage Kommandoen over saadanne Frivillige, som, fri for Statens Bekostning, vilde tilbyde sig at tilbageslaa ethvert Angreb og forsvare Staden. I en Korrespondance mellem Parker og Carlin, sagde Carlin, at han vilde behandle ham og hans Officerer som Pøbel, hvis de søgte at besvære ham. Imidlertid gjorde han Alt, hvad han kunde, forat tilvejebringe en væbnet Styrke til at hjælpe ham i Udførelsen af hans Forehavende. Parker udstedte adskillige Proklamationer, i en af disse erklærede han Hancock Kounty i Belejringstilstand. I denne Proklamation sagde han:

„Intet er mere urimeligt end den Anskuelse, at en væbnet Styrke er nødvendig forat udføre Civil-Proces i Nauvoo. Jeg er beredt til at hjælpe til at udføre de udstedte Arrestdomme for Paagribelsen af enhver Person paa dette Sted eller i nogen anden Del af Kountyet, saasnart som den væbnede Styrke, der nu er samlet under Foregivende af en Konstabels posse, bliver opløst."

General James W. Singleton af Brown County tog Overanførselen over Pøbelen. Han blev assisteret af J. B. Chittenden af Adams, N. Montgomeri af Mc. Donough, James King af Schuyler, J. H. Sherman af Hancock og Thomas S. Brockman af Brown County. Major Parker skrev til Singleton, Overanføreren for Pøbelen, i den Hensigt at tilvejebringe et Forlig, hvorpaa Singleton svarede. Parker skrev igjen og berettede, at Betingelserne vare tagne under Overvejelse samt opfordrede til en Sammenkomst med saadanne Personer, som Singleton maatte nævne, forat komme overens om Udjævningspunkterne.

(Forts.)

Afskedssang.

Mel.: Hvad jeg elsker, osv.

Farvel Du Land, hvor Lyset først jeg saa,
Skjøndt højt jeg elsker Dig, jeg dog maa gaa
Mod Vesten til det Sted, Gud har bered'
For sine Børn, som elsker Hellighed.

Min Barndomstid den er paa Minder rig,
I Sindet ofte de fremstille sig,
Da synes mig, som atter med min Fod
Paa Barndomsegnene igjen jeg stod.

Jeg mindes Stedet, hvor min Vugge stod,
Jeg mindes Sødskende, Forældre god',
Jeg mindes hver en Ven, som har mig kjær,
Men ak, maaske jeg ser dem aldrig mer!

Jeg ser din Bakke og den slette Mark,
Jeg ser din' Søer og din skjønne Park;
Jeg ser din Skov, din Eng, din Vang, ja Alt,
Og mindes hvad, som der jeg blev fortalt.

Endskjøndt for mig Du er et yndigt Land
Med Bøgeskov og med din salte Strand,
Dog ej i Dig Profeter høres kan,
Derfor med Zion ej Du holder Stand.

Men som jeg ser din Storhed og din Pragt,
Jeg ser Opløsnings-Spiren den er lagt
I Borgerstand og i din Rigsdagshal;
Forvirringen forkynder om dit Fald.

„Thi hvert et Rige, som splidagtig er,
Sig selv nedbryder og opstaar ej mer."
Men Herrens Zion, som paa Bjerget prud
Opbygges nu, Udvalgte samler ud.

Og de skal voxe og udbrede sig,
Paa Jordens Goder de skal blive rig.
Den Blomst, vi plante, bliver til et Træ,
Og Himlens Fugle der vil finde Læ.

Derfor Farvel Du Land, jeg har saa kjær,
Farvel Familie og Slægtninger.
Farvel hver Ven, som hører til det Tal,
Der snarlig op til Zion samles skal.

P. C. Geertsen.

Blandinger.

Et farefuldt Kald. I Springfield i Massachusetts blev en ung Kone nylig greben af den Ide, at hendes egenlige Kald var at være Romanforfatterinde. Hun begyndte derpaa i al Hemlighed at skrive en gyselig Historie, hvori Helten tilsidst skulde kvæles af sin skinsyge Hustru. Hun besluttede at udvikle al sin poetiske Kraft i Mordscenen og i den Hensigt ved personlig Erfaring at vinde Elementer til en effektfuld Skildring, begav hun sig en Nat hen til sin sovende Ægtefælles Seng, lagde sine Hænder om hans Hals og trykkede saa stærkt til, at han besvimede. Hun gav nu slip forat benytte sine Studier, men han kom til sig selv, slog „Blaastrømpen" i Gulvet med en Stol, høvlede hende igjennem og kastede tilsidst Roman-Manuskriptet i Ilden. Da Studier efter Naturen viste sig at være saa farlige, besluttede det unge Talent sig til foreløbig at holde sig til den huslige Arne.

Ved Jordskjælvet i Nygranada er der omkommen omtrent 16,000 Mennesker.

En amerikansk Olding. Mark Twain giver følgende morsomme Beskrivelse af en amerikansk Olding: — „John Wagner, den ældste Mand i Buffalo — 140 Aar gammel — gik nylig halvanden Mil paa to Uger. Han er ligesaa rask og kry som nogen af de gamle Mænd, om hvem Aviserne fortælle, og i alle Hensénder ligesaa mærkværdig som de. I November Maaned gik han under en voldsom Pladskregn uden anden Beskyttelse end en Paraply hen og stemte paa Grant, idet han bemærkede, at han nu havde stemt paa 47 Præsidenter, hvilket rigtignok var en dundrende Løgn. Hans anden Paryk af rigt, brunt Haar ankom igaar fra New-York, og et nyt Gebisz fra Filadelfia. I næste Uge skal han giftes med en Pige paa 102 Aar. De have været forlovede i 80 Aar, men deres Forældre have indtil for faa Dage siden haardnakket nægtet deres Samtykke. John Wagner er to Aar ældre end Veteranen paa Rhode Island og har aldrig, naar man da ikke vil regne Whisky til Spiritus, nydt stærke Drikke.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorenzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1875.* Pr.: 12 Øre pr Expl.

Den fem og fyrretyvende Aars-Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Sluttet.)

Femte Dag.

Lørdag Eftermiddag den 10de April 1875.

Koret sang: „Hvilke underfulde Ting vi nu beskue."

Bøn af Biskop E. F. Sheets.

Koret sang: „Alle prise den herlige Dag."

Autoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bleve foreslaaede til Opholdelse af Ældste Geo. Q. Cannon, hvilket énstemmig vedtoges med opløftet Haand af de over ti tusinde Hellige, der vare nærværende:

Brigham Young, Profet, Sér og Aabenbarer samt Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige overalt i Verden.

Geo. A. Smith og Daniel H. Wells, Præsident Brigham Youngs Raadgivere.

Lorenzo Snow, Brigham Young jun., Albert Carrington, John W. Young og George Q. Cannon, Præsident B. Youngs assisterende Raadgivere.

Orson Hyde, Orson Pratt sen., Wilford Woodruff, John Taylor, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun., Jos. F. Smith og Alb. Carrington, Medlemmer af de Tolvs Kvorum.

John Smith, Kirkens Patriark.

George B. Wallace, Præsident over denne Stav af Zion, William H. Folsom og John T. Caine, hans Raadgivere.

William Eddington, Thomas E. Jeremy, J. H. Rumell, Miner G. Attwood, Dimick B. Huntington, Theodore McKean, Hosea Stout, Milando Pratt, J. R. Winder, Geo. J. Taylor, Henry Dinwoodey, Millen Attwood, A. M. Cannon, J. Horne, Andrew W. Winberg og Geo. Nebeker, Medlemmer af Højraadet.

Elias Smith, Præsident for Høipræsternes Kvorum, Edward Snelgrove og Elias Morris, hans Raadgivere.

Jos. Young, Præsident for de første syv Præsidenter af de Halvfjerds, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, J. Gates og John Van Cott, Medlemmer af de første syv Præsidenter af de Halvfjerds.

E. W. Dawis, Præsident over Eldsternes Kvorum, W. W. Taylor og Junius F. Wells, hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, Leonard W. Hardy og Robert T. Burton, hans Raadgivere.

Sam. G. Ladd, Præsident for Præsternes Kvorum, Wm. McLachlin og James Latham, hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Kvorum, Martin Lenzi og Henry J. Doremus, hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Kvorum, John H. Picknell og Thomas E. Jones, hans Raadgivere.

Geo. A. Smith, Bestyrer for de timelige Anliggender af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, John Sharp, John L. Smith, Le Grand Young, Elijah F. Sheets, Jos. F. Smith, Moses Thatcher, John Van Cott, Amos M. Musser, James P. Freeze, F. A. Mitchell, Thomas Taylor, hans Medhjælpere.

Albert Carrington, Præsident for det vedvarende Emigrationsfond.

Truman O. Angell, Kirkens Arkitekt.

Orson Pratt, Historieskriver og almindelig Kirke-Registrator; Wilford Woodruff, Assistent.

Embedsmænd i den forenede Orden:

Præsident for den forenede Orden i hele Verden, hvorsomhelst den er oprettet: Brigham Young.

Første Vicepræsident: George A. Smith.

Anden Vicepræsident: Daniel H. Wells.

Assisterende Vicepræsidenter: Orson Hyde, Orson Pratt sen., John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun., Jos. F. Smith og Albert Carrington.

Sekretær: David McKenzie.

Assisterende Sekretærer: Geo. Goddard, D. O. Calder, P. A. Shettler, James Jack og J. T. Caine.

Hoved-Bogholder: T. W. Ellerbeck.

Kasserer: Geo. A. Smith.

Assisterende Kasserer: Biskop E. Hunter.

Direktører: H. S. Eldredge, John Sharp, Feramorz Little, Moses Thatcher, John Van Cott, James P. Freeze, Henry Dinwoodey, Thomas Taylor og E. F. Sheets.

Eldste George Goddard blev opholdt som Konferencens Skriver.

Præsident B. Young talte derpaa til Forsamlingen.

Mødet hævedes til Søndag Formiddag Kl. 10.

Koret sang: „Alles Øjne vente paa Herren."

Taksigelse af Præsident B. Young.

Sjette Dag.

Søndag Form. den 11te April Kl. 10.

Koret sang: „Tiden er nær, den lykkelige Tid."

Bøn af Eldste John W. Young.

Koret sang: „Det store og herlige Evangelii Lys."

Eldste Orson Pratt oplæste nogle Skriftsteder, begyndende med det 18de Vers af det sidste Kapitel hos Esajas.

Der indeholdtes nogle meget vigtige Profetier i nævnte Vers, især deleshed med Hensyn til Indsamlingen af Israels Børn i de sidste Dage, ved hvilken særlige Tidsperiode et vist Tegn vilde vise sig, idet et Folk fra alle Nationer under Himlen vilde blive indsamlet til Jerusalem som forudsagt. Sendebud vilde blive sendte ud iblandt Hedningerne. Det Tegn, der blev lovet af Gud den Almægtige, og som blev udtalt af Jesus Kristus til Indbyggerne paa dette Kontinent, var, at naar „Mormons Bog“ kom for Dagen for Hedningerne, skulde Indsamlingen af Israel begynde, saa at Faderens Forjættelser maatte blive opfyldte. Mormons Bog skulde derefter komme fra Hedningerne til Lamaniterne eller Indianerne, som tidligere vare hentærede i Vantro paa Grund af deres Ugudelighed, og vare blevne et mørkt og afskyeligt Folk. Men disse Ting vilde finde Sted paa dette Kontinent, fordi der her findes civil og religiøs Frihed, og i den Hensigt at oprette Guds Rige paa Jorden. Naar Evangeliet skulde prædikes blandt Lamaniterne, skulde Israels adspredte Stammer blive samlede tilsammen. Femogfyrretyve Aar havde Guds Tjenere været udsendte blandt Hedningerne og havde fremlagt og prædiket til dem Guds Ord, saaledes som det er aabenbaret i Mormons Bog. Nogle Missionærer vare blevne udsendte til Lamaniterne, og det er bleven berettet, at de ogsaa have været besøgte af tre Nefiter, som vare blevne tilladte at forblive paa Jorden og ikke smage Døden. Det var bleven sagt, at disse Mænd havde besøgt Indianerne og sagt dem, at de skulde opsøge de Sidste Dages Helliges Ældster, saa at de kunde blive døbte, omvende sig fra deres Synder, lægge deres Krigsvaaben tilside og holde op med at stjæle. De tre Nefiter bleve lovede af Frelseren, at de skulde leve paa Jorden, indtil alle Ting, der vare blevne omtalte af Profeterne, skulde opfyldes, og indtil Guds Herlighed skulde aabenbares. De bleve ligeledes lovede, at de ikke mere skulde have Sorg eller Pine, og bleve optagne til Himlen, hvor de saa og hørte Ting, som Gud forbød dem at aabenbare. Deres Legemer undergik en Slags Forandring, saa at de ikke skulde smage Døden. Tre Gange bleve disse tre Nefiter kastede i en glødende Smelteovn og kom dog uskadte derfra. Tre Gange bleve de kastede i Dyrekulen, hvor de vilde Dyr legede med dem, ligesom et Barn leger med Unglammet. De bleve kastede i Fængsel, men paa deres Ord faldt Fængselmurene ned. Ingen Slags Tortur eller noget Sted, hvor de bleve kastede, tillodes at skade dem. Israels Huses Levninger omfattede selvfølgelig ikke hele Israels Hus. Udtrykket havde kun Hentydning til Efterkommerne af Joseph, der blev solgt til Ægypten. Der var en Mængde andre Grene af Israel, som bleve førte til Nordenland. Disse maatte komme til Zion, og naar den Tid kom, vilde Isbjergene flyde ned for deres Aasyn og de øde Ørkener afgive Vand, efterhaanden som de skrede frem. Dette var en Profeti, der blev given af Profeten Jos. Smith, som var den største Profet, der nogensinde havde levet paa Jorden med Undtagelse af Kristus. De ti Stammer vilde komme til Zion og modtage en Velsignelse under Efraims Børns Hænder, og der var Nogle i denne Forsamling, som vilde hjælpe til at udsende 144,000 som Missionærer, der skulde gaa ud og indsamle de adspredte Levninger af Jakob fra enhver Del af den beboelige Klode.

Han læste derpaa en anden Profeti af Mormons Bog, hvori der fremsattes, at Indianerne vilde blive slagne af Hedningerne, og at hvis Hedningerne skulde forkaste Evangeliets Fylde, som det er

fremsat i Mormons Bog, vilde Herren borttage Evangeliet fra dem og sende det til de stakkels fornedrede Indianere. Enhver Profeti, som var bleven udtalt af Guds Tjeneres Mund med Hensyn til denne Nation eller andre Nationer, som undertog sig at stride imod Zion, skulde gaa i bogstavelig Opfyldelse.

Konferencen hævedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Koret sang: „Ære være Gud i det Høje."

Taksigelse af Ældste F. D. Richards.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang: „Vor Gud, vi Dig tilskrive."

Bøn af Ældste F. A. Mitchell.

Koret sang: „Vi Alle lovprise Jesu Navn."

Medens Nadveren omdeltes, talte Kaulajnamoku, en Indfødt fra Sandwichs-Øerne, for en kort Tid til den store Forsamling.

Ældste F. A. Mitchell, en tilbagevendt Missionær fra Sandwichs-Øerne, oversatte nævnte Tale som følger: „Han ønskede at udtrykke sin Hengivenhed for Præsidenten og alle hans Venner her. Talte om Evangeliets Indførelse af Ældste Geo. Q. Cannon og Andre. Sagde, at han vidste om deres Komme og forenede sig med Kirken i 1853, og havde bestandig siden været en stadig og fast Troende. En kort Tid efter hans Indtrædelse i Kirken blev han lagt paa Sygelejet, men blev helbredet ved Guds Gave og Kraft. Han havde været paa Mission til forskjellige Dele af Sandwichs-Øerne, og var kommen her forat leve iblandt de Hellige for en lille Tid. Han følte sig ikke klog i sine egne Øjne, men glædede sig ved Kundskaben om Saliggjørelsens Plan og bad Gud at velsigne de Hellige i Jesu Navn."

Ældste F. A. Mitchell sagde, at Kaulojnamoku havde erholdt Tilladelse til at forlade sit Fødeland og opholde sig her saa længe, som han ønskede. Han ønskede at lære det engelske Sprog, ligeledes et Haandværk, og gjøre sig almindelig nyttig. Han havde selv været paa en Mission til disse Øer for næsten to Aar, var tilfreds med at gaa og tilfreds med at komme, og haabede at gjøre sig brugbar ved Opbyggelsen af Guds Rige.

Præsident B. Young talte til Forsamlingen om Lamaniterne og andre Gjenstande.

Konferencen hævedes til den 6te Oktober 1875 Kl. 10 Form. i det nye Tabernakel, Salt Lake City.

Koret sang: „Jeg vil synge om Herrens Naade."

Præsident Young rejste sig tilligemed den hele Forsamling og velsignede Brødrene, som havde talt under Konferencen, Koret og Organisten, dem, som havde bedet, og sluttelig alle Forsamlinger af Hellige, baade her og over hele Verden samt alle Dydige og Oprigtige under ethvert Klima.

Professor Geo. Careless ledede Tabernakel-Koret, og J. Daynes var Organist.

Saaledes endte en af de længste og mest interessante Konferencer, der nogensinde er bleven afholdt i Salt Lake City. Uagtet de første fire Dage vare meget kolde, og det snede det Meste af Tiden, tabte aldrig Interessen sig for Konferencen, men en stadig Forøgelse af Tilhørere vedligeholdt sig Dag efter Dag indtil i Eftermiddags, da det rummelige Tabernakel var ganske overfyldt, saa at Mange maatte gaa bort uden at faa Plads.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

den 22de og 23de Maj 1875.

Lørdag den 22de Maj Kl. 8 Aften tog Konferencen sin Begyndelse, idet en Forsamling blev afholdt i Lokalet paa Nørrebro.

Tilstede vare følgende Brødre fra Zion: Apostelen Jos. F. Smith, Præsident over den europæiske Mission, Ældsterne F. M. Lyman, John H. Smith, M. H. Hardy og E. N. Freeman, der for Nærværende vare paa Mission i England, C. G. Larsen, Præsident over den skandinaviske Mission, Ældsterne John Frantzen, K. Petersen, Andrew Andersen, P. C. Geertsen, N. Andersen, C. J. Gustafson, S. C. Hansen og J. M. Larsen.

Salme Nr. 141, „Nu vi os forsamle her," blev afsungen.

Bøn af Præs. K. Petersen.

Derefter Salme Nr. 188, „Det lufter mildt i Høst," osv.

Konferencens Præsident K. Petersen fremstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Sagde, det var ham en stor Glæde at være nærværende ved denne vigtige Lejlighed, eftersom man var forsamlet i Egenskab af en Konference, og ønskede, at vi maatte have megen Gavn og Nytte af vor Sammenkomst. — Tiden blev derpaa overladt Forstanderne, som afgave deres Rapporter. Ifølge disse fremgik det, at Tilstanden ialmindelighed var meget god i denne Del af Missionen. Som et Hele vare de Hellige villige til at opfylde deres Pligter og efterleve deres hellige Religion. Paa Sydsjællands Gren var Fremgangen mindre god. Mærkelig nok gaves der Mange, som syntes at være overbeviste om Sandheden af „Mormonismen", men som dog ikke vare tilbøjelige til at adlyde Evangeliets Principer. Den største Opvækkelse blandt Befolkningen paa Øerne syntes at være i Blangs Gren. De Hellige paa Bornholm vare med faa Undtagelser nidkjære i Efterlevelsen af deres Religion og Opfyldelsen af deres Pligter. Blandt de Fremmede der paa Øen var der ikke videre Opvækkelse. Forstanderne og Missionærerne vare Alle glade og lykkelige ved at arbejde for Herrens Gjerning og ønskede at fortsætte deres Bestræbelser i denne Retning.

Ældste Søren Hansen fremstod og afgav Beretning om sin Virksomhed i Missionen. Fortalte blandt Andet, at han havde rejst omtrent 230 Mil i Vinterens Løb og havde afholdt mange Forsamlinger.

Præs. K. Petersen gjorde nogle faa Bemærkninger og foreslog derpaa nogle Forandringer ved Præstedømmet, der bleve énstemmig vedtagne.

Salme: „O, Zions Land, Du Guds Tempels Sted", blev afsungen.

Taksigelse af Andrew Andersen.

Mødet aabnedes paany Søndag Formiddag Kl. 10 i Hr. Restauratør M. Hansen-Gissemanns store Selskabslokale, Bianko Lunos Sidealle, Fredriksberg.

Bøn af Ældste John M. Larsen.

Sangkoret afsang Salme Nr. 134, „Evige Fader, vi ydmygt Dig beder."

Ældste John M. Larsen fremstod og udtalte sin Mening om den Del af Missionen, hvor han var bleven anvist sin Virkekreds. Det var meget vanskeligt at faa nogen Indgang blandt de Fremmede paa Sydsjællands Gren; det syntes derfor ikke at være videre gode Udsigter paa den Kant af Missionen, derimod nærede

han de bedste Forhaabninger om de øvrige Dele af hans Arbejdsmark. Kunde give Missionærerne, som virkede i Forening med ham, et godt Vidnesbyrd for deres Nidkjærhed og Trofasthed og glædede sig stedse ved Lejligheden, han havde, til at bære Vidnesbyrd om Sandheden for sine Medmennesker.

Præs. K. Petersen ønskede Alle Velkommen og sagde, idet han talte om Missionærernes Virksomhed, at han var glad over det bevirkede Resultat. Han vidste, at Drivkraften til deres Nidkjærhed var den samme, som ledede Apostlene og Profeterne fordum. Missionærerne havde ikke været udsatte for videre Forfølgelse, naar undtages, at En var bleven arresteret. En stor Mængde Skrifter vare blevne afsatte og et Antal af 615 Forsamlinger afholdt, saa at han følte sig tilfreds over det Vidnesbyrd, der i det forløbne Halvaar var bleven aflagt om Sandheden. Han oplæste derefter den statistiske Rapport, hvoraf det erfaredes, at Konferencen for Nærværende udgjorde et Antal af 959 Medlemmer.

Talte om Offer som en ubetinget Nødvendighed forat blive Guds Ven i Lighed med Abraham, der var villig til at ofre sin eneste Søn, til hvem Forjættelserne knyttede sig. Sagde, at den, som forventede at skue Faderens Aasyn uden at adlyde Guds Befalinger, vilde paa en kommende Dag blive skuffet i sine Forventninger.

Det var med Glæde, Præs. C. G. Larsen fremstod og kunde vidne om Sandheden af dette Værk. Da det var nogen Tid siden, han havde været iblandt dem, vilde han give en lille Beretning om sin Runde i Missionen. Han havde havt megen Glæde paa sin Rejse, eftersom Rapporterne, der bleve afgivne, vare lovende for Evangeliets Fremme i disse Lande. Forsamlingerne havde allevegne været godt besøgte under de afholdte Konferencemøder, og Mange vare under hans Rejse blevne døbte og indlemmede i Kirken. Sagde, det var ethvert Menneskes Rettighed at dyrke Gud overensstemmende med sin Samvittighed. Derfor skulde man ikke sende vore Missionærer i Fængsel eller idømme dem Mulkter, som de ikke kunde udrede. Dog var dette ikke enestaaende Tilfælde i Historien, da det Samme skete i Jesu og Apostlenes Dage. Det Værk, vi vare meddelagtige i, var Guds Rige, og hans sande Evangelium blev prædiket for Beboerne af disse Lande, ja det samme Evangelium, som Apostlene sagde, skulde prædikes for den ganske Verden til et Vidnesbyrd. Var glad over at vide, at de Hellige vare gode og trofaste samt villige til at opfylde deres Pligter. Gav Brødrene af Præstedømmet et godt Vidnesbyrd for Nidkjærhed — saavel Ældsterne fra Zion som Landets egne Sønner. Sagde, at Ældsterne, der vare udsendte fra Zion, ikke vare komne hertil forat drage Fordel af Nogen, men kun forat forkynde dem Sandheden. Talte til Slutning om Aanden af „Mormonismen“ og den Enighed, som allevegne er et Kjendemærke paa de Sidste Dages Hellige.

Ældste Andrew Andersen sagde, det var en stor Forrettighed, som vi de Sidste Dages Hellige nøde, da vi vare i Besiddelse af Gaverne og Kræfterne i Guds Rige og Kirke, og ved at vi havde et fast Haab om at erholde Forjættelserne, der vare lovede Fædrene. Den sande Kirke har stedse været bygget paa Apostles og Profeters Grundvold, og disse havde nu som fordum Magt og Myndighed til at binde paa Jorden, saa at det var bundet i Himlen, og at løse paa Jorden, saa at det var løst i Himlen. Men paa Grund af, at Menneskene ikke have denne Myndighed, var Verden i religiøs Henseende

stedt i Mørke og Uvidenhed. En Dag vilde imidlertid komme, da alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk vilde anerkjende Guds Magt og hans Tjeneres Myndighed. Raadede de Hellige til Trofasthed, til at vaage og bede og være tro mod den hellige Religion, som de havde annammet, thi om de forblere trofaste indtil Enden, vilde den føre dem til Liv og Ophøjelse i Guds evige Rige. Man skulde ikke skamme sig ved Evangeliet, thi „det var en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror;" sagde, det skulde ikke alene prædikes for de Levende, men ogsaa for de Døde. Vi vare derfor delagtige i et Værk, som de Hellige, der vare gangne bag Sløret, fremdeles fortsatte i deres nye Sfære.

Koret sang: „Hør i den Enbaarnes Navn."

Taksigelse af Ældste Søren Hansen.

Mødet aabnedes paany Kl. 2 Eftermiddag i samme Lokale.

Koret sang: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung."

Bøn af Ældste N. P. Nielsen.

Koret sang: „Vi byde Eder fra Zions Dale."

Efter nogle Bemærkninger af Præs. K. Petersen bleve Kirkens Autoriteter, saavel i Zion som i Adspredelsen, foreslaaede til Opholdelse, hvilket énstemmig vedtoges.

Præs. Jos. F. Smith holdt derpaa en kort Tale i det engelske Sprog til Forsamlingen, der lød omtrent saaledes: Brødre og Søstre! jeg beklager meget ikke at kunne henvende mig til Eder i det danske Sprog, men haaber ved Hjælp af en af de tilstedeværende Brødre, som vil være af den Godhed at oversætte mine Bemærkninger, at være istand til at gjøre Eder bekjendt med mine Følelser. Det er en stor Tilfredsstillelse for os som Sidste Dages Hellige at vide, at Herren igjen har aabenbaret sig til Menneskene i denne Tid og Slægt, har gjengivet sit evige Evangelium til Frelse for Menneskeheden, har oprettet sin Kirke paa Jorden og forsynet den med Apostle og Profeter samt tilhørende Gaver, Kræfter og Velsignelser. Jeg for mit Vedkommende er glad og lykkelig over at være et særdeles Vidne for denne Slægt om, at Herren saaledes igjen har aabenbaret sig. Jeg ved, at dette Værk, hvori vi ere meddelagtige, er Kristi sande og rene Evangelium, jeg ved dette for mig selv, og jeg ved, at Jos. Smith var en sand Guds Profet, og at dette Værk vil vedblive at rulle fremad, indtil det har indtaget den ganske Jord. Herren oprejste forat grundlægge hans Kirke og Rige paa Jorden i vor Tid Jos. Smith, som tilbragte hele sit Liv med at fremme Herrens Gjerning og stadfæste Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger blandt Menneskenes Børn. Jeg kan give det samme Vidnesbyrd om Brigham Young. Da Profeten Joseph blev myrdet og saaledes ligesom Apostlene fordum beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod, oprejste Gud en anden Mand, iførte ham med Kraft fra det Høje, skjænkede ham Visdom og Aabenbaringens Aand, hvorved han blev istand til at røgte det høje og hellige Kald, som fra den Stund af paahvilede ham. Han har fra Jos. Smiths Død indtil nærværende Tid staaet i Spidsen for dette Folk og ført det sejrrigt gjennem alle Kampe. Han har søgt at gjennemføre alle de store og ædle Principer, som Profeten Joseph lærte, og han er den, som besidder det højeste Præstedømme paa Jorden i vor Tid. Hvis derfor denne Slægt vilde adlyde hans Raad og efterfølge hans Exempel, vilde den blive frelst i Guds celestiale Rige.

Det er Eders Rettighed, mine Sødskende, at være Redskaber i Guds Haand

til at frelse Menneskene ved at meddele dem, hvad I vide angaaende Evangeliet, undervise dem om dets første Principer og Saliggjørelsens Plan, og paa denne Maade bringe dem til Kundskab om Sandheden. Ligeledes vil jeg anspore Eder til at gjøre Noget for Eders afdøde Slægtninge og Venner ved at udfinde deres Slægtregistre, saa at I, naar I komme hjem til Zion, kunne udføre Ordinancerne for dem og saaledes komme til at staa som Frelsere paa Zions Bjerg med Guds Navn skrevet i Eders Pander. Jeg føler vel for alle mine Brødre, som sidde omkring mig her, thi de ere gode og trofaste Mænd, og ønsker Guds Velsignelse over dem og Broder Larsen for deres nidkjære og gode Arbejde i Missionen. Hellige, et Ord til Eder! Værer ligesom dem nidkjære, trofaste, udholdende og varagtige i Eders Pligter, forsømmer ikke Eders Bønner og værer ydmyge for Herren, da vil Held, Lykke og Velsignelse følge Eder nu og for stedse. Jeg er glad og lykkelig over den Enigheds og Kjærligheds Aand, som gjør sig gjældende her, og som overalt er de Sidste Dages Helliges Kjendemærke, og jeg kan sige, det er mig stedse en stor Glæde at være blandt de Hellige og nyde deres Selskab.

Som en Herrens Tjener og en Guds Apostel nedbeder jeg vor himmelske Faders Velsignelse over de Forsamlede. Amen.

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Raad og Vink til Ældste og Hellig.

Det Arbejde, som nu er tilendebragt, nemlig at emigrere en Del af de Hellige fra de forskjellige Konferencer, har til en vis Grad optaget Ældsternes Tid og Opmærksomhed. I Forbindelse hermed har Ombytningen af præsiderende Ældster i de fleste Konferencer, samt Overdragelsen af Bøger og Regnskaber givet Brødrene tilstrækkeligt at bestille. Men da vistnok disse uundgaaelige Besværligheder for en Del ere overvundne og Brødrene begynde at blive bekjendte med deres Stillinger, er det nødvendigt at overveje deres aandelige Behov, der ere satte under deres Vejledning, og benytte sig af de givne Lejligheder til at udsprede Evangeliet blandt dem, der endnu ikke ere komne til Kundskab om Sandheden. Ældsterne skulde derfor stedse have et vaagent Øje med de Hellige og ofte besøge dem i deres Huse, saa at de kunde blive bekjendte med deres sande Stilling og saaledes være istand til at give Trøst og Opmuntring paa rette Sted eller Irettesættelse i Ydmyghed, eftersom Omstændighederne maatte være, og eftersom Visdommens Aand maatte indgive dem. Da Emigrationen altid drager Folkets Opmærksomhed hen paa os, er derfor nu den rette Tid kommen for Ældsterne til at opløfte deres Røst og advare Folket for de Straffedomme, som den Almægtige er ifærd med at lade komme over Nationerne, og raabe Omvendelse til de Faldne, opsøge de Oprigtige af alle Sekter og Partier og berede dem til at gaa op med de Hellige til Zion. Et stort Arbejde er endnu

tilbage for Herrens Tjenere at udføre i disse Lande, da vi se, at Herren er naadig mod Folket og fremdeles tilsteder, at hans Evangelium bliver forkyndt iblandt dem. Vi maa derfor være taalmodige og overbærende mod denne vantro Slægt og gjøre Alt forat frelse dem, thi de ere vore Brødre og Søstre — Alle Børn af den samme gode og kjærlige Fader.

Mange af de Hellige i disse Lande ere kaldte Fattige; men om de have den sande Tro i deres Hjerter, ere de isandhed rige, thi den opfylder dem med en usigelig Glæde, Fred og Tilfredshed, som Verden ikke kan skjænke dem, og indgyder dem et varigt og fast Haab om en herlig Opstandelse. Hvad gjør det til Sagen, om de for Nærværende kun have Lidet af denne Verdens Gods, Forjættelsen lyder, at de Sagtmodige og Ædle engang skulle arve Jorden. Lærerne skulde tage en Interesse i at besøge de fattige Hellige i deres Hjem, trøste dem i deres Bedrøvelse, opmuntre dem og raadslaa med dem om den bedste Maade at udvirke deres Udfrielse paa samt søge at forbedre deres Kaar. Ingen skulde give op eller blive misfornøjet. Israels Gud lever, og hans vaagende altsénde Øje er over hans Hellige. Han kjender deres Omstændigheder og Begjær. Han hører deres Bønner, ved hvad de behøve og hvad der er for deres Bedste, samt hvad der er til alment Gode for hans Rige paa Jorden. Om det ikke har behaget ham at aabne Vejen for dem dennegang, saa skulde Ingen derfor være misfornøjet eller nedtrykt i sine Følelser, men skulde derimod stræbe fremad med desto større Kraft, forny deres Tro og fordoble deres Anstrængelser, saa at de maaske til en anden Emigration kunde være iblandt de Lykkeliges Tal og kunne drage op til Zion. Der er maaske Nogle, som indtil det Sidste nærede Haab om at komme med, men som da de bleve skuffede i deres Forventninger, begynde at blive sløve i Opfyldelsen af deres Pligter. Andre kunde maaske føle Utilfredshed over ikke at blive hjulpne ud, tænkende at deres Udfrielse var ligesaa nødvendig og deres Rettighed til at blive udfriet ligesaa stor som deres, der have rejst. Med saadanne Følelser staar man i Fare for at komme under hans Magt, som gaar omkring som en brølende Løve, søgende hvem han kan opsluge.

Til Slutning ville vi opmuntre de Hellige til at være nidkjære i at besøge Forsamlingerne baade for deres egen Skyld og for Evangeliets Fremme. Om de afholde sig fra Forsamlingerne, vil en ligegyldig Aand, som leder til Frafald, indsnige sig i deres Hjerter og saaledes berøve dem deres Tro, Haab og Glæde i Herren. Paa samme Tid, som de efterkomme denne Pligt, udfylde de de tomme Pladse, som ere opstaaede derved, at Nogle ere dragne til et bedre Land. Ligeledes skulde Enhver, der kalder sig en Sidste Dages Hellig, holde „Stjernen", for igjennem dens Spalter at erhverve sig Lys og Kundskab; paa samme Tid opholde de ogsaa dens Cirkulation.

Med disse faa Opmuntringer og Formaninger til Præstedømmet og de Hellige ønske vi, at Herrens Velsignelse maa være de Hellige tildel, saa at Fred og Glæde maa bo i deres Hjerte og i deres Hjem for bestandig.

Notits.

Det i Danmark og Sverig samt partielt i Norge vedtagne nye Myntsystem gjør det nødvendigt ogsaa for vort Vedkommende at benytte samme i vor daglige

Forretningsforelse, hvorfor vi herved gjøre de Præsiderende og Bogagenterne opmærksomme paa, at alle Regnskaber, der indsendes til dette Kontor, maa føres i Kroner og Øre efter den 15de Ds.

Korrespondance.

England.

Liverpool den 30te Juni 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Da jeg ved, det vil interessere Dem saavelsom de Hellige at faa en kort Beretning om Kompagniet, som afgik fra Kjøbenhavn den 25de Ds., er det med Glæde, jeg sender Dem nogle Linier. Som De ved, var Vejret meget behageligt ved vor Afrejse, og vi maa isandhed sige, at det har været særdeles gunstigt over hele Nordsøen. Det Halve af Vejen var det næsten blikstille, og den øvrige Del kun meget lidt Vind, ikkedestomindre var der nogle Faa, som følte mere eller mindre utilpas, men som Alt forsvandt, saasnart den engelske Kyst lod sig tilsyne. Kaptejnen viste os al Forekommenhed, og Mandskabet i det Hele taget søgte at gjøre enhver Ting saa behagelig for vore Emigranter som mulig. Udmærket Orden og Fred herskede, gode Følelser gjorde sig gjældende blandt alle de Hellige, og Glæde syntes at opfylde ethvert Bryst for Lejligheden, de havde, til at gaa op til det forjættede Land, og samles med Guds Folk i Klippebjergene, hvor Herrens Profeter og Apostle staa som Ledere og med Præstedømmets Magt og Myndighed til at administrere i alle Ordinancer henhørende til Guds Kirke og Menighed paa Jorden, gjenoprettet i disse sidste Dage. Vel, jeg vil ikke optage Tiden med at gjøre Bemærkninger om disse Ting, men vil kun sige, at Guds Rige vil gaa fremad og overvinde alle dets Modstandere, Zion blive opbygget og de Gode og Oprigtige blandt Nationerne blive indsamlede dertil i Herrens egen belejlige Tid. —

Vi ankom Alle lykkelig og vel til Hull Mandag Morgen mellem Kl. 8 og 9, men kom ikke iland førend omtrent Kl. 12, hvor Mr. Ramsden, Agent for Guion-Linien mødte os og havde gjort de nødvendige Forberedelser for Transporten af Gods etc. til Stationen og vor videre Befordring med Banen til Liverpool, hvor vi ankom Kl. 10 samme Aften efter omtrent 7 Timers Rejse. Præs. Jos. F. Smith modtog os ved Stationen i Liverpool og bød os Alle hjertelig Velkommen. De Hellige bleve strax ledsagede ombord paa Dampskibet „Idaho", som er bestemt til at bringe os over det store Dyb. Passagerernes Gods blev ogsaa samme Aften bragt ombord, hvilket vi ikke bleve færdige med før Kl. 2 om Natten.

Igaar bleve Billetter uddelte til Alle, og Enhver anvist sin Plads. Kl. 4 i Eftermiddag er Skibet bestemt at skulle afgaa.

Saavidt vi vide, ere alle de Hellige vel. Vor Rejse hertil har været særdeles heldig, ingen Ulykke af nogen Slags, og vi haabe fremdeles at blive bevarede paa vor Rejse og naa vort Bestemmelsessted lykkelig og vel.

Vel, jeg maa afbryde for dennegang

med mange Hilsener til Dem selv, Brødrene Bruun, M. & K. Petersen og alle de Hellige, og maa Herren velsigne Dem, Br. Flygare og Alle, som arbejde og gjøre Godt for Sandhedens Udbredelse. Alle Brødrene hilse.

Deres Broder i Evangeliet

C. G. Larsen.

Ombord paa Dampskibet „Idaho", 1. Juli 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg sender Dem igjen nogle faa Linier. Vi afgik fra Liverpool igaar Eftermiddags Kl. 6. Vejret behageligt, de Hellige alle vel og de Fleste paa Dækket. Præs. Jos. F. Smith og flere Brødre med ham vare ombord før vor Afrejse, og Præs. Smith gav os nogle udmærkede Raad i Henséende til Rejsens Anliggender. Passagernes Antal er 762, af hvilke 96 ere Engelske, og organiseret som følger: C. G. Larsen, Fører for hele Kompagniet og Ældsterne J. Frantzen, L. S. Andersen, N. Andersen, P. C. Geertsen, A. Jensen og M. L. Williams som Medhjælpere, inddelt i 6 Distrikter med hver sin Præsident og 2 Medhjælpere samt Andrew Jensen som Vagtkaptejn.

Vejret er behageligt, Søen omtrent blikstille, næsten alle Sødskende paa Dækket og føler vel. Alle Brødrene i Forening med mig fremsende mange Hilsener til Dem og Alle i Nr. 14 samt alle de Hellige.

Deres Broder i Evangeliet

C. G. Larsen.

P. S. Kl. 7 Eftermiddag ankom til Queenstown, Alt vel ombord. Vil afgaa herfra igjen om en Time.

C. G. L.

Hvorhen staar vor Kurs?

(Af B. B. i „Womans Exponent.")

Hvorhen staar vor Kurs paa det store Tidens Ocean, have vi noget Maal for Øje, som vi anvende alle vore Evner og Kræfter forat opnaa, og ere vi omhyggelige og flittige i at benytte alle vore Hjælpekilder for uden Fare og Skade for os selv at naa dette onskelige Maal? Have vi sat vor Kurs fornuftig og valgt til vor Lods En, som vil advare os for enhver Hindring paa vor Vej, som er bekjendt med alle Banker og Rev, der hvert Øjeblik, naar vi roligt og stille fare henover den spejlblanke Sø, let kunde foraarsage vor Undergang, thi undertiden skjuler den klare, blinkende Flade det mest farefulde Dyb, som naar det ser mest indbydende ud for den Sejlende, og medens Alle ere ubekjendte med de skjulte Klipper og Skjær, pludselig i et Øjebliks tilsyneladende Sikkerhed bringer Skibet til at gaa under, eller det sønderslaas mellem de skjulte Klippegrunde. Ofte dannes ogsaa en mægtig Bølge af en eller anden neppe mærkelig Grund, som under sin vilde Frembrusen tilintetgjør det skrøbelige Fartøj eller bringer det endog mere solide Skib til at forsvinde i det bundløse Dyb.

Er det da ikke fornuftigt at være paa vor Vagt og grundig lære os selv

at kjende, samt med en saadan Omhyggelighed udvikle enhver Egenskab, vi besidde, at vi med Held kunde bekjæmpe enhver Hindring paa vor Vej, og stedse være ledet af Trøsteren, den Hellig-Aand, som aldrig kan fejle?

Den er den eneste sikre Lods, vore Hjerters Tilskynder til det Gode, det sande Udødeligheds-Instinkt, som vil lede os sikkert gjennem alle Omstændigheder i Livet; den er en Trøst under enhver Sorg, et Haab i enhver mørk Time, et paalideligt Anker, som vil holde os fast under de sværeste Storme paa Livets Sø, hvis vi kun ville lytte til dens sagte Hvisken, som den stedse er rede til at yde dem, der fuldstændig hengive sig til dens himmelske Indflydelse. Det er kun ved at føre et rent og pletfrit Liv, at vi kunde blive saaledes beskjærmede; vi maa først underkaste os Jesu Evangeliums Bydende og adlyde Guds Riges Principer, blive ligesom smaa Børn i Ydmyghed og Sagtmodighed, inden vi kunne deltage i de rige Velsignelser, som flyde fra Livets og Visdommens Kilde til Alle, som ere beredte til at modtage dem.

Det vil ikke være fornuftigt ubekymret at drive om, kun søgende at tilfredsstille sine tomme Ønsker efter Øjeblikkets Indskydelse, medens man stadig flyder nedad den store Tidens Strøm, og, ligegyldig for de os omgivende Farer, vente at lande i en sikker Havn, uden Tanke, uden Beregning, uden nogen bestemt Hensigt og uden at have medbragt de nødvendige Kreditiver. Vilde noget fornuftigt Væsen, der besidder sund Sands og Dømmekraft, rejse til et fremmed Land og blandt et fuldstændig ubekjendt Folk, uden iforvejen at have gjort de omhyggeligste Arrangementer og forsynet sig med et nøjagtig udstedt Pas, der beviste Identiteten af hans Person blandt det Folk, hvem han agtede at besøge? Og dog er det Tilfældet med Mange af os, som ere begavede med Forstand, og som ere i Besiddelse af ubegrændsede Fordele med Hensyn til at kvalificere os for en højere Tilværelse og Kaldelse, at vi Dag efter Dag leve uden neppe at ofre en Tanke paa Andet, end hvad vi dagligdags ere beskjæftigede med, tilfredse om vi blot kunne deltage i en eller anden ubetydelig Fornøjelse, undertiden forglemmende vor himmelske Fader, hvis Haand forstrækker os med alle vore Fornødenheder, og uden hvis Hjælp og Bistand vi ikke kunne existere for et eneste Øjeblik.

Har den store Skaber givet os vore Forstandsevner, vore fortrinlige Legemer, saa duelige til Handling og saa forunderligt dannede, for at de skulde være en Bold for Hændelsen, kun kontrollerede af Omstændighederne? Ere vi ikke vor egen Skjæbnes Afgjørere? Vi ere visselig individuelle Forvaltere og kunne gjøre, være og blive, hvadsomhelst det er os muligt at opnaa; om vi have et højt Formaal, og vort Mod svarer til vor Beslutning, kunne vi opnaa en høj Værdighed. Vor Frelser, hvis Liv er givet os til et Exempel, gik omkring forat gjøre Godt. Han levede ikke forat begunstige sig selv eller for Ens Lykke alene, men for hele Menneskeslægtens; hans Handlinger og Ord fremkom med naturlig Renhed, med den mest ubegrændsede Barmhjertighed for Menneskehedens Fejl og Svagheder. Han lagde den naturligste Sympathi for Dagen for de Fattige, og fordrede kun stræng Lydighed til Himlens Love. Hvis vi vilde blive Jesu sande Efterfølgere, skulde vi vaage over vore egne Hjerter og flittigen søge at underkaste os den Hellig-Aands Ledelse, hvilken han har lovet os, og som vil lære os om vore Pligter mod os selv, mod vore Børn og vore Medarbejdere i den store Frelsningsplan, og fremfor Alt vor Pligt mod Ham, hvem vi skylde Alt.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)
(Fortsat).

Betingelserne bleve fremsatte, hvori der fordredes, at alle de Hellige skulde tage bort inden tresindstyve Dage, og disse Betingelser bleve underskrevne paa Anti-Mormonernes Vegne af Nogle af ovennævnte Partier samt af Major Parker, Hr. Smith, Hr. Reynolds og Hr. Edmonds af Nauvoo. Istedetfor at Parker forsvarede Staden og tilbagesloq Pøbelens Angreb, som han skulde have gjort, behandlede han dem som sine Ligemænd og gjorde en Traktat med dem, som stemte overens med deres Betingelser, og paatrykte samme sit officielle Segl.

Men Pøbelen var ikke tilfreds med disse Betingelser. Tresindstyve Dage vare for længe for dem at vente. Desforuden var det ikke de Helliges Fjernelse alene de ønskede, det var tillige deres Blod. De ønskede en Lejlighed til at myrde, røve og fortsætte deres Voldsgjerninger. Da Singleton erfarede, hvilke Følelser der besjælede hans Officerer og Menige, trak han sig tilbage fra sin Stilling som deres Leder. Chittenden trak sig ligeledes tilbage. Singleton skrev til Smith, Reynolds og Parker og berettede, at Pøbelen havde forkastet de af dem underskrevne Betingelser, hvilke han ansaa forat være saa moderate, som nogen rimelig og følsom Mand kunde opstille, dog maatte de ikke længere betragte ham som forbunden med Pøbel-Lejren i dens fremtidige Operationer.

Carlin beskikkede øjeblikkelig Thos. S. Brockman af Brown Co. til Partiets Leder, som derpaa holdt „en rørende Tale til dem" og strax gav Ordre til Afmarsch. Pøbelen selv opgav deres Antal til syv Hundrede med mange Bagage-Vogne og fuldstændig beredte til et Felttog, men man troede almindelig, de talte over et Tusinde. Mange af Nauvoos nye Borgere, som følte, at Fare var nær forhaanden og ventede et almindeligt Blodbad, forlode Staden forat rejse andetsteds hen. De tilbageværende Borgere, hvilke Faa, der vare skikkede til Tjeneste, beredte sig paa det Værste, men den store Masse af dem, som hørte til Kirken, vare syge og forarmede, og indbefattede mange Kvinder og Børn.

Gamle Tom, som Brockman benævnte sig selv, havde ikke saasnart overtaget Kommandoen, før han gav Ordre til Afmarsch. Omtrent Klokken halv Ti om Formiddagen den 10de September opdagede Vagten, der var posteret i Tempel-Taarnet, at Pøbelen nærmede sig Nauvoo langs Carthage-Vejen. Statsguvernørens Instrux til Major Parker havde været at organisere Folket i Nauvoo til Selvforsvar. Fire Kompagnier Frivillige vare blevne organiserede. Da det blev bekjendt, at Pøbelen under Brockman marscherede henimod Staden, bleve disse Kompagnier befalede at drage ud og møde dem. Omtrent ved Middagstid havde de naaet en Kratskov ved Carthage-Vejen, da John Wood, Esq., Borgemester i Quincy, Major Flood, Dr. Conyers og d'Hrr. Joel Rice og Benjamin Clifford jun., ligeledes fra Quincy, ankom til Nauvoo. Guvernøren havde givet Major Flood Befaling til at rejse en væbnet Styrke i Adams Co. til Beskyttelse af Nauvoo. Disse Herrer vare Alle harmfulde over Pøbelens afskyelige Frem-

gangsmaade mod et undertrykt og forsvarsløst Samfund. De vilde imidlertid gjøre et sidste Forsøg paa at undgaa Blodsudgydelse, af hvilken Grund Major Wood foreslog, at de skulde tage til Pøbel-Lejren og erfare, om der ikke var nogen Udsigt til et Forlig. De begave sig selvfølgelig derud i en Vogn og havde en Sammenkomst med Carlin og Brockman. Forat man kan danne sig en rigtig Anskuelse om denne Pøbelhobs Følelser og Planer, ville vi her nøjagtig gjengive Carlins og Brockmans Forslag:

„Den 10de September 1846.

„Vedtaget paa den forsamlede Anti-Mormon-Styrkes Vegne, der er lejret i Nærheden af Nauvoo, af Officererne i Raad:

„1. At de Arrestordrer, der ere i John Carlins Besiddelse, skulle udføres, hvis Individerne, mod hvem de ere udstedte, kunne blive fundne.

„2. Mormonerne skulle Alle aflevere deres Vaaben til en eller anden Gentleman, hvem begge Partier blive enige om at vælge, og ethvert Gevær eller andet Vaaben vil blive tilbagegivet Ejeren, saasnart Ejeren af nævnte Vaaben bona fide (paa Tro og Love) har forladt Staten med sit Gods og Kvæg.

„3. Anti-Mormon-Tropperne skulle tillades at marschere fredelig igjennem Byen, idet vi forpligte os til ikke at skade hverken Person eller Ejendom, medmindre vi blive angrebne, i hvilket Tilfælde vi ville forsvare os selv det Bedste, vi kunne.

„4. Mormonerne skulle forlade Staten inden tredive Dage.

„5. Anti-Mormonerne skulle stationere en Troppestyrke efter deres nærmere Opgivende i Staden, forat se til at ovennævnte Betingelser blive opfyldte.

„John Carlin. Thomas S. Brockman.

„Paa Lejr-Officerernes Vegne."

Carlin var bleven ulovelig ansat som speciel Konstabel forat udføre en Arrestordre mod en formodet Forbryder. Dette var den eneste Arrestordre, som man angav, han havde at udføre. Men hvilken Forandring der nu havde fundet Sted! Han var bleven en Diktator og gjorde Fordring paa Udøvelsen af mere despotisk Myndighed, end nogen Konge kunde føre. Han havde ikke alene hvervet Soldater i Hundredevis fra Hancock, det eneste Kounty, hvor han kunde gjøre Fordring paa Myndighed som Konstabel, men fra alle omliggende Kountyer. Majorer, Oberster og andre Officerer bleve indkaldte af ham. Og alt dette forat danne en posse forat udføre en Konstabels Arrestordre i Hancock! I Spidsen for disse Tropper, som han saaledes havde indkaldt, dikterede han Betingelser for en By og truede Befolkningen med sin Hævn, hvis de ikke opfyldte dem! En saakaldet Konstabel opfordrede Folket til at udlevere deres Vaaben under Tilsagn af Straf, hvis de ikke efterkom Befalingen og truede med at ville fordrive dem fra deres Hjem og fra hele Staten, fordi de (naturligvis) vare Mormoner! Dette var noget af det Skjændigste, man nogensinde havde hørt.

Carlin, „Gamle Tom" og deres Pøbel lagde kun liden Ærbødighed for Dagen for Herrerne fra Quincy, efterat have forelagt dem Betingelserne om at indgaa paa Forlig, thi da de vendte tilbage til Nauvoo, affyrede Pøbelen adskillige Kanonkugler over deres Hoveder. Major Flood havde set nok til at overtyde sig om, at det vilde være upopulært hos Pøbelen at forsvare eller beskytte Nauvoo, han besluttede imidlertid at modtage Guvernørens Fuldmagt til at hverve Tropper i Adams County i dette Øjemed, men da han var bemyndiget til at overdrage Fuldmagten til nogle Borgere i Adams County, gjorde han dette, og Benjamin Clifford

af Quincy var villig til at udføre dette Hverv. Clifford tog derpaa Kommandoen over de Frivillige. Under ham vedblev Charles M. Johnson at handle som de Frivilliges Oberst, hvilken Stilling han tidligere havde indtaget under Parker. William L. Cutler handlede i Egenskab af Oberst-Løjtnant og William Anderson som Adjutant. Det første, andet, tredie og fjerde Kompagni stod under Kommando af Kaptejnerne Andrew L. Lamoreaux, Alexander McRae, Hiram Gates og Curtis E. Bolton.

(Forts.)

Blandinger.

Lad Modgangens Vinde og Bølger blæse og storme omkring Dig, om de ville; men hold Dig kun paa Retskaffenhedens Vej, og Du vil staa urokkelig som Klippen. Hold fast ved dette Princip og byd Ulykken Trods. Hvis Sladren med sin giftige Tunge har fat paa dit gode Navn, bryd Dig da ikke derom. Opløft dit Hoved, opfør Dig vel og lad dit Ansigts Klarhed og dit Livs Renhed gjøre Løgneren tilskamme, der vilde nedrakke og tale ilde om din Karakter.

Kjærlighed er Sjælens Frugt, som naar Venner gaa bort, endmere fuldkommen modnes ved Solen, der naar den fra det Høje.

Karakteren er det evige Tempel, som Enhver begynder at opføre, men som Døden kun kan fuldkommengjøre. Jo finere Bygningsstilen er, desto mere skikket er det for Beboelsen af Engle.

Lamaniternes Omvendelse. „Deseret News“ for 12te Maj skriver herom Følgende: „I Tirsdags Aftes ankom Poko—tel—lo, en Høvding fra Snake River Landet, tilligemed sin Stamme til denne Stad i den Hensigt at blive døbt til Kirken. Ceremonien fandt Sted igaar Eftermiddags, Ældste D. B. Huntington forrettede, og de toge strax efter afsted mod Nord, vel tilfredse med, hvad de havde hørt og med den faste Beslutning at ville afstaa fra deres slette Vaner.

Poko-tel-lo berettede, at der var mange andre Indianere, som troede, og som havde isinde at blive døbte.

Vissèlig opfyldes Forjættelserne, der bleve givne deres Fædre, overensstemmende med Profeternes Forudsigelser.“

— En Korrespondent til samme Blad fra Millard Co. siger: „Indianerne af Kanosh-Stammen begynde at udtrykke Ønske om at blive døbte, da de sige, at de have modtaget Aabenbaringer, hvori de paaskyndes til at foretage dette Skridt, og vi vente inden ret længe at kunne døbe den hele Stamme.“

Jordskjælv og stærke Vulkan-Udbrud have i den senere Tid fundet Sted paa Island, hvor store Græsgange ere blevne ødelagte ved den fra Vulkanen stadig udstrømmende Lava, hvorved Befolkningen har lidt megen Skade. I Sydfrankrig og

Ungarn have mægtige Vandfloder ligeledes anrettet frygtelige Ødelæggelser i flere Provindser. Tusinder af Mennesker ere omkomne, og atter Tusinder ere ved disse Lejligheder blevne berøvede Hus og Hjem.

God Attest. Under Kong Oskar den Førstes Besøg i Kristiania 1851 modtog han følgende Bønskrivelse: „Til Kongen! Jeg fattige og ulykkelige Enke Karen Olsdatter anraaber Deres Majestæt om den Naade, at De vil lægge et godt Ord ind for min Søn Andreas hos vor gode Politimester, som blev afskediget som Natvægter forrige Høst formedelst en Drukkenskabsgjenstand. Vor Politimester er ligesaa god som stræng og ædruelig, men ganske anderledes forholder det sig med Deres Majestæt, som kan lade Naade gaa for Ret. Gud velsigne Deres Majestæt! Hjælp mig i denne Bøn." Det følger af sig selv, at man skaffede Udvej for Andreas, med Advarsel om ikke at befatte sig med „Drukkenskabsgjenstande" for Fremtiden.

Renlighed er en Dyd. I et Selskab morede man sig med at løse Gaader, og der blev blandt Andet spurgt om, hvad det er, som Alle længes efter, men som naar det kommer, enda er til Besvær. Opløsningen er: høj Alder, men en ung Frue gjættede paa, at det maatte være Storvadsk.

Adolf Aug. Nichols afgik ved Døden den 15de Maj i en Alder af 72 Aar og 6 Dage i Mantua, Box Elder Co. Dødsaarsag: Alderdomssvaghed.

Afdøde var født i Holsten og blev et Medlem af Kirken i Jylland for mange Aar siden. Emigrerede til Utah i 1860; levede og døde som en værdig Hellig.

Olga E. Solvia, Datter af Josefine og Peter A. Nielsen, døde i en Alder af 3 Aar og 8 Maaneder af Kighoste og Lungebetændelse den 21de Maj i Logan.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1875.* Pr.: 12 Øre pr Expl.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

den 22de og 23de Maj 1875.

(Sluttet.)

Ældste Lyman sagde, han kunde sige ligesom Præs. Smith, at det gjorde ham ondt ikke at kunne tale til de Forsamlede i deres eget Sprog, og vilde paa Grund heraf kun gjøre nogle faa Bemærkninger. Talte derpaa om Grunden til Ældsternes Udsenden fra Zion forat prædike Evangeliet, som var en Guds Kraft til Saliggjørelse for alle dem, som vilde tro og adlyde sammes Principer. Evangeliet var til Liv og Frelse for dem, som vilde annamme og efterleve det, men til Død og Fordærv for dem, som forkastede det. Talte derefter om dets Følger og Virkninger. Det havde bragt Tusinder ud fra disse Lande, hvor de havde været stillede under meget ugunstige Forhold og vare komne til et Frihedens Land, hvor de kunde erhverve sig sit rigelige Udkomme og nyde Glæde og Tilfredshed i Herren.

Ældste John H. Smith sagde omtrent Følgende: Jeg skulde ønske til Gud, mine Søskende, at jeg besad Tro nok til at tale i Tungemaal, saa at jeg kunde betjene mig af Eders eget Sprog til at udtrykke de Følelser, som brænde i mit Bryst. Hvilke Velsignelser henhøre ikke til Evangeliet? Hvilken Fred, Tilfredshed og indre Ro bringer det ikke dem, som efterleve dets hellige og dyrebare Principer? Hvor glad føler ikke den sig, som ved Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse er bleven et Medlem af Guds Rige og Kirke paa Jorden og saaledes bærer et levende Vidnesbyrd hos sig, at dette virkelig er Tilfældet. Jeg vil kun sige: Holder fast ved, hvad I have annammet, viser i Eders Gjerninger, at I ære Eders hellige Religion. Værer ydmyge for Herren, venlige og forekommende mod hverandre, søger efter bedste Evne at fremme Herrens Gjerning i disse nordlige Lande, og I ville føle

Eder storligen velsignede af Ham. Amen.

Ældste John Frantzen sagde, det var et stort Værk, vi vare meddelagtige i, og han vidste, det vilde bringe os Frelse i Guds Rige, om vi kun forbleve trofaste indtil Enden. „Mormonismen" var det Eneste, der kunde bringe os de Forjættelser, som vare lovede Fædrene fordum, og som gjennem Præstedømmet skulde overføres paa Børnene. Talte om den herskende Uvidenhed hos Fremmede angaaende denne besynderlige Fremtoning, kaldet „Mormonisme". Aarsagen hertil var imidlertid ikke den, at dens Forkyndere sparede sin Røst med Hensyn til at fremlægge dens Principer for dem, men Grunden laa i, at Størstedelen af Menneskene vare uvillige til at lytte til Herrens Tjeneres Røst. Var stedse glad ved at kunne vidne for baade Hellige og Fremmede, at Jos. Smith og Brigham Young vare sande Guds Profeter, og at Sidstnævnte holdt Præstedømmets Nøgler paa Jorden i vor Tid.

Ældste Gustafson fremstod og udtrykte sin Glæde over at være forsamlet med de Hellige i Kjøbenhavn. Sagde, at ved at betragte denne Forsamling, som sad foran ham, kom han til at tænke paa, at vi vare Guds Børn og hans Skabninger. Himlens Fader havde paabegyndt den store Husholdning, om hvilken Profeterne havde talet saa meget. Var selv glad ved at være en Medarbejder for denne store Gjerning, der havde til Formaal at ophøje og forædle Menneskene. Fordi vi troede og prakticerede Lærdomme, som indeholdes i Bibelen, vare vi udsatte for Forfølgelse af ildesindede Mennesker og maatte taale Verdens Haan og Foragt. Dog var det os en stor Tilfredsstillelse og Glæde at vide, at det var for Evangeliets og Kristi Skyld, vi lede alle disse Ting. Saaledes var det ogsaa i gamle Dage, de Hellige maatte taale Alt, ja endog Døden og vare dog villige til ligesom Frelseren at bede til Faderen for dem, som forfulgte og bespottede dem. Ønskede sluttelig, at alle Oprigtige maatte komme til at forstaa og adlyde Sandheden.

Præs. C. G. Larsen var glad ved at se saa Mange forsamlede. Sagde, Herren havde lagt en Plan for Mennesket, hvorefter man selv kunde udvirke sin egen Saliggjørelse. Tolkede her nærmere Evangeliets første Principer. Vi troede paa en Gud, der havde et Legeme som vi, dog med den Forskjel, at hans Legeme var udødeligt og herliggjort, medens vort var Døden underkastet og trængte til en større Forbedring. Den Gud, hvem vi troede paa, var mægtig til at gjøre de samme Mirakler og Undergjerninger nu som i forrige Dage, en Gud, som er evig og uforanderlig Hvis han ikke talte til Menneskene, var det fordi de vare onde og ugudelige. Som Bekræftelse herpaa siger den gamle Profet: „Eders Misgjerninger gjøre Skilsmisse mellem Eder og Eders Gud." Smaa Børn vare uskyldige — vare fri for Synd, som er Lovens Overtrædelse. Uden man derfor ydmygede sig og blev som et lille Barn, kunde man ikke indkomme i Himmeriges Rige.

Koret sang: „Stor Herren er og til hans Pris."

Taksigelse af Ældste C. W. Mohr.

Mødet fortsattes om Aftenen Kl. 7.

Koret sang: „Højt Zions Banner vajer."

Bøn af Ældste Joh. A. Bruun.

Koret sang: „Almagts Gud, vi for din Throne."

Ældste C. N. Freeman sagde, det var med underlige Følelser, han fremstod og talte til de Hellige. Der var en Fø-

lelse, som altid gjorde sig gjældende, naar man var blandt Brødre og Søstre, som man ikke fandt i Verden. Han var udsendt forat prædike det evige Evangelium, der var bleven gjengivet Jorden ved Profeten Jos. Smith, hvem han bevidnede var en Herrens Tjener og et Redskab i Guds Haand til at grundlægge hans Kirke og Rige paa Jorden i vor Tid for aldrig mere at blive borttaget. Talte om de Hellige i Zion og om den Enighed, som viser sig iblandt dem. Ligeledes berørte han Indianernes Omvendelse til Sandheden, hvilket han betragtede som et stort Mirakel, da man maatte erindre, at de selv frivillig kom frem og forlangte at blive døbte af Kirkens Ældster, paaskyndede hertil efter deres eget Sigende af overnaturlige Væsener. Opmuntrede slutte lig de Hellige til at være trofaste og udholdende i deres Prøvelser.

Ældste M. H. Hardy ønskede, at Gud vilde velsigne de Forsamlede, og at Præs. Smiths Bemærkninger maatte blive fuldbyrdede, saa at Sandheden maatte udsprede sig vidt og bredt, og haabede at mange af de trofaste Hellige snart maatte faa Lejlighed til at drage hjem til Zion.

Ældste N. Anderson var stedse taknemlig mod Herren, fordi han havde forundt ham Naade til at komme til Kundskab om hans Gjerning. Han vidste, at de Hellige glædede sig over den samme Velsignelse fra vor himmelske Fader. Var ligeledes glad for det Privilegium, han havde, at komme tilbage til disse Lande og vidne om Sandheden for vore Medmennesker, hvis Pligt det var at undersøge vore Lærdomme, eftersom vi gjorde Paastand paa, at de vare de samme, som Frelseren lærte sine Disciple fordum. Sagde, at hvad der var bleven talet her idag, havde været talet ved den Helligaands Kraft, saa at de Oprigtige derved kunde blive overbeviste om Sandheden af, hvad der var bleven dem forkyndt. Ønskede, at vi Alle maatte forblive trofaste og tilsidst blive frelste i Guds Rige.

Ældste P. C. Geertsen troede, eftersom han havde handlet i Egenskab af Tolk, ikke at ville faa Lejlighed til at tale videre idag, men vilde dog efter Opfordring staa frem og udtale nogle af sine Følelser. Sagde, at Menneskene havde saa mange Ting at sige om de Sidste Dages Hellige, men han følte, at den Forsamling, han havde for sig idag, var ligesaa pæn som nogen anden, osv. Vi vare komne her i en Prøvestand, og skulde derfor benytte vor Tid paa bedste Maade. Skulde søge at forbedre os i alle gode Ting og saaledes her lægge Grundvolden til vor fremtidige Lykke. Talte derpaa om Belønningen for de Trofaste. Sagde, at han kunde bringe de tilstedeværende Søskende sin Hilsen fra de Hellige i Aarhus Konference, og afgav et godt Vidnesbyrd om Missionærerne, som havde arbejdet i Forening med ham.

Præs. C. G. Larsen var glad ved atter at se de Hellige. Sagde, vi havde en udødelig Sjæl, som, naar Legemet nedlægges i Graven, strax gaar over i en anden Sfære. Vore kjødelige Legemer vilde vi igjen modtage i Opstandelsen i en herliggjort og udødelig Tilstand, og nyde det Privilegium at bebo denne Jord, saafremt vi havde vist Lydighed til Evangeliets Principer og stedse vare forblevne vore Pagter tro, som vi havde indgaaet med Herren i Daabens Vande. Ved at betragte Verden og al den Ugudelighed og Fordærvelse, som der findes, nødtes vi til at tro, at Herrens Langmodighed snart vilde ophøre. De skulde derfor omvende sig og komme til at forstaa Guds Hensigter med dem og os Alle. Hvis de derimod ikke vilde omvende sig fra deres syndige Levnet, men vedblive at forkaste

Evangeliet, vilde Herrens Straffedomme, hvorom de gamle Profeter have talet, blive udgydt over de ugudelige Nationer. Evangeliet vilde blive borttaget fra dem, og de vilde blive overladte til sig selv. Kampe og Stridigheder vilde tilsidst ødelægge Nationerne aldeles, og da vilde hin Profeti opfyldes, som siger, at hver den, som i de Dage ikke vil optage Sværd imod sin Næste, skal fly til Zion. Det var rimeligvis den sidste Konference her i Staden, hvor han havde Anledning til at bære sit Vidnesbyrd om Sandheden af „Mormonismen", og han vidste, at Ingen kunde fratage ham dette Vidnesbyrd, uden han selv ved sin egen Fremfærd kunde tabe det Lys, han havde annammet. Gav de Hellige nogle gode Raad og Formaninger; især deleshed henvendte han sine Bemærkninger til de emigrerende Hellige, hvem han sagde skulde gaa op til Zion med de rette Hensigter og i det rette Øjemed.

Præs. K. Petersen ønskede at benytte den lille Tid, der var tilbage. Han glædede sig over den gunstige Lejlighed, vi havde havt til at være forsamlede i Egenskab af en Konference. Talte derefter om nogle af de Profetier, som skulde opfyldes i Fremtiden, og anførte som Bevis paa deres Gaaen i Opfyldelse, at hvad der fordum var bleven talet og spaaet af Herrens Tjenere, var til Punkt og Prikke bleven opfyldt. Talte ligeledes om det store Ansvar, som paahvilede denne Slægt, eftersom Evangeliet blev tilbudt Menneskene i vor Tid, og de saaledes havde Lejlighed til at forkaste eller annamme det. Sagde, vi kunde ikke vente at blive elskede af Verden, thi vi vare udgangne fra Verden, og den elskede sit Eget; dog skulde Evangeliet prædikes for den ganske Verden til et Vidnesbyrd.

Koret sang: „Syng, Zion, o syng for vor Fader med Bøn."

Taksigelse af Præs. K. Petersen.

Joh. A. Bruun.

Her og hisset.

(Af Blanche Beechwood i „Womans Exponent.")

Hvor ofte høre vi ikke saadanne Udtryk som: „Den nærværende Tid er vor, Fremtiden kjende vi ikke, det er Altsammen Uvished, indhyllet i den dybeste Hemmelighedsfuldhed." Man skulde være omhyggelig ved Anvendelsen af sine Ord og ikke falde i Traditionens og den svundne Opdragelses Kanal, forglemmende Aabenbaringens Lys, der er opgangen over os, samt at et guddomligt Sendebud er bleven sendt forat sige os, at vi ere her med vor egen Villie. Vi ere ikke ladte i Mørke og Uvidenhed desangaaende, men ere blevne mere særlig begunstigede. Hele den lærde Kristenhed har ikke aabenbaret det simple Faktum, at vi havde en Forudtilværelse. Selv den begavede og udødeliggjorte Byron viser dette i sin berømte Bøn, der er et af de smukkeste Digte, som nogensinde er skrevet, idet han siger:

„Uden min egen Villie jeg kom."

Vi ere her i et vist Øjemed, enhver En af os, vi ere her forat vise vor Retskaffenhed for de høje Himle, forat udvikle de Evner, som ere nedlagte i vor Natur og gjøre god Brug af vor Tid til at udføre vor Faders Værk. Ikke at misbruge eller forsømme vor Lejlighed til Frem-

gang. Indrette vi vort Liv her overensstemmende med det herefter, idet vi stadig have det Maal for Øje at udføre et Arbejde, hvorover vi ikke behøve at skamme os, naar vi gaa tilbage til vor Faders Nærværelse. Vi maa da afgive en Beretning, uden nogen Hjælp af Andre, uden Venners Indflydelse og uden at støtte sig paa en Andens Tro eller stole paa en Andens Kundskab, vore egne Handlinger, vore egne Fortjenester maa tale for sig selv. Det staar os frit at hjælpe hinanden her, at udrække en hjælpende Haand til den Svage og Vildfarende, og hvor venlige, milde og barmhjertige skulde vi ikke være for ikke at lægge et Straa ivejen for dem. Men ved bestandig omhyggelig at vaage over deres Vel, der omgive os, eller som ere betroede vor Omsorg og Ledelse, vise vi vor sande Godhed ved naturlige Barmhjertigheds-Gjerninger; vi skulde styrke, trøste og opholde dem, hvis Hjerte bløder af Sorg, og erindre dem om det Liv herefter, som vil være til Fred og Hvile for dem, som have et godt Regnskab at aflægge. Saaledes kunne vi berede os et blødt Leje for vore Hoveder, naar Dagen kommer, da vi maa nedlægge vort Legeme i Graven. Vi skulde stedse vise hin milde Barmhjertighed, som er saa nødvendig, ligeledes rose, hvor vi kunne, dadle, hvor vi maa, være oprigtige i vor Sorg over en Fejl, glæde os uden Misundelse over en Dyd, vove at staa alene, om det er nødvendigt, og have tilstrækkelig moralsk Mod til at forkaste det Slette. Og omendskjøndt Nogle hade, bespotte og udle os, ville vi ikke fejgt gaa frem med Folkelighedens rivende Strøm; omendskjønt Verden lydelig fordømmer os, og skjøndt vi lide Uret, skue vi fremad til det store Herefter.

Skulle vi da være bedrøvede for de Trængsler og Besværligheder, som vi sejrrig have gjennemgaaet, for nogen kroget Sti, som vi alene have betraadt? Vil der ikke blive Glæde i vore Hjerter for den Erfaring, vi have vunden, for den Sejr, vi have opnaaet.

Mødre og Søstre, vi ere en stor Armé's Pionérer, som lære at kjæmpe for Liv mod dets opponerende Elementer; og for alle de Bedrøvede, for alle de Svage og Uagtsomme er der én Udvej, som aldrig fejler; lad dem derfor vende sig fra deres Haabs sønderbrudte Afgud, fra det brudte Forbillede til det usvækkede Lys, som kastes tilbage fra den evige Kjærlighed, der aldrig svigter. Dog erindrer, at al sand Kjærlighed bringer sin Byrde saavelsom sin Glæde, men lad Ham altid være nærmest, hans Stemme altid klarest at høre, lettest at forstaa, kjærest at følge; hvad Han ønsker, skulde vi omhyggelig udføre. Guds Røst er ingen uartikuleret Lyd, men en levende Røst, hvis „Ve de Ugudelige" er ligesaa væsentlig og nødvendig som hans „Kommer hid til mig, alle I, som arbejde og ere besværede! jeg vil give Eder Hvile."

Nærværende Tid er god, hvis vi kun forstode os selv, og vi lære det dagligen, vi lære det ved at gjøre Vel mod Andre; Fremtiden er vor, vi tilhøre den, vi ville vísselig faa Lejlighed til at tage Del i den; og om vi blot kunne fuldstændig berede os her, opmuntre og gladgjøre Andre, som maatte blive trætte paa Vejen, samt gavne Menneskeheden ved at fremme sand Kundskab, ville vi isandhed blive rigelig erstattede og erholde en herlig Belønning i det store Herefter.

Græshopperne i Nordamerika.

(Fra „Dagens Nyheder".)

Den 17de Maj, skrive „Fædrelandet" og „Emigranten", der udkomme i Chikago, har Guvernøren i Missouri udstedt en Proklamation, i hvilken han opfordrer Folk i Staten til Thorsdagen den 3die Juni at holde en almindelig Bods- og Bededag. Han gjør dette, fordi der daglig indløber Efterretninger til ham fra alle Kanter af Staten om den almindelige Ødelæggelse, som truer Staten fra Græshopperne, hvis Mængde er saa stor, at den truer med ganske at ødelægge Aarets Avl, hvoraf Følgen vil blive almindelig Nød, Elendighed og maaske Hungersnød. Intet uden Forsynets Beskyttelse, siger Guvernøren, kan redde Statens Indvaanere fra den truende Hjemsøgelse, og han opfordrer derfor Folket til samlet at opsende Bønner til Gud om hans Hjælp og Beskyttelse.

Fra den nordlige Del af Missouri meddeles der, at Græshopperne have gjort betydelig Skade i Kountyerne omkring Kansas City; i Clay Kounty var Hveden paa flere Steder ganske ødelagt og Majsen fortæret lige til Rødderne. I Casch Kounty var Tilstanden den samme, og i Clinton Kounty saavelsom i de andre tilstødende Kountyer var den anrettede Skade ligesaa stor. I disse Kountyer var Halvdelen af Majs og Havre og de to Trediedele af Hveden ødelagt. Forat gjøre Ulykken større, meddeles der fra de samme Egne, at uhyre Sværme af Chinch Bugs fløj omkring og hjalp Græshopperne i deres Ødelæggelsesværk. I Kansas City vare Gjærderne sorte af Græshopper.

Ogsaa fra Kansas lyde Efterretningerne lige sørgelige. Farmerne gjorde Alt, hvad de kunde, forat ødelægge Græshopperne, dels ved at kjøre svære Valser over dem, dels ved at drive dem i Grave og brænde eller begrave dem, men ligeoverfor den uhyre Mængde Græshopper lader det til, at disse Midler kun forslaa lidt. Trænet fra Leavenwork paa Kansas-Pacific-Banen var blevet forsinket to Timer paa Grund af den Mængde Græshopper, det havde at passere. En af Betjentene paa Trænet sagde, at der var Græshopper langs hele Banen ligetil Kolorado, og at de vare tykkest mellem Lawrence og Denwer.

Derimod ser det ud til, at Nebraska og Iowa iaar ville blive forskaanede for Græshoppernes Ødelæggelser. Fra Minnesota lyde Beretningerne ogsaa bedre. Rigtignok udklækkes der i den øvre Minnesotadal en Mængde Græshopper, men det er dog en afgjort Sag, at en Mængde af deres Æg iaar er bleven ødelagt, og der er derfor Haab om, at Ødelæggelsen ikke vil blive saa stor som forrige Aar, medens det derimod lader til, at Græshoppernes Hovedstyrke iaar holder sig i Kansas og Missouri, en 5 à 600 Mil Syd for Minnesota.

Senere Efterretninger meddele, at i det vestlige Missouri og Kansas er en Strækning af 10,000 Kvadratmil ødelagt af Græshopperne. I en Længde af 300 Mil og en Bredde af c. 150 Mil strækker Ødelæggelsen sig, og Farmerne, som se deres Marker ødelagte af Landeplagen, ere meget mistrøstige. Ødelæggelsen bliver Dag for Dag større, og Hvede-, Havre- og Kløvermarker, som for nogle Dage siden stode særdeles lovende, ere nu aldeles ødelagte og bare. Ligesaa gaar

det med Majsmarkerne. Saasnart Majsen kommer op, kaste Græshopperne sig over den og ødelægge den. Ogsaa Engene ødelægges af Græshopperne, saa at Kvæget ikke kan finde Græs nok og udsultes. Paa nogle Steder maa man forat holde Liv i Kreaturerne fælde Træerne; paa andre Steder har man drevet Kreaturerne bort fra den saaledes ødelagte Egn. Da Græshoppeungerne efter kyndige Folks Formening neppe ville faa Vinger førend i Midten af Juni, er der altsaa endnu 3 á 4 Uger tilbage, i hvilken deres Ødelæggelser ville vedvare i det Distrikt, som de nu hærje.

Fra Osaga i Kansas meldes, at da Græsgangene ere ødelagte, saa at Kreaturerne ikke kunne finde Føde, er Nøden blandt Farmerne meget stor. Paa et Sted samlede en Del Farmere sig, brøde med Magt ind i en Melmølle og borttoge 60 Sække Mel, idet de sagde, at de hverken havde Mad eller Penge, og at de hverken vilde lade deres Familier sulte eller selv sulte, saalænge der var Mulighed forat faa Mad, selv om man maatte tage den med Vold. Den 19de Maj meddeles der ogsaa fra Manitova, den britiske Provinds, der ligger nordenfor Minnesota, at der dersteds udklækkes Græshoppeunger i massevis.

Sioux-Indianerne.

(Fra „Dagens Nyheder".)

New Yorkerbladene fortælle om en Sammenkomst, som den 18de Juni fandt Sted i Washington mellem Delegerede for Sioux-Indianerne og den amerikanske Regjerings Kommissær forat forhandle om Salget af „the black-hills" („de sorte Høje"). Indianerne mødte alle smykkede med Fjær og Ædelstene og tatoverede. Først ankom Cheyienne-Indianerne og bleve indførte til Regjeringens Kommissær efter deres Rangfølge: „Enhjørning" først. De vare ledsagede af en Tolk, William Fiedler, som i 22 Aar har boet blandt dem; som Barn blev han bortført af Indianerne, der myrdede hans Fader, Broder og tvende Søstre. Faa Øjeblikke efter blev „den spraglede Hale" og hans Ledsagere førte ind. „Den spraglede Hale" bar en sort Silkehat, og da han traadte ind, sagde han paa meget godt Engelsk: „Hvorledes behage De at befinde Dem, mine Herrer?" Lidt efter ankom „den røde Sky" og Ogallaerne, som trykkede de Tilstedeværende i Haanden, men kun sagde „Haou". Kommissær Smith henvendte derpaa et Par Ord til de Forsamlede: „Jeg haaber," sagde han, „at I ville blive tilfredse med Eders Ophold i Washington, og at I ville vende tilbage med den Overbevisning, at I her efterlade gode Venner." De Tilstedeværende besvarede denne Tale med et „Haou". Efter en Pause rejste „den røde Sky" sig, gik hen til Smith, trykkede ham i Haanden og sagde: „Naar jeg taler, beder jeg altid den store Aand høre mig, fordi jeg taler Sandhed. De hvide Mænd fortælle mig kun Løgne, og det har gjort mig meget ondt, at jeg har været nødt til at rejse til Washington forat faa den store Fader selv (Præsidenten) i Tale." Derpaa satte han sig, men

rejste sig et Øjeblik efter og sagde: „Naar jeg taler om hvide Mænd, som fortælle mig Løgne, sigter jeg ikke til de hvide Mænd, som ere tilstede her.“ (Stor Munterhed, i hvilken endog enkelte af Høvdingene deltoge.) „Den spraglede Hale“ rejste sig, trykkede Kommissæren i Haanden og sagde: „Jeg er henrykt over at se Dem. Kan De gjøre Noget for mig i denne Sag, stoler jeg paa, at De gjør Deres Bedste. Vi skulle nok komme ud af det. Iøvrigt har jeg ikke meget at sige idag; jeg harført min Tolk med mig og vil gjerne høre, hvad De nu har at sige.“ „Den hvide Svane“ udtalte derpaa, at han maatte forhandle med den store Fader selv, og dertil vare flere Sammenkomster nødvendige, da Alt ikke kunde ordnes i en enkelt. Smith svarede, at Høvdingen maatte huske paa, at den store Fader havde et saa talrigt Folks Interesser at vaage over, at han kun kunde skjænke dem en kort Tid. Han skulde meddele dem, naar den store Fader kunde modtage dem. — Derefter trak Indianerne sig tilbage. Den næste Dag bleve de modtagne af Præsident Grant, som tog Enhver af dem i Haanden og sagde: „Jeg kan ikke tale med Eder idag angaaende den Sag, som har ført Eder hid, men jeg ønsker, at I helt og holdent desangaaende forhandle med Indenrigsministeren og Kommissær Smith. Jeg skal sørge for, at der ikke sker Eder Uret.“ „Enhjørningen“ svarede: „Jeg er lykkelig over at se den store Fader. En Del af dette store Territorium tilhører mig, men nu ville de hvide Mænd tage det fra mig. Min Oldefader, min Bedstefader have været Høvdinge, jeg selv er Høvding. Aldrig har jeg gjort Fordring paa Landet som min Ejendom; men idag gjør jeg Fordring paa det. Det tilhører mig, mig alene. Disse Mænd, som De ser her (han pegede paa de Indianere, som stode rundt om ham) ere Krigere, og de ville kjæmpe.“ Præsidenten afbrød ham, idet han bemærkede, at han ikke nu vilde forhandle med ham, og afskedigede derpaa sine vilde Gjæster. En senere Meddelelse fra New York af 5te Juni beretter, at Sioux-Høvdingene have afslaaet at sælge black-hills og pludselig have forladt Washington.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Evangeliets Forkastelse medfører Straf.

Guds Søns Evangelium er evigt og uforanderligt. Det indeholder Frelsningsplanen, som blev vedtaget i Himlens Raad, før denne Verdens Grundvold blev lagt, og er det eneste Middel, hvorved at Mennesket kan erholde det Privilegium engang at komme tilbage til Faderens Nærværelse og siden leve med ham i Glæde og Fred i al Evighed. Det indeholder foruden Frelsningsplanen en Mængde Skikke, Bud, Anordninger, Ordinancer, Gaver og Kræfter, der ligeledes ere uforanderlige, og som stedse have karakteriseret Guds Kirke og Menighed paa Jorden. Naarsomhelst at han har aabenbaret en Del eller Fylde af sit Evangelium til noget Folk, som

han har anerkjendt som sit, have disse Ting stedse været bekjendte blandt det saaledes begunstigede Folk. Men uagtet Evangeliet frembyder saa mange Fordele fremfor de menneskelige Systemer, og uagtet dets Skjønhed og Harmoni og de mange Velsignelser og Forjættelser, som knytte sig dertil, lære vi af Fortidens Historie, at Mennesket er saare uvilligt til at indgaa paa de af Gud foreskrevne Betingelser og antage det himmelsendte Budskab. Vi finde, at de langt hellere ville klynge sig til deres let forgjængelige Institutioner og Systemer end opgive deres traditionelle Begreber og antage, hvad der er rimeligt, fornuftigt og godt. Saaledes var det Tilfældet med Slægten i Noæ Dage. Skriften siger, at Menneskene dengang vare meget onde og ugudelige. De vandrede i deres egne onde Lyster og Begjærligheder, og under disse Forhold fandt Gud det nødvendigt at opreise en Profet forat advare dem om de Straffedømme, som han vilde lade komme over dem, hvis de ikke omvendte sig fra deres syndige Levnet og vilde lytte til hans Tjeners Ord. Noa, den Retfærdigheds Prædikant, forkyndte længe og ihærdig det samme Evangelium, som Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige frembære for Folket i vor Tid. I en Tid af 120 Aar opløftede han sin advarende Røst til Folket, bød dem at tro paa Jesum Kristum, der skulde komme i Tidens Midte, omvende sig fra deres Synder, blive døbte til deres Synders Forladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Men ak! kun syv Sjæle udaf den store Mængde vare villige til at lytte til hans Alvorsord. Den bestemte Dag i det Herrens Aar 1656 efter Skabelsen oprandt, da Herren vilde opfylde, hvad han havde talet ved sin Tjeners Mund. Noa selv ottende indskibede sig i Arken, og Herren selv, siger Skriften, lukkede til efter ham. Himlens Sluser aabnedes, og Regnen strømmede ned i Mængde; de Tusinder af Mennesker, der havde forkastet Noæ Budskab, omkom i Vandfloden, medens de otte Sjæle vare vel bevarede i Arken, som svømmede ovenpaa Vandene og omsider landede paa et sikkert Sted.

Et andet lignende Tilfælde haves med Indbyggerne i Sodoma og Gomorra. Befolkningen i disse to Stæder var dybt nedsunken i Ugudelighed og var meget fordærvet. Herrens Befaling lød til dem, at de skulde omvende sig, men kun Loth, hans Hustru og tvende Døtre efterkom den advarende Røst og forlode Staden, hvilket var det eneste Redningsmiddel for dem. Medens disse Stæder gik op i Luer og Indbyggerne saaledes bleve opbrændte, vare Loth og hans Familie vel forvarede med Undtagelse af hans Hustru, der formedelst Ulydighed paa Vejen var bleven til en Saltstøtte.

Atter et andet slaaende Exempel haves med Jøderne i det første Aarhundrede efter Kristus. Evangeliet med dets Gaver, Kræfter og Velsignelser, Bud og Anordninger var gjengivet iblandt dem. Tusinder af Herrens Tjenere foruden Jesus Kristus selv og hans Apostle bare Vidnesbyrd derom. Johannes den Døber og hans Disciple raabte Omvendelse til Folket og bød dem allevegne at lade sig døbe til deres Synders Forladelse. Men vare de villige til at antage deres Budskab? Anerkjendte de Kristus som Guds Søn? Vare de villige til at afstaa fra deres onde Gjerninger og i Fremtiden føre et bedre Liv? Ak nej, Evangeliet forkastede de, Kristus selv blev forfulgt, hadet, bespottet, udlet og tilsidst korsfæstet sammen med to Forbrydere. Samme Skjæbne rammede de fleste af Apostlene og hans tro Disciple; men kunde en saadan Fremgangsmaade, en saadan total Forkastelse af Evangeliet

og dets Budbærere blive taalt uden at medføre den sværeste Straf for de Ugudelige? Forbandelsen har hvilet over den jødiske Nation bestandig siden den Dag. Omtrent ved Aar 70 e. K. bleve Jøderne aldeles fordrevne fra det forjættede Land og have siden den Tid været adspredte blandt alle Jordens Nationer, hvor de have været udsatte for de sværeste Forfølgelser og bleven mishandlede paa mange forskjellige Maader. Profetien er herved gaaen i Opfyldelse, som siger: „Jeg vil udrydde Israel fra at være i Landet, som jeg haver givet dem, og det Hus, som jeg haver helliget til mit Navn, vil jeg lade fare fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk." (1. Kong. 9, 7.) Atter: „Derfor skal Zion pløjes som en Ager for Eders Skyld, og Jerusalem blive til Stenhobe, og Husets Bjerg til Høje i en Skov." (Mik. 3, 12.) Og idet Kristus taler om Templet, siger han: „Se I ikke alt dette? Sandelig siger jeg Eder: Her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." (Matth. 24, 2.)

Vi se saaledes, at Evangeliet til alle Tider har været forkastet af den store Hob, men vi se samtidig, at Straffen aldrig er udebleven. Gud ønsker ikke at berøve Menneskene sin fri Villie; de have Rettighed til at annamme eller forkaste efter eget Behag, men de maa da ogsaa finde sig i at blive straffede, ikke alene for deres Ulydighed, men ogsaa fordi de ihjelslaa Guds Profeter. En saadan Handling kan ikke gaa ustraffet hen. Det er imidlertid ikke som Nation alene, at Menneskene blive straffede for Forkastelsen af Evangeliet. Forbandelsen hviler tillige over Mennesket som Individ. „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." Med andre Ord, Evangeliet er til Liv og Frelse for dem, som annamme det, men til Død og Fordærv for dem, som forkaste det. Den nærværende Slægt kan glæde sig ved, at Evangeliets Lys er tændt iblandt dem. Tusinder af Israels Ældster bære dette Vidnesbyrd til Jordens Nationer. Frugten af det evige og uforanderlige Evangelium viser sig iblandt de Troende. De Blinde se, de Døve høre, de Stumme tale, de Halte gaa, de Lamme springe, og Tusinder af Mænd og Kvinder glæde sig ved den glade Tidende om Guds Riges Oprettelse og Evangeliets Gjengivelse til Jorden. Men hvad vil Følgen blive, hvis Menneskene nu ligesom fordum ville forkaste Herrens Tjeneres Vidnesbyrd? Den samme Straf og Fordømmelse vil komme over denne Slægt som over enhver tidligere, der har forkastet Evangeliet. Og denne ugudelige Slægts Skjæbne er allerede bleven forudsagt af Profeterne. „Se," siger Malakias, „Dagen kommer, der brænder som en Ovn, da skulle alle Hovmodige og hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, og den skal ikke lade dem Rod eller Gren." (4, 1.) „Thi det er Tiden, at Dommen skal begynde fra Guds Hus; men begynder den først fra os, hvad Ende vil det da faa med dem, som ikke tro Guds Evangelium? Og dersom den Retfærdige neppeligen frelses, hvor vil den Ugudelige og Synderen komme frem?" (1. Petr. 4, 17. 18.) „Han vil komme og bringe Hævn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige; hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magts Herlighed." (2. Thess. 1, 8. 9.) Atter: „Folk skal oprejse sig imod Folk og Rige imod Rige, og der skal ske Jordskjælv her og der, og der skal være Hunger og Oprør. Disse Ting ere en Begyndelse til Smerterne." (Mark. 13, 8.)

Lad den Fornuftige og Tænkende overveje disse Ting, og søge at komme til Kundskab om Lærdommene i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Om han er oprigtig og ydmyg for sin Gud, vil han faa et levende Vidnesbyrd for sig selv om Sandheden deraf.

Guvernør Axtell forflyttet. — Af de senest ankomne Efterretninger fra Utah erfare vi, at Utahs hidtidige Guvernør, Hr. S. B. Axtell, er forflyttet til Ny Mexiko. Hr. Axtell har i den Tid, han har indehavt Guvernørskabet i Utah, gjort sig almindelig elsket af Folket ved sin humane og upartiske Optræden. Territoriet har i den korte Tid, han har indehavt dette høje Kald, nydt en sand Fredsæra, og det er med Beklagelse, at Folket har modtaget Budskabet om hans Forflytning. Vore Modstandere, „Ringen" og dens Medlemmer i Salt Lake City, ere imidlertid de Eneste, der glæde sig over denne Forandring. Da Ex-Guvernøren først kom til Utah og ikke strax viste Tilbøjelighed til at tage Parti med dem, have de fra den Stund af gjort Alt forat faa ham væk. Paa mange Maader have de søgt at nedrakke hans Karakter og stille ham i et slet Lys for et fremmed Publikum, men ved sin Upartiskhed og Dygtighed som Guvernør har han erhvervet sig Majoritetens Tillid, Agtelse og Hengivenhed. En vis Geo. W. Emery skal være udset til hans Eftertræder

---

Det er os en Glæde at kunne meddele, at Emigranterne, der afgik herfra den 25de Juni og fra Liverpool den 30te s. M., lykkelig og vel ankom til New York den 13de Juli.

Korrespondance.

Amerika.

Salt Lake City den 6te Juni 1875.

Præs. Jos. F. Smith.

Kjære Broder!

— — — Vi ere Alle ved god Helbred, og saa vidt jeg ved, er det Samme Tilfældet med Deres Familie.

Alting gaar sin sædvanlige rolige Gang. Jeg kan ikke skrive Dem til, som jeg vilde, eller som jeg kunde tale til Dem. Men jeg kan sige, at Værket gaar hurtigere fremad og opad, end de fleste af Folket ere vidende om. Afvigte Thorsdag Aften talte Præsidenten ligefrem. Han gav os Herrens Ord, hvilket var, at Folket maa efterleve deres Religion, ellers vilde Herren straffe dem. Sagde, Herren vilde tage Lamaniterne til at hjælpe at udføre Værket. De komme ind i hundredevis. Der er allerede bleven døbt 2000. Jeg har mer eller mindre at døbe hver Uge og har en Døbefond lige foran min Dør, fyldt med godt, rent Vand, hvor vi administrere Ordinancen.

Forrige Søndag ombøbte vi en Indianer, som blev døbt for nitten Aar

siden i Salmon River. Efterat have faaet Haandspaaiæggelse for den Hellig-Aands Gave og var bleven ordineret, profeterede han, at nu „skulde jeg døbe Fireogfyrretyve paa én Dag, men efterhaanden, skjøndt jeg blev gammel, skulde jeg komme til at døbe fra Morgen til Aften, og det vilde vedvare for flere Aar;" sagde videre, at der for Øjeblikket var ni Stammer paa Vejen hertil forat blive døbte. O Joseph, hvor jeg glæder mig ved dette! De komme ind i hundredevis forat undersøge, blive tilfredsstillede og døbes.

Gud velsigne Dem, Ældsterne og alle trofaste Hellige.

Bestandig Deres
Dimick B. Huntington.

Tidligere arktiske Expeditioner.

(Fra „Newcastle Daily Chronicle".)

Da saa megen Interesse lagdes for Dagen ved den fra Portsmouth fornylig afgaaede arktiske Expedition, vil det sikkerligen interessere at se en kort Beretning om de tidligere Forsøg, som ere blevne gjorte forat udfinde en Nordost- og Nordvest-Passage. Det første anstillede Forsøg paa at udfinde en Nordvest-Passage blev gjort af en Portugiser ved Navn Corte Real, som blev overdraget dette Hverv af Henrik den Syvende paa Betingelse af at han vilde sejle under engelsk Flag og, efterat have betalt Bekostningen ved sin Expedition, at give Kongen en Fjerdedel af Indtægten af noget ukjendt Land, som han maatte opdage. I 1585 oprettedes der et Selskab i London, kaldet „Forening for Opdagelsen af Nordvest-Passagen", og det var paa dette Selskabs Vegne, at Kaptejn Davis sejlede til det Stræde, som idag bærer hans Navn. Fra Aaret 1745 til 1818 udlovede Parlamentet en Belønning af 20,000 Pund Sterling for Opdagelsen af denne Passage, hvilket Beløb senere i sidstnævnte Aar blev nedsat til 5000 Pund Sterling. Forat erholde denne Belønning maatte enten 110, 120 eller 130 Grader vestlig Længde passeres, hvilket Kaptejn Parry i 1824 udførte. Nedenfor gives en kronologisk Liste over alle de Rejser, som ere blevne gjorte til de arktiske Egne i Opdagelses-Øjemed.

1553, Maj 20de. — Sir Hugh Willoughbys Expedition sejlede fra Themsen forat finde en Nordost-Passage til Kina. I 1558 berettedes der, at Skibene havde ligget indefrosne i Isen nordenfor Lapland, hvor Expeditionen totalt forulykkede.

1576. — Sir Martin Frobisher sejlede fra Themsen forat finde en Nordvest-Passage til Kina, da han naaede, hvad der siden kaldes Hudsons Bugten.

1585. — Kaptejn Davis' Expedition afgik i samme Øjemed.

1594. — Den hollandske Expedition under Kaptejn Barrantz's Ledelse afgik forat udfinde Nordost-Passagen.

1602. — Weymouths og Knights Expedition.

1610. — Kaptejn Henry Hudson sejlede med en Expedition forat opdage Nordvest-Passagen til det Stille Hav. Han gjorde fire Rejser i meget hurtig Paafølge, og opdagede paa sine Hændelser den Bugt, som nu bærer hans Navn. Denne blev

opdaget af Frobisher under Dronning Elizabeths Regjering, omendskjøndt Hudson vovede sig højere imod Nord end den forrige Eventyrer. Hudson blev, medens han paa sin fjerde Rejse overvintrede i denne Bugt, kastet i en Baad tilligemed fire Andre af hans Søfolk og omkom.

1612. — Sir Thomas Buttons Expedition afgik.

1616. — William Baffin sejlede med en Expedition og naaede den Bugt, som nu gaar under Navn af Baffins Bugten. Omfanget af denne Opdagelse blev meget betvivlet, indtil Ross's og Parrys Expedition konstaterede, at Baffin var fuldkommen rigtig.

1631. — Foxes Expedition.

1742 til 1769. — I 1742 afgik Middletons Expedition, i 1746 Moore og Smiths, og i 1769 Hearnes Land-Expedition.

1773. — Kaptejn Phipps, senere Lord Melgrave, tog ud paa sin Expedition.

1776, Juli 12te. — Kaptejn Cook med „Resolution" og „Discovery". Han kom aldrig tilbage til England, da han blev dræbt af de Vilde paa Hawaij den 14de Februar 1779. Hans Expedition naaede Sheerness den 4de Oktober 1780.

1789. — Kaptejn Duncans Rejse.

1790. — Kaptejn Duncan sejlede til de arktiske Egne.

1795. — „Discovery", Kaptejn Vancouver, vendte tilbage fra en Opdagelsesrejse paa Nordvest-Kysten af Amerika.

1815. — Løjtnant Kotzebues Expedition.

1818. — Kaptejn Ross og Løjtnant Parry med „Isabella" og „Alexander".

1819, Maj 4de. — Løjtnanterne Parry og Liddon med „Hekla" og „Griper". De vendte tilbage til Leith den 3die November 1820.

1821, Maj 8de. — Kaptejnerne Parry og Lyon med „Fury" og „Hekla".

1819—22. — Kaptejn Buchan og Løjtnant Franklins Expedition med „Dorothea" og „Trent".

1824. Kaptejn Parry tog ud paa en tredie Expedition med „Hekla".

1825, Februar 16de. — Kaptejnerne Franklin og Lyon afgik fra Liverpool efterat have forsøgt en Land-Expedition.

1827, Juni 22de. — Kaptejn Parry foretog sin fjerde Rejse med „Hekla", som afgik fra Deptford ved Themsen, og vendte tilbage den 6te Oktober efterat have naaet et Sted 435 engelske Mil fra Nordpolen.

1833, Oktober 18de. — Kaptejn Ross's Expedition ankom til Hull efter en Fraværelse af fire Aar, og da alt Haab om hans Tilbagevenden var bleven opgivet. I 1830 opdagede han Boothia Felix, og den 31te Juni kom han til et Sted, som han ansaa forat være den sande magnetiske Pol. Hans Skibs Udséende vakte megen Forundring og Nysgjerrighed; Mange rejste Hundreder af Mil forat se det. Skroget var aldeles afklædt sin Maling og havde Udséende af at være bleven nylig høvlet.

1835, September 8de. — Kaptejn Back og hans Ledsagere ankom til Liverpool fra deres farlige arktiske Land-Expedition, efterat have besøgt Great Fish River og undersøgt dens Løb til Polarhavet. I December samme Aar skjænkede det geografiske Selskab Kaptejn Back Kongens aarlige Præ-

mie for sine Polar-Opdagelser og dristige Foretagender.

1836, Juni 21de. — Kaptejn Back sejlede fra Chatham med et Krigsskib „Terror“ paa en Undersøgelses-Expedition til Wager River.

1845, Maj 24de. — Sir John Franklin og Kaptejnerne Crozier og Fitz James forlade England med Skibene „Erebus“ og „Terror“ for det arktiske Hav. Det uheldige Resultat af dette Foretagende er altfor vel bekjendt.

1850, Januar 20de. — Kommandør Collinson og M'Clure med „Enterprise“ og „Investigator“ sejlede østover forat opsøge Sir John Franklin, og den 26de Oktober opdagede Kaptejn M'Clure Nordvest-Passagen. Den 6te September opdagede han et højt Land, som han kaldte Barings Land; den 9de atter Land, som han opkaldte efter Prinds Albert; den 30te frøs Skibet inde. I en Slæde-Expedition den 26de Oktober naaede han Point Russell, og fra en Højde af 600 Fod saa han Parry eller Melville Sund forneden. Strædet, som forbinder Atlanterhavet med det Stille Hav, benævnte han efter Prindsen af Wales. „Investigator“ var det første Skib, som gjennemkrydsede Polarhavet fra Behringsstrædet til Behringsøen. Kaptejn M'Clure vendte tilbage til England i September 1854, blev slaaet til Ridder og belønnet med en Gave af 5000 Pund Sterling; en lignende Sum blev uddelt blandt hans Officerer og Mandskab.

Fra 1848 til 1865 bleve ikke mindre end 21 Expeditioner udsendte forat opsøge Franklins Expedition, af hvilke fem bleve udrustede af Lady Franklin, hovedsagelig paa hendes egen Bekostning. Nogle af disse Expeditioner gjorde mange værdifulde Opdagelser, og de jordiske Levninger af mange af Officererne bleve fundne, hvilket tilfulde godtgjorde, at de vare omkomne.

1858. — En svensk-norsk Expedition over Spitsbergen.

1868, Maj 24de. — En tydsk Expedition forlod Bergen og vendte tilbage i Oktober 1871.

1871. — Efterat „Polaris“ under Kaptejn Hall, en Amerikaner, havde naaet en højere Breddegrad end noget Skib endnu havde opnaaet, grundstødte Skibet ved Smiths Sund; Mandskabet blev bragt til England med et Hvalfangerskib fra Dundee.

1872, Juni 13de. — En østrigsk-ungarsk Expedition under Løjtnanterne Weprecht og Payer forlod Bremerhaven og vendte tilbage 1875.

Opretthold dit Humør ved gode Tanker. Nyd dine bedste Venners behagelige Selskab, men vær maadeholden i alle dine Nydelser. Lær at være lykkelig, naar Du er alene, hvilket bestaar i at nære et godt Haab og en ædel Stræben, føre et arbejdsomt Liv og ved bestandig at have et vist ædelt Maal for Øje. Vær altid forsigtig i din Samtale med Verden, saa at Du stedse kan have Fred fra den Kant, tal aldrig ilde om Nogen, behandl din kjendte Fjende med Høflighed og vend dit Øre fra onde Meddelelser af enhver Slags.

Poesi.

Sang for Søndagsskolens Elever.

Mel.: Jeg priser ej Stormænd.

Kom alle Smaapiger og Drenge, syng med!
Kom, jubler Enhver, som har Tunge,
For til Søndagsskolen det gjælder afsted,
:,: Og for den skal Lovsangen runge. :,:

I Skolen vi finde om Søndagen Ly,
Og lære det Rene og Sande.
Vi lære hver List og hver Udyd at fly,
:,: Som ej kan med Sandhed sig blande. :,:

Vi lære at passe vor daglige Dont,
Vi lære, hvad godt er for Livet,
Og aldrig det Gode betale med Ondt —
:,: Den Lære vor Gud har os givet. :,:

Vi lære at elske vor Fa'r og vor Mo'r,
Og gjøre, hvad de vil os byde;
Thi Gud haver lovet: „Du skal blive stor,
:,: Hvis Fa'r og hvis Mo'r Du vil lyde." :,:

Se derfor vi ønske i Skolen at gaa,
Der Kundskab ved Flid vi kan høste.
Da vil os fra Banen ej Fjenderne slaa —
:,: Ved Kundskaben kan vi os trøste. :,:

Hvad er vel paa Jordlivets knudrede Vej
Vor Vandring, naar Intet vi lære?
Men har vi af Kundskaben Forraad, da ej
:,: Behøver vi Dosmere være. :,:

Kom derfor Kamrater, kom synger med Lyst!
Lad Tonerne runge og bæve!
Enhver, som har Hjerte og Stemme i Bryst:
Et Hurra for Skolen — den leve!

Thor.

Hvis man aldrig dømmer en Anden, forend man rolig har iagttaget ham, indtil man har hørt ham, spurgt ham ud, sat ham paa Prøve og sammenlignet ham med En selv og Andre, vil man aldrig dømme uretfærdig.

Erfaring er en god Skolemester, omendskjøndt ofte temlig stræng; der er kun ringe Fare for, at vi skulle forglemme de Lektier, den lærer os.

Den sikreste og bedste Maade at finde ud, hvad vore fremtidige Pligter ville være, er at gjøre, hvad det Nærværende kræver af os.

Dyd er Menneskets bedste Ven til alle Tider, og de bedste Kamrater ere gode Bestræbelser og hæderlige Følelser.

Jens Nielson afgik ved Døden den 2den Juni i Cache Co., Utah.

Afdøde var født den 24de Februar 1796 i Arnago, Danmark; forenede sig med Kirken i Sommeren 1852, kom til Utah i 1854 og optog sit Bosted i Lehi, men flyttede i 1869 til Newton og blev ordineret til Højpræst. Han døde i god Tro paa Evangeliet.

Jens Larsen Jenson døde i en Alder af noget over 47 Aar af Lungebetændelse den 10de Juni i Fairview, Sanpete Co.

Afdøde var født i Engstrup, Jylland; blev et Medlem af Kirken i Juni 1865; emigrerede til Utah med sin Hustru og eneste Datter i Efteraaret 1866; levede siden den Tid i Sanpete og Sevier Co. og var en god Sidste Dages Hellig. Han døde i fuld Tro paa Evangeliet og efterlader Hustru, Børn og Børnebørn. (D. S.)

Adresse:

C. J. Gustafson.

Stora Nygatan Nr. 38.

Malmø.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1875.* Pr.: 12 Øre pr Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 11te April 1875.

Hvis Forsamlingen vil skjænke mig sin Opmærksomhed, vil jeg oplæse nogle faa Steder af det sidste Kapitel hos Esajas, begyndende med det 18de Vers. (Taleren læste fra det 18de Vers, hvor det hedder: „Det skal komme," osv. til Enden af det 20de Vers.)

Der er nogle meget store og vigtige Begivenheder forudsagt i disse faa Linier, jeg har læst, angaaende Indsamlingen af alle Hedninger og Tungemaal, men mere specielt angaaende Israels Huses Indsamling, et Tegn bliver lovet — naar den Periode efter Guds forudsattede Beslutning indtræffer, vil et Tegn blive givet Menneskens Børn, at de maa vide, naar disse store Begivenheder skulle finde Sted. Vi blive ikke paa nævnte Sted underrettede om, hvad dette Tegn egentlig skal være, det bliver os kun lovet, men som rimelig kan være drage vi den Slutning, at det vil blive Noget af en særegen Beskaffenhed, Noget, som kan blive bemærket blandt de forskjellige Folkeslag, Slægter og Stammer paa Jorden, forberedende den store Indsamling, som er bleven lovet i den hellige Skrift: „Jeg vil sætte et Tegn iblandt dem." Og efterat have sat dette Tegn, vil han sende Missionærer til Tharsis, Pul og Lud, som spænde Bue, til Thubal og Javan og de langt fraliggende Øer. Og der siges angaaende de Missionærer, som saaledes blive udsendte, at „de skulle kundgjøre min Herlighed iblandt Hedningerne." Da, naar Tegnet bliver sat, Missionærer udsendt og Guds Herlighed begynder at kundgjøres blandt Hedningerne, vil Herren paabegynde Indsamlingen af sit Folk Israel, idet han fremfører dem paa Heste, paa Vogne, paa Muler og paa Dromedarer til sit hellige Bjerg i Jerusalem; og han vil samle alle Folkeslag og Tungemaal, naar den Uddeling kommer.

Herren har givet dette Tegn, Herren har udsendt de her omtalte Sendebud til de forskjellige Folkeslag som forudsagt, og disse Sendebuds Røst bliver allerede hørt indtil de yderste Dele af Jorden, kundgjørende Herrens Ord til Hedningerne og beredende dem for den store Begivenhed, der er bleven forudsagt ved Profeten Esajæ Mund.

Ønsker dette Folk at vide, hvad dette Tegn er? Ønske I at vide Beskaffenheden af dette Tegn? Lad mig henvise Eder til den levende Guds Ord, saaledes som det staar nedskrevet i denne Optegnelse, der er fremkommen i de sidste Dage — Mormons Bog. Jeg vil henvise til en Forudsigelse, som blev udtalt af vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Mund, da han selv personlig viste sig paa dette store vestlige Kontinent og underviste Amerikas gamle Indbyggere. Han har fortalt os ved sin egen Mund, hvad Tegnet skulde være for Indsamlingen af alle de Adspredte af hans Folk, Israels Hus. Jeg vil læse vor Frelsers Ord til de gamle Indbyggere af dette vestlige Kontinent. „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, at disse Ting" — de Ting, som han havde talet om til Mængden — „skulle visseligen ske, ligesom Faderen haver befalet mig. Da skal denne Pagt, som Faderen har gjort med sit Folk, vorde fuldbyrdet; og da skal Jerusalem igjen blive beboet af mit Folk, og det skal være deres Ejendomsland. Og sandeligen siger jeg Eder: Jeg giver Eder et Tegn, at I kunne vide, naar disse Ting skulle ske, at jeg skal indsamle mit Folk fra deres lange Adspredelse, o Israels Hus, og skal atter oprette mit Zion iblandt dem. Og se, dette er, hvad jeg vil give Eder til et Tegn, thi sandeligen siger jeg Eder, at naar disse Ting, hvilke jeg kundgjør Eder, og hvilke jeg skal kundgjøre Eder herefter af mig selv og ved den Hellig-Aands Kraft, hvilken skal gives Eder af Faderen, skulle vorde bekjendtgjorte for Hedningerne" — det vil sige, naar denne Bog, kaldet Mormons Bog, skulde blive bekjendt blandt Hedningerne — „at de kunne vide angaaende dette Folk, hvilket er en Levning af Jakobs Hus, og angaaende dette mit Folk, som skal vorde adspredt af dem. Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, naar disse Ting skulle kundgjøres for dem af Faderen, og af Faderen overdrages fra dem til Eder, da kunne I vide, at Tiden er kommen."

Nu, saadan er Tegnet. Dette Værk vil først blive kundgjort for Hedningerne og vil derefter blive overdraget fra dem til Indianerne. „Thi det er Visdom hos Faderen, at de skulde stadfæstes i dette Land og ophøjes til et frit Folk ved Faderens Magt, at disse Ting kunde komme fra dem til en Levning af Eders Sæd, at Faderens Pagt maa vorde fuldbyrdet, hvilken han har gjort med sit Folk, o Israels Hus. Altsaa naar disse Ting og de Gjerninger, som skulle blive gjorte iblandt Eder herefter" — det vil sige, de Gjerninger, som bleve udførte under de første tre eller fire Aarhundreder af den kristne Tidsregning paa dette amerikanske Kontinent, og som staa nedskrevne i deres Optegnelser, kaldet Mormons Bog — „skulle komme frem fra Hedningerne til Eders Sæd, hvilken skal nedsynke i Vantro paa Grund af Ugudelighed."

At de amerikanske Indianere ere nedsunkne i Vantro, er meget tydelig endog for vort Lands Oldgranskere, af hvilke alle ville tilstaa, at et civiliseret Folk engang boede paa dette Land. Ingen lærd Mand, der nu lever, vil heller bestride dette. Hvoraf drager man imidlertid denne Slutning? Ruinerne af deres gamle Stæder, Paladser og Templer forkynde i alle Levendes Øren, at der engang paa denne Halvkugle levede et stort og mægtigt Folk, som vare civiliserede, og som

forstode den Kunst at opføre smukke og solide Bygninger. Men nu, hvor fornedrede, faldne og dybt sunkne ere ikke dette engang store, mægtige og ophøjede Folks Efterkommere! „De skulle nedsynke i Vantro paa Grund af Ugudelighed," med andre Ord fordi de forkastede Evangeliet. I det fjerde Aarhundrede af den kristne Tidsregning faldt de fra deres Fædrenetro, hvorfor de bleve forbandede af den Almægtige og paaførte en mørk Hud; de bleve forbandede i Alt, hvad de foretoge sig, og den Almægtiges fortærende Forbandelse har hvilet over dem fra Slægt til Slægt indtil nærværende Tid. De skulde nedsynke i Vantro paa Grund af deres Ugudelighed. „Thi saaledes behager det Faderen, at det skulde komme ved Hedningerne, at han kan vise sin Magt for Hedningerne af den Aarsag, at dersom Hedningerne ej vilde forhærde deres Hjerter, de da maa omvende sig og komme til mig og blive døbte i mit Navn og kjende de sande Punkter i min Lære, at de maa blive regnede iblandt mit Folk, o Israels Hus."

Dette er Hensigten med at bringe denne Gjerning frem for Hedningerne først. Det er, hvorfor Gud beredte Vejen for en stor og mægtig Nation, der var fri for alle andre Nationer under Himlen, at blive oprejst paa dette Land. Den store Hensigt, som Gud havde for Øje, var at oprette et Rige i de sidste Dage, hvori der skulde herske fuldkommen Religions- og Samvittighedsfrihed, saa at Riget derfra kunde sprede sig over al Jorden. „Og naar disse Ting ske, saa at din Sæd" — de amerikanske Indianere — „begynder at kjende disse Ting, da skal det være et Tegn for dem, at de maa vide, at Faderens Gjerning har allerede begyndt til den Pagts Opfyldelse, som han har gjort med sit Folk, som er af Israels Hus."

Der er en Forudsigelse hos Esajas, som siger, at før Herren samler Israel, vil han give et Tegn, hvoraf ikke alene vi, men ogsaa alle andre Folk, Stammer og Tungemaal overalt paa Jorden kunne vide, at han er ifærd med at indsamle alt Israels Huses Folk. Dette Tegn er, at de amerikanske Indianere skulle begynde at kjende Evangeliet, saaledes som det blev lært og prakticeret af deres gamle Fædre: „Naar den Dag kommer, skal det ske, at Konger skulle tillukke deres Mund, thi det, som ikke var dem fortalt, skulle de se, og det, som de ikke havde hørt, skulle de forstaa. Thi paa hin Dag skal Faderen gjøre en Gjerning, hvilken skal være en stor og vidunderlig Gjerning iblandt dem; og der skal være dem iblandt dem, som ikke ville tro det, endskjøndt en Mand skal kundgjøre dem det. Men se, min Tjeners Liv skal være i min Haand," etc.

Vi ville nu gaa over paa den anden Side. „Og da skal Faderens Værk begynde paa den Dag, naar dette Evangelium bliver prædiket iblandt de Overblevne af dette Folk" — Indianerne —. „Sandeligen siger jeg Eder, paa den Dag skal Faderens Værk begynde iblandt alle de Adspredte af mit Folk, ja endog de Stammer, som have været tabte, hvilke Faderen har ført bort udaf Jerusalem. Ja Faderens Værk skal begynde iblandt de Adspredte af mit Folk forat berede Vejen, hvorved de kunne komme til mig, at de maa paakalde Faderen i mit Navn; ja og da skal Værket begynde ved Faderen iblandt alle Folk til at berede Vejen, hvorved hans Folk maa vorde samlet hjem til deres Ejendomsland. Og de skulle fare ud fra alle Folkeslag, men de skulle ikke drage ud med Hast, ejheller gaa med Flugt, thi jeg vil gaa foran dem, siger Faderen, og jeg vil være bag dem."

Fem og fyrretyve Aar ere forløbne

siden Gud bragte dette Tegn, Mormons Bog, for Dagen, og har siden den Tid udsendt Missionærer til Nationerne — til Tharsis, Pul, Lud, Tubal, Javan og til de langt fraliggende Øer, som ikke have hørt hans Berømmelse eller set hans Herlighed, og disse Missionærer have kundgjort hans Herlighed iblandt Hedningerne. Fem og fyrretyve Aars Forkyndelse for Hedninge-Nationerne! Fem og fyrretyve Aars Advarsel til alle Nationer og Tungemaal! Efterat nu saa lang en Periode er forløben, siden Gud frembragte dette underfulde Tegn, har han begyndt at arbejde blandt de Overblevne af Israels Hus, de amerikanske Indianere, paa dette Kontinent, med sin egen Magt. Hvad er det, som har bragt dem til at tro paa dette Værk? Har det været Eders Anstrængelse? Ikke aldeles; dog have I udentvivl til en vis Grad forsaavidt Eders Tro har tilladt det, hjulpet til at fremskynde Arbejdet iblandt disse vilde Stammer. I have søgt at gjenvinde dem, I have fødet og klædet dem til en vis Grad, I have stundom talt til dem om deres Fædres Optegnelser; I have søgt at bringe dem til Omvendelse, men efter flere Aars forgjæves Arbejde have I sagt: „Ak! Hvad kan der gjøres forat gjenvinde et Folk, der er saa dybt nedsunken i Uvidenhed og Fordærv?“ I have næsten givet op, hvad Eders egne Anstrængelser angaar. Men da Tiden var kommen, hvor snart og hvor forunderlig begyndte ikke Herren vor Gud at virke paa dem som Nationer og som Stammer, idet han nu bringer dem til at rejse Hundreder af Mil forat opsøge Ældsterne af denne Kirke. Hvad vilde de med dem? De ønske at blive døbte. Hvem sagde dem, at de skulde gaa og blive døbte? De sige, at Mænd kom til dem i deres Drømme og talte til dem i deres eget Sprog samt fortalte dem, at hist henne var der et Folk, som havde Myndighed fra Gud til at døbe dem; men de maatte først omvende sig fra deres Synder, afstaa fra deres onde Vaner og lægge deres Fædres falske Traditioner tilside, ligeledes maatte de ophøre med at strejfe om i Landet, røve og plyndre og lære at leve som de hvide Folk.

Hvem ere disse Mænd, som have været hos Indianerne og sagt dem, at de skulde omvende sig fra deres Synder og blive døbte af „Mormonerne“? De ere Mænd, som erholdt den Forjættelse af Herren for henved 1800 Aar siden, at de skulde være Redskaber i hans Haand til at tilvejebringe deres Efterkommeres Gjenløsning. Gud Herren tilstod dem det Privilegium at arbejde for deres Efterkommere i de sidste Dage, og de have begyndt Værket. Alt dette er bleven forudsagt i denne Optegnelse — Mormons Bog.

Jeg vil nu læse en Smule til Gavn for de Sidste Dages Hellige, thi omendskjøndt de have denne Optegnelse liggende paa deres Hylder, er jeg bange for, at der er Nogle, som ikke ere flittige nok til at læse dens Indhold, og som maaske ikke forstaa Tidernes Tegn og Opfyldelsen af Guds Hensigter, som saa tydelig ere fremsatte heri. Jesus viste sig paa dette amerikanske Kontinent strax efter sin Opstandelse tre forskjellige Gange, som er beretet, og hvormange andre Gange, som ikke er berettet, ved jeg ikke. Men han viste sig for dem og brød Brødet med dem. Da han tredie Gang kom til de Tolv, hvem han havde udvalgt paa dette Land, fremsatte han et meget vigtigt Spørgsmaal til dem, da han stod i Begreb med at forlade dem. Han sagde til sine tolv Disciple, idet han talte til dem den Ene efter den Anden: „Hvad begjære I af mig, efterat jeg er gaaet til Faderen? Og de sagde Alle undtagen

tre: Vi ønske, efterat vi have levet et Menneskes Alder, at vor Tjeneste, hvortil Du har kaldet os, da maa have en Ende, og vi maa snarligen komme til Dig i dit Rige. Og han sagde til dem: Salige ere I, fordi I ønske denne Ting af mig; derfor skulle I, efterat I ere to og halvfjerdsindstyve Aar gamle, komme til mig i mit Rige, og hos mig skulle I finde Hvile. Og da han havde talt til dem, vendte han sig til de Tre, og sagde til dem: Hvad ville I, at jeg skal gjøre for Eder, naar jeg er gaaet til Faderen? Og de sørgede i deres Hjerter, thi de turde ikke sige ham de Ting, som de ønskede. Og han sagde til dem: Se, jeg kjender Eders Tanker, og I have ønsket det Samme, som Johannes, min Elskede, begjærede af mig, han som var med mig i min Tjeneste, førend jeg blev ophøjet af Jøderne, derfor, saligere ere I, thi I skulle aldrig smage Døden." Disse tre Mænd havde den Forjættelse, at de aldrig skulde smage Døden; „men," sagde Frelseren til dem, „I skulle leve og se alle Faderens Gjerninger med Menneskens Børn, indtil alle Ting blive fuldkommede efter Faderens Villie, naar jeg skal komme i min Herlighed med Himlens Kræfter. I skulle aldrig lide Dødens Smerter, men naar jeg kommer i min Herlighed, skulle I forandres i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed; da skulle I vorde velsignede i min Faders Rige. Og atter: I skulle ikke have Smerte, medens I leve i Kjødet, ejheller Sorrig, uden for Verdens Synders Skyld; og alt dette vil jeg gjøre paa Grund af de Ting, som I have ønsket af mig; thi I have ønsket, at I maatte bringe Menneskenes Sjæle til mig, saalænge Verden staar; derfor skulle I have fuldkommen Glæde, og I skulle sidde i min Faders Rige, ja, Eders Glæde skal blive fuldkommen, ligesom Faderen har givet mig fuldkommen Glæde; og I skulle blive ligesom jeg er, og jeg er ligesom Faderen, og Faderen og jeg ere Et, og den Hellig-Aand bærer Vidnesbyrd om Faderen og mig, og Faderen giver Menneskens Børn den Hellig-Aand for min Skyld."

Hvilken herlig Forjættelse der blev gjort disse tre Mænd! Undergik de nogen Forandring? Ja de gjorde, dog alligevel ikke til Udødelighed, men en Forandring blev gjort med deres Legemer, tilstrækkelig til at Døden ikke fik nogen Magt over dem. Men vi ville læse lidt videre, da det er saare interessant. „Og da Jesus havde talet disse Ord, skete det, at han berørte enhver af dem med sin Finger, undtagen de Tre, som skulde tøve" — det vil sige, han berørte de Ni, som skulde prædike, indtil de vare 72 Aar gamle, og som da skulde tages hjem til Gud — „og da for han bort. Og se, Himlene bleve aabnede, og de (de Tre) bleve henrykte til Himlene, hvor de saa og hørte uudsigelige Ting. Og det blev dem forbuden at udtale det; ejheller blev der givet dem Magt, saa at de kunde udtale de Ting, som de saa og hørte; og enten de vare i Legemet eller ude af Legemet, kunde de ikke sige, thi det syntes for dem som en Forvandling." Det var den Maade, hvorpaa de erholdt deres partielle Forandring. „Men det skete, at de atter prædikede paa Jorden; alligevel prædikede de ikke om de Ting, som de havde hørt og set ifølge den Befaling, som blev dem givet i Himlen." Disse Mænd levede i det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning paa dette Kontinent, og da Alle af den Slægt vare bortgangne, levede de ogsaa i det andet Aarhundrede af den kristne Tidsregning og betjente de gamle Indbyggere paa dette Land. Og da det andet Aarhundrede havde forladt Handlingens Skueplads, levede de ogsaa i det tredie Aarhundrede; men i det fjerde Aar-

hundrede borttog Herren disse tre Mænd fra Levningen af Israel paa dette Land. Hvorhen tog han dem? Jeg ved ikke, det er ikke aabenbaret. Hvorfor tog han dem bort? Paa Grund af Folkets Frafald og fordi de vare for uværdige til at blive betjente af saadanne store og hellige Mænd, endvidere fordi de søgte at dræbe dem og to Gange kastede dem i vilde Dyrs Huler; og disse Guds Mænd legede med de vilde Dyr som et Barn med et diende Lam og bleve ikke fornærmede af dem. De kastede dem tre Gange i en gloende Ovn og kom ud deraf uden at tage nogen Skade. De gravede dybe Huler i Jorden og kastede dem deri, idet de troede de vilde omkomme, men formedelst Guds Ords Magt, som var i dem, sloge de Jorden i Herrens Navn og bleve befriede fra disse Huler. Og saaledes gik de frem og udførte Tegn, Undere og Mirakler iblandt denne Levning af Israel, indtil deres Ugudelighed blev saa stor, at Herren bød, de skulde fare ud fra dem. Og Levningen af Israel har fra den Dag indtil den nærværende — mellem fjorten og femten Aarhundreder — været nedsunken i Vantro, i Uvidenhed og i det dybe Mørke, som nu omgiver dem; men uagtet deres Mørke og Elendighed have disse tre Nefiter for mange Generationer ikke tjent dem paa Grund af den Almægtiges Befalinger.

Men ville de altid forblive tause? Ville ikke disse tre Mænd mere lade høre fra sig? Ville de aldrig mere ihukomme Levningerne af Israels Hus paa dette Land? Vi ville læse Forjættelsen. „Se, jeg var i Begreb med at skrive Navnene paa dem, som aldrig skulde smage Døden, men Herren forbød mig det, derfor skriver jeg dem ikke, thi de ere skjulte for Verden; men se, jeg har set dem.“ Mormon saa dem næsten fire Aarhundreder, efterat de vare optagne til Himlen, og efterat de havde undergaaet deres delvise Forandring. Mormon saa dem, og de tjente ham. Han siger: „Se, jeg har set dem, og de have tjent mig, og se, de ville være iblandt Hedningerne, og Hedningerne kjende dem ikke.“ De ville udentvivl kalde dem stakkels bedragne „Mormoner“, og sige, at de burde udhysses, forfølges, hades og bespottes af alle Folk. „De ville være iblandt Hedningerne, og Hedningerne kjende dem ikke. De skulle ogsaa være iblandt Jøderne, og Jøderne skulle ikke kjende dem. Og det skal ske, naar Herren anser det passende i sin Visdom, at de skulle tjene alle de adspredte Stammer af Israel og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og udaf dem bringe mange Sjæle til Kristum, at deres Ønsker maa vorde opfyldte, som og formedelst den overbevisende Guds Kraft, hvilken er i dem; og de ere som Guds Engle, og dersom de bede til Faderen i Jesu Navn, da kunne de vise sig for hvemsomhelst, de finde for godt, derfor skulle store og vidunderlige Gjerninger ske ved dem, førend den store Dag kommer, da alt Folk visselig skal staa for Kristi Dommersæde; ja, end iblandt Hedningerne skal der ske et stort og vidunderligt Værk ved dem, førend den store Dommens Dag.“

Efterat have læst disse Ting, ville vi komme tilbage igjen til denne aandelige Bevægelse, som vi høre Tale om iblandt Levningerne af Jakob i disse vestlige Ødemarker, i Nordvest Hundreder af Mil samt i Vest og Sydvest. Det er ikke indskrænket til Hundreder, men Tusinder vidne, at Mænd have vist sig enkeltvis i Drømme og talt med dem i deres eget Sprog, og som Broder Hyde bemærkede forrige Tirsdag, disse Mænd fortælle deres Efterkommere, hvad deres Pligter ere, hvad de skulde gjøre, og hvorledes de skulle opsøge dette Folk, omvende sig fra deres Synder, blive døbte, etc.

De Stammer, som saaledes Tid efter anden ere blevne besøgte og underviste, have opfyldt de Befalinger, de modtoge, og nogle af dem ere komne Hundreder af Mil forat blive døbte, og de have nu kun Ønske for at aflægge deres vilde Tilbøjeligheder, deres omflakkende Liv og lære at dyrke Jorden samt nedlægge deres Krigsvaaben, ophøre at stjæle og blive et fredeligt og godt Folk.

Det Værk, der saaledes er begyndt, vil ikke standse her. Mormons Bog siger: „Naar disse Ting ske, saa at din Sæd begynder at kjende disse Ting, da skal det være et Tegn for dem, at de maa vide, at Faderens Gjerning har allerede begyndt til den Pagts Opfyldelse, som han har gjort med sit Folk, som er af Israels Hus." Denne Levning, de amerikanske Indianere, indbefatte ikke al Israel, de ere kun en lille Rest af en eneste Stamme, nemlig Efterkommerne af hin Joseph, som blev solgt til Ægypten. Hist henne i Nordenland, hvor ved jeg ikke, men etsteds i de Egne findes de ti Israels Huses Stammer. Hvorledes ved De, at de ere i Nordenland? Fordi Bibelen fortæller os, at i de sidste Dage skulle de komme ud fra Nordenland, og hvis de ikke vare i Nordenland, kunde de ikke komme derfra. Jeremias siger i sit 31te Kapitel: „Se, jeg fører dem fra Nordenland, og vil samle dem fra Jordens Sider; iblandt dem skal være Blind og Halt, en Frugtsommelig og den, som føder tillige; de skulle komme hid tilbage, en stor Forsamling." Hvorhen ville de gaa? Ville de strax gaa til Palæstina, hvor de fordum havde deres Arv? Nej. Jeremias fortæller os, hvor de ville gaa hen; han siger, at der vil være et Sted kaldet Zion, før disse Stammer komme ud fra Nordenland, og naar de komme med en stor Forsamling, hvoriblandt der vil være Blinde, Halte, Lamme etc., vil Herren lede dem og sikkert bringe dem ud fra disse mørke, øde, arktiske Regioner; naar den Dag kommer, vil der være et Zion beredt til at modtage disse ti Stammer, før de endelig gaa tilbage til Palæstina. Staar der noget i Skriften om dette? Ja. I det samme Kapitel hos Jeremias læse vi, at „de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høje." Zion maa derfor opbygges, før de komme; Zion vil blive opført et eller andet Sted og beredes til at modtage dem; og der vil være et helligt Sted samt et helligt Folk, som vil opbygge Zion, saa meget mere som at Herren vil bringe disse ti Israels Stammer til Zions Høje.

(Sluttes.)

Den Vane, altid at være beskjæftiget, er en stor Sikkerhed gjennem Livet, saavelsom væsentlig for Dyrkelsen af enhver Dyd.

Det vækker mindre Pine at lære i Ungdommen end at være uvidende i Alderdommen.

Den, der vil sove godt, bør aldrig tage sine Bekymringer med tilsengs.

Uden Kamp, ingen Krone.

Ude af Gjæld, ude af Fare.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Det evige Liv.

„Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve. Og hver den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen."

Kristus.

Men hvad er der bleven af disse, som dengang troede paa ham? Leve de endnu i deres Legemer her paa Jorden, eller ere de forlængst blevne samlede med deres Fædre, og deres kjødelige Tabernakler vendt tilbage til Moder Jorden for i denne Tilstand at oppebi Opstandelsens Morgen? Deres Aand er gaaen over i en anden Sfære, medens deres Legemer slumre i Graven, og dog havde de faaet det Løfte, at de aldrig skulde dø. Men Sagen var, at de havde begyndt at leve det evige Liv, havde annammet evige Principer og modtaget det hellige Præstedømme, som var uden Dages Begyndelse eller Aars Ende. De vare blevne bekjendte med evige Ting, Fremtiden laa utilsløret og aaben for dem, og paa denne Maade levede og virkede de i Kristo, som, skjøndt død og borte, dog lever og er Midler mellem Gud og Mennesker, og Alle, som deltage af samme Aand, leve for ham og ere evige; naar deres Legemer lægges i Graven, gaar Aanden til det Sted, hvor Abraham, Isak og Jakob ere, og imødese der Opstandelsen. „Thi Gud er ikke de Dødes Gud, men de Levendes." Det er kun en kort Søvn, som vore Legemer, der nedlægges i Graven, nyde ovenpaa deres møjsomlige jordiske Vandring, medens Aanden, der er i Besiddelse af Liv, omgaas med sine Lige i den evige Verden. De, som besidde det evige Præstedømme, ville fremdeles udføre deres Arbejde for det store Frelsningsværk. Vi læse i Skriften om Adam eller Mikael, om Gabriel og Andre. Hvem var Mikael? Og hvem var Gabriel? De vare Mænd, som havde levet i denne Verden og virket i det hellige Præstedømmes Tjeneste, og som fremdeles leve i den anden Verden og arbejde for dem, som bo paa Jorden. Hvem var det, der kom til Frelseren, da han var paa Bjerget med Peter, Jakob og Johannes? Skriften siger, at det var Moses og Elias, der kom til dem, men hvad gjorde de der, da de vare døde for mange Aarhundreder tilbage? De betjente dem, omendskjøndt de vare døde og kun levede i Aanden. Hvem var det, der besøgte Johannes paa Øen Patmos, da han paa Herrens Dag henryktedes i Aanden, da Himlene vare aabnede for ham, og han saa den tilkommende Verdens Herlighed og Herrens Hensigter med Menneskens Børn indtil de sidste Tider? En herlig Person stod foran ham og afslørede for ham Fremtidens Hemmligheder, Johannes faldt ned forat tilbede ham, men han sagde: „Gjør det ikke, Johannes, thi jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud." Han var altsaa en af disse, som havde levet paa Jorden, og hvis Legeme var gaaet tilhvile i Graven. Mikael, Gabriel, Moses, Elias og tusinde Andre, som havde det evige Præstedømme, me-

dens de levede paa Jorden og arbejdede for Herrens Gjerning, leve endnu i en anden Sfære, deres Navne ere ikke udslettede, de virke og arbejde for samme gode Sag, som da de levede her. En af de gamle Apostle gjorde følgende Bemærkning: „Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de Døde, og Kristus skal lyse for Dig." Hele Verden slumrer i Syndens Arme, med al deres Religion, Kundskab og Lærdom kjende de ikke Gud, hans Villie eller de Love, hvorefter hans Rige regjeres, ejheller det evige Livs Principer, thi „Mørke skjuler Jorden og Dumhed Folkene." Lad derfor dem, som ikke kjende Himlens evige Love og Ham, som er Ophavet til vor Tilværelse her paa Jorden, hente Lys fra Guds Hellig-Aand, der er al Sandheds Kilde; om denne himmelske Gave engang fik Indflydelse i deres Hjerte, og deres Forstand blev udvidet ved den evige Sandhed og ved Frelsens Ord, da vilde de opvaagne af deres Slummer og udbryde: „Hvortil har jeg vel ofret hele mit Liv? Jeg har søgt efter Kundskab, efter Ære og Anséelse; jeg har søgt efter Sandheden, men finder, at jeg hverken kjender Gud, Engle, Himmel eller det evige Liv; jeg har ligget i en Dvale, som er værre end Dødens Søvn." Lad saadanne Personer engang blive opvakte og forstaa den Hellig-Aands Hvisken i deres Hjerte og faa deres Forstand oplyst ved Guds Aand, da vil et nyt Liv oprinde for dem, de blive da fødte paany, ikke af Kjød, men af Aand og blive nye Skabninger i Kristo. Ved saaledes at blive fødte paany af Guds Aand, ville de føle en ubeskrivelig Glæde i Herren.

I vor nuværende Tilstand vil Mennesket ikke leve evindelig, thi det er bestemt, at vi engang skulle dø. Dog siger Jesus: „Den, som lever og tror paa mig, skal ikke dø evindeligen." Man skulde saaledes tro, at Skriften modsiger sig selv. Nej, aldeles ikke, et Menneske, som lever og tror paa Kristum, har det evige Livs Principer i sig, derfor hedder det: „Hvo, som drikker af det Vand, som jeg vil give ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Kilde med Vand, som opvælder til et evigt Liv." (Joh. 4, 14.) Dette var Frelserens Ord, og de Lærdomme, han fremsatte, vare Himlens evige Sandheder, og ere lige sande idag, som de vare for 1800 Aar siden. Derfor ville Alle, som annamme Evangeliet og blive trofaste indtil Enden, faa det evige Liv, som er Guds største Gave til Mennesket.

De Sidste Dages Hellige staa i Forbindelse med Evigheden og med evige Ting. Da vi stode i Verden, kjendte vi ikke Noget hertil, thi om man da gjorde nogen Ting, var det alene for Tiden, Døden gjorde en Ende paa Alt. Naar man til Exempel indgik Ægteskab, saa varede dette kun for dette Liv; naar Døden kom, ophævede den enhver saadan Forbindelse. Men Evangeliet oplyser os om, at et retmæssig indgaaet Ægteskab, hvorover Herrens sande Tjenere have lyst sin Velsignelse, ikke alene varer for Tiden, men ogsaa for Evigheden. Hvor forskjellig er ikke dette fra den moderne Religions Lærdomme i Verden, der kun røbe Uvidenhed og Mørke? Vor Religion lærer Liv og Udødelighed, medens Sektererne kun give sine Bekjendere Valget mellem en tvivlsom Herlighed i en mystisk Himmel og evig Fordømmelse i et Helvede, som brænder med Ild og Svovl. Evigheden har ingen Begyndelse og vil heller ikke faa nogen Ende, thi den er en evig Omgang. Præstedømmet er evigt, Evangeliet er evigt, og salige ere de, som komme i Besiddelse af

dets forædlende og ophøjende Principer, lever for dem, thi de ville føre Eder sejrende igjennem, og „den, som sejrer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog, men vil bekjende hans Navn for min Fader og for hans Engle." (Aab. 3, 5.)

Emigrationen.

Den sidste Emigration for iaar vil afgaa fra Kjøbenhavn omkring den 10de September; Prisen vil blive som følger:

Voxne	272 Kroner	„	Øre.
Børn fra 5 til 12 Aar	136 —	„	—
— — 1 — 5 —	50 —	„	—
— under 1 Aar	20 —	„	—

Af Ovenstaaende vil man kunne se, at Priserne ere blevne endel forhøjede, da Rejsen over Atlanterhavet er bleven noget dyrere paa Grund af en Overenskomst mellem Kompagnierne.

Penge og Navne maa være indsendte til Kontoret i Kjøbenhavn inden den 1ste September. Tiden for Afgangen vil nærmere blive bestemt.

Korrespondance.

Amerika.

Ombord paa Dampskibet „Idaho" den 13de Juli 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Vi ere endnu paa det store Atlanterhav, men har nu Land isigte og er omtrent 50 engelske Mile fra New York. Vi vente at ankre paa New York Rhed iaften, men vil muligvis ikke komme iland førend imorgen. Det kan vel siges, at „Idaho" ikke er et af de hurtigste Skibe at sejle med, men jeg tror, det er et godt, stærkt Skib, og vi maa isandhed sige, vi have havt en lykkelig og behagelig Rejse over det mægtige Dyb. Den første Dag, efterat vi havde forladt Queenstown, havde vi lidt Søgang, men dog ikke af nogen Betydenhed. Alligevel tog Mange Tilflugt til Køjerne, og nogle Faa have holdt fast ved dem næsten hele Tiden, endskjøndt vi have havt stille og godt Vejr omtrent hele Vejen, ja langt over vor Forventning. Vi føle til at anerkjende Herrens Haand i disse Ting, og takker og priser hans store og herlige Navn for hans Godhed imod os, vidende at hans Velsignelser have været os rigeligen tildel paa vor Vandring til det forjættede Land indtil denne Stund og stoler paa, at hans Arm vil være udrakt til vor Beskyttelse i Fremtiden og have

Held og Lykke paa Jernbanen gjennem Staterne og naa vort Bestemmelsessted med Glæde.

Vi have havt et Dødsfald paa Rejsen, hvilket indtraf den 7de Ds., nemlig en gammel Søster fra Sverig, 73 Aar gammel. Hun var syg, før hun forlod Hjemmet og døde af Alderdomssvaghed. Foruden dette har intet Uheld eller Ulykke rammet os, omendskjønt nogle Faa af vore Sødskende have været ikke saa lidt syge, men ere nu Alle i Bedring, og den dejlige Landjord vil vistnok bringe nyt Liv og sætte Benene under Alle.

Dækket er nu saa fuldt, saa det vrimler, Enhver spejdende efter New York. Vi have Haab om, at disse, som have været syge, ville være istand til at fortsætte Rejsen med os paa Jernbanen; thi vi ønske ikke at efterlade Nogen, saavidt det staar i vor Magt.

Saavidt jeg er istand til at dømme, tilligemed de andre Brødre, som have været en stor Hjælp for Kompagniet, kunne vi sige, at Fred, Enighed og gode Følelser have existeret blandt Alle, og vi kunne give de Hellige, som vi ere blevne kaldte til at vaage over, et godt Vidnesbyrd og rose dem for deres Beredvillighed i at efterkomme de Raad og Formaninger, som ere blevne givne fra Tid til anden.

Paa Grund af det gode Vejr have vi havt Lejlighed til at have to Forsamlinger paa Dækket, hvor de fleste af de Hellige vare tilstede, og Bøn er hver Morgen og Aften regelmæssig bleven afholdt i ethvert Ward.

Vi have Alle Aarsag til at give Kaptejnen, saavelsom de Andre, der havde med os at bestille, et godt Vidnesbyrd for deres Opmærksomhed mod de Syge og deres gode Behandling mod os Alle. God og rigelig Proviant blev uddelt til Enhver 3 Gange hver Dag.

New York den 14de.

Kl. 8 sidste Aften ankrede vi 7 Mile fra New York, fik Doktor ombord imorges Kl. 6. Alle passerede igjennem uden Hindringer, og Kl. 9 lagde vi ind til Bryggen, hvorfra vi bleve transporterede med en lille Damper til Castle Garden. Alt er vel, og Enhver fryder sig over, at de have naaet Amerikas Land. Imorgen Kl. 10 Formiddag forvente vi at afgaa med Jernbanen, og ville formodentlig naa Salt Lake City den 23de eller 24de. Alle Brødrene i Forening med mig sende mange Hilsener til Dem og Alle i Nr. 14 samt alle de Hellige.

Deres Broder i Evangeliet
C. G. Larsen.

Nyttig Anvendelse af Invalider. Efter den fransk-tydske Krig findes der i Tydskland en Mængde Invalider, men efter et hollandsk Blad ere de, der have mistet et Ben, og som have faaet dette erstattet ved et Træben, særlig begunstigede, idet de i landøkonomisk Henséende ere blevne meget nyttige Medlemmer af Samfundet, og navnlig i Foraarstiden behøve de ikke som hos os at gaa fra Gaard til Gaard og dreje paa en Lirekasse eller „spille" paa en Harmonika. Naar Udplantningen af Runkelroer og andre lignende Planter skal foretages, bliver en saadan træbenet Invalid lejet til at spadsere langs en Snor op og ned af den iforvejen tilberedte Jord og gjør altsaa Nytte som Plantepind, idet han med Træbenet frembringer med passende Mellemrum de Huller, hvori Planten anbringes.

Religion og Videnskab.

(Fra „Ogden Junction".)

„Den Strid, som vi saaledes ere Vidne til imellem Religion og Videnskab, er Fortsættelsen af en Kamp, som tog sin Begyndelse, da Kristendommen begyndte at vinde politisk Magt. En guddomlig Aabenbaring maa nødvendigvis ikke taale Modsigelse; den maa forskyde al Forbedring ved sig selv og med Foragt betragte, hvad der fremkommer ved Menneskets progressive aandelige Udvikling."

Ovenstaaende er et Uddrag af Dr. Drapers meget populære og velskrevne Værk om „Kampen mellem Videnskab og Religion". Vi citere det i den Hensigt at drage vore Læseres Opmærksomhed hen paa, hvad vi anse forat være en stor Vildfarelse. Den Angivelse, at „en guddomlig Aabenbaring nødvendigvis ikke maa taale Modsigelse," kan til en vis Grad være sand. En guddomlig Aabenbaring er en sikker Autoritet. Den er en non plus ultra Paastand og Enden paa al Strid. En guddomlig Aabenbaring om et eller andet Faktum vedrørende Jorden eller Himlen maa være sand og derfor i Harmoni med andre Sandheder og utilgjængelig for Logikens eller Filosofiens Angreb.

Men det følger ikke heraf, at guddomlig Aabenbaring „med Foragt betragter Menneskets progressive aandelige Udvikling". Tvertimod har den netop denne Udvikling for Øje, som et af dens Hovedformaal. Menneskens Børn ere Guddommens Familie. Menneskens Sønner ere Guds Afkom. Menneskeslægtens aandelige Udvikling skrider fremad under guddomlige Love og guddomligt Lys. „Der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver den Forstand."

Enhver ny Sandhed, der bliver bekjendt for Mennesket, er i sig selv en guddomlig Aabenbaring. Ingen Sandhed er ond, thi al Sandhed er guddomlig. Det er kun ved Anvendelsen eller Misbrugen af Sandheden, at Ondt opstaar. Hvorfor skulde da en guddomlig Aabenbaring angaaende himmelske Ting med Foragt betragte Udviklingen af Sandhed med Hensyn til jordiske Ting? De føre begge til det samme Resultat — Menneskenes Fremadskriden og Fuldkommengjørelse.

Det samme Lys, som aabenbarer Menneskets Oprindelse og Bestemmelse i den evige Verden samt de Principer, hvorved man kan komme i Forbindelse med sin Skaber, oplyser Sindet, som grunder paa de Love, der styre Universet, som dvæler ved Materiens Egenskaber og Kræfter, eller som grandsker Videnskabens Regler. Sand Videnskab er i Virkeligheden ligesaa guddomlig som sand Religion.

Der gives nogle Fakta og Principer, som kunne udfoldes for det menneskelige Sind ved den almindelige og naturlige Inspiration, som virker i Overensstemmelse med bestemte Love og foreskrevne Betingelser. Der er igjen andre Sandheder, som ikke kunne naas ved de sædvanlige Midler, der staa til vor Raadighed eller ved det naturlige Lys, som ethvert Menneske besidder, der kommer til Verden. Disse kunne alene blive bekjendte ved den guddomlige Meddelelse, som kaldes Aabenbaring, men er kun dette i en højere Forstand end de Funkler af Sandhedens Aand, som tindre frem i de saakaldte Opdagelser og Opfindelser hos tænkende Mennesker.

Der er ingen Strid imellem sand Videnskab og sand Religion. De udspringe fra den samme Kilde, og virker hver i sin Plads under den samme ledende Haand for Menneskehedens Udvikling, Fremadskriden og evige Ophøjelse i Tid og al Evighed. Den Strid, som tilsyneladende opstaar imellem Videnskab og Religion, er Følgen af Menneskets Fordrejelse og Forvandskning af Guds Aabenbaringer. Naar en Sandhed bliver aabenbaret af Guddommen, er det vantro Menneske aldrig tilfreds dermed, og er strax rede til at fordærve den ved sine egne Meninger og derefter trætte med dem, som mægle mellem ham og Mængden om Fakta, der tydelig ere blevne godtgjorte ved Videnskabens Kjendelse. Opblæste og forfængelige Mænd, som med Urette gjøre Fordring paa Præstedømmet, „betragte med Foragt Menneskets progressive aandelige Udvikling", men ikke saaledes med nogen Magt og Myndighed, der i Virkeligheden har sit Udspring fra Gud.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Efterat have erholdt Tilladelse skred William Anderson den næste Dag til at udvælge et Korps af dygtige Mænd til Flankører og Skarpskyttere. De bleve kaldte det spartanske Korps og vare hovedsagelig bevæbnede med Repetergeværer. De bleve organiserede hos Præsident Daniel H. Wells, der dengang var bekjendt som Esq. Wells paa Grund af hans Stilling som Øvrighedsperson; han tog en meget aktiv og virksom Del i Forsvaret af Nauvoo. William Anderson blev valgt til Over-Kaptejn og Alexander McRae til Under-Kaptejn. Curtis E. Bolton forenede sig ligeledes med dette Korps. Kommandoen af hans og Kaptejn McRaes Kompagnier paahvilede deres Premier-Løjtnanter.

Pøbelen havde Artilleri og syntes at være vel forsynet med Ammunition af enhver Slags. Af Mangel paa andre Fjender at skyde paa, affyrede de deres Skraaladninger i de Kornmarker, som de paa begge Sider af Vejen passerede; de gjorde stor Ødelæggelse ved paa denne Maade at nedlægge Kornstænglerne. Der var intet Artilleri i Nauvoo, og man følte, det storligen behøvedes. To Dampskibspiller, som i mange Aar havde ligget paa Bredden af Missisippifloden, bleve fundne. De vare hule, og det forekom nogle af Borgerne, at ved at skjære dem over i to Stykker og tilproppe en af Enderne paa hvert Stykke med Jern, samt gjøre dem tætte ved at fylde op med Sink, vilde en simpel, men virksom Art Kanon blive tilvejebragt. Planen ansaas for gjørlig, og fire af denne Slags Kanoner bleve snart gjorte istand til Tjeneste. Man følte rimeligvis en Ængstelse med Hensyn til, om de vilde svare til Hensigten eller ikke, og Resultatet af det første Skud med dem blev udentvivl imødeset med stor Spænding. De kunde maaske ovenpaa al den havte Møje springe ved det første Skud. Der var imidlertid ingen Tid tilbage for Ængstelse. Pøbel-Tropperne vare lige for Folkets Døre, og de maatte forsvare sig imod deres Angreb med saadanne Midler, som stode til deres

Raadighed. Men Pillerne gjorde god Tjeneste. De stode Ilden udmærket, og de vare Midler til at gjøre Pøbelen bange og holde dem paa Afstand. De ventede, at Nauvoo vilde blive et let Bytte, thi de vidste, der var intet Artilleri der. Da de derfor hørte Kanonen, vidste de ikke, hvad det skulde betyde. „Mormonerne" vare bedre beredte til Forsvar, end de selv havde tænkt sig.

Major Flood viste ikke sin Fuldmagt til „Gamle Tom" Brockman, da han var i Pøbellejren. Major Wood og Joel Rice toge derfor derud igjen og oplæste Fuldmagten, forat Brockman maatte vide, at han kjæmpede mod Tropper, som vare blevne hvervede efter Guvernørens Ordre. Men hverken han eller hans Tropper brøde sig om Guvernøren eller hans Ordrer. De havde besluttet at fordrive Folket fra Nauvoo, og de droge nærmere og nærmere, marscherende frem i stærke Kolonner mod Staden. Der var, som rimelig kunde være, stor Ængstelse i Staden. Da Major Parker tog bort, gav han dem Grund til at haabe, at Rekrutter vilde blive udsendte af Guvernøren til deres Hjælp. Men ingen Forstærkning kom, og det blev dem klart, at de kun maatte stole paa deres egne Kræfter.

(Forts.)

Poesi.

Den unge Søsters Længsel efter Zion.

Mel.: Paa Kysten paa Fyen.

O! var jeg blot fri, jeg vilde saa gladelig ile
For at slippe forbi denne Verdens forgiftede Pile.
Zion er jo mit Maal. Ikke agter jeg Menneskers Skraal,
Drikker heller den bitreste Skaal.
Ja lad mig fare, og ræk mig bare
En Haand til at komme derhen!
Til Vestens Fjerne, hvor jeg saa gjerne
Mig tænker en trofast Ven!

O! var jeg blot fri, jeg vilde saa gladelig ile
For at slippe forbi denne Verdens forgiftede Pile.
Tharsis Skibe fa'r hen over Havet og kommer igjen;
Men naar skal jeg skue min Ven?
O, lad mig slippe hen til en Klippe,
Hvorpaa jeg kan bygge og bo,
I Fred saa rolig med dem, som trolig
Vil skaffe mit Hjerte Ro.

O! var jeg blot fri, jeg vilde saa gladelig ile
For at slippe forbi denne Verdens forgiftede Pile.

O, gid jeg var dér, hvor de evige Høje man ser.
Jeg er kjed af det smulrende Ler.
Saa lad mig fare med denne Skare,
Og samles til Israels Lejr;
Thi haard er Striden og kort er Tiden,
Men Verden se skal vor Sejr!

P. O. H.

Blandinger.

Mere om Lamaniternes Omvendelse. En Korrespondent til „Salt Lake Herald" skriver under 10de Juni fra Mount Pleasant Følgende: „Efter den indstændigste Opfordring fra Indianeren „Joe" og Medlemmer af hans Stamme, som bebo Thistie Valley, begave Biskop Tucker og Seely sig ud til dem forrige Tirsdag den 8de Juni. „Deres sande" ledsagede Selskabet. Ved Ankomsten bleve vi eskorterede til et stort Telt, og efterat Alle havde taget Sæde, blev Hensigten med den givne Indbydelse omhyggelig fremsat ved Tolken Frank Vills. Han erklærede, at det var Indianernes Ønske at blive døbte til „Mormon"-Kirken, leve, handle og assimilere saa nær som mulig til, hvad de troede var de Hvides bedre Tilstand, samt afstaa fra deres lave Levevis etc. Det var isandhed højst mærkværdig at se og høre de røde Mænd fortælle om en særegen Magts Virken paa deres Sind. Efter en kort Samtale med Hjem-Missionærerne, som bleve hørte med Opmærksomhed, var der et almindeligt Begjær paa Indianernes Side at blive døbt. Et passende Sted blev udset — Indianerne hjalp selv med til at opføre en Dæmning for Strømmen — og det blev fastsat, at man den næste Dag Klokken 8 skulde skride til at døbe og udføre Ordinancen Haandspaalæggelse. Ved den fastsatte Tid var der et ganske anseligt Antal Kolonister samlet. De indianske Mænd, Kvinder og Børn satte sig ned i det bløde Græs — den ærværdigste Forsamling, jeg nogensinde havde set. Efterat have sunget en Salme, knælede de med Biskop Seely i alvorlig Bøn. Det var et Syn, som aldrig kan forglemmes, at se disse mørkladne Bjergsønner nedknæle i Bøn, og høre dem sige „Amen" til Velsignelsen, som blev udtalt over dem. Efterat passende Spørgsmaal vare fremsatte, bleve niogtyve Mænd og treogtyve Kvinder døbte i Vandet af Biskop Tucker, og Alt blev udført med saamegen Omhyggelighed, som jeg nogensinde har set ved lignende Lejligheder. Ved Haandspaalæggelsen vare de glade over at kunne udtrykke sig som staaende i Forbund med den Store Aand. Ti Børn bleve af deres Forældre bragte frem, forat de kunde blive velsignede og faa deres Navne, hvilket ligeledes blev gjort. Det Hele gjorde et dybt og rørende Indtryk. Efterat Ceremonien var tilende, skiltes vi ad. Alle vare tilfredse. Resultatet staar i hans Haand, som aabenbart har virket paa sine Børns Hjerter, og hvem kan maale hans Styrke?"

Efter „Deseret News" hidsættes en Korrespondance fra Kanosh, Millard Co.,

datere 2den Juli: „Biskop King døbte under Overopsyn af Præsident Callister den 28de Juni 85 Indianere af forskjellig Alder af Kanosh Stammen.

De bleve underviste af Brødrene og lærte at leve i Overensstemmelse med Evangeliets fredlige Principer. Kanosh talte ligeledes; med megen Alvor opmuntrede han sine Ledsagere til Flid og gode Gjerninger. Andre vare tidligere blevne døbte ved Deep Creek, og nogle Faa vare i Bjergene, som sandsynligvis vilde blive døbte, naar de kom ind, udgjørende ialt omtrent hundrede Sjæle."

En afsat Helgen i Sydamerika. Republiken Buenos Ayres havde som bekjendt for ikke lang Tid siden en Præsident ved Navn Rosas, og det var ham, der afsatte Helgenen St. Martin fra hans Værdighed som Staden Buenos Ayres Skytspatron. Dette mærkelige Dokument lyder i Oversættelse saaledes: „Han (den hellige Martin) har aldrig været istand til at beskytte Staden mod de periodisk tilbagevendende Febre, som rase der, eller mod Tørke eller Epidemier, som ødelægge vort Agerbrug, vore Marker og vort Kvæg, eller mod de Oversvømmelser, som hvert Aar bortskylle store Stykker af Flodbredden. Foruden at han ved nævnte Tilfælde har undladt at varetage vore Interesser, vilde Kopperne fornylig have decimeret Befolkningen, hvis ikke Vakcinationen var bleven indført fra Udlandet, thi vor hellige Skytspatron forholdt sig aldeles rolig, og gjorde ikke det Ringeste forat befri os fra denne skrækkelige Farsot. Paa Grund heraf have vi besluttet:

Art. 1. „Da den franske Biskop St. Martin fra Tours, der hidtil har været anerkjendt som vor Stads Skytspatron, har svigtet Folkets og Regjeringens Tillid, er han for Fremtiden afsat som Staden Buenos Ayres' Skytshelgen.

Art. 2. I Betragtning af hans lange Tjeneste tilstaa vi ham imidlertid i Pension 4 Voxlys paa 1 Pd. Stykket aarlig, samt en Messe, som skal synges paa hans Navnedag for Alteret i Kathedralkirken." — St. Martins Efterfølger blev en Spanier, nemlig den hellige Ignatius Loyola, Stifteren af Jesuiterordenen.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 23. *Den 1. September 1875.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 11te April 1875.

(Sluttet.)

Hvad vil da finde Sted? „De ville fare til Herrens Gode, til Korn og til Most og til Olie, til unge Faar og Øxne, og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og de skulle ikke herefter bedrøves ydermere.“ Hvorfor? Fordi de ere komne blandt et godt Folk, hvor de ikke behøve at nære nogen Sorg; de ere komne til et Land, som er udvalgt fremfor alle andre Lande, et Land, som frembringer i Overflødighed af Hvede, Korn samt Druer til Forskaffelse af Vin, hvor Kvæg- og Faarehjorder gaa i Græs; deres Sjæl vil være som en vandrig Have, og alle de Bekymringer, som de have havt under deres 2500 Aars Ophold i de kolde arktiske Regioner, ville da være forbi, og de ville ikke sørge mere.

Dette er forudsagt saavel i det 16de som i det 31te Kapitel hos Jeremias. Herren siger i det 16de Kapitel: „Se, de Dage komme, da der ikke ydermere skal siges. Saa vist som Herren lever, der opførte Israels Børn af Ægypti Land,“ men istedetfor dette, vil et endnu herligere Udraab blive hørt, nemlig: „Herren lever, som førte Israels Børn ud fra Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem.“ Men vil det ophæve det forrige Udsagn: „Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land“? Ja. Nogle kunne maaske antage, at da Jøderne have bibeholdt dette Udsagn indtil denne Dag, vil det aldrig blive ophævet. Hvorsomhelst Jøderne ere adspredte, enten i kristne Lande eller iblandt Hedningerne, hvor ivrige Forsøg have været gjort paa at omvende dem til Afguderi, pleje de at sige: „Vi tilbede den Gud, som bragte vore Fædre udaf Ægypti Land, og som gjorde Tegn, Undere og mægtige Gjerninger ved at

lede dem frem og føre dem gjennem det mægtige Dybs Vande ind i Forjættelsens Land, Palæstina." Men uagtet de have fastholdt dette Udsagn, vil det engang falde bort som Følge af den Kraft, Gud vil lægge for Dagen ved at bringe Israel ud fra Nordenland og alle andre Lande, hvorhen han har fordrevet dem, og samle dem til deres eget Land. Israel vil i de sidste Dage komme til at gaa tørskoede gjennem Havet, ligesom deres Fædre gjorde. Dette er forudsagt i det 11te Kapitel hos Esajas. Efterat have sagt, at Herren vil opløfte et Banner for Hedningerne, siger han: „Herren vil sanke Israels Fordrevne og samle de Adspredte af Juda fra de fire Jordens Hjørner. Og han skal sætte Ægypti Havs Odde i Ban, og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Vejr, han skal slaa den i de syv Bække og lade dem gaa derigjennem med Sko paa. Og der skal være en banet Vej for de Overblevne af hans Folk, som skulle blive tilovers af Assyrien, ligesom der var for Israel den Dag, han drog op af Ægypti Land." De ville ikke behøve at henvise til de Mirakler, som bleve udførte af Gud for en tre à fire tusind Aar tilbage, men de ville kunne fortælle om Ting, som ere blevne udførte i deres egen Tid, og som have fundet Sted, medens de selv levede. „Herren lever, som bragte Israel ud fra Nordenland, Herren lever, som satte Ægypti Havs Odde i Ban, og som slog Floden Nilen i dens syv Bække; Herren lever, som i vor Tid opkastede en banet Vej midt i det store Dyb for hans Udvalgte at komme paa."

Jeg vil nu anføre en Profeti, given til Jos. Smith, en af de største Profeter, som i nogen Slægt har levet paa Jorden, naar undtages vor Herre og Frelser Jesus Kristus. For en 43 Aar siden siger Herren, idet han taler om de ti Israels Stammer: „Og de, som ere i Nordenland, skulle ihukommes for Herren, og deres Profeter skulle høre hans Røst, og skulle ikke længer holde sig tilbage, men de skulle slaa Klipperne, og Isen skal flyde ned for deres Aasyn. Og der skal være en banet Vej midt i det store Dyb. Deres Fjender skulle vorde et Rov for dem, og i de ufrugtbare Ørkener skulle fremkomme levende Vandkilder, og den tørre Jord skal ikke længer være et tørstigt Land. Og de skulle frembringe deres Liggendefæ til Efraims Børn, mine Tjenere, og de evige Højes Grændser skulle bæve for deres Aasyn." Forat vise, at de komme med Magt, komme de paa en Vej, som er opkastet for dem, Isen føler Guds Kraft og flyder ned, hvorved der gjøres Rum for dem, og de ufrugtbare Ørkener i Nord ville frembringe levende Vandkilder, naar det behøves, forat slukke deres Tørst. Naar de komme til Zion, ville de evige Høje, denne store Klippebjergkjæde, som strækker sig fra de arktiske Egne Syd til de midterste Dele af Amerika, bæve for Guds Kraft ved Nærmelsen af dette Folk. Da vil det blive opfyldt, hvad David siger, at Bjergene skulle springe som Vædere, Højene som unge Lam for hans Folk, samt Træerne paa Marken klappe ligesom Hænder. Da vil det Skriftsted blive opfyldt, som igaar blev anført af Broder Woodruff: „Synger med Fryd, I Himle! og fryd Dig, du Jord! og I Bjerge, raaber med Frydesang, thi Herren haver trøstet sit Folk, og vil forbarme sig over sine Elendige." Og naar de komme til Zion, ville de begynde at sige: „Stedet er for trangt for mig, giv Plads, at jeg maa bo," da ville de sige: „Se, jeg var Fange. Zion var Fange, kastet hid og did, omtumlet og ikke trøstet. Se, jeg var ladt ene." Men hvor har denne store Forsamling været, hvorfra har denne

mægtige Skare kommet? De ere komne fra deres Skjulested i Nordenland, de ere blevne førte derfra ved Gud den Allerhøjestes Profeter, medens Herren vandrede foran deres Lejr og talede til dem udaf Skyen, ligesom han gjorde med Israel i gamle Dage, thi hans Lejr vil blive meget stor. Dette siger Profeten Joel, og hans Forudsigelse vil blive opfyldt. Naar de vende tilbage til Zion og synge paa dens Høje, „ville de falde ned der og blive kronede med Herlighed under Herrens Tjeneres Hænder, ja Efraims Børn."

Hvad vil nu dette sige? Et Folk, der har lagt en saa mægtig Kraft for Dagen, et Folk, foran hvis Lejr Hærskarernes Herre har været set og hans Herlighed ved Dag og ved Nat; et Folk, for hvem Bjergene og Højene bæve og fly, skal et Folk af denne Beskrivelse falde ned og blive kronet af et andet Folk? Hvem er dette andet Folk, det vil sige, disse højt begunstigede Efraims Børn? Hvad særskilte Velsignelser har Herren for Efraim? Han holder Førstefødselsretten. „Efraim er min Førstefødte," siger Herren i det 31te Kapitel hos Jeremias; og han er den, som i det store sidste Dages Værk holder Velsignelsens Nøgler for alle de tolv Israels Stammer. Gud har en Orden i sit Rige Visse Velsignelser kunne erholdes paa én Maade, andre Velsignelser alene paa en anden Maade ved visse bestemte Myndigheder, som holde Nøglerne til disse Velsignelser. Gud borttog ikke Førstefødselsretten fra Ruben, Israels Førstefødte, og overførte den paa Josephs Sønners Hoved i en Hensigt, som ikke var af nogen særlig Betydenhed; men han overførte Førstefødselsretten fra Ruben til Joseph, at denne maatte betragtes som den Førstefødte blandt alle Israels Stammer og kunne velsigne dem i de sidste Dage.

Hvor længe ville de, som komme fra Nordenland, tøve paa Zions Høje? I nogen Tid. De maa dyrke Korn, avle Vin og Olie samt opføde Hjorder af Kvæg, saa at deres Sjæl kan blive som en vandrig Have. De ville bo i Zion en god Stund, og under denne Tid vil der udaf hver af disse Stammer blive valgt tolv Tusind, foruden tolv Tusind af Juda og Joseph, ialt et hundrede fire og fyrretyve Tusind. Hvorfor blive disse valgte? At de maa blive beseglede i deres Pander og saaledes undgaa Dødens Magt samt de Pestilentser og Plager, som i de sidste Dage ville komme over Jordens Nationer, saa at disse Ting ingen Magt maa have over dem. Disse, som blive beseglede i deres Pander, ville gaa ud iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og ville opsøge og indsamle Israels Hus, hvorsomhelst de ere adspredte, og bringe saamange, som de muligvis kunne, til den Enbaarnes Kirke, forberedende den store Dag for Herrens Komme. Et hundrede fire og fyrretyve tusind Missionærer! Et anseligt Antal! Alt dette maa finde Sted. Der findes Personer i denne Forsamling, som ville være i Zion, naar de ti Stammer komme dertil fra Nordenland, og ville hjælpe til at overdrage Velsignelsen, forjættet af den Almægtige, paa Israels Stammers Hoved. Der er Herrens Tjenere tilstede i denne Forsamling, som ville lægge deres Hænder paa mange af hver af disse tolv Tusind, som blive udvalgte af de ti Stammer og udsendte som Missionærer til at besøge Nationerne paa Jorden og opsøge Levningerne af Jakobs Sæd.

Efterat have talt angaaende Indsamlingen af de ti Stammer, vil jeg henvise til deres Profeter. „Deres Profeter skulle høre hans Røst." Tro ikke, at vi ere det eneste Folk, som vil have Profeter. Gud har besluttet at opreise Profeter

ogsaa iblandt hint Folk, men han vil ikke skjænke dem hele Fylden af Præstedømmets Velsignelser. Fylden vil først blive dem givet, efterat de komme til Zion. Men Profeter ville være iblandt dem, medens de opholde sig i Nordenland, og en Del af Præstedømmet vil være der; Johannes den Aabenbarer vil ligeledes være der og lære, undervise og berede dem for denne store Gjerning, thi ham bleve Nøglerne for Indsamlingen af Israel givne, dengang han fik den lille Bog at æde, medens han var paa Øen Patmos. Paa den Tid var Johannes en meget gammel Mand, men Herren sagde ham, at han endnu maatte profetere for mange Riger, Nationer, Folk og Tungemaal, hvilken Mission han maatte udføre, og i de sidste Dage vil Eliæ Aand og Kraft følge hans Virken iblandt disse ti Stammer, og han vil hjælpe til at berede dem for deres Tilbagevenden til dette Land. Jeg kjender ikke Noget til, hvorvidt Missionærer ville blive udsendte fra Zion forat opsøge disse fordrevne Stammer i Norden, og hvor deres Opholdssted er, ved jeg heller ikke, men én Ting ved jeg fra hvad der er berettet af dem, som have forsøgt at finde en Gjennemgang til Nordpolen, at der findes et varmere Land deroppe, og at forskjellige Søfugle til sine Tider tage mod Nord forat finde et varmere Klimat. Dette ved jeg af Beretninger fra oplyste Mænd, som have været paa Opdagelsesrejser. Og jeg ved endvidere, at de ved Hjælp af Hunde og Slæder have krydset en vis Del af denne store Iskjæde og have kommet til et aabent Hav, hvilket beviser, at der findes et varmere Land længre mod Nord. Der er en Strækning Land omkring Nordpolen, en syv eller otte hundrede engelske Mil i Diameter, som intet Menneske iblandt de Nationer, vi ere bekjendte med, nogensinde har undersøgt. Men hvormeget af dette Land der er skikket for Beboelse, kan jeg ikke bestemt sige, da jeg ikke ved det. Jeg ved imidlertid saameget, at det vilde være en meget let Sag for Herren ved Hjælp af en stor Bjergrække, som paa alle Sider omgiver dem, at frembringe en Isbjergkjæde, som vilde forhindre andre Nationer og Folk fra at naa dem. Jeg ved ligeledes, at det vilde være en meget let Sag for Herren at frembringe dybe og udstrakte Dale, meget dybe i Forhold til den høje Bjergrække, som omgiver dem, hvor Temperaturen sammenligningsvis vilde være mild, omtrent den samme som i disse Bjerge her. Vi se Barskheden ved en arktisk Vinter paa vor østlige Bjergkjæde, medens der paa samme Tid i disse dybe Dale hersker et sammenligningsvis mildt Klimat, hvilket bringer mig til at tænke paa, hvad der blev sagt ved Profeten Esajæ Mund, da han taler om det store sidste Dages Værk. Han siger: „Men det skal hagle, naar man gaar ned til Skoven, og Staden skal nedtrykkes i det Lave," hvor Klimatet er varmt.

Lad mig sige et Par Ord angaaende disse Ting, som allerede have fundet Sted, forudsagte i Mormons Bog af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, da han viste sig paa denne vestlige Halvkugle og underviste denne Levning af Israel, som fandtes her. Han fortalte dem om disse Begivenheder, som skulde indtræffe, før de Overblevne af Joseph skulde omvendes. Han siger: „Og sandelig, sandelig siger jeg Eder, at jeg haver andre Faar, som ikke ere af dette Land" — nemlig Amerika — „ejheller af Jerusalems Land, ejheller i nogen Del af det Land rundt omkring, hvor jeg har været forat prædike. Thi de, om hvilke jeg taler, ere de, som ej endnu have hørt min Røst, ejheller har jeg nogentid aabenbaret mig selv for dem. Men jeg har

faaet Befaling af Faderen, at jeg skal gaa til dem, og de skulle høre min Røst og blive regnede iblandt mine Faar, at der maa blive én Hjord og én Hyrde, derfor gaar jeg hen og viser mig for dem." Efterat have forladt dette Land, gik han til de tabte Stammer og underviste og lærte dem, ligesom han allerede havde gjort med Jøderne i Jerusalem og Indbyggerne paa dette Land. Han siger: „Og jeg befaler Eder at skrive disse Taler, efterat jeg er gaaet bort, at om det saa skal være, at mit Folk i Jerusalem, de, som have set mig og været med mig i min Tjeneste, ikke beder Faderen i mit Navn, at de maa erholde Kundskab om Eder ved den Hellig-Aand, som og om de andre Stammer, om hvilke de Intet vide, at disse Taler, som I monne skrive, skulle blive bevarede og aabenbarede for Hedningerne, at igjennem Hedningernes Fylde det Overblevne af deres Sæd, som skal vorde adspredt paa Jorden paa Grund af deres Vantro, maa blive bragte ind, eller maa blive bragte til Kundskab om mig, deres Gjenløser. Og da vil jeg samle dem ind fra Verdens fire Hjørner, og da vil jeg opfylde den Pagt, som Faderen har gjort med alt Israels Huses Folk."

Jeg ønsker nu, I ville lægge særlig Mærke til følgende Paragraf eller en Del af den, som jeg vil læse. „Men ve, siger Faderen, de Vantro af Hedningerne" — hvilket Udtryk har særlig Hentydning til Hedningerne af denne store Nation (den amerikanske) — „thi uagtet de komme hid til dette Land og adsprede mit Folk, som er af Israels Hus, og mit Folk, som er af Israels Hus, bliver kastet ud fra dem, og bliver traadt under Fødder af dem; og paa Grund af Faderens Naade mod Hedningerne og ligesaa Faderens Domme over mit Folk, som er af Israels Hus, sandelig, sandelig, siger jeg Eder, at efter alt dette, og jeg har ladet mit Folk, som er af Israels Hus, blive slaget og plaget og dræbt og kastet ud fra dem," — aldeles som vore Forfædre have gjort for en to eller tre Generationer tilbage ved at dræbe, ødelægge, udkaste og fordrive disse stakkels amerikanske Indianere — „befaler Faderen mig at sige Eder: Paa den Dag, naar Hedningerne synde imod mit Evangelium," — det vil sige synde imod Evangeliets Fylde, som er Mormons Bog, naar den skulde komme frem i de sidste Dage — „naar Hedningerne synde imod mit Evangelium, og vorde opløftede i deres Hjerters Stolthed over alle Folkeslag og over alt Folket paa hele Jorden, og fulde af allehaande Løgn og Bedrag og Uret, og allehaande Hykleri og Mord og Præstelist og Horeri og hemlige Vederstyggeligheder; og dersom de gjøre alle disse Ting og forkaste mit Evangeliums Fylde, se, siger Faderen, da vil jeg tage mit Evangeliums Fylde fra dem."

Denne Profeti er bleven opfyldt. Den blev given og var paa Tryk, før der existerede nogen Kirke af Sidste Dages Hellige. Hvorledes kunde nu Jos. Smith, en Landmands Søn, i Virkeligheden vide Noget om, at Herren vilde tage dette Værk — Mormons Bog — og dette Folk, som tror paa Evangeliets Fylde, og bringe dem ud fra denne Hedningenation til disse affsides Egne uden ved Gud? Hvorledes vidste han dette saa langt tilbage i Tiden som i Aaret 1830? Hvorledes kunde han vide dette, før Kirken blev organiseret med sex Medlemmer? Og dog har Altsammen skeet. Hvor usandsynlig vilde det ikke have været, at noget Saadant vilde finde Sted, hvis det ikke var bleven sagt ved Gud? Hvis Hedningerne forkaste dette Evangelium, som Herren har bragt frem ved sin Kraft, „og vorde opløftede i deres Hjerters Stolthed

over alle Folkeslag og over alt Folket paa hele Jorden, og vorde fulde af allehaande Løgn og Bedrag, Uret, Hykleri, Mord, Præstelist, Horeri etc.; dersom de gjøre alle disse Ting og forkaste mit Evangeliums Fylde, se, siger Faderen, da vil jeg tage mit Evangelium fra dem."

For syv og tyve Aar har Herren opfyldt denne Profeti lige for denne Nations Øjne. Kun lidet tænkte de paa, da de kom over os i Nauvoo og fordreve os fra vore Hjem og bøde os at fly over de mægtige Klippebjerge, at de derved opfyldte denne store Profeti, som blev fremsat, før dette Folk havde nogen Tilværelse. „Jeg vil tage mit Evangeliums Fylde fra dem," og læg Mærke til den næste Sætning, „og da vil jeg ihukomme min Pagt." Naar? Naar han faar bragt Folket ud fra denne Nation. „Da vil jeg ihukomme min Pagt, som jeg har gjort med mit Folk, o Israels Hus, og jeg vil bringe mit Evangelium til dem." Er det bleven opfyldt? Ja. Det er over et Fjerdedels Aarhundrede siden Herren bragte os ud og lagde Grundvolden til vor Bosættelse her, og vi have været istand til ved hans Magt at anlægge Byer, Landsbyer og Stæder, vi have saaledes begyndt at leve og have faaet en bred Grundvold lagt. Den næste Ting er: „Jeg vil bringe mit Evangeliums Fylde til dig, o Israels Hus," det vil sige, til Indianerne; med andre Ord: „De skulle komme til Kundskab om mit Evangeliums Fylde. Men dersom Hedningerne ville omvende sig og komme tilbage til mig, siger Faderen, se, da skulle de blive regnede iblandt mit Folk, o Israels Hus."

Dette er det eneste Haab, som vi Hedninger have. Der er intet andet Haab for os eller denne store og mægtige Nation end at blive regnede iblandt disse stakkels nedværdigede, forhadte og forskudte Indianere. Ere I villige til at blive regnede med dem? I hvilken Henséende? Ikke at komme ned til deres Skikke og Sæder, deres Urenlighed, Ugudelighed, Mørke og Uvidenhed, men blive regnede med dem i at arve dette store Kontinent, som blev dem givet ved Forjættelse paa samme Maade, som Palæstina blev givet Abraham og Isak. Gud gav denne Forjættelse ved Jakobs Mund, som udtalte den paa sin Søns Josephs Hoved, det blev lovet, at han skulde have et særskilt Land fra det, som blev givet Abraham og Isak. Læs det i det 49de Kapitel af 1ste Mosebog. Herren gav Nord- og Sydamerika til disse Indianere omtrent sex hundrede Aar før Kristus. Og han lovede, at om Hedningerne, som i de sidste Dage skulde være paa dette Land, vilde omvende sig og annamme Evangeliet, som skulde blive sendt til dem, skulde de have det Privilegium at modtage deres Arv i Forening med denne Levning af Israel — disse Indianere. Men hvis de ikke omvendte sig, var der en anden Bestemmelse, og hvad var det? „De skulle udryddes af Folket." Saaledes er det forudsagt, og I have læst det for fem og fyrretyve Aar. Paa et andet Sted siger Herren: „Hvis de ikke ville omvende sig, se, da vil jeg udrydde Stæderne af deres Land, jeg vil nedkaste deres stærke Fæstninger, og jeg vil udrydde Hestene midt ud af dem, og jeg jeg vil udføre Hævn og Ødelæggelse over dem, saadan som de aldrig før have hørt." Atter et andet Sted siges der: „Og det skal ske, at hver Sjæl, som ikke vil omvende sig fra sine Synder og komme til min elskelige Søn, vil jeg udrydde af mit Folk, o Israels Hus, og det skal gjøres med dem, ligesom Moses haver sagt, de skulle udryddes af Folket."

Moses har fortalt os om denne Tid, og det gjentages atter i Apostlenes Gjer-

ningers 3die Kapitel, at Herren vilde opreise en Profet, og det skulde ske, at hver den, der ikke vilde høre den Profet, skulde udryddes af Folket. Det er bleven os sagt, at den Profet var Jesus, og vi tro det. Jesus Kristus var hin Profet, og Dagen vil komme, saa vist som Herren lever, da hver Sjæl, som ikke vil omvende sig og annamme hans Gjerning, vil bogstavelig blive udryddet af Folket, aldeles som Moses har forudsagt. Og det skal ske, at „Konger skulle tillukke deres Mund, thi det, som ikke var dem fortalt, skulle de se, og det, som de ikke havde hørt, skulle de forstaa,“ en forunderlig Gjerning og et Under, en stor Gjerning, som Herren vil udføre i de sidste Dage, ja et besynderligt Værk, som Profeten Esajas siger.

O, hvilke talrige Profetier, der indeholdes i Mormons Bog om de Ødelæggelser, som ville komme over denne Nation og denne Slægt, hvis den ikke omvender sig! Men hver Tøddel og Bogstav, som ikke er bleven opfyldt siden Fremkomsten af Mormons Bog, vil i Fremtiden blive opfyldt. Zion vil reise sig, iklædt Guds Herlighed; Herren vil være hendes Forsvar, han vil være hendes Skjold og Værge, og hans Kraftes Haand vil beskytte Folket. Og det skal ske, at hver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, som vil stride imod Guds Folk og hans Zion, vil omkomme, og alle Folkeslag, som „stride imod Zions Bjerg, skulle være som en Drøm og et Nattesyn. Og det skal være, som naar den Hungrige drømmer, og se, han æder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl hungrig“; saaledes vil det gaa med alle Nationer i de sidste Dage, som stride mod Zion. Gud har udstrakt sin Haand forat røre Himlens Kræfter, og han vil fuldende og udføre sin Gjerning; og der er ingen Magt under Himlen, som kan holde hans almægtige Haand tilbage. Amen.

Civilisation iblandt Indianerne.

(Fra «Deseret News».)

Igaar havde vi Lejlighed til at tale med Broder G. W. Hill, som har Overopsynet over en Koloni af adskillige hundrede Indianere, der for Størstedelen ere af Shoshone-, Bannock- og Pab-Ute-Stammen. De ere Indianere, som have kommet frem og forlangt at blive døbte. Stedet er i Malad-Dalen, Idaho Territorium, og en ganske betydelig Landstrækning er i indeværenne Aar bleven opdyrket af dem, et hundrede Akres Hvede er bleven saaet, fem og tyve Akres Majs, fem og en halv Akres Potetes og omtrent fire Akres forskjellige Slags Væxter, som Alt giver Udsigt til en smuk Høst.

Disse Indianere ere overordentlig flittige, arbejde ligesaa trofast og næsten ligesaa kyndig som hvide Folk. De yngre Mænd udføre det mere anstrængende Arbejde og tage fat uden mindste Knur. For Nærværende kampere de ude, men de udtrykke særlig Ønske om at begynde at bygge Huse og bo i dem ligesom hvide Folk, og saasnart Settlementets Beliggenhed bliver nærmere bestemt, vil Opførelsen af Boliger blive paabegyndt. De ønske ikke mere at vandre omkring, men derimod at føre et arbejdsomt og flittigt Liv, ønske at leve i Fred med alle Mennesker, ophøre at stjæle samt afstaa fra alle daar-

lige Vaner og efterkomme Betingelsen for deres Daab, hvilken er at afstaa fra det Onde og gjøre det Gode. Ældste Hill har døbt omtrent tre Hundrede siden afvigte Foraar

Forandringen til det Bedre, som er sket med disse Bjergenes Sønner, er i Virkeligheden mærkværdig, hvilket er et slaaende Faktum for den, som ved Spisetid passerer gjennem deres Lejr, da man vil se, at de aldrig nu ville deltage i et Maaltid, forinden de have opsendt deres Tak til Herren og nedbedt hans Velsignelse derover. De opsende sine Bønner til den „Store Aand" hver Morgen og Aften og overvære regelmæssig Gudstjenesten om Søndagen, under hvilken de vise den dybeste Opmærksomhed og opføre sig med megen Anstændighed.

De synes at være meget glade og tilfredse, og der har, siden deres Bosættelse paa nævnte Sted og medens flere Hundrede have været lejrede sammen, ikke fundet den ringeste Uoverensstemmelse Sted, men Fred og Enighed har herstet iblandt dem. Saa stærk er deres Tro paa Gud, at naar Nogen er syg iblandt dem, kalde de strax paa Ældsterne, som salve dem, og de blive øjeblikkelig helbredte. De arbejde under Forstaaelse af, at Alle skulle dele Udbyttet, uden nogen Tilbøjelighed til at arbejde for sig selv alene, men for det almene Vel.

De have deres egne Heste og pløje, saa og udføre alt andet Landarbejde med Lethed. Foruden dette Arbejde paa deres egen Farm, have de erholdt Midler ved at pløje Land for andre Selskaber, de have saaledes arbejdet en Tid paa Box Elder Kountys kooperative Mark.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Forsigtighed.

Følgende sunde og gode Bemærkninger om denne Gjenstand ere tagne fra „Mill. Star." —

Alle Personer ere i Besiddelse af visse diskrete Egenskaber, men der er mange Folk, som ikke vise ved den Fremgangsmaade, de tage, at de ere i Besiddelse af Forsigtighed. Ved Forstandens almindelige Lys eller med andre Ord, ved Guds Aands Inspiration, som giver Menneskets Aand Forstand, kunne Alle tage den Fremgangsmaade, som har Menneskets individuelle Lykke og Velfærd til Resultat. Dog undertiden finde vi os omgivne af saadanne ugunstige Omstændigheder, hvorover vi ikke synes at have nogen Kontrol. Da er det, at vor Taalmodighed kaldes til Udøvelse og ligeledes det menneskelige Sinds udholdende Kræfter. Hvis Haabløshed indfinder sig, er det sikkert, at den ledsages af sjælelig Lidelse. Dette ulykfalige Resultat af Ulykken skulde alligevel, om mulig, forhindres; men det kan kun blive gjort ved en fast og stærk Villie — en urokkelig Beslutning om ikke at give tabt. Hvis det ikke er vor egen Skyld, at vi ere nedbøjede af Sorg, hvorfor skulde vi da fortvivle?

Maaske det kan have været vore egne ubetænksomme Handlinger, der have foraarsaget vor Sorg. Om saa er Tilfældet, vil Visdom tilraade Forbedring af Levnet og fremtidig Udøvelse af Forsigtighed. Dette læres ved Erfaring — dyrekjøbt Erfaring — og er den mest pinlige Stilling, hvori man kan finde sig stillet. Den Tanke, at dette Onde maaske kunde være bleven undgaaet, hvis man havde anvendt mere Forsigtighed, er ingen Trøst for det saarede Hjerte, det forhøjer snarere Smerten, og hvis der intet Middel er til dens Lindring, føler man selvfølgelig dyb Sjælekval. Men selv her maa man ikke give tabt, men søge at bringe Godt ud af det Onde. Hvis der ikke for Nærværende synes at være et Middel, kan maaske et venligt Forsyn efter nogen Tid finde en Udvej. Ved at holde os rene og ubesmittede fra Verden, vise vi for Menneskene vor Forsigtighed, og hellige Engle og gode Mennesker tilsmile os sit Bifald. Erfaring burde lære os Visdom; dog hvor ofte ser man ikke Folk, som efterat have gjennemgaaet selvforvoldte Prøver, forfølge netop den samme egensindige Fremgangsmaade med en fuldkommen Vished om at falde i lignende Prøver.

Intet i Menneskehedens Erfaring bringer mere Elendighed end ubetænksomt indgaaet Ægteskab. Ægteskabet er en Forbindelse, som omfatter hele vor Existents, hvor tilraadelig er det da ikke, at Enhver, som foretager dette vigtige Skridt, gjør det med Forstand og efter Overlæg. „Kunne To vandre sammen, undtagen de stemme overens?“ Forat nyde et lykkeligt Liv i Ægtestanden, maa der være en Enhed i Aand og Følelser, en Blanding af Interesser, en ren Kjærlighed den Ene for den Anden. Naar man ved Indgaaelsen af en saadan Forbindelse kun har Erhvervelsen af Penge for Øje, vil dette ikke bringe nogen Lykke; en om ikke begge af de samtykkende Parter vil lide Tab, naar lav Egenkjærlighed er Bevæggrunden til en saadan Forening. Kunne de Hellige tro, de ville blive lykkelige ved at forene sig med Vantro i Ægteskab? Hvorfra kunne Saadanne, som falde i denne store Vildfarelse, vente Frelse? Himlen er modsat Helvede. Den sande Kristendom og Vantroen kunne aldrig harmonere.

Kirken i en samlet Egenskab afsondrer sig og er til alle Tider forskjellig fra Verden i moralsk Henseende. Denne almindelige Adskillelse af Guds Folk i Aand og Praxis fra Mørkets Børn eller dem, som ere under den Ondes Indflydelse, omfatter alle individuelle Medlemmer af Kirken, og da Linien engang er draget, bliver Valget givet dem mellem at adlyde Gud til evig Frelse eller følge Satan til evig Ødelæggelse.

Kirken er ubedragelig — vil aldrig falde, vil aldrig svigte Troen, vil aldrig forene sig med det Ugudelige; enkelte Medlemmer kunne i deres Egensindighed gjøre det, men Kirken — aldrig! Giftermaal med Hedningerne var til alle Tider en Forbandelse for Israel. Det var imod Loven. Det Fornuftmæssige ved dette Forbud er indlysende.

Enhver Person har mere eller mindre Selvinteresse. Dette er en naturlig Lov. Denne Følelse leder ud — først til Slægt, saa til Folk eller Nation; paa denne Maade indføres en modvirkende Indflydelse, og hvor den er tilladt Indgang hos en Familie af Hellige gjennem Ægteskab, er den almægtig i den Husholdning, og Udsigterne ere, at den vil faa Overhaand i samme Familie. Dette var en af Hovedaarsagerne til Afguderiet blandt Israels Børn, og ledede til, at de forkastede Loven

og ihjelsloge Herrens hellige Profeter; det havde tillige deres Fald og Adspredelse tilfølge, og de maatte paa Grund heraf vandre som Flygtninge fra deres skjønne Kanaan og Guds Bevaagenhed, indtil han igjen i sin Naade vil tilgive og gjenløse dem.

Satans Indflydelse er bestandig rastløs. Den er snedig i sine Operationer, dødelig i sine Virkninger, en aandelig Gift, som er mest ødelæggende for alle Personer i Guds Rige, naar man tillader dens Nærværelse i Ægteskabs-Forbindelser.

Den slette Forfører, som søger at danne en uhellig Alliance eller af uærlige Bevæggrunde søger at vinde en god Kvindes Hjerte, skulde bringes tilskamme ved en dydig Modstand fra den Belejredes Side. I sine nedrige Bestræbelser forat føre bag Lyset, skulde han strax lammes ved det faste og bestemte Afslag af den Angrebne, og hans skjændige Planer udsættes for Offentlighedens Fordømmelse. Undgaa Saadanne, som ville lægge Hindringer ivejen for Eders Lykke. Samfundet er tungt bebyrdet med Karakterer af denne Klasse — deres Navn er Legion. De ere de, som oversvømme Gaderne med Prostitution, som forsyne Galehusene med Ofre, som befolke Helvede med ulykkelige Væsener, hvis Fordømmelse de have foraarsaget.

Hvilken ubegrændset Glæde der overvælder Sindet, naar man ved, man gjør Ret, og at man derfor er paa Frelsens Vej!

Forsigtighed er væsentlig for vor Lykke i Livet. Den sætter os istand til at bekjæmpe overdreven Ærgjerrighed, som altfor ofte leder Mænd og Kvinder paa Afveje. Den sætter os istand til at vælge det Gode og forkaste det Onde, naar det Onde viser sig i smykkede Klæder. Den sætter os istand til at opdage og afsløre Bedrageren og til passende at kunne værdsætte den sande Mynt. Den sætter os istand til at danne saadanne Forbindelser i Livet, som ville forhøje vor Lykke — fylde vore Hjerter med Fred og Glæde. Den bringer os til at overveje — til at „se før vi løbe." Den sætter os istand til at lægge en Grundvold, hvorpaa vi kunne bygge vort Haab fast og urokkeligt som Himlens Piller, i gylden Forventning af fremtidig Salighed, Glæde, Frelse, Ophøjelse og Herlighed.

De forskjellige Konferencemøder

ville blive afholdte i følgende Orden:

I	Stockholm	den	2den	og	3die Oktober.
„	Kristiania	„	9de	„	10de —
„	Gøteborg	„	16de	„	17de —
„	Aalborg	„	23de	„	24de —
„	Aarhus	„	30te	„	31te —
„	Malmø	„	6te	„	7de November
„	Kjøbenhavn	„	13de	„	14de —

Det er vor Bestemmelse at være nærværende ved disse Møder.

N. C. Flygare,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Emigranterne, som afgik herfra den 25de Juni, ankom til Salt Lake City den 23de Juli. Alt vel.

Martin Harris.

(Fra „Deseret News“.)

Martin Harris, som den 10de Ds. afgik ved Døden, var paa en ejendomlig Maade højlig begunstiget af Gud — en Mand begunstiget med at se en Engel fra Himlen i sin Herlighed, holdende i sine Hænder gamle hellige Optegnelser paa Plader af Guld. Han var en Amerikaner af Fødsel, født den 18de Maj 1783 i Easttown, Saratoga Co., New York. Da han flyttede til Palmyra, N. Y., blev han bekjendt med Jos. Smith jun., Oversætteren af Mormons Bog. Denne store sidste Dages Profet, der havde afskrevet nogle af de gamle Skrifttegn fra Guldpladerne, som han havde fundet, oversatte dem og gav dem derpaa til Martin Harris, som besøgte Staden New York og foreviste Professor Anthon Skrifttegnene; denne lærde Professor var almindelig anset forat være vel bekjendt med ældre og nyere Sprog. Efterat have underkastet Skrifttegnene en nøje Undersøgelse, udtalte han sig meget gunstig om dem saavel som om Oversættelsen deraf og tilbød sin Bistand; men ved af Hr. Harris at erfare, at Bogen var bleven opdaget af Jos. Smith ved en Engel, og at en Del af Bogen var forseglet, samt at Finderen var forbudt at lade Bogen gaa over i Andres Hænder, bemærkede han sarkastisk, at „han kunde ikke læse en beseglet Bog.“ Hr. Harris vendte tilbage og berettede for Hr. Smith Resultatet af sin Sammenkomst med den Lærde, hvorpaa Hr. Smith, efter Befaling af Herren, paabegyndte Oversættelsen af Mormons Bog ved Hjælp af Urim og Thummim. Martin Harris var hans første Skriver og skrev 116 Sider Manuskript fra Profetens Mund. Saaledes blev det opfyldt, hvad der var bleven sagt ved Esajas i det 29de Kapitel 11te—14de Vers, ligeledes i Mormons Bog Side 103 & 104 Par. 18.

Martin Harris tilligemed Profeten, Oliver Cowderi og David Whitmer begave sig i Aaret 1829 til en Lund, der ikke laa meget fjernt fra Hr. Whitmers Gaard i Fayette, Seneca Co., New York, hvor de i Orden den Ene efter den Anden paakaldte Herren. Strax derpaa nedsteg en Engel fra Himlen i stor Herlighed og viste dem Pladerne og Indgravningerne paa samme, og paa samme Tid hørte de Herrens Røst udaf Himlen bære Vidnesbyrd om Oversættelsens Korrekthed og befale dem at vidne derom for alle Nationer. (Om deres Vidnesbyrd, se alle Udgaver af Mormons Bog i de forskjellige Sprog.)

Saaledes gik Nefis og Moronis Forudsigelser i Opfyldelse — Mormons Bog Side 103, Par. 17, ligeledes Side 530, 2det Kap.

Da Profeten havde fuldendt Oversættelsen, gav Martin Harris 3000 Dollars til Offentliggjørelsen af den første Udgave.

Da Kirken ved Herrens Befaling blev oprettet i April 1830, var Martin Harris iblandt de Første, som taltes blandt de døbte Hellige.

Da Jackson Co., Mo., i 1831 blev udset til Indsamlingssted for de Hellige, som det Land, hvorpaa det nye Jerusalem skulde bygges, og hvor en fuldstændig Helligelse af al Ejendom vilde blive krævet, og Guds hellige forenede Orden skulde oprettes, var Martin Harris den Første, som Gud kaldte ved Navn til at sætte et Exempel for Kirken ved at lægge sine Penge frem for Biskoppen.

Uagtet den store Naade, som blev bevist denne mærkelige Mand, havde han ligesom alle af Adams Børn sine Ufuldkommenheder. Han fulgte ikke sine Brødre i alle deres Forfølgelser i Staterne Missouri og Illinois, men forblev tilbage mange Aar i Ohio; dette gav Anledning til mange Formodninger om, at Hr. Harris havde apostaseret. Men det kan med Sandhed siges, at Hr. Harris aldrig i mindste Maade har svigtet eller afveget fra det store Vidnesbyrd, som han har givet i Mormons Bog.

Hr. Harris emigrerede for nogle faa Aar siden til Utah, og ligesom alle andre emigrerende Hellige, fornyede han i dette Territorium sine Pagter ved Gjendaab; gik ligeledes og blev døbt for mange af sine Slægtninge, som vare døde.

Han boede i Cache Co. og vedblev at bære et trofast Vidnesbyrd om Guddomligheden af Mormons Bog lige til sine sidste Øjeblikke. Da han var næsten 93 Aar gammel, kan det med Føje siges, at han slumrede hen af Alderdom. Da Biskop Simon Smith nogle Timer før hans Død kom ind til ham, udrakte Hr. Harris, endskjøndt overvældet af Svaghed, sine Hænder forat hilse paa ham og sagde: „Biskop, jeg dør."

Hans Søn fortæller: „Biskoppen sagde Fader, at han havde Noget af Vigtighed at meddele ham med Hensyn til Udgivelsen af Mormons Bog i det spanske Sprog, da der var gjort Anmodning herom af Indianerne i Central-Amerika. Ved at høre dette, opklaredes Faders Ansigt, hans Puls slog raskere, og omendskjøndt meget svag, begyndte han at tale aldeles som før, og jeg tror, han talte omtrent to Timer, saa at man heraf kan se, at den blotte Omtale af Mormons Bog syntes at sætte nyt Liv i ham."

Om hans Begravelse

skriver hans Søn Følgende: „For en saa lille By som Clarkston var der ikke Faa, som havde mødt frem forat ledsage den Gamle til hans sidste Hvilested. Al den Agtelse, som kunde vises ham, blev lagt for Dagen af Folket ved hans Baare." — — — „Mormons Bog blev lagt i hans højre Haand og Pagtens Bog i hans venstre. En særdeles god og smukt udstyret Ligkiste indesluttede hans jordiske Levninger. Paa Hovedbrædtet var anbragt følgende Inskription: Hans Navn, Fødselsaar, Alder, Fødested og Død samt Ordene:

„En af de tre Vidner til Mormons Bog," ligeledes deres Vidnesbyrd.

Der var sexten fuldpakkede Vogne, som fulgte gamle Broder Martin til Graven."

Jubilæet.

(Fra „Deseret News".)

Højtideligholdelsen af den 28de Aarsdag for Pionérernes Ankomst til Utah Territorium fandt Sted i det nye Tabernakel i Lørdags (den 24de Juli), og var en Begivenhed, som ikke saa let vil blive forglemt af dem, som havde den Fornøjelse at se og deltage deri.

Ved omtrent tre Kvarter til Elleve vare Sæderne i det anselige Tabernakel allerede optagne. Adskillige tusind Børn

vare nærværende forat tage Del i Dagens musikalske Underholdning, og Scenen som et Hele er i Skjønhed maaske aldrig bleven overgaaet i Utah Territorium.

Paa Forhøjningen vare Præsidenterne Brigham Young, George A. Smith og D. H. Wells af det første Præsidentskab, og Eldsterne Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George Q. Cannon og Brigham Young jun. af de Tolvs Kvorum; ligeledes Kirkens præsiderende Biskop Edward Hunter samt Guvernør McCormick og Frue fra Arizona.

Dekorationerne vare ligefrem storartede. Det store Midtparti med Træer og Festons af Eviggrønt og kunstige Blomster, syntes at have forvandlet det mægtige Loft til en hængende Have. Over Galleriet i den østlige Ende var anbragt et overmaade smukt Banner med Ordene „Deserets Søndags-Skole-Forening" med store Bogstaver, i Midten en Bikube, Blomster og Buskads, malet af Morris og Weggeland. Saa var der Flag, hængende Kurve, Bannere og meget Andet, som er for vidtløftig at opregne, smagfuldt arrangeret langsmed Forsiden af Galleriet og mellem Pillarerne, hvilket Altsammen bidrog til at forhøje det Heles Skjønhed og Effekt.

Noget, der særlig tiltrak sig Opmærksomhed, var en i Nærheden af Forhøjningen anbragt Fontæne af levende Vand, som udsendte kjølige Straaler. I denne Fontænes Basin svømmede levende Vandlilier, og paa hver af de fire Hjørner var der en Løve, hvorpaa fire Børn i Kostume havde taget Plads, repræsenterende de fire Verdensdele Europa, Asien, Afrika og Amerika, af hvilke de to Sidstnævnte vare ægte Exemplarer.

Ovenover Orgelet fandtes en forgyldt og flygget Figur af en Engel, som forestillede at blæse i Evangeliets Basun for „enhver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk", og paa Forhøjningen var der Børn fra ethvert Land paa Jorden, hvor Evangeliet har været prædiket, og hvorfra Omvendte ere blevne udsamlede i denne Udbeling.

„Frihedens Gudinde" var repræsenteret ved en Dame af høj Vægt omtrent fem Fod og ni Tommer høj, og da „Zions Standard" blev sungen, rejste hun sig i hele sin Majestæt, imponerende og skjøn, holdende i sin højre Haand det amerikanske Banner med sine „Stjerner og Striber", som hun yndefuldt udfoldede hver Gang Korus gjentoges, medens paa hendes venstre Arm laa Statssværdet, aabenbart til Hvile fra al Kamp og Strid.

De forskjellige Dekorationer og Prydelser stode langt over enhver anden Ting af denne Slags, som man tidligere havde set i denne Del af Landet, især deleshed vare Blomster-Dekorationerne overmaade smukke, som Alt var bleven udført under den umiddelbare Ledelse af Broder Charles Williams, hvem megen Ære i denne Anledning tilkommer, saavelsom hans dygtige Medhjælpere, bestaaende af Damer, Herrer og Børn.

Det berettes, at Fontænen ikke alene forhøjede Scenens romantiske Præg, men at den tillige havde en kjølende Effekt, som gjorde Bygningens Atmosfære saa meget behageligere.

Præcis Klokken Elleve tog Højtideligheden sin Begyndelse med en af Børnene afsungen Aabningssang:

„Kom, tag i vor Højtid Del," hvorefter Bøn af Eldste John Taylor. Beezleys Musikkorps udførte derpaa nogle Numre. Et i Dagens Anledning af Frøken Eliza R. Snow forfattet Jubeldigt blev med megen Præcision og Virkningsfuldhed oplæst af Fru Armeda Young. Adskillige Sange, Recitationer etc. paafulgte i regelmæssig Orden efter Programmet, især deleshed var Børnenes Sang

helt igjennem fortræffelig, hvilket geraader dem selv saavelsom deres dygtige Lærer, Professor Thomas, til megen Ære.

Flere af Recitationerne modtoges med kjendeligt Bifaid, da de foredroges med megen Stemningsfuldhed. Ligeledes blev et smukt Digt, forfattet af H. W. Naisbitt, Esq., oplæst af Hr. G. J. Bywater.

Klokken omtrent halv To var Højtideligheden forbi i Tabernaklet, da den uhyre Forsamling opløstes efter Taksigelse af Ældste Orson Pratt.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Fredag den 11te September rykkede Pøbelen stadig mere varsomt frem imod Staden, og vare meget forsigtige med Hensyn til at vælge deres Marschsteder, da de vare bange for lønlige Gange etc. Deres Kanon, som var ladet med Skraa og Kardetcher, blev affyret paa de Kompagnier af Frivillige, som søgte at standse deres Fremrykken. De affyrede tre Geværsalver paa Esquire Wells' Hus, hvor hans Familie boede paa den Tid. Et af Skuddene oprev nogle Mursten i hans Brønd, et andet gik nær hans Lade, og det tredie gik over hans Hus og lige forbi en ung Mand, som sad der og holdt Øje med deres Bevægelser. Det lykkedes William Gheen og hans Afdeling, som førte en Kanon med sig, at standse Noget deres Fremrykken; og omendskjøndt Pøbelen gjorde adskillige Forsøg paa at omgaa de Frivillige, lykkedes det dem dog ikke. De Ladninger, som bleve affyrede fra Kaptejn Gheens Kanon, saavelsom fra de Andres, bestod hovedsagelig af Jern- og Blystumper, som vare opsamlede i Smaaposer. Paa et eller to Punkter bleve Pøbel-Tropperne slagne og drevne tilbage. Flere Familier, af hvis Medlemmer Nogle vare syge, og som boede i den østlige Del af Staden, maatte skyndsomt forlade deres Huse, thi Pøbelens Kanonkugler strejfede deres Døre og sloge ned paa deres Lodder. De flyede og efterlode enhver Ting i deres Huse. Om Aftenen, efterat Ilden havde ophørt, vendte de igjen tilbage til deres Boliger og hentede deres Klæder etc.; men deres Bohave maatte de for Størstedelen efterlade.

Lørdag den 12te blev et Parlamentærflag bragt ind i Byen med følgende Meddelelse:

Til Mormon-Troppernes Kommandør i Nauvoo.

„Min Herre! Tropperne under min Kommando, samlede i Egenskab af en posse comitatus og lejrede omtrent en halv Mil fra Deres By, have besluttet at trænge ind i samme med Magt, hvis ikke en Overgivelse strax sker.

„Af Humanitets-Hensyn tilskyndes jeg til at give Dem Lejlighed at spare Ødelæggelsen af Liv og Ejendom.

„De kan overgive paa følgende Betingelser:

„1. Eders Vaaben afleveres i vor Varetægt; de ville blive tilbagegivne saasnart som Deres Folk have forladt Staten.

„2. Armén under min Kommando drager ind i Staden uden at besværes, i den Hensigt at foretage Arrestationer. Mine Mænd have forpligtet sig til, individuelt og strængt, ikke at ødelægge Liv eller Ejendom uden paa min Befaling, og jeg indestaar for, at hvis De overgiver Staden, skal ingen Ejendom blive ødelagt eller Liv blive taget, undtagen det er absolut nødvendigt for Selvforsvar.

„Hvis De finder det passende at overgive Dem, kan De give det tilkjende Kl. 9 i Formiddag, hvis ikke, ville Følgerne være paa deres eget Hoved.

„Thos. S. Brockman,
Overbefalingsmand over den af John Carlin sammenkaldte Posse, Hancock Co., Illinois."

Hvortil følgende Svar blev afgivet og sendt tilbage i omtrent to Timer:

Hovedkvarteret, Ills., de Frivilliges Lejr, Nauvoo den 12te Septbr., Kl. 9½ Form.

„Til T. S. Brockman,
Befalingsmand over Tropperne nær dette Sted:

„Min Herre! Deres Meddelelse af 12te Ds., der netop i dette Øjeblik er ankommen hertil under Parlamentærflag, har jeg liggende for mig, og efter nøje Overvejelse tillader jeg mig at besvare Deres Brev, saameget mere som der ikke her findes nogen Befalingsmand over Mormon-Tropperne.

„Jeg er bemyndiget til af Guvernøren og Illinois-Militsens Overkommandør at adsprede Deres Tropper i Illinois' Folks Navn.

„Deres Forslag, stillet til Mormonernes Befalingsmand, kunne vi ikke gaa ind paa. Medens jeg beklager Udgydelsen af Blod endog i Opretholdelsen af vor Stats Love, er jeg fast besluttet paa at udføre de af den exekutive Magt givne Instruxer. Forsaavidt som jeg har gaaet forsvarsvis tilværks og af Menneskekjærligheds Skyld, om ikke for Andet, haaber jeg De strax ser det Passende og Nødvendige i at opløse Deres Tropper. Den bevæbnede Styrke under Deres Kommando er ikke nødvendigt for noget lovligt Øjemed i denne Stad eller Kounty.

„Der findes et Antal højt respekterede, fremmede Herrer i denne Stad, som ønske, at der ikke skulde ske nogen Blodsudgydelse. Iblandt dem vil jeg nævne Hon. John Woods, Borgemester af Staden Quincy og J. P. Eddy, Esq., Kjøbmand fra St. Louis, Mo. De ville være Overbringere af denne Meddelelse.

„Et hvilketsomhelst Forslag, som det maatte behage Dem at stille, sigtende til at forebygge Blodsudgydelse, vil blive taget under Overvejelse.

„Jeg forbliver med særdeles Agtelse
Deres lydige Tjener,

Benjamin Clifford jun.,
Major-Kom. af Ills. Militsen."

(Forts.)

Blandinger.

Hvem er vis? Den, som er lærvillig. Hvem er mægtig? Den, som overvinder sig selv. Hvem er rig? Den, som er tilfreds. Hvem er æret? Den, som ærer Andre.

Hvad er mere hæderligt end at besidde Fasthed nok til at udføre det, som vor Fornuft og Samvittighed byder os, at opretholde vor Naturs Værdighed og den Stilling, der er os betegnet; at vise vor Fjende Højmodighed, og med Rolighed møde Modstand, Sorg og Død. At handle saaledes er at være stor fremfor Rang og Formue.

Mærk hvad der forskaffer Andre Agtelse og efterlign dem i denne Henséende, men iagttag paa samme Tid, hvilke Fejl der gjør dem ubehagelige og undgaa omhyggelig disse.

Tydske Samfundsforhold. „Ægteskabet, saaledes som det udføres i Praxis hos os, staar" — skriver det tydske Blad „Germania" — „langt under det hedenske Ægteskab, som helligede Foreningens Varighed. Man binder sig og løser Baandet igjen efter Ens Lyst, Fordel og Luner. Det hører endogsaa til god Tone, at en Adelsmand, som gjør en Rejse til et Badested, i Hotellet træffer fire eller fem Damer, som have været hans Koner, og at han om Aftenen spiller sin Omgang Whist med dem; Børnene kjende hverken Fader eller Moder. Man forsømmer de unge Menneskers Opdragelse, og naar de slaa ind paa en gal Vej, sender man dem til Amerika, hvor de dø eller fortsætte deres Udskejelser. Der er vendt op og ned paa hele Samfundet, der gives nu hverken Herrer eller Tjenere, hverken Troskab, Kjærlighed eller Lydighed. Der er kun Arbejdsgivere og Arbejdere. Delte i to Lejre betragte disse hinanden som Fjender. Selv Regjeringerne have mistet Følelsen af Ret og Uret, og vi se Fordærvelsen naa Fyrsterne og deres Ministre. De skjønne Kunster ere i Forfald, Theatret er en Skole for Umoralitet. Den mest yndede Læsning er Bøger, som lære Foragt for Religionen og ophøje Ægteskabsbrud til en Dyd. Vore Professorer lære Ungdommen at anse sig selv for smaa Guddomme. Ja, vi gjentage det: „Vor Civilisation er Barbariet!"

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 24. *Den 15. September 1875.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Præs. Daniel H. Wells,
afholdt ved Konferencemødet i det nye Tabernakel, Salt Lake City, den 6te April 1875.

Ifølge den os af Herren givne Befaling ere vi idag, som sædvanlig den 6te Dag i April, forsamlede forat festligholde og ihukomme Dagen, da Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev oprettet. Vi bekjende os at være Sidste Dages Hellige og at være udvalgte til i Forening med vor himmelske Fader at bringe hans Hensigter til Fuldbyrdelse og oprette hans Rige paa Jorden, at være Modtagere af det hellige Præstedømmes Myndighed, at staa paa hellige Steder og forrette Guds Huses Ordinancer, saa at hans Myndighed og Rige igjen engang maa blive oprettet paa Jorden og de høje Himles hellige og retfærdige Principer og Institutioner atter maa blive gjengivne. Vi have den Ære at være Guds Medarbejdere, og han vil gjennem os sine Tjenere og Børn bringe sine Hensigter til Fuldbyrdelse, hvis vi kun ville tillade ham det. Dette er et herligt, stort og helligt Kald, og det er en Lykke for os at være fødte paa en Dag og i en Slægt, da disse Ting finde Sted, thi vi kunne da faa Del og Lod deri. Det er ingen Spøg eller nogen Fantasi, intet tomt Sværmeri, som opstaar i Ens Sind for nogle faa Dage, Uger eller Maaneder og derpaa igjen forsvinder, men det er vor høje Pligt og Rettighed, saalænge vi leve, at forkynde de Principer for vore Medmennesker, som ere blevne os aabenbarede, og opholde Himlens Institutioner og den Myndighed, ved hvilken Gud vor Faders Villie og Sind bliver aabenbaret til os paa Jorden.

Denne Gjerning begyndte lille. Store og herlige Lærdomme bleve givne nogle Faa i Begyndelsen, og ved den Almægtiges Velsignelse ere de blevne gjorte bekjendt blandt Nationerne paa Jorden. I Lydighed hertil er et stort Folk, i Sammenligning med hvad Kirken engang var, bleven

indsamlet til disse Bjerge, og Herrens Gjerning har vedblevet at voxe og tiltage indtil denne Dag. Det er sandt, at der er Nogle, der have annammet Evangeliet, som have svigtet Guds Sag og falden fra, men Værket har alligevel havt Fremgang og har været opad og fremad indtil denne Stund; og under de fem og fyrretyve Aar af dens Tilværelse paa Jorden har denne Kirke aldrig set en Dag eller en Time, da den ikke har voxet og er bleven mægtigere paa Jorden, saavel i Antal som i aandelig Magt, thi en Strøm af Lys fra Himlen er ikke bleven tilbageholdt eller bleven formindsket, men har vedblevet at tilflyde Menneskens Børns Sind og har baaret Vidnesbyrd til de Oprigtige af Hjertet og ophøjet dem i den menneskelige Tilværelses Skole. Jeg tager mig den Frihed at aflægge dette Vidnesbyrd, da jeg ved, at det er sandt, og jeg ved ligeledes, at det store Ønske blandt Guds Folk her i Zion er at opholde og fremme Sandhedens og Retfærdighedens Principer paa Jorden.

Vi ere her i denne udtrykkelige Hensigt og forat undgaa de Plager og Straffedomme, som allerede nu udgaa over Jorden; derfor lyder hans Ord til de adspredte Hellige: „Gaar ud fra hende (Babylon), I mit Folk, at I ikke blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager, thi hendes Synder naa indtil Himlen." Dette blev udtalt for flere Aarhundreder siden og er netop anvendelig paa denne Slægt og Guds Gjerning i de sidste Dage. Men hvis vi ikke frigjøre os for Verdens Synd, kunne vi da have nogen Forvisning om, at vi ville undgaa den Almægtiges Plager og Straffedomme? Paa ingen Maade. Vi indsamles til disse Bjerge, forat vi ikke skulle blive delagtige i Babylons Synder. Dette er det udvalgte Sted, hvor Gud kan arbejde med sit Folk paa Jorden, og forat han maa kunne gjøre det paa en eftertrykkelig Maade, er det nødvendigt for os at afstaa fra ethvert Onde, staa ulastelige for Gud og blive forenede som én Mand i at fremme Zions Sag. Ansvarligheden af at opbygge dette Rige hviler paa en vis Maade paa os, som have paataget os den Allerhøjestes Navn. Vi ere samlede her forat bygge Templer til hans hellige Navn, hvor vi kunne modtage Velsignelser for Tid og al Evighed saavel for de Levende som for de Døde. Det bliver derfor vor Pligt at udfinde den bedste Maade at tage fat paa denne store Gjerning; vi maa først og fremst udfinde vor Faders Plan med Hensyn til os, og forat gjøre dette, maa vi have Samfund med ham, og vi maa leve saaledes, at vi kunne have den Hellig-Aand til at lede vore Sind og for desto bedre at kvalificere os for Udførelsen af de Pligter, som paahvile os. En Forbindelse er bleven aabnet mellem Himmel og Jord, hvorved vi kunne lære at kjende vor himmelske Faders Villie og Sind angaaende os. Men naar vi have kommet til Kundskab herom, er det vor Pligt at gaa og med Flid søge at udføre, hvad han kræver af os ifølge vor bedste Evne og Duelighed.

Er det nødvendigt, at vi skulle adlyde Evangeliets Principer, som ere en Guds Kraft til Saliggjørelse? Jeg antager Ingen vil benægte det. Vi maa omvende os, vi maa blive døbte til vore Synders Forladelse, modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave og derefter gaa videre under Aandens Lys og Vejledning, efter saaledes iforvejen at have modtaget Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk og vedblive at holde ihærdig fast derved trods alle Hindringer. Hvad gavner det et Menneske, som løber af Banen i samme Øjeblik, som en Hindring kaster sig i dets Vej? Et saadant Menneske vil ikke opnaa Frelse og Op-

højelse i Guds Nærværelse; den, som gjør det, maa svigte Pligtens Sti.

Vil Gud nogensinde oprette sit Rige og fuldbyrde sine Hensigter paa Jorden? Alle Troende sige saaledes, og de bekjende Alle at tro det; men naar vil det ske? Saasnart som den Herre Jesus finder et Folk, som er villigt til at paatage sig hans Navn, og som vil følge ham gjennem Ondt saavelsom Godt, og som, om det behøves, endog vil gaa i Døden for Opretholdelsen af Sandhedens Principer paa Jorden. Saasnart som han finder et Folk, som vil være forenet og ikke fordærve sin Vej, som vil bevare hans Lov og hvad han skjænker dem af Lys og Kundskab, blandt et saadant Folk vil han oprette sit Rige paa Jorden. Hvad Rettighed har en Sidste Dages Hellig, som har paataget sig Guds Navn og hvervet sig til Kong Emanuels Fane, at udstrø de Velsignelser, han modtager fra Gud, til de Ugudelige? Ere de ham givne i den Hensigt? Nej, de ere ham givne, forat han skal bruge dem til Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden. Det er bleven sagt, og vi bekjende os at tro det, at denne Verdens Riger skulle blive vor Herres og hans Salvedes, og at dette Rige og dets Fylde vil blive givet den Allerhøjestes Hellige. Det vil ikke blive givet til de Ugudelige eller til et Folk, som vil overdrage det til de Ugudelige, saasnart som Herren overdrager det til dem. Vi kunne ligesaa godt lære denne Lektie idag som til nogen anden Tid. Herrens Velsignelser blive ikke skjænkede de Sidste Dages Hellige, forat de skulle overføre dem paa de Ugudelige. Naar kunde Herren oprette sit Rige blandt et Folk, som vilde handle paa denne Maade? Aldrig i Verden. Tiden vil komme, og den nærmer sig nu med Hast, da Guds Folk ikke længer vil være et afhængigt Folk, det vil sige, afhængigt af den udenforstaaende Verden; naturligvis ville de altid være afhængige af Herren, men Dagen vil komme, da de under Himlens Velsignelse ville blive et aldeles frit, uafhængigt og selvopholdende Folk, og Herren er rede og villig til, som han altid har været og bestandig vil være, at understøtte sit Folks Bestræbelser i denne Retning. De maa tage fat for Alvor forat blive et selvopholdende Samfund, og da vil den Almægtiges Velsignelser end mere overflødigen ledsage deres Bestræbelser.

Herren har fra Tid til anden gjennem sine Tjenere anvist os en Vej at vandre paa, forat vi kunne blive mere forenede, end vi hidtil have været; og medens vi langsomt skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal, ere vi langt fra at have naaet den fuldeste Udstrækning af Enighedens Principer, og paa Grund heraf kunne vi ikke fatte de Velsignelser, som ville tilflyde os førend den Enhed, som Herren ønsker at se iblandt sit Folk, bliver fuldkommen tilvejebragt. Men vi have gjort en Begyndelse; vi arbejde til dette Endemaal, og det er vor skyldige Pligt at gjøre saaledes; og jo mere vi gaa fremad, desto større ville hans Velsignelser blive, og om vi vedblive paa den Vej, som den Almægtige gjennem sine Tjenere har udlagt for os, ville vi tilsidst opnaa Fuldkommenhed. Det er Maaden, hvorpaa jeg forstaar det.

Vi ere komne herop, forat vi kunne blive lærte om hans Veje og vandre paa hans Stier. Menneskene skulle ikke selv udpege den Vej, de skulle vandre paa, de ere ikke duelige nok dertil. Man vil maaske sige, at det gjør Indgreb i Menneskets Handlefrihed og Uafhængighed, men det er ligemeget, hvad man tænker eller siger derom, det er Sandhed, og vi behøve kun at betragte Verden og se den Forvirring, som omgiver Folket paa alle Kanter forat finde en passende Bekræf-

telse herpaa. Ere Menneskene tilfredse med de Veje, som de have valgt sig? Nej, ingensteds paa Jordens Overflade. Der er En, hvis Ledelse vi behøve, som er visere end os, thi han har gjennemgaaet alle en lavere Stillings Prøver og Besværligheder, og har vundet en Erfaring langt over Menneskene, og han er nu villig til at styre og lede sine Børn her paa Jorden, hvis de kun ville tillade ham at gjøre det. Men Menneskene tro ialmindelighed bedst om sig selv, de ere ikke villige til at blive ledede af Himlens Gud, de foretrække heller at følge de Veje, som de selv have valgt sig. Ere deres egne Raad de bedste? Nej, de ere ikke, og de Sidste Dages Hellige burde vide det paa denne Tid. En stor Mængde af dem vide det, Andre ikke, men jeg haaber de ville komme til at forstaa det og vedblive at gaa fremad i disse Ting, indtil de ere fuldkommen paa det Rene med, at Guds Vej er den bedste, og at den ikke alene staar langt over Menneskets Vej, men at der ikke er nogen anden, ved hvilken Mænd og Kvinder kunne opbygge et Samfund, som vil være vist, dydigt og lykkeligt, og ved hvilket Jordens Hjælpekilder kunne blive udviklede og Elementerne brugte, saa at det almene Vel derved kan blive fremmet. Guds Vej er saa meget bedre end Menneskets Vej, som Himlen er højere end Jorden.

Der er intet sandt Princip, ingen sand Filosofi, ingen god Ting, som kommer fra nogen anden Kilde end den, som jeg før har omtalt. Det gjør Intet til Sagen, gjennem hvem eller ved hvem det kommer til Menneskens Børn, det har Altsammen udsprunget fra den samme Kilde — fra Gud vor Fader. Hvorfor kunne vi da ikke fuldkommen stole paa ham og sætte vor Lid og Tro til ham? Vi kunne være fuldkommen forvissede om, at han aldrig vil tilbageholde nogen Ting, som vil vise sig gavnlig for os. Han har aldrig og vil aldrig aabenbare en Ting til Menneskens Børn, uden det vil være til deres sande Gavn og Velsignelse, om det blev udført ifølge hans Plan og Villie. Menneskene kunne prøve paa at forandre, hvad Gud har aabenbaret, og søge at faa en anden Mening derudaf, men vil det gavne dem? Nej, det er kun Daarskab at indlade sig derpaa. Ved at tage en saadan Fremgangsmaade træde de ind paa forbudne Stier, og da de ere uden Sandhedens Lys, nødes de til at føle sig frem gjennem deres Mørke.

Hvad er nu nødvendig for Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden? Vi tale ikke om at opbygge hans Rige i hine fjerne Egne „udenfor Tid og Rum", som vore sekteriske Brødre sige. Jeg tror aldeles ikke, at dette skal være Guds Helliges Arbejde paa Jorden. Jeg forstaar, at denne Verdens Riger skulle blive vor Herres og hans Salvedes, saasnart som Himlens Gud finder et Folk, som vil være lydig imod hans Lov. Godt, men hvad er da nødvendigt? Efterat et Folk er fundet, som vil adlyde Guds Lov, maa der være en Konge til at regjere over dem. Folket maa ligeledes have et Sted at bo. De maa have Land, Floder, Søer, Bjerge, Dale, Skove og Alt, hvad vi finde her paa Jorden, som er nødvendigt til deres Ophold. Alle disse Ting kræves der i ethvert Rige. Folket behøver Huse til at bo i, Frugthaver og forskjellige Slags Vækster; de behøve Land til at vande og dyrke, Kvæg, Heste, Vogne, Kjøreredskaber til Transporten af Ting etc. Alle disse Ting ere nødvendige for Opbyggelsen af Guds Rige. Der maa ligeledes være Skoler, Forsamlingshuse, Templer og Byer byggede til den Allerhøjestes Navn ifølge det Mønster, han maatte give. Det er nødvendigt at bygge

Templer, at vi kunne udføre Ordinancerne for dem, som ere gangne forud for os, af hvilke Millioner have levet efter det bedste Lys, de have havt, og levet et moralsk og exemplarisk Liv og gjort alt det Gode, de have kunnet. Uden Templer kunde de ikke have det Privilegium eller den Lejlighed til at blive administrerede for i det frelsende Evangeliums Ordinancer, saaledes som vor himmelske Fader har forordnet det, før Verden blev til. Denne Frelsningsplan blev lagt, før denne Jord blev organiseret og gjort beboelig for Menneskens Børn, med andre Ord, „da Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Børn jublede af Glæde", om I vide, naar det var. Vi maa adlyde denne Frelsningsplan her i vor jordiske Prøvestand, forat vi kunne have den Rettighed at gaa tilbage til vor Faders Nærværelse. Vi behøve ikke at bryde vore Hjerner med at søge at forbedre denne Plan, thi den vil staa sin Prøve, og den kan ikke gjøres bedre. Verden har imidlertid forsøgt derpaa, næsten lige siden Mennesket begyndte at bebo denne Jord. Men jeg indser ikke, de have gjort nogen Forbedring ved den. Guds Plan med at frelse sine Sønner og Døtre staar ligesaa urokkelig idag, som den var i Begyndelsen, og vil vedblive saaledes gjennem al Evighed. Jeg kjender ikke Noget til, at Gud nogensinde har anmodet os om at hjælpe sig med at lægge en Plan til vor egen Frelse, jeg har aldrig hørt noget Saadant. Han havde Rettighed til selv at gjøre det, og han gjorde det; om vi ønske at antage denne Frelsningsplan, staar det os frit for og vedkommer ingen Anden; paa samme Maade have Andre den Rettighed at tro paa og antage de af Menneskene selvgjorte Systemer og holde fast ved dem, om de ønske det. Vi staa Alle paa lige Fod med Hensyn til denne Sag, og Alt, hvad vi forlange, er at have frie Hænder i denne Henseende.

Men vi, som have annammet Sandhedens Principper, skulde vi ikke begynde at frigjøre os for nogle af vore Meninger og Anskuelser og søge at opbygge Guds Rige mere fuldkomligen? I vore Hjerter og Følelser ønske vi at gjøre det, men vore Traditioner, hvortil vi klynge os med en saadan Haardnakkethed, forhindre os undertiden fra at komme til Maalet, og vi skride maaske ikke saa hurtig fremad i denne Retning, som vi skulde gjøre. Linien er dragen, og Herren viser os gjennem sine Tjenere bestandig Vejen, men jeg tror undertiden, vi ere noget langsomme med at antage den. Vi skulde blive et mere selvhjælpende Samfund. Vi have taget en fejlagtig Retning for adskillige Aar. Det er nødvendigt for os at gjøre en kort Vending og tage en Retning, som vil gjøre os selvopholdende. Om vi gjøre dette, ville vi blive mere uafhængige og mere nøje forenede, og inden en kort Tid ville vi finde, at vi ere paa Lykkens Sti. Det er en god politisk Økonomi for et hvilketsomhelst Samfund at blive selvopholdende, og til ikke alene at frembringe og selv forskaffe sig de nødvendige Ting til eget Brug, men ogsaa til Udførsel. Da vil Handelsbalancen være i deres Favør. Men det er ligemeget, hvad enten det er Folket i Utah, Kolorado, Wyoming, de Forenede Stater, England eller noget andet Samfund eller Folk, politisk Økonomi siger, at der maa udføres mere, end der indføres, ellers vil Handelsbalancen stadig være imod dem, og ethvert Land eller Samfund, som er sat i den ubehagelige Stilling, bliver berøvet dets cirkulerende Byttemiddel og vil mere eller mindre forarmes derved. Hvis et Samfund ønsker at blive velhavende, maa det bruge en saadan Fremgangsmaade, at det ikke

alene kan frembringe, hvad dets egne Medlemmer nødvendigvis behøve, men at ogsaa nogle af dets Naboers Fornødenheder kunne blive afhjulpne. Dette er sund Filosofi og politisk Økonomi hos ethvert Samfund, og især deleshed hos de Sidste Dages Hellige. Vi have Materialerne omkring os, saa at vi ved at anvende Flid og Sparsomhed kunde forsyne os med vore egne Fornødenheder til Overflod, hvis kun vort Arbejde bliver ledet paa den rette Maade, hvilket alene kan ske ved at arbejde med forenet Haand og Hjerte og ifølge de Raad, som maatte blive os givne af Herren gjennem hans Tjenere. Ved at tage denne Fremgangsmaade kunne vi frembringe næsten enhver Ting, som er nødvendig til vort eget Forbrug, og en stor Del til Udførsel.

Vi have gjort en Begyndelse i den forenede Orden, hvori nogle af Settlementerne have gjort bedre Fremgang end andre, og jeg er glad ved at vide, at vi have taget en rigtig Fremgangsmaade. Jeg haaber at se denne Gjerning fortsættes og kan love dem den Almægtiges Velsignelser, som holde ved deri. De ville have Held med sig, hvis de ere vise og gjøre, hvad der bliver dem tilsagt, de ville blive velsignede af Herren og ville komme sejrende ud tilsidst.

Disse Ting ere værd vor Opmærksomhed, de udgjøre en Del af Guds Riges Opbyggelse paa Jorden. Det er et materielt Rige og ikke noget ætherisk, som vi ikke kunne forstaa eller have nogen Lod eller Del i. Det indbefatter vort Hverdagsliv, Arbejde og Pligt, eftersom vi skride fremad; det er ikke udenfor vor Rækkevidde, men ligger indenfor vor Evnes Omraade. Vi kunne ikke i et enkelt Løb naa dets Fylde, men de smaa Kiler sprænge den vældige Klippe. Ved at bore Huller hist og her og anbringe Kiler i de saaledes tilvejebragte Huller og derpaa løselig slaa til, ville disse Kiler tilsidst sprænge Klippen. Det er Maaden, hvorpaa Herren har arbejdet med dette Folk. Vi gjorde en beskeden Begyndelse, gik ind ad den smale Ende paa Hornet og maa derfor nødvendigvis komme ud ad den store Ende, vi kunne ikke komme tilbage gjennem den samme Kanal. Her ere vi til Skue for Himlen og for Verden, en Haandfuld Sidste Dages Hellige. Hvad skulle vi gjøre? Følge hin dræbende Politik, som er beregnet paa at forarme os selv og gjøre os afhængige af vore Fjender, hvis største Glæde vilde være at se os overvundne, omstyrtede og ødelagte? Nej, nej, Sidste Dages Hellige, vi ville aldrig tage en saadan Fremgangsmaade. Lad os være forsigtige og lære, hvad der er den mest passende Fremgangsmaade for os at tage, at vi kunne voxe og tiltage i Velstand, i Antal og i enhver god og fuldkommen Ting, som Himlens Gud viser os. Da ville vi have Held og Lykke med os; da ville den Almægtiges Velsignelser tilflyde os i et endnu større Maal, og vi ville have stor Aarsag til bestandig at fryde os ved den Israels Helliges Navn. Vi have gjort dette til en vis Grad, eftersom vi have gaaet fremad, og overensstemmende med vor Trofasthed have vi modtaget Velsignelser langt over vor Forventning, thi vi kunde ikke have forventet saameget, som vi have modtaget. Vi kunne gaa endnu herligere fremad, hvis vi ville være mere trofaste.

Maa Himlens Gud velsigne os og staa os bi, at vi maa se den Vej, som han har lagt for os at vandre paa, og saaledes hjælpe os til at være trofaste og nidkjære, og lægge vore Fordomme og Traditioner tilside, som vi have arvet fra Fædrene, forsaaaidt som de ere urigtige, og vi ere blevne ledte til at se det Urigtige, og vor Dømmekraft har overbevist

os om den Almægtiges Gjerning. Vi skulle aflægge disse Ting, som ikke ere os til nogen Nytte, og søge efter det, som er godt, som kommer ovenfra, og som er til vor egen Gavn her og til vor evige Velfærd hisset. At vi maa gjøre dette i Forening som én Mand og Kvinde, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Emigrationens Afgang.

Det sidste Kompagni Emigranter fra Skandinavien iaar afgik herfra den 10de Ds. Klokken 5½ Morgen i et samlet Antal af 168 Sjæle, hvoraf de Fleste vare fra Danmark, Resten fra Norge og Sverig. Denne lille Skare Hellige, som dennegang drog op til Zion, syntes at være noget mindre end de fleste tidligere Emigrationer, men naar man tager de mindre heldige Omstændigheder i Betragtning, hvorunder de Hellige have virket i den senere Tid, saa er dette Antal i Virkeligheden ikke saa lille, som man i Begyndelsen skulde formode. Priserne paa de forskjellige Nødvendighedsartikler have nemlig stadig havt en stigende Tendents, medens samtidig Arbejdets Godtgjørelse ikke har været tilsvarende, hvorved de Hellige ikke have været istand til at opspare saameget, som de ellers kunde have gjort, om Forholdet havde været omvendt. Følgelig kunde man neppe vente at se Flere udfriede dennegang, end som Tilfældet var, uagtet Mange bleve forstrakte med Midler fra Slægtninge og Venner i Utah.

Præsident N. C. Flygare ledsagede Kompagniet til Liverpool, hvor et Antal engelske Hellige vil slutte sig til. Af hjemvendende Ældster fra Zion var der kun to, nemlig P. O. Hansen, som i det sidste Aar har havt Præsidiet over Aalborg Konference, og Even Torgersen, der har været omrejsende Ældste i Norge. Disse tilligemed de hjembragende Hellige ønske vi en behagelig Overrejse og en god og lykkelig Fremtid i deres nye Hjem.

Indsamlingen af Israel i de sidste Dage, som er begyndt med Efraims adspredte Levninger, er Noget, som i høj Grad forundrer Verden. Den fatter ikke Motivet til de Helliges Dragen mod Vest, til Klippebjergenes Skjød. Den kjender ikke Indsamlings-Principets Betydning og dets guddomlige Oprindelse, men ved kun, at der er Nogle, som under det gjængse Navn „Mormoner" forlade disse Lande og drage ud til Amerikas Udørkener. Guds Handlemaade med sine Børn har altid vakt Verdens Forundring, da hans Veje altid have været forskjellige fra Menneskenes, og hvad der i denne Henséende finder Sted i vor Tid, er kun en ligefrem Opfyldelse af Profetierne, der sige, at i de sidste Dage vil Herren „opløfte et Banner for Hedningerne, sanke Israels Fordrevne og samle de Adspredte af Juda fra de fire Jordens Hjørner." Og som Profeten Jeremias siger, han vil tage „to af en Slægt

og en af en Stad og føre dem til Zion.“ Uagtet Bibelen saaledes er fuld af Vidnesbyrd om, at en Indsamling af Guds Hellige maa finde Sted og et Zion blive opbygget i de sidste Dage, saa finder man dog, at Verden forundrer sig over, at de de Sidste Dages Hellige som Opfyldelse heraf drage til Amerika — til det forjættede Land, hvor Herren har lagt Grundvolden til sit Rige, som aldrig vil forgaa, men bestaa evindelig.

Korrespondance.

Amerika.

Præsidentens Kontor, Salt Lake City, den 24de Juli 1875.

Præs. Jos. F. Smith.

Kjære Broder!

Det er med megen Glæde, at vi have modtaget Deres Beretning om den europæiske Missions almindelige Tilstand, om Utah-Ældsternes Flid og Nidkjærhed og om den øjensynlige Tiltagen af Interesse for og Undersøgelse af vor Tro, som bliver bevist fra de Fremmedes Side; og vi haabe tilligemed Dem, at Utah-Ældsternes Arbejde i Forening med det indfødte Præstedømmes, samt de Helliges Trofasthed og gode Gjerninger vil være af megen Gavn for Sandhedens Sag og Menneskehedens almindelige Vel. I ere Alle bestandig erindrede i vore Bønner, og det er vort inderlige Begjær til vor himmelske Fader, at I maa blive overflødigen velsignede for alt det Gode, I maatte udrette.

Vore Aviser holde Dem rimeligvis à jour med de vigtigste Begivenheder her, dog vil et Par Bemærkninger om Forholdene hersteds forhaabentlig ikke være Dem uvelkomne. Under mit sidste Besøg i Sanpete i Selskab med Præs. Wells og syv af de Tolvs Kvorum afholdt vi flere store og interessante Forsamlinger i hint Kountys Hoved-Settlementer. Talerne vare velsignede med en rigelig Del af Guds Aand, og de, som efterleve deres Religion, bleve meget opbyggede, belærte og styrkede. De almindelige Lærdomme vare angaaende den forenede Orden, da dens Arbejder og Velsignelser mere fuldkomlig bleve forklarede Folket, saa at de maatte være istand til at skride fremad med større Kraft.

Medens vi vare der, blev Stedet for Templets Beliggenhed udset ved Stenbruddet nær Manti, og Præs. Wells gjendøbte de syv af de Tolv, som vare med os. Paa vor Tilbagetur forlode vi her Broder Erastus Snow, som agtede at fortsætte videre til St. George, efter forinden at have administreret Gjendaab for Mange i de forskjellige Settlementer. Den 17de Ds. blev jeg selv, mine to Raadgivere og Ældsterne Woodruff, Pratt og Carrington gjendøbte i Begavelseshusets Døbefond, og samme Ordinance agtes administreret inden ret længe for Biskopperne, som igjen ville fortsætte dermed i deres forskjellige Warder. Der lægges megen Taknemlighed for Dagen for den Lejlighed, man har til at forny sine Pagter, og vi forvente, at gode Frugter ville flyde deraf. Afvigte Lørdag og Søndag bleve Forsamlinger afholdte i

Farmington af Ældsterne Taylor, Woodruff, Cannon og Andre, hvor de fremsatte Lærdomme syntes at fæste dybe Rødder i de Tilstedeværendes Hjerter. Lignende Forsamlinger vilde blive afholdte paa forskjellige Steder, eftersom Omstændighederne maatte tillade.

Arbejdet paa Templet i St. George skrider fremdeles rask fremad, og den store Jern-Døbefond, de tolv Bronzeoxer, den massive Tagbedækning og andet Materiale til Templet er nu paa Vejen til St. George. D'Hrr. Davis, Hove & Co. vare over al Forventning heldige med at støbe og fuldende Døbefonten og Oxerne, og Broder Davis ledsager Fragtgodset til St. George forat se til, at Alt bliver rigtig opstillet og bragt i Orden.

I Selskab med nogle af Brødrene havde jeg den Fornøjelse at møde Kompagniet af 12te Maj i Kaysville og var meget tilfreds med at se deres lykkelige Ansigter og at bemærke den Tatnemlighed, som de viste ved at komme hertil. Kompagniet af 16de Juni ankom ligeledes velbeholden, i god Tid og under heldige Omstændigheder. Vi kunde gjerne have ønsket, at disse Kompagnier havde været større, men formode, at de vare saa store, som deres knappe og haardt erhvervede Midler vilde tillade. Kompagniet af 30te Juni ankom igaar Aftes efter en Rejse af 22 Dage fra Liverpool, Alle vel og glade, saavidt os bekjendt. — — — —

Det er ganske sandt, at nogle af de Ældster, som i dette Aar ere blevne sendte udenlands paa Mission, ere, ligesom i forgangne Tider, uerfarne i Missionslivet, men det har været og er fremdeles anset for raadeligt at sende en Del af de Unge med de mere Erfarne, at de ligeledes maa vinde Erfaring og drage Fordel af de Lektier, som læres i en saa fortræffelig Skole som Missionslivet. De faa unge Ældster, der bleve udsendte i Efteraaret, bleve talte vel om af dem, som kjendte dem, og vi haabe, de ville alle vise sig mægtige i Tro og gode Gjerninger og blive overflødigen velsignede og begunstigede af Herren.

Til vor store Beklagelse vedbliver Præsident Smiths Helbred at være meget slejn, den yderste Udøvelse af Tro, Dygtighed og Omhyggelighed synes ikke at fremskynde hans Bedring saa hurtig, som vi gjerne havde ønsket.

Uagtet den fortsatte, vidt udbredte Træghed i Handel, ere de Forretninger, som gjøres af Zions kooperative merkantile Institution, stadig tiltagende i Omfang og forbedrende i Karakter. Den nye Bygning, der er 318 Fod lang og 53 Fod bred, som opføres paa East Tempel Street og vil støde op til Major Wells Bolig, skyder nu hurtig i Vejret. Grundvoldens Stenarbejde vil blive fuldendt i denne Uge, og Murstens-, Træ- og Jernarbejdet vil Alt blive bragt tilende saa hurtig som mulig.

Saavidt jeg ved, staar Alt vel til i Deres Familie. Min Helbred saavelsom Folkets ialmindelighed er særdeles god.

Atter bedende for Deres og alle de Trofastes Lykke og Velfærd, forbliver jeg

Deres Broder i Evangeliet,

Brigham Young.

Opdagelsen af, hvad der er sandt og Udøvelsen af, hvad der er godt, ere de to vigtigste Gjenstande i Livet.

Den, som studerer i en god Hensigt, for ham er Studiet en Velsignelse, for den derimod, der ikke gjør det, bliver det ham en Gift.

Farvel!

(Af M. i „Woman's Exponent".)

Hvor mange Tanker og Følelser er der ikke forbunden med dette Ord!

Det er usigelig smertelig for mig at være nødt til at sige Farvel til en kjær Ven endog for en kortere Tid; der er saa mange Ting at frygte, saa megen Tvivl og Uvished hvorledes, naar og under hvilke Omstændigheder man igjen skal mødes; om man rejser noget Sted, er der saa mange forskjellige Slags Farer og Uheld, som kunne ramme En paa Vejen, at man om mulig helst undgaar at benytte dette Ord. Hvor mange Venner er der ikke, som skilles i Munterhed med et sikkert Haab om snart igjen at mødes — og maaske mange Aar kunne forløbe, ja stundom mere end det, selve Døden kan bortrykke En, inden man igjen har den Glæde at kunne mødes, og da maaske i en anden Verden! Hvor burde ikke Venner være omhyggelige, naar de skilles, selv om det kun skulde være for en meget kort Tid; hvor burde man ikke skilles med gode Følelser, venlige Ønsker og opmuntrende Ord til hverandre, saa at ingen Udestaaelser maa finde Sted eller Noget blive sagt, som kan foraarsage Sorg eller Bedrøvelse, om det var mulig, at det kunde undgaas. Derfor skulde vi aldrig tabe en Lejlighed til at gjøre en venlig Handling eller tale et opmuntrende Ord til en Ven, bestandig erindrende, hvor ofte man kaldes til pludselig at skilles fra dem. Jeg formoder, det er denne sidste Adskillelse, som bringer os til at finde saa megen Højtidelighed ved dette simple Ord — man kan neppe bruge det i almindelig Tale uden at vække Bevidstheden om, hvilken Betydning det har i Forbindelse med den endelige Adskillelse fra Venner. I Virkeligheden undgaar jeg at bruge „good by" af den samme Grund, og foretrækker langt hellere at bruge „Godmorgen" eller „Godaften" paa almindelig Maade, de synes ikke at indbefatte saa megen Tid eller saa langt mellemliggende Tidsrum.

„Farvel" siger den unge Mand til sin Fader, Moder, Søster og Broder, naar han tager afsted for maaske for første Gang at kjæmpe med Verden alene. O, de blødende Hjerter, han lader tilbage, de mange Tvivl og ængstelige Tanker om hans endelige Skjæbne, og hvor sjelden møde Alle igjen om den samme behagelige og hjemlige Arne! Men de Lejligheder, ved hvilke dette Ord bliver brugt, ere altfor mange, forskjellige og indviklede til at jeg her endog løselig vil berøre dem.

Venner skilles under Forventning af at mødes under de samme Omstændigheder, som da de toge hinanden ved Haanden forat gaa deres forskjellige Veje, maaske der indtræffer Noget, inden de igjen mødes, som forstyrrer det tidligere gode Forhold imellem dem, og de kunne da aldrig være imod hinanden, hvad de engang vare — hvad de engang havde været.

Men det mest smertelige af Alt er dog, naar man mister sine kjære Smaa og maa sige det sidste Farvel til sine, saa højt Elskede! Lykkelige ere vi, om vi ikke have Noget at bebrejde os — om vi i Virkeligheden have været Alt for dem, hvad vor Natur og Kjærlighed kunde fordre. Og vi skulde med Alvor stræbe at leve saaledes, at hvadenten vor Adskillelse kun vil vare nogle faa Dage,

Maaneder eller Aar, eller om vi skilles indtil Opstandelsens Morgen, at vi saa maa føle i vort inderste Hjerte, vi have været trofaste i Opfyldelsen af vore Pligter og Forbindelser, og ligeledes at vi med Beredvillighed have betjent deres Mangler, Ønsker og Lykke, som vi have elsket, hvadenten det har været Slægtninge eller Venner.

Afskedspoem

vid andra emigrationen den 10de September 1875.

Af

Älste C. O. A. Liljeblad.

Nu sorg och glädje blandas
Uti mitt mannamod,
Ty nu jag frihet andas,
Som för jag ej förstod.
Min slägt och vän jag skådar
Med smärta i mitt bröst,
Ty blindhet ännu rådar
Om den, som dem förlöst.

En tid jag icke kännde
Guds vilja här på jord,
Då var jag deras vänner,
Men höllt ej Herrans ord.
Jag i min barndoms dagar
Mång sorg och nöd har sett,
Och Herrans milda lagar
Blef alltid öfverträtt.

Men uti ungdoms våren
Mitt sinne ödmjukt var,
Dock uti villaspåren
Min far ej lydig var.
Min faders hus ej längre
Har plats för mig att bo,
Jag uti verlden tränger
Och söker efter ro.

Mitt unga hjerta klappar
För kärleck och för frid,
Men dygden där man hatar
Och älskar sorg och strid.

Jag söker när och fjerran
På bölja och på strand,
Jag alltid leds af Herran,
Men ej hans kyrka fan.

Bland andra folk och stammar
Jag sökte efter dem,
Som Herrans ord anammat
Och vandrar veden hem.
Tillsist det ord uppfyldes,
Som skriften mig har lärt,
Att den, som söker, finner,
Och blir Guds rike värd.

Guds prester jag fick höra,
Som lärde Jesu bud,
Och så Guds vilja göra
Och älska Herran Gud.
I dop jag blef upptagen
Som medlem bland Guds folk,
Och allt ifrån den dagen
Guds anda blef min tolk.

Min tro ej verlden kännde,
Men snart jag den kungjort,
Och sedan hvad mig hände,
Jag alltid sällhet sport.
En lem i Kristi kyrka
Jag nu förvissa var,
Men verlden med sin styrka
Mig hollo i förvar.

Men några är henrunno
I kamp mod verldens stick,
Min lycka jag sen funno
Och prestadömet fick.
Det sammas skrud och rustning
Jag på min skuldra tog,
Och emot kristnas brusning
Jag uti verlden drog.

Och uti många trakter
Utaf mitt fosterland
Jag vittnat om den skatten,
Som verlden aldrig san.
Min slägt och vän jag bjudit
Till Lammets bröllopsfest,
Men dermed höres ljudet:
Du är bedragen mest.

Tillsist jag nu uppstämmer
Min afskedssång, farväl!
Mig Herren, Herren känner,
Fast ingen syndens träl.
Jag till det land nu reser,
Dit Herrans folk vill gå,
Ty just derom jag reser
Gud skall i Zion bo.

Min fader, bror och syster,
Som än i lifvet är,
Farväl, gör som er lyster!
Jag gör ej mer besvär.

Och till förbundets broder,
Jag säger och farväl!
Vi äro Gudasöner,
Men icke syndens träl.

Och mina barndoms nejder
Jag äfven bjur farväl,
Jag eder mycket älskat,
Men nu farväl! farväl!
Bland Sverges djupa dalar
Och skogbetäckta fjäll
Man mången gång har talat,
Och om jag vore säll.

Men nu jag säll er vorden,
Jag sjungar nu farväl,
Ja sällast uti Norden
Farväl! farväl! farväl!
Nu slut med afskedsorden,
Jag alla bjur farväl!
Ej längre uppå jorden,
Farväl! farväl! farväl!

Ty uppå hafvets bölja
Tillsist jag gunga skall,
Hvar tusen helgon följa,
Farväl nu ljuda skall.
Sen uppå arfvelandet
Vor fot vi sätta vill,
Och uti brödrabandet
Vi växa daglig till.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.

A. ANDERSEN,
Bogbinder.

